

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI P 2 - 2018-

Decizia nr. 142

Dosar nr./1/2018

Ședința publică din 27 mai 2019

S-au luat în examinare apelurile declarate de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție** și de apelanții inculpați **A., B., C., D., E., F., G., H. și I.** împotriva sentinței nr. 377 din 21 iunie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr./1/2016 și pe **intimatele inculpata J. și K., precum și pe intimata parte civilă Direcția generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului**

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 20 mai 2019, ce face parte integrantă din prezenta decizie și când, având nevoie de timp pentru a delibera și, totodată, pentru a da posibilitatea părților și reprezentantului Ministerului Public să depună concluzii scrise a amânat pronunțarea pentru azi 27 mai 2019, când în aceeași compunere a pronunțat următoarea decizie:

**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI**

Asupra apelurilor de față;

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 377 din data de 21 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, pronunțată în dosarul nr./1/2016, s-a dispus următoarele:

**I. CERERI DE SCHIMBARE A ÎNCADRĂRII JURIDICE
CU UNANIMITATE :**

Au fost respinse cererile formulate în cauză, având ca obiect schimbarea încadrării juridice date faptelor prin rechizitoriu, după cum urmează :

- în ceea ce o privește pe inculpata A., **din** infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969 și de fals intelectual prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din Codul penal 1969 și art.5 din Codul penal **în** infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut

pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal;

- în ceea ce-l privește pe inculpatul D., **din** infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal **în** infracțiunea de neglijență în serviciu, prevăzută de art.249 alin.1 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

II. ACȚIUNEA PENALĂ

A. A.

CU UNANIMITATE :

1. În baza art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.74 alin.2 - art.76 alin.1 lit. c și cu aplic. art.5 din Codul penal, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, a fost condamnată inculpata **A.**, ..., la pedeapsa principală de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei A., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c Cod penal.

2. În baza art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.74 alin.2 – art.76 alin.1 lit. e Cod penal 1969 și cu aplic. art. 5 din Codul penal, pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual, a fost condamnată inculpata A. la pedeapsa principală de 5 luni închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei A., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

3. În baza art.97 alin.1 din Codul penal s-a anulat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere de 3 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr.106/18.11.2014 a Tribunalului ..., definitivă prin decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală.

4. În baza art.38 alin.1, 39 alin.1 lit. b din Codul penal au fost contopite pedepsele principale de 1 an și 6 luni închisoare și 5 luni închisoare stabilite prin prezenta sentință cu pedepsele principale, complementare și accesorii aplicate prin sentința penală nr.106/18.11.2014 a Tribunalului ..., definitivă prin decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală, urmând ca inculpata A. să execute pedeapsa principală cea mai grea de 3 ani închisoare la care se adaugă un spor de 7 luni și 20 de zile închisoare (reprezentând 1/3 din totalul celorlalte pedepse stabilite).

În final, inculpata A. va executa :

- pedeapsa principală de 3 ani, 7 luni și 20 de zile închisoare, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.66 alin.1 lit. a, b, g și k din Codul penal ce se va executa potrivit art.65 alin.3 din Codul penal.

5. S-a dedus din pedeapsa principală de 3 ani, 7 luni și 20 zile închisoare durata reținerii, arestului preventiv și arestului la domiciliu de la 26.08.2014 la 18.11.2014 inclusiv.

B.H.

CU MAJORITATE:

În baza art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, a fost condamnată inculpata H., ..., la pedeapsa principală de 3 ani închisoare.

În baza art.65 alin.1 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei H. pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969 pe o durată de 2 ani.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei H., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

În baza art.86¹ din Codul penal 1969 s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale aplicate inculpatei H. pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art.86² din Codul penal 1969.

În baza art.86³ alin.1 din Codul penal 1969 pe durata termenului de încercare, inculpata H. se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de pe lângă Tribunalul ..., la datele fixate de acest serviciu;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele ei de existență.

S-a atras atenția inculpatei H. asupra dispozițiilor art.86⁴ din Codul penal 1969, a căror nerespectare determină revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale.

În baza art.71 alin.5 din Codul penal 1969, pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul reținerii circumstanțelor atenuante prevăzută de 74 alin.2 din Codul penal 1969.

B. I.

CU MAJORITATE:

1. În baza art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, a fost condamnată inculpata I., ..., la pedeapsa principală de 3 ani închisoare.

În baza art.65 alin.1 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei I. pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969 pe o durată de 2 ani.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei I., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal.

2. În baza art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual, a fost condamnată inculpata I. la pedeapsa principală de 1 an închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei I., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

3. În baza art.33 lit. a, art.34 lit. b și art.35 alin.1 din Codul penal 1969 au fost contopite pedepsele principale și pedeapsa complementară stabilite mai sus și s-a aplicat inculpatei I. pedeapsa principală cea mai grea de 3 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

În final, inculpata I. va executa:

- pedeapsa principală de 3 ani închisoare, 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

4. În baza art.86¹ din Codul penal 1969 s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale aplicate inculpatei I. pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art.86² din Codul penal 1969.

În baza art.86³ alin.1 și 3 din Codul penal 1969 pe durata termenului de încercare, inculpata I. se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- a. să se prezinte la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de pe lângă Tribunalul, la datele fixate de acest serviciu;
- b. să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c. să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d. să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele ei de existență;

S-a atras atenția inculpatei I. asupra dispozițiilor art.86⁴ din Codul penal 1969, a căror nerespectare determină revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale.

5. În baza art.71 alin.5 din Codul penal 1969 pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul achitării inculpatei, în temeiul art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în

serviciu, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, precum și cu privire la reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de 74 alin.2 din Codul penal 1969 pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual, prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

C. G.

CU MAJORITATE:

În baza art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, a fost condamnat inculpatul G., ..., la pedeapsa principală de 3 ani închisoare.

În baza art.65 alin.1 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului G. pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969 pe o durată de 2 ani.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului G., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

În baza art.86¹ din Codul penal 1969 s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale aplicate inculpatului G. pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art.86² din Codul penal 1969.

În baza art.86³ alin.1 din Codul penal 1969 pe durata termenului de încercare, inculpatul G. se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de pe lângă Tribunalul ..., la datele fixate de acest serviciu;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

S-a atras atenția inculpatului inculpatul G. asupra dispozițiilor art.86⁴ din Codul penal 1969, a căror nerespectare determină revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale.

În baza art.71 alin.5 din Codul penal 1969 pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se suspendă și executarea pedepsei accesorii.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul reținerii circumstanțelor atenuante prevăzute de 74 alin.2 din Codul penal 1969.

D. F.

CU UNANIMITATE:

1. În baza art.396 alin.6 raportat la art.16 alin.1 lit. f teza I din Codul de procedură penală s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatei F. pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

CU MAJORITATE:

2. În baza art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, a fost condamnată inculpata F., ..., la pedeapsa principală de 3 ani închisoare.

În baza art.65 alin.1 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei F. pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969 pe o durată de 2 ani.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei F., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

În baza art.86¹ din Codul penal 1969 s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale aplicate inculpatei F. pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art.86² din Codul penal 1969.

În baza art.86³ alin.1 din Codul penal 1969 pe durata termenului de încercare, inculpata F. se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de pe lângă Tribunalul ..., la datele fixate de acest serviciu,
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele ei de existență.

S-a atras atenția inculpatei F. asupra dispozițiilor art.86⁴ din Codul penal 1969, a căror nerespectare determină revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale.

În baza art.71 alin.5 din Codul penal 1969 pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul achitării inculpatei, în temeiul art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

E. J.

CU MAJORITATE:

În baza art.396 alin.6 raportat la art.16 alin.1 lit. h din Codul de procedură penală cu referire la art.74¹ din Codul penal 1969 și art.5 din Codul penal, s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatei J. pentru comiterea infracțiunii

de abuz în serviciu prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

În baza art.91 alin.1 lit. c din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei J., ..., sancțiunea administrativă a amenzii în cuantum de 1.000 lei.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul achitării inculpatei, în temeiul art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

F. B.

CU MAJORITATE:

1. În baza art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu a fost condamnat inculpatul B., ..., la pedeapsa principală de 3 ani închisoare.

În baza art.65 alin.1 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969 pe o durată de 2 ani.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului B., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal.

2. În baza art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual a fost condamnat inculpatul B. la pedeapsa principală de 1 an închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului B., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

3. În baza art.33 lit. a, art.34 lit. b și art.35 alin.1 din Codul penal 1969 au fost contopite pedepsele principale și pedeapsa complementară stabilite mai sus și s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa principală cea mai grea de 3 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

În final, inculpatul B. va executa:

- pedeapsa principală de 3 ani închisoare, 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969 și pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

4. În baza art.86¹ din Codul penal 1969 s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale aplicate inculpatului B. pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art.86² din Codul penal 1969.

În baza art.86³ alin.1 și 3 din Codul penal 1969 pe durata termenului de încercare, inculpatul B. se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- a. să se prezinte la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de pe lângă Tribunalul, la datele fixate de acest serviciu;
- b. să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c. să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d. să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

S-a atras atenția inculpatului B. asupra dispozițiilor art.86⁴ din Codul penal 1969, a căror nerespectare determină revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale.

5. În baza art.71 alin.5 din Codul penal 1969 pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale se suspendă și executarea pedepsei accesorii.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul achitării inculpatului, în temeiul art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, precum și cu privire la reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de 74 alin.2 din Codul penal 1969 pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual, prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

G. D.

CU UNANIMITATE:

1. În baza art.289 din Codul penal 1969 cu aplic. art.74 alin.2 - art.76 alin.1 lit. e din Codul penal 1969, art.5 din Codul penal și art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual a fost condamnat inculpatul D., ..., la pedeapsa principală de 3 luni închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului D., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

CU MAJORITATE:

2. În baza art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. cu aplic. art.74 alin.2 - art.76 alin.1 lit. d din Codul penal 1969, art.5 din Codul penal și art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu a fost condamnat inculpatul D., la pedeapsa principală de 1 an închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului D., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal.

3. În baza art.33 lit. a, art.34 lit. b din Codul penal 1969 s-au contopit pedepsele principale stabilite mai sus și s-a aplicat inculpatului D. pedeapsa principală cea mai grea de 1 an închisoare.

În final, inculpatul D. va executa:

- pedeapsa principală de 1 an închisoare, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

4. În baza art.81 din Codul penal 1969 s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei principale aplicate inculpatului D. pe durata unui termen de încercare de 3 ani, stabilit în condițiile art.82 din Codul penal 1969.

S-a atras atenția inculpatului D. asupra dispozițiilor art.83 din Codul penal 1969 a căror nerespectare determină revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei principale.

5. În baza art.71 alin.5 din Codul penal 1969 pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei principale se suspendă și executarea pedepsei accesorii.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul achitării inculpatului, în temeiul art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

H. K.

CU UNANIMITATE:

1. În baza art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.74 alin.2 - art.76 alin.1 lit. e din Codul penal 1969, art.5 din Codul penal și art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual sub forma complicității, a fost condamnată inculpata K., ..., la pedeapsa principală de 3 luni închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei K., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

CU MAJORITATE:

2. În baza art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.74 alin.2 - art.76 alin.1 lit. d din Codul penal 1969, art.5 din Codul penal și art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma complicității, a fost condamnată inculpata K., la pedeapsa principală de 1 an închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei K., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal.

3. În baza art.33 lit. a, art.34 lit. b din Codul penal 1969 au fost contopite pedepsele principale stabilite mai sus și s-a aplicat inculpatei K. pedeapsa principală cea mai grea de 1 an închisoare.

În final, inculpata K. va executa:

- pedeapsa principală de 1 an închisoare, pedeapsa accesorie a interzicerii

exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

4. În baza art.81 din Codul penal 1969 s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei principale aplicate inculpatei K. pe durata unui termen de încercare de 3 ani, stabilit în condițiile art.82 din Codul penal 1969.

S-a atras atenția inculpatei K. asupra dispozițiilor art.83 din Codul penal 1969, a căror nerespectare determină revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei principale.

5. În baza art.71 alin.5 din Codul penal 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei principale s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul achitării inculpatei, în temeiul art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în serviciu sub forma complicității, prevăzută de art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal 1969 cu aplic. art.5 din Codul penal.

I. C.

CU MAJORITATE:

1. În baza art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal și art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma complicității, a fost condamnată inculpata C., ..., la pedeapsa principală de 2 ani închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei C., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal.

2. În baza art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal și art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual sub forma complicității, a fost condamnată inculpata C. la pedeapsa principală de 1 an închisoare.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatei C., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzută de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

3. În baza art.33 lit. a, art.34 lit. b din Codul penal 1969 au fost contopite pedepsele principale stabilite mai sus și s-a aplicat inculpatei C. pedeapsa principală cea mai grea de 2 ani închisoare.

În final, inculpata C. va executa:

- pedeapsa principală de 2 ani închisoare, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

4. În baza art.86¹ din Codul penal 1969 s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale aplicate inculpatei C. pe durata unui termen de încercare de 4 ani, stabilit în condițiile art.86² din Codul penal 1969.

În baza art.86³ alin.1 și 3 din Codul penal 1969 pe durata termenului de încercare, inculpata C. se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de pe lângă Tribunalul ..., la datele fixate de acest serviciu;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele ei de existență.

S-a atras atenția inculpatei C. asupra dispozițiilor art.86⁴ din Codul penal 1969, a căror nerespectare determină revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale.

5. În baza art.71 alin.5 din Codul penal 1969 pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul achitării inculpatei, în temeiul art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în serviciu sub forma complicității, prevăzută de art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal 1969 cu aplic. art.5 din Codul penal, precum și cu privire la reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de 74 alin.2 din Codul penal 1969 pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual sub forma complicității, prevăzută de art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.289 din Codul penal 1969 cu aplic. art.5 din Codul penal.

J. E.

CU UNANIMITATE:

1. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit. c din Codul de procedură penală a fost achitat inculpatul E. pentru infracțiunea de fals intelectual sub forma instigării, prevăzută de art.25 raportat la art.289 din Codul penal 1969 cu aplic. art.5 din Codul penal.

CU MAJORITATE:

2. În baza art.25 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul

penal, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma instigării, a fost condamnat inculpatul E., ..., la pedeapsa principală de 3 ani și 6 luni închisoare.

În baza art.65 alin.1 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului E. pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969 pe o durată de 3 ani.

În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului E., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

3. În baza art.85 din Codul penal 1969 s-a anulat suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr.341/15 mai 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, definitivă prin decizia penală nr.114/22 aprilie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători.

4. În baza art.33 lit. a, art.34 lit. b și art.35 alin.1 din Codul penal 1969 a fost contopită pedeapsa principală de 3 ani și 6 luni închisoare stabilită prin prezenta sentință cu pedeapsa principală de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr.341/15 mai 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, definitivă prin decizia penală nr.114/22 aprilie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, urmând ca inculpatul E. să execute pedeapsa principală cea mai grea de 3 ani și 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969 pe o durată de 3 ani.

5. În baza art.71 alin.1 și 2 din Codul penal 1969 s-a aplicat inculpatului E., pe lângă pedeapsa principală a închisorii, pedeapsa accesorie a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal 1969.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul achitării inculpatului, în temeiul art.16 alin.1 lit. c din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în serviciu sub forma instigării, prevăzută de art.25 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

III. ACȚIUNEA CIVILĂ

CU MAJORITATE:

A fost admisă acțiunea civilă exercitată de partea civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului și, în consecință, au fost obligați inculpații A., H., I., G., F., J., B., D., K., C. și E. la plata sumei de 108.612 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpatele K. și C.), fiecare dintre inculpați în solidar pentru perioadele menționate în rechizitoriu.

S-a constatat că, din suma de 108.612 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale cu care s-a constituit parte civilă Direcția Generală de

Asistență Socială și Protecția Copilului, a fost achitată suma de 34.339 lei de către inculpata J..

S-a menținut măsura sechestrului asigurator dispusă prin ordonanța nr..../P/2014 din data de 14.07.2014 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe, asupra apartamentului, proprietatea inculpatei A..

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul lăsării ca nesoluționate a acțiunii civile pentru inculpații în privința cărora s-a dispus achitarea cu referire la infracțiunea de abuz în serviciu în forma instigării, complicității și autoratului, conform art.25 alin.5 din Codul de procedură penală.

IV. DESFIINȚARE ÎNSCRISURI CU UNANIMITATE:

S-a dispus desființarea mențiunilor din carnetele de muncă ale inculpatelor C. pentru perioada 20.07.2005-31.12.2013 și K. pentru perioada 22.05.2006-27.12.2010, perioade în care cele două inculpate au figurat ca angajate la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, cât și a următoarelor înscrise:

- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2006 (filele 408-409, vol.6 d.u.p.);
- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2008 (filele 406, vol.6 d.u.p.);
- raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit de inculpatul D. pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010 (filele 390-392, vol.6 d.u.p.);
- dispoziția nr.1260 din 21.12.2009 prin care a s-a dispus promovarea inculpatei K. din funcția de referent III la
- treapta de referent II, în cadrul Serviciului Secretariat, începând cu data de 21.12.2009 (fila 399, vol.6 d.u.p.);
- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru anul 2007 (filele 478-479, vol. 6 d.u.p.);
- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru anul 2008 (fila 476, vol.6 d.u.p.);
- dispoziția nr.567 din 09.07.2009 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al inculpatei C., din cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți în cadrul Serviciului Secretariat(fila 475, vol.6 d.u.p.);
- dispoziția nr.1258 din 21.12.2009 prin care s-a dispus promovarea inculpatei C. din funcția de referent III, în treapta superioară de referent II, în cadrul Serviciului secretariat (fila 471, vol.6 d.u.p.);
- dispoziția nr.1291 din 01.11.2010 prin care a dispus în mod nelegal promovarea inculpatei C. în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5, în cadrul Serviciului Secretariat (fila 467, vol.6 d.u.p.);

- dispoziția nr.1695 din 27.12.2010 prin care s-a dispus în mutarea inculpatei C., din cadrul Serviciului secretariat, în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare(fila 465, vol.6 d.u.p.);
- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010 (filele 461-463, vol.6 d.u.p.);
- actul adițional din nr.1/01.09.2011 la contractul individual de muncă nr. 389/20.07.2005, prin care s-a dispus mutarea inculpatei C., în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare(vol.6, fil.454-455);
- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011 (filele 451-452, vol.6 d.u.p.);
- dispoziția nr.1137/31.05.2012 prin care s-a dispus schimbarea locului de muncă al inculpatei C., din funcția de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare, în funcția de educator în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei – Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani (fila 448, vol.6 d.u.p.);
- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013 (filele 436-438, vol.6 d.u.p.).

V. CHELTUIELI JUDICIARE CU MAJORITATE:

Au fost obligați inculpații A., H., I., G., F., J., B., D., K., C. și E. la plata sumei de 5.500 de lei fiecare, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat în faza de urmărire penală și judecată.

S-a dispus avansarea din fondurile Ministerului Justiției a onorariilor parțiale în cuantum de 190 lei pentru fiecare avocat desemnat din oficiu, cu excepția onorariului avocatului din oficiu desemnat pentru inculpata K. în cuantum de 750 lei.

CU OPINIA SEPARATĂ în sensul rămânerii în sarcina statului a cheltuielilor judiciare în ceea ce-i privește pe inculpații achitați.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță, în majoritate a reținut următoarele:

A.FAZA DE URMĂRIRE PENALĂ

I. Actul de sesizare

1.Situația de fapt:

Prin rechizitoriul nr...../P/2014 din 15 iulie 2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților E., A., G., H., J., F., D., B., C., K. și I. astfel:

- **E.** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de: instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.25 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969; instigare la fals intelectual prevăzută de art.25 din Codul penal 1969 raportat la art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din noul Cod penal;

- **A.** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de: abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969; fals intelectual prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din noul Cod penal;

- **G.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.5 din noul Cod penal;

- **H.** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de: abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969;

- **J.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969 și art.5 din noul Cod penal;

- **F.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969; fals intelectual prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din noul Cod penal;

- **D.** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de: abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969; fals intelectual prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din noul Cod penal;

- **B.** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de: abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969; fals intelectual prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din noul Cod penal;

- **C.** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de: complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969; complicitate la fals intelectual prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal 1969 raportat la art. 289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din noul Cod penal;

- **K.** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de: complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969; complicitate la fals intelectual prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal 1969

raportat la art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din noul Cod penal;

- **I.** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de: abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969; fals intelectual prevăzut de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din noul Cod penal.

2. Date privind modalitatea de sesizare:

În cuprinsul rechizitoriului se arată că :

„1. La data de 10.10.2012 sub nr. P/2012 (vol.1,fil.1-10), la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial București, iar, ulterior, sub nr.....P/2014 la Secția Pentru Combaterea Infracțiunilor Conexe Infracțiunilor de Corupție, a fost înregistrată sesizarea din oficiu privitoare la faptul că numita A., director general al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecție a Copilului (D.G.A.S.P.C), în intervalul noiembrie – decembrie 2011, a intervenit, atât la nivelul personalului din subordine, cu atribuțiuni pe linia compatibilizării încredințării spre adopție a minorilor, cât și la nivelul conducerii Direcției Generale de Asistență Socială și Protecție a Copilului, în vederea favorizării familiei L. și M., prin urgentarea procedurii de adopție a minorului instituționalizat N., în scopul obținerii unor foloase materiale în interes personal.

Sesizarea a mai relevat faptul că numita A., în vederea inițierii unor demersuri pentru compatibilizarea minorilor O. și P., a pretins familiilor Q. și Q. (atestare de către D.G.A.S.P.C. Ilfov) și R. și R. suma de câte 1000 euro.

Din conținutul sesizării s-a reținut că abuzul de funcția cu care era învestită A. a fost semnalat și în contextul soluționării favorabile a solicitărilor formulate de terții relaționali S. în sensul că etapele premergătoare încredințării spre adopție a minorei Ș. au fost parcurse cu încălcarea cadrului legal în materie. Din conținutul sesizării a reieșit faptul că la data de 16.08.2011, fără prezența psihologului, numita A., a intermediat un contact între numita T. și minora Ț. la sediul D.G.A.S.P.C., permițând persoanei în cauză să selecteze personal copilul ce urma a fi adoptat. Ulterior, după dezvăluirea de către numita T., în media, a modului oneros de realizare a adopțiilor, numita A. a dispus numiților U. și V. inițierea procedurilor și întocmirea documentațiilor de adopție a minorei Ț. de către familia W.. Din conținutul sesizării a reieșit că, în intervalul decembrie-februarie 2012, fiind cointereseată material cu suma de 1000 euro de către familia X. (atestați la nivelul D.G.A.S.P.C. Ilfov), numita A. a intervenit pe lângă funcționarii Y. – psiholog și Z. – asistent social, pentru urgentarea întocmirii documentației de compatibilizare – adopție a minorei A1.

În perioada noiembrie-decembrie 2011, numita A. a intervenit, atât la nivelul personalului din subordine, cât și la nivelul conducerii D.G.A.S.P.C.

Ilfov în vederea favorizării familiei atestate B1. și B1, în sensul deschiderii și urgentării procedurii de adopție a minorului C1..

În aceeași modalitate, în intervalul octombrie 2011 – ianuarie 2012, numita A. a furnizat familiei D1. date nedestinate publicității privitoare la identitatea minorilor E1., F1. și G1., permițând persoanelor interesate selectarea minorului în vederea adopției, în funcție de dosarul medical și istoricul medical al părinților.

Din conținutul sesizării a rezultat, totodată, faptul că numita A., uzând de prerogativele funcției deținute, la data de 03.01.2012 a acționat în vederea avizării negative a dosarului întocmit de familia H1., pentru atestarea exclusivă ca familie aptă să adopte minorul I1., aflat în plasament la asistentul maternal profesionist J1. (mama numitei H1.). În acest sens, din dispoziția numitei A., dosarul de adopție a minorului a fost blocat, sub mențiunea fictivă că minorul s-ar afla în procedura de potrivire cu familia K1..

Din conținutul actului de sesizare au existat date privind săvârșirea de către numita A. a infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art.257 din Codul penal raportat la art.6 din Legea 78/2000 cu aplic. art.41 al.2 din Codul penal.

2. La data de 12.12.2013 (vol.1, fil.11-15), în aceeași cauză a fost înregistrată sesizarea din oficiu potrivit căreia numita A., director al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, în schimbul obținerii unor sume de bani și avantaje cu caracter patrimonial, a continuat să se implice în acțiuni de favorizare a unor familii, atât anterior, cât și pe parcursul derulării procedurilor de adopție, sens în care pretinde și primește de la membrii familiilor interesate în adoptarea unor copii instituționalizați, diferite foloase sau sume de bani.

S-a reținut că există informații potrivit cărora începând cu luna decembrie 2012, numita A., fiind cointerесată de numita L1., a acționat pentru facilitarea încredințării adopției minorei M1. prin utilizarea mecanismului procedural prealabil de preluare în plasament și demararea la expirarea perioadei de minim șase luni de la instituirea măsurii, a procedurii aferente adopției.

Potrivit informațiilor existente la nivelul Direcției Naționale Anticorupție-Serviciul Teritorial București, numita A., în mod similar, la data de 02.07.2013, cu ocazia unei întrevederi avută la sediul D.G.A.S.P.C., a indicat numiților N1., persoane aflate în cercul relațional al directorului O.R.A. O1., să depună documentația necesară atestării ca familie aptă pentru adopție. Pentru a îndeplini condițiile de atestare ca familie aptă pentru adopție, de către D.G.A.S.P.C., numiții N1., la indicația numitei A., și-au stabilit domiciliul în, într-un imobil deținut în proprietate de către primarul localității, P1.. Pentru a evita procedura de atestare ca persoană aptă pentru adopție, numitul Q1., a solicitat suspendarea demersurilor ce vizau atestarea ca familie aptă pentru adopție și a optat pentru inițierea de măsuri în vederea instituirii plasamentului unui minor pe care urma să îl indice numitei A..

În acest sens, în cursul lunii iulie 2013, numitul Q1. a identificat pe gravida R1., care și-a manifestat intenția de a renunța la drepturile maternale. Pentru a facilita darea în plasament familiei N1., a copilului pe care urma să îl

nască la data de 25.07.2013, numita R1. și-a stabilit formal reședința în, într-un imobil deținut în proprietate de numitul S1. (șofer al numitei A.).

Ca și în situația menționată anterior, înainte de nașterea copilului, ce urma să fie dat în plasament familiei N1., numita A. a dispus funcționarilor din cadrul Biroului Adopții - Post Adopții, să suspende procedura atestării familiei N1., urmând ca minorul să fie instituționalizat la nivelul D.G.A.S.P.C., iar plasamentul acestuia să se realizeze în regim de urgență.

La data de 14.08.2013, numita A. a dispus, în numele Comisiei Pentru Protecția Copilului, instituirea măsurii dării în plasament a minorului născut de către R1. către familia Q1., ulterior documentul fiind semnat și de către numita Ș1., secretarul Consiliului Județean și președintele comisiei respective. S-a reținut că există informații potrivit cărora pentru întocmirea documentațiilor de dare în plasament, în modalitatea menționată, numita A. ar fi primit de la numitul Q1. suma de 2000 de euro.

Față de datele existente în actul de sesizare, s-a reținut că în cauză există indicii privitoare la săvârșirea de către numita A. a infracțiunilor prevăzute de art. 254 din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal, respectiv de săvârșire de către numiții L1. și respectiv Q1. a infracțiunilor prevăzute de art. 255 din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

3. La data de 12 decembrie 2013 (vol.1, fil.16-18), în cauză a fost înregistrată sesizarea din oficiu potrivit căreia numita A., director al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, în schimbul obținerii unor foloase financiare necuvenite, a procedat la menținerea ilegală în posturi, pe ștatul de funcții al instituției pe care o conduce, a numiților C., T1., K. și Ț1..

Pe baza documentelor vizând plata salariilor întocmite în fals, din dispoziția numitei A., de către salariații Serviciului Juridic, Contencios, Resurse Umane și Evaluare Inițială, condus de către numita U1. (pontaje lunare, ștate, ordine de plată) și șefii serviciilor din care fac parte persoanele nominalizate și aprobate în mod nelegal de către numita A., numiții C., T1., K. și Ț1., încasează lunar, prin intermediul conturilor bancare de card, deschise pentru salarii, sume necuvenite, prejudiciind astfel bugetul de stat.

Potrivit informațiilor existente la nivelul Direcției Naționale Anticorupție-Serviciul Teritorial București, începând cu data de 20.07.2005, numita C. este încadrată la D.G.A.S.P.C. în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare, având statutul de funcționar public, în condițiile în care aceasta figurează și ca salariat în cadrul societății comerciale SC V1. SA

Având în vedere dispozițiile art. 51 din Legea nr. 330/2009 și respectiv ale art. 94 alin. 2 lit. c din Legea nr. 161/2003, s-a reținut că există indicii potrivit cărora, funcționarul public nominalizat, s-a aflat în situația de incompatibilitate în exercitarea unei funcții publice.

Numita K., începând cu data de 22.05.2006, fără să lucreze și desfășoare în fapt nicio activitate în cadrul D.G.A.S.P.C., a figurat pe ștatul de funcții al instituției în calitate de funcționar public – referent în cadrul Serviciului

Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare și încasează lunar salariul aferent funcției pe care figurează încadrată.

Începând cu anul 2004, numita T1. (nepoată a numitei A., pe linie paternă), a fost încadrată și a încasat salariu ca psiholog la Centrul pentru Mama și Copilul Supuși Violenței Domestice, respectiv Centrul de Consiliere și Sprijin pentru Părinți, instituții aflate în subordinea directă a D.G.A.S.P.C., iar în fapt persoana nominalizată era salariat în funcția de reporter în cadrul firmei W1. SRL, deținând din anul 2009 și un cabinet psihologic propriu, situat în

Numitul T1. a figurat angajat în funcția de medic stomatolog în cadrul D.G.A.S.P.C. din anul 2012, iar de la data de 03.04.2008, acesta a figurat și ca angajat la Centrul de Sănătate X1., instituție aflată în subordinea Consiliului Județean și condusă de socrul acestuia Y1., persoană care se află în relații apropiate cu numita A..

S-a apreciat că există indicii potrivit cărora numiții Z1., inspector în cadrul compartimentului Contabilitate – Salarizare al D.G.A.S.P.C. și-a exprimat nemulțumirea și a contestat verbal menținerea în funcții și salarizarea persoanelor nominalizate, în condițiile în care acestea nu lucrează în fapt în cadrul D.G.A.S.P.C. Totodată, există indicii potrivit cărora la întocmirea ștatelor de salarizare a persoanelor nominalizate, au fost implicați numiții D. și A2., persoane care au deținut funcțiile de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare din cadrul D.G.A.S.P.C.

Având în vedere cele menționate în actul de sesizare, s-a reținut că în cauză există indicii privitoare la săvârșirea de către numita A. a infracțiunilor prevăzute de art.13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal.

4. La data de 07 martie 2014 (vol.1, fil.19-21), în cauză a fost înregistrată sesizarea din oficiu cu privire la faptul că numita A., director al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, procedează la menținerea ilegală în posturi pe ștatul de funcții al instituției pe care o conduce, aprobând inclusiv plata drepturilor salariale, a numitelor B2. și C2..

Din conținutul sesizării s-a reținut că mai rezultă faptul că numita A., în perioada iulie – decembrie 2013, a dispus funcționarilor din cadrul DGASPC – Serviciul Juridic Contencios, Resurse Umane și Evaluare inițială, să procedeze la organizarea concursului pentru ocuparea unor posturi vacante aflate în organigrama instituției, fără respectarea dispozițiilor legale în materie. Astfel, numita A. i-a solicitat numitei U1., în calitate de președinte al comisiei de examinare, să procedeze la validarea înscrierilor la concurs, exclusiv a persoanelor indicate de directorul DGASPC și să remită în momentul examenelor a subiectelor și răspunsurilor aferente.

În această modalitate au fost declarați admiși numiții D2., E2., F2., G2., H2., I2., J2., K2., L2., M2., N2., O2., P2., Q2., R2. și S2.. Informațiile existente în cauză s-a apreciat că relevă faptul că numita A., anterior derulării probelor de concurs, a pretins și primit de la persoanele nominalizate câte aproximativ 1000 euro, existând suspiciunea potrivit căreia parte din sumele primite în modalitatea arătată au fost redirecționate către decizionali din cadrul Consiliului Județean

Din conținutul sesizării, s-a reținut că mai reiese faptul că numitele A., director general al DGASPC, H. și I., directori adjuncți în cadrul aceleiași instituții, și-au însușit, în mod nelegal, bonurile de carburant alocate pentru autoturismele din dotarea DGASPC

În acest sens, pentru a justifica însușirea frauduloasă a bonurilor de carburant, numita A. solicită șoferilor S1. și Ș2. să întocmească în fals foi de parcurs, inclusiv pentru autoturismele care nu mai funcționează și nu mai au inspecție tehnică valabilă din anul 2008. Foile de parcurs falsificate din dispoziția numitei A. sunt avizate ulterior de către numitul T2., șef Serviciu Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare, iar apoi bonurile de carburant sunt remise celor trei directori de către numitul T2..

Din conținutul materialului probator administrat în cauză, s-a reținut că au mai rezultat indicii temeinice potrivit cărora în perioada 2010-2012, din dispoziția directorului general al DGASPC, A., Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului a plătit contravaloarea cursurilor de master urmate la Universitatea Valahia de numitul U2., ginerele directorului DGASPC, persoană care nu a fost niciodată angajat al DGASPC, Totodată, din conținutul materialului probator au rezultat indicii potrivit cărora pentru a da aparența întocmirii în ordine cronologică a unor documente în legătură cu prezența la serviciu a numiților C., K., V2. și T1., precum și în situația minorului W2., aflat în plasament, din dispoziția directorului DGASPC, A. au fost înregistrate retroactiv înregistrări în registrele de intrare-ieșire corespondență aparținând instituției. Din materialul probator, au rezultat, totodată, indicii în legătură cu achiziționarea de către DGASPC a unor produse la prețuri supraevaluate, de la SC X2. SRL, societate administrată de numitul Y2..

5. La data de 13 martie 2015 (vol.1, fil.22-34), în urma declinării competenței de către Parchetul de pe lângă Judecătoria, la Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infrațiunilor Conexle Infrațiunilor de Corupție, sub nr..../P/2015 a fost înregistrată sesizarea potrivit căreia, numita A., director în cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, a semnat dispoziții interne privitoare la plata unor angajați din cadrul DGASPC, membrii în comisii de licitații organizate de instituție, cu sume cuprinse între 600 lei pentru fiecare angajat, în condițiile în care, angajații respectivi aveau deja în atribuțiile de serviciu pentru care erau salariați și de întocmire a documentelor necesare în vederea efectuării de achiziții publice. Pentru acordarea acestor drepturi bănești necuvenite, numita A., a pretins și primit de la angajații beneficiari ai sumelor, fie direct, fie prin persoane interpușe, câte 200 lei din sumele acordate salariaților respectivi.

Sesizarea a relevat, totodată, faptul că prin această modalitate, numita A. a primit peste 3.000 lei în urma fiecărei licitații organizate. Sesizarea a mai pus în evidență și alte aspecte potrivit cărora numita A. a acordat unor salariați sporuri de 25% din salariu, din care îi erau restituite anumite procente, în condițiile în care aceștia aveau deja în atribuțiunile de serviciu stabilite de fișa postului sarcini care erau remunerate prin salariu. Un alt aspect, s-a reținut că este acela potrivit căruia numita A. a intervenit la membrii Comisiei pentru stabilire a gradului de handicap al persoanelor, în vederea încadrării în grad de handicap a

unor persoane care nu îndeplineau condițiile, fiind nominalizată în acest sens mama numitei Z2., funcționar în cadrul Consiliului Județean, A3..

Din conținutul sesizării a reieșit, de asemenea, faptul că numita A. utilizează în mod nelegal autoturismul și carburantul instituției pentru a se deplasa zilnic de la domiciliu, situat în municipiul, la locul de muncă din municipiul și înapoi. De asemenea, utilizând bani publici din cadrul instituției pe care o conduce, A. și-a serbat ziua de naștere la un restaurant situat în orașul, iar angajații DGASPC, participanți la petrecerea organizată, au fost pontati ca fiind prezenți la serviciu și salariați, în condițiile în care nu au fost prezenți la serviciu.

Dat fiind că aspectele sesizate privind-o pe numita A. în cadrul dosarului înregistrat sub nr...../P/2015 făceau deja obiectul cercetărilor și în dosarul înregistrat la Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infrațiunilor Conexa Infrațiunilor de Corupție sub nr...../P/2014, prin ordonanța din data de 22 aprilie 2015 s-a dispus reunirea dosarului înregistrat la Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infrațiunilor Conexa Infrațiunilor de Corupție sub nr...../P/2015, la dosarul înregistrat la aceeași unitate de parchet sub nr...../P/2014.

Având în vedere cele de mai sus, s-a reținut că există indicii privitoare la săvârșirea de către numita A. a infracțiunilor prevăzute de art.13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal.

6. La data de 04.06.2014, respectiv 04.08.2014 (vol.1, fil.35-39), la Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infrațiunilor Conexa Infrațiunilor de Corupție, sub nr.529/VIII-1/2014, respectiv/P/2014, au fost înregistrate două sesizări anonime având un conținut identic cu sesizarea înregistrată la Parchetul de pe lângă Judecătoria și care a fost declinată ulterior la Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infrațiunilor Conexa Infrațiunilor de Corupție unde a fost înregistrată sub nr...../P/2015.

3. Descrierea faptelor

În perioada 20 iulie 2005-31 decembrie 2013, inculpata C., în calitate de angajat al DGASPC, în funcțiile de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada 20.07.2005 - 03 iulie 2009), referent și ulterior inspector în cadrul Serviciului secretariat (în perioada 3 iulie 2009 - 27 decembrie 2010), inspector în cadrul Serviciului Administrativ (27 decembrie 2010 - 01 iunie 2012) și educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat Copilului și familiei (în perioada 01 iunie 2012 - 31 decembrie 2013), deși nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, și, deși cunoștea că înscrierile privitoare la activitatea desfășurată conțin mențiuni fictive, a încasat, în mod necuvenit, drepturi salariale în cuantum de 76.134 lei, beneficiind, totodată și de operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

În perioada 22 mai 2006-27 decembrie 2010, inculpata K., în calitate de angajat al DGASPC în funcțiile de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului

și familiei (perioada 22.05.2006 - 03 iulie 2009), referent în cadrul Serviciului secretariat (perioada 3 iulie 2009 - 27 decembrie 2010), deși nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, și, deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată conțin mențiuni fictive, a încasat, în mod necuvenit, drepturi salariale în cuantum de 33.019 lei, beneficiind, totodată și de operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

În perioada în care cele două inculpate figurau ca angajate la DGASPC, acestea și-au desfășurat activitatea efectivă la sediul Organizației Județene a Partidului al cărei președinte era inculpatul E..

S-a reținut în cuprinsul rechizitoriului că menținerea în funcție, în calitate de angajate la DGASPC, a inculpatelor C. și K., deși cunoșteau faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P.... .., s-a realizat: - prin instigarea și cu contribuția inculpatului E., care, în perioada 07.07.2006-18.12.2012, a avut calitatea de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P.... .., - precum și prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, respectiv prin falsificarea unor înscrisuri oficiale de către inculpații: - A., care, în perioada 7 iulie 2006 - 31 decembrie 2013, a avut calitatea de director executiv al DGASPC; - G., care, în perioada 20 - 28 iulie 2005, 29 august - 20 septembrie 2005, a avut calitate de director executiv al DGASPC, iar în perioada 01-29 august 2005, 21 septembrie 2005 - 31 ianuarie 2007, a avut calitatea de șef serviciu în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei; - H., care, în perioada 29.07.2005 - 28.08.2005, 21.09.2005 - 06.07.2006, a avut calitatea de director executiv al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, și în perioada 27.12.2010 - 01.06.2012 a avut calitatea de director executiv adjunct al DGASPC, respectiv director economic; - I., care, în perioada 01.06.2012-31.12.2013, a avut calitatea de director executiv adjunct al DGASPC (titlatură schimbată ulterior în cea de Director General Adjunct Asistență Socială pentru copii și adulți); - J., care, în perioada 03 martie 2008 – 01 august 2008, a avut calitatea de Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei, ce avea în directă coordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți și în perioada 03 iulie 2009 - 01 august 2010, a avut calitatea de Șef Serviciu secretariat; - F., care, în perioada 01 august 2008-30 aprilie 2009, a avut în calitate de șef al Complexului de recuperare și coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, ce avea în componență și Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți; - D., care, în perioada 01.01.2011-01.06.2012, a avut calitatea de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare; - B., care, în perioada 01.06.2012 - 31.12.2013, a avut calitatea de șef Complex de servicii destinat copilului și familiei, din cadrul DGASPC, ce avea în componență și Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani.

În continuare, în rechizitoriu, s-a menționat că, din actele de urmărire penală administrate în cauză, au rezultat următoarele:

I.2.1 Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și complicitate la fals intelectual de către inculpata C..

Începând cu data de 20.07.2005, prin Dispoziția nr.741/20.07.2005 a Directorului D.G.A.S.P.C, inculpata C. a fost angajată în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți (vol.6, fil.489-509). Prin dispoziția nr.567 din 09.07.2009 a Directorului DGASPC, începând cu data de 03 iulie 2009 inculpatei C. i-a fost schimbat locul de muncă de la Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, la Serviciul Secretariat, pe aceeași funcție de referent (vol.6, fil.475). Prin dispoziția nr.1258 din 21.12.2009 a Directorului DGASPC, începând cu data de 21 decembrie 2009 inculpata C. a fost promovată din funcția de referent III la treapta superioară-referent II (vol.6, fil.470-473). Prin dispoziția nr.1291 din 01.11.2010 a Directorului DGASPC, începând cu data de 01 noiembrie 2010 inculpata C. - referent II, gradația 5 în cadrul Serviciului Secretariat, a fost promovată în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5 în cadrul aceluiași serviciu (vol.6, fil.467-468). Începând cu data de 27.12.2010, prin Dispoziția nr. 1695/27.12.2010 a Directorului DGASPC inculpata C. a fost mutată în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare (vol.6, fil.465-466). Prin Dispoziția nr.1137 din 31.05.2012 a Directorului DGASPC, începând cu data de 01.06.2012 inculpata C. a fost numită în funcția de educator în cadrul Complexului de servicii destinate copilului și familiei – Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani (vol.6, fil.448-450). Prin Dispoziția Directorului general al DGASPC nr.3207 din 30.12.2013, începând cu data de 01 ianuarie 2014 s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al inculpatei C. (vol.6, fil.440-441). În toată perioada în care inculpata C. figura ca angajată la DGASPC, aceasta și-a desfășurat activitatea efectivă la sediul Organizației Județene P.... al cărei președinte era inculpatul E..

În cuprinsul rechizitoriului s-a reținut că, din probele administrate în cauză a rezultat că, deși nu s-a prezentat la locul de muncă și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, și, deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată conțin mențiuni fictive, inculpata C.: - a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit în mod abuziv de inculpata F., pentru anul 2008 (vol.6, fil.476); - a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit în mod abuziv de inculpatul D. pentru perioada 01 ianuarie 2010 - 31 decembrie 2010 (vol.6, fil.461-463); - a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit în mod abuziv de inculpatul B. pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013 (vol.6, fil.436-438); - a semnat înscrisurile denumite "nota informativă nr.257 din 19.07.2012", "chestionar din 19.07.2012", "nota informativă nr.141 din 04.07.2013", "notă informativă nr. 285 din 14.08.2012", notă informativă nr. 393 din 04.12.2012 și "referat nr. 119 din 04.06.2013", "referat nr. 321 din 11.09.2012" și "referat nr. 104 din 22 mai 2013", ca fiind întocmite de aceasta, deși, în realitate, au fost întocmite de martorul B3. (vol.6, fil.510-542), creând aparența că s-a prezentat la serviciu și a

lucrat în perioada menționată în cadrul DGASPC, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 76.134 lei (aferente perioadei 20 iulie 2005 - 31 decembrie 2013) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Fiind audiată inculpata C., în calitate martor, (vol.3, fil.162-167) nu a recunoscut faptul că nu a desfășurat niciun fel de activitate în cadrul DGASPC în perioada 20 iulie 2005 - 31 decembrie 2013. Fiind audiată în calitate de suspectă, a recunoscut că nu a desfășurat niciun fel de activitate în cadrul DGASPC, ci și-a desfășurat activitatea în cadrul organizației P.... ..

Procurorul a arătat că din declarația acesteia dată în calitate de suspect au rezultat următoarele (vol.3, fil. 168-175): „, Din anul 1994 și până în anul 2004, am avut calitatea de angajat la diferite birouri parlamentare a diferiților parlamentari, deputați și senatori de, care au făcut parte din Partidul

În cadrul cabinetelor parlamentare am efectuat muncă de elaborare și tehnoredactare de documente în special am întocmit diferite situații statistice care se întocmesc de regulă la sediile partidelor politice privitoare la membrii, fenomenul alegerilor, etc.

Având în vedere că am lucrat o lungă perioadă de timp, astfel de documente pentru organizația județeană a P.... și că am căpătat de-a lungul timpului experiență în redactarea unor documente din cele menționate am fost practic cea mai veche și longevivă persoană de la această organizație care și-a desfășurat activitatea la sediul P.... ..

Menționez că la sediul acestei organizații județene de partid în mod permanent lucrează două, trei persoane, printre care mă număr și eu.

Având în vedere vechimea mea și activitatea pe care am desfășurat-o pentru organizația politică menționată, chiar dacă sunt o persoană modestă și retrasă, sunt cunoscută de foarte mulți dintre membrii P.... .., inclusiv de către persoanele care au deținut de-a lungul timpului funcțiile de conducere ale partidului.

Precizez că până în iarna anului 2004, nu rețin cu exactitate luna, am lucrat în cadrul cabinetului senatorului de C3. și am fost plătită de la acest cabinet parlamentar, iar apoi am continuat să lucrez tot la sediul Organizației P.... și am fost plătită de la Fundația, cred că în baza unui contract de muncă.

În cursul anului 2005, cred că în primăvară, fundația nu m-a mai putut plăti și căutând o soluție pentru a-mi câștiga salariul, am aflat din mediul în care îmi desfășuram activitatea, dar și de la prieteni că vor fi scoase la concurs posturi la D.G.A.S.P.C

Precizez că, inclusiv după perioada în care nu am mai fost plătită de la Fundația, eu mi-am continuat activitatea tot la sediul Organizației Județene a P.... și cred că tot în acea perioadă, nu mai îmi amintesc de către cine însă tot la inițiativa unei persoane din cadrul partidului a fost găsită soluția ca eu să fiu angajată pe perioadă determinată la S.C. V1. S.A și îmi amintesc că am fost sunată de la această firmă pentru a merge să îmi fac formalitățile de angajare.

Având în vedere posturile scoase la concurs la DGASPC, m-am înscris la concursul organizat, am susținut examenul pentru angajare și am fost angajată la această instituție.

Precizez că în momentul angajării mele la DGASPC, director al acestei instituții era dl. G., care era și membru P.... și pe care îl cunoșteam de mai mulți ani, având în vedere că acesta a ocupat mulți ani și funcție de conducere în cadrul P.... .. și a avut anterior și calitatea de deputat din partea P.....

După angajarea mea la DGASPC, domnul G. care mă cunoștea și știa inclusiv faptul că eu lucrez în cadrul partidului chiar m-a atenționat ”să nu îl fac de râs” în sensul să mă preocup și de noul meu loc de muncă.

După angajare, am mers la serviciu unde mi s-a arătat o sală unde mi s-a spus că este locul meu de muncă, unde urma să se facă consiliere pentru părinți, însă, având în vedere că aveam de lucru foarte mult și la sediul organizației de partid, am mers la DGASPC doar prima zi după angajare și doar ocazional, însă am început să îmi continui activitatea la sediul organizației Județene a P.... .., unde primeam diferite lucrări, fie prin intermediul colegelor, fie prin intermediul secretarului executiv al partidului.

Multe din documentele redactate de mine erau transmise tot prin intermediul secretariatului executiv direct către organizațiile locale, iar alte documente care erau emise ca și înscrisuri oficiale ale organizației erau transmise spre a fi semnate de membrii din conducerea partidului.

Am continuat să îmi desfășor activitatea la sediul organizației județene a P.... .. până în prezent chiar dacă în perioada iulie 2005 - decembrie 2013, am fost salariată la DGASPC

Precizez că în toată această perioadă chiar dacă nu am mers și nu am lucrat la DGASPC unde eram angajată, situația mea era cunoscută de către directorul acestei instituții A., care, de asemenea, mă cunoștea tot de la sediul organizației de partid, deoarece și aceasta a avut calitatea de membru al acestei organizații și o perioadă a deținut și calitatea de consilier județean din partea acestui partid.

Fac precizarea că în situația în care nu aș mai fi mers să lucrez la sediul organizației P.... și aș fi mers să lucrez la DGASPC, unde eram angajată, cred că acest aspect ar fi contat și ar fi fost sesizat imediat la organizația de partid, deoarece eu eram persoana cu cea mai mare experiență în redactarea unor documente specifice organizației, pe care eu le cunoșteam și le făceam extrem de repede.

Mai menționez încă o dată că sunt cunoscută de persoanele din conducerea organizației județene a P.... .., nu cunosc dacă situația mea privitoare la faptul că eram angajată la DGASPC și că lucram în fapt la sediul organizației județene a P.... .. era știută de către membrii conducerii organizației județene a P.... .., însă, cred că în situația în care un alt angajat al DGASPC, nu ar fi mers la serviciu și nu ar fi avut și calitatea de angajat al partidului, nu i-ar fi fost permisă absența de la serviciu, de la DGASPC.

Din câte rețin și K., a început să lucreze la sediul organizației județene a P.... .., la biroul de presă, în cursul anului 2006 sau 2007, nu rețin exact.

Nu am știut de la început, însă am aflat de la aceasta ulterior, după ce a început să lucreze la sediul organizației P.... .., că și aceasta a fost angajată tot la DGASPC Nu știu exact perioada, însă, la un moment dat, aceasta a plecat de la sediul organizației P.... și a mers să lucreze efectiv la DGASPC.

Nu îmi amintesc să fi avut vreo discuție cu directorul DGASPC A. prin care aceasta să îmi ceară în mod expres să merg și să lucrez la DGASPC și precizez încă o dată cu siguranță că aceasta cunoștea situația mea, respectiv că eu lucrez în fapt pentru P...., la sediul acestei organizații și nu la DGASPC

Precizez că de la această instituție (DGASPC) îmi primeam salariul pe card, iar la sediul DGASPC, mergeam doar când eram chemată pentru semnarea a diferite documente, legate de mutarea mea în cadrul a diferite servicii și promovarea pe funcție, unde am mers și am susținut și un examen după absolvirea facultății și o dată am fost chemată de B., care mi-a cerut să semnez mai multe înregistrări, respectiv o fișă a postului.

Mai precizez că în luna ianuarie 2014 mi s-a cerut de către directorul instituției A. să vin la sediul DGASPC și să semnez retroactiv mai multe înregistrări privitoare la activitatea desfășurată în cadrul DGASPC. Înregistrările respective erau deja redactate în numele meu, iar eu le-am semnat.

Precizez că la sfârșitul anului 2013 mi-a încetat contractul de muncă cu DGASPC

Menționez că la angajare nu cred că am cunoscut, însă ulterior am aflat că DGASPC se afla și se află în subordinea Consiliului Județean

Din câte cunosc directorul A. a avut funcție de conducere în cadrul organizației județene de femei a P.... .. și o perioadă funcție de conducere în cadrul organizației a P....”.

În rechizitoriu este redată declarația dată în calitate de suspectă, în care inculpata C. a arătat că ”...având în vedere posturile scoase la concurs la DGASPC, m-am înscris la concursul organizat, am susținut examenul pentru angajare și am fost angajată la această instituție”, lăsând impresia să se înțeleagă că inițiativa angajării în cadrul instituției i-a aparținut în exclusivitate fără intervenția vreunei persoane din cadrul organizației județene P.... unde își desfășura efectiv activitatea.

În cadrul aceleiași declarații, inculpata C. a mai arătat ”...precizez că inclusiv după perioada în care nu am mai fost plătită de la Fundația eu mi-am continuat activitatea tot la sediul Organizației Județene a P.... .. și cred că tot în acea perioadă, nu mai îmi amintesc de către cine, însă tot la inițiativa unei persoane din cadrul partidului a fost găsită soluția ca eu să fiu angajată pe perioadă determinată la SC V1. SA și îmi amintesc că am fost sunată de la această firmă pentru a merge să îmi fac formalitățile de angajare...”

S-a menționat că, în situația în care inculpata C. nu mai era remunerată de către organizația județeană P...., unde de altfel își desfășura efectiv activitatea, persoane din cadrul partidului găseau soluția pentru a fi remunerată, fapt care s-a întâmplat și în privința angajării acesteia la DGASPC

A fost redată declarația martorului B3. (vol.4 fil.366-373): „(...) În ceea ce o privește pe C., angajată a DGASPC, fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, din câte îmi amintesc din anul 2005, când directorul

de atunci G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al DGASPC, spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume.

Din acel moment nu am mai văzut-o pe C. decât accidental, însă nu la serviciu, în realitate aceasta nu a lucrat niciodată în cadrul centrului maternal al DGASPC, nici în incinta sediului instituției..”.

În rechizitoriu s-a mai menționat că fără sprijinul persoanelor din conducerea organizației județene P...., inculpata C. nu ar fi putut să încaseze salariul în calitate de angajată a DGASPC fără să se prezinte la locul de muncă nici măcar o zi. Acest aspect fiind confirmat chiar de către inculpata C. care a arătat : „(...) sunt cunoscută de persoanele din conducerea organizației județene a P.... .., nu cunosc dacă situația mea privitoare la faptul că eram angajată la DGASPC și că lucram în fapt la sediul organizației județene a P.... era știută de către membrii conducerii organizației județene a P.... însă cred că în situația în care un alt angajat al DGASPC, nu ar fi mers la serviciu și nu ar fi avut și calitatea de angajat al partidului, nu i-ar fi fost permisă absența de la serviciu, de la DGASPC(...).”.

În acest sens, s-a arătat că este și declarația martorei D3. (vol.4, fil.61-66,255-267.) care, în declarația din data de 04.02.2014 a învederat: „(...) în ceea ce privește pe numita C., fac precizarea că o cunosc pe aceasta încă din anul 2004, respectiv am cunoscut-o de la sediul P.... .., unde își desfășura activitatea în cadrul compartimentului secretariat al organizației politice respective. Ulterior, am aflat din discuțiile purtate cu colegi din cadrul DGASPC, că aceasta figurează, mai exact a figurat angajată în cadrul DGASPC, la serviciul administrativ, iar ulterior mutată pe diferite funcții în mai multe compartimente aparținând DGASPC (...), însă știu ca și ceilalți angajați ai DGASPC, că în realitate C. nu a lucrat niciodată efectiv în cadrul DGASPC, doar și-a încasat salariul, aceasta lucrând tot timpul în fapt la sediul P.... Acest aspect este de notorietate în cadrul DGASPC și este cunoscut de marea majoritate a angajaților care își desfășoară activitatea în cadrul aparatului propriu al DGASPC (...). C. a fost văzută de mine personal în incinta DGASPC, doar în câteva ocazii, când venea pentru a-și ridica fluturașul de salariu sau când era chemată de conducerea instituției pentru a semna diferite documente (pontaje sau acorduri de mutare de la un compartiment la altul) (...). În ceea ce o privește pe numita K. știu că și aceasta a figurat ca angajat al DGASPC, încă din anul 2006, însă la sediul DGASPC a început să lucreze în fapt din anul 2011 sau 2012, până atunci și-a desfășurat activitatea tot la sediul P.... la secretariat. Și acest aspect este cunoscut, atât de mine, cât și de către ceilalți angajați DGASPC ”. În declarația din data de 27.04.2016 (vol.4, fil.61-66,255-267) martora a arătat că (...) fac precizarea că în rândul angajaților DGASPC exista o nemulțumire colectivă legată de faptul că cele două angajate, C. și K., nu veneau la serviciu și de către conducerea DGASPC le era tolerat acest lucru, iar ceilalți angajați, care întârziu de la serviciu sau aveau diferite probleme, le erau aplicate sancțiuni de către conducerea instituției.

Menționez faptul că, în anul 2011, când dețineam funcția de Șef al Serviciului de evaluare complexă, pentru faptul că am plecat mai devreme cu 10

minute de terminarea programului (datorită faptului că făceam naveta din în, unde domiciliesc), am fost sancționată prin dispoziția directorului general A., cu tăierea a două ore din salariul lunii respective (...)."

Faptul că inculpata C. a lucrat la diferite cabinete de parlamentar în timp ce era încadrată la DGASPC, s-a menționat că rezultă și din declarația martorului E3. (vol.4 fil.67-70), care a arătat:

„(...) Nu îmi amintesc exact împrejurările în care am cunoscut-o sau cine mi-a recomandat-o pe C., dar, probabil, am cunoscut-o în campania electorală, probabil la recomandarea unui coleg de partid.

Rolul acesteia în cabinetul meu parlamentar era de a primi petiții de la orice cetățean și, totodată, de a primi petenții. Activitatea acesteia în cadrul cabinetului parlamentar din, din ce înțeleg eu din documente, s-a finalizat la sfârșitul lunii aprilie 2010. Probabil activitatea doamnei C. s-a finalizat la acel moment ca urmare a faptului că începând cu acea perioadă mi-am focusat activitatea pe județul

Precizez că nu am avut cunoștință de faptul că în perioada februarie 2009-aprilie 2010, C. a figurat ca angajat al DGASPC".

În continuare, s-a arătat că declarațiile date de către inculpata C. cu privire la faptul că nu și-a desfășurat activitatea în cadrul DGASPC, ci la sediul P.... .., se coroborează cu declarațiile martorilor F3. (vol.4 fil.118-123), G3. (vol. 4 fil.26-31), H3. (vol.4 fil.360-365), I3. (vol.4 fil.124-131), B3.(vol.4 fil.366-373), J3. (vol.4 fil.149-155), K3. (vol.4 fil.2-18), L3. (vol.4 fil.1-5), M3. (vol.4 fil.7-11), N3. (vol.4 fil.45-60,227-233), D3. (vol.4 fil.61-66,255-267), O3. (vol.4, fil.139-148), P3. (vol.4, fil.355-359), precum și cu declarațiile inculpaților U1. (vol.3 fil.254-264), G. (vol.3 fil.54-60), A. (vol.3 fil.1-53), F. (vol.3 fil.104-110,111-117), D. (vol. 3 fil.118-120,121-129,130-136) și B. (vol.3, fil.137-142,143-161).

2. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și complicitate la fals intelectual de către inculpata K..

Prin Dispoziția nr.238 din 22.05.2006 a Directorului DGASPC, începând cu data de 22.05.2006 inculpata K. a fost încadrată în funcția de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți (vol.6,fil.415-431). Începând cu data de 03.07.2009, prin Dispoziția Directorului DGASPC nr. 566 din 09.07.2009 inculpata K. a fost numită în funcția de referent în cadrul Serviciului Secretariat (vol.6,fil.404). Începând cu data de 21.12.2009, prin Dispoziția Directorului DGASPC nr.1260 din 21.12.2009 inculpata K., salariată în cadrul Serviciului Secretariat, a fost promovată din funcția de referent III la treapta superioară - referent II (vol.6, fil.399-402). Prin Dispoziția Directorului general al DGASPC nr. 1694 din 27.12.2010, începând cu data de 27.12.2010 inculpatei K. i-a fost schimbat locul de muncă de la Serviciul Secretariat, la Serviciul Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare (vol.6, fil.393-394).

Prin Dispoziția Directorului general al DGASPC nr.460 din 30.04.2014, începând cu data de 01 mai 2014 s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al inculpatei K. (vol.6, fil.364-371).

În perioada 22.05.2006- 27.12.2010, în care inculpata K. figura ca angajată la DGASPC, aceasta și-a desfășurat activitatea efectivă la sediul Organizației Județene P.... al cărei președinte era inculpatul E..

Deși nu s-a prezentat la locul de muncă și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, și, deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată conțin mențiuni fictive, inculpata K.: - a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale pentru anul 2006 (vol.23, fil.408-409); - a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale pentru anul 2008, întocmită în mod abuziv de inculpata F. (vol.23, fil.406); - a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit de inculpatul D. pentru perioada 01 ianuarie 2010 - 31 decembrie 2010 (vol.6, fil.390-392); - la data de 18 aprilie 2014 a semnat condicile de prezență inclusiv pentru perioada în care a absentat nemotivat, creând aparența că s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată în cadrul DGASPC, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 33.019 lei (perioada 22 mai 2006 - 27 decembrie 2010) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Fiind audiată inculpata K. (vol.3 fil.177-182,183-190), a recunoscut că nu a desfășurat niciun fel de activitate în cadrul DGASPC în perioada 22 mai 2006 - 27 decembrie 2010, aceasta desfășurându-și activitatea în cadrul organizației P.... .., la biroul de presă al acestei organizații politice unde a condus și coordonat efectiv activitatea de presă a biroului.

Declarația inculpatei K., în sensul că a fost determinată de către inculpatul E. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul DGASPC, instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar în fapt să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P.... .., s-a reținut că se coroborează cu declarația inculpatei A. din data de 08.01.2015, în care a arătat că ”.... atât K. cât și C. mi-au spus că, de către președintele P.... care era și președintele CJ la acea perioadă (E.), li s-a spus că vor fi angajate pe diferite funcții la DGASPC, însă vor lucra, în fapt, la sediul P.... până la data la care se va reuși angajarea lor definitiv în cadrul organizației P.... .., fapt care însă nu s-a petrecut până la plecarea celor două din cadrul DGASPC.

După ce am avut discuția menționată mai sus cu cele două angajate am mers la CJ și am purtat o discuție cu președintele E. pe care l-am informat cu privire la faptul că K. și C. sunt angajate în cadrul DGASPC și salarizate din bugetul acestei instituții, dar că lucrează în fapt la sediul organizației P.... și i-am precizat, totodată, că am descoperit acest aspect în anul 2008 când, de altfel l-am și informat.

E. mi-a confirmat că avea cunoștință despre această situație și mi-a cerut să le mențin în funcțiile deținute la DGASPC pe cele două și respectiv să tolerez în continuare acea situație în sensul ca să le las pe cele două să lucreze tot la sediul DGASPC până când va găsi o soluție de angajare definitivă la sediul P.... ..”

Declarațiile date de către inculpata K., atât în calitate de martor, cât și în calitate de suspectă, în sensul că nu a desfășurat niciun fel de activitate la

DGASPC, ci la sediul Organizației Județene P.... ..., se coroborează cu declarațiile martorilor F3. (vol.4 fil.118-123), G3. (vol. 4 fil.26-31), H3. (vol.4 fil.360-365), I3. (vol.4 fil.124-131), B3.(vol.4 fil.366-373), J3. (vol.4 fil.149-155), K3. (vol.4 fil.2-18), L3. (vol.4 fil.1-5), M3. (vol.4 fil.7-11), N3. (vol.4 fil.45-60,227-233), D3. (vol.4 fil.61-66,255-267),O3. (vol.4, fil.139-148),P3. (vol.4, fil.355-359), precum și cu declarațiile inculpaților U1. (vol.3 fil.254-264), G. (vol.3 fil.54-60), A. (vol.3 fil.1-53), F. (vol.3 fil.104-110,111-117).

3. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, respectiv de instigare la fals intelectual, de către inculpatul E..

Prin Hotărârea nr.58 din 30 decembrie 2004 a Consiliului Județean, începând cu data de 1 ianuarie 2005 s-a înființat și organizat Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Consiliului Județean, prin comasarea și preluarea atribuțiilor și funcțiilor Direcției Județene de Asistență Socială și ale Direcției Județene pentru Protecția Drepturilor Copilului (vol.10,fil.328-416).

Potrivit art.1 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului este organizată și funcționează ca serviciu public de interes județean, cu personalitate juridică, în subordinea Consiliului Județean.

Potrivit art.17 din regulament, Conducerea Direcției Generale se asigură de Directorul Executiv și de Colegiul Director, conform prevederilor legale și prezentului regulament.

Potrivit art.22 din regulament, numirea, eliberarea din funcție și sancționarea disciplinară a Directorului Executiv se fac la propunerea Președintelui Consiliului Județean, prin hotărâre a Consiliului Județean.

În perioada 16 aprilie 2005 - 31 decembrie 2012, inculpatul E. a deținut funcția de președinte al Organizației județene P.... (vol.15, fil.183).

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.3 din 10 iunie 2004, E. a fost ales în funcția de președinte al Consiliului Județean, funcție pe care a deținut-o până la data de 18 decembrie 2012 când și-a depus demisia prin cererea nr.13840/18.12.2012 (vol.15, fil.167-168).

Atribuțiile de serviciu ale inculpatului E., în calitate de președinte al Consiliului Județean, sunt stabilite, atât prin Legea nr. 215 din 23.04.2001 a administrației publice locale, cât și prin Regulamentul de Organizare și Funcționare al Consiliului Județean

Potrivit art. 104 alin. 1, din Legea nr. 215 din 23.04.2001, Președintele consiliului județean îndeplinește, în condițiile legii, următoarele categorii principale de atribuții: (e) atribuții privind serviciile publice de interes județean.

6)În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) lit. e), președintele consiliului județean: a)coordonează realizarea serviciilor publice și de utilitate publică de interes județean prestate prin intermediul aparatului de specialitate al consiliului județean sau prin intermediul organismelor prestatoare de servicii publice și de utilitate publică de interes județean; b) ia măsuri pentru organizarea executării și executarea în concret a activităților din domeniile prevăzute la art. 91 alin. (5)

lit. a) - d); e) coordonează și controlează organismele prestatoare de servicii publice și de utilitate publică de interes județean, înființate de consiliul județean și subordonate acestuia.

Atribuțiile președintelui Consiliului Județean erau stabilite și prin Regulamentul de Organizare și Funcționare al Consiliului Județean, aprobat prin hotărârea Consiliului județean nr. 28 din 27 mai 2002 (în prezent regulamentul aprobat prin Hotărârea Consiliului Județean nr.49 din 27 martie 2014) (vol.15,fil.189-228).

Astfel, potrivit art. 14 alin.1 din Regulament, Președintele Consiliului Județean îndeplinește, în condițiile legii, următoarele atribuții principale: g) coordonează și controlează activitatea instituțiilor și serviciilor publice de sub autoritatea Consiliului județean;

În cuprinsul rechizitoriului, s-a reținut că, în calitate de președinte al Consiliului Județean, inculpatul E. coordona și controla activitatea Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, instituție în cadrul căreia au fost încadrate inculpatele C. și K. de unde au și încasat salariul corespunzător, însă fără a se prezenta la locul de muncă și fără a desfășura niciun fel de activitate.

Inculpatul E., în calitate de președinte al Consiliului Județean, în subordinea directă a căruia se afla DGASPC, ar fi avut, atât obligația, cât și posibilitatea reală de sancționare a inculpatelor C. și K., în condițiile în care cunoștea că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P.... .., al cărui președinte era, și nu în cadrul DGASPC

Faptul că inculpatul E., în perioada 07.07.2006-18.12.2012, în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P.... .., cu intenție: - a determinat-o pe suspecta K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul DGASPC, instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar, în fapt să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P.... ..; - a contribuit, prin influența pe care o avea în calitate de președinte al Consiliului județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P.... .., ca suspectele C. și K. să fie menținute în funcție, în calitate de angajate la DGASPC; - a determinat-o pe inculpata A., director executiv al DGASPC, să își încalce atribuțiile de serviciu, constând în menținerea în funcție, în calitate de angajate la DGASPC, a suspectelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P.... .., fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006 - 18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare, rezultă fără niciun dubiu din probele administrate în cauză.

Astfel, din probele administrate, s-a apreciat că inculpatul E. a cunoscut, faptul, că inculpatele C. și K. erau angajate la DGASPC, însă, în fapt, își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P.... .., al cărui președinte era, și cu toate acestea i-a solicitat inculpatei A., director executiv al DGASPC, să le mențină în funcție pe cele două inculpate. Pe de altă parte, așa cum a

rezultat din declarația inculpatei K., chiar inculpatul E. a fost persoana care a găsit soluția remunerării inculpatei pentru activitatea desfășurată la sediul Organizației Județene P.... .., în sensul încadrării acesteia la DGASPC

Relevantă a fost apreciată declarația dată, în calitate de martor, de către K. (vol.3 fil.177-182):

„(...) Sunt de profesie ziarist și începând cu primăvara anului 2006, nu rețin data și luna, mi-am desfășurat activitatea efectiv în cadrul organizației P.... mai exact a biroului de presă al acestei organizații politice unde am condus și coordonat efectiv activitatea de presă a biroului.

Nu cunosc cu exactitate motivul pentru care s-a recurs la această soluție, însă datorită faptului că nu am putut fi remunerată de la organizația politică la care mi-am desfășurat activitatea, președintele organizației județene din acea perioadă, E., care deținea și funcția de președinte al CJ a luat hotărârea ca pentru o perioadă temporară, până se va găsi o soluție de angajare efectivă a mea în cadrul organizației P.... .., să fiu angajată în funcția de referent în cadrul DGASPC, instituție ce se afla în componența și subordinea CJ, Mi s-a spus după cum am precizat că această situație va fi temporară (angajarea în cadrul DGASPC), însă eu am continuat să-mi desfășor în fapt activitatea în cadrul biroului de presă al P.... .., până în iarna anului 2010.

În toată această perioadă după cum am declarat eu am lucrat în fapt la biroul de presă al P.... și de la DGASPC am încasat lunar un salariu care era situat în jurul sumei de 700 lei.

În iarna anului 2010 am primit de la DGASPC, în scris, o solicitare de a mă prezenta la serviciu, la DGASPC și începând cu data adresei, din câte îmi amintesc 06.12.2010, m-am prezentat la serviciu la DGASPC, După ce m-am prezentat la DGASPC, am fost repartizată în cadrul serviciului administrativ, însă, în fapt, am efectuat orice activități mi-au fost cerute de conducerea instituției, respectiv am desfășurat activități de corespondență, am întocmit documentele de PSI care erau repartizate șefului serviciului administrativ A2. și orice alte sarcini care mi-au fost date de conducerea instituției, respectiv șeful serviciului A2. și directorul general al DGASPC A. (.....).

Fac precizarea că în toată perioada 2006-2010 în care nu am lucrat efectiv la DGASPC am sperat că situația se va rezolva cumva și va fi găsită formă de angajare a mea în cadrul biroului de presă unde lucram efectiv însă această situație s-a tot amânat (...).

Mai fac precizarea că în cursul unor discuții pe care le-am avut cu directorul DGASPC A. în perioada în care am figurat angajată la DGASPC, dar nu am lucrat efectiv acolo, aceasta m-a chemat, atât pe mine, cât și pe C. în biroul acesteia la DGASPC și ne-a spus că urmează și trebuie să găsească o formulă pentru a ne prezenta și la serviciu la DGASPC, însă nu s-a putut realiza acest lucru”.

Fiind audiată și în calitate de suspectă K. a declarat (vol.3 fil.183-190):

„Mențin în totalitate declarația dată anterior în cauză în calitate de martor și, în completarea acesteia, raportat la faptele reținute în sarcina mea mai fac următoarele precizări :

În anul 2006, nu rețin cu exactitate data și luna, de către președintele organizației P.... E., mi s-a propus o colaborare, în sensul ca eu să lucrez la biroul de presă al organizației județene a P.... .., în funcția de comunicator, unde urma să asigur relația organizației politice menționate cu mass-media.

Având în vedere că în acea perioadă eu colaboream deja cu un ziar local am acceptat propunerea și am început efectiv să merg la sediul organizației P.... .., lângă sediul central al B...., în apropierea Consiliului Județean

Inițial, o perioadă de aproximativ două sau trei luni, am lucrat la biroul de presă al organizației menționate fără să fiu remunerată în vreun fel, iar la un moment dat președintele organizației P.... .., E. m-a întrebat dacă situația mea a fost rezolvată în vreun fel, în sensul dacă mi s-a făcut vreo formă de angajare, iar după ce i-am spus că nu s-a găsit o rezolvare a situației mele, în sensul că nu am fost angajată, acesta mi-a spus să merg la DGASPC, pentru a fi angajată. Imediat a purtat o discuție cu o persoană pe care nu mi-o amintesc, legată de încadrarea mea la DGASPC, după care mi-a spus că pentru moment, voi fi angajată la DGASPC, fără să îmi dea alte detalii, și mi-a precizat că această situație va fi doar pentru moment, urmând probabil ca ulterior să fie găsită o altă soluție pentru angajarea mea.

Având în vedere că și pentru mine era o confuzie, nu știam dacă sunt angajata organizației județene P.... sau a DGASPC, am întrebat persoanele care se aflau atunci în sediu, nu îmi amintesc numele acestora, ce este cu această direcție și mi s-a spus că nu prea este treaba mea, eu să fac ce mi se spune și să nu mai comentez, că au ei grijă de ce trebuie să se întâmple.

Ulterior, am mers la DGASPC, am depus actele și am susținut un concurs pentru angajare, după care am fost angajată în cadrul acestei instituții, însă, așa cum fusese stabilit în urma discuției cu E., am continuat să lucrez la sediul organizației P.... .., la biroul de presă, unde coordonam și efectueam activitatea de presă.

Având în vedere faptul că nu lucram în fapt la DGASPC, ci la biroul de presă al Organizației P.... .., eram nemulțumită de această situație, pe care nu o înțelegeam și cu care nici nu eram de acord însă eu o priveam mai degrabă ca pe un prejudiciu de imagine a președintelui P.... și nu ca pe un fapt penal.

Având în vedere această situație, mai tot timpul explicam situația mea celor prezenți, inclusiv angajaților din acel moment de la sediul organizației politice, dar de fiecare dată mi se spunea ca eu să îmi văd de ziarele mele pentru că nu era de competența mea să iau vreo atitudine.

Precizez că la scurt timp după angajarea mea la DGASPC, după ce A. a fost numită director general al acestei instituții, m-a chemat, atât pe mine, cât și pe C. la sediul DGASPC, la ea în birou și ne-a spus că ar fi bine să venim la serviciu, atât eu, cât și C., care lucra, de asemenea, la sediul Organizației P.... ..

La un moment dat directorul A., a ieșit din birou iar după aproximativ zece minute, a revenit și mi-a spus atât mie cât și C. să nu mai venim la sediul DGASPC la lucru și să ne continuăm activitatea la partid unde lucram de altfel.

Având în vedere că așa mi s-a cerut și de către directorul DGASPC, am considerat acest lucru ca o sarcină de serviciu și am continuat să lucrez la sediul Organizației județene a P.... .., la biroul de presă, până la data de 6 decembrie 2010, când mi s-a cerut printr-o adresă să mă prezint la sediul DGASPC la lucru (...)

(...) În ceea ce privește faptul că am lucrat la sediul Organizației P.... .., la biroul de presă și am fost plătită de la DGASPC în perioada 2006 – decembrie 2010, menționez că această situație era probabil cunoscută și de alte persoane din conducerea Organizației P.... .., însă persoana care a luat această decizie și a găsit această formulă care nu a fost cea mai fericită, a fost președintele organizației E., care era singurul care și-a asumat această decizie.(...)”.

În continuare, s-a menționat că declarația suspectei K. în sensul că E. cunoștea faptul că aceasta își desfășura activitatea la sediul organizației județene P.... și nu la sediul DGASPC, se coroborează cu declarațiile inculpatei A. (vol.3 fil.1-18).

Astfel, în declarația dată la data de 08.01.2015 aceasta a arătat următoarele: „la data de 01.07.2006 am fost numită în funcția de director general la DGASPC, instituție care se afla în subordinea Consiliului Județean Fac precizarea că având în vedere subordonarea instituției către CJ, din punct de vedere administrativ, organizatoric și al bugetului această subordonare era totală, iar din punct de vedere al legislației și metodologiei de lucru în ceea ce privește persoanele asistate social și protecția copilului subordonarea era și față de Ministerul Muncii, respectiv Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Autoritatea Națională pentru Persoanelor cu Handicap.

Anterior numirii mele în funcția de director general această funcție a fost deținută de H., o perioadă, în calitate de director general interimar, iar înaintea acesteia această funcție a fost deținută de G. și respectiv Q3..

În momentul în care eu am preluat funcția de director general, funcția de director adjunct care răspundea de protecția copilului era deținută de P3., iar funcția de director economic a fost deținută de H., care s-a numit înainte R3.. La numirea mea în funcția de director general funcția de șef Serviciu Resurse Umane a fost deținută de către H3., iar din anul 2008, după pensionarea acesteia, șef Serviciu Resurse Umane a fost numită U1..

În ceea ce privește angajații C., K., T1. și V2., fac următoarele precizări: (.....) În ceea ce o privește pe C. fac precizarea că în momentul în care eu am preluat funcția de director general al DGASPC nu am avut cunoștință și nici nu mi s-a adus de nimeni la cunoștință faptul că această persoană este angajată în cadrul DGASPC

Menționez că o cunoșteam pe C. ca persoană, din vedere, fără să îi știu numele, deoarece o văzusem lucrând la sediul P.... .. în perioada în care am deținut funcția de consilier județean din partea acestei organizații politice și având în vedere că, ulterior, mi-am păstrat calitatea de membru al acestei organizații, la Organizația municipală P.... .. Precizez că după ce mi-a încetat calitatea de consilier în cadrul CJ nu am mai mers la sediul județean al P.... .. și din acest motiv nu am mai avut posibilitatea să o văd pe C..

Precizez, de asemenea, că nu am văzut-o pe C. nici prin incinta sediului central al DGASPC după preluarea funcției de director general al acestei instituții, însă având în vedere calitatea mea de director general la un moment dat începusem să cunosc pe marea majoritate a angajaților cel puțin după nume, având în vedere că îmi parveneau tot felul de documente inclusiv statele de personal în care erau menționate numele acestora.

După angajarea în funcția de șef Serviciu Resurse Umane a lui U1. am început să lucrăm la pregătirea organigramei DGASPC mai exact în anul 2008, nu rețin luna, și cu acea ocazie aceasta mi-a adus la cunoștință faptul că în cadrul DGASPC există două persoane angajate, respectiv C. și K., dar care în fapt nu își desfășoară activitatea în cadrul DGASPC, ci lucrează la sediul organizației județene a P.... După ce am luat la cunoștință despre acest aspect am chemat-o pe directorul economic H. și i-am cerut explicații în legătură cu angajarea celor două persoane și aspectul privitor la activitatea acestora, am cerut, de asemenea, lui U1. dosarele de personal al celor două, iar H. mi-a spus că C. a fost angajată de către G. care deținuse funcția de director general înaintea lui H., iar în ceea ce o privește pe K., H. mi-a spus că ea a angajat-o pe această fată în perioada în care a deținut funcția de director general interimar și că i s-a cerut să angajeze această persoană și să accepte că în fapt K. să își desfășoare activitatea la sediul P.... de către președintele CJ din acea perioadă E..

H. mi-a confirmat, de asemenea, că avea cunoștință că și C. se află în aceeași situație ca și K., în sensul că nici aceasta nu lucra la DGASPC cu toate că figura angajată și că își desfășura activitatea tot la sediul Organizației Județene P.... și că a preluat la rândul ei această situație de fapt, înțelegând că tot de către conducerea CJ se ceruse acest lucru.

I-am cerut lui U1. să le cheme pe C. și K. la sediul DGASPC pentru a discuta cu acestea, după ce au venit le-am invitat la mine în birou și le-am întrebat pe acestea de ce nu se prezintă la sediul DGASPC, având în vedere că în dosarele acestora de personal existau fișe cu atribuții de serviciu care erau semnate spre luare la cunoștință de către acestea, precum și fișe de evaluare a activității celor două, atât K., cât și C. mi-au spus că, de către președintele P.... care era și președintele CJ la acea perioadă (E.), li s-a spus că vor fi angajate pe diferite funcții la DGASPC însă vor lucra în fapt la sediul P.... până la data la care se va reuși angajarea lor definitiv în cadrul organizației P...., fapt care însă nu s-a petrecut până la plecarea celor două din cadrul DGASPC.

După ce am avut discuția menționată mai sus cu cele două angajate am mers la CJ și am purtat o discuție cu președintele E. pe care l-am informat cu privire la faptul că K. și C. sunt angajate în cadrul DGASPC și salarizate din bugetul acestei instituții, dar că lucrează în fapt la sediul organizației P.... și i-am precizat totodată că am descoperit acest aspect în anul 2008 când, de altfel, l-am și informat.

E. mi-a confirmat că avea cunoștință despre această situație și mi-a cerut să le mențin în funcțiile deținute la DGASPC pe cele două și respectiv să tolerez în continuare acea situație în sensul ca să le las pe cele două să lucreze tot la

sediul DGASPC până când va găsi o soluție de angajare definitivă la sediul P.... ..

Menționez că președintele CJ nu mi-a indicat o perioadă în care urma să rezolve ca cele două angajate să nu mai figureze pe statul de funcții al DGASPC, însă, având în vedere relația mea de subordonare către conducerea CJ, am considerat că această situație nu va mai continua mult și va fi rezolvată, cererea președintelui CJ de a le menține pe cele două în funcțiile în care erau angajate la DGASPC în condițiile menționate fiind interpretată de mine ca o sarcină de serviciu.

După ce am revenit la instituție i-am adus la cunoștință și lui U1. aspectele pe care le-am menționat mai sus și i-am cerut să mă informeze dacă această situație va fi rezolvată, în sensul celor menționate mai sus sau nu.

În anul 2008 nu am mai urmărit ce s-a întâmplat cu cele două angajate, iar în anul 2009, tot cu ocazia analizării organigramei instituției și pregătirii pentru anul 2009, am constatat împreună cu U1. că cele două persoane nu și-au încetat activitatea la DGASPC

Fac precizarea că în acea perioadă C. figura angajată la Centrul de consiliere, care se afla tot la adresa sediului central al DGASPC dar care era amplasat într-o aripă situată în spatele clădirii sediului central, iar K., din câte rețin, figura angajată tot în cadrul aceluiași centru.

Fac precizarea că, de regulă, organigrama instituției era analizată și aprobată în primul semestru al anului, mai exact după ce se aproba bugetul, spre sfârșitul trim.I.

Și în anul 2009 după ce am constatat că situația privitoare la angajatele C. și K. s-a menținut am mers din nou la președintele CJ și l-am informat din nou în legătură cu această situație.

Menționez faptul că în urma modificării legislației în anul 2009, respectiv în cursul lunii iulie, de către Agenția Națională a Funcționarilor Publici mi s-a cerut ca funcțiile contractuale din cadrul DGASPC să fie transformate în funcții publice.

Având în vedere acest aspect, în anul 2009 când am avut discuția referitoare la cele două angajate cu președintele CJ l-am informat pe acesta, totodată și cu privire la faptul că ANFP nu a aprobat ca Biroul de proiecte programe și strategii al DGASPC, al cărei șef era J., soția președintelui CJ, să rămână încadrat cu personal contractual.

Dat fiind acest fapt și că cele două angajate continuau să figureze și să funcționeze pe organigrama DGASPC și să lucreze la sediul P.... .., președintele CJ, E. mi-a cerut să găsesc o modalitate prin care să pot înființa în cadrul organigramei DGASPC un serviciu cu personal contractual în care să fie încadrată și soția acestuia și cele două angajate.

În acest sens, E. m-a trimis la un consilier personal al acestuia care lucra și în cadrul CJ, spunându-mi să îi comunic acestui consilier al cărui nume nu mi-l amintesc, pentru a găsi o soluție legală de rezolvare a acestei situații(...)

Având în vedere că odată cu propunerea pentru modificarea organigramei DGASPC și înființarea Biroului secretariat au fost făcute și reduceri de personal prin eliminarea din organigramă a unor posturi rămase vacante l-am

informat din nou pe președintele CJ despre înființarea biroului respectiv și despre reducerile de personal operate și i-am cerut să găsească o soluție, în sensul, ca el să pună în vedere lui K. și C. care lucrau la sediul P.... să se prezinte la serviciu, în caz contrar, urmând ca celor două să le fie desfăcut contractul de muncă. Acesta mi-a confirmat că le va spune celor două să vină la serviciu.

Precizez că discuția referitoare la organigramă am avut-o cu președintele CJ în luna iulie 2009, înainte de a se aproba organigrama (...).

Inculpata A. la data de 8 aprilie 2016 (vol.3 fil.49-53), referitor la înființarea Serviciului secretariat al DGASPC, din care făceau parte C., K., iar ca șef serviciu J., a arătat că: "Înființarea serviciului s-a realizat ca urmare a solicitării Președintelui Consiliului Județean E., ca d-na J., soția acestuia să nu fie funcționar public, ci personal contractual.

I-am arătat acestuia ca variantă de serviciu cu personal contractual doar Serviciul Administrativ care avea în componență pază, PSI, șoferi și femei de serviciu și acesta m-a trimis la consilierul său personal cu care să analizez organigrama și să găsesc o altă variantă motivându-mi că doar nu o să o pun pe soția sa șefă peste femeile de serviciu.

Împreună cu consilierul S3., am găsit varianta înființării Serviciului secretariat.

Când am întocmit organigrama pentru aprobare în Colegiul director și în Consiliul județean, am propus împreună cu șefa de personal U1., care a venit cu variantele, ca din Serviciul secretariat să facă parte și cele două salariate, respectiv C. și K., despre care dl. președinte E., a fost informat de către mine, că nu se prezentau la serviciu, acestea desfășurându-și activitatea la sediul județean P.....

Am recurs la această soluție, să formez biroul și cu cele două salariate, K. și C., neavând alt personal contractual în Direcție sperând că poate cele două angajate vor veni la serviciu dat fiind faptul că acel serviciu era condus de soția președintelui, J., în cadrul serviciului fiind doar 5 salariați cu șef cu tot.

Deși am făcut această mutare, nici în aceste condiții cele două angajate nu s-au prezentat la serviciu.

Arăt că ideea de a le introduce pe cele două angajate care nu se prezentau la serviciu, pe C. și K., în cadrul Serviciului Secretariat, mi-a aparținut mie și lui U1., sperând că, în acest fel, cele două vor fi determinate să vină la serviciu având în vedere că șefa acestora era soția președintelui Consiliului Județean E..

În cuprinsul actului de sesizare s-a mai arătat că martorul S3. (vol.4, fil.113-117) nu își amintește să fi fost consultat de inculpata A. în legătură cu înființarea în cadrul DGASPC a unui serviciu/birou format exclusiv din personal contractual, nu înseamnă că nu s-a și întâmplat acest lucru.

Aspectele referitoare la înființarea Serviciului secretariat, în sensul că inculpata A. a găsit varianta înființării respectivului serviciu chiar la sediul Consiliului Județean, s-a apreciat că sunt confirmate de către inculpata U1. (vol.3 fil.254-264), care a arătat că: „(...) am întocmit mai multe variante de organigramă cu care directorul A. a mers la conducerea Consiliului Județean, pentru aprobare și cu toate că varianta proiectată de mine a fost ca J. să fie

numită șef al serviciului administrativ care exista în organigramă, când s-a întors de la Consiliul Județean, directorul A. a venit cu organigrama modificată în cadrul căreia se înființase Serviciul Secretariat, care era format din J. șef serviciu, C. și K. și încă două salariate, J3. care este arhivarul instituției și în prezent și Y. care făcea în fapt activitatea de secretariat.

Referitor la organigramă, directorul A. mi-a spus că i-a prezentat Președintelui Consiliului Județean, propunerea ca J. să fie numită șeful administrativ, dar acesta nu a fost de acord, motivând că soția sa nu dorește să fie șef peste măturați și șoferi(...)."

În același sens, s-a reținut că declarațiile inculpatei A. în sensul că inculpatul E. i-a solicitat să le mențină în funcție pe inculpatele C. și K., deși acestea își desfășurau activitatea la sediul organizației județene P...., se coroborează cu declarația inculpatei U1.(vol.3 fil.254-264).

Astfel, din declarația acesteia au rezultat următoarele:

„(...) Din luna aprilie 2002 și până în februarie 2015, mi-am desfășurat activitatea în cadrul DGASPC, inițial în funcția de consilier juridic. Din luna noiembrie 2007, până în luna aprilie 2008, am executat cu caracter temporar funcția de consilier juridic contencios la Resurse Umane, iar din luna aprilie 2008 în urma examenului susținut am fost numită definitiv șef al acestui serviciu.

Până la numirea mea în funcția de șef al serviciului la Resurse Umane, în cadrul acestui compartiment, lucra H3. împreună cu I3. și ulterior o altă persoană Ș3..

Doamna H3. era o persoană cu vechime în cadrul DGASPC, cunoștea foarte bine situația personalului, având în vedere că lucra încă de la înființarea instituției, iar soțul acesteia lucra la cancelaria Președintelui Consiliului Județean, fiind o persoană apropiată Președintelui Consiliului E..

În luna noiembrie 2007 după preluarea funcției de șef serviciu Resurse umane, juridic, contencios, am fost mutată în birou cu doamna H3. și am început să am contact cu ștatul de personal, ștatul de funcții și organigrama. De la doamna H3. am început să cunosc salariații, inclusiv cum sunt repartizați pe funcții și pe centre și cu această ocazie, am aflat și despre existența ca angajate ale instituției a numitelor C. și K.. Tot de la doamna H3., am aflat că aceste două angajate nu vin la serviciu, că doar își încasează salariu de la DGASPC și că în fapt cele două își desfășoară activitatea la sediul organizației P.... ..

În aceste condiții, am informat pe directorul general al instituției, A., cu privire la faptul că cele două angajate nu vin la serviciu, dar aceasta cunoștea situația probabil de la doamna H3., sau poate dinainte, iar A. mi-a spus că nu este treaba mea că cele două nu vin la serviciu, că Președintele Consiliului Județean E. a dispus angajarea acestora la DGASPC, că acesta are cunoștință că cele două nu vin la serviciu, că ele își desfășoară activitatea la sediul P.... și că s-a procedat la această modalitate de a fi angajate la direcție pentru a fi plătite, pentru activitatea desfășurată la partid, deoarece partidul nu avea bani să le plătească salariu.

Având în vedere că mă subordonam în mod direct directorului general al DGASPC, aceasta explicându-mi foarte clar situația în care se găsea atât ea,

care era subordonată direct Președintelui Consiliului Județean, cât și cele două angajate, am înțeles în mod clar că acesta era un subiect închis pentru mine, având în vedere că din experiența pe care o aveam în instituție, cunoșteam că în situația în care nu m-aș fi conformat dispozițiilor directorului general sau cu atât mai mult ale Președintelui Consiliului Județean, chiar dacă dispozițiile erau verbale, în mod categoric mi-aș fi pierdut locul de muncă.

Precizez că era unanim cunoscut de către toți angajații DGASPC, inclusiv de către mine, faptul că toți directorii DGASPC au fost numiți politic, iar în ceea ce o privește pe A., cunoșteam faptul că aceasta era un membru marcant al P.... și că a avut o funcție de conducere în acest partid și că se bucura de susținerea Președintelui Consiliului Județean din acea perioadă.

Menționez, totodată, că după declanșarea cercetărilor din acest dosar, A. m-a chemat, atât pe mine, cât și pe ceilalți șefi de servicii, inclusiv pe T3. și ne-a spus în mod clar că în situația în care raportat la ancheta aflată în desfășurare nu vom face ce ne spune aceasta, ea va merge la DNA și va susține că nu a fost informată cu privire la situația reală a acestor angajate și că noi, șefii de servicii vom răspunde pentru tot. Acest fapt ne-a creat o temere puternică având în vedere că eram conștienți de faptul că vom fi făcuți răspunzători de neregulile pe care de fapt ni le impunea directorul.

Situația celor două angajate era cunoscută la nivelul conducerii Consiliului Județean, mai ales de către persoanele care aveau funcții de conducere în cadrul consiliului, și care aveau cunoștință că cele două își desfășoară activitatea la sediul organizației P...., deoarece în momentul în care se făceau modificări ale organigramei sau se aproba ștatul de personal, transmiteam la conducerea Consiliului Județean, atât ștatul de funcții, organigrama, cât și ștatul de personal, care conținea nominal angajații, iar C. și K. erau trecute în ștat.

Menționez că de fiecare dată când erau modificări de organigramă, o întrebam pe directorul A. cum procedăm în continuare cu cele două angajate, iar aceasta mi-a spus de fiecare dată același lucru, că nu este treaba mea legat de faptul că cele două figurau angajate la DGASPC, că vor lucra în continuare la partid și că cele două sunt puse acolo de cine trebuie(...)"

Menționez că în perioada în care am avut-o director pe A., am realizat că situația privitoare la cele două angajate o depășea chiar și pe aceasta, deoarece aceasta se subordona întru totul oricărei dispoziții verbale dată de Președintele Consiliului Județean și al Organizației P.... ..

În ceea ce privește eventuala sancționare a celor două angajate, fac precizarea că mie, potrivit Regulamentului de organizare și funcționare și fișei postului, nu îmi reveneau atribuțiuni de a face propuneri de sancționare, decât strict pentru angajații serviciului pe care îl coordonam.

Referitor la pontajele întocmite de mine pentru cele două angajate, în perioada în care acestea au figurat în cadrul Serviciului Secretariat care era condus de către J., menționez că eu, ca și ceilalți șefi de servicii întocmeam pontaje doar pentru angajații serviciului meu. La un moment dat, angajații Serviciului contabilitate, nu au mai vrut să plătească salarii angajaților

Serviciului Secretariat, deoarece nu aveau pontaje întocmite de către șeful serviciului, respectiv J., deoarece aceasta a considerat că este sub demnitatea ei să întocmească pontaje pentru angajați și să semneze condica de prezență, deși acest serviciu nu avea decât cinci angajați.

Având în vedere acest aspect, precum și faptul că J. era soția Președintelui Consiliului Județean și nicio persoană din cadrul instituției nu avea curajul să comenteze ceva legat de persoana acesteia, am fost chemată de directorul A., care mi-a cerut mie să întocmesc pontajele pentru angajații Serviciului Secretariat și să le trec ca fiind prezente pe cele două angajate, și să duc pontajele la contabilitate pentru ca aceasta să își primească salariul. Menționez că în situația în care nu aș fi executat dispoziția directorului, privitoare la întocmirea pontajelor, chiar dacă nu intra în atribuțiunile mele de serviciu, nici șefa Serviciului secretariat J. nu și-ar fi luat salariul și aș fi fost dată afară în următoarea secundă.

Cu privire la cele două angajate C. și K., situația era cunoscută de către toată conducerea DGASPC, inclusiv de către directorii adjuncții H. și I., precum și de ceilalți salariați care nu aveau funcții de conducere dar care activau în cadrul Organizației P...., iar directorul A. dăduse practic verbal dispoziție tuturor șefilor de servicii în subordinea cărora au fost mutate cele două să le întocmească pontaje în care să fie trecute prezent, precum și toate celelalte documente care le priveau, rapoarte de evaluare, fișe de post, toți fiind obligați să se conformeze, având în vedere că situația lor era cunoscută de către toți șefii de servicii pe care i-au avut pentru că și aceștia la rândul lor făceau parte din Organizația P...., unde cele două își desfășurau activitatea.

Referitor la împrejurările în care a fost înființat Serviciul Secretariat, fac mențiunea că Agenția Națională a Funcționarilor Publici, a refuzat să mai dea aviz de funcționare pentru funcțiile publice, ale DGASPC, atâta timp cât în cadrul serviciului care era implicat în derularea programelor cu fonduri europene, salariații nu aveau calitatea de funcționari publici.

Precizez că serviciul din care făcea parte J. și V., era implicat în derularea unui proiect cu fonduri europene, iar J. a refuzat să fie numită funcționar public, pentru a nu da declarații de avere.

Am aflat acest aspect de la directorul A. cu ocazia întocmirii organigramei, când aceasta mi-a spus că „șefu”, referindu-se la E., nu vrea ca soția sa să fie funcționar public și ca aceasta să dea declarație de avere.

Îmi amintesc cu exactitate acest aspect, deoarece cu ocazia întocmirii organigramei, având în vedere dispoziția legală din Legea 188/99, care prevedea că numai personalul administrativ și secretariatul nu are obligația de a ocupa funcții publice, am întocmit mai multe variante de organigramă cu care directorul A. a mers la conducerea Consiliului Județean, pentru aprobare și cu toate că varianta proiectată de mine a fost ca J. să fie numită șef al serviciului administrativ care exista în organigramă, când s-a întors de la Consiliul Județean, directorul A. a venit cu organigrama modificată în cadrul căreia se înființase Serviciul Secretariat, care era format din J. șef serviciu, C. și K. și încă două salariate, J3. care este arhivarul instituției și în prezent și Y. care făcea în fapt activitatea de secretariat.

Referitor la organigramă, directorul A. mi-a spus că i-a prezentat Președintelui Consiliului Județean, propunerea ca J. să fie numită șeful administrativ, dar acesta nu a fost de acord, motivând că soția sa nu dorește să fie șef peste măturători și șoferi(...)."

Totodată, s-a reținut că, în perioada în care inculpatele C. și K. au figurat ca și angajate la DGASPC, inculpatul E. a avut, atât calitatea de președinte al Consiliului județean, în subordinea căruia se afla DGASPC, cât și de președinte al organizației județene P.... ..

Parchetul a apreciat că, din declarația inculpatei C. (vol.3 fil.168-175) a rezultat că în toată perioada în care și-a desfășurat activitatea la sediul P.... .., nu figurau mai mult de 2-3 persoane care își desfășurau activitatea la sediul organizației, alături de aceasta desfășurându-și activitatea și K..

Fiind audiată în calitate de suspectă C. a declarat următoarele (vol.3, fil.168-175):

„(...) am fost practic cea mai veche și longevivă persoană de la această organizație care mi-am desfășurat activitatea la sediul P.... ..

Menționez că la sediul acestei organizații județene de partid în mod permanent lucrează două trei persoane, printre care mă număr și eu.

Având în vedere vechimea mea și activitatea pe care am desfășurat-o pentru organizația politică menționată, chiar dacă sunt o persoană modestă și retrasă, sunt cunoscută de foarte mulți dintre membrii P.... .., inclusiv de către persoanele care au deținut de-a lungul timpului funcțiile de conducere ale partidului.

(...) Precizez că în momentul angajării mele la DGASPC, director al acestei instituții era dl. G., care era și membru P.... și pe care îl cunoșteam de mai mulți ani, având în vedere că acesta a ocupat mulți ani și funcție de conducere în cadrul P.... .. și a avut anterior și calitatea de deputat din partea P.....

După angajarea mea la DGASPC, domnul G. care mă cunoștea și știa inclusiv faptul că eu lucrez în cadrul partidului chiar m-a atenționat ”să nu îl fac de râs” în sensul să mă preocup și de noul meu loc de muncă.

După angajare, am mers la serviciu unde mi s-a arătat o sală unde mi s-a spus că este locul meu de muncă, unde urma să se facă consiliere pentru părinți, însă, având în vedere că aveam de lucru foarte mult și la sediul organizației de partid, am mers la DGASPC doar prima zi după angajare și doar ocazional, însă am început să îmi continui activitatea la sediul Organizației Județene a P.... .., unde primeam diferite lucrări, fie prin intermediul colegelor, fie prin intermediul secretarului executiv al partidului.

Multe din documentele redactate de mine erau transmise tot prin intermediul secretariatului executiv direct către organizațiile locale, iar alte documente care erau emise ca și înscrisuri oficiale ale organizației erau transmise spre a fi semnate de membrii din conducerea partidului.

Am continuat să îmi desfășor activitatea la sediul Organizației Județene a P.... până în prezent chiar dacă în perioada iulie 2005 - decembrie 2013, am fost salariată la DGASPC

Precizez că în toată această perioadă chiar dacă nu am mers și nu am lucrat la DGASPC unde eram angajată, situația mea era cunoscută de către directorul acestei instituții A., care, de asemenea, mă cunoștea tot de la sediul organizației de partid, deoarece și aceasta a avut calitatea de membru al acestei organizații și o perioadă a deținut și calitatea de consilier județean din partea acestui partid.

Fac precizarea că în situația în care nu aș mai fi mers să lucrez la sediul organizației P.... și aș fi mers să lucrez la DGASPC, unde eram angajată, cred că acest aspect ar fi contat și ar fi fost sesizat imediat la organizația de partid, deoarece eu eram persoana cu cea mai mare experiență în redactarea unor documente specifice organizației, pe care eu le cunoșteam și le făceam extrem de repede.

(...) Din câte rețin și K. a început să lucreze la sediul Organizației Județene a P.... .., la biroul de presă în cursul anului 2006 sau 2007, nu rețin exact.

Nu am știut de la început, însă am aflat de la aceasta ulterior, după ce a început să lucreze la sediul organizației P.... .., că și aceasta a fost angajată tot la DGASPC Nu știu exact perioada însă la un moment dat aceasta a plecat de la sediul organizației P.... și a mers să lucreze efectiv la DGASPC”.

În continuare, în actul de sesizare s-a reținut faptul că cele două angajate și-au desfășurat activitatea la sediul P.... .. și nu la DGASPC, este de necontestat, acest aspect, fiind confirmat, atât de către inculpatele C. și K., cât și de martorii audiați în cauză.

Prima declarație redată în cuprinsului rechizitoriului este cea a martorului F3. (vol.4 fil.118-123) (...), acesta, arătând că ”(...) Din toamna anului 2008 și în prezent dețin funcția de administrator public al județului și îmi desfășor activitatea în cadrul CJ Anterior acestei funcții, respectiv în perioada 2004-2008, am deținut funcția de consilier în cadrul CJ din partea P....

Cu ocazia deplasărilor pe care le-am făcut la sediul Organizației Județene P.... .. am cunoscut-o pe C., respectiv știu că aceasta a lucrat în cadrul secretariatului acestei organizații județene de partid și o cunosc cred că din jurul anilor 2005-2006. Pe K. o cunosc din anul 2008 tot de la sediul organizației P.... .. unde și aceasta a lucrat cred că tot la secretariatul organizației.

Menționez că nu mergeam frecvent la sediul organizației județene de partid, deoarece am lucrat în cadrul altor instituții și anterior anului 2008 făcând parte din organizația municipală P.... mergeam mai mult la sediul acestei organizații.

Fac precizarea că nici anterior și nici după ce am preluat funcția de administrator public al județului nu am cunoscut că C. și K. au fost angajate permanent la DGASPC (...).

O altă declarație care a fost redată în cuprinsul rechizitoriului este cea a martorului G3. (vol.4 fil.26-31): „În prezent sunt pensionar și dețin funcția de consilier județean în cadrul CJ, fiind ales din partea P.... ..

Din partea aceleiași organizații politice, în perioada 2001-2006 am deținut funcția de vicepreședinte al CJ, în perioada 2006-2008 am deținut, de asemenea, funcția de administrator public al CJ, iar din anul 2009 până în anul 2012 am deținut, de asemenea, funcția de vicepreședinte al CJ

(...) Le cunosc de asemenea, atât pe numitele C. și K., respectiv pe C. o cunosc din 1996, de la sediul Organizației Județene P.... unde aceasta lucra și desfășura efectiv activități de secretariat.

Pe K. am cunoscut-o ulterior, cred că în jurul anilor 2005 sau 2006, nu știu cu exactitate, însă am cunoscut-o tot la sediul P.... unde aceasta lucra, o perioadă a deținut funcția de persoană care se ocupa de relația cu presa.

Fac precizarea că, atât pe C., cât și pe K. le-am văzut ori de câte ori mergeam la sediul P.... și având în vedere că cele două erau în permanență și lucrau la sediul organizației menționate am avut reprezentarea că acestea sunt angajate sub o anumită formă la organizația P.... Rețin că la un moment dat, nu îmi amintesc perioada, cred că în jurul anilor 2000-2004 cu parlamentarii din acea perioadă s-a discutat despre încadrarea celor două angajate în cadrul cabinetului parlamentar P....

Nu am cunoscut niciodată până anul trecut că C. și K. erau în fapt angajate în cadrul DGASPC și nici nu am fost informat de vreo persoană în legătură cu acest fapt.

În ceea ce o privește pe K. eu nu am mai văzut-o pe aceasta la sediul P.... începând cu anul 2012, în preajma unor alegeri, însă nu îmi amintesc cu exactitate luna sau data, deoarece aceasta nu era o persoană importantă în cadrul organizației de partid pentru a reține acest aspect (...). Mai fac mențiunea că C. a lucrat la organizația P.... și lucrează și în prezent, însă de la începutul anului 2014 s-a plâns, atât la mine, cât și la alți membri ai Organizației Județene P.... că are probleme cu banii și chiar mi-a cerut să o ajutăm. Cu acea ocazie am întrebat-o care este situația, de ce nu îi ajung banii, iar aceasta mi-a spus că și-a dat demisia unde lucra, respectiv de la DGASPC

Rețin că am fost surprins de acest aspect, deoarece eu credeam că aceasta este angajată la unul dintre cabinetele parlamentare și nu la o instituție publică”.

A fost redat conținutul declarației inculpatului G. (vol.3 fil.54-60), luată în calitate de martor: „(...) Din perioada în care am deținut funcția de președinte al P.... și în care am activat în cadrul acestei organizații politice, am cunoscut-o pe C., care și-a desfășurat activitatea până în anul 2000 la sediul Organizației Județene a P...., unde redacta și executa diferite lucrări și unde își desfășura activitatea zilnic, iar în perioada 2000-2004, aceasta a lucrat ca și consilier la Cabinetul Senatorului de C3., care avea sediul din tot în aceeași locație cu Organizația Județeană P...., iar C. a continuat să lucreze tot în sediul P...., pentru Organizația Județeană ..., unde, de altfel, a continuat să lucreze și după anul 2004.

(...) Începând cu data de 01 ianuarie 2005, am fost numit director executiv al DGASPC ..., instituție care a luat ființă atunci prin Hotărârea Consiliului Județean și care se afla în subordinea acestuia.

(...) În ceea ce o privește pe numita C., în perioada în care am deținut funcția de director al DGASPC ..., știu că aceasta a continuat să lucreze tot la sediul Organizației Județene a P...., eu personal cât am deținut funcția de director și, ulterior, de șef serviciu, în cadrul DGASPC ..., nu am văzut-o pe aceasta să lucreze în cadrul acestei instituții, și cunoșteam, așa cum am și precizat, că aceasta lucra la sediul Organizației P....

(...) În ceea ce mă privește, menționez că nu am discutat cu nimeni și nici nu mi s-a cerut de către vreo persoană să o angajez pe C., de altfel, după cum am declarat, eu cunosc despre aceasta că a lucrat la sediul Organizației Județene a P...., am aflat despre angajarea acesteia la DGASPC după declanșarea cercetărilor de către DNA.

În ceea ce o privește pe K., am cunoscut-o pe aceasta în perioada 1997-1998, perioadă în care aceasta era dansator în cadrul Ansamblului B. din și în care activa în cadrul Organizației de Tineret a P.... ..

Nu am cunoștință despre angajarea numitei K., în cadrul DGASPC

Acum cu ocazia audierii, mi s-a adus la cunoștință faptul că numita K., în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006, a fost angajată în cadrul DGASPC, Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți.

Menționez că nu am avut cunoștință despre angajarea acesteia la DGASPC, iar în aceea perioadă din câte cunosc, acest centru nu avea o activitate permanentă, neavând solicitări de consiliere”.

Parchetul a considerat că un argument în plus, în sensul că inculpatul E. avea cunoștință că inculpatele C. și K., deși erau încadrate la DGASPC, își desfășurau activitatea la sediul organizației județene P...., îl constituie și faptul că fosta soție a acestuia, inculpata J. a fost șeful direct al celor două inculpate, atât în cadrul Complexului destinat părinților și familiei, cât și în cadrul Serviciului Secretariat.

De altfel, în perioada în care inculpata J. a avut calitatea de Șef Serviciu Secretariat, avea în subordine doar patru angajate, printre care și pe inculpatele C. și K.. Așadar, s-a reținut că jumătate dintre angajatele aflate în subordinea inculpatei J. nu s-au prezentat la serviciu o perioadă mai mare de un an de zile și cu toate acestea cele două inculpate continuau să își încaseze salariul de la DGASPC chiar dacă în fapt își desfășurau activitatea la sediul P.... ..

De asemenea, faptul că inculpatele C. și K. nu și-au desfășurat activitatea la sediul DGASPC, de unde au și încasat salariul, este confirmat de inculpații și martorii audiați în cauză.

În continuare a fost prezentată și declarația martorei H3., aceasta a învederat (vol.4 fil.360-365):

„(...) Fac precizarea că o perioadă după angajare, respectiv doi sau trei ani, cred că până în anul 2001, am fost singurul angajat al Biroului resurse umane, iar, ulterior, în cadrul acestui birou au mai fost preluată și colega mea I3.. Biroul resurse umane era subordonat, în mod direct, directorului general al instituției, iar eu ca angajat al acestui birou din dispoziția directorului general întocmeam toate documentele privitoare la angajarea și evidența salariatilor DGASPC, țineam cărțile de muncă și întocmeam orice documente legate de personalul din cadrul Direcției.

În legătură cu angajarea în cadrul DGASPC a numitelor C. și ulterior a numitei K., menționez că cele două persoane au fost angajate în cadrul DGASPC, mai exact C. a fost angajată în luna iulie 2005, iar K. în luna mai 2006, de către directorii care se aflau la conducerea instituției în acea perioadă, mai exact C. de către G., iar K. de către R3..

Menționez că, încă de la angajare ni s-a spus de către directorii instituției, care le-au angajat că cele două angajate, nu prea or să vină la serviciu la DGASPC, în cadrul centrelor în care figurau angajate, deoarece acestea vor lucra la sediul Organizației P.... ..

Menționez că acest fapt era unanim cunoscut de către toți angajații DGASPC, însă, având în vedere că instituția se subordona Consiliului Județean, iar, atât această instituție, cât și DGASPC aveau conducători care aveau funcții de conducere în cadrul partidului menționat, niciun angajat, nici șefii de servicii în care figurau angajate cele două, nici colegii de serviciu nu aveau curajul să ceară explicații privitoare la absența de la serviciu a numitelor C. sau K. sau în legătură cu faptul că acestea doar încasau salariul și lucrau în fapt la sediul P.....

Această situație a continuat pe toată perioada cât eu am lucrat în cadrul DGASPC, inclusiv după preluarea funcției de director general de către A..

(...) Menționez că pentru toți ceilalți angajați erau luate măsuri disciplinare în situația în care lipseau de la serviciu însă în cazul celor două fiind cunoscută situația lor nu s-a luat niciodată vreo măsură(...).

Relevantă a fost considerată și depoziția martorei I3., (vol.4 fil.124-131): „Din anul 1996 și în prezent lucrez în cadrul DGASPC și dețin funcția de inspector în cadrul Serviciului resurse umane (...). În ceea ce privește pe numitele C. și K., fac precizarea că cele două persoane după participarea la concursul de angajare și după ce au fost angajate, nu s-au prezentat deloc la serviciu, respectiv C. nu a venit absolut deloc la serviciu cu toate că a figurat angajată și a încasat salariu lunar, iar în ceea ce o privește pe K., aceasta a început să se prezinte la serviciu din luna decembrie 2010, după ce de către directorul DGASPC A. i-a fost trimisă o adresă prin care i s-a solicitat în mod expres să se prezinte la serviciu. Aceste aspecte erau cunoscute de către toți angajații DGASPC, care lucrau în sediul central și de cele mai multe ori când unora dintre ei pentru faptul că întârziu la serviciu le erau făcute observații de către șefii de serviciu, aceștia comentau în cadrul instituției și reproșau faptul că cele două nu vin deloc la serviciu și nu li se întâmplă nimic.

În ceea ce o privește pe K. și după luna decembrie 2010 când a început să vină la serviciu, a figurat o perioadă pe schema de personal a secretariatului instituției, iar, ulterior, în cadrul serviciului administrativ, dar nici acolo nu respecta programul de lucru, aceasta ocupându-se mai mult de expedierea corespondenței instituției.

Despre cele două persoane se discuta și era cunoscut de angajații instituției că, în realitate, au lucrat în cadrul organizației P.... chiar dacă figurau angajate la DGASPC, instituție care se află în subordinea CJ (...)

De asemenea, declarația martorului B3. a fost redată în cuprinsul rechizitoriului(vol.4 fil.366-373):

„Încă de la înființare, din anul 1997 sau 1998 și în prezent lucrez în cadrul DGASPC și dețin funcția de educator – Centrul maternal Până la data preluării de către DGASPC a Leagănelui de copii (anterior anului 1997) am lucrat în cadrul acestei instituții. Mi-am desfășurat activitatea exclusiv în incinta sediului central al DGASPC

În ceea ce o privește pe C., angajată a DGASPC ..., fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, din câte îmi amintesc din anul 2005, când directorul de atunci G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al DGASPC, spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume.

Din acel moment nu am mai văzut-o pe C. decât accidental, însă nu la serviciu, în realitate aceasta nu a lucrat niciodată în cadrul centrului maternal al DGASPC, nici în incinta sediului instituției.

Din momentul în care ne-a spus că a fost angajată, directorul G. mi-a cerut să o trec în fișele de pontaj lunare pe C., având în vedere că eu m-am ocupat încă de atunci și în prezent cu întocmirea foilor colective de pontaj a angajaților centrului, foi care erau vizate lunar și de către șefii centrului care au fost din perioada respectivă și până în prezent, respectiv o perioadă de către G. care după ce a fost schimbat din funcția de director general a ținut și funcția de șef de centru, o perioadă de către F., iar după plecarea acestuia de către directorul adjunct I., până în anul 2012 când conducerea a fost preluată de B.. În toată această perioadă, după cum am menționat eu am întocmit fișele de pontaj și am trecut-o în pontaje pe C., cu toate că aceasta în fapt nu venea la serviciu și nu desfășura activități conform pontajului, situația fiind cunoscută și acceptată, de către directorul general A. care preluase funcția de director după G., de directorul economic H., care, de asemenea a ținut într-o perioadă funcția de director general și inclusiv de către I., persoană care a coordonat în mod direct activitatea centrului.

Printre angajații DGASPC se discuta și era oarecum cunoscut faptul că C. lucrează și a lucrat în fapt la sediul organizației P.... .., însă acest aspect l-am auzit doar din discuțiile cu ceilalți colegi, fără ca eu să verific și să știu sigur acest lucru (...)

În ceea ce-i privește pe angajații K. și T1., fac precizarea că pe K. am văzut-o în incinta instituției, însă cred că din perioada 2010-2011, nu pot să precizez cu exactitate (...)

A fost redată declarația martorei J3. (vol.4 fil.149-155) (una din cele patru persoane angajate la Serviciul secretariat, coordonat de inculpata J., având ca și colegi pe inculpatele C. și K.), care a declarat:

„(...) În ceea ce o privește pe numita C., persoană care mi-a fost prezentată acum cu ocazia audierii, de pe fișa de evidență și copia cărții de identitate cu CNP ..., fac precizarea că eu nu cunosc această persoană și că aceasta nu a lucrat niciodată cu mine în cadrul compartimentului arhivă unde eu îmi desfășor activitatea, respectiv arhiva situată la sediul central al DGASPC Precizez cu siguranță că nu cunosc această persoană, aceasta nu și-a desfășurat niciodată activitatea împreună cu mine și nu știu dacă a lucrat în cadrul vreunui alt serviciu sau compartiment din cadrul DGASPC

Mai fac precizarea că locul meu de muncă este situat în sediul central al DGASPC ..., iar eu îmi desfășor activitatea chiar în incinta arhivei. Mai fac precizarea că mă cunosc cu colegii care își desfășoară activitatea în sediul central al DGASPC ... care este situat în ..., deoarece ne întâlnim, atât cu ocazia

semnării condicii de prezență, cât și ocazional în incinta instituției (...). În situația în care C. ar fi lucrat în cadrul aceluiași serviciu în care lucrez și eu, cu siguranță aș fi cunoscut-o și ne-am fi întâlnit cel puțin ocazional (...)

În ceea ce o privește pe numita K. fac precizarea că pe această persoană am văzut-o venind în incinta DGASPC ..., respectiv la Serviciul administrativ (APTA) începând cu anul 2011. Legat de această persoană am auzit de la colegii din DGASPC ... că figura angajată însă nu știu din ce perioadă, iar la serviciu a început să vină efectiv de la începutul anului 2011 când, de către conducerea DGASPC, i s-a cerut să se prezinte la serviciu. Din câte cunosc din anul 2011 de când a venit la serviciu aceasta se ocupa cu expedierea corespondenței DGASPC, însă acest fapt s-a petrecut doar în intervalul câtorva luni (...).

Fiind audiată martora K3. (vol.4 fil.2-18) (una din cele patru persoane angajate la Serviciul secretariat, coordonat de inculpata J., având ca și colege pe inculpatele C. și K.), aceasta a declarat:

„(...) De la angajare și până în anul 2008, o perioadă de un an am lucrat în funcția de arhivar și mi-am desfășurat activitatea efectiv în arhiva DGASPC ..., unde împreună cu mine a lucrat și J3..

Fac precizarea că în acea perioadă singurele persoane care au lucrat efectiv la arhiva instituției, am fost eu și J3., iar o perioadă scurtă, în care am preluat și arhiva unui centru din ... ce aparținea DGASPC ..., am fost ajutate de un bărbat care lucra la acel centru, al cărui nume nu mi-l amintesc.

Menționez cu siguranță că singurele persoane care au organizat arhiva în acea perioadă de un an am fost eu și persoanele menționate mai sus, iar după plecarea mea de la arhivă, în cadrul acelui compartiment a rămas doamna J3..

Începând cu anul 2008 până în luna septembrie 2009, mi-am desfășurat activitatea în cadrul serviciului secretariat.

Fac precizarea că de la înființarea acestui serviciu, prin modificarea organigramei și înființarea respectivului serviciu, șefa acestuia și implicit șefa mea a fost J..

Precizez că în acea perioadă în cadrul serviciului secretariat, alături de mine își mai desfășura efectiv activitatea Ț3., o scurtă perioadă și o colegă de la ... U3..

Din câte am înțeles, pe schema de organizare a DGASPC ..., la serviciul secretariat în acea perioadă, mai figurau și J3. care lucra în fapt în arhivă și, de asemenea, C. și K., însă pe acestea două, eu nu le-am avut colege în fapt și nu le-am văzut să vină și să lucreze efectiv la serviciul secretariat sau în arhivă în perioada în care eu am lucrat efectiv în cadrul acestor compartimente (arhivă și secretariat).

Fac precizarea că încă de la angajare și în prezent, eu am lucrat numai în incinta sediului central al DGASPC ... și îmi cunosc colegii de serviciu care lucrează în sediul central.

Menționez că pe C. o cunosc din vedere și în perioada în care mi-am desfășurat activitatea în cadrul serviciului secretariat, am văzut-o ocazional prin sediul instituției, mai exact când aceasta a solicitat o adeverință de salariat, o altă dată când a intrat la directorul general al instituției, însă nu știam cum se

numește și nici nu am văzut-o să lucreze efectiv în sediul central al DGASPC

Cu privire la C., eu am crezut că aceasta lucrează la un centru situat în și nu am avut reprezentarea că aceasta figurează în cadrul serviciului secretariat unde eu am lucrat.

(...) În ceea ce o privește pe C., fac precizarea că în afara situațiilor descrise mai sus, când am văzut-o ocazional prin sediul instituției, eu nu am văzut-o să lucreze efectiv, să se prezinte zilnic la serviciu ca și ceilalți colegi, la niciunul din serviciile sau centrele care se află în sediul central al DGASPC

În ceea ce o privește pe K., nu am cunoscut-o până când aceasta început să vină efectiv la serviciu, însă nu pot să precizez cu exactitate data sau anul în care aceasta a început să lucreze.

(...) Fac precizarea că în perioada 2007-2008, când eu am lucrat la arhivă și la secretariat K. nu era la serviciu și nu am cunoscut-o în acea perioadă. Este posibil ca aceasta să fi început să lucreze la DGASPC din anul 2010, însă nu știu cu siguranță acest lucru (...).

S-a prezentat și declarația martorei L3., care a declarat (vol.4 fil.1-5): „Din anul 2004 și în prezent, lucrez ca referent în cadrul DGASPC, iar, încă de la angajare și în prezent îmi desfășor activitatea în secretariatul instituției.

(...) În ceea ce o privește pe C., fac precizarea că o cunosc pe aceasta din vedere și declar cu certitudine că de când eu sunt angajată la DGASPC nu am văzut-o să lucreze la vreunul din serviciile sau centrele care funcționează în sediul central din al DGASPC, Precizez că pe aceasta am văzut-o în sediul DGASPC doar ocazional când a venit să-și ridice diferite adeverințe de salariu pe care, de regulă eu aplicam ștampila în secretariat, însă așa cum am arătat nu am văzut-o să vină la serviciu ca și ceilalți colegi și să lucreze în instituție.

Fac precizarea că, deși am lucrat în cadrul compartimentului secretariat al DGASPC, până în anul 2014 am figurat pe statul de funcții al serviciului consiliere tineri peste 18 ani, care era în coordonarea directorului general.

Având în vedere că am lucrat efectiv în secretariat, cunosc colegii și puteam să văd aproape zilnic prezența acestora la serviciu, deoarece veneau cu diferite lucrări în secretariat, mergeau la directorii instituției, etc. În situația în care C. ar fi lucrat în DGASPC, cu siguranță aș fi văzut-o și aș fi cunoscut acest lucru.

În ceea ce o privește pe K., menționez că până la plecarea mea în concediu de îngrijire copil în anul 2007, eu nu am văzut-o niciodată lucrând la DGASPC și nici nu am cunoscut-o” (...).

Cu ocazia audierii, martora M3. a declarat (vol.4 fil.7-11):

„Din luna ianuarie 2001 și în prezent, lucrez în funcția de educator în cadrul DGASPC, iar din luna martie 2001 lucrez la Centrul Maternal (...)

În ceea ce o privește pe C., fac precizarea că o cunosc pe aceasta, deoarece mi-a fost colegă de facultate, am văzut că numele acesteia figura pe graficul de lucru al centrului la care lucrez, însă nu am văzut-o niciodată să vină și să lucreze în cadrul centrului, nici în sediul central al DGASPC

Precizez că lucrez în cadrul centrului menționat, înainte ca acest centru să fi fost preluat ca urmare a înființării DGASPC și cunosc colegii de serviciu care lucrează în instituție. Aș fi știut cu siguranță dacă C. ar fi lucrat în cadrul Centrului Maternal, deoarece m-aș fi întâlnit cu aceasta cel puțin ocazional, în turele de lucru, însă acest lucru nu s-a întâmplat.

În ceea ce o privește pe K., pe aceasta am cunoscut-o după ce la conducerea centrului Maternal, a venit B., după anul 2010, însă nu pot să precizez cu exactitate. Este posibil ca aceasta să lucreze în sediul central al DGASPC din anul 2011 sau 2012, nu știu cu siguranță, însă aceasta nu a lucrat în cadrul centrului la care eu lucrez și nu știu ce funcție a ocupat și cadrul cărui serviciu din DGASPC a lucrat aceasta și nici cu ce s-a ocupat efectiv (...)"

Martora N3., audiată fiind, a declarat (vol.4, fil.45-60,227-233):

„(...) De asemenea, la nivelul DGASPC, este cunoscut de către toate persoanele care lucrează, faptul că persoanele care figurează angajate și nu vin la serviciu se bucură de protecția directorului general al DGASPC A., respectiv T1. fiind nepoata acesteia, iar K. și C. fiind persoane care lucrează în cadrul organizației P.... .., bucurându-se de protecția directorului ca urmare a acestui fapt (...).

În legătură cu angajarea în cadrul DGASPC a numiților K., C. și T1., fac precizarea că de când m-am angajat în cadrul DGASPC și în prezent, îmi desfășor activitatea chiar în sediul central al DGASPC

În ceea ce o privește pe K. nu am văzut-o la serviciu în incinta DGASPC și nu am cunoscut-o decât în toamna anului 2010 când am văzut-o, deoarece a stat chiar cu mine în birou. În acea perioadă lucram la Serviciul juridic iar K. se ocupa cu corespondența instituției.

Chiar știu că am vorbit în acea perioadă cu aceasta și mi-a spus că i s-a solicitat în mod insistent să se prezinte la serviciu și că a acceptat să vină și ca urmare a faptului că intrase într-o stare conflictuală cu persoane din conducerea Organizației P.... .. unde lucrase în fapt până atunci.

Atât eu, cât și ceilalți angajați ai DGASPC care lucrau în cadrul sediului central al DGASPC știau faptul că K. era angajata DGASPC de mulți ani, însă nu venea la serviciu. (...).

De asemenea, fac precizarea că în cadrul DGASPC a figurat angajată și C., însă aceasta nu a lucrat niciodată în fapt în cadrul DGASPC

Din câte cunosc aceasta a figurat angajată în cadrul unui centru pentru copii coordonat de B., centru care se afla chiar în incinta sediului central al DGASPC, însă nu a venit niciodată la acest centru sau la arhiva instituției unde de asemenea a figurat angajată (...)"

Fiind audiată martora D3., a declarat (vol.4, fil.61-66,255-267):

„ Cu privire la activitatea desfășurată de C. în cadrul DGASPC, fac următoarele precizări :

Pe C. am cunoscut-o din anul 2004, de la sediul Organizației Județene a P.... .., unde aceasta își desfășura activitatea ca secretară, cu ocazia unor activități desfășurate în campania pentru alegerile prezidențiale din acel an.

Eu m-am angajat la DGASPC în luna septembrie 2005, însă nu am cunoscut că C. este angajată a DGASPC

Am aflat acest lucru ulterior, de la colegii din DGASPC unde era de notorietate faptul că, atât C., cât și K. nu veneau la serviciu și că lucrau de fapt la sediul organizației județene a P.... ..

Fac precizarea că în rândul angajaților DGASPC exista o nemulțumire colectivă legată de faptul că cele două angajate, C. și K., nu veneau la serviciu și de către conducerea DGASPC le era tolerat acest lucru, iar celorlalți angajați, care întârziu de la serviciu sau aveau diferite probleme, le erau aplicate sancțiuni de către conducerea instituției.

Menționez faptul că în anul 2011, când dețineam funcția de Șef al Serviciului de evaluare complexă, pentru faptul că am plecat mai devreme cu 10 minute de terminarea programului (datorită faptului că făceam naveta din în, unde domiciliesc), am fost sancționată prin dispoziția directorului general A., cu tăierea a două ore din salariul lunii respective.

În legătură cu acest fapt, am avut o discuție cu directorul A. căreia i-am reproșat că sancționarea mea este un abuz, având în vedere că alți angajați nu vin deloc la serviciu și li se tolerează acest fapt, referindu-mă inclusiv la cele două angajate, precum și faptul că aceasta privilegiază angajații Serviciului contabilitate condus de către H., iar directorul A., mi-a replicat că "ar fi cazul să tac din gură".

Precizez că eu nu am lucrat niciodată nici cu C., nici cu K., iar faptul că acestea nu vin la serviciu era cunoscut și tolerat de toată conducerea DGASPC, inclusiv de către directorii adjuncți, dar care nu luau nicio măsură de sancționare a acestora, având în vedere că cele două angajate lucrau la sediul Organizației P.... .., iar toți directorii ocupau funcțiile de conducere fiind susținuți politic de către P.... ..

Mai fac precizarea că și pe numita K., am cunoscut-o tot de la sediul Organizației Județene a P.... .., unde aceasta lucra, cu ocazia campaniei electorale desfășurată în anul 2004. Aceasta se ocupa de relația cu presa însă despre faptul că aceasta a fost angajată în cadrul DGASPC, am aflat ulterior, fără să o văd efectiv la serviciu, până la sfârșitul anului 2010.

Menționez că K. a fost angajată la Serviciul Administrativ al cărui șef era A2. și din luna decembrie 2010, am văzut-o în instituție și chiar am discutat telefonic cu aceasta pe probleme de serviciu.

Fac precizarea că în perioada în care șef al Serviciului Administrativ a fost A2., K. a venit la serviciu, deoarece A2. o chema la serviciu și o controla mereu, cei doi fiind în conflict permanent".

În rechizitoriu a fost redată și declarația inculpatului B. care a declarat (vol.3, fil.143-161):

„(...) Arăt faptul că personal pe C. o cunoșteam de mai mulți ani, adică dinaintea anului 2012, având în vedere că am deținut calitatea de membru al P...., iar la filiala din și aceasta avea aceeași calitate, deținând și funcția de secretar al organizației sau cel puțin desfășura activități de secretariat. Până în vara anului 2012 eu nu am avut reprezentarea că aceasta era angajată DGASPC, deoarece anterior, adică până în iunie 2012, eu am lucrat efectiv la Centrul Teritorial pentru Protecția de Tip Familial, care avea sediul în și astfel numai din iunie 2012 am realizat că C. îmi este colegă.

Îmi amintesc că atunci când am cerut lămuriri, inc. A. mi-a spus că C. figurează ca și angajată de mulți ani, din perioada fostului director G., care a fost și deputat din partea P.... și că instituției i se alocă fonduri de către Consiliul județean, motiv pentru care „Să îmi văd de treabă, cum și-au văzut și ceilalți”.

(...) Declar faptul că din luna iunie 2012 și până la 01.01.2014 când C. și-a dat demisia din cadrul instituției, acesta nu s-a prezentat deloc la locul de muncă(...).”

Fiind audiat inculpatul D., acesta a declarat (vol. 3, fil.130-136): „(...) Din anul 2004 și până în luna iunie 2012, am lucrat în cadrul DGASPC, unde am deținut diferite funcții, iar începând cu data de 01 ianuarie 2011 și până la data de 01 iunie 2012, am deținut funcția de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu Tehnic și Aprovizionare.

(...) Recunosc că am întocmit și semnat acest document, în condițiile în care aveam cunoștință că această persoană nu se prezintă la serviciu, însă acest document, ca și raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale acestei angajate, pentru perioada ianuarie 2011 - decembrie 2011, le-am întocmit și semnat după ce am adus la cunoștință conducerii instituției, respectiv directorului adjunct H., căreia mă subordonam direct, directorului general A. și șefului Serviciului Resurse Umane, U1..

Am întocmit și semnat aceste documente, după ce mi s-a cerut să le întocmesc de către șeful meu direct H..

Fac precizarea că am adus la cunoștință directorului H., care era șeful meu direct și directorului A. faptul că angajata C. nu venea la serviciu, având în vedere că mi s-a cerut să întocmesc documentele menționate, însă H. mi-a cerut să le întocmesc și să nu comentez, deoarece C. era cunoscută ca fiind o persoană protejată de Consiliul Județean și mi s-a spus textual de către H., că în situația în care nu întocmesc documentele menționate, voi zbura din serviciu, atât eu, cât și aceasta ca director adjunct economic.

(...) Chiar dacă nici de către Directorul general A. sau de către directorul adjunct H., nu mi s-a spus, în mod direct, niciodată cine anume o protejează pe C., în sensul că mi s-a cerut să o trec prezentă în pontaj și să îi întocmesc raportul de evaluare și fișa cu atribuțiuni de serviciu, în cadrul instituției, era cunoscut de către angajați faptul că C. lucra la sediul Organizației P.... și că se bucură de protecția acestei organizații politice și, totodată, că acesta este protejată de J., de F3., din cadrul Consiliului Județean și că, de asemenea, C. și soțul acesteia sunt oamenii de curte ai familiei J..

Aceste aspecte erau de natură să îmi creeze temerea că în situația în care voi face un act împotriva lui C. îmi voi pierde locul de muncă, atât eu, cât și soția mea V3., care lucra, de asemenea, în cadru DGASPC, având în vedere că instituția este subordonată Consiliului Județean (...)”.

Audiată inculpata F. a declarat (vol.3 fil.111-117):

„(...) La sfârșitul lunii iulie 2008, în cadrul unei ședințe de colegiu director al DGASPC, fără a fi înștiințată anterior, mi s-a comunicat de către directorul A. că începând cu data de 01 august 2008, voi prelua în coordonare și centrele d-nei J., deoarece aceasta fusese prinsă într-un proiect cu fonduri europene.

Din câte îmi amintesc, J. nu a fost prezentă la acea ședință, drept pentru care nu a fost încheiat un proces-verbal de predare primire a acestor centre nici atunci și nici ulterior.

În urma acestei ședințe prin dispoziția directorului general al DGASPC A. am fost numită coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, pe perioada cât coordonatorul acestui complex J. era angrenată în proiectul european.

Fac precizarea că în perioada respectivă, eu aveam în coordonare și Centrul de recuperare de zi pentru copilul cu nevoi speciale și centrele Alexandra și Violeta.

După preluarea Complexului de servicii destinate copilului și familiei, am preluat și atribuțiile ce reveneau anterior fostului șef de complex.

Având în vedere că numitele C. și K. figurau pe organigrama centrului ca și angajate, fiind un centru în care nu erau asistați permanenți și datorită faptului că pe lângă aceste centre mai aveam în subordine încă trei centre în care erau asistați minori cu deficiențe majore, nu am reușit să le cunosc pe angajatele C. și K., care figurau ca angajate la Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți. La acest centru ca și la Centrul maternal și de fapt la întreg complexul pe care l-am preluat de la J., B3. se ocupa de întocmirea graficelor de lucru, a concediilor și a pontajelor.

La sfârșitul lunii după ce acesta le întocmea, venea și le semnam și eu conform respectării ierarhiei în cadrul instituției.

În luna ianuarie 2009, a trebuit să întocmesc fișele de evaluare a performanțelor profesionale a angajaților. Pentru cele două angajate, C. și K. am întocmit evaluarea exact pentru perioada pentru care am avut dată dispoziție de înlocuire a lui J., respectiv pentru perioada 01 august 2008 - 31 decembrie 2008.

Cu această ocazie, am sesizat faptul că C. și K. erau singurele angajate pe care nu le cunoșteam și nu le văzusem niciodată.

În aceste condiții am mers la directorul economic H. pentru a-i sesiza că eu nu le cunosc pe cele două angajate și că nu le-am văzut pe acestea niciodată la serviciu.

În momentul în care am mers la H. în birou și am întrebat-o pe aceasta cine sunt cele două angajate, iar aceasta a avut o reacție uluitoare spunându-mi că ”nu sunt eu cea care fac cărțile, să stau în banca mea dacă vreau să mai am serviciu și bani să îmi cresc copii, că nu este treaba mea cine sunt cele două”, după care mi-a cerut să ies din biroul ei. Nu îmi amintesc cu siguranță, însă cred că în momentul în care a avut loc această discuție, în birou la H. se afla și V3..

Ulterior acestei discuții avute cu H., am aflat de la colegii din instituție că cele două angajate nu își desfășurau activitatea în cadrul DGASPC unde figurau angajate, una dintre acestea lucrând la sediul organizației P...., iar cealaltă la un birou parlamentar.

Din discuția avută cu H. eu am înțeles clar că cele două angajate erau protejate, de către aceasta și respectiv de către Consiliul Județean care avea în subordine DGASPC și care asigura bugetul acestei instituții.

În condițiile în care directorul H. mi-a spus în mod clar cum stau lucrurile, am respectat ilegalitățile impuse și am acceptat să întocmesc pentru cele două angajate rapoartele de evaluare, de teamă de a nu îmi pierde locul de muncă.

Afirmațiile directorului H. au fost de natură să îmi creeze temeri, fapt care mi s-a demonstrat în cursul anului 2009, când în urma unei sancțiuni primite la serviciu, am acționat în judecată DGASPC, care este instituție subordonată Consiliului Județean și, în mod implicit, acțiunea mea în justiție a vizat și Consiliul Județean

La un moment dat, având în vedere această acțiune, am fost chemată de către președintele Consiliului Județean la acea vreme, E., care mi-a spus în mod categoric că în situația în care nu îmi retrag acțiunea introdusă în instanță împotriva DGASPC, îmi va desființa postul din organigrama acestei instituții, fapt care s-a și întâmplat în luna iulie 2009.

Raportând această situație de fapt la afirmațiile directorului H. referitoare la angajatele C. și K., sunt convinsă că amenințarea acesteia era reală și în situația în care aş fi refuzat să întocmesc celor două angajate rapoartele de evaluare, cu siguranță aş fi suferit repercusiuni, având în vedere că cele două lucrau la Organizația P.... .., iar E. era președintele acelei organizații și al Consiliului Județean (...).

Fiind audiat inculpatul A2. a declarat (vol.3, fil.211-215):

„(...) Pe K., am cunoscut-o după ce am preluat funcția de Șef al Serviciului Administrativ, Tehnic, Patrimoniu și Aprovizionare, deoarece aceasta îmi era subordonată.

Pe C. am cunoscut-o în anul 2009, de la sediul Organizației Județene a P.... .., unde aceasta își desfășura activitatea ca și secretară.

În anul 2009, am aflat că C., era și angajată la DGASPC, deoarece figurai pe aceiași foaie de pontaj, în cadrul Serviciului Administrativ, însă aceasta nu a venit niciodată la serviciu să își desfășoare activitatea, deoarece era tot timpul la sediul organizației de partid.

Precizez că și eu am făcut la rândul meu parte din organizația de partid a P.... .. și de cele mai multe ori, când mergeam la partid, o găseam acolo pe C..

Din discuțiile pe care le-am avut în acea perioadă cu șeful meu X3., am înțeles că era de notorietate în cadrul DGASPC faptul că, atât C., cât și K. sunt pontate la DGASPC și că în fapt lucrau la organizația P...., acest lucru fiind cunoscut și tolerat inclusiv de conducerea DGASPC

(...)Această situație devenise, atât de notorie încât era considerat aproape normal ca aceasta, ca și K., să nu vină la serviciu și să își încaseze salariul, deoarece se considera că cele două erau protejate având în vedere că lucrau la sediul organizației județene a P.... (...).

4. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, respectiv de fals intelectual, de către inculpata A..

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.69 din 07 iulie 2006, inculpata A. a fost numită în funcția de director executiv al DGASPC (vol.5, fil.96-98).

S-a menționat, că atribuțiile de serviciu ale directorului executiv al DGASPC sunt stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (vol.10, fil.242-251) și anume Hotărârea CJ nr. 40/18.05.2005, (vol.10, fil.221-225, vol.17, fil.258-262), Hotărârea CJ nr. 84/03.07.2009 (vol.11, fil.412-413), Hotărârea CJ nr. 142/15.12.2010 (vol.11, fil.268-358), Hotărârea CJ nr. 108/30.08.2011 (vol.11, fil.184-194), Hotărârea CJ nr.139/29.08.2013 (vol.9, fil.78-249).

Potrivit prevederilor art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC, aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare, (preluat în art.18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC, aprobat prin Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010) Directorul Executiv îndeplinește, în condițiile legii, printre altele, următoarele atribuții principale: - aprobă statul de personal al Direcției Generale; numește și eliberează din funcție personalul din cadrul Direcției Generale, potrivit legii; elaborează și propune spre aprobare Consiliului Județean statul de funcții al Direcției Generale, având avizul Colegiului Director; - controlează activitatea personalului din cadrul Direcției Generale și aplică sancțiuni disciplinare acestui personal.

Atribuțiile de serviciu ale directorului executiv al DGASPC sunt stabilite și prin Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului prevăzut în anexa la HG 1434/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, potrivit art. 8, (3) Directorul executiv îndeplinește, în condițiile legii, următoarele atribuții principale: f) aprobă statul de personal al Direcției generale; numește și eliberează din funcție personalul din cadrul Direcției generale, potrivit legii; elaborează și propune spre aprobare consiliului județean, respectiv consiliului local al sectorului municipiului București, statul de funcții al Direcției generale, având avizul colegiului director; g) controlează activitatea personalului din cadrul Direcției generale și aplică sancțiuni disciplinare acestui personal;

Art. 9 - Numirea, eliberarea din funcție și sancționarea disciplinară a directorului executiv al Direcției generale se fac la propunerea președintelui consiliului județean, respectiv a primarului sectorului municipiului București, prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a consiliului local al sectorului municipiului București.

S-a reținut, că din probele administrate în cauză a rezultat că inculpata A., în calitate de director executiv al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că, în perioada 07.07.2006 - 27.12.2010, inculpata K., angajat al DGASPC nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului: - a semnat și aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2006, în condițiile în care rubricile privitoare la data, funcția, numele, prenumele și semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o nu sunt

completate (vol.23, fil.408-409); - a aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008 (fișă întocmită și semnată în mod abuziv de către numita F., coordonator centru), în care se atesta în mod nereal perioada 2008 ca fiind lucrată, iar activitatea angajatei fiind evaluată ca pozitivă (vol.23, fil.406); - a emis și semnat dispoziția nr.1260 din 21.12.2009, prin care a dispus promovarea acesteia din funcția de referent III la treapta de referent II, în cadrul Serviciului Secretariat, începând cu data de 21.12.2009, cu consecința creșterii salariului la suma de lei lunar (de la suma de lei lunar), la care se adaugă sporul de vechime și alte sporuri (vol.6, fil.399); - a dispus în mod nelegal, plata drepturilor salariale către aceasta, pentru perioada 22.05.2006 - 06.12.2010; - nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă inculpatei K. avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 32.305 lei (pentru perioada 07.07.2006 - 27.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

De asemenea, s-a reținut că din probele administrate în cauză a rezultat că inculpata A., deși cunoștea faptul că, în perioada 07.07.2006 - 31.12.2013, inculpata C., angajat al DGASPC nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului: - a semnat și aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2007, în condițiile în care rubricile privitoare la data, funcția, numele, prenumele, semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o și semnătura angajatului pentru luare la cunoștință a evaluării, nu erau completate (vol.6, fil.478-479); - a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008, certificând prin semnătura aplicată pe înscrisul respectiv că activitatea angajatului evaluat a fost bună (vol.6, fil.476); - a emis și semnat dispoziția nr.567 din 09.07.2009, prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți în cadrul Serviciului Secretariat, aprobând, totodată și fișa cu atribuțiuni de serviciu în funcția de referent în cadrul serviciului respectiv (vol.6, fil.475); - a emis și semnat dispoziția nr.1258 din 21.12.2009, prin care a dispus promovarea acesteia din funcția de referent III, în treapta superioară de referent II, în cadrul Serviciului secretariat, cu consecința măririi salariului, de la suma de lei lunar, la suma de lei lunar (vol.6, fil.471); - a emis dispoziția nr. 1291 din 01.11.2010, prin care a dispus în mod nelegal promovarea acesteia în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5, în cadrul Serviciului Secretariat, cu consecința majorării drepturilor salariale, de la lei lunar, la suma de lei lunar la care se adaugă sumele de lei, reprezentând diferențe compensatorii și sporuri în cuantum de lei și lei lunar (vol.6, fil.467); - a emis dispoziția nr.1695 din 27.12.2010, prin care a dispus în mod nelegal mutarea acesteia, din cadrul Serviciului secretariat, în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, cu consecința modificării drepturilor salariale (vol.6, fil.465); - a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2010 - 31 decembrie 2010 (întocmit în mod

abuziv de către numitul D., șef serviciu Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei (vol.6, fil.461-463); - la data de 01.09.2011, a semnat actul adițional nr.1, la contractul individual de muncă nr. 389/20.07.2005, prin care a dispus mutarea acesteia în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare (vol.6, fil.454-455); - a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011 (întocmit în mod abuziv de către inculpatul D., șef serviciu Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei (vol.6, fil.451-452); - la 31.05.2012 a emis dispoziția nr.1137 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din funcția de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare, în funcția de educator în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei – Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, cu consecința creșterii salariale a acesteia la suma de lei lunar, la care se adaugă sporuri (vol.6, fil.448); - a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013, (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), în condițiile în care avea cunoștință că acesta conține mențiuni neadevărate privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei (vol.6, fil.436-438); - a dispus în mod nelegal, plata drepturilor salariale către aceasta, pentru perioada 07.07.2006 - 01.01.2014; - nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă inculpatei C. avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 70.517 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;

Pe de altă parte, s-a menționat că inculpata A. a determinat pe inculpații C., K. și B. să semneze condicile de prezență, rapoartele de evaluare și înscrisurile privitoare la activitățile desfășurate în cadrul DGASPC de către cele două inculpate (C. și K.), în condițiile în care cunoștea că acestea nu s-au prezentat la serviciu și nu au lucrat efectiv în perioadele menționate.

Cu ocazia audierii, inculpata A. a recunoscut faptele săvârșite, așa cum au fost reținute în sarcina sa, precizând că le-a menținut în funcție pe cele două inculpate la solicitarea președintelui Consiliului Județean, inculpatul E., căruia se subordona în mod direct, deși cele două își desfășurau activitatea efectivă la sediul Organizației Județene P.... ..

Astfel, inculpata A. a arătat că (vol.3, fil.1-18): „(...) am purtat o discuție cu președintele E. pe care l-am informat cu privire la faptul că K. și C. sunt angajate în cadrul DGASPC și salarizate din bugetul acestei instituții, dar că lucrează în fapt la sediul organizației P.... și i-am precizat, totodată, că am descoperit acest aspect în anul 2008 când, de altfel l-am și informat.

E. mi-a confirmat că avea cunoștință despre această situație și mi-a cerut să le mențin în funcțiile deținute la DGASPC pe cele două și respectiv să tolerez

în continuare acea situație în sensul ca să le las pe cele două să lucreze tot la sediul DGASPC până când va găsi o soluție de angajare definitivă la sediul P....(....)”

S-a menționat că declarațiile date de către inculpata A., se coroborează cu declarațiile martorilor H3. (vol.4 fil.360-365), I3. (vol.4 fil.124-131), B3.(vol.4 fil.366-373), N3. (vol.4 fil.45-60,227-233), D3. (vol.4 fil.61-66,255-267), precum și cu declarațiile inculpaților K. (vol.3 fil.183-190), C. (vol.3 fil.168-175), B. (vol.3 fil.143-161), D. (vol.3 fil.130-136) și U1. (vol.3 fil.254-264).

De asemenea, faptul că inculpatele C. și K. nu se prezentau la serviciu în cadrul DGASPC, s-a apreciat că este confirmat și de interceptările și înregistrările convorbirilor și comunicărilor telefonice/ambiental, din care rezultă că cele două inculpate au fost chemate la nivelul anului 2014 să semneze retroactiv înscrisurile care să ateste prezența la serviciu pentru perioada în care au fost remunerate, deși nu s-au prezentat la locul de muncă (vol.22, fil.300-321).

5. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, de către inculpatul G..

Prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr.84 din 31 decembrie 2004, inculpatul G. a fost numit, cu delegație, începând cu data de 01 ianuarie 2005, în funcția de director executiv al DGASPC (vol.15, fil.240-251).

Prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr. 135 din 29 iulie 2005, numita H. a fost numită cu delegație în funcția de director executiv al DGASPC (vol.15, fil.160-162).

Începând cu data de 01.08.2005, prin Dispoziția Directorului DGASPC nr.757/01.08.2005, G. a fost numit Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei (vol.7, fil.441).

Prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr. 168 din 30.08.2005, s-a dispus revocarea Dispoziției Președintelui Consiliului Județean nr. 135 din 29.07.2005, privind numirea cu delegație a numitei H. în funcția de director executiv al DGASPC (vol.15, fil.160-162).

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.95 din 29 august 2005, numitul G. a fost delegat să exercite cu caracter temporar funcția publică de conducere vacantă de director executiv al DGASPC (vol.15, fil.160-162).

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.108 din 20 septembrie 2005, s-a revocat Hotărârea Consiliului Județean nr.95 din 29 august 2005, privind numirea numitului G. pentru exercitarea cu caracter temporar a funcției publice de conducere vacantă de director executiv al DGASPC (vol.15, fil.160-162).

De la data de 20 septembrie 2005 (data revocării din funcția de director executiv al DGASPC a numitului G.), până la data de 06 iulie 2006, această funcție a rămas vacantă, ulterior fiind numită A. (Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.69 din 07 iulie 2006) (vol.15, fil.160-162).

În toată perioada cuprinsă între 01 august 2005-06 iulie 2006 (cu excepția perioadei cuprinsă între 29 august 2005-20 septembrie 2005, când a fost numit director executiv G.) atribuțiile de director executiv al DGASPC au fost

exercitate de către H., în virtutea atribuțiilor stabilite prin fișa postului, fără a fi numită printr-un act administrativ (vol.15, fil.160-162).

Începând cu data de 01.02.2007, prin Dispoziția Directorului DGASPC nr.90/01.02.2007, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al numitului G. în calitate de șef serviciu Complex de servicii destinate copilului și familiei din cadrul DGASPC, ca urmare a pensionării anticipate a acestuia (vol.7, fil.434).

Față de cele de mai sus, s-a precizat că rezultă că în perioada 20 - 28 iulie 2005 și 29 august - 20 septembrie 2005, inculpatul G. a avut calitatea de Director executiv al DGASPC

În perioada 01 august 2005-29 august 2005, 21 septembrie 2005-31 ianuarie 2007, inculpatul G. a avut calitatea de șef serviciu Complex de servicii destinate copilului și familiei din cadrul DGASPC

Atribuțiile de serviciu pe care inculpatul G. le-a avut în calitate de Director Executiv, erau stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (vol.10, fil.242-251) și anume Hotărârea CJ nr. 40/18.05.2005 (vol.10, fil.221-225, vol.17,fil.258-262), Hotărârea CJ nr. 84/03.07.2009 (vol.11, fil.412-413).

Potrivit prevederilor art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC, Directorul Executiv îndeplinește, în condițiile legii, printre altele, următoarele atribuții principale: - aprobă statul de personal al Direcției Generale; numește și eliberează din funcție personalul din cadrul Direcției Generale, potrivit legii; elaborează și propune spre aprobare Consiliului Județean statul de funcții al Direcției Generale, având avizul Colegiului Director; - controlează activitatea personalului din cadrul Direcției Generale și aplică sancțiuni disciplinare acestui personal.

Atribuțiile de serviciu în calitate de Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei erau stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (vol.10, fil.242-251) și anume Hotărârea CJ nr. 40/18.05.2005 (vol.10, fil.221-225, vol.17,fil.258-262), Hotărârea CJ nr. 84/03.07.2009 (vol.11, fil.412-413).

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.40 din 18.05.2005, s-a dispus modificarea organigramei, statul de funcții și numărul de personal, precum și modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a DGASPC

Potrivit art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 n la hotărârea nr.40 din 18 mai 2005, șeful Complexului are următoarele atribuții: - asigură conducerea centrelor și răspunde de buna funcționare și de îndeplinirea atribuțiilor care revin acestora; - asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii DGASPC sancțiuni disciplinare

pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile ; - organizează activitatea personalului și asigură respectarea timpului de lucru și a regulamentului de organizare și funcționare ; - îndeplinește orice alte atribuții prevăzute în fișa postului sau care i-au fost delegate în mod expres.

Din probele administrate în cauză a rezultat că în perioada 20 – 28 iulie 2005, 29 august - 20 septembrie 2005, inculpatul G., în calitate de director executiv al DGASPC, și în perioada 01- 29 august 2005, 21 septembrie 2005 - 31 ianuarie 2007, în calitate de șef serviciu în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, ce avea în directă coordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea că inculpatele C. și K., angajate la DGASPC în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-au prezentat la serviciu și nu au respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers de sancționare a celor două angajate, pe care le-a avut subordonate, fapte ce au permis acestora să își încaseze în mod necuvenit drepturile salariale aferente perioadei 20.07.2005-31.01.2007, în cuantum total de 11.043 lei (8359 lei, pentru numita C. și 2684 lei pentru numita K.).

Fiind audiat inculpatul G. (vol.3 fil.54-60) a arătat că își menține declarația dată în calitate de martor, din cuprinsul căreia rezultă următoarele:

„(...) Din perioada în care am deținut funcția de președinte al P.... și în care am activat în cadrul acestei organizații politice, am cunoscut-o pe C., care și-a desfășurat activitatea până în anul 2000 la sediul Organizației Județene a P...., unde redacta și executa diferite lucrări și unde își desfășura activitatea zilnic, iar în perioada 2000-2004, aceasta a lucrat ca și consilier la Cabinetul Senatorului de C3., care avea sediul din tot în aceeași locație cu Organizația Județeană P...., iar C. a continuat să lucreze tot în sediul P...., pentru Organizația Județeană, unde de altfel, a continuat să lucreze și după anul 2004.

(...) În ceea ce o privește pe numita C., în perioada în care am deținut funcția de director al DGASPC, știu că aceasta a continuat să lucreze tot la sediul Organizației Județene a P...., eu personal cât am deținut funcția de director și ulterior de șef serviciu, în cadrul DGASPC, nu am văzut-o pe aceasta să lucreze în cadrul acestei instituții și cunoșteam, așa cum am și precizat, că aceasta lucra la sediul Organizației P....

Cu privire la dispoziția nr. 741/20 iulie 2005, de angajare a numitei C., în funcția de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți al DGASPC, care apare semnată de mine, fac precizarea că nu îmi amintesc de împrejurările angajării acesteia și cred că aceasta a susținut concurs de angajare în aceeași perioadă în care și eu am susținut concursul pentru ocuparea funcției de șef serviciu și având în vedere că am continuat să rămân directorul executiv al DGASPC până la sfârșitul lunii iulie 2005, am semnat această dispoziție de angajare, care mi-a fost adusă spre semnare de către serviciul juridic și personal.

În ceea ce mă privește, menționez că nu am discutat cu nimeni și nici nu mi s-a cerut de către vreo persoană să o angajez pe C., de altfel, după cum am declarat, eu cunosc despre aceasta că a lucrat la sediul Organizației Județene a

P...., am aflat despre angajarea acesteia la DGASPC după declanșarea cercetărilor de către DNA.

În ceea ce o privește pe K., am cunoscut-o pe aceasta în perioada 1997-1998, perioadă în care aceasta era dansator în cadrul Ansamblului Burnasul din și în care activa în cadrul Organizației de Tineret a P.... ..

Nu am cunoștință despre angajarea numitei K., în cadrul DGASPC

Acum cu ocazia audierii, mi s-a adus la cunoștință faptul că numita K., în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006, a fost angajată în cadrul DGASPC, Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți.

Menționez că nu am avut cunoștință despre angajarea acesteia la DGASPC, iar în aceea perioadă din câte cunosc, acest centru nu avea o activitate permanentă, neavând solicitări de consiliere”.

Declarația inculpatului G. în sensul că a aflat despre angajarea inculpatei C. la DGASPC ”după declanșarea cercetărilor de către DNA”, este nereală, fiind contrazisă de declarațiile inculpaților și martorilor audiați în cauză.

Astfel, chiar inculpata C. (vol.3,fil.168-175) arată că ”După angajarea mea la DGASPC, domnul G. care mă cunoștea și știa inclusiv faptul că eu lucrez în cadrul partidului chiar m-a atenționat ”să nu îl fac de râs” în sensul să mă preocup și de noul meu loc de muncă”.

De asemenea, fiind audiat martorul B3. (vol.4,fil.366-373) acesta a declarat că „(...) În ceea ce o privește pe C., angajată a DGASPC, fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, din câte îmi amintesc din anul 2005, când directorul de atunci G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al DGASPC, spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume.

Din acel moment nu am mai văzut-o pe C. decât accidental, însă nu la serviciu, în realitate aceasta nu a lucrat niciodată în cadrul centrului maternal al DGASPC, nici în incinta sediului instituției.

Din momentul în care ne-a spus că a fost angajată, directorul G. mi-a cerut să o trec în fișele de pontaj lunare pe C., având în vedere că eu m-am ocupat încă de atunci și în prezent cu întocmirea foilor colective de pontaj a angajaților centrului, foi care erau vizate lunar și de către șefii centrului care au fost din perioada respectivă și până în prezent, respectiv o perioadă de către G. care după ce a fost schimbat din funcția de director general a ținut și funcția de șef de centru, o perioadă de către F., iar după plecarea acesteia de către directorul adjunct I., până în anul 2012 când conducerea a fost preluată de B.. În toată această perioadă, după cum am menționat eu am întocmit fișele de pontaj și am trecut-o în pontaje pe C., cu toate că aceasta în fapt nu venea la serviciu și nu desfășura activități conform pontajului, situația fiind cunoscută și acceptată de către directorul general A. care preluase funcția de director după G., de directorul economic H., care, de asemenea a ținut într-o perioadă funcția de director general și inclusiv de către I., persoană care a coordonat în mod direct activitatea centrului...”.

Din declarația martorei H3. (vol.4, fil.360-365) a rezultat că „...În legătură cu angajarea în cadrul DGASPC a numitelor C. și ulterior a numitei

K., menționez că cele două persoane au fost angajate în cadrul DGASPC, mai exact C. a fost angajată în luna iulie 2005 iar K. în luna mai 2006, de către directorii care se aflau la conducerea instituției în acea perioadă, mai exact C. de către G., iar K., de către R3..

Menționez că încă de la angajare ni s-a spus de către directorii instituției, care le-au angajat că cele două angajate, nu prea or să vină la serviciu la DGASPC, în cadrul centrelor în care figurau angajate, deoarece acestea vor lucra la sediul organizației P.... ..”

De asemenea, s-a precizat că nici declarația inculpatului G. în care a arătat că ”nu are cunoștință despre angajarea numitei K., în cadrul DGASPC”, nu este adevărată, deoarece aceasta, alături de C., s-a aflat în subordinea sa directă în calitate de Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei.

Pe de altă parte, așa cum a rezultat din declarațiile celorlalți martori și inculpați audiați în cauză, era de notorietate faptul că cele două inculpate nu își desfășurau activitatea în cadrul DGASPC, ci la sediul Organizației Județene P.... ..

6. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, respectiv fals intelectual de către inculpata H..

Prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr.135 din 29.07.2005, inculpata H. a fost numită cu delegație director executiv al DGASPC (vol.6, fil.336-337).

Prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr. 168 din 30.08.2005, s-a dispus revocarea Dispoziției Președintelui Consiliului Județean nr. 135 din 29.07.2005, privind numirea cu delegație a inculpatei H. în funcția de director executiv al DGASPC (vol.15, fil.160-162).

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.95 din 29 august 2005, inculpatul G. a fost delegat să exercite cu caracter temporar funcția publică de conducere vacantă de director executiv al DGASPC (vol.15, fil.160-162).

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.108 din 20 septembrie 2005, s-a revocat Hotărârea Consiliului Județean nr.95 din 29 august 2005, privind numirea inculpatului G. pentru exercitarea cu caracter temporar a funcției publice de conducere vacantă de director executiv al DGASPC (vol.15, fil.160-162).

De la data de 20 septembrie 2005 (data revocării din funcția de director executiv al DGASPC a inculpatului G.), până la data de 06 iulie 2006, această funcție a rămas vacantă, ulterior fiind numită A. (Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.69 din 07 iulie 2006) (vol.15, fil.160-162).

În toată perioada cuprinsă între 01 august 2005-06 iulie 2006 (cu excepția perioadei cuprinsă între 29 august 2005-20 septembrie 2005, când a fost numit director executiv G.) atribuțiile de director executiv al DGASPC au fost exercitate de către H., în virtutea atribuțiilor stabilite prin fișa postului, fără a fi numită printr-un act administrativ (vol.15, fil.160-162).

Prin Dispoziția nr.500 din 08.12.2006 a Directorului DGASPC, inculpata H. a fost numită în funcția de Director executiv adjunct economic (vol.6, fil.331-335).

Față de cele de mai sus, a rezultat că în perioada 29 iulie - 28 august 2005 și 21 septembrie 2005-06 iulie 2006, H. a avut calitatea de Director executiv al DGASPC

În perioada 08 decembrie 2006 - prezent, H. deține funcția de Director executiv adjunct economic.

Atribuțiile de serviciu, pe care inculpata H. le-a avut în calitate de Director Executiv erau stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (vol.10, fil.242-251) și anume Hotărârea CJ nr.40/18.05.2005, (vol.10, fil.221-225, vol.17,fil.258-262), Hotărârea CJ nr. 84/03.07.2009 (vol.11, fil.412-413), Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010(vol.11,fil.268-358),Hotărârea CJ nr.108/30.08.2011 (vol.11,fil.184-194), Hotărârea CJ nr.139/29.08.2013 (vol.9,fil.78-249).

Potrivit prevederilor art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC, Directorul Executiv îndeplinește, în condițiile legii, printre altele, următoarele atribuții principale: aprobă statul de personal al Direcției Generale; numește și eliberează din funcție personalul din cadrul Direcției Generale, potrivit legii; elaborează și propune spre aprobare Consiliului Județean statul de funcții al Direcției Generale, având avizul Colegiului Director; controlează activitatea personalului din cadrul Direcției Generale și aplică sancțiuni disciplinare acestui personal.

Potrivit fișei postului nr.12122 din data de 07.07.2005, Directorul Executiv Adjunct este înlocuitorul de drept al Directorului Executiv în lipsa acestuia (vol.6, fil.338-339).

Atribuțiile de serviciu pe care le-a avut în calitate de Director Executiv Adjunct Economic sunt prevăzute în dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în art. 20 din Anexa nr. 1 la Hotărârea nr. 142 din 15.12.2010 a Consiliului Județean, pentru aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a DGASPC (vol.11,fil.268-358).

Dintre atribuțiile principale, s-a precizat că pot fi reținute: - Organizează, conduce, îndrumă și răspunde de activitatea serviciilor și compartimentelor din subordine : Serviciul Economic, Financiar Contabil – Compartiment Finanțe – Buget și Compartiment Contabilitate – Salarizare, Plăți prestații sociale, Compartiment achiziții publice și contracte servicii sociale și Serviciul Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare; - răspunde de încărcarea echilibrată cu sarcini de serviciu a salariaților din subordine; - elaborează fișa postului pentru șefii compartimentelor din subordine și contrasemnează pe cele ale salariaților de execuție din subordine; - asigură respectarea disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului de lucru, face propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri, potrivit competenței legale; - coordonează activitatea de pregătire și perfecționare profesională a personalului din subordine.

Din probele administrate în cauză, s-a precizat că a rezultat că inculpata H., în calitate de director executiv al DGASPC, în perioada 29.07.2005 - 28.08.2005, 21.09.2005 - 06.07.2006 și în perioada 27.12.2010 - 01.06.2012, în calitate de director executiv adjunct economic al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că, inculpata C., angajat al DGASPC nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului: - a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei C., (întocmit în mod abuziv de către inculpatul D.), pentru perioada 01 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive și a apreciat activitatea acesteia ca fiind foarte bună (vol.6, fil.451-452); - nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă inculpatei C. avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 21.931 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

De asemenea, inculpata H., în calitate de director executiv al DGASPC, în perioada 22.05.2006-06.07.2006, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al DGASPC nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 460 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

S-a reținut că, fiind audiată în calitate de suspectă, la data de 22.03.2016, inculpata H. nu a recunoscut faptele săvârșite, declarând următoarele (vol.3 fil.70-75):

„(...) Din anul 2002 și în prezent lucrez în cadrul DGASPC, iar din data de 01 ianuarie 2005, dețin funcția de director adjunct și am în responsabilitate Serviciul Financiar contabilitate, Serviciul Achiziții publice, Compartimentul buget și Serviciul Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare.

(...) După ce am studiat înscrisul denumit Raport de evaluare a performanțelor profesionale ale angajatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011, fac precizarea că semnătura corespunzătoare numelui meu nu îmi aparține și nici nu cunosc cine a semnat în locul meu.

Precizez, totodată, că întocmirea rapoartelor de evaluare a angajaților DGASPC se face de către șeful direct al persoanei evaluate, la dispoziția compartimentului resurse umane, în acest caz, D. care în acea perioadă era șeful Serviciului Administrativ, după întocmire aceste rapoarte de evaluare se transmiteau Serviciului Resurse Umane, care de obicei mi le aducea spre semnare sau le lăsa la mapă pentru a-mi fi aduse.

În mod normal eu în calitate de director nu vin în contact direct cu angajatul evaluat, decât în situația în care, după semnarea raportului de evaluare de către

cel care l-a întocmit și de către mine, angajatul este nemulțumit de evaluare și se adresează directorului general cu contestație.

(...) Nu îmi amintesc la ce dată a venit în cadrul Serviciului Administrativ C.. Fișa cu atribuțiuni de serviciu a acesteia, am semnat-o după ce i-a fost întocmită de către șeful Serviciului administrativ din acea perioadă.

Nu am avut cunoștință în legătură cu faptul că numita C. nu s-a prezentat la serviciu, iar atribuțiunea de a sesiza lipsa acesteia de la serviciu revenea șefului direct al acesteia, care întocmea și pontajul angajaților serviciului.

Eu nu am avut în atribuțiile de serviciu verificarea prezenței la serviciu a angajaților.

(...) În ceea ce privește contactul meu cu angajații serviciului, fac precizarea că eu discutam doar cu șefii serviciilor din subordine, aproape zilnic (...).

După extinderea urmăririi penale față de inculpata H., aceasta a fost audiată la data de 04.04.2016 (vol.3, fil.77-81), declarând următoarele:

„(...) Pe data de 29 iulie 2005, prin Hotărârea Consiliului Județean ..., am fost delegată pe funcția de director executiv al DGASPC ..., deoarece directorul executiv din acea perioadă, G. a demisionat și s-a înscris pentru ocuparea funcției de Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei.

Din câte îmi amintesc eu am ocupat cu delegație funcția de director executiv o perioadă scurtă de timp, nu pot să mi-o amintesc cu exactitate, deoarece printr-o altă Hotărâre a Consiliului Județean ..., am fost suspendată din funcția de director executiv la conducerea DGASPC, însă în fapt, în virtutea atribuțiilor ce îmi reveneau prin fișa postului am asigurat în continuare în mod operativ conducerea DGASPC ..., până la numirea în funcția de director a numitei A. .

Referitor la învinuirea adusă în sarcina mea potrivit căreia în perioada 29 iulie 2005 - 06 iulie 2006, nu am luat măsuri de sancționare a angajatei C., care nu s-a prezentat la serviciu, deși era angajată în funcția de referent în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, arăt că nu am avut cunoștință că această persoană nu s-a prezentat la serviciu.

Menționez că acea perioadă a fost una grea pentru instituție, deoarece acesta nu avea numit director general, iar eu aveam în responsabilitate, atât funcția de director economic, cât și problemele operative ale directorului general care cădeau tot în sarcina mea.

Menționez că nici în ceea ce privește situația angajatei K., din cadrul aceleiași Complex ca și angajata C., fac precizarea că nu am avut cunoștință că această angajată nu s-a prezentat la serviciu în perioada respectivă (...).

Declarațiile inculpatei date în calitate de suspectă, în sensul că nu a cunoscut faptul că inculpatele C. și K. nu s-au prezentat la serviciu în perioada în care aceasta a deținut funcția de Director Executiv, respectiv Director Executiv Adjunct Economic, au fost apreciate ca nefiind reale, fiind contrazise de declarațiile martorilor și inculpaților audiați în cauză.

În acest sens a fost redată depoziția martorei H3., care a declarat (vol.4 fil.360-365): „ (...) În legătură cu angajarea în cadrul DGASPC a numitelor C. și ulterior a numitei K., menționez că cele două persoane au fost angajate în cadrul DGASPC ..., mai exact C. a fost angajată în luna iulie 2005, iar K. în

luna mai 2006, de către directorii care se aflau la conducerea instituției în acea perioadă, mai exact C. de către G., iar K. de către H..

Menționez că încă de la angajare ni s-a spus de către directorii instituției, care le-au angajat, că cele două angajate nu prea or să vină la serviciu la DGASPC ..., în cadrul centrelor în care figurau angajate, deoarece acestea vor lucra la sediul organizației P.... ..

(...) Precizez că inclusiv directorii adjuncți ai DGASPC ..., R3. și I. aveau cunoștință despre situația angajatelor C. și K., deoarece serviciile și centrele în care acestea au fost repartizate se aflau în subordinea acestora (...).

Relevantă a fost apreciată și depoziția martorului B3. (vol.4 fil.366-373), care a arătat: „(...) În ceea ce o privește pe C., angajată a DGASPC ..., fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, din câte îmi amintesc din anul 2005, când directorul de atunci G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al DGASPC, spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume.

Din acel moment nu am mai văzut-o pe C. decât accidental, însă nu la serviciu, în realitate aceasta nu a lucrat niciodată în cadrul centrului maternal al DGASPC, nici în incinta sediului instituției.

Din momentul în care ne-a spus că a fost angajată, directorul G. mi-a cerut să o trec în fișele de pontaj lunare pe C., având în vedere că eu m-am ocupat încă de atunci și în prezent cu întocmirea foilor colective de pontaj a angajaților centrului, foi care erau vizate lunar și de către șefii centrului care au fost din perioada respectivă și până în prezent. În toată această perioadă, după cum am menționat eu am întocmit fișele de pontaj și am trecut-o în pontaje pe C., cu toate că aceasta în fapt nu venea la serviciu și nu desfășura activități conform pontajului, situația fiind cunoscută și acceptată de către directorul general A. care preluase funcția de director după G., de directorul economic H., care, de asemenea a ținut într-o perioadă funcția de director general și inclusiv de către I., persoană care a coordonat în mod direct activitatea centrului (...).

A fost redat și conținutul declarației inculpatului D. (vol.3 fil.130-136): „(...) Din anul 2004 și până în luna iunie 2012, am lucrat în cadrul DGASPC ..., unde am deținut diferite funcții, iar începând cu data de 01 ianuarie 2011 și până la data de 01 iunie 2012, am deținut funcția de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu Tehnic și Aprovizionare.

(...) în calitate de șef al Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, am întocmit și semnat fișa postului pentru numita C., corespunzătoare funcției de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, la data de 28.01.2011, în condițiile în care aveam cunoștință că această angajată nu se prezintă la serviciu (...).

Recunosc că am întocmit și semnat acest document, în condițiile în care aveam cunoștință că această persoană nu se prezintă la serviciu, însă acest document, ca și raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale acestei angajate, pentru perioada ianuarie 2011 - decembrie 2011, le-am întocmit și semnat după ce am adus la cunoștință conducerii instituției, respectiv

directorului adjunct H., căreia mă subordonam direct, directorului general A. și șefului Serviciului Resurse Umane U1..

Am întocmit și semnat aceste documente, după ce mi s-a cerut să le întocmesc de către șeful meu direct H..

Fac precizarea că am adus la cunoștință directorului H., care era șeful meu direct și directorului A. faptul că angajata C. nu venea la serviciu, având în vedere că mi s-a cerut să întocmesc documentele menționate, însă H. mi-a cerut să le întocmesc și să nu comentez, deoarece C. era cunoscută ca fiind o persoană protejată de Consiliul Județean și mi s-a spus textual de către H., că în situația în care nu întocmesc documentele menționate, voi zbura din serviciu atât eu, cât și aceasta ca director adjunct economic.

(...) Doresc să precizez faptul că, atunci când am preluat funcția de șef serviciu, având în vedere că această angajată nu se prezenta și eu trebuia să fac pontajul, i-am adus la cunoștință șefei mele directe H. faptul că C. nu vine la serviciu, iar aceasta mi-a cerut să îmi văd de treabă și să o trec prezentă în pontaj pe C. spunându-mi că în caz contrar vom fi dați afară atât eu, cât și aceasta. Același lucru mi l-a spus și directorul general A. și odată când am refuzat să o trec pe C. prezentă în pontaj, am fost chemat de U1. la personal și mi-a cerut să refac pontajul (...).

Aceleași aspecte au fost reținute că rezultă și din declarația inculpatei F. (vol.3, fil.111-117), care a arătat că :

„(...) În luna ianuarie 2009, a trebuit să întocmesc fișele de evaluare a performanțelor profesionale a angajaților. Pentru cele două angajate, C. și K., am întocmit evaluarea exact pentru perioada pentru care am avut dată dispoziție de înlocuire a lui J., respectiv pentru perioada 01 august 2008 - 31 decembrie 2008.

Cu această ocazie, am sesizat faptul că C. și K. erau singurele angajate pe care nu le cunoșteam și nu le văzusem niciodată.

În aceste condiții am mers la directorul economic H. pentru a-i sesiza că eu nu le cunosc pe cele două angajate și că nu le-am văzut pe acestea niciodată la serviciu.

În momentul în care am mers la H. în birou și am întrebat-o pe aceasta cine sunt cele două angajate, iar aceasta a avut o reacție uluitoare spunându-mi că „nu sunt eu cea care fac cărțile, să stau în banca mea dacă vreau să mai am serviciu și bani să îmi cresc copiii, că nu este treaba mea cine sunt cele două”, după care mi-a cerut să ies din biroul ei (...).

Relevantă a fost apreciată și depoziția inculpatei U1. (vol.3, fil.254-264): „(...)Cu privire la cele două angajate C. și K., situația era cunoscută de către toată conducerea DGASPC, inclusiv de către directorii adjuncții H. și I., precum și de ceilalți salariați care nu aveau funcții de conducere dar care activau în cadrul Organizației P...., iar directorul A. dăduse practic verbal dispoziție tuturor șefilor de servicii în subordinea cărora au fost mutate cele două să le întocmească pontaje în care să fie trecute prezent, precum și toate celelalte documente care le priveau, rapoarte de evaluare, fișe de post, toți fiind obligați să se conformeze, având în vedere că situația lor era cunoscută de către toți șefii

de servicii pe care i-au avut pentru că și aceștia la rândul lor făceau parte din Organizația P...., unde cele două își desfășurau activitatea (...)"

Declarația inculpatei A., dată la data de 08.01.2015 (vol.3, fil.1-18), a fost redată în cuprinsul rechizitoriului: „(...) După angajarea în funcția de șef Serviciu Resurse Umane a lui U1. am început să lucrăm la pregătirea organigramei DGASPC mai exact în anul 2008, nu rețin luna, și cu acea ocazie aceasta mi-a adus la cunoștință faptul că în cadrul DGASPC există două persoane angajate, respectiv C. și K., dar care în fapt nu își desfășoară activitatea în cadrul DGASPC, ci lucrează la sediul Organizației Județene a P.... După ce am luat la cunoștință despre acest aspect am chemat-o pe directorul economic H. și i-am cerut explicații în legătură cu angajarea celor două persoane și aspectul privitor la activitatea acestora, am cerut, de asemenea, lui U1. dosarele de personal al celor două, iar H. mi-a spus că C. a fost angajată de către G. care deținuse funcția de director general înaintea lui H., iar în ceea ce o privește pe K., H. mi-a spus că ea a angajat-o pe această fată în perioada în care a deținut funcția de director general interimar și că i s-a cerut să angajeze această persoană și să accepte ca în fapt K. să își desfășoare activitatea la sediul P.... de către președintele CJ din acea perioadă E. (...)”

Depoziția inculpatului A2., a fost redată (vol.3 fil.211-215): „(...) În anul 2009, am aflat că C., era și angajată la DGASPC, deoarece figuram pe aceeași foaie de pontaj, în cadrul Serviciului Administrativ, însă aceasta nu a venit niciodată la serviciu să își desfășoare activitatea, deoarece era tot timpul la sediul organizației de partid.

Precizez că și eu am făcut la rândul meu parte din organizația de partid a P.... și de cele mai multe ori, când mergeam la partid, o găseam acolo pe C..

Din discuțiile pe care le-am avut în acea perioadă cu șeful meu X3., am înțeles că era de notorietate în cadrul DGASPC faptul că, atât C., cât și K. sunt pontate la DGASPC și că în fapt lucrau la organizația P...., acest lucru fiind cunoscut și tolerat inclusiv de conducerea DGASPC

(...)Referitor la faptul că în anul 2008, figuram pe aceeași foaie colectivă de prezență cu C. și că aceasta nu venea la serviciu, precizez cu siguranță că directorul H. care avea în subordine serviciul din care făceam parte avea cunoștință că C. nu venea la serviciu, deoarece foile colective de prezență, în mod normal erau văzute și de către directorul H., care avea obligația în calitate de director economic să vizeze foile colective de prezență. Mai menționez că aceasta nu a vizat foile colective de prezență decât după declanșarea cercetărilor în cauză, însă precizez cu siguranță că aceasta știa că C. nu venea la serviciu, acest aspect fiind cunoscut de către toți angajații instituției.

Această situație devenise, atât de notorie încât era considerat aproape normal ca aceasta, ca și K., să nu vină la serviciu și să își încaseze salariul, deoarece se considera că cele două erau protejate având în vedere că lucrau la sediul organizației județene a P.... (...)"

Parchetul a mai arătat că, la data de 03.11.2014, inculpata H. a fost audiată în calitate de martor (vol.3, fil.61-75), ocazie cu care a declarat că „...la nivelul angajaților DGASPC se cunoștea faptul că C. nu venea la serviciu, însă având în vedere că aceasta era cunoscută ca o protejată, nu s-a întreprins niciun

demers pentru clarificarea situației acesteia (...) După angajarea lui C. în cadrul DGASPC eu, personal, nu am avut niciun contact cu aceasta, nu cunosc în cadrul cărui compartiment a fost repartizată și nici dacă aceasta a lucrat efectiv, eu am văzut-o doar ocazional pe holurile instituției, respectiv am văzut-o când venea după diferite adeverințe de salariu, cereri de concediu, însă nu am văzut-o să lucreze efectiv în cadrul direcției.

(...) În anul 2006 funcția de director general al DGASPC a fost preluată de către A. și având în vedere că în cadrul instituției erau multe probleme printre care inclusiv situația acestor angajați, C., K., care, de asemenea, fusese adusă în cadrul instituției și angajată tot de către fostul director G., și având în vedere că trebuia organizată arhiva instituției am avut o discuție cu doamna director A. pe toate problemele, inclusiv legate de acești angajați și i-am spus că ar fi bine ca inclusiv cele două persoane să fie mobilizate și să participe la organizarea arhivei instituției.

Nici în ceea ce o privește pe K. nu cunosc dacă aceasta a venit la serviciu după angajare și până la preluarea funcției de șef serviciu administrativ de către A2., deoarece până la preluarea funcției de șef serviciu administrativ de către acesta nu știu unde a figurat K. pe schemă și nici nu am cunoștință dacă aceasta a venit la serviciu (...).

S-a susținut că, având în vedere faptul că inculpata H. a contestat semnătura executată pe Raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale angajatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011, arătând că "...semnătura corespunzătoare numelui meu nu îmi aparține și nici nu cunosc cine a semnat în locul meu..", în cauză urmează a se dispune disjungerea față de inculpata H. și continuarea cercetărilor într-un dosar separat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.5 din noul Cod penal.

7. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, respectiv fals intelectual de către inculpata I..

Prin dispoziția Directorului general al DGASPC nr. 501 din 08.12.2006 a fost numită în funcția de director executiv adjunct protecția drepturilor copilului (titlatură schimbată ulterior în cea de Director General Adjunct Asistență Socială pentru copii și adulți), funcție pe care o ocupă și în prezent (vol.5, fil.498-500).

Atribuțiile de serviciu ale Directorului General Adjunct Asistență Socială pentru copii și adulți al DGASPC sunt stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (vol.10, fil.242-251) (și anume Hotărârea CJ nr. 40/18.05.2005,(vol.10, fil.221-225, vol.17, fil.258-262), Hotărârea CJ nr. 84/03.07.2009 (vol.11, fil.412-413), Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010 (vol.11, fil.268-358), Hotărârea CJ nr.108/30.08.2011 (vol.11,fil.184-194), Hotărârea CJ nr.139/29.08.2013 (vol.9,fil.78-249).

În cuprinsul rechizitoriului s-a menționat că, potrivit prevederilor art. 19 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC, aprobat prin Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010, Director General Adjunct Asistență Socială pentru copii și adulți îndeplinește, în condițiile legii, printre altele, următoarele atribuții principale: - organizează, conduce, îndrumă și răspunde de activitatea serviciilor și compartimentelor din subordinea sa: Compartiment evaluare complexă a copilului cu dizabilități, Serviciul Management de caz, Serviciul de evaluare complexă a persoanei adulte cu handicap, Serviciul asistență socială persoane adulte - Compartiment prevenire, marginalizare socială și tineri peste 18 ani, Compartiment persoane adulte cu handicap, Compartiment asistență persoane vârstnice și Compartiment management de caz pentru adulți și monitorizare servicii sociale, centrele rezidențiale și de zi, conform organigramei aprobate; - organizează activitatea lucrătorilor fiecărui compartiment, în raport, cu studiile, pregătirea profesională și specialitatea acestora; - analizează și cere să i se prezinte periodic raport privind activitatea compartimentelor din subordine și ia măsuri operative pentru îmbunătățirea acesteia; - analizează și prezintă periodic raport privind activitatea compartimentelor din subordine și ia măsuri operative pentru îmbunătățirea acesteia; - organizează activitatea de îndrumare și control a tuturor angajaților și în special a cadrelor de conducere din subordine; - răspunde de încărcarea echilibrată cu sarcini de serviciu a salariaților din subordine; - elaborează fișa postului pentru personalul din subordine și contrasemnează pe cele ale salariaților de execuție din subordine; - asigură respectarea disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului de lucru, face propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri, potrivit competenței legale; - coordonează activitatea de pregătire și perfecționare profesională a personalului din subordine.

Atribuțiile de serviciu menționate mai sus se regăsesc și în fișa postului nr.185 din 01.09.2011, fișă semnată de inculpata I. (vol.5, fil.419-424).

În continuare, s-a mai precizat că în perioada 01.06.2012-31.12.2013, inculpata I., în calitate de director executiv adjunct al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de educator în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului: - a vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012 a angajatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani ; - a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei C., (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive (vol.6, fil.436-438); - a aprobat referatele înregistrate sub nr.119 din 04.06.2013 și respectiv nr.321 din 11.09.2012, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost

întocmite de către C. (vol.6, fil.510- 542); - nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea suspectei C., având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, creând aparența că inculpata C. s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată la DGASPC ..., fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

S-a mai reținut faptul că potrivit organigramei și statului de funcții ale DGASPC ..., aprobate prin Hotărârea Consiliului Județean nr.76/18.05.2012, Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, avea un singur angajat, respectiv pe inculpata C., angajat care nu s-a prezentat niciodată la locul de muncă.

Pe de altă parte, Complexul de servicii destinat copilului și familiei din cadrul căruia făcea parte Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, era situat în mun. ..., chiar în sediul central al DGASPC ..., unde se afla și biroul inculpatei I..

Fiind audiată în calitate de suspectă la data de 22.03.2016 (vol.3, fil.91-98), inculpata I. nu a recunoscut faptele săvârșite, arătând că: „(...) în momentul contrasemnării raportului de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei C., eu nu am avut cunoștință că aceasta nu s-a prezentat la serviciu. Probabil și acest raport mi-a fost adus spre a fi semnat în aceleași condiții ca și fișa de post pentru angajata menționată...

(...) În ceea ce privește aprobarea referatelor din 04.06.2013 și din 11.09.2012, privitoare la activitatea desfășurată de angajata C., fac următoarele precizări :

Aceste referate mi-au fost aduse de către șeful de complex B., care mi-a spus că aceste documente există demult în calculator și că au fost listate de către B3. pentru a fi transmise Direcției Naționale Anticorupție.

Precizez că nu am participat la întocmirea acestor referate însă, ulterior, din discuțiile pe care le-am avut cu B., acesta mi-a spus că referatele respective i-au fost cerute de către directorul general din acea perioadă A. și că după ce au fost semnate i-au fost date directorului general.

Tot B. mi-a spus că documentele respective au fost făcute de către B3. angajat în cadrul Complexului.

Referitor la învinuirea reținută în sarcina mea potrivit căreia nu am întreprins niciun demers pentru sancționarea numitei C., angajată a centrului, având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu, fac precizarea că atribuțiunile privitoare la propunerea de sancționare a angajaților care nu se prezintă la serviciu, revin șefilor de centre, care au obligația prin fișa postului de a propune sancțiuni pentru angajații care nu se prezintă la serviciu sau care săvârșesc diferite abateri.

În cazul angajatei C. precizez că nu am primit nicio sesizare sau propunere de sancționare a acesteia privitoare la absentarea acesteia de la serviciu (...).

(...) Cu ocazia audierii mi-a fost adresată întrebarea cum explic faptul că în cele două rapoarte de evaluare ce mi-au fost transmise spre aprobare de către B.,

referitoare la activitatea angajatei C., sunt menționate numele unor persoane, copii sub vârsta de 18 ani, având în vedere că centrul respectiv (de acordare sprijin tineri peste 18 ani), nu a avut beneficiari și de ce am aprobat aceste rapoarte, având în vedere aceste aspecte.

Nu am acordat importanță conținutului celor două rapoarte, având în vedere că din discuțiile purtate cu colegii, cu B3. am înțeles că anterior, C. a fost angajată și în cadrul unui centru de consiliere copii și părinți, însă eu nu am cunoscut-o nici pe C., nici pe K. (...).

Declarațiile inculpatei date în calitate de suspectă, în sensul că nu a cunoscut faptul că inculpata C. nu s-a prezentat la serviciu, s-a menționat că nu sunt reale fiind contrazise de declarațiile martorilor și inculpaților audiați în cauză.

În acest sens a fost redată declarația martorei H3. (vol.4 fil.360-365): „(...) În legătură cu angajarea în cadrul DGASPC a numitelor C. și, ulterior a numitei K., menționez că cele două persoane au fost angajate în cadrul DGASPC, mai exact C. a fost angajată în luna iulie 2005, iar K. în luna mai 2006, de către directorii care se aflau la conducerea instituției în acea perioadă, mai exact C., de către G., iar K., de către R3..

Menționez că încă de la angajare ni s-a spus de către directorii instituției, care le-au angajat că cele două angajate, nu prea or să vină la serviciu la DGASPC, în cadrul centrelor în care figurau angajate, deoarece acestea vor lucra la sediul Organizației P.... ..

Menționez că acest fapt era unanim cunoscut de către toți angajații DGASPC, însă având în vedere că instituția se subordona Consiliului Județean, iar, atât această instituție, cât și DGASPC aveau conducători care aveau funcții de conducere în cadrul partidului menționat, niciun angajat, nici șefii de servicii în care figurau angajate cele două, nici colegii de serviciu nu aveau curajul să ceară explicații privitoare la absența de la serviciu a numitelor C. sau K. sau în legătură cu faptul că acestea doar încasau salariul și lucrau în fapt la sediul P....

Această situație a continuat pe toată perioada cât eu am lucrat în cadrul DGASPC, inclusiv după preluarea funcției de director general de către A..

Precizez că inclusiv directorii adjuncți ai DGASPC, R3. și I. aveau cunoștință despre situația angajatelor C. și K., deoarece serviciile și centrele în care acestea au fost repartizate se aflau în subordinea acestora.

În mod concret Complexul de servicii destinate copilului și familiei în care au fost angajate C. și K. o perioadă, s-a aflat în subordinea directă a directorului adjunct I., care răspundea de copiii aflați în centre, iar de serviciul economic și administrativ răspundea R3..

Atât R3., cât și I. sunt persoane vechi în instituție și cunosc angajații instituției, cu atât mai mult cunoșteau și situația numitelor C. și K., deoarece directorul general le-a spus tuturor faptul că cele două nu vor lucra la DGASPC și vor lucra la sediul organizației P...., pentru a avea în vedere acest aspect.

Menționez că pentru toți ceilalți angajați erau luate măsuri disciplinare în situația în care lipseau de la serviciu, însă în cazul celor două fiind cunoscută situația lor nu s-a luat niciodată vreo măsură(...).

Relevantă în dovedirea vinovăției inculpatei a fost considerată și depoziția martorului B3. (vol.4 fil.366-373):

„(...) În ceea ce o privește pe C., angajată a DGASPC ..., fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, din câte îmi amintesc din anul 2005, când directorul de atunci G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al DGASPC, spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume.

Din acel moment nu am mai văzut-o pe C. decât accidental, însă nu la serviciu, în realitate aceasta nu a lucrat niciodată în cadrul centrului maternal al DGASPC, nici în incinta sediului instituției.

Din momentul în care ne-a spus că a fost angajată, directorul G. mi-a cerut să o trec în fișele de pontaj lunare pe C., având în vedere că eu m-am ocupat încă de atunci și în prezent cu întocmirea foilor colective de pontaj a angajaților centrului, foi care erau vizate lunar și de către șefii centrului care au fost din perioada respectivă și până în prezent. În toată această perioadă, după cum am menționat eu am întocmit fișele de pontaj și am trecut-o în pontaje pe C., cu toate că aceasta în fapt nu venea la serviciu și nu desfășura activități conform pontajului, situația fiind cunoscută și acceptată de către directorul general A. care preluase funcția de director după G., de directorul economic H., care de asemenea a ținut într-o perioadă funcția de director general și inclusiv de către I., persoană care a coordonat în mod direct activitatea centrului (...)

Relevantă a fost apreciată și depoziția inculpatei U1. (vol.3,fil.254-264): „(...) Cu privire la cele două angajate C. și K., situația era cunoscută de către toată conducerea DGASPC ..., inclusiv de către directorii adjuncții H. și I., precum și de ceilalți salariați care nu aveau funcții de conducere, dar care activau în cadrul Organizației P..., iar directorul A. dăduse practic verbal dispoziție tuturor șefilor de servicii în subordinea cărora au fost mutate cele două să le întocmească pontaje în care să fie trecute prezent, precum și toate celelalte documente care le priveau, rapoarte de evaluare, fișe de post, toți fiind obligați să se conformeze, având în vedere că situația lor era cunoscută de către toți șefii de servicii pe care i-au avut pentru că și aceștia la rândul lor făceau parte din Organizația P..., unde cele două își desfășurau activitatea (...)”

Declarația martorei D3. (vol.4,fil.61-66,255-267), a fost redată în cuprinsul rechizitoriului: „(...)Precizez că eu nu am lucrat niciodată nici cu C., nici cu K., iar faptul că acestea nu vin la serviciu era cunoscut și tolerat de toată conducerea DGASPC ..., inclusiv de către directorii adjuncți, dar care nu luau nicio măsură de sancționare a acestora, având în vedere că cele două angajate lucrau la sediul Organizației P.... ..., iar toți directorii ocupau funcțiile de conducere fiind susținuți politic de către P.... (...)”.

Pe de altă parte, s-a arătat că inculpata I. avea printre atribuțiile de serviciu și pe aceea de a elabora fișa postului pentru personalul din subordine și doar de a contrasemna pe cele ale salariaților de execuție din subordine. Or, în urma efectuării percheziției informatice asupra hard diskul ridicat de la calculatorul utilizat de inculpată, au fost , atât fișe ale postului pentru inculpata C., una dintre acestea având ultima modificare la data de 18.01.2013, cât și rapoarte de

evaluare pentru aceeași inculpată, cu ultima modificare la data de 26.03.2013 (vol.20, fil.38-315).

8. Cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, de către inculpata J..

S-a arătat că prin Dispoziția Directorului DGASPC nr.287 din 03.03.2008, începând cu data de 03 martie 2008, J. a fost numită în funcția de coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, funcție pe care a ocupat-o până la data de 01.08.2008 când a fost numită F. (vol.8, fil.14).

Atribuțiile de serviciu pe care le-a avut în calitate de coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, s-a menționat că sunt stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (vol.10, fil.242-251) și anume Hotărârea CJ nr. 40/18.05.2005 (vol.10, fil.221-225, vol.17, fil.258-262), Hotărârea CJ nr. 84/03.07.2009 (vol.11, fil.412-413).

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.40 din 18.05.2005 s-a dispus modificarea organigramei, statul de funcții și numărul de personal, precum și modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a DGASPC

Potrivit art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 n la hotărârea nr.40 din 18 mai 2005, șeful Complexului are următoarele atribuții:

Șeful Complexului asigură conducerea centrelor și răspunde de buna funcționare și de îndeplinirea atribuțiilor care revin acestora ;

Potrivit legii șeful Complexului are următoarele atribuții: - răspunde de calitatea activităților desfășurate de personalul din cadrul centrelor și dispune în limita competenței, măsuri de organizare care să conducă la îmbunătățirea acestor activități sau, formulează propuneri în acest sens; - asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii DGASPC sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile; - organizează activitatea personalului și asigură respectarea timpului de lucru și a regulamentului de organizare și funcționare; - îndeplinește orice alte atribuții prevăzute în fișa postului sau care i-au fost delegate în mod expres.

Prin Dispoziția directorului general al DGASPC nr. 563 din 09.07.2009, începând cu data de 03 iulie 2009, J. a fost numită în funcția de șef serviciu secretariat, funcție pe care a ocupat-o până la data de 01.08.2010 (Prin Dispoziția nr.774/30.07.2010 s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al acesteia începând cu data de 01 august 2010) (vol.8, fil.20).

Prin Dispoziția directorului general al DGASPC nr.774 din 30.10.2010, a încetat contractul individual de muncă al acesteia începând cu data de 01.08.2010 (vol.8,fil.15).

Atribuțiile de serviciu pe care le-a avut în calitate de șef serviciu secretariat sunt stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din

Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Hotărârea Consiliului Județean nr.84 din 03 iulie 2009 (vol.11, fil.412-413), potrivit căreia Anexa nr.3 privind Regulamentul de organizare și funcționare al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului din Hotărârea Consiliului Județean nr.58/2004 s-a înlocuit cu anexa, care face parte integrantă din hotărâre.

Potrivit art. 31, pct. IV din Anexa la Hotărârea nr.84 din 03 iulie 2009:

Serviciul Secretariat, printre altele, asigură: - primirea și înregistrarea corespondenței potrivit rubricăției registrului general de intrare-ieșire ; - predarea zilnică a mapei către directorul general și directorii generali adjuncți potrivit competenței de rezolvare ; - distribuirea pe compartimente a corespondenței repartizată prin rezoluție, pe bază de condică de predare-primire a corespondenței; - urmărirea și atenționarea persoanelor responsabile asupra respectării termenelor de rezolvare a lucrărilor.

Urmărirea și atenționarea persoanelor responsabile asupra respectării termenelor de rezolvare a lucrărilor, presupunea, printre altele și propunerea care trebuie înaintată conducerii DGASPC pentru sancționarea disciplinară a salariaților care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile de serviciu.

Dat fiind că inculpatele C. și K., persoane aflate în subordinea directă a inculpatei J., reprezentând practic jumătate din angajatele Serviciului Secretariat, nu s-au prezentat la locul de muncă o perioadă mai mare de un an de zile, în mod logic, cele două inculpate nu și-au îndeplinit nici atribuțiile de serviciu, și, prin urmare, soluția firească ar fi fost înaintarea conducerii DGASPC de propuneri pentru sancționarea disciplinară a celor două angajate.

Pe de altă parte, inculpata J., în calitate de coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, a avut printre atribuțiile de serviciu, expres prevăzute în regulamentul de organizare și funcționare, și coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propunerea conducerii DGASPC de sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplineau în mod corespunzător atribuțiile de serviciu, atribuții prevăzute și în Codul muncii.

Prin urmare, s-a menționat că inculpata J. cunoștea faptul că printre atribuțiile șefilor de servicii, inclusiv cele ale șefului Serviciu Secretariat, se afla și aceea de a înainta propuneri conducerii DGASPC de sancționare disciplinară a angajaților care nu își îndeplineau atribuțiile de serviciu sau nu se prezentau la locul de muncă, chiar și în ipoteza în care nu ar fi semnat o fișă a postului în acest sens.

De altfel, atribuțiile de serviciu prevăzute în fișele postului ale șefilor de servicii sunt preluate din regulamentul de organizare și funcționare al DGASPC, după cum rezultă din fișele de post care au fost întocmite și semnate de către ceilalți șefi de servicii, cu referire la dispozițiile cuprinse în Codul muncii.

Cu ocazia efectuării unei percheziții informatice asupra hard diskului de la calculatorul utilizat de către inculpata U1., au fost identificate două fișe ale postului pentru inculpata J., corespunzătoare, atât funcției de Coordonator

Complex de servicii destinate copilului și familiei, cât și funcției de Șef Serviciu secretariat (vol.20, fil.316-336).

Atribuțiile de serviciu stabilite prin aceste fișe ale postului sunt identice cu cele prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului ..., așa cum sunt enumerate mai sus.

S-a precizat că pe parcursul urmăririi penale, inculpata J. și-a rezervat dreptul de a nu da declarații.

S-a reținut, că vinovăția inculpatei în sensul că, în perioada 03 martie 2008-01 august 2008, în calitate de Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei, ce avea în directă coordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți și în perioada 03 iulie 2009 - 01 august 2010, în calitate de Șef Serviciu secretariat, din cadrul DGASPC ..., prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea că inculpatele C. și K., nu s-au prezentat la serviciu și nu au respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers de sancționare a celor două angajate, rezultă fără niciun dubiu din probele administrate în cauză.

S-a arătat că inculpatele C. și K. au recunoscut că nu s-au prezentat la locul de muncă și nu au desfășurat niciun fel de activitate în perioada în care s-au aflat în subordinea directă a inculpatei J., acestea desfășurându-și activitatea efectivă la sediul Organizației Județene P.... ..

S-a menționat, în cuprinsul actului de sesizare, că declarațiile inculpatelor C. și K., se coroborează cu declarațiile martorilor F3. (vol.4 fil.118-123), G3. (vol. 4 fil.26-31), H3. (vol.4 fil.360-365), I3. (vol.4 fil.124-131), B3. (vol.4 fil.366-373), J3. (vol.4 fil.149-155), K3. (vol.4 fil.2-18), L3. (vol.4 fil.1-5), M3. (vol.4 fil.7-11), N3. (vol.4 fil.45-60,227-233), D3. (vol.4 fil.61-66,255-267), O3. (vol.4, fil.139-148), P3. (vol.4, fil.355-359), precum și cu declarațiile inculpaților U1. (vol.3 fil.254-264), G. (vol.3 fil.54-60), A. (vol.3 fil.1-53), F. (vol.3 fil.104-110,111-117), D. (vol. 3 fil. 118-120,121-129,130-136) și B. (vol.3, fil.137-142,143-161).

9. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, respectiv fals intelectual de către inculpata F..

În perioada 01 august 2008 - 30 aprilie 2009, a deținut funcția de Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei.

S-a reținut că prin Dispoziția Directorului general al DGASPC nr.793 din 01.08.2008, a fost numită în funcția de Coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, funcție pe care a deținut-o până la data de 30.04.2009 (vol.7, fil.25-30).

Atribuțiile de serviciu sunt stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (vol.10, fil.242-251) și anume Hotărârea CJ nr. 40/18.05.2005 (vol.10, fil.221-225, vol.17, fil.258-262), precum și în fișa postului.

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.40 din 18.05.2005 s-a dispus modificarea organigramei, statul de funcții și numărul de personal, precum și modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a DGASPC

Potrivit art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 n la hotărârea nr.40 din 18 mai 2005, șeful Complexului are următoarele atribuții:

Șeful Complexului asigură conducerea centrelor și răspunde de buna funcționare și de îndeplinirea atribuțiilor care revin acestora ;

Potrivit legii șeful Complexului are următoarele atribuții : - răspunde de calitatea activităților desfășurate de personalul din cadrul centrelor și dispune în limita competenței, măsuri de organizare care să conducă la îmbunătățirea acestor activități sau, formulează propuneri în acest sens; - asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii DGASPC sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile; - organizează activitatea personalului și asigură respectarea timpului de lucru și a regulamentului de organizare și funcționare; - îndeplinește orice alte atribuții prevăzute în fișa postului sau care i-au fost delegate în mod expres.

De asemenea, în fișa postului nr.509/17.03.2008 (vol.7,fil.31-38), șeful Complexului are printre atribuțiile de serviciu: - asigură conducerea Centrului și răspunde de buna funcționare și de îndeplinirea atribuțiilor care revin acestuia; - asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul Centrului și face propuneri, când este cazul, de sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu-și îndeplinesc corespunzător sarcinilor de serviciu; - întocmește fișele postului pentru personalul centrului și programul de lucru al acestuia; - realizează anual evaluarea performanțelor profesionale a salariaților din Centru; - face propuneri, când este cazul, de stimulare a personalului, cu prime, salarii de merit etc., conform legislației în vigoare; - îndeplinește și alte sarcini delegate de șefii ierarhici.

S-a menționat că, din probele administrate în cauză, a rezultat că, în perioada 01 august 2008 - 30 aprilie 2009, inculpata F., în calitate de șef al Complexului de recuperare și coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, ce avea în componență și Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului: - la data de 12.01.2009 a întocmit și semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei C., pentru întreaga perioadă a anului 2008, prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind bună (vol.6, fil.476); - nu a întreprins niciun demers de sancționare a angajatei C. în condițiile în care avea cunoștință că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa cu atribuțiuni de serviciu, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 6087 lei (afere

perioadei 01 august 2008 – 30 aprilie 2009) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

De asemenea, s-a mai arătat că, din probele administrate în cauză, a rezultat că inculpata F., deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului: - a întocmit și semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei K., pentru anul 2008 prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind bună; - nu a întreprins niciun demers de sancționare a angajatei K. în condițiile în care avea cunoștință că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa cu atribuțiuni de serviciu, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 5673 lei (aferele perioadei 01 august 2008 - 30 aprilie 2009) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

S-a subliniat faptul că, fiind audiată inculpata F. (vol.3 fil.111-117) a recunoscut faptele săvârșite, așa cum au fost reținute în sarcina sa, aceasta precizând că le-a menținut în funcție pe cele două inculpate, deși acestea își desfășurau activitatea efectivă la sediul Organizației Județene P.... ..

Declarațiile date de către inculpata F. cu privire la faptul că în perioada în care le-a avut în subordine pe inculpatele C. și K., acestea nu și-au desfășurat activitatea în cadrul DGASPC, ci la sediul P.... .., s-a reținut că se coroborează cu declarațiile martorilor F3. (vol.4 fil.118-123), G3. (vol. 4 fil.26-31), H3. (vol.4 fil.360-365), I3. (vol.4 fil.124-131), B3. (vol.4 fil.366-373), J3. (vol.4 fil.149-155), K3. (vol.4 fil.2-18), L3. (vol.4 fil.1-5), M3. (vol.4 fil.7-11), N3. (vol.4 fil.45-60,227-233), D3. (vol.4 fil.61-66,255-267), O3. (vol.4, fil.139-148), P3. (vol.4, fil.355-359), precum și cu declarațiile inculpaților U1. (vol.3 fil.254-264), A. (vol.3 fil.1-53).

10. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, respectiv fals intelectual, de către inculpata D..

S-a reținut că prin Dispoziția Directorului general al DGASPC nr. 1683 din 27.12.2010, începând cu data de 27.12.2010 inculpatul D. a fost numit în funcția de Șef Serviciu Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare (vol.17, fil.73).

Prin Dispoziția Directorului general al DGASPC nr.1397 din 05.07.2012 s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al acestuia, începând cu data de 06.07.2012 (vol.17, fil.42).

Atribuțiile de serviciu sunt stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010(vol.11,fil.268-358), Hotărârea CJ nr.108/30.08.2011 (vol.11, fil.184-194).

Potrivit art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010, șefii de servicii au ca atribuții de serviciu, printre altele: - asigură, în conformitate cu legislația în vigoare, respectarea normelor de disciplină de către salariații din subordine și fac propuneri directorului general pentru salariații care au săvârșit abateri disciplinare.

De asemenea, potrivit fișei postului (vol.17, fil.77-78), șeful serviciului administrativ, tehnic, patrimoniu și aprovizionare, are printre atribuțiile de serviciu: - respectarea programului de lucru și a condicilor de prezență; - organizează, planifică și coordonează activitatea serviciului cât și a ordinii în sediul instituției; - asigură instruirea personalului din cadrul serviciului conform legii cu privire la protecția muncii; - urmărește respectarea programului de lucru al salariaților din subordine; - întocmește programarea anuală a concediilor de odihnă a salariaților din subordine; - întocmește fișa de post pentru salariații din subordine; - îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege sau stabilite de conducerea DGASPC și șefii ierarhici.

S-a reținut că, din probele administrate în cauză, în perioada 01.01.2011-01.06.2012, inculpatul D. în calitate de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de inspector de specialitate II în cadrul Serviciului administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare (în baza contractului individual de muncă nr. 389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului: - a întocmit și semnat fișa postului pentru inculpata C., corespunzătoare funcției de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare la data de 28.01.2011; - a întocmit și semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011, prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind foarte bună (vol.6, fil.451-452); - nu a întreprins niciun demers de sancționare a inculpatei C. în condițiile în care avea cunoștință că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa cu atribuțiuni de serviciu, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 16.314 lei (aferept perioadei 27.12.2010 - 01.06.2012) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

S-a menționat că, fiind audiat, inculpatul D. (vol.3,fil.130-136), a recunoscut faptele săvârșite, așa cum au fost reținute în sarcina sa, aceasta precizând că le-a menținut în funcție pe cele două inculpate, deși acestea își desfășurau activitatea efectivă la sediul Organizației Județene P.... ..

Declarațiile date de către inculpatul D. cu privire la faptul că în perioada în care a avut-o în subordine, inculpata C. nu și-a desfășurat activitatea în cadrul DGASPC, ci la sediul P.... .., s-a subliniat că se coroborează cu declarațiile martorilor F3. (vol.4 fil.118-123), G3. (vol. 4 fil.26-31), H3. (vol.4 fil.360-365), I3. (vol.4 fil.124-131), B3.(vol.4 fil.366-373), J3. (vol.4 fil.149-155), K3. (vol.4 fil.2-18), L3. (vol.4 fil.1-5), M3. (vol.4 fil.7-11), N3. (vol.4 fil.45-60,227-233),

D3. (vol.4 fil.61-66,255-267),O3. (vol.4, fil.139-148), P3. (vol.4, fil.355-359), precum și cu declarațiile inculpaților U1. (vol.3 fil.254-264), A. (vol.3 fil.1-53).

11. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, respectiv fals intelectual de către inculpatul B..

S-a arătat că, începând cu data de 01.06.2012, prin Dispoziția Directorului DGASPC nr. 1157/31.05.2012 inculpatul B. a fost numit Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei, pentru o perioadă de 6 luni, respectiv de la data de 01 iunie 2012 până la data de 01 decembrie 2012 (vol.6, fil.31-32).

Prin Dispoziția Directorului general al DGASPC nr.2785 din 11.12.2012, începând cu data de 11.12.2012, inculpatul B. a fost promovat pe funcția de Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei (vol.6, fil.27-30).

Atribuțiile de serviciu pe care inculpatul le-a avut în calitate de Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei sunt stabilite prin dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr.108/30.08.2011(vol.11,fil.184-194),Hotărârea CJ nr.139/29.08.2013 (vol.9,fil.78-249).

Potrivit art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr.108/30.08.2011, șefii de servicii au ca atribuții de serviciu, printre altele: - asigură, în conformitate cu legislația în vigoare, respectarea normelor de disciplină de către salariații din subordine și fac propuneri directorului general pentru salariații care au săvârșit abateri disciplinare;

Potrivit art. 17 din Anexa nr. 1 lit. d la Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC, aprobat prin Hotărârea CJ nr. 139/29.08.2013, șeful Complexului are printre atribuțiile de serviciu: - asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activității desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii DGASPC sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile .

De asemenea, în fișa postului nr. 256/02.07.2012 (vol.6,fil.33-36), se prevede că șeful Complexului are printre atribuțiile de serviciu: - asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor; răspunde de calitatea activităților desfășurate de personalul din cadrul centrelor și dispune, în limita competenței, măsuri de organizare care să conducă la îmbunătățirea acestor activități; - întocmește fișele postului pentru personalul centrelor și avizează programul de lucru al acestuia; - raportează, directorului general adjunct, toate evenimentele deosebite care apar în centre și face propuneri pentru remedierea problemelor apărute.

În continuare, s-a menționat că, în perioada 01.06.2012 - 31.12.2013, inculpatul B., în calitate de șef Complex de servicii destinat copilului și familiei, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu: - deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat

copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului: - a semnat și avizat foile colective de prezență, în care inculpata C. a fost trecută prezent (vol.14) ; - a întocmit și semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013 (vol.6, fil.436-438); - i-a solicitat martorului B3. să întocmească în numele inculpatei C. înscrisurile denumite "nota informativă nr. 257 din 19.07.2012", "chestionar din 19.07.2012, "nota informativă nr. 141 din 04.07.2013", "notă informativă nr. 285 din 14.08.2012", notă informativă nr. 393 din 04.12.2012 și "referat nr. 119 din 04.06.2013", "referat nr.321 din 11.09.2012" și "referat nr. 104 din 22 mai 2013", înscrisuri pe care le-a și avizat în calitate de șef complex, deși cunoștea că mențiunile din cuprinsul acestora nu sunt reale; - nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere, că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

S-a reținut, că înscrisurile întocmite de către martorul B3. în numele inculpatei C. au fost găsite în hard diskul ce a aparținut calculatorului acestuia cu ocazia efectuării percheziției informatice (vol.20, fil.38-315).

A fost redată depoziția martorului B3., (vol.4, fil.366-373):

„(...) În legătură cu întocmirea unor documente privitoare la activitatea desfășurată de către C. în cadrul DGASPC, fac precizarea că în cursul lunii aprilie anul curent, nu mai rețin cu exactitate datele, la mine a venit șeful centrului B. care mi-a spus că directorul general al DGASPC A. i-a cerut să întocmească urgent mai multe documente respectiv referate și note informative care să justifice activitatea angajatei C. în cadrul DGASPC și la rândul lui B. mi-a cerut mie să redactez pe calculatorul pe care-l foloseam aceste documente, având în vedere că eu mai întocmisem, astfel de înscrisuri privitoare la justificarea activității mele și a altor angajați și că aveam astfel de modele de documente în calculator. Am redactat mai multe înscrisuri, respectiv note informative, referate din conținutul cărora reieșea că C. și-a desfășurat activitatea în cadrul DGASPC, documente pe care, fără să fie semnate de cineva, i le-am dat lui B.. Fac precizarea că în momentul în care am redactat acele înscrisuri nu am avut cunoștință pentru ce vor fi folosite aceste înscrisuri, însă având în vedere că mi-au fost cerute de șeful meu care mi-a explicat că și lui i-au fost cerute de directorul instituției, le-am redactat imediat, le-am printat și i le-am dat acestuia.

Cu ocazia audierii mi-a fost prezentat un dosar denumit „Documente privind activitatea doamnei C.” și fac precizarea că documentele conținute de acest dosar, respectiv notele informative înregistrate cu nr.141/04.07.2013, nr.285/14.08.2012, nr.393/04.12.2012, nr.257/19.07.2012 și referatele: nr.226/11.09.2013, nr.119/04.07.2013, nr.104/22.05.2013, nr.321/11.09.2012 sunt documentele redactate de mine, împreună cu anexele acestora.

Cu privire la numerele de înregistrare atribuite acestor documente create de mine fac precizarea că acestea se aflau deja în calculator, o parte pe documentele deja existente și pe care le-am folosit drept model, iar cele înscrise olograf, nu rețin dacă eu sau altă persoană, posibil șeful centrului B. le-a trecut dintr-un registru.

Numele asistenților medicali care figurează în notele informative (Y3., Z3.) le-am menționat, având în vedere că aceste persoane erau probabil de serviciu atunci când am redactat documentele.

Fac precizarea că, în realitate, activitățile inserate în notele informative au fost efectuate de către alți angajați ai centrului și nu de către C., așa cum reiese din înscrisurile respective și după cum am precizat mai sus am redactat aceste documente, având în vedere că fuseseră solicitate de directorul general al instituției, prin șeful meu direct B..

Mai menționez faptul că eu nu am redactat niciodată nici pe calculatorul meu și nici pe alt calculator vreun raport de evaluare a activității profesionale desfășurată de C. sau alt angajat și nici nu mi s-a cerut de către vreo persoană din cadrul DGASPC să redactez un astfel de document.”

S-a menționat că, fiind audiat inculpatul B. (vol.3,fil.143-161) a recunoscut faptele săvârșite, aceasta precizând că a menținut-o în funcție pe inculpata C., deși aceasta își desfășura activitatea efectivă la sediul Organizației Județene P....

.....

Declarațiile date de către inculpatul B. cu privire la faptul că în perioada în care a avut-o în subordine, inculpata C. nu și-a desfășurat activitatea în cadrul DGASPC, ci la sediul P.... ..., s-a susținut că se coroborează cu declarațiile martorilor F3. (vol.4 fil.118-123), G3. (vol. 4 fil.26-31), H3. (vol.4 fil.360-365), I3. (vol.4 fil.124-131), B3. (vol.4 fil.366-373), J3. (vol.4 fil.149-155), K3. (vol.4 fil.2-18), L3. (vol.4 fil.1-5), M3. (vol.4 fil.7-11), N3. (vol.4 fil.45-60,227-233), D3. (vol.4 fil.61-66,255-267), O3. (vol.4, fil.139-148), P3. (vol.4, fil.355-359), precum și cu declarațiile inculpaților U1. (vol.3 fil.254-264), A. (vol.3 fil.1-53).

12. Cu privire la săvârșirea infracțiunii de fals intelectual de către inculpatul A2..

În sarcina inculpatului A2. s-a reținut că, în perioada ianuarie-mai 2014, în calitate de Șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnici și Aprovizionare din cadrul Direcției Generale al Asistentă Socială și Protecție a Copilului ..., din dispoziția inculpatei A. și suspectei U1., a falsificat mai multe înscrisuri oficiale în scopul justificării activității inculpatei K. în perioada 2006-2010 în cadrul Serviciului sus amintit (fișe de pontaje lunare, fișe de prezență, condici de prezență, fișe de prezență colective, înscrisuri privind inventarul unor documente propuse spre eliminare, precum și alte documente justificative), cunoscând faptul că în acest fel a atestat fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului, în sensul justificării doar scriptice a activității acesteia (respectiva neprezentându-se efectiv la serviciu, în perioada sus-indicată).

Din probele administrate în cauză, s-a apreciat că prin Dispoziția Directorului general al DGASPC nr. 1694 din 27.12.2010, începând cu data de 27.12.2010 inculpatei K. i-a fost schimbat locul de muncă de la Serviciul Secretariat, la Serviciul Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare,

dată de la care inculpata s-a prezentat la locul de muncă unde și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu.

Începând cu data de 27.12.2010, dată de la care inculpata K. s-a prezentat la locul de muncă în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare, șeful serviciului a fost inculpatul A2..

Pe de altă parte, s-a reținut că în perioada 2006-2010, inculpata K. nu s-a aflat în subordinea inculpatului A2., motiv pentru care s-a dispus clasarea pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art.321 alin.1 din Noul Cod penal, cu aplic. art.5 din Noul Cod penal.

13. Cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, respectiv fals intelectual de către inculpata U1..

În sarcina inculpatei U1. s-a reținut că, în perioada 20.07.2005-31.12.2013, în calitate de șef Serviciu Resurse Umane, juridic și contencios, al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al DGASPC nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului, în perioada: - a vizat și semnat pentru legalitate dispoziția nr.566 din 09.07.2009, emisă de directorul general al DGASPC, A., prin care s-a dispus schimbarea locului de muncă al numitei K. în cadrul Serviciului Secretariat; - a vizat și semnat pentru legalitate dispoziția nr.1260 din 21.12.2009, emisă de directorul general al DGASPC, A., prin care numita K. a fost promovată la o treaptă superioară în funcția de referent II cu consecința creșterii salariale a acesteia la suma de lei lunar, la care se adaugă sporuri; - a dispus operarea în carnetul de muncă al numitei K. a tuturor mențiunilor privitoare la vechimea în muncă și drepturile salariale cuvenite; - în perioada iulie 2009 - decembrie 2010, a întocmit foile colective de prezență pentru Serviciul secretariat, în care a menționat ca fiind prezentă angajata K.; - la data de 18 aprilie 2014, a determinat-o pe numita K. să semneze condicile de prezență inclusiv pentru perioada mai 2006 - decembrie 2010, perioadă în care aceasta a absentat nemotivat de la serviciu; - nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea numitei K., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 33.019 lei (pentru perioada 22.05.2006 - 06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

De asemenea, în sarcina acesteia s-a mai reținut că, în perioada 20.07.2005-31.12.2013, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului: - a vizat pentru legalitate dispoziția nr.567 din 09 iulie 2009, emisă de directorul general al DGASPC, A., prin care s-a dispus schimbarea locului de muncă al numitei C., din funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, pe aceeași funcție, în cadrul Serviciului secretariat; - a vizat pentru legalitate dispoziția nr.1258 din 21.12.2009, emisă de directorul general al DGASPC, A., prin care s-a dispus promovarea acesteia din funcția de referent III la treapta

superioară de referent II, cu consecința creșterii salariale a acesteia la suma de lei lunar; - a vizat pentru legalitate dispoziția nr.1291 din 01.11.2010, emisă de directorul general al DGASPC, A., prin care s-a dispus promovarea în funcția de inspector de specialitate a numitei C. și a majorării salariului acesteia, la suma de lei lunar; - în perioada iulie 2009 – decembrie 2010, a întocmit foile colective de prezență pentru Serviciul secretariat, în care a menționat ca fiind prezentă pe angajata C.; - nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 76.134 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Din probele administrate în cauză s-a reținut că a rezultat că: - referitor la faptul că inculpata nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatelor C. și K., având în vedere că acestea nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului, în cauză se constată că potrivit Regulamentului de organizare și funcționare și fișei postului, inculpatei U1. nu îi reveneau atribuții de a face propuneri de sancționare, decât strict pentru angajații serviciului pe care îl coordona; - referitor la semnarea de către inculpată cu mențiunea vizat pentru legalitate a dispozițiilor privitoare la mutarea în cadrul serviciilor „Complex de Servicii destinat Copilului și Familiei, Serviciul Secretariat, Serviciul Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare, precum și Complex de Servicii destinat Copilului și Familiei (în cazul ultimei mutări a inculpatei C.), precum și a dispozițiilor de promovare a celor două angajate în treaptă profesională, se constată că, în lipsa unei decizii a directorului executiv al DGASPC de sancționare/desfacere a contractului de muncă, formal cele două angajate, îndeplineau condițiile de mutare și promovare în funcție, dat fiind că toate deciziile de numire, mutare, promovare, încetare a raporturilor de muncă erau atributul exclusiv a directorului general, potrivit art. 13 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC, iar șeful serviciului resurse umane avea obligația din punct de vedere strict juridic, să contrasemneze aceste decizii; - referitor la întocmirea de către inculpată a pontajelor inculpatelor C. și K., în perioada în care acestea au figurat în cadrul Serviciului Secretariat care era condus de către inculpata J., este de menționat faptul că inculpata U1. avea atribuții doar pentru întocmirea pontajelor pentru angajații aflați în subordinea acesteia, și nu a angajaților aflați în cadrul altor servicii.

A fost redată depoziția inculpatei U1.: „(...) La un moment dat, angajații Serviciului contabilitate, nu au mai vrut să plătească salarii angajaților Serviciului Secretariat, deoarece nu aveau pontaje întocmite de către șeful serviciului, respectiv J., deoarece aceasta a considerat că este sub demnitatea ei să întocmească pontaje pentru angajați și să semneze condica de prezență, deși acest serviciu nu avea decât cinci angajați(...).

(...)Având în vedere acest aspect, precum și faptul că J. era soția Președintelui Consiliului Județean și nicio persoană din cadrul instituției nu avea curajul să comenteze ceva legat de persoana acesteia, am fost chemată de

directorul A., care mi-a cerut mie să întocmesc pontajele pentru angajații Serviciului Secretariat și să le trec ca fiind prezente pe cele două angajate și să duc pontajele la contabilitate pentru ca aceasta să își primească salariul. Menționez că în situația în care nu aș fi executat dispoziția directorului, privitoare la întocmirea pontajelor, chiar dacă nu intra în atribuțiunile mele de serviciu, nici șefa Serviciului secretariat J. nu și-ar fi luat salariul și aș fi fost dată afară în următoarea secundă” .

Față de inculpată s-a dispus clasarea cauzei pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

4.Alte măsuri dispuse prin rechizitoriu:

Clasarea cauzei:

- față de inculpata U1., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

- față de inculpatul A2., pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual prevăzut de art.321 alin.1 din Noul Cod penal, cu aplic. art.5 din Noul Cod penal.

Disjungerea cauzei și continuarea efectuării urmăririi penale, într-un alt dosar ce va fi înregistrat pe rolul Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, în legătură cu: - infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.5 din noul Cod penal, săvârșită de către inculpata H.; - faptele care au făcut obiectul modalităților de sesizare menționate în prezentul rechizitoriu la punctele I.1.1-I.1.5, alte decât cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată în prezenta cauză, sub aspectul infracțiunii prevăzută de art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal.

5.Date privind urmărirea penală, masuri preventive, măsuri asiguratorii, metode de supraveghere tehnică:

Prin ordonanța din 04.02.2014 (vol.1,fil.40-41) s-a dispus începerea urmăririi penale in rem cu privire la săvârșirea a două infracțiuni prevăzute de art.13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 din noul Cod penal, cu aplicarea art. 5 din noul Cod penal.

În fapt, s-a reținut că în cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, de către persoane din conducerea instituției și funcționari, se desfășoară activități privitoare la încredințarea spre adopție a unor minori instituționalizați, cu încălcarea normelor legale privitoare la adopție, fiind nominalizați în acest sens minorii N., P., A1. și L1..

De asemenea, în cadrul DGASPC au fost angajați și menținuți în funcții cu încălcarea dispozițiilor legale și totodată remunerați fără a fi prezenți la serviciu și fără a desfășura activități în cadrul instituției, numiții C., T1., K. și Ț1. și alte persoane fiind produs în acest fel un prejudiciu Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului.

Prin ordonanța din 07.02.2014(vol.1,fil.42-44), s-a dispus:

- extinderea urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 289 alin 1 din vechiul Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Codul penal și art. 25 din vechiul Cod penal raportat la art. 289 alin. 1 din vechiul Cod penal, cu aplic. art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal.

- schimbarea încadrării juridice din două infracțiuni prevăzute de art.13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 noul Cod penal, cu aplicarea art. 5 noul Cod penal, în două infracțiuni prevăzute de art.13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 din noul Cod penal, cu aplic. art. 35 alin. 1 din noul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal.

În fapt, s-a reținut că din dispoziția conducerii DGASPC, de către funcționari din cadrul instituției au fost falsificate înscrisuri (condici de prezență, fișe de pontaj, rapoarte de activitate, rapoarte de evaluare, note cu activități desfășurate) care justifică activitatea numiților C., T1., K. și Ț1. în cadrul DGASPC

Prin ordonanța din 09.07.2014 (vol.1,fil.45-50), s-a dispus:

- 1.Schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor prevăzute de art. 289 alin.1 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, respectiv prevăzute de art. 25 din vechiul Cod penal raportat la art. 289 alin.1 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, în infracțiunile prevăzute de art.321 alin.1 noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal, respectiv art.47 din noul Cod penal raportat la art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal.

2. Extinderea urmăririi penale cu privire la săvârșirea a încă două infracțiuni prevăzute de art. art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal, respectiv art.47 din noul Cod penal raportat la art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal.

3. Efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspecta A., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu în formă continuată prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.47 din noul Cod penal, cu aplic. art. la art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal constând în aceea că: „În perioada iulie 2006 – 2013, în exercitarea aceleiași rezoluții infracționale, în calitate de director general al Direcției Generale al Asistență Socială și Protecție a Copilului, a dispus în mod ilegal, cu încălcarea atribuțiilor de serviciu, plata drepturilor salariale pentru un număr de patru angajați din cadrul instituției sus-

menționate (C., T1., K. și V2.), cunoscând faptul că, deși respectivii au figurat în mod scriptic ca angajați în cadrul Direcției Generale al Asistentă Socială și Protecție a Copilului ..., aceștia nu s-au prezentat efectiv la serviciu și nu au prestat vreo activitate (C. - în perioada 2006-2013, K. - în perioada 2006-2010, V2. - în perioada 2012-2013, precum și T1. - în perioada 2006-2013), procedând, astfel, la menținerea respectivilor ilegală în posturi, pe statul de funcții ale instituției pe care o conduce, aceștia încasând, astfel lunar, prin intermediul conturilor bancare de card deschise pentru salarii sume necuvenite în cuantum total de peste 150.000 lei, prejudiciind, astfel bugetul de stat și bugetul local.

Totodată, în exercitarea aceleiași rezoluții infracționale, în scopul justificării și salarizării activității numiților C., T1., K. și V2. în cadrul Direcției Generale al Asistentă Socială și Protecție a Copilului ..., suspecta A., în intervalul ianuarie 2014 - mai 2014, a dispus, direct și indirect, falsificarea unor diferite înscrisuri (pontaje lunare, state de plată, condici de prezență, fișe de prezență colective, rapoarte de activitate, rapoarte de evaluare, precum și alte documente justificative) de către șefii serviciilor din cadrul cărora au figurat pe statul de funcții persoanele sus-nominalizate (între aceștia fiind și numiți B., A2. și U1.) determinând astfel atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului.”

4. Efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspecta U1., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu în formă continuată prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.47 din noul Cod penal, cu aplic. art. rap. la art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal constând în aceea că:

„În perioada noiembrie 2007 - 2013, în exercitarea aceleiași rezoluții infracționale, în calitate de Șef al Serviciului Juridic Contencios Resurse Umane și Evaluare Inițială din cadrul Direcției Generale al Asistentă Socială și Protecție a Copilului ..., cu încălcarea atribuțiilor de serviciu (avizând evaluarea și promovarea profesională în cadrul instituției sus-amintite), a procedat la menținerea ilegală cu consecința indirectă a plății drepturilor salariale pentru un număr de patru angajați din cadrul instituției sus-menționate (C., T1., K. și V2.), cunoscând faptul că, deși respectivii au figurat în mod scriptic ca angajați în cadrul Direcției Generale de Asistentă Socială și Protecție a Copilului ..., aceștia nu s-au prezentat efectiv la serviciu și nu au prestat vreo activitate (C. - în perioada 2006-2013, K. - în perioada 2006-2010, V2.-în perioada 2012-2013, precum și T1. - în perioada 2006-2013), aceștia încasând, astfel lunar, prin intermediul conturilor bancare de card deschise pentru salarii sume necuvenite în cuantum total de peste 150.000 lei, prejudiciind, astfel, bugetul de stat și bugetul local.

Totodată, în exercitarea aceleiași rezoluții infracționale, în scopul justificării și salarizării activității numiților C., T1., K. și V2. în cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecție a Copilului ..., suspecta U1., în

intervalul ianuarie 2014- mai 2014, la solicitarea directorului general A., a dispus în mod direct, falsificarea unor diferite înscrisuri (pontaje lunare, state de plată, condici de prezență, fișe de prezență colective, rapoarte de activitate, rapoarte de evaluare, precum și alte documente justificative) de către șefii serviciilor din cadrul cărora au figurat pe statul de funcții persoanele sus-nominalizate (între aceștia fiind și numiți B. și A2.) determinând, astfel atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului.

5. Efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul A2., pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal, constând în aceea că: „În perioada ianuarie-mai 2014, în exercitarea aceleiași rezoluții infracționale, în calitate de Șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnici și Aprovizionare din cadrul Direcției Generale al Asistentă Socială și Protecție a Copilului, din dispoziția numitelor A. și U1., a falsificat mai multe înscrisuri oficiale în scopul justificării activității numitei K. în perioada 2006-2010 în cadrul Serviciul sus amintit (fișe de pontaje lunare, fișe de prezență, condici de prezență, fișe de prezență colective, înscrisuri privind inventarul unor documente propuse spre eliminare, precum și alte documente justificative), cunoscând faptul că în acest fel a atestat fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului, în sensul justificării doar scriptice a activității acesteia (respectiva neprezentându-se efectiv la serviciu, în perioada sus-indicată).

6. Efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul B., pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal, constând în aceea că:

„În perioada ianuarie-mai 2014, în exercitarea aceleiași rezoluții infracționale, în calitate de Șef Complexului de Servicii destinat Copilului și Familiei din cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecție a Copilului, din dispoziția numitelor A. și U1., a falsificat mai multe înscrisuri oficiale în scopul justificării activității numitei C. în perioada 2012 -2013 în cadrul Serviciul sus amintit (raport de evaluare, fișe de pontaje lunare, fișe de prezență, condici de prezență, fișe de prezență colective, precum și alte documente justificative), cunoscând faptul că în acest fel a atestat fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului, în sensul justificării doar scriptice a activității acesteia (respectiva neprezentându-se efectiv la serviciu, în perioada sus-indicată).

Prin ordonanța din data de 11.07.2014 (vol.1,fil.84-91), s-a dispus:

1.Punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpata A., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu în formă continuată prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.47 din noul Cod penal, cu aplic. art. raportat la art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod , cu aplic. art.5 din noul Cod penal.

2.Punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpata U1., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu în formă continuată prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.47 din noul Cod penal, cu aplic. art. raportat la art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal.

3.Punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul A2., pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal.

4.Punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul B., pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal.

Prin ordonanța din data de 15.03.2016 (vol.1, fil.124-171), s-a dispus:

Extinderea urmăririi și acțiunii penale față de :

1.Inculpata A., cu privire la (faptele descrise la pct. I din cuprinsul ordonanței): - alte acte materiale ale infracțiunii prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală; - alte acte materiale ale infracțiunii de instigare la fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.47 din noul Cod penal raportat la art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal, pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală; săvârșirea infracțiunii de fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal cu aplic. art.5 din noul Cod penal.

Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpata A., din infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.47 din noul Cod penal, cu aplic. art. raportat la art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal și fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

Extinderea urmăririi și acțiunii penale față de :

2. Inculpata U1., cu privire la (faptele descrise la pct. II din cuprinsul ordonanței): - alte acte materiale ale infracțiunii prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală; - săvârșirea infracțiunii de fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal.

Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpata U1., din infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.47 din noul Cod penal, cu aplic. art. raportat la art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal și fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

Extinderea urmăririi și acțiunii penale față de :

3. Inculpatul B., cu privire la (faptele descrise la pct. III din cuprinsul ordonanței): - săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - alte acte materiale ale infracțiunii de fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal, pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală;

Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpatul B., din infracțiunile de fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal, respectiv abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, în infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art. 33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

Extinderea urmăririi penale față de :

4. Numita H., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal (faptele descrise la pct. IV din cuprinsul ordonanței).

5. Numita I., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal (faptele descrise la pct. V din cuprinsul ordonanței).

6. Numitul D., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal (faptele descrise la pct. VI din cuprinsul ordonanței).

7. Numita F., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal (faptele descrise la pct. VII din cuprinsul ordonanței).

8. Numita J., cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal (faptă descrisă la pct. VIII din cuprinsul ordonanței).

9. Numita C., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de complicitate la fals intelectual prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal (faptele descrise la pct. IX din cuprinsul ordonanței).

10. Numita K., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41

alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de complicitate la fals intelectual prevăzut de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal (faptele descrise la pct. X din cuprinsul ordonanței).

Prin ordonanța din data de 01.04.2016 (vol.2, fil.1-46), s-a dispus:

Extinderea urmăririi penale față de :

1.Suspecta H., cu privire la alte acte materiale ale infracțiunii abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, pentru care s-a dispus extinderea urmăririi penale prin ordonanța din data de 15.03.2016 (faptele descrise la pct.1 din cuprinsul ordonanței).

2.Numitul G., pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal (faptele descrise la pct.2 din cuprinsul ordonanței).

3.Numitul E., pentru săvârșirea infracțiunilor de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.25 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual prevăzută de art.25 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, (faptele descrise la pct.3 din cuprinsul ordonanței).

Prin ordonanța din data de 20.04.2016 (vol.2, fil.61-64), s-a dispus:

Extinderea urmăririi penale față de suspectul G., cu privire la săvârșirea altor acte materiale ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, constând în aceea că , în perioada 20-28 iulie 2005, în calitate de director executiv al DGASPC, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea că numita C., angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers de sancționare a acestei angajate, faptă ce a permis acesteia să își încaseze în mod necuvenit drepturile salariale aferente acestei perioade în cuantum total de 192 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Prin ordonanța din data de 03.06.2016 (vol.2, fil.70-108), s-a dispus: 1.a.Extinderea urmăririi penale față de suspectul E., pentru întreaga activitate infracțională descrisă în cuprinsul ordonanței de extindere.

1.b. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspectul E., din infracțiunile de: - instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.25 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - instigare la fals intelectual prevăzută de art.25 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: - instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.25 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; - instigare la fals intelectual prevăzută de art.25 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

2. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpata A., din infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

3. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspectul G., din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.5 din noul Cod penal.

4. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspecta H., din infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - fals intelectual, prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; - fals intelectual, prevăzută de art.289

din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

5. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspecta J., din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.5 din noul Cod penal.

6. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspecta F., din infracțiunile de: abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

7. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspectul D., din infracțiunile de: abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

8. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspectul B., din infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

9. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspecta C., din infracțiunile de: - complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din

vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - complicitate la fals intelectual prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; complicitate la fals intelectual prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

10. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspecta K., din infracțiunile de: complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - complicitate la fals intelectual prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: - complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; - complicitate la fals intelectual prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

11. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspectul A2., din infracțiunea de fals intelectual în formă continuată prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.35 alin.1 din noul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art.321 alin.1 din noul Cod penal, cu aplic. art.5 din noul Cod penal.

12. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpata U1., din infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

13. Schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspecta I., din infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul

Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 din vechiul Cod penal, - cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal, în infracțiunile de: - abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal; - fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

Prin ordonanța din data de 06.06.2016 (vol.2, fil.109-154), s-a dispus:

Punerea în mișcare a acțiunii penale față de suspectii

1. H., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

2. D., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, totul, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

3. F., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, totul, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

4. J., cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.5 din noul Cod penal.

5. C., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de complicitate la fals intelectual prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, totul, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

6. K., cu privire la săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de complicitate la fals intelectual prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, totul, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

7. G., cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.5 din noul Cod penal.

8. E., pentru săvârșirea infracțiunilor de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.25 din vechiul Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual prevăzut de art.25 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din vechiul Cod penal, totul, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

9. I., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportată la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, totul, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

Reuniri cauze : prin ordonanța din 22.04.2015 (vol.1, fil.29-34), s-a dispus reunirea dosarelor nr...../P/2014 și P/2015, într-o singură cauză, sub nr...../P/2014.

6. Măsurile de autorizare dispuse pe parcursul urmăririi penale

Măsurile de supraveghere tehnică

La data de 21.03.2014, prin încheierea adoptată în dosarul nr./3/2014, Tribunalul București a autorizat, fiind emise mandatele de supraveghere tehnică nr.1024, 1025,1026,1027,1028,1029 UP/21.03.2014, pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 21.03.2014, până la data de 19.04.2014 inclusiv, după cum urmează (vol.22, fil.35-49):

Interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță prin posturile telefonice utilizate de: A., U1..

Supravegherea video, audio și prin fotografiere, precum și localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice a persoanelor : A., U1..

Supravegherea video, audio sau prin fotografiere a numitelor A. și U1. în birourile utilizate de acestea (biroul directorului general A. respectiv biroul utilizat de U1. – șef serviciu resurse umane, juridic și contencios), situate în incinta Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, situat în

La data de 16.04.2014, prin încheierea adoptată în dosarul nr./3/2014, Tribunalul București a dispus prelungirea mandatelor de supraveghere tehnică nr.1204, 1205, 1206, 1207, 1208, 1209 UP/21.03.2014, pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 20 aprilie 2014 și până la data de 19 mai 2014 inclusiv. Prin aceeași încheiere s-a autorizat pătrunderea pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 20 aprilie 2014 și până la data de 19 mai 2014 a organelor de urmărire penală, în biroul directorului general, utilizat de A. și biroul șef serviciu resurse umane, juridic și contencios, utilizat de U1., situate în incinta Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, situat în pentru activarea și dezactivarea mijloacelor tehnice ce urmează să fie folosite

pentru executarea măsurilor de supraveghere tehnică, fiind emis mandatul 1971UP/16.04.2014 (vol.22, fil.76-87).

La data de 15.05.2014, prin încheierea din dosarul nr...../3/2014, Tribunalul București a dispus prelungirea mandatelor de supraveghere tehnică nr.1204, 1205,1206,1207,1208,1209 UP/21.03.2014, 1971/UP/16.04.2014, pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 20 mai 2014 și până la data de 18 iunie 2014 inclusiv (vol.22, fil.120-130).

La data de 17.06.2014, prin încheierea din dosarul nr...../3/2014, Tribunalul București a dispus prelungirea mandatelor de supraveghere tehnică nr.1204, 1205,1206,1207,1208,1209 UP/21.03.2014, 1971/UP/16.04.2014, pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 19 iunie 2014 și până la data de 18 iulie 2014 inclusiv (vol.22, fil.162-172).

La data de 16.07.2014, prin încheierea din dosarul nr./3/2014, Tribunalul București a dispus prelungirea mandatelor de supraveghere tehnică nr.1204, 1205 UP/21.03.2014, pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 19 iulie 2014 și până la data de 17 august 2014 inclusiv (vol.22, fil.202-209). Autorizări dispuse de instanță cu privire la efectuarea de percheziții domiciliare și informatice.

Prin încheierea din 07.07.2014, pronunțată în dosarul nr./3/2014, Tribunalul București a încuviințat efectuarea perchezițiilor domiciliare la sediul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, situat în, și la domiciliul numitei A., situat în mun., str. Rahovei bl. 102, et. 2, ap. 7, jud., fiind emise mandatele de percheziție domiciliară nr.1226 și 1227 din 07.07.2014 (vol.18, fil.120,121).

Prin încheierea din 14.07.2014 pronunțată în dosarul cu nr./3/2014, Tribunalul București a încuviințat efectuarea percheziției informatice asupra următoarelor sisteme informatice și suporturi de stocare date informatice, fiind emise mandatele de percheziție informatică nr.1302 și nr.1303 din 14.07.2014:

Hard disk-ul calculatorului utilizat de I., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, marca WESTERN DIGITAL, S/N WCAM9P907850, capacitate 80 GB ; Hard disk-ul calculatorului utilizat de H., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, marca HGST, S/N-FR26R75E, capacitate 500 GB ; Hard disk-ul calculatorului utilizat de A2., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, model HITACHI S/N – FR08JE0K, capacitate 500 GB ; Un DVR ridicat din biroul numitului A2., marca ALHUA, model DVR 3116-E, S/N – TZA1KK34800506 ; Hard disk-ul calculatorului utilizat de N3., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, model HITACHI S/N – HN0HDS8E, capacitate 320 GB ; Hard disk-ul calculatorului utilizat de U1., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, marca MAXTUR, S/N – Y27Z5D9C, capacitate 80 GB ; 3(trei) CD-R, ridicate din biroul numitei U1., etaj 1, camera 28, după cum urmează: CD-R, marca TRAXDATA, cu seria ZIA911133722LB14, CD-R, marca SERIOUX, cu seria G062011A1, CD-R, marca TRAXDATA, cu seria ZIA911131145LC15; Hard disk-ul calculatorului utilizat de VÎRTOPEANU NINA, din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, etaj 1, camera 18, marca SEGATE, S/N-5JX31AAW, capacitate 40 GB; Hard disk-ul calculatorului utilizat de I3., din biroul în care aceasta își

desfășoară activitatea, etaj 1, camera 18, marca WESTERN DIGITAL, S/N-WMAYUP410992, capacitate 500 GB; Hard disk-ul calculatorului utilizat de B., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, marca HITACHI DESKSTAR, S/N-Z23MSW0N, capacitate 160 GB; Hard disk-ul calculatorului utilizat de A4., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, marca HITACHI DESKSTAR, S/N-Z23MT7DN, capacitate 160 GB; Hard disk-ul calculatorului utilizat de Z3., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, marca HITACHI DESKSTAR, S/N-Z23MT3MN; Hard disk-ul calculatorului utilizat de B4., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, CAMERA 29, marca SEAGATE BARRACUDA 7200 7, model ST380011A, SERIA S/N-5JVWC4FE ; Hard disk-ul calculatorului utilizat de T1., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, CAMERA 29, marca SEAGATE BARRACUDA 7200 7, model ST380011A, SERIA S/N-5JVWCU01; Hard disk-ul calculatorului utilizat de C4., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, CAMERA 25, marca MAXTOR, SERIA S/N-Y27Z5D2C, capacitate 80 GB; Hard disk-ul calculatorului utilizat de D4., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, CAMERA 31, marca MAXTOR, SERIA S/N-Y27Z570C, capacitate 80 GB; Hard disk-ul calculatorului utilizat de V., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, marca WESTERN DIGITAL, model WD2500AAJS, SERIA S/N-WCARZ0918893, capacitate 250 GB; Hard disk-ul calculatorului utilizat de E4., din biroul în care aceasta își desfășoară activitatea, CAMERA 26, marca HP, model DC5100SFF, SERIA S/N-SODD71GL601581, capacitate 40 GB., toate ridicate cu ocazia percheziției domiciliare efectuată la data de 10 iulie 2014 la sediul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, situat în, fiind emis în mod corespunzător mandatul de percheziție informatică nr. 1302 din 14 iulie 2014 cu valabilitatea de 60 de zile începând cu data emiterii (vol.19, fil.30). Hard disk-ul marca SEAGATE, model ST340810A, cu seria nominală 5FB973QQ, având o capacitate de 40 Gb.; laptop-ul marca DELL, model PP37L, cu seria nominală JMFWYP1 și 2 unități de stocare CDR marca VERBATIM cu seriile nominale 2354 107 BB 40621 și 2354107 LC40620, ridicate cu ocazia percheziției domiciliare efectuată la data de 10 iulie 2014 la domiciliul numitei A. situat în mun., str. Rahovei, bl. 102, et. 2, ap. 7, jud., fiind emis în mod corespunzător mandatul de percheziție informatică nr. 1303 din 14 iulie 2014 cu valabilitatea de 60 de zile începând cu data emiterii (vol.19, fil.31).

Prin încheierea din 24.07.2014, pronunțată în dosarul cu nr./3/2014, Tribunalul București a încuviințat efectuarea percheziției informatice asupra următoarelor sisteme informatice și suporturi de stocare date informatice : Hard disk-ul calculatorului utilizat de E4., marca SAMSUNG, model HD040GJ/P, SERIA S/N-SODDJ1GL601581; Hard disk-ul calculatorului utilizat de T1., marca SEAGATE BARRACUDA 7200.7, model ST380011A, SERIA S/N-5JVWCKQ1; Hard disk-ul calculatorului utilizat de A., marca HITACHI DESKSTAR, S/N-R83ZEBMN, capacitate 320 GB;

Tabletă marca iPad, cu capacitate de 16Gb, cu IMEI 0133133004939585, seria nominală DYTJ8242DVGK, ridicată cu ocazia percheziției domiciliare

efectuate la domiciliul inculpatei A., fiind emise mandatele de percheziție informatică nr.1415 și 1416 din 24.07.2014 (vol.19, fil.107-114).

Prin încheierea din 04.08.2014, pronunțată în dosarul cu nr./3/2014, Tribunalul București a încuviințat efectuarea percheziției informatice asupra următoarelor sisteme informatice și suporturi de stocare date informatice (vol.19, fil.160-169); Cartelă SIM Orange cu seria J04G181112280180464, identificată în tableta marca iPad, cu capacitatea de 16 Gb, cu IMEI 0133133004939585, cu seria nominală DYTJ8242DVGK, ridicată cu ocazia percheziției efectuate la domiciliul inculpatei A., fiind emis în mod corespunzător mandatul de percheziție informatică nr. 1470 din 04.08.2014 cu valabilitatea de 30 de zile începând cu data de 04 august 2014 și până la data de 02 septembrie 2014 inclusiv;

Hard disk-ul calculatorului utilizat de B3., marca HITACHI, capacitatea 250 Gb, având seria S/N:HL0NT1UB P/N:OF10379, în vederea identificării și expertizării documentelor redactate de inculpatul B., fiind emis în mod corespunzător mandatul de percheziție informatică nr. 1471 din 04.08.2014, cu valabilitatea de 30 de zile începând cu data de 04 august 2014 și până la data de 02 septembrie 2014 inclusiv.

Prin încheierea din 05.09.2014, pronunțată în dosarul cu nr...../3/2014, Tribunalul București a încuviințat efectuarea percheziției informatice asupra următoarelor sisteme informatice și suporturi de stocare date informatice (vol.19,fil.284-296): Cartelă SIM Orange cu seria J04G181112280180464, identificată în tableta marca iPad, cu capacitatea de 16 Gb, cu IMEI 0133133004939585, cu seria nominală DYTJ8242DVGK, ridicată cu ocazia percheziției efectuate la domiciliul inculpatei A., fiind emis în mod corespunzător mandatul de percheziție informatică nr. 1756 din 05.09.2014, cu valabilitatea de 60 de zile începând cu data de 05 septembrie 2014 și până la data de 03 noiembrie 2014. Hard disk-ul calculatorului utilizat de B3., marca HITACHI, capacitatea 250 Gb, având seria S/N:HL0NT1UB P/N:OF10379, în vederea identificării și expertizării documentelor redactate de inculpatul B., fiind emis în mod corespunzător mandatul de percheziție informatică nr. 1757 din 05.09.2014, cu valabilitatea de 60 de zile începând cu data de 05 septembrie 2014 și până la data de 03 noiembrie 2014.

Ordonanțe predare înscrisuri:

În conformitate cu prevederile art. 169 și 170 din Codul de procedură penală, în cauză s-au emis ordonanțe de predare înscrisuri, la datele de 25.03.2014, 12.05.2014, 15.01.2016, 18.02.2016, 31.03.2016, 07.04.2016, 20.04.2016, 25.04.2016, 09.05.2016, 12.05.2015, 18.02.2016, 09.03.2016, 10.03.2016, 13.04.2016, 27.04.2016 (vol.15,16 și 17).

7. Mijloace de probă:

Volumul 1: - proces-verbal de sesizare din oficiu din 10.10.2012, filele 1-10; proces-verbal de sesizare din oficiu din 12.12.2013, filele 11-15; proces-verbal de sesizare din oficiu din 12.12.2013, filele 16-18; proces-verbal de sesizare din oficiu din 07.03.2013, filele 19-21; Ordonanță din 05.03.2015 cu propunere declinare a PJ, filele 22-28; sesizări anonime , filele 35-39;

Volumul 3: - declarațiile suspectilor: H. data de 22.03.2016 , filele 70-75, din 04.04.2016, filele 77-81; I. din 22.03.2016, filele 91-98; F. din 12.04.2016, filele 111- 117; D. din 24.03.2016 , filele 130-136; C. din 05.04.2016, filele 168-175; K. din 28.03.2016, filele 183-190; - declarațiile inculpaților: A. din data de 08.01.2015, filele 1-18, din 09.01.2015, filele 19-32, din 16.01.2015, filele 33-48, din 08.04.2016, filele 49-53, B. din 06.11.2014, filele 143-156, din 10.06.2016, filele 157-161; A2. 22.10.2014, filele 201-210, din 08.04.2016, filele 211-215; U1. din 06.04.2016, filele 254-264; - declarațiile martorilor : G. din data de 23.02.2016, filele 54-60; H. data de 03.11.2014, filele 61-69; I. din 12.05.2014, filele 84-90; F. din 11.11.2014, filele 104 - 110; D. (declarație olografă) din 30.01.2014 , filele 118 - 121, din 22.05.2014, filele 122 - 129; B. din 05.05.2015, filele 137-142; C. din 12.05.2014, filele 162-167; K. din 08.05.2014, filele 177-182; A2. (declarație olografă) din 30.01.2014, filele 191-194, din 30.05.2014, filele 195-200; U1. din 19.05.2014, filele 216-226, din 13.06.2014, filele 227-232; - înregistrări: Dispoziția nr. 168/30.08.2005 privind numirea cu delegație a inculpatei H. în funcția de director executiv la DGASPC , filele 82-83;

Volumul 4 :- declarațiile martorilor: L3. din data de 19.01.2016, filele 1-6; M3. din data de 19.01.2016, filele 7-11; K3. din 19.01.2016, filele 12-18; G3. din 12.01.2015, filele 26-31; N3. din 21.05.2014, filele 45-60; D3. din 27.04.2016, filele 61-66, din 14.02.2014, filele 255-270; E3. din 11.05.2016, filele 67-70; F3. din 12.02.2015, filele 118-123; I3. din 03.11.2014, filele 124-131; O3. din 12.11.2014, fila 139-148; J3. din 05.05.2014, filele 149 - 155; P3. din 08.04.2016, filele 355-359; H3. din 31.03.2016, filele 360-365; B3. din 31.11.2016, filele 366-373;

Volumul 5 :- înregistrări: dosar personal privind pe A., ridicat de la DGASPC, filele 1-177; dosar personal privind pe U1., ridicat de la DGASPC, filele 178-372; dosar personal privind pe I., ridicat de la DGASPC, filele 373-559;

Volumul 6:- înregistrări: dosar personal privind pe B., ridicat de la DGASPC, filele 2-161; dosar personal privind pe H., ridicat de la DGASPC, filele 243-357; dosar personal privind pe K., ridicat de la DGASPC, filele 358-431; dosar personal privind pe C., ridicat de la DGASPC, filele 432-542;

Volumul 7: - înregistrări: dosar personal privind pe F., ridicat de la DGASPC, filele 1-70; dosar personal privind pe G., ridicat de la DGASPC, filele 434-469;

Volumul 8: - înregistrări: dosar personal privind pe J., ridicat de la DGASPC, filele 1-153;

Volumul 9:-înregistrări: hotărâri ale Consiliului Județean/regulamente de organizare și funcționare ale DGASPC, pentru perioada 1999 , 2002, 2004, 2011, 2013, filele 1-533;

Volumul 10:- înregistrări: hotărâri ale Consiliului Județean/regulamente de organizare și funcționare ale DGASPC, pentru perioada 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, filele 1-416;

Volumul 11: - înregistrări: hotărâri ale Consiliului Județean/regulamente de organizare și funcționare ale DGASPC, pentru perioada 2009 - 2014, filele 1-426;

Volumul 12: - înscrisuri: ștate salarii/foi colective de prezență privind pe C. și K. ridicate de la DGASPC, pentru perioada, filele 1-609;

Volumul 13: - înscrisuri: condici de prezență aferente DGASPC, pentru perioada 2011-2013, filele 1-502;

Volumul 14: - înscrisuri: condici de prezență/foi colective de prezență aferente DGASPC, filele 1-414;

Volumul 15: - înscrisuri: adresa emisă de SC V1. SA nr. 108 din 10.01.2014, filele 16-21; adresa emisă de Casa Județeană de Pensii nr. 1927 din 17.01.2014, filele 35-75; adresa emisă de DGASPC nr. 502 din 21.01.2014, privind veniturile salariale aferente lui C. și K., filele 77-95; adresa emisă de Inspectoratul Teritorial de Muncă nr. 470 din 15.01.2014, privind contractele de muncă pentru C. și K., filele 97-109; adresa emisă de Agenția Națională a Funcționarilor Publici nr. 4302/2014, privind evidență funcții publice pentru C. și K., fila 111; proces-verbal din 28.03.2016, privind verificarea calității de purtător de cuvânt la P.... a inculpatei K., filele 114-116; adresa CJ nr. 9119/08.04.2016, privind persoanele care au asigurat conducerea DGASPC, filele 160-162; adresa CJ nr. 5135/21.04.2016, privind conducerea CJ, filele 167-178; adresa P.... nr. 57/25.04.2016, referitor la persoanele care au avut calitatea de președinți ai Organizației Județene al P...., fila 183; adresa CJ nr. 5317/27.04.2016, împreună cu Hotărârea CJ nr. 28/2002, filele 188-236; adresa DGASPC nr. 10886/05.05.2016, referitor la persoanele care au avut calitatea de directori executivi ai DGASPC, fila 240-251; adresa Camerei Deputaților nr. 2/3521//13.05.2016, privind calitatea de angajat al inculpatei C., la cabinet parlamentar, filele 256-260;

Volumul 16: - înscrisuri: adresa emisă de DGASPC nr. 3935 din 14.02.2016, privind constituirea de parte civilă, fila 5; adresa emisă de DGASPC nr. 8475 din 01.04.2016, referitor la persoanele care au deținut funcția de șef Complex de Servicii Destinate Copilului și Familiei, începând cu 20.05.2005, filele 10-13; adresa emisă de CJ nr. 11260 din 29.05.2014, filele 24-26; adresa emisă de DGASPC nr. 9378 din 22.04.2014, filele 37-38; adresa emisă de DGASPC nr. 12108 din 12.05.2015, fila 113; adresa emisă de DGASPC nr. 15369 din 10.07.2014 - privind situație drepturi salariale plătite pentru C. și K., filele 115-116; acte medicale privind starea sănătății inculpatei C. și a mamei acesteia, filele 117-122;

Volumul 17: - înscrisuri: adresa emisă de CJ nr. 3436 din 14.03.2016, împreună cu Hotărârea CJ nr. 40/18.04.2005, filele 5-34; dosar personal D. de la DGASPC, filele 40-120; adresa emisă AJFP nr. TRG_DEX5954 din 04.05.2016, privind situația veniturilor încasate de C. și K., în perioada 2005 - 2013, filele 124-155; adresa emisă de DGASPC nr. 3861 din 24.02.2016, filele 160-196; adresa emisă de CJ nr. 4864 din 15.04.2016, împreună cu Hotărârea CJ nr. 40/18.04.2005, filele 199-299;

Volumul 18: - proces-verbal de instituire a sechestrului asigurator pe bunuri aparținând inculpatei A., din 16.07.2014, împreună cu comunicările aferente, filele 5-12; proces-verbal din 10.07.2014 de efectuare a percheziției auto, filele 132-134; proces-verbal din 10.07.2014 de efectuare a percheziției domiciliară la domiciliul inculpatei A., filele 137- 144; proces-verbal din 10.07.2014 de

efectuare a percheziției domiciliare la sediul DGASPC, filele 145- 184; proces-verbal din 16.07.2014 de desigilare, filele 185-201; proces-verbal din 30.07.2014 de ridicare medii de stocare de la DGASPC, fila 221;

Volumul 19: - procese-verbale de percheziție informatică din 18.07.2014, 21.07.2014, 29.07.2014, 21.07.2014, 11.08.2014, filele 42-60, filele 123-127;filele 189-198;

Volumul 20: - raport de constatare tehnico-științifică din 24.02.2016 întocmit de specialiștii IT din cadrul DNA, filele 1-37, proces-verbal din 11.01.2016 de verificare a suportilor optici rezultați ca urmare a perchezițiilor informatice, filele 38-61; documente identificate pe suportii optici aferenți percheziției informatice efectuată în cauză, filele 62-315; proces-verbal din 11.03.2016 de verificare a suportilor optici rezultați ca urmare a perchezițiilor informatice, cu documente identificate pe suportii optici aferenți percheziției informatice efectuată în cauză, filele 316-336;

Volumul 21: - înscrisuri: - documente ANCPI – situații bunuri imobile, filele 3-175; adresa DITL nr. 2289/60576/01.02.2016, filele 183-196; adresa emisă de DITL nr. 76043/26.02.1206, filele 199-227; adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 4979/2016, filele 231-288;

Volumul 22: - procese-verbale din 20-22.08.2014 de redare a unor convorbiri telefonice/ambiental, filele 218-251; procese-verbale din 25.01.2016-04.02.2016 de redare a unor convorbiri telefonice/ambiental, filele 300-321.

- un număr de doi de suportii optici, inscripționați "DNA - Secția a II-a, dosar P/2014 DVD 1 copie" și "DNA - Secția a II-a, dosar P/2014 DVD 2 copie" care conțin convorbirile și comunicările înregistrate și interceptate în cauză cu relevanță probatorie; declarațiile înregistrate audio date de suspecti/inculpați;

- un suport optic, inscripționat "....P/2014 Anexă percheziție informatică, aferent raportului de constatare tehnico-științifică întocmit de către specialiștii IT ai DNA.

8.Date reținute despre inculpați în rechizitoriu:

a. Inculpatul E. - Pe parcursul cercetărilor efectuate în prezenta cauză inculpatul și-a exercitat dreptul de a nu da declarații, nu a propus administrarea niciunei probe și nu a oferit nicio variantă de apărare care să poată fi verificată în cadrul urmăririi penale.

b. Inculpata A. - Pe parcursul urmăririi penale, inculpata A. a avut o atitudine sinceră și a recunoscut faptele reținute în sarcina sa. De asemenea, nu a propus administrarea niciunei probe.

c. Inculpatul G. - Pe parcursul urmăririi penale, a dat declarație în calitate de martor, în care a arătat, în mod nesincer, că nu avea cunoștință de faptul că inculpatele C. și K. erau angajatele DGASPC În calitate de suspect și inculpat nu a dorit să mai dea alte declarații. De asemenea, nu a propus administrarea niciunei probe.

d. Inculpata H. - Pe parcursul urmăririi penale, inculpata H. a avut o atitudine oscilantă și nesinceră. De asemenea, nu a propus administrarea niciunei probe.

e. Inculpata I. Pe parcursul urmăririi penale, inculpata I. a avut o atitudine nesinceră. De asemenea, nu a propus administrarea niciunei probe.

f. Inculpata J. - Pe parcursul cercetărilor efectuate în prezenta cauză inculpata și-a exercitat dreptul de a nu da declarații, nu a propus administrarea niciunei probe și nu a oferit nicio variantă de apărare care să poată fi verificată în cadrul urmăririi penale.

g. Inculpata F. Pe parcursul cercetărilor efectuate în prezenta cauză a avut un comportament sincer și cooperant. Declarațiile inculpatei, date încă de la început, au depășit limitele unei simple recunoașteri a propriei vinovății, fiind de natură să contribuie la aflarea adevărului. De asemenea, nu a propus administrarea niciunei probe.

h. Inculpatul D. Pe parcursul cercetărilor efectuate în prezenta cauză a avut un comportament sincer și cooperant. Declarațiile inculpatului, date încă de la început, au depășit limitele unei simple recunoașteri a propriei vinovății, fiind de natură să contribuie la aflarea adevărului. De asemenea, nu a propus administrarea niciunei probe.

i. Inculpatul B. Pe parcursul cercetărilor efectuate în prezenta cauză a avut un comportament relativ sincer. De asemenea, nu a propus administrarea niciunei probe.

j. Inculpata C. Pe parcursul cercetărilor efectuate în prezenta cauză a avut un comportament relativ sincer. De asemenea, nu a propus administrarea niciunei probe.

k. Inculpata K. Pe parcursul cercetărilor efectuate în prezenta cauză a avut un comportament sincer și cooperant. Declarațiile inculpatei, date încă de la început, au depășit limitele unei simple recunoașteri a propriei vinovății, fiind de natură să contribuie la aflarea adevărului. De asemenea, nu a propus administrarea niciunei probe.

9. Latura civilă

Prin adresa nr.3935 din 24.02.2016 (vol.16, fil.5), Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului s-a constituit parte civilă în procesul penal cu suma de 108.612 lei, reprezentând drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpatele: - C., în perioada 20.07.2005 - 01.01.2014 - 75.593 lei; - K., în perioada 22.05.2006 - 06.12.2010 - 33.019 lei.

10. Măsuri preventive

Prin ordonanța cu nr./P/2014 din 11.07.2014 s-a dispus luarea măsurii controlului judiciar față de inculpații A., U1., B. și A2., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 11.07.2014 (vol.23, fil.1-10).

Prin ordonanța cu nr./P/2014 din 15.01.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A., U1., B. și A2., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 15 ianuarie 2015 și până la data de 15 martie 2015 inclusiv (vol.23, fil.29-38).

Prin ordonanța cu nr./P/2014 din 11.03.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A., U1., B. și A2., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 16 martie 2015 și până la data de 14 mai 2015 inclusiv (vol.23, fil.45-54).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 13.05.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A., U1., B. și A2., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 15 mai 2015 și până la data de 13 iulie 2015 inclusiv (vol.23, fil.62-72).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 07.07.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 14 iulie 2015 și până la data de 12 septembrie 2015 inclusiv (vol.23, fil.79-88).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 07.07.2015 s-a dispus încetarea măsurii controlului judiciar față de inculpații, B. și A2., începând cu data de 12 iulie 2015 (vol.23, fil.79-96).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 10.09.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 13 septembrie 2015 și până la data de 11 noiembrie 2015 inclusiv (vol.23, fil.121-130).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 09.11.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 12 noiembrie 2015 și până la data de 10 ianuarie 2016 inclusiv (vol.23, fil.138-147).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 04.01.2016 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 11 ianuarie 2016 și până la data de 10 martie 2016 inclusiv (vol.23, fil.161-170).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 07.03.2016 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 11 martie 2016 și până la data de 09 mai 2016 inclusiv (vol.23, fil.182-191).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 19.04.2016 s-a dispus încetarea de îndată a măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1. (vol.23, fil.175-177).

11. Măsuri asigurătorii

Prin ordonanța nr.....P/2014 din data de 14.07.2014, s-a dispus indisponibilizarea, prin sechestrul asigurător, a apartamentului, proprietate a inculpatei A. (vol.18, fil.1-4).

Prin procesul-verbal încheiat în data de 19.06.2014 a fost pusă în aplicare măsura asigurătorie (vol.18, fil.5-7).

12. Desființare înscrisuri falsificate

Având în vedere că înscrisurile enumerate, au fost falsificate, s-a solicitat desființarea lor:

- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2006 (vol.23, fil.408-409); - fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2008 (vol.23, fil.406); - raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit de inculpatul D. pentru perioada 01 ianuarie 2010-31 decembrie 2010 (vol.6, fil.390-392); - dispoziția nr.1260 din 21.12.2009, prin care a s-a dispus promovarea inculpatei K. din funcția de referent III la treapta de referent II, în cadrul Serviciului Secretariat, începând cu

data de 21.12.2009 (vol.06, fil.399); - fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru anul 2007 (vol.6, fil.478-479);

- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru anul 2008 (vol.6, fil.476);

- dispoziția nr.567 din 09.07.2009, prin care a dispus schimbarea locului de muncă al inculpatei C., din cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți în cadrul Serviciului Secretariat (vol.6, fil.475);

- dispoziția nr.1258 din 21.12.2009, prin care s-a dispus promovarea inculpatei C. din funcția de referent III, în treapta superioară de referent II, în cadrul Serviciului secretariat (vol.6, fil.471);

- dispoziția nr. 1291 din 01.11.2010, prin care a dispus, în mod nelegal, promovarea inculpatei C. în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5, în cadrul Serviciului Secretariat (vol.6, fil.467);

- dispoziția nr.1695 din 27.12.2010, prin care s-a dispus mutarea inculpatei C., din cadrul Serviciului secretariat, în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare (vol.6, fil.465);

- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2010 - 31 decembrie 2010 (vol.6, fil.461-463);

- actul adițional din nr.1/01.09.2011, la contractul individual de muncă nr. 389/20.07.2005, prin care s-a dispus mutarea inculpatei C., în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare (vol.6, fil.454-455);

- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011 (vol.6, fil.451-452);

- dispoziția nr.1137/31.05.2012 prin care s-a dispus schimbarea locului de muncă al inculpatei C., din funcția de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare, în funcția de educator în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei - Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani (vol.6, fil.448);- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013 (vol.6, fil.436-438);

În temeiul art.315 alin.2, lit. d din Codul de procedură penală s-a propus, prin rechizitoriu, desființarea totală a acestora, precum și a mențiunilor din cartelele de muncă ale inculpatelor C., pentru perioada 20.07.2005-31.12.2013, și K., pentru perioada 22.05.2006-27.12.2010, perioade în care cele două inculpate au figurat ca angajate la DGASPC

B. CAMERA PRELIMINARĂ

Ca urmare a trimiterii în judecată a inculpaților E., A., G., H., J., F., D., B., C., K. și I., prin rechizitoriul nr...../P/2014 din 15 iulie 2016, al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție, cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 15 iulie 2016, constituind obiectul dosarului nr...../1/2016.

Prin încheierea nr.921 din 4 octombrie 2017, Judecătorul de Cameră preliminară a respins cererile și excepțiile formulate de inculpații E., G., J., B. și I.. A constatat competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, legalitatea sesizării

instanței, legalitatea administrării probelor și efectuării actelor de către organele de urmărire penală în cauza privind pe inculpații E., A., G., H., J., F., D., B., C., K. și I., trimiși în judecată prin rechizitoriul nr. P/2014 din 15 iulie 2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție.

A dispus începerea judecării cauzei în care inculpații E., A., G., H., J., F., D., B., C., K. și I., au fost trimiși în judecată prin rechizitoriul nr. P/2014 din 15 iulie 2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție.

Împotriva acestei încheieri au formulat contestații inculpații I., J. și E., fiind respinse, ca nefondate, *prin încheierea nr.186/C din 4.10.2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală.*

C. JUDECATA

I. Cercetarea judecătorească:

În cursul judecării, după prezentarea, în ședință publică, a actului de sesizare, la termenul de judecată din 14 februarie 2017, Înalta Curte, conform dispozițiilor art.374 alin.(2) și (4) Cod procedură penală, le-a explicat inculpaților în ce constă învinuirea, i-a înștiințat cu privire la dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-le atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva lor, precum și cu privire la dreptul de a pune întrebări, în mod nemijlocit, martorilor, cât și de a da explicații în tot cursul cercetării judecătorești, când socotesc că este necesar, i-a întrebat dacă solicită ca judecarea să se facă numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de aceștia, în cazul în care recunosc în totalitate faptele reținute în sarcina lor, (filele 66-69, vol.2, dosar instanță fond).

Inculpatul E. a arătat că a înțeles învinuirile, nu este necesar să i se aducă explicații suplimentare, nu se prevalează de dreptul la tăcere, dorește să fie audiat și nu solicită aplicarea procedurii simplificate de judecată. (fila 24, vol. II)

Inculpata A. a arătat că a înțeles învinuirile, nu este necesar să i se aducă explicații suplimentare, nu se prevalează de dreptul la tăcere, dorește să fie audiată și nu solicită aplicarea procedurii simplificate de judecată. (fila 25, vol. II)

Inculpata H. a arătat că a înțeles învinuirile, nu este necesar să i se aducă explicații suplimentare, nu se prevalează de dreptul la tăcere, dorește să fie audiată și nu solicită aplicarea procedurii simplificate de judecată. (fila 26, vol. II)

Inculpata J., prin apărător, a solicitat judecarea în lipsă a cauzei, arătând că va depune o declarația notarială în acest sens.

Inculpatul D. a solicitat, după ce s-a consultat cu apărătorul său ales care i-a explicat toate consecințele juridice, ca judecarea sa să se facă potrivit procedurii simplificate de judecată, care presupune reducerea cu 1/3 a limitelor de pedeapsă. (fila 30, vol. II)

Inculpata I. a arătat că a înțeles învinuirile, nu este necesar să i se aducă explicații suplimentare, nu se prevalează de dreptul la tăcere, dorește să fie

audiată și nu solicită aplicarea procedurii simplificate de judecată. (fila 27, vol. II).

Inculpatul B. a menționat că a înțeles învinuirile, nu este necesar să i se aducă explicații suplimentare, nu se prevalează de dreptul la tăcere, dorește să fie audiat și nu solicită aplicarea procedurii simplificate de judecată. (fila 28, vol. II).

Inculpata K. a solicitat să fie judecată potrivit procedurii simplificate ce presupune recunoașterea vinovăției, iar consecința este reducerea limitelor de pedeapsă, precizând, totodată, că a înțeles care sunt consecințele acestei proceduri. (fila 29, vol. II).

Tot la același termen de judecată, Înalta Curte, în raport, cu art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, a acordat cuvântul părților cu privire la probele pe care înțeleg să le conteste (probe administrate în cursul urmăririi penale), care se vor administra în cursul cercetării judecătorești, iar cele care nu se contestă nu se vor mai administra, vor fi puse în dezbateră contradictorie și vor fi avute în vedere de instanță la deliberare.

Inculpatul E., prin apărător, a susținut că înțelege să conteste, parțial, proba testimonială și, prin prisma dispozițiilor art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, a solicitat reaudierea, în condiții de nemijlocire, a martorilor: P3., A2., H3., U1., K3., M3., L3., G3., N3., S3., F3., I3. și J3. în dovedirea situației de fapt. Totodată, a mai solicitat reaudierea coinculpaților A., G., H., I., F., D., B., C., K. și J., sub rezerva dreptului acestora de a nu face declarații. A depus la dosar notă de probatorii.

Inculpata A., prin apărător, a menționat că înțelege să conteste toate probatoriile administrate în cursul urmăririi penale și a solicitat readministrarea acestora, inclusiv reaudierea tuturor coinculpaților, sub rezerva dreptului în care vor invoca dreptul la tăcere.

Inculpatul G., prin apărător, a arătat că nu contestă probele administrate în cadrul urmăririi penale.

Inculpata H., prin apărător, a susținut că înțelege să conteste proba testimonială în cadrul căreia dorește reaudierea, în mod nemijlocit, a martorilor H3., U1., B3., A2., D3. și, totodată, a solicitat audierea coinculpaților A., D. și F..

Inculpata J., prin apărător, a arătat că înțelege să conteste toate probele administrate în cursul urmăririi penale, solicitând readministrarea acestora în fața instanței, precum și audierea tuturor coinculpaților.

Apărătorul inculpatei F. a arătat că aceasta urmează a se prezenta la termenul următor, nu înțelege să conteste probele administrate în fața organului de urmărire penală și va solicita judecarea cauzei în procedura simplificată, prin urmare, nu propune probatorii noi, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere.

Inculpatul D., prin apărător ales, a precizat că nu solicită administrarea de probe.

Inculpatul B., prin apărător, a precizat că înțelege să conteste declarațiile martorilor U1., B3. și solicită audierea coinculpaților A. și I. în măsura în care aceștia vor dori să dea declarații.

Inculpata C., prin apărător, a arătat că nu va contesta probatoriul administrat, întrucât a depus declarație notarială de recunoaștere a învinuirii, urmând a depune la dosarul cauzei înscrisuri în circumstanțiere.

Inculpata K., prin apărător, a arătat că nu contestă probele administrate, având în vedere poziția procesuală, în sensul că a solicitat judecarea cauzei în procedura simplificată.

Inculpata I., prin apărător, a arătat că înțelege să conteste toate probele testimoniale, solicitând audierea coinalpaților, în măsura în care vor dori să dea declarație.

La termenul de judecată din 28 martie 2017, s-a procedat la consemnarea poziției procesuale a inculpatei F., care, a precizat că nu solicită judecata în procedură simplificată, întrucât se consideră nevinovată și este de acord să dea declarații în prezenta cauză (fila 133, vol. II).

De asemenea, s-a procedat la consemnarea poziției procesuale a inculpatului G., care, în prezența apărătorului său ales, a precizat că solicită ca judecata să se desfășoare potrivit procedurii simplificate, declarația acestuia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei (fila 135, vol. II).

Totodată, s-a procedat, pe rând, la consemnarea poziției procesuale a inculpaților C., D. și K., care în prezența apărătorilor aleși au precizat că își mențin poziția procesuală cu privire la solicitarea de judecare a cauzei în procedură simplificată (filele 134, 132, 136 vol. II).

De asemenea, prin încheiere, s-a admis cererea formulată de inculpata J. și s-a dispus sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal 1969, art. 297 alin.(1) din Codul penal și art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Prin aceeași încheiere s-a solicitat reprezentantului Ministerului Public să depună, în scris, precizări, în raport, cu decizia Curții Constituționale nr. 405/2016 pentru fiecare inculpat în parte, atât legislația primară, cât și legislația secundară apreciată ca fiind încălcată cu privire la faptele de abuz în serviciu pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, acestea fiind depuse la data de 14 aprilie 2017 (filele 10-31 vol. III) și ulterior, la data de 24 aprilie 2017 (filele 37-43, vol. III).

Prin încheierea din 25 aprilie 2017, în conformitate cu dispozițiile art. 375 alin. (3) din Codul de procedură penală, s-a dispus respingerea cererilor de judecată în procedură simplificată formulate de inculpații G., D., C. și K. (declarații filele 45-49, vol. III), urmând să se efectueze cercetarea judecătorească a întregii cauze, față de toți inculpații, precizându-se că această dispoziție a instanței nu înlătură dreptul acestora ca, după terminarea cercetării judecătorești, să beneficieze, conform art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă în măsura în care instanța va reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de inculpați.

La termenul de judecată din 23 mai 2017, în conformitate cu dispozițiile art. 378, art. 379 alin.(1) din Codul de procedură penală s-a procedat la audierea inculpatelor I. (filele 86-88 vol. III) și A. (filele 89-92, vol. III).

La termenul de judecată din 20 iunie 2017, în conformitate cu dispozițiile art.378, art.379 alin. (1) din Codul de procedură penală, s-a procedat la audierea inculpaților B. (filele 106-108, vol. III) și F. (filele 109-111, vol. III).

Prin *încheierea din 5 septembrie 2017*, s-a dispus reluarea cercetării judecătorești (reaudierea inculpaților anterior audiați conform distincțiilor din partea expozitivă a încheierii), având în vedere procesul-verbal din data de 04 august 2017 privind Hotărârea Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.30 din data de 28 iunie 2017, potrivit căreia a fost înlocuit unul din membrii completului. S-a reținut că, în conformitate cu dispozițiile hotărârilor pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cauzele *Beraru împotriva României și Cutean împotriva României*, precum și în conformitate cu jurisprudența instanței supreme, inclusiv jurisprudența completelor de 5 judecători, este necesară reluarea cercetării judecătorești (reaudierea inculpaților anterior audiați), în vederea respectării principiilor nemijlocirii administrării mijloacelor de probă și continuității completului de judecată, reținându-se că instanța europeană (C.E.D.O.) aplică, constant, principiul precedentului judiciar astfel că, în raport, cu cele două hotărâri contra României, ar putea fi previzibilă o nouă hotărâre în situația nerespectării acestora. Astfel, s-a apreciat că, reluarea audierii inculpaților este compatibilă cu o altă constatare în sensul că întreaga procedură anterior desfășurată în fața completului este legală, nefiind afectată de vicii procedurale, reaudierea inculpaților fiind necesară pentru respectarea principiului nemijlocirii și, totodată, legală prin aplicarea dispozițiilor art.378 alin.(6) din Codul de procedură penală. De asemenea, având în vedere că „probele contestate” / „probele necontestate” constituie – din perspectiva jurisprudenței C.E.D.O. și a Convenției Europene a Drepturilor Omului, dar și a legislației naționale – opțiunea procesuală a părților, de care s-a luat act prin încheierea arătată, s-a apreciat că nu este necesară o nouă punere în discuție a acestora deoarece, toate activitățile procesuale, măsurile și dispozițiile anterioare se mențin, nefiind influențate de prezenta schimbare a compunerii completului de judecată.

Prin *încheierea din 3 octombrie 2017* s-a admis cererea formulată de inculpata J. și s-a dispus sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin.2 din Codul penal. S-a luat act că inculpații C., D. și K. au solicitat judecarea conform procedurii simplificate prevăzută de art.374-375 din Codul de procedură penală, cu aplicarea beneficiului prevăzut de art.396 alin.(10) din Codul de procedură penală, respectiv reducerea cu 1/3 a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege și s-a dispus judecarea cauzei conform procedurii de drept comun, având în vedere legătura dintre faptele presupus a fi fost săvârșite de inculpați, astfel cum acestea au fost descrise în rechizitoriu. De asemenea, s-a luat act că inculpatul G. a optat pentru procedura obișnuită de judecată (prin efectuarea cercetării judecătorești), punând concluzii cu privire la probele de la urmărirea penală pe care le-a contestat și a propus probe noi.

Totodată, s-a luat act că inculpații A., H., F., I., E., G., J., B. au solicitat ca judecarea cauzei să se desfășoare potrivit procedurii obișnuite, precum și că inculpata J. și-a exercitat „dreptul la tăcere” și a solicitat ca judecarea cauzei să

se facă în lipsa sa, (fila 219, vol. III), iar inculpatul E. a solicitat ca audierea sa să se facă după audierea martorilor (fila 223, vol. III).

S-a procedat la reaudierea inculpaților I., A., B., F. care au precizat că își mențin declarațiile date anterior și nu au de făcut alte completări (filele 214-216, 218), precum și a inculpatei H. (filele 220-222, vol. III).

La termenul din 31 octombrie 2017 s-a procedat la audierea inculpatului G. (filele 25-27, Vol. IV) și a martorilor L3., J3., A2. și O3. (filele 28-36, vol. IV).

S-a procedat la audierea martorilor N3. și F3. (filele 57-61, vol. IV) la termenul din 28 noiembrie 2017, s-a luat act de probele contestate de inculpatul G. și s-a dispus ca acestea să fie readministrate împreună cu celelalte probe contestate de coinculpați.

La termenul de judecată din 16 ianuarie 2018 s-a procedat la audierea martorilor U1., B3., H3. și F4. (filele 81-92, vol. IV).

La termenul de judecată din 15 februarie 2018, Înalta Curte a dispus continuarea cercetării judecătorești cu audierea martorilor I3., P3., E3., M3., G3. și Y. (declarații filele 123-130, vol. IV). Totodată, având în vedere dispozițiile instanței din încheierea din 3 octombrie 2017, precum și, în raport, cu art.374 alin.(5) și (6) din Codul de procedură penală, a încuviințat proba cu înscrisuri în circumstanțiere formulată de inculpații D., K. și C., precum și proba cu înscrisuri formulată de inculpatele J. și F.. De asemenea, s-a încuviințat cererea privind administrarea de probe noi, formulată de inculpatul E., respectiv proba testimonială, constând în audierea martorilor Ș1., Z2. și G4..

La termenul de judecată din 21 martie 2018, s-a procedat la audierea martorilor Ș1., Z2. și G4. (filele 161-165, vol. IV), iar, ulterior, s-a procedat la audierea inculpatei C. care a precizat că se prevalează de dreptul la tăcere (fila 166, vol. IV), a inculpaților K., D., care au fost de acord să dea declarație în cauză (filele 167-171, vol. IV), precum și a inculpatului E. (filele 172-176, vol. IV). Totodată, având în vedere existența unor contradicții între declarația inculpatei A. și declarația inculpatului E., în conformitate cu prevederile art. 131 din Codul de procedură penală, a procedat la confruntarea inculpaților A. și E., întrebările și răspunsurile fiind consemnate într-un proces verbal aflat la filele 177-178, vol. IV.

Prin încheierea din 25 aprilie 2018 s-a încuviințat administrarea probei cu înscrisuri în circumstanțiere, cereri formulate de apărătorii inculpaților K. și B., s-a luat act de cererile formulate de inculpații D. și A. privind schimbarea încadrării juridice dată faptei, urmând a fi puse în discuție cu ocazia dezbaterilor.

II. Apărările inculpaților E., A., G., H., J., F., D., B., C., K. și I. la acuzațiile aduse prin rechizitoriu:

1. *Inculpata A.* a solicitat schimbarea încadrării juridice dată faptelor în actul de sesizare, din cele două infracțiuni de abuz în serviciu și fals intelectual într-o singură infracțiune, respectiv cea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul avantaje patrimoniale, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000, cu aplic art.248 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.5 din Codul penal și achitarea în temeiul art.396 alin.5 raportat la art.16 lit. b) teza

I din Codul de procedură penală. În temeiul art.25 alin.(5) din Codul de procedură penală., să fie lăsată nesoluționată latura civilă și să se mențină sechestrul asigurător asupra bunurilor inculpatei până la limita de 70.000 de lei pentru a da posibilitatea părții civile ca, în termen de 30 de zile, să opteze pentru alegerea căii civile pentru recuperarea prejudiciului.

Cu privire la cererea de schimbare a încadrării juridice a faptei a arătat că este judecată pentru o faptă care are în compunere inacțiuni și acțiuni, deci este realizată în două forme, respectiv omisive și comisive; că acestea, (atât inacțiunile, cât și acțiunile) formează elementul material al infracțiunii naturale de abuz în serviciu și doar forma comisivă a faptei descrise mai sus, în opinia parchetului, ar întruni elementele constitutive a două infracțiuni, respectiv tot cea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul avantaje patrimoniale, dar și cea de fals intelectual săvârșite în concurs ideal de infracțiuni, respectiv acțiunile (nu și inacțiunea) ce constituie element material al infracțiunii de abuz în serviciu reprezintă și element material al infracțiunii de fals intelectual.

Din chiar descrierea actelor reținute în sarcina inculpatei ca fiind, atât acte de abuz în serviciu, cât și de fals intelectual, a susținut că se poate observa că nu a fost cea care a realizat acțiunea de întocmire a respectivelor acte, ci o altă persoană, după cum urmează: - fișa de evaluare a performanțelor profesionale a lui K. pentru anul 2006 a întocmit-o șeful ierarhic al angajatei; - fișa de evaluare a performanțelor profesionale a aceleiași inculpate pentru anul 2008, fișă întocmită și semnată de F., în care se atestă, în mod nereal, perioada 2008 ca fiind lucrată; - fișele de evaluare a performanțelor profesionale a lui C. pentru anul 2007 2008, întocmite de șeful ierarhic superior; - rapoartele de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2010 - 31 decembrie 2010, respectiv 01.01.2011-31.12.2011 întocmite de D.; - raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013 întocmit de B.. S-a apreciat că aceste acte nu au fost întocmite de inculpata A., ci de alte persoane, care au și atestat la momentul întocmirii, acele împrejurări considerate a fi neadevărate de către procuror.

Totodată, s-a mai susținut că acțiunile puse în sarcina inculpatei în legătură cu aceste înscrisuri sunt ulterioare momentului întocmirii lor și reprezintă, eventual, acte de conducere care ar putea realiza într-adevăr elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu. În privința semnării unor dispoziții întocmite de serviciul resurse umane prin care s-au dispus promovări sau schimbări ale locului de muncă al inculpatelor se arată că aceeași ipoteză de întocmire anterioară a acelor înscrisuri și de realizare a unor acte de conducere de către inculpată prin semnarea lor. Aceste înscrisuri sunt întocmite de către Serviciul Resurse Umane din cadrul D.G.A.S.P.C, respectiv martora (fosta inculpată) U1., față de care parchetul a dispus soluția clasării, considerând că, în legătură cu aceasta, nu există probe că ar fi săvârșit faptele imputate.

În apărarea sa, a susținut că acțiunile considerate de acuzare a fi elemente materiale a două infracțiuni nu pot fi reținute decât ca element material al unei singure infracțiuni și anume, cea de abuz în serviciu. Așa cum s-a statuat, în mod constant, în doctrina de drept substanțial penal, în sensul că trebuie

deosebite modalitatea întocmirii înscrisului la cerere, de modalitatea întocmirii unui înscris din oficiu în soluționarea unei situații privind starea de fapt care face obiectul constatării înscrisurilor, în această din urmă modalitate (a soluționării unei situații privind starea de fapt) trebuie să se facă deosebire între întocmirea înscrisului oficial și actul de rezolvare (rezoluție, dispoziție dată) care a precedat și a determinat întocmirea înscrisului, iar falsul intelectual privește întocmirea înscrisului nu și rezolvarea care îi precede sau îi premerge. Dacă alterarea adevărului decurge din rezolvare atunci va exista infracțiunea de abuz în serviciu.

Așa cum se constată din descrierea faptelor inculpatei, acestea, în calitatea sa de director executiv al D.G.A.S.P.C, i se impută, nu acte de întocmire, ci de rezolvare, respectiv a aprobat acte întocmite de alți funcționari, a emis dispoziții prin care a soluționat situații de fapt. Ca atare, în opinia apărării, în mod evident, faptele descrise în actul de sesizare ca fiind săvârșite de inculpată se circumscriu, în mod exclusiv, infracțiunii de abuz în serviciu și nu celor două infracțiuni, cea de abuz în serviciu și cea de fals intelectual, solicitând, astfel, aplicarea dispozițiilor art.386 din Codul de procedură penală și schimbarea încadrării juridice dată faptei din actul de sesizare din cele două infracțiuni în infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul avantaje patrimoniale.

În ceea ce privește solicitarea achitării inculpatei pentru infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal, în temeiul art.16 lit. b) teza I Cod procedură penală, respectiv fapta nu este prevăzută de legea penală, s-a susținut că, în cazul unei infracțiuni comise prin omisiune, pentru existența acesteia trebuie să fie reglementată în lege o conduită pe care norma o impune funcționarului și că dacă această conduită obligatorie nu este adoptată de către un funcționar, acesta este pasiv de sancționare. În cauză, ceea ce consideră acuzarea că reprezintă conduita la care era obligată inculpata, funcționară, este reprezentată de faptul că, deși angajatorul (funcționarul care îi reprezenta) avea un drept, respectiv dreptul de sancționare, prevăzut în art.40 din Legea nr. 53/2003, acesta (angajatorul) nu l-a exercitat, în raport, cu cele două angajate care și-au încălcat obligațiile contractului individual de muncă. Ca atare, în opinia apărării, este exclusă incidența dispozițiilor art.17 lit. a) din Codul penal care arată ipoteza unei infracțiuni comise săvârșite prin omisiune doar atunci când exista o obligație și nu un drept izvorând din lege de a adopta un anumit comportament. O asemenea abordare a faptei de abuz nu poate fi primită, fiind unanim adoptată, atât de doctrina, cât și de jurisprudență că, fapta de abuz se săvârșește prin încălcarea de către un funcționar a unei obligații pe care acesta o avea de la lege.

Totodată, în privința ambelor modalități de realizare a elementului material, apărarea a solicitat să se verifice dacă este incidentă în cauză Decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale, respectiv dacă neîndeplinirea/îndeplinirea defectuoasă reținută de către procuror se raportează la atribuțiuni de serviciu reglementate expres prin legislația primară. Potrivit deciziei 405/2016 a Curții Constituționale, pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de

abuz în serviciu este necesar ca încălcarea atribuțiilor de serviciu, ca element material al infracțiunii, să se refere la atribuțiuni ce sunt prevăzute în mod expres în norme legale cu caracter primar, respectiv să fie prevăzute prin lege, ordonanță a guvernului sau ordonanță de urgență și descrise de acestea într-o manieră neechivocă. Prin aceeași decizie se relevă principiul prevalenței standardului obiectiv înaintea celui subiectiv în interpretarea unei norme care reglementează atribuții ale unui subiect activ al unei infracțiuni de abuz în serviciu.

Conform considerentelor acestei decizii, organele judiciare au obligația de a aplica standardul obiectiv, așa cum a fost el stabilit prin prescripția normativă. Astfel, atribuția imputată ca fiind încălcată trebuie să fie expres prevăzută de lege, ea neputând rezulta din raționamente, cutume, interpretări.

Apărarea a precizat că, întrucât cele două funcționare C. și K., au avut statut de angajat contractual este evident că dispozițiile din materia funcționarilor publici nu pot fi avute în vedere la darea unei soluții. S-a susținut că parchetul indică împrejurarea că normele care conțineau, în mod expres, atribuțiile de serviciu ale inculpatei, în legătură cu acuzația concretă care i se aduce (de nesanționare) sunt inserate în legislația secundară, respectiv Regulamentul de organizare și funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004 și art.8 din Regulamentul cadru de organizare și funcționare a D.G.A.S.P.C. prevăzut în anexa la H.G. nr. 1434/2004 și că normele din legislația primară indicată în același sens, de către procuror au caracter subsidiar și, totodată, că nu fac, în opinia procurorului, decât să completeze norma din legislația secundară.

S-a mai susținut în apărare că o, astfel de interpretare a legii nu poate fi primită și că, în realitate, ceea ce i se impută inculpatei este încălcarea atribuțiilor de serviciu stabilite prin Regulament, având în vedere că este vorba de dreptul funcționarului de sancționare, exercitarea sa fiind o măsură de oportunitate. Astfel, s-a susținut că această faptă nu se poate circumscrie unui ilicit de natură penală, ci mai degrabă unui ilicit de natură disciplinară, derivat din încălcarea de către angajat a obligației de prestare a muncii și de o eventuală înlesnire a acestui comportament, de către angajatorul care nu l-a cercetat și sancționat pe acesta, dar i-a plătit în continuare salariul. Cum complicitatea la o abatere disciplinară nu poate fi pedepsită penal, atunci fapta inculpatei nu poate fi circumscrișă infracțiunii de abuz în serviciu, apărarea, susținând că nu se poate situa în domeniul ilicitului penal nici în condițiile realizării unei chestiuni de oportunitate de către funcționar.

Așa fiind, în privința acestei acuzații, s-a menționat că în aplicarea Deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale fapta, fie omisivă, fie comisivă, nu poate fi considerată ca infracțiune de abuz în serviciu. Astfel, atribuțiile de serviciu pretins încălcate se regăsesc în același Regulament de organizare și funcționare, iar normele din Codul muncii indicate cu privire la infracțiunea comisivă prin omisiune, nu au legătură cu aceste atribuții de serviciu și nu au nici caracter subsidiar, cum s-a precizat în legătură cu prima modalitate. Referitor la lipsa unei legături de cauzalitate între inacțiunile/acțiunile inculpatei și prejudiciul invocat în cauză, ca rezultat socialmente periculos al infracțiunii de abuz în

serviciu, s-a menționat că, așa cum rezultă chiar din legislația muncii indicată de acuzare, angajatele, prin contractul de muncă, primesc salariul dacă muncesc, or, în cauză, cele două angajate au încasat salariul fără să muncească. Ca atare, ele și-au încălcat contractul de muncă și au săvârșit abateri disciplinare, care au prejudiciat angajatorul, fiind evident că prejudiciul produs în cauză este rezultatul direct al comportamentului celor două angajate.

Nesancționarea lor de către inculpată, în calitate de angajator, poate fi considerată o circumstanță care a înlesnit acest comportament, dar nu o acțiune care să conducă, în mod direct, la prejudiciul reținut, fiind cert că paguba produsă este rezultatul direct al neprezentării la serviciu a inculpatelor respective și nicidecum al nesancționării lor de către inculpată. Cum pentru infracțiunea dedusă judecății unul dintre elementele constitutive este reprezentat de prejudiciul produs, iar pentru a reține existența acestuia în sarcina inculpatei trebuie să se demonstreze că între cele două există legătură de cauzalitate, lucru nedemonstrat, apărarea a apreciat că un element constitutiv al infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 lipsește, astfel că, și din această perspectivă, fapta inculpatei nu este prevăzută de legea penală.

În atare condiții, fiind evident că fapta de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei A. nu este prevăzută de legea penală, întrucât încălcările atribuțiilor de serviciu descrise de către procuror își au izvorul în Regulamentul de organizare și funcționare al D.G.A.S.P.C sunt decizii de oportunitate și nu există legătură de cauzalitate între fapta inculpatei și rezultatul socialmente periculos.

2. *Inculpata H.* a solicitat achitarea pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în temeiul art. 16 alin.(1) litera b) teza a II-a din Codul de procedură penală și să se constate că, din actele și lucrările dosarului, nu a rezultat, în mod neîndoielnic, că inculpata H. a știut, în perioadele menționate în rechizitoriu, că cele două angajate ale D.G.A.S.P.C. nu s-au prezentat la serviciu.

A menționat că procurorul de caz și-a susținut acuzația că inculpata a știut de situația celor două angajate exclusiv pe baza declarațiilor inculpaților A., D. și F., precum și a martorilor U1., A2. și H3., însă din analiza acestor depoziții au rezultat situații contradictorii susținute de aceștia de la un moment procesual la altul, ceea ce face ca informațiile furnizate de aceștia să nu poată căpăta caracterul de certitudine.

Astfel, inculpata A. a susținut, la urmărirea penală, că inculpata H. i-a spus că a angajat-o pe K. la cererea domnului E. și că tot acesta i-a cerut să accepte situația celor două, C. și K., care nu se vor prezenta la serviciu și vor lucra la sediul P..... A arătat, în continuare, că A. a mers la Consiliul Județean și că domnul E. i-a cerut să le mențină în funcții pe cele două angajate, această declarație fiind dată în anul 2015. Ulterior, cu ocazia audierii la instanță, a susținut o altă situație și anume că, de fapt, inculpata H. i-a spus, că nu i-a cerut domnul E. să angajeze o anume persoană sau să o mențină în funcție și, de asemenea, că domnul E. nu i-a impus să le mențină pe cele două angajate în funcție, A., putând, oricând să le sancționeze disciplinar. Într-o primă declarație, dată la urmărirea penală, inculpata A. a susținut că, de fapt, martora U1. i-ar fi spus de situația celor două angajate.

Față de cele arătate, a solicitat să se constate contradicțiile semnificative cu privire la situații esențiale în aflarea adevărului despre cine anume i-a spus și ce anume i-a spus acestei inculpate despre situația celor două angajate.

În continuare, a susținut că inculpatul D. a menționat, în declarația dată în anul 2014, că a avut discuții și a cerut lămuriri cu privire la cele două angajate de la inculpata A. și de la martora U1., iar aceasta din urmă, i-a cerut să întocmească raportul de evaluare pentru inculpata C.. La doi ani distanță, în anul 2016, declarația s-a schimbat radical și a susținut că de fapt a avut discuții cu referire la C. cu inculpata H. și că, de fapt, aceasta i-a cerut să întocmească respectivul raport de evaluare. Același inculpat a declarat în fața instanței, cu ocazia audierii sale, că el a aflat informațiile pe care i le-a relatat procurorului de caz cu titlu de date certe, din zvonuri, bârfe și discuțiile pe care le purta cu colegii atunci când se aflau „la un șpriț”.

Situația s-a repetat la inculpata F., care a susținut că a dedus, dintr-o discuție avută cu inculpata H., că aceasta ar proteja pe cele două angajate. Martora U1. a precizat, la modul general, că toată lumea din instituție ar fi știut de situația celor două angajate, fără să facă o referire anume pentru perioade anume, la ce cunoștea sau nu inculpata H.. Martora U1. a fost contrazisă de martora K3. - care, cu ocazia audieri la instanță a susținut că o perioadă bună de timp a funcționat ca secretară și avea însărcinarea de a ridica condica de prezență, iar, din această postură, nu a cunoscut faptul că cele două angajate nu vin la serviciu și că acest fapt s-a aflat cu ocazia cercetărilor. Martorul A2. a arătat că nu a cunoscut faptul că C. era angajată a D.G.A.S.P.C decât în anul 2014, apoi a revenit și a arătat că, de fapt, din anul 2009 a cunoscut-o pe aceasta ca angajată a instituției și că tot de atunci știa că nu vine la serviciu. În fine, în declarația sa, martora H3. a susținut că situația celor două era cunoscută, inclusiv de directorii adjuncți ai instituției, dar nu pentru că știa sigur, ci pentru că așa a dedus, fiind persoane vechi în instituție. S-a mai reținut faptul că din anul 2007, martora H3. s-a pensionat, astfel că aceasta nu a mai putut susține ca sigure situațiile ivite după acest moment.

Apărarea a precizat că nu se poate constata cu titlu de certitudine că inculpata H. cunoștea situația celor două angajate în perioadele de timp menționate, constatare care nu putea să fie făcută, exclusiv, pe declarațiile inculpaților și martorilor din rechizitoriu, atât timp cât declarațiile în cauză au fost generale, s-au bazat pe deducții personale, nu au detaliat ce anume împrejurări i-a făcut pe cei care declară să capete siguranța că inculpata H. știa de situația celor două angajate și, mai mult decât atât, toate au avut un element comun și anume acela că abia din anul 2016, cei audiați s-au referit în declarațiile lor la inculpata H., pentru că în anii anteriori de anchetă, respectiv 2014-2015, nu au făcut referiri la acesta inculpată, existând, așadar, un dubiu major cu privire la acest aspect al cunoașterii de către inculpata H. a situației celor două angajate, cum că acestea nu veneau la serviciu - dubiu care îi profită.

Referitor la cea de-a doua condiție ce trebuie îndeplinită, pentru a se reține infracțiunea de abuz în serviciu pentru inculpata H. și anume aceea a încălcării unei norme din legislația primară, procurorul de caz, la cererea instanței, a precizat care anume legislație primară a fost încălcată de aceasta, respectiv

Codul muncii, Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarului public și Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici.

În opinia apărării, pentru a reține o situație de încălcare a normei legale trebuia să se raporteze la atribuțiile de serviciu ale inculpatei H. și dacă, din această perspectivă, a nesocotit, cu bună știință, legislația precizată de procuror. Toate normele din Codul muncii la care face trimitere procurorul și care susține că au fost încălcate de inculpată s-au referit, în mod exclusiv, la angajator, iar potrivit art.14 din Codul muncii „în sensul prezentului cod prin angajator se înțelege persoana fizică sau persoana juridică ce poate, potrivit legii, să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă”. În cazul persoanei juridice contractul individual de muncă se încheie de conducătorul acesteia, inculpata H. a avut calitatea de director economic, fapt ce a făcut ca ea să nu aibă calitatea de angajator în înțelesul Codului muncii.

De asemenea, cele două legi, respectiv nr.188/1999 și nr.7/2004 se refereau la principiile pe baza cărora trebuie să-și desfășoare activitatea funcționarul public, la drepturile și obligațiile sale, la conduita sa în exercitarea atribuțiilor de serviciu, iar pentru a-i reproșa inculpatei H. că le-a încălcat cu bună știință, ar fi fost necesar ca, în atribuțiile sale de serviciu, să existe obligativitatea și posibilitatea legală de sancționare a personalului contractual al instituției, personal din care făceau parte cele două angajate, însă cum în competența funcțională a inculpatei H., în calitatea sa de director economic, nu s-au regăsit atribuții cu privire la inițierea unei cercetări disciplinare și aplicarea efectivă a sancțiunilor disciplinare pentru personalul contractual, este evident că nu a încălcat nicio normă din cele precizate de procurorul de caz.

Totodată, a solicitat să se aibă în vedere și următoarele împrejurări: - în momentul angajării doamnei K., având în vedere că participase la un examen, inculpata H. era obligată să semneze contractul de muncă și nimeni la acea dată nu prezuma ca doamna K. nu va veni la serviciu; - conform fișei postului, a Codului Muncii, a Regulamentului de Ordine Interioară, inculpata H. nu avea în atribuții să verifice punctual dacă fiecare angajat era prezent la locul lui de muncă, având în vedere că instituția avea un număr de 800 de angajați care își desfășurau activitățile în întreg județul A mai făcut referire la atribuțiile inculpatei C., precum și ale inculpatei K..

Prin urmare, inculpata H., pe perioada cât a deținut funcția de Director Executiv cu delegație, ar fi putut să sancționeze pe oricare angajat pentru abateri disciplinare grave în urma cercetărilor efectuate, pentru funcționarii publici, de către Comisia de disciplină și a cercetărilor comisiei de cercetare administrativă pentru funcționarii contractuali, cum este cazul doamnei C. și K.. Apărarea a mai învederat că, persoanele care au dat declarații de martor, suspect sau inculpat și care aveau în atribuții verificarea efectivă a prezenței acestora la serviciu, respectiv U1., D., H3., F., nu au făcut nimic în sensul de a informa ierarhic pentru ca acestea să poate fi cercetate de către Comisia de Cercetare Administrativă și ulterior să poată fi sancționate.

A făcut referire la unul dintre principiile fundamentale ale procesului penal, consacrat de art. 4 alin. (1) din Codul de procedură penală, cât și la dispozițiile art.6 paragraful 2 din C.E.D.O., cel al prezumției de nevinovăție, în virtutea

căreia orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă, fiind evident că prezumția de nevinovăție este o prezumție relativă ce poate fi răsturnată numai prin prezentarea unor probe certe de vinovăție. În situația în care, după administrarea probatoriului în cauză, există dubii în legătura cu vinovăția inculpatului, aceste dubii vor fi interpretate în favoarea inculpatului, întrucât, în cazul pronunțării unei hotărâri de condamnare, instanța ar fi trebuit să dovedească fără echivoc vinovăția inculpatului, lucru imposibil de realizat în cazul constatării unor dubii.

Pentru toate aceste considerente și argumente aduse a solicitat să se constate că pentru inculpata H. nu există nicio dovadă certă a vinovăției sale și a solicitat achitarea pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în temeiul art. 16 alin.(1) litera b) teza a II-a din Codul de procedură penală.

3. *Inculpata I.* a solicitat achitarea în temeiul art. 16 lit. b și lit. c din Codul de procedură penală, apreciind că, în cauză, cu privire la cadrul legal, în prezent, nu există o reglementare legală a faptei de abuz în serviciu conform standardului de legalitate și previzibilitate impus de deciziile Curții Constituționale și anume nr. 405/2016 și nr.392/2017, iar prin lipsa de reglementare a materiei abuzului în serviciu acțiunea penală nu putea continua împotriva inculpatei I., deoarece s-ar încălca principiul legalității incriminării și al pedepselor.

A făcut referire la dispozițiile art. 147 alin. (1), (4) din Constituție, precum și la jurisprudența Curții Constituționale, Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, sau Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, autoritatea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care s-a sprijinit acesta.

În conformitate cu paragraful 43 din Decizia Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, din data de 08.07.2016, a rezultat că, în conformitate cu art.19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, ratificată de România prin Legea nr.365/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.903 din 5 octombrie 2004, recomandă statelor părți să aibă în vedere adoptarea măsurilor legislative și a altor măsuri care se dovedesc a fi necesare pentru a atribui caracterul de infracțiune, în cazul în care actele au fost săvârșite cu intenție, faptei unui agent public de a abuza de funcțiile sau de postul său, adică de a îndeplini ori de a se abține să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, un act cu încălcarea legii, cu scopul de a obține un folos necuvenit pentru sine sau pentru altă persoană sau entitate.

În continuare a făcut referire la paragrafele 44, 45, 61, 68, 75-78 din Decizia Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016, la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, art.7 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (nullum crimen, nulla poena sine lege), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevede și principiul potrivit căruia legea

penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Cantoni împotriva Franței, par.29). Totodată, a invocat Decizia nr.824 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.122 din 17 februarie 2016, Decizia nr.2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.71 din 29 ianuarie 2014, Decizia 31 nr.62 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.104 din 12 februarie 2007 și Decizia nr.2 din 15 ianuarie 2014.

De asemenea, a mai făcut referire la constatările Curții Constituționale privind dispozițiile art.247 alin.2 din Legea nr.53/2003 - Codul muncii, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 18 mai 2011, Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ, art.1349 alin 1 și 2 din Codul civil, care reglementează răspunderea delictuală, precum și la dispozițiile Deciziei C.C.R NR. 392/06.06.2017, - cuprinse în paragrafele 53-56, care țin să aducă unele precizări cu privire la Decizia Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, din care rezultă că, încă din data de 8 iulie 2016, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale nr.405 din 15 iunie 2016, în sarcina legiuitorului primar sau delegat s-a născut obligația de a reglementa valoarea pagubei și gravitatea vătămării rezultate din comiterea faptei de "abuz în serviciu", cu aplicarea principiului "ultima ratio", astfel cum acesta a fost dezvoltat în doctrină și jurisprudență (inclusiv cea a Curții Constituționale). În jurisprudență sa, Curtea a statuat incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni țin de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale.

Având în vedere dispozițiile general obligatorii ale Deciziilor Curții Constituționale nr. 392/06.06.2017 și nr. 405 din 15.06.2016, dispozițiile art.147 alin. 4 din Constituție, termenul în care trebuie îndeplinită obligația constituțională este 45 de zile, jurisprudența Curții Constituționale (Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995 Decizia nr. 414 din 14 aprilie 23 2010), a făcut referire la autoritatea de lucru judecat, ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta, soluția fiind aceeași și pentru efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale. Considerentele unei decizii a Curții Constituționale cuprind analiza comparativă dintre textul legal criticat și norma constituțională, procesul logic, pornind de la situația premisă (care implică, pe de o parte, analiza textului legal, și, pe de altă parte, analiza textului constituțional), realizând legături corelante, diferențiale (analiza raportului dintre cele două norme) din care derivă o concluzie, consecința analizei (soluția pronunțată de Curte). În concluzie, față de cele arătate mai sus, a considerat că termenul expres prevăzut de lege pentru punerea în acord a dispozițiilor Curții Constituționale cu legislația în vigoare a expirat, cu consecința încetării imediate a efectelor juridice a normei penale incriminate, fapt pentru care au fost incidente dispozițiile art.16 coroborat cu

dispozițiile art.17 din Codul de procedura penală cu privire la încetarea procesului penal, considerând că se impune achitarea inculpatei I. în temeiul dispoziției art. 17 alin.(2) raportat la art. 16 lit. b) ori lit. h) din Codul de procedură penală.

În susținerea apărării, s-a precizat că acuzarea inculpatei pentru cele două infracțiuni reținute în sarcina acesteia este neîntemeiată, nedovedită și ca atare se impune achitarea acesteia. În primul rând, a solicitat să se observe că inculpata în perioada în care i se impută comiterea celor două infracțiuni, a îndeplinit funcția de director adjunct și nu de director general, situație în care în niciun moment aceasta nu a avut calitatea de angajator, iar în această perioadă imputată, inculpata nu a avut nicio delegare în condițiile legii, de a îndeplini funcția de director general.

Ca atare, toate susținerile parchetului referitoare la încălcările de lege ce țin de postura de angajator nu au avut niciun temei legal. În al doilea rând, așa cum s-a reținut și în rechizitoriu, ca director adjunct, printre alte atribuții, inculpata avea în subordine indirectă Centrul de tineri peste 18 ani din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, complex al cărui șef, pe perioada imputată inculpatei, a fost inculpatul B..

Așa cum s-a reținut și în rechizitoriu, șeful acestui centru de tineri peste 18 ani, este cel care: 1) asigură respectarea normelor de cei în subordine și face propuneri directorului general pentru salariații care au comis abateri; 2) asigură conducerea îndrumă și controlul activității personalului centrelor și propune conducerii direcției sancțiuni pentru cei care încalcă atribuțiile; 3) asigură coordonarea centrelor și răspunde de activitatea desfășurată de acestea și dispune măsuri de organizare care să conducă la buna desfășurare a activităților 4) raportează directorului general adjunct toate evenimentele deosebite ce apar în centre și face propuneri de remediere. În aceste condiții, acesta nu a făcut niciodată vreo sesizare sau propunere către inculpată.

S-a menționat că Centrul de tineri peste 18 ani, care a fost în coordonarea inculpatei I., contrar a ceea ce se reține în rechizitoriu (la fila 108) că ar fi avut sediul centrul în aceeași clădire cu cel al direcției județene unde era și locul de muncă al inculpatei, în realitate, acest centru nu a avut sediu concret, nu a avut beneficiari pe perioada 1.06.2012-31.12.2013, și, în rapoartele de activitate pe anii 2012 și 2013 nu este prezentată nicio activitate, iar centrul era în fapt reprezentat de câteva garsoniere dezafectate situate în și, iar inculpata avea în subordine aproximativ 400 persoane.

De altfel, a susținut apărarea că, din declarațiile inculpatului B. a rezultat că acestuia, directorul general a fost cel care i-a adus la cunoștință că ar fi mutat-o pe salariata C. de la Serviciul Administrativ în cadrul Centrului de tineri peste 18 ani, fără ca inculpata I. să fie informată în acest sens, în niciun moment I. nu a știut că salariata C. a fost mutată de la o structură la alta, iar apoi nu i s-a adus vreodată la cunoștință despre acest fapt.

În ceea ce privește organigramele instituției, s-a menționat că inculpata I. nu a fost consultată niciodată de directorul general, care a și recunoscut că făcea aceste lucruri numai cu șeful serviciului juridic și administrativ U1., astfel că, inculpata nu avea de unde să cunoască faptul că salariata C. va fi transferată de

la serviciul administrativ (care nu era în subordinea sa) la Centrul de tineri peste 18 ani, chiar în iunie 2012.

Apărarea a susținut că s-a mai reținut că vinovăția inculpatei sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu este dovedită cu declarațiile martorilor H3., B3., U1. și D3., filele 109-115 din rechizitoriu. Referitor la martora H3., s-a menționat de către apărarea inculpatei că aceasta s-a pensionat în anul 2009, de la Serviciul Resurse Umane, cu 3 ani înainte de perioada 1.06.2012-31.12.2013, astfel că, aceasta nu avea în niciun caz de unde să știe dacă inculpata I. era informată că C. era angajată la Centrul de tineri peste 18 ani. La instanță, martora a declarat că nu a vorbit vreodată cu inculpata despre subiectul C. și că nu știe dacă aveau cunoștință de locul de muncă al acesteia. Martorul B3. a declarat, la modul general, că situația lui C. ar fi fost cunoscută de inculpată, fără, însă să vorbească vreodată personal cu aceasta despre acest subiect, iar în fața instanței, cu prilejul audierii, s-a referit la faptul că I. a coordonat direct Centrul maternal, fapt nereal, și cu privire la care s-a aflat în eroare, deoarece aceasta avea în subordine Centrul de tineri peste 18 ani. În legătură cu declarațiile așa zise acuzatoare ale martorei U1., aceasta, la urmărirea penală a învederat că situația numitei C. ar fi fost cunoscută și de inculpată, însă, în fața instanței a arătat că, la începerea cercetărilor, deci în anul 2014, I. i-a cerut o listă cu situația lui C. pentru că inculpata nu știa unde și-a desfășurat aceasta activitatea, ceea ce s-a și coroborat cu împrejurarea că fișa postului a fost întocmită și semnată tot în 2014. Martora D3. s-a referit, în cadrul urmăririi penale, cu totul la general că situația lui C. ar fi fost cunoscută și de aceasta, fără, însă ca să aibă vreo discuție cu I. referitoare la C.. Mai mult decât atât, declarația acesteia a fost total nerelevantă, deoarece a precizat că, exact în perioada reținută în acuzare pentru I., 1.06.2012-31.12.2013, martora și-a desfășurat activitatea în Roșiorii de Vede și nu avea cum să știe că C. a fost transferată chiar la 1.06.2012 la Centrul de tineri peste 18 ani. În raport cu cele arătate, în opinia apărării, rezultă că declarațiile martorilor, pe care se bazează acuzarea, nu fac dovada vinovăției inculpatei, deoarece aceasta a cunoscut situația inculpatei C. după anul 2013, respectiv în martie și aprilie 2014.

Față de cele de mai sus, în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, raportat la cadrul legal actual, s-a apreciat că, nu există o reglementare legală a acestei fapte conform standardului de legalitate și previzibilitate impus de Deciziile CCR nr.405/2016 și nr.392/2017, astfel că, se impune achitarea inculpatei în condițiile art.396 alin.(5) raportat la art.16 alin. (l) lit. b) din Codul de procedură penală, fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăție, în condițiile în care, acest impediment se reține și atunci când fapta a fost dezincriminată.

Pe de altă parte, în condițiile arătate cu referire la probatoriu, în opinia apărării, această faptă nu a fost dovedită ca existând în sarcina inculpatei, în condițiile art.16 lit. c) din Codul de procedură penală, text care a considerat apărarea că este aplicabil în cauză, altele fiind persoanele răspunzătoare.

S-a susținut că referatele nr. 119/2013 și 321/2012 ca și raportul de evaluare pentru C. (întocmit de B.) și contrasemnat de inculpata I. au fost vizate de aceasta, după ce au fost aduse la mapă de B., în calitate de șef centru, în luna

martie sau aprilie 2014, după ce C. demisionase deja în decembrie 2013, așa cum a rezultat din probele de la dosar, inclusiv din declarațiile date în cauză de inculpatul B. și martorii audiați în cauză (B3. și ceilalți), respectiv după controlul efectuat de DNA.

Cu privire la fișa postului pentru salariați C., aceasta a fost întocmită în cadrul atribuțiilor de serviciu tot de B. și prezentată pentru viza la inculpata I., care a vizat-o, ca și pentru alți salariați, dar și aceasta tot în luna martie sau aprilie 2014, care excede perioadei din acuzare. Fișa postului, contrasemnată de I. ca și pentru ceilalți salariați care figurau pe statele de plată, este un document care nu certifică prezența la serviciu și, așa cum s-a arătat, a fost prezentată pentru viză tot după decembrie 2013, iar această fișă a postului nu a produs nicio consecință concretă, astfel că, nu este cazul a fi reținută ca un fals. La data contrasemnării, cele două referate de evaluare pentru C. erau întocmite de B. și acesta i-a spus inculpatei I. că acestea existau în calculatorul martorului B3., fără ca inculpata să fie informată, atunci ori în alte dați, că această salariată nu se mai prezenta la serviciu. Ambele referate au fost întocmite pentru Centrul de consiliere copii și părinți și au făcut referire la beneficiarii copii și nu la tineri peste 18 ani, și nici nu au corespuns perioadei 1.06.2012-31.12.2013, când C. ar fi fost angajată în cadrul Centrului de tineri peste 18 ani. De asemenea, aceste referate conțin date reale (se vorbește de deplasarea, însoțirea unor copii la o unitate medicală) activitate care a avut loc, deoarece referatele existau în formă scrisă în calculatorul martorului B3., care le-a și întocmit, ulterior.

În ceea ce privește fapta de fals intelectual, cu privire la înscrisurile despre care se pretinde că ar avea mențiuni nerezale, a rezultat că acestea au fost contrasemnate și vizate în martie-aprilie 2014, perioadă care excede celei din 1.06.2012-31.12.2013, astfel că, nu se putea reține vinovăția acesteia, impunându-se achitarea inculpatei. De asemenea, singurele acte și înscrisuri în baza cărora a fost retribuită și a încasat salariu C. erau fișele de pontaj, condica de prezență și statele de plată, inclusiv ordonanțele de plată, acte care au și condus în realitate la plata salariului ultimei, înscrisuri care nu erau de resortul și activitatea inculpatei I. și care nici nu au fost întocmite, avizate ori contrasemnate de aceasta, ci de cu totul alte persoane. În această privință, în toată această perioadă, C. a încasat retribuția fără să fie nevoie de aceste acte, respectiv fișa postului, cele două referate din 2012 și 2013 și raportul de evaluare, care, în cazul în care ar fi fost necesare și obligatorii, fără ele nu s-ar fi putut efectua plata salariului.

Ca atare, aceste înscrisuri, întocmite oricum în afara perioadei infracționale, nu au condus la producerea prejudiciului reținut în sarcina inculpatei și, ca atare, nu au produs consecințe juridice, astfel că, s-a solicitat achitarea inculpatei în temeiul art.16 lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală, întrucât fapta nu a fost comisă cu vinovăția prevăzută de lege.

4. *Inculpatul G.* a solicitat, în principal, în baza art.396 alin 5 din Codul de procedură penală raportat la art.16 alin. (1) lit. b) teza a I-a din Codul de procedură penală, raportat la dispozițiile Deciziei nr.405 din 15 iunie 2016 a C.C.,R, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, achitarea sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă

funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art.248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art.5 din Cod penal, reținută în sarcina acestuia. În subsidiar, în baza art.396 alin 5 din Codul de procedură penală raportat la art.16 alin.(1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală, a solicitat achitarea sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78 / 2000 raportat la art.248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art.5 din Codul penal.

A susținut că, în calitate de funcționar public, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, prin activitatea desfășurată nu a săvârșit o faptă de natură penală, nu a încălcat dispozițiile unei legi sau ale unui act normativ care are putere de lege (ordonanța sau ordonanță de urgență), astfel că, fapta pentru care a fost trimis în judecată nu constituie infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78 / 2000 raportat la art.248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art.5 din Codul penal. În continuare, a făcut referire la dispozițiile Deciziei nr. 405/2016 din 15 iunie 2016 a CCR, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, din cuprinsul căreia se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii” și s-a stabilit că „... analiza infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, trebuie să se raporteze la dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art.297 alin. (1) din Codul penal, astfel cum acestea au fost reconfigurate prin prezenta decizie, dispoziția respectivă fiind o normă incompletă”.

Astfel, inculpatul G. a considerat că fapta pentru care a fost cercetat nu este prevăzută de legea penală și a solicitat, în baza art.396 alin. 5 din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin (1) lit. b) teza a I a din Codul de procedură penală, prin raportare și la Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a C.C.R, achitarea sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78 / 2000 raportat la art.248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art.5 din Codul penal.

În subsidiar, în baza art.396 alin. 5 din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II a din Codul de procedură penală, a solicitat achitarea sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78 / 2000 raportat la art.248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art.5 din Codul penal, apreciind că, din întregul material probator administrat în cauză, nu rezultă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta pentru care inculpatul G. a fost cercetat există, constituie infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și a fost săvârșită de inculpat cu vinovăția cerută de lege.

Așa cum s-a arătat pe parcursul procesului penal și cum a rezultat din probele administrate în cauză, inculpatul G. a considerat că prin activitatea desfășurată în exercitarea atribuțiilor de serviciu nu a săvârșit o faptă de natură penală, nu a

prevăzut, nu a urmărit și nu a acceptat producerea unui rezultat cu conotație penală, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.16 alin.(1) lit. a) și b) din Codul penal, astfel că, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, sub aspectul laturii subiective lipsind intenția.

De asemenea, a mai învederat că reputația profesională și morală de care s-a bucurat pe parcursul întregii sale cariere l-a recomandat ca fiind o persoană incoruptibilă, de o verticalitate morală desăvârșită, de notorietate în societate și în domeniul acestuia de activitate, astfel că, nicio persoană din spațiul public nu ar fi pus problema să îl abordeze într-o acțiune de corupție. În îndelungata carieră profesională, în situația în care a avut subalterni noi angajați, a considerat ca o manifestare de respect pentru sine și pentru colectivul pe care îi conducea să îi prezinte pe aceștia, la momentul începerii activității lor, celorlalți angajați, fără a se gândi ca aceasta poate genera suspiciune de favorizare a persoanei prezentate.

La dosarul cauzei se afla CV-ul acestuia și înscrisuri care au dovedit din plin aprecierea membrilor societății în care acesta a trăit și alături de care și-a desfășurat activitatea și care a dovedit o dată în plus corectitudinea acestuia în activitatea profesională desfășurată.

5. *Inculpată F.* a solicitat, în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, în baza art.17 alin.(2) raportat la art. 16 alin.(1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, achitarea, întrucât apreciază că fapta nu este prevăzută de legea penală, toate acuzațiile reținute în sarcina sa cu privire la încălcarea atribuțiilor de serviciu sunt atribuții prevăzute în legislația secundară.

În acest sens, s-a făcut referire la hotărârile Consiliului Județean în care erau prevăzute explicit atribuțiile personalului, inclusiv atribuțiile pe care le avea aceasta.

A solicitat să se aibă în vedere că cele afirmate de procuror privind o presupusă recunoaștere, pe care ar fi avut-o în cursul urmăririi penale, privește ceea ce s-a desfășurat în mod faptic, dar nu o recunoaștere explicită a săvârșirii unei infracțiuni, iar instanța de judecată trebuie să facă diferența în ceea ce privește expunerea stării de fapt a atribuțiilor și activităților pe care le desfășura aceasta.

Astfel, a precizat că, la momentul la care a constatat lipsa celor două inculcate de la serviciu, a sesizat-o pe șefa sa pe linie ierarhică, exprimându-și nemulțumirea, întocmind documentația scrisă în acest sens. Acea încunoștințare ar fi echivalat cu așa zisa decizie de la acea complicitate morală, în sensul de a acoperi lipsa acestora de la serviciu și de a demara procedurile la care legea o obliga și, în aceste condiții, nu se poate reține în seama sa faptul că a omis să desfășoare orice activitate care ar fi dus la lămurirea situației din punct de vedere al obligațiilor acestora.

Așadar, în opinia apărării, nu subzistă niciuna din ipotezele pe care procurorul și-a sprijinit acuzațiile în ceea ce privește implicarea sa și respectiv actele materiale ale infracțiunii de abuz în serviciu.

Totodată, a solicitat a să se aibă în vedere că din cele expuse de procuror, atât în actul de investire a instanței, cât și în precizările ulterioare, nu s-a adus

niciun element care să confirme încălcarea vreunei norme din legislația primară, motiv pentru pronunțarea unei soluții de achitare.

În ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual, în principal, a solicitat achitarea, întrucât nu-i reproșează inculpatei că ar fi întocmit un înscris oficial în accepțiunea legii, acea fișă de evaluare reprezenta un înscris intern care nu avea menirea de a ieși ca un act de autoritate către o altă instituție de stat sau a fi pus în circuitul civil, pentru a fi întrunite condițiilor prevăzute de normele din vechiul cod sau noul cod penal, sens în care înscrisurile care au fost emise pentru fișele de evaluare pentru cele două inculpate C. și K. nu întrunesc cerințele pentru a fi socotit un înscris oficial și care să atragă incidența norme de incriminare sub aspectul infracțiunea de fals intelectual. În subsidiar, a solicitat instanței a avea în vedere soluția de încetare a procesului penal.

6. *Inculpata J.* a solicitat în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 41 alin. (2) din Codul penal anterior și art. 5 din Codul penal, în baza art. 395 alin. (5) din Codul de procedură penală, în principal, achitarea în baza art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală și art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală și în baza art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală să se lase nesoluționată latura civilă, iar, în subsidiar, să se constate achitat prejudiciul în timpul judecării și în baza art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 16 lit. h) din Codul de procedură penală și art. 74 ind. 1 alin. (2) teza a II-a din Cod penal 1969, întrucât există o cauză de nepedepsire, cu aplicarea art. 5 alin. (2) din Codul penal, să se dispună încetarea procesului penal.

A solicitat să se rețină că, atât inculpata J., cât și inculpatele C. și K. au avut raporturi de muncă reglementate de Codul muncii, în baza unui contract de muncă, neavând calitatea de funcționari publici.

De asemenea, s-a apreciat că această faptă omisivă, constând în neîntreprinderea niciunui demers de sancționare a celor două angajate, nu constituie infracțiune și nu este prevăzută de legea penală pentru următoarele motive: nu sunt întrunite cerințele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, întrucât în cauză omisiunea demarării demersurilor de sancționare a celor două angajate nu constituie o încălcare a unor atribuții de serviciu prevăzute într-o lege sau ordonanță a Guvernului, astfel cum s-a stabilit prin Deciziile nr. 405/2016 și nr. 392/2017 ale Curții Constituționale și omisiunea Parlamentului de a modifica conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu corespunzător cu cele reținute în considerentele Deciziei nr. 405/2016 a C.C.R și confirmate în considerentele Deciziei nr. 392/2017 a C.C.R, în sensul de a reglementa valoarea pagubei și gravitatea vătămării rezultate din comiterea faptei de abuz în serviciu, cu aplicarea principiului ultima ratio, astfel cum acesta a fost dezvoltat în doctrină și jurisprudență (inclusiv cea a Curții Constituționale), aceste circumstanțieri fiind necesare pentru delimitarea răspunderii penale de celelalte forme de răspundere juridică, face ca abuzul în serviciu, astfel cum este prevăzut în prezent în Codul penal și cum era prevăzut

în Codul penal anterior, să nu întrunească cerințele de legalitate a incriminării. În lipsa instituirii pe cale legislativă a unui prag minim al valorii pagubei sau a gravității vătămării, instanța de judecată se află în imposibilitate totală și obiectivă să stabilească dacă o pagubă de 34.339 lei (aproximativ 7.000 euro) constituie, potrivit principiului ultima ratio, o vătămare suficient de gravă pentru a reține existența unei infracțiuni, iar nu a unei simple răspunderi extrapenale, în opinia apărării, existând o incertitudine totală, pe care instanța nu o putea nici înlătura nici lămuri, că o faptă imputată drept abuz în serviciu care a produs o pagubă de 34.339 lei constituie sau nu conținutul constitutiv al infracțiunii, în cauză nu au fost întrunite cerințele art. 1 alin.1 din Codul penal, potrivit cu care doar legea penală prevede faptele care constituie infracțiuni.

În continuare, cu privire la omisiunea de a demara procedura de sancționare nu a fost comisă prin încălcarea unor atribuții de serviciu prevăzute în legislația primară, s-a reținut că, potrivit art.17 lit. a) din Codul penal, infracțiunea comisivă care presupune producerea unui rezultat se consideră săvârșită și prin omisiune când există o obligație legală de a acționa. Niciuna din reglementările din legislația primară arătate de parchet, atât prin Rechizitoriu, cât și prin precizările scrise din timpul cercetării judecătorești, nu a instituit o obligație pentru inculpată, în calitate de șef serviciu al Complexului de servicii destinate copilului, respectiv șef Serviciu secretariat, să ia măsuri în vederea sancționării unor persoane care nu vin la serviciu.

Mai întâi, pentru ambele perioade arătate în actul de sesizare (03 martie 2008 - 01 august 2008, respectiv 03 iulie 2009 - 01 august 2010), inculpata J. nu a avut calitatea de funcționar public, aceasta desfășurându-și raporturile de muncă în cadrul D.G.A.S.P.C în baza unui contract de muncă supus regimului prevăzut de Legea nr. 53/2003 (Codul muncii).

Astfel, parchetul a identificat mai multe texte din Codul muncii (Legea nr. 53/2003) care ar prevede atribuțiile de serviciu ce ar fi fost încălcate prin omisiunea demarării demersurilor de sancționare.

Cu privire la aceste texte de lege, singurele ce puteau fi reținute, în raport, cu J., având în vedere raporturile de muncă pe care le avea, s-au făcut următoarele precizări: toate privesc drepturi sau obligații ale angajatorului nu ale inculpatei, dispozițiile art. 14 alin. (1) din Codul muncii prevăd definiția legală a angajatorului, care, în cauză, în mod cert, nu putea fi inculpata; în legătură cu constatarea abaterilor disciplinare săvârșite de angajați, printre care s-ar număra și absențele nejustificate de la serviciu și aplicarea unor sancțiuni textele s-a făcut referire la drepturi ale angajatorului, nicidecum la obligații ale acestuia; niciuna din aceste norme nu instituie vreo obligație pentru inculpata J., în calitățile pe care aceasta le avea, de a demara proceduri de sancționare, nu obliga la vreo acțiune determinată, a cărei încălcare să constituie nerespectarea unei atribuții de serviciu.

Pentru că s-a discutat de infracțiuni săvârșite prin omisiune acestea nu au putut consta decât în încălcarea unei obligații, iar nicidecum a unui drept, care presupune întotdeauna dreptul de opțiune, respectiv de a acționa sau nu. În realitate, apărarea a arătat că se află în prezența unei simple probleme de dreptul

muncii, respectiv încasarea unor drepturi salariale la care angajatul nu avea dreptul, care avea o rezolvare prevăzută expres în legislația muncii.

S-a mai susținut că infracțiunea de abuz în serviciu nu mai întrunește cerințele de legalitate a incriminării prevăzute de art. 1 alin. (1) din Codul penal, sub aspectul clarității și certitudinii incriminării, susținând că legalitatea incriminării este un principiu fundamental al dreptului penal, destinat legiuitorului și organelor judiciare, conform căruia numai faptele prevăzute de legea penală în momentul săvârșirii lor constituie infracțiuni și pot fi sancționate penal. Principiul legalității incriminării și a pedepsei presupune că nicio faptă nu poate fi considerată ca infracțiune dacă nu există o lege care să prevadă acest lucru (*nullum crimen sine lege*) și nicio sancțiune penală nu poate fi aplicată dacă ea nu era prevăzută de lege pentru fapta comisă (*nulla poena sine lege*).

Așa cum a stabilit deja Înalta Curte de Casație și Justiție în jurisprudența sa obligatorie (Decizia nr. 4 din 4 martie 2015, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept), legalitatea incriminării și a pedepsei apare ca una dintre cele mai importante limitări ale lui *ius puniendi*, ea reprezentând principala garanție a securității juridice a cetățeanului în fața dreptului penal.

Omisiunea legiuitorului României de a pune de acord prevederile art.297 din Codul penal, în termenul de 45 de zile prevăzut de art.147 alin. (1) din Constituție, cu deciziile Curții Constituționale de admitere a unor excepții de neconstituționalitate care privesc acest articol de lege, a avut ca efect direct și de neînlăturat lipsa de certitudine cu privire la existența normei de incriminare, respectiv incertitudinea legii penale. Lipsa de certitudine a incriminării a împiedicat, în mod irefragabil, instanța de judecată să încadreze fapta concretă reținută în prevederile unui text de lege, în speță art.297 din Codul penal, care este nesigur, incert, îndoielnic.

Or, în mod concret, pe de o parte, Curtea Constituțională prin decizii cu efect obligatoriu erga omnes a decis deja că norma de incriminare de la art. 297 din Codul penal este incertă în forma actuală și nu satisface cerințele de legalitate a incriminării arătate la art.1 alin. (1) din Codul penal și, pe de altă parte, că prin efectul obligatoriu al deciziilor interpretative emise de Curtea Constituțională aplicarea dispozițiilor art. 297 din Codul penal nu mai este posibilă în activitatea judiciară până la intervenția legiuitorului în sensul art. 147 alin.(1) din Constituție. 2. Jurisprudența obligatorie a C.C.R în ce privește dispozițiile art.297 alin.(1) din Codul penal este dată de Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, Decizia nr.392 din 6 iunie 2017, Decizia nr. 458 din 22 iunie 2017. Prin jurisprudența obligatorie arătată, Curtea Constituțională a constatat că, în forma actuală, ulterior trecerii celor 45 de zile pentru punerea de acord cu Decizia nr. 405/2016, textul art.297 alin (1) din Codul penal nu satisface cerințele de claritate și predictibilitate care dau conținut principiului legalității incriminării.

În ceea ce privește obligativitatea considerentelor deciziilor Curții Constituționale a făcut referire la Decizia nr.1039 din 5 decembrie 2012 (publicată în Monitorul Oficial nr. 61 din 29.01.2013) a Curții Constituționale,

Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011, nu în ultimul rând Decizia nr. 223 din 13 martie 2012.

În sfârșit, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care acesta s-a sprijinit. Astfel, atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor Curții Constituționale au fost general obligatorii, potrivit dispozițiilor art.147 alin.(4) din Constituție și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept.

În sensul obligativității considerentelor deciziilor de constatare neconstituționalității, a menționat că jurisprudența Curții Constituționale a fost coerentă și incontestabilă și a făcut referire la Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1/1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.16 din 26 ianuarie 1995, Decizia nr.1415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.796 din 23 noiembrie 2009, Decizia nr.414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr.415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.294 din 5 mai 2010, Decizia nr.694 din 20 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.392 din 14 iunie 2010, Deciziile nr.872 și nr.874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.433 din 28 iunie 2010, Decizia nr.903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.584 din 17 august 2010, Decizia nr.1018 din 19 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.511 din 22 iulie 2010, Decizia nr.536 din 28 aprilie 2011, Decizia nr.766 din 15 iunie 2011, Decizia nr.799 din 17 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.440 din 23 iunie 2011, Decizia nr.1615 din 20 decembrie 2011, Decizia nr.223 din 13 martie 2012, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, Decizia nr. 24 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 12 aprilie 2016 ș.a.

În ceea ce privește efectele obligatorii ale deciziilor de interpretare ale CCR, cu privire la natura juridică a deciziilor Curții Constituționale referitoare la abuzul în serviciu Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit deja (de ex. Decizia penală nr. 422/RC din 18 octombrie 2016) ca prin acestea nu s-a constatat neconstituționalitatea art.297 din Codul penal, deciziile fiind de interpretare a normelor legale din perspectivă constituțională. În ce privește efectele deciziilor de interpretare a constituționalității unui text de lege, Curtea Constituțională a stabilit deja că acestea sunt obligatorii erga omnes în aceeași măsură ca deciziile pure și simple, făcând referire la Decizia nr.898 din 30 iunie 2011, Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, Decizia nr.854 din 23 iunie 2011.

În concluzie, a menționat că legea penală incertă echivalează cu neprevăderea în legea penală, arătând că este neîndoielnic că nepunerea de acord a dispozițiilor art.297 alin.(1) din Codul penal cu Deciziile nr. 405/2016 și nr.392/2017, în termen de 45 de zile de la publicarea acestora în Monitorul

Oficial, în sensul reglementării unui prag valoric, respectiv a intensității vătămării, trebuie să determine constatarea definirii incomplete a conținutului constitutiv al infracțiunii. Astfel, dacă în ce privește sintagma "îndeplinește în mod defectuos" în activitatea concretă de înfăptuire a justiției instanțele pot aplica în continuare textul legal în măsura în care prin aceasta se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii", în ce privește pragul valoric al pagubei pe care trebuie să-l atingă fapta, respectiv intensitatea vătămării produsă prin faptă, instanțele nu pot suplini tăcerea legii și să le stabilească pe cale judiciară.

De asemenea, a arătat că, dincolo de orice îndoială rezonabilă, nu orice faptă întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.297 din Codul penal, ci doar acea faptă care a produs o pagubă de o anumită valoare, respectiv o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice de o anumită intensitate. Instanțele puteau stabili judiciar aceste două valori doar prin depășirea limitelor puterii judecătorești, fiind de principiu că judecătorul aplică legea și nu poate "spune" legea. Stabilirea unui prag de valoare a pagubei, pe cale de interpretare în activitatea judiciară, a fost o înfrângere a principiului legalității, fiind de esența acestuia că judecătorul poate dispune condamnări doar în baza unei legi care trebuie să fie clară și certă.

În subsidiar, a solicitat să se constate achitarea prejudiciului pretins a fi produs prin fapta pentru care a fost trimisă în judecată partea civilă D.G.A.S.P.C și să se dispună încetarea procesului penal, în baza art. 396 alin. 6 din Codul de procedură penală, cu referire la art. 16 lit. h) din Codul de procedură penală și art. 74 ind.1 alin.(2) teza a II-a din Codul penal 1969, întrucât există o cauză de nepedepsire, cu aplicarea art. 5 alin (2) din Codul penal.

7. *Inculpatul B.*, în temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală a solicitat: - achitarea pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu asimilat infracțiunii de corupție, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 13² din Legea nr.78/2000 având în vedere că : a) fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege în baza art. 16 alin. (1) lit. a teza a II-a din Codul de procedură penală; b) fapta nu este prevăzută de legea penală în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală; achitarea pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal având în vedere că: a) fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege în baza art. 16 alin.(1) lit. b) teza II din Codul de procedură penală; b) există o cauză justificativă sau de neimputabilitate în baza art. 16 alin. (1) lit. d) teza I din Codul de procedură penală, art.25 din Codul penal.

Cu privire la acuzația de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969, a susținut că nu au fost întemeiate argumentele privind acuzația formulată de parchet, în sensul că inculpatul nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., deoarece, așa cum a rezultat din fișa postului, inculpatul B.: asigura coordonarea, îndrumarea și controlul activității desfășurate de personalul centrelor și propunea conducerea D.G.A.S.P.C sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplineau în mod corespunzător atribuțiile; raporta,

directorului general adjunct, toate evenimentele deosebite care apăreau în centre și făcea propuneri pentru remedierea problemelor apărute. Acesta a sesizat, în mai multe rânduri, conducerea D.G.A.S.P.C cu privire la inculpata C., dar nu s-a dispus nicio măsură, directoarea A. fiind singura care avea puterea de decizie, conferită de lege, cu privire la sancționarea inculpatei C.. De asemenea, menținerea în funcție, în calitate de angajat la D.G.A.S.P.C, a inculpatei C., deși cunoștea faptul că aceasta își desfășura activitatea la sediul Organizației Județene P.... .., s-a realizat doar prin dispozițiile date de A..

În susținerea acestei apărări, a făcut referire la declarațiile inculpaților C., A., D. (vol.3. fil. 130-136), F. (vol.3 fil.111-117), precum și la declarațiile martorilor U1., H3., (vol.4 fil.360-365), B3. (vol.4 fil.366-373), susținând că nu putea să o sancționeze pe inculpata C., doar, cel mult, să aducă la cunoștința conducerii D.G.A.S.P.C aceste aspecte, ceea ce a și făcut. De asemenea, acesta nu putea decât să propună conducerii D.G.A.S.P.C sancțiuni disciplinare și să raporteze, directorului general și în niciun caz nu poate aplica o sancțiune directă, făcând referire și la declarația martorului A2., dată în fața instanței

În continuare, a făcut referire la atribuțiile prevăzute în fișa postului a inculpatei A., respectiv aproba statul de personal al Direcției generale; numea și elibera din funcție personalul din cadrul Direcției generale, potrivit legii; elabora și propunea spre aprobare consiliului județean, respectiv consiliului local al sectorului municipiului București, statul de funcții al Direcției generale, având avizul colegiului director; controla activitatea personalului din cadrul Direcției generale și aplica sancțiuni disciplinare acestui personal.

În concluzie, a susținut că acesta nu avea puterea de decizie de a o menține sau de a-i desface contractul de muncă, inculpatei C., nu avea ca atribuții de serviciu nici măcar posibilitatea de a sancționa disciplinar, aceste atribuții revenind în sarcina exclusivă a conducerii D.G.A.S.P.C - în speța de față, director A..

Cu privire la acuzația prin care a încălcat prevederile art.40 alin. (l) lit. d) și e) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, precum și acuzația prin care inculpatul B. a încălcat prevederile art. 61 lit. a) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, a făcut referire la atribuțiile rezultate din fișa postului a inculpatei A. și din Regulamentul de funcționare al D.G.A.S.P.C

Referitor la acuzația prin care a încălcat prevederile art. 109-111 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, s-a susținut că sunt texte de lege conexe care delimitează timpul de muncă și care pot fi privite ca o susținere a faptului ca inculpata C. nu a prestat acest timp de muncă reglementat.

S-a învederat faptul că, așa cum a rezultat și din probatoriul prezent în speța de față, de foile colective de prezență și de pontaje s-a ocupat exclusiv U1., arătând că nu înțelege modul discreționar în care parchetul a ales să aplice legea în speța de față, având în vedere că, acesta a aplicat dubla măsură cu privire la suspiciunea de comitere a aceluiași infracțiuni, atât de către persoane diferite.

Cu privire la acuzația prin care a încălcat prevederile art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii a făcut din nou trimitere la atribuțiile cuprinse în fișa postului a inculpatei A. și în Regulamentul de funcționare al D.G.A.S.P.C

...., respectiv, aceasta în calitate de director general, era singura care putea lua măsurile de sancționare a inculpatei C..

De asemenea, conform organigramei D.G.A.S.P.C (art.7, cap. III din Regulamentul de organizare și funcționare al D.G.A.S.P.C) inculpatul B. se afla în subordinea Directorului General, A. și d-nei Director General Adjunct, I., singurele cu putere de decizie în sancționarea disciplinară a inculpatei C. (cap. IV, art.18 și art.19 din Regulamentului de organizare și funcționare al D.G.A.S.P.C). Din declarațiile martorilor și inculpaților, aflate la dosarul cauzei, a rezultat că inculpatul B. a mers la A. și I. și le-a adus la cunoștință că C. nu vine la serviciu și a făcut și un referat în acest sens.

Apărarea a făcut referire la fișa postului inculpatului nr. 256/02.07.2012, aflată la dosar, semnată de acesta și avizată de A., din care rezultă că inculpatul B. nu avea nicio atribuție de serviciu, care conexată cu textele de lege incriminate de parchet, să ducă la concluzia că acesta a săvârșit fapta de abuz în serviciu și, mai mult, să întreprindă vreun demers pentru sancționarea inculpatei C., în afară de acela de a aduce la cunoștința conducerii ca aceasta nu se prezenta la locul de muncă, ceea ce a și făcut.

Referitor la calitatea de funcționar public a inculpatului B., apărarea a reiterat faptul că a fost angajat la D.G.A.S.P.C cu contract de muncă și nu i s-a adus niciodată la cunoștință faptul că ar avea calitatea de funcționar public, în contextul în care nu a fost numit în condițiile impuse de Legea nr.188/1999, inculpatul fiind acuzat de către parchet că a încălcat prevederile art. 43 din Legea nr. 188/1999.

Totodată, a solicitat să se aibă în vedere și prevederile art.147 alin.(1) din Constituția României, solicitând, în subsidiar, să se constate că a fost împlinit termenul de 45 de zile de la emiterea Deciziei nr. 405/16 iunie 2016 de către Curtea Constituțională a României, în care legiuitorul avea obligația de a pune în acord legea cu hotărârea C.C.R.

Cu privire la acuzația de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal 1969, a susținut că, așa cum a rezultat din rechizitoriul, numita A., uzând de prerogativele funcției deținute, la data de 03.01.2012, a acționat în vederea menținerii ilegale în post, pe statul de funcții al instituției pe care o conducea, a numitei C., dând dispoziții de angajare, promovare, mutări în diferite funcții și, totodată, în perioada 7 iulie 2006-31 decembrie 2013, a avut calitatea de director executiv al DGASPC, pentru a da aparența întocmirii în ordine cronologică a unor documente în legătură cu prezența la serviciu, a numitei C., a solicitat, inclusiv inculpatului B., să fie înregistrate retroactiv înscrisuri în registrele de intrare-ieșire corespondență, aparținând instituției și să fie falsificate anumite înscrisuri care să dovedească prezența la serviciu a inculpatei C..

În continuare, a făcut referire la declarația inculpatei C., precum și la declarațiile martorilor U1. (vol. 3. fil. 254-264), H3. (vol.4, fil.360-365), inculpaților D. (vol. 3 fil. 130-136), F. (vol.3 fil.11-117), arătând că toate aceste presiuni, amenințări însoțite de teama de a nu își pierde locul de muncă, puteau fi privite ca o constrângere psihică/morală care a dus la întocmirea forțată a tuturor documentelor, solicitate de conducerea D.G.A.S.P.C (director A.), pentru a justifica prezența celor două angajate la serviciu, persoane protejate de

întreaga conducere a D.G.A.S.P.C. Pericolul de a pierde locul de muncă, cu care au fost amenințați toți angajații D.G.A.S.P.C a fost unul grav, în condițiile în care într-un oraș de provincie serviciul este singura sursă de existență, deoarece sectorul privat nu oferă nicio alternativă, etc. În cazul inculpatului B. această frică de a nu pierde locul de muncă (fiind singurul întreținător de familie: soție, un copil minor, rate la bancă, etc.) a fost singurul motiv care a condus la întocmirea documentelor solicitate de către directoarea A..

Condiția legală privind comiterea faptei prevăzute de legea penală din cauza constrângerii morale a impus cerința ca fapta să fi fost cerută explicit sau implicit de către cel care exercita constrângerea.

În cazul de față, sub imperiul presiunii psihice la care erau supuși de conducerea D.G.A.S.P.C, angajații acestei instituții, inclusiv B., au avut atitudinea psihică a făptuitorului care nu a prevăzut rezultatul acțiunii lor și nu l-a acceptat. În cei opt ani, conducerea D.G.A.S.P.C a fost singura răspunzătoare de menținerea în funcție a celor două angajate (în mod fictiv), iar în cazul lui B. nu se putea reține nicio acțiune în sensul menținerii în funcție a inculpatei C., acesta întocmind actele solicitate de conducerea D.G.A.S.P.C după momentul declanșării cercetărilor și nu înainte de acest moment. Aceste înscrisuri, întocmite de B., la cererea inculpatei A., nu au avut ca efect menținerea fictivă pe statul de salariu a inculpatei C., ele fiind folosite de conducerea D.G.A.S.P.C doar la motivarea prezenței acestora la serviciu în fața organelor de cercetare penală.

S-a mai susținut că inculpatul B. a întocmit acel raport de evaluare la presiunea inculpatei A., fiind în relații de subordonare directă față de aceasta, arătând, că inculpata a recunoscut că l-a determinat pe inculpatul B. să semneze rapoartele de evaluare a inculpatei C., și, totodată, a solicitat să se aibă în vedere și faptul că toți angajații DGASPC s-au supus ordinelor conducerii (pe fondul presiunilor constante și a unei stări de temere permanente) și au întocmit documentele solicitate.

8. *Inculpatul D.* a solicitat, în principal, achitarea în temeiul dispozițiilor art. 11 pct.2 lit. a) din vechiul Cod de procedură penală raportat la dispozițiile art. 10 alin.(1) lit. b) și lit. d) din vechiul Cod de procedură penală. În subsidiar, a solicitat ca pedeapsa aplicată să fie stabilită cu aplicarea dispozițiilor art.374 alin.(4) raportat la dispozițiile art.396 alin.(10) din Codul de procedură penală.

Totodată, a solicitat schimbarea încadrării juridice a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal în infracțiunea de neglijență în serviciu prevăzută de art.249 din l din Codul penal 1969.

Cu privire la fapta reținută în sarcina inculpatului de a nu întreprinde demersuri de sancționare a numitei C., în condițiile în care nu s-ar fi prezentat la serviciu, a precizat că aceasta a reprezentat o omisiune care trebuia încadrată juridic ca neglijență în serviciu și nu abuz în serviciu, considerând că vinovăția inculpatului cu privire la această faptă a îmbrăcat forma culpei, în condițiile dispozițiilor art.19 alin.(1) pct.2 lit. b) din vechiul Cod penal.

În susținerea solicitării de achitare întemeiată pe dispozițiile art.11 pct.2 lit. a) din vechiul Cod de procedură penală raportat la dispozițiile art.10 alin. (l) lit. b) din vechiul Codul de procedură penală, a învederat că fapta de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969 a fost descrisă de către acuzare prin raportare la încălcarea dispozițiilor legale privind „asigurarea, în conformitate cu legislația în vigoare, a respectării normelor de disciplină de către salariații din subordine și a întocmirii propunerilor către directorul general pentru salariații care au săvârșit abateri disciplinare”.

Astfel, a solicitat să constate că, prin raportare la funcția ocupată de către inculpat în perioada 01.01.2011-01.06.2012, respectiv aceea de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare din cadrul D.G.A.S.P.C., atribuțiile acestuia erau reduse cu privire la faptele pentru care a fost acuzat, iar normele încălcate de către inculpat au fost doar cele prevăzute în Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C., astfel cum acesta a fost aprobat prin Hotărârea C.J nr. 142/15.12.2010.

În ceea ce privește cererea inculpatului de achitare în temeiul dispozițiilor art.11 pct.2 lit. a) din vechiul Cod de procedură penală raportate la dispozițiile art. 10 alin. l lit. d) din vechiul Cod de procedura penală, a învederat că fapta de fals intelectual prevăzută de art.289 din Codul penal 1969 a fost descrisă de către acuzare prin raportare la întocmirea și semnarea fișei postului pentru numita C., respectiv întocmirea și semnarea raportului de evaluare a performanțelor profesionale ale acesteia. Față de acest aspect, a solicitat să se constate cu privire la aceste fapte lipsa intenției în forma sa directă prevăzută de dispozițiile art.19 alin.(l) pct. 1 din vechiul Cod penal, arătând, că cele două documente au fost întocmite exclusiv la solicitarea expresă a Serviciului Resurse Umane și a conducerii D.G.A.S.P.C., iar numita C. nu le-a semnat în prezența inculpatului, activitatea acestuia, rezumându-se doar la redactarea lor.

Cu privire la cererea subsidiară, a menționat că inculpatul a formulat și menținut pe parcursul întregii cercetări judecătorești cererea ca judecata să se desfășoare conform procedurii simplificate prevăzute de dispozițiile art.374 alin.(4) din Codul de procedura penală, astfel că, a solicitat stabilirea limitelor de pedeapsă să fie făcută potrivit dispozițiilor art.396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Cu privire la individualizarea pedepsei, a solicitat să dea eficiență și dispozițiilor art.76 raportat la dispozițiile art.74 din vechiul Cod penal, arătând că nu are antecedente penale, este căsătorit, are un copil minor în întreținere, are studii superioare și un loc de muncă stabil. De asemenea, atât pe parcursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești din prezenta cauză, inculpatul a avut o atitudine sinceră și cooperantă, declarațiile inculpatului depășind limitele unei simple recunoașteri a propriei vinovății, fiind de natură să contribuie la aflarea adevărului.

9. *Inculpata K.* a menționat că legea mai favorabilă este legea veche, astfel că, a solicitat reducerea cu 1/3 a limitelor de pedeapsă în temeiul art.396 alin.(10) din Codul de procedură penală, recunoscând în totalitate fapta reținută în actul de sesizare a instanței.

Totodată, la individualizarea pedepsei a solicitat să fie avute în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art.72 din Codul penal 1969,

limitele de pedeapsa reduse cu 1/3, gradul de pericol social concret al faptei săvârșite, gradul de contribuție al inculpatei la săvârșirea faptelor, valoarea prejudiciului care nu este extrem de mare, persoana inculpatei, aceasta neavând antecedente penale fiind la primul conflict cu legea penală, are în întreținere un copil minor, care are o serie de afecțiuni medicale, fiind depuse la dosar acte medicale. De asemenea, la momentul începerii urmăririi penale, inculpata lucra ca administrator la H4. SRL .

În concluzie, a solicitat aplicarea unei pedepse orientate sub minimul special prevăzut de lege și implicit suspendarea sub supraveghere a pedepsei în temeiul art.81 din Codul penal anterior, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de acesta, considerând ca scopul pedepsei putea fi atins și fără executarea efectivă a acesteia.

A mai solicitat să fie avute în vedere aspectele mai sus menționate și nu în ultimul rând că regretă sincer săvârșirea faptelor și a conștientizat gravitatea săvârșirii unor astfel de fapte penale și consecințele negative ale acestora.

10. *Inculpata C.* a solicitat aplicarea dispozițiilor art. 396 alin.10 din Codul de procedură penală, reducerea limitelor pedepsei cu o treime, deși instanța a respins judecarea în procedura simplificată. A subliniat că și-a recunoscut fapta, respectiv că, deși a fost angajată D.G.A.S.P.C., nu s-a prezentat la locul de muncă și a încasat necuvenit și a semnat acele acte descrise prin actul de sesizare.

A solicitat să se aibă în vedere circumstanțele personale și reale, starea de sănătate, faptul că este integrată social, lucrează și nu a mai avut probleme cu legea penală anterior acestei cauze.

În continuare, a solicitat ca în momentul în care se face aplicarea acestor texte de lege, modalitatea de executare a pedepsei să fie suspendată, având în vedere faptul că este o persoană integrată social, a recunoscut și regretă faptele, nu are antecedente penale, a avut o poziție sinceră a colaborat cu organele de urmărire penală, cât și cu instanța de judecată.

În consecință, a solicitat aplicarea unei pedepse orientate către minimul prevăzut de lege, cu reducerea limitelor pedepsei, iar în ceea ce privește latura civilă, având în vedere că a recunoscut fapta, urmează a suporta și prejudiciul raportat la această perioadă infracțională.

11. *Inculpatul E.* a solicitat, în temeiul art.396 alin.5, rap. la art.17 alin.(2) și art. 16 lit. c) din Codul de procedură penală, achitarea pentru infracțiunea prev. de art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000, cu trimitere la art. 248 din Codul penal 1969 și respingerea acțiunii civile în privința inculpatului E., în temeiul art.25 alin.(1) și (5) din Codul de procedură penală. Referitor la infracțiunea de instigare la fals intelectual, prevăzută de art.25 din Codul penal 1969 raportat la art.289 din Codul penal 1969 a solicitat achitarea în baza art.16 lit. c) din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește pretinsa instigare a inculpatei K., o primă observație pe care apărarea a făcut-o cu privire la descrierea faptei s-a referit la neconcordanța

dintre aceasta și încadrarea juridică. Astfel, a precizat că, în cauză s-a reținut o instigare la o complicitate la abuz în serviciu, deoarece inculpata K. a fost trimisă în judecată pentru infracțiunea de complicitate la abuzul în serviciu pretins săvârșit de către inculpata F.. Din această perspectivă, încadrarea juridică pentru inculpatul E., în opinia apărării, ar fi trebuit să fie cea prev. de art.25 raportat la art.26 din Codul penal anterior, raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000, comb. cu art.248 din Codul penal anterior. Or, inculpatul E. a fost trimis în judecată doar pentru infracțiunea prev. de art.25 din Codul penal anterior, raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000, comb. cu art.248 din Codul penal anterior, care are corespondent în fapta descrisă cu privire la instigarea inculpatei A..

Astfel, în opinia apărării, nu se poate reține că instanța de judecată este investită cu toate faptele descrise în rechizitoriu, chiar dacă acestea nu au fost menționate în integralitate în capitolul „în drept.”, cu atât mai mult cu cât, nu există o începere a urmăririi penale, nici măcar în rem, ori o punere în mișcare a acțiunii penale pentru instigare la complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu. În caz contrar, în opinia apărării, s-ar ajunge la situația nelegală a condamnării unei persoane în lipsa urmăririi penale pentru infracțiunea respectivă, ceea ce ar reprezenta și o încălcare a dreptului la un proces echitabil. Prin urmare, dispozitivul rechizitoriului a avut în vedere doar pretinsa instigare a autoarei A., iar nu și a complicei K. la abuzul în serviciu presupus comis de inculpata F.. Din această perspectivă, instanța de judecată nu s-ar putea pronunța cu privire la fapta respectivă, printr-o soluție de condamnare sau achitare, întrucât și-ar depăși limitele, iar principiul legalității ar fi înfrânt.

În continuare, s-a făcut referire la declarația inculpatei K. dată la termenul de judecată din 21.03.2018, precum și la cea din faza de urmărire penală, la 28.03.2016, din care rezultă, dincolo de orice îndoială, că inculpatul E. nu a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul D.G.A.S.P.C, dar în fapt să își desfășoare activitatea la sediul P....., filiala

În același sens, a menționat că sunt și declarația inculpatului E. dată la termenul de judecată din 21.03.2018, declarația din data de 21.03.2018 a martorului G4., secretar executiv al P.... în perioada de referință, arătând apărarea că, și așa cum s-a stabilit și în doctrină, există instigare la complicitate numai atunci când o persoană a determinat o altă persoană să ajute sau să înlesnească săvârșirea de către autor a unei fapte penale, prin urmare, mutatis mutandis, în speța de față, parchetul trebuia să probeze, dincolo de orice dubiu, existența următoarelor condiții pentru subzistența infracțiunii în sarcina inculpatului E.: cunoașterea de către acesta a intenției infracționale a inculpatei F.; apariția inițială a ideii infracționale de ajutor sau înlesnire a activității inculpatei F. în mintea inculpatului E.; inocularea/transmiterea acestei idei infracționale de către inculpatul E. inculpatei K.; inexistența unei atare reprezentări de ajutor sau înlesnire a activității inculpatei F. în mintea inculpatei K. anterior pretinsei instigări, aparținând inculpatului E.; asimilarea și implementarea activității de ajutor sau înlesnire a activității inculpatei F. de către inculpata K., ca expresie strictă a materializării ideii infracționale transmise de către inculpatul E.. Or, din declarația inculpatei K. a rezultat că inculpatul E. nu

a determinat-o să se angajeze la D.G.S.P.A.C, dar să nu se prezinte la locul de muncă, ci la sediul partidului.

O a doua observație a apărării s-a referit la precizările făcute de procuror, la solicitarea instanței, pentru termenul de judecată din 25.04.2017, acestea s-au făcut după finalizarea procedurii de Cameră preliminară, adică într-un moment în care actul de sesizare nu mai putea fi modificat.

Astfel, deși în rechizitoriu se lasă să se înțeleagă că inculpata K. a ajutat-o pe inculpata F. să comită infracțiunea de abuz în serviciu, în completările respective s-a susținut la pag. 6 că autori la complicitatea inculpatei K. sunt A., G., H., J. și F.. Cum aceste completări s-au făcut tardiv, instanța de fond nu ar putea avea în vedere aceste din urmă dispoziții, întrucât, în caz contrar, și-ar depăși limitele investiției prin actul de sesizare, deoarece numai rechizitoriul stabilește limitele judecătii, prin descrierea faptei în conformitate cu prevederile art.329 din Codul de procedură penală. Or, precizările depuse de acuzare după epuizarea Camerei preliminare au fost completări la rechizitoriu, pe care astfel l-a și modificat. În consecință, a solicitat ca obiectul dosarului să rămână cel fixat prin rechizitoriu și examinat, în privința regularității, de către Judecătorul de cameră preliminară, însă, în măsura în care instanța, ar admite completarea acuzației, în sensul extinderii bazei factuale a acuzației de autorat și în sarcina inculpatelor A., G., H. și J., atunci, cu atât mai mult, Parchetul ar fi fost obligat să probeze, dincolo de orice îndoială rezonabilă, existența condițiilor instigării reținute în sarcina inculpatului E. prin raportare la toți autorii infracțiunii de abuz în serviciu, la a cărei complicitate ar fi instigat.

Cu privire la pretinsa instigare a inculpatei A., o primă observație a apărării a vizat precizările depuse pentru termenul de judecată din 25.04.2017, la solicitarea instanței (încheierea din 28.03.2017), acuzarea menționând că inculpatul E. ar fi instigat-o pe inculpata A. să săvârșească infracțiunea prev.de art.13 ind. 2 din Legea nr.78/2000, raportat la art.248 din Codul penal 1969.

În acest sens, acuzarea a susținut că inculpata A. ar fi încălcat o serie de norme din legislația primară și anume: art. 16 al.(4), art.40 al.(1) lit a)-f), art.61 lit.a), art.112 al.(1) și (2) (fost art. 109 al.1 și 2), art. 113 al.(1) și (2) (foste art.110 al.(1) și (2), art.114 al.(1) (fost art.111 al.1) și art.247-250 (foste art.263-266) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii; art.3 lit.c) și d), art.43 al.(1) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici; art. 3 lit. d) și h, art. 18 alin. (1) și (3) din Legea nr.7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici, în același sens fiind și precizările făcute de acuzare la data de 12.04.2017, în care au fost prezentate pe larg aceste pretinse încălcări ale legislației primare. Potrivit rechizitoriului, legislația primară pretins încălcată de către inculpata A. ar consta doar în dispozițiile din Codul muncii, și anume art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art. 263-266, prin urmare, instanța de fond urmează a avea în vedere numai aceste din urmă dispoziții, întrucât în caz contrar, și-ar depăși limitele investiției prin actul de sesizare.

În continuare, au fost redată pe larg declarațiile inculpaților K. (pag.36-40), A. (pag. 40-47), martorei U1. (pag. 47-53), inculpaților C. (pag. 53-55), G. (pag.57-58), B. (pag.71), D. (pag. 71-73), F. (pag. 73-76), martorului A2. (pag. 76), precum și ale martorilor F3. (pag.55-56), G3. (pag.56-57), H3. (pag.59-61),

I3. (pag.61), B3. (pag.62-63), J3. (pag.63-64), K3. (pag.64-65), L3. (pag.66-67), M3. (pag.67-68), N3. (pag.68-69) și D3. (pag.69-71).

În descrierea presupuselor infracțiuni, acuzarea a plecat de la două premise false, în încercarea de a convinge un observator obiectiv că determinarea inculpatei A. a avut ca temei poziția primului în cadrul administrației locale. Astfel, în primul caz, s-a susținut că: „în calitate de președinte al Consiliului Județean, inculpatul E. coordona și controla activitatea Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, instituție în cadrul căreia au fost încadrate inculpatele C. și K. de unde au și încasat salariul corespunzător, însă fără a se prezenta la locul de muncă și fără a desfășura niciun fel de activitate (pag.33-34). Aceasta, în condițiile în care, la aceeași pagină din rechizitoriu se reține că „Potrivit art.17 din regulament, Conducerea Direcției Generale se asigura de Directorul Executiv și de Colegiul Director, conform prevederilor legale și prezentului regulament”.

Față de acest aspect, apărarea a făcut referire la declarația inculpatului E., fiind redat conținutul acesteia, la declarația martorilor P3. de la termenul de judecată din 15.02.2018, §1. dată la termenul de judecată din 21.03.2018, menționând că acestea se coroborează și cu dispozițiile art.2 din H.G. nr.1434/2004 privind atribuțiile și Regulamentul - cadru de organizare și funcționare a D.G.A.S.P.C, art.6 și art.7 al.4 din același act normativ.

În consecință, prin raportare la probele administrate s-a susținut că inculpatul E. nu a avut atribuții de coordonare și control privind activitatea D.G.A.S.P.C, așa încât prima premisă de la care procurorul a plecat în descrierea presupusei infracțiuni este falsă.

În al doilea caz, s-a arătat că: „inculpatul E., în calitate de președinte al Consiliului Județean, în a cărui subordine directă se afla D.G.A.S.P.C., ar fi avut, atât obligația, cât și posibilitatea reală de sancționare a inculpatelor C. și K., în condițiile în care cunoștea că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P...., al cărui președinte era, și nu în cadrul D.G.A.S.P.C” (pag.35). Cu privire la aceste susțineri, apărarea a redat din conținutul declarației inculpatului E., arătându-se că aceasta se coroborează cu dispozițiile art.8 al. 3 din HG nr.1434/2004, precum și cu dispozițiile art 5 din același act normativ.

Astfel, față de cele menționate, în opinia apărării, a rezultat că pretinsa influență pe care inculpatul E. ar fi avut-o, în calitatea sa de președinte al C.J, a fost o simplă afirmație a acuzării, neînsoțită de vreo dovadă. Or, apărarea a demonstrat, pe baza unor dispoziții legale, că inculpatul nu le putea menține în funcție pe coinculpatele C. și K., așa cum s-a susținut în rechizitoriu.

De altfel, lipsa de rigoare juridică a acuzării a fost evidentă, în condițiile în care, în aceeași perioadă, cele două au fost promovate prin dispoziții ale directorului D.G.A.S.P.C, după cum urmează: „Prin Dispoziția nr.1258 din 21.12.2009 a Directorului D.G.A.S.P.C, începând cu data de 21 decembrie 2009, inculpata C. a fost promovată din funcția de referent III la treapta superioară - referent II (vol. 6, fil.470-473); Prin Dispoziția nr.1291 din 1.11.2010 a Directorului D.G.A.S.P.C,

începând cu data de 01 noiembrie 2010 inculpata C. - referent II, gradația 5 în cadrul Serviciului Secretariat, a fost promovată în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5 în cadrul aceluiași serviciu (vol.6, fil.467-469)" (pag.19 din rechizitoriu); „începând cu data de 21.12.2009, prin Dispoziția Directorului D.G.A.S.P.C nr.1260 din 21.12.2009 inculpata K., salariată în cadrul Serviciului Secretariat, a fost promovată din funcția de referent III la treaptă superioară - referent II (vol. 6, fil.399-402)" (pag.29 din rechizitoriu).

În logica acuzării, ar fi trebuit ca și promovările coinculpateilor, nu doar menținerea lor în funcție, să fie rezultatul tot al influenței inculpatului E., însă în rechizitoriu nu s-au făcut asemenea susțineri. Mai mult, nicio altă persoană nu a făcut vorbire despre o asemenea intervenție a inculpatului E., ceea ce a dovedit incoerența și lipsa de logică juridică a rechizitoriului. Prin urmare, nici această premisă nu a fost reală, așa încât concluziile la care acuzarea ajunge sunt false. Potrivit susținerilor din rechizitoriu, participația inculpatului E. pentru ambele infracțiuni a constat în forma instigării, prev. de art.25 din Codul penal 1969. Or, în acord cu doctrina în materie, activitatea de instigare a avut un caracter complex, presupunând, atât o activitate psihică, cât și una fizică, ea trebuind să se manifeste, în mod efectiv, printr-o acțiune. Activitatea de determinare trebuia, așadar, să se efectueze cu intenție, adică instigatorul să fie conștient că îl determină pe instigat să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală și să urmărească sau să accepte rezultatul acelei fapte, aspecte, în raport, cu care s-a făcut trimitere la declarația inculpatului E..

În probațiunea acestei presupuse activități, acuzarea a invocat cu precădere declarațiile coinculpatei A., ca probe directe, apărarea făcând trimitere la declarația martorei U1.. Astfel, a arătat că, în timp ce inculpata A. plasează momentul respectiv în anul 2008, martora U1. vorbește despre anul 2007. De asemenea, inculpata, conform propriilor mărturisiri, nu a cunoscut la acel moment situația celor două angajate, inclusiv presupusa protecție acordată de inculpatul E., împrejurare pe care ar fi aflat-o de la inculpata H.. De altfel, și în confruntarea cu inculpatul E., de la termenul de judecată din 21.03.2018, inculpata A. a precizat că: „i-am adus la cunoștință inculpatului situația celor două (...) în anul 2008, când, la rândul meu, am fost informată de șefa personalului U1..” Prin urmare, inculpata A. nu putea să-i spună martorei că „domnul E. știe despre această situație.” mai mult, martora nu a precizat niciodată că la întâlnire ar fi participat și inculpata H. (declarația din 03.10.2017).

În continuare, apărarea a făcut trimitere la declarația inculpatei C. în faza de urmărire penală, la 05.04.2016, la declarația inculpatului E., susțineri care se coroborează cu declarațiile martorei Z2. de la termenul de judecată din 21.03.2018, ale martorei Ș1., susținând lipsa de sinceritate a inculpatei A. și cu privire la aceste susțineri, care nu s-au coroborat cu nicio altă probă.

În același sens, apărarea a menționat că pe parcursul procesului, inculpata A. a dat declarații contradictorii, în faza de urmărire penală, la data de 08.01.2015, precum și în fața instanței, susținând că există diferențe semnificative între versiunile susținute de către inculpata A. în legătură cu cele 3-4 întâlniri pe care le-ar fi avut cu inculpatul E.. A fost evidentă, cu o singură

excepție, preocuparea inculpatei A. de a evita plasarea oricărei persoane în spațiul în care aveau loc întâlnirile, astfel încât susținerile sale să nu poată fi verificate printr-un martor.

Excepția la care s-a referit apărătorul a fost aceea că, potrivit declarației inculpatei A.: „la ultima discuție pe care am avut-o cu președintele C.J în legătura cu cele două angajate a participat și administratorul public al C.J, F3., persoana cu care am mai discutat și, ulterior, pe care l-am informat în legătura cu privire la faptul că situația celor două angajate continuă, în sensul ca nu s-au prezentat la serviciu, la sediul D.G.A.S.P.C”. În acest sens, inculpata a mai arătat că: „Totodată, sperând în rezolvarea acestei situații, cu ocazia unor discuții pe care le-am avut și cu vicepreședintele C.J, G3., l-am informat și pe acesta cu privire la faptul ca K. și C. nu vin la serviciu cu toate că mi s-a spus de către președintele C.J ca le va cere acestora sa se prezinte la D.G.A.S.P.C unde sunt angajate pentru a lucra”. În continuare, s-a făcut referire la declarațiile martorilor F3. și G3. (declarații din faza de urmărire penală din 12.01.2015 și 08.01.2015 și în fața instanței de judecată, la termenele din 28.11.2017 și 15.02.2018), apărarea, susținând că și în această privință susținerile inculpatei A. nu au avut acoperire probatorie, fiind doar simple afirmații care nu se coroborează cu declarațiile altor martori.

În legătură cu discutarea acelor organigrame, apărarea a apreciat extrem de importantă precizarea martorului G3. pe care a făcut-o în faza de urmărire penală, în fața instanței de judecată, martorul precizând că „în perioada respectivă, prin delegare, atribuția da a coordona nemijlocit activitatea D.G.A.S.P.C era dată în seama doamnei secretar al județului, aspecte, în raport, cu, care s-a făcut trimitere la declarația inculpatului E. care a declarat că: „Este greșită afirmația lui A. în sensul că discuta cu mine organigrama instituției D.G.A.S.P.C, aceasta fiind în competența Colegiului Director al respectivei instituții.”

În cele din urmă, apărarea a făcut trimitere la confruntarea inculpatul E., de la termenul de judecată din 21.03.2018, cu inculpata A. susținându-se că, din cele prezentate, a rezultat lipsa de sinceritate a inculpatei A. și atunci când a susținut că s-a întâlnit cu coinculpatul E. de 3-4 ori și a discutat despre situația celor două angajate. Ceea ce frapază a fost inconsecvența inculpatei A. în prezentarea situației de fapt, și anume: inițial, a susținut că inculpatul E. i-ar fi cerut să le mențină pe cele două și schema D.G.A.S.P.C, dar, în fapt, ele să-și desfășoare activitatea la sediul P.... din; - apoi a susținut că a aflat de la martora U1. (șefa de personal) că cele două nu vin la locul de muncă, ci lucrează efectiv la sediul partidului; a avut 3-4 întâlniri în biroul inculpatului E. și pe holul din fața încăperii respective; ulterior, a revenit, după ce a ascultat relatările martorilor și inculpaților și a precizat, la final, că întâlnirile s-au purtat pe holul de la intrarea în sala de ședință de la Consiliul Județean; despre situația celor două ar fi discutat și cu alte persoane - martorii F3. și G3. -, însă, după ce a luat cunoștință de poziția acestora, la confruntarea cu inculpatul E. a menționat că nu poate să indice o persoană care știe despre discuțiile cu acesta; discuțiile cu inculpatul E. ar fi avut loc cu ocazia depunerii organigramelor, însă la

confruntare nu a mai făcut referire la o astfel de situație, în condițiile în care luase cunoștință despre susținerile inculpatului E. și ale martorilor G3. și Ș1..

Cu privire la poziția oscilantă a unui inculpat, care prezintă mai multe versiuni ale aceleiași împrejurări, apărarea a precizat că jurisprudența s-a pronunțat, în sensul, că declarațiile respective nu servesc la aflarea adevărului. În consecință, apărătorul a solicitat înlăturarea declarațiilor inculpatei A. din materialul probator, întrucât ele sunt contradictorii și nu pot servi la aflarea adevărului, arătând că, oricum, susținerile acesteia nu s-au coroborat cu alte mijloace de probă, cerință pe care trebuia să o îndeplinească declarațiile inculpatului.

Ceilalți inculpați și martori audiați până în prezent nu au făcut afirmații care să confirme acuzațiile aduse inculpatului E., sens în care a invocat declarațiile: inculpatei C.; inculpatului D.; inculpatei I.; inculpatului B.; inculpatei F.; inculpatei H.; inculpatului G.; martorului A2.; martorei O3.; martorei L3.; martorei N3.; martorei D3.; martorei H3.; martorului E3.; martorei P3.; martorei M3.; martorei K3.; martorei I3.; martorei Z2.; martorului G4.; martorei Ș1..

Din cele prezentate mai sus, apărarea a arătat că inculpatul E. nu a cunoscut și, în consecință, nu a tolerat ca cele două angajate să-și desfășoare activitatea în fapt la sediul P.... .., în condițiile în care aveau contract de muncă încheiat cu D.G.A.S.P.C., din mijloacele de probă administrate în cauză, rezultând că inculpatul E. nu a desfășurat nicio activitate de instigare asupra inculpatei A.. Din această perspectivă, apărarea inculpatului E. a apreciat că au fost extrem de importante precizările inculpatei A. din fața instanței de judecată.

În opinia apărării, probele aflate la dosar sunt insuficiente pentru a dovedi, dincolo de orice îndoială, că inculpatul E. a instigat-o pe inculpata A. să-și încalce atribuțiile de serviciu, indiciile inițiale nefiind transformate în certitudini. Din această perspectivă, a invocat și cauza *Carabulea împotriva României*, C.E.D.O statuând că „în evaluarea probelor, instanța adoptă standardul probei «dincolo de orice dubiu»”(a se vedea și cauza *Irlanda vs. Regatul Unit*, 18 ianuarie 1978, pct.161, seria A nr.25).

În continuare, având în vedere că, la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției inculpatului pe probe sigure, certe și decisive, iar, în cauză, probele în acuzare lasă loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, a susținut că se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia, orice îndoială este în favoarea inculpatului. Regula „in dubio pro reo” constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului se regăsește în materia probațiunii. Prezumția de nevinovăție impune stabilirea situației de fapt, în mod corect și complet, cu respectarea principiilor și garanțiilor echitabilității procedurii, astfel încât situația de fapt să fie stabilită, în mod corect, pentru a se evita erorile judiciare. Este suficient pentru încălcarea prezumției de nevinovăție, chiar și în absența unei constatări formale, să existe motive care să sugereze că instanța îl privește pe acuzat ca pe un vinovat. În sprijinul acestei afirmații este și hotărârea C.E.D.O din 29 iunie 2006 (*Panteleyenko c. Ucrainei*, parag.67) și hotărârea C.E.D.O din 27 februarie

2007 (cauza *Nestak c. Slovaciei*, parag.88). În cauza *Telfner c. Austriei*, s-a considerat că o condamnare în lipsa probelor convingătoare de vinovăție constituie o încălcare a articolului 6 paragraf 2 din Convenție. A arătat că scopul procesului penal trebuie realizat în așa fel încât să armonizeze interesul apărării sociale cu interesele individului, în raport, cu care nicio persoană nevinovată să nu suporte rigorile legii. În consecință, prezumția de nevinovăție nu poate fi anulată decât prin certitudinea instanței asupra vinovăției inculpatului, formată pe bază de probe neîndoielnice. Ca atare, câtă vreme nu s-au stabilit cu certitudine temeiurile răspunderii penale, angajarea acesteia nu poate avea loc. Prin urmare, apărarea a apreciat că la dosar nu există probe care să fundamenteze o soluție de condamnare, probele invocate de către Parchet, fiind insuficiente.

În același sens, a invocat decizia penală nr.3465 din 27.06.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, sentința penală nr.1055 din 29.11.2016 a Î.C.C.J, Secția penală, sentința penală nr.460/15.05.2014, ÎCCJ, Secția penală, definitivă prin decizia penală nr.81/22.06.2015 Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători, decizia nr 119/A din 19 mai 2015, pronunțată de Î.C.C.J, Secția penală, sentința penală nr.341/15.05.2015, pronunțată de Î.C.C.J, Secția penală, definitivă prin decizia nr.114/22.04.2016 a Completului de 5 judecători, făcând referire la dispozițiilor art.4 alin. (2), art.103 alin. (2), 396 alin. (2) din Codul de procedură penală, precum și hotărârea Telfner contra Austria din 20 martie 2001 a C.E.D.O, Propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și ale dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (COM/2013/0821 final - 2013/0407) .

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art.396 al.(5), raportat la art.17 al.(2) și art. 16 lit. c) din Codul de procedură penală a solicitat achitarea pentru infracțiunea prev. de art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000, cu trimitere la art. 248 din Codul penal 1969 și respingerea acțiunii civile în privința inculpatului E., în temeiul art.25 al.(1) și (5) din Codul de procedură penală.

Cu privire la infracțiunea de instigare la fals intelectual, prevăzută de art.25 din Codul penal 1969, raportat la art.289 din Codul penal 1969 a menționat că în privința presupusei instigări la infracțiunea de fals intelectual, acuzarea nu menționează care ar fi actele pe care inculpata A. le-ar fi alterat, determinată fiind de inculpatul E.. La pag. 201-203 din rechizitoriu, la rubrica „Desființarea înscrisurilor falsificate” au fost enumerate mai multe acte pretins alterate, fără a se indica și autorul acestora, în condițiile în care, parchetul a dispus trimiterea în judecată pentru infracțiunea prevăzută de art. 289 din Codul penal 1969, a inculpaților A., H., I., F., D. și B.. Această omisiune a fost invocată și în procedura Camerei Preliminare, Judecătorul astfel investit reținând în încheierea nr. 921 din 04.10.2016 că „Detaliile situației de fapt - pretinse de apărarea inculpaților în înscrisurile depuse la dosar- pot fi pe deplin stabilite în cursul judecății în prima instanță, și chiar al judecății în apel” (pag.76).

S-a mai susținut că, audiat cu privire la această presupusă infracțiune, inculpatul E. a declarat că „Eu nu am determinat-o și nici nu am cerut inculpatei

A. să întocmească anumite documente legate de cele doua persoane, întrucât pe de o parte, nu știam ca cele două persoane nu se duceau la serviciu, iar pe de alta parte nici nu am cerut unui șef de instituții sa facă ceva ilegal sau „împotriva voinței lui.” S-a apreciat că relevant este și răspunsul dat de inculpata A. la confruntarea din fața instanței de judecată, când a precizat că: *„Nici cu privire la întocmirea documentelor referitoare la activitatea celor două ori cu privire la înscrierile in carnetul de munca E. nu a exercitat niciun fel de presiune sau constrângere asupra mea”*.

Prin urmare, cum persoana presupus instigată a precizat expres că nu a existat o determinare din partea inculpatului E., condiția indispensabilă a instigării, a solicitat, pe baza aceluiași considerente de la prima infracțiune, achitarea, în temeiul art.16 lit.c) din Codul de procedură penală.

Cât privește desființarea înscrisurilor falsificate, s-a învederat că instanța a dispus această măsură ca o consecință a activității infracționale a inculpaților implicați, iar nu ca urmare a vreunei activități infracționale a inculpatului E..

III. Argumentele instanței cu privire la acuzațiile aduse inculpaților E., A., G., H., J., F., D., B., C., K. și I.

1. Considerații privind infracțiunea de abuz în serviciu cu referire la deciziile Curții Constituționale nr.405 din 15.06.2016 și nr.392 din 6.06.2017.

Inculpații A., G., H., I., J., F., D., B. au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969, inculpatul E. pentru instigare la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzute de art.25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000 și la art.248 din Codul penal 1969, iar inculpatele C. și K. pentru complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.26 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.298 din Codul penal 1969.

Conform art.248 Cod penal 1969, abuzul în serviciu constă în *fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei instituții din cele la care se referă art.145 din Codul penal sau o pagubă patrimoniului acesteia.*

Obiectul juridic al infracțiunii este reprezentat de acele relații sociale a căror naștere, normală desfășurare și dezvoltare nu ar fi posibile fără îndeplinirea cu corectitudine a îndatoririlor de serviciu de către funcționarii publici.

Subiectul activ, în cazul formei de participație a autoratului, este calificat neputând fi decât un **funcționar public sau funcționar**.

În speță, inculpatele A., H. și I., conform adresei nr. 479/2016 (vol. 21, filele 228-229, d.u.p), emisă de Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice – Agenția Națională a Funcționarilor Publici, dețineau,

la momentul săvârșirii faptelor, calitatea de funcționar public, în cadrul D.G.A.S.P.C.

Potrivit art. 147 din Codul penal 1969, prin „**funcționar public**” se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.

Potrivit art. 145 din Codul penal 1969, prin termenul „**public**” se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.

Funcționarul public definit în art. 175 alin. (1) din Codul penal este „persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație: a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești; b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură; c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia”.

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol „este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public”.

Astfel, din analiza comparativă a dispozițiilor legale ce definesc termenii de „funcționar public” și „public” din actuala reglementare cu cele cuprinse în prevederile art. 145 și art. 147 din Codul penal din 1969, rezultă că funcționar public este acea persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei autorități publice, instituții publice ori al unei instituții sau al altei persoane juridice de interes public.

Așa cum s-a menționat, în mod constant, în literatura juridică, în înțelesul legii penale, noțiunile de „funcționar public” și de „funcționar” au o semnificație mai largă decât aceleași noțiuni din dreptul administrativ, datorită, atât caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a patrimoniului și de promovare a intereselor colectivității impun o mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal.

Din perspectiva tehnicii de reglementare a conținutului dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. a), b) și c) din Codul penal rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de ierarhizare a acestor dispoziții, ci de a da o definiție mai riguroasă noțiunii de funcționar public decât definiția dată de art. 147 din Codul penal 1969.

Rezultă că funcționarul public, astfel cum este definit în cuprinsul art. 175 alin. (1) din Codul penal, poate exercita, fie atribuții și responsabilități pentru exercitarea prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești, fie

atribuții cu privire la realizarea obiectului de activitate al regiilor autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral ori majoritar de stat, fie poate exercita o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură.

Scopul utilizării de către legiuitor a expresiei „*funcție publică de orice natură*”, iar nu „*funcție publică*” a fost acela de a evita existența unei suprapunerii între noțiunea de „*funcție publică*” în sensul Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și expresia utilizată în cuprinsul art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal, pentru a delimita sfera persoanelor care au calitatea de funcționar public în accepțiunea legii penale.

Astfel, sintagma „*funcție publică de orice natură*”, în sensul art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, definește o categorie mai largă decât funcția publică, așa cum aceasta din urmă este înțeleasă în dreptul administrativ, iar noțiunea de „*funcționar public*” este mai cuprinzătoare decât cea la care se referă art. 2 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin **Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014**, prin care au fost declarate neconstituționale dispozițiile art. I pct. 5 și art. II pct. 3 din Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative și articolul unic din Legea pentru modificarea art. 253¹ din Codul penal. În cuprinsul acestei decizii se arată că „*semnificația noțiunii de funcționar public din dreptul penal nu este echivalentă cu cea de funcționar din dreptul administrativ (.....), potrivit legii penale, noțiunile de funcționar public și de funcționar au un înțeles mai larg decât acela din dreptul administrativ, datorită atât caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal (...) în legea penală, funcționarul este definit exclusiv după criteriul funcției pe care o deține sau, cu alte cuvinte, dacă își exercită activitatea în serviciul unei unități determinate prin legea penală, supus unui anumit statut sau regim juridic*”.

Curtea Constituțională a statuat că „*determinante pentru includerea sau excluderea persoanelor de la incidența normei penale sunt criteriile precum natura serviciului prestat, temeiul juridic în baza căruia se prestează respectiva activitate sau raportul juridic dintre persoana în cauză și autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public*”.

Dintr-o altă perspectivă se constată că „*funcția publică*” reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților stabilite de autoritatea sau instituția publică, în temeiul legii, în scopul realizării competențelor sale, iar „*interesul public*” este acel interes care implică garantarea și respectarea de către instituțiile și autoritățile publice a drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale cetățenilor, recunoscute de Constituție, legislația internă și tratatele internaționale la care România este parte.

Așadar, conceptul de „*funcție publică*” se află în strânsă corelație cu noțiunea de „*interes public*”, ambele, urmărind satisfacerea trebuințelor de

interes general, în baza prerogativelor constituționale care fac să prevaleze interesul public față de cel privat.

Or, **funcționarul public își desfășoară activitatea în scopul realizării interesului public și, ca atare, în exercitarea funcției, are îndatorirea de a considera interesul public mai presus decât interesul personal.**

Noțiunea de „serviciu public” desemnează, fie o formă de activitate prestată în folosul interesului public, fie o subdiviziune a unei instituții din administrația internă împărțită pe secții, servicii etc.

Astfel, din această perspectivă, inculpații G., J., F., D., B. aveau calitatea de funcționari în sensul legii penale.

Subiectul pasiv poate fi o instituție de stat, o autoritate publică sau o unitate din cele prevăzute la art.145 Cod penal 1969 care a fost prejudiciată prin comiterea infracțiunii, în speță D.G.A.S.P.C., care s-a constituit parte civilă cu suma de 108.612 lei.

Elementul material al laturii obiective poate fi reprezentat, atât de o **acțiune** – îndeplinirea în mod defectuos a unui act privitor la îndatoririle de serviciu, cât și de o **inacțiune** – neîndeplinirea cu știință a unui act.

Acțiunea constă în îndeplinirea unui act în mod defectuos.

Termenul „act”, folosit de textul art.248 din Codul penal 1969 pentru desemnarea acțiunii sau inacțiunii ca element material al laturii obiective, trebuie înțeles ca fiind acea operațiune care trebuie efectuată de funcționarul public sau funcționar în exercițiul atribuțiilor de serviciu.

Un funcționar public sau funcționar este în exercițiul atribuțiilor de serviciu atunci când desfășoară atribuții legate de îndatoririle sale de serviciu, precum și atunci când aduce la îndeplinire anumite dispoziții primite de la șefii ierarhici și date în condiții legale.

Neîndeplinirea unui act presupune omisiunea făptuitorului, rămânerea în pasivitate, neefectuarea unui act pe care el era obligat să-l îndeplinească în virtutea îndatoririlor de serviciu.

În speță, fapta de abuz în serviciu a fost săvârșită:

- atât prin **neîndeplinirea unui act** cu încălcarea, în principal, a Legii nr.53/2003 privind Codul muncii și anume nu s-a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatelor C. și K., având în vedere că nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului,

- cât și prin **îndeplinirea unor acte** cu încălcarea, în principal, a Legii nr.53/2003 privind Codul muncii și anume emiterea unor decizii de promovare, întocmirea rapoartelor de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatelor C. și K., prin care s-a creat aparența că cele două inculpate s-au prezentat la locul de muncă (acte care întrunesc și elementele constitutive ale infracțiunii de fals intelectual), fapte care au fost de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă.

Curtea Constituțională a stabilit că dispozițiile art.297 alin. (1) din Codul penal și art.248 din Codul penal 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „**îndeplinește în mod defectuos**”, **din cuprinsul acestora, se înțelege**

„îndeplinește prin încălcarea legii”. Curtea a reținut că în cuprinsul elementului material al infracțiunii, legiuitorul a inserat o sintagmă ce lipsește textul de previzibilitate și permite stabilirea elementelor constitutive ale infracțiunii nu numai de legiuitor, ci și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat, Instanța de control constituțional a constatat că raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă legi și ordonanțe ale Guvernului și acte de nivel inferior acestora cum ar fi hotărâri de guvern, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului au influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară. Curtea a statuat că **neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislație primară - legi și ordonanțe ale guvernului.**

În consecință, procedând la interpretarea art. 248 din Codul penal 1969 prin prisma Deciziilor nr.405/2016 și nr.392 din 6.06.2017 ale Curții Constituționale a României, ar rezulta următorul text de lege:

*Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește **prin încălcarea legii** și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei unități din cele la care se referă art.145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani.*

Aceste decizii ale Curții Constituționale a României nu sunt unele care declară neconstituționalitatea unui text de lege, ci sunt decizii interpretative care nu intră sub incidența art.147 din Constituția României.

Astfel, Înalta Curte a examinat dispozițiile din lege, O.U.G și O.G care au fost încălcate de inculpații din prezenta cauză în funcțiile pe care le îndeplineau la data săvârșirii faptelor care fac obiectul judecății.

În rechizitoriu, care a fost emis la data de 15.07.2016, practic la un interval scurt de timp, după publicarea în Monitorul Oficial nr. 517/08.07.2016 a deciziei nr.405 din 15.06.2016, se face trimitere la încălcarea de către inculpați a obligațiilor din legislația primară (Legea nr.53/2003 privind Codul Muncii), cât și a celor cuprinse în legislația secundară (regulamente, fișa postului).

Ulterior, în cursul cercetării judecătorești, la data de 12.04.2017 (filele 10-31, vol. III) și, respectiv, la data de 24 aprilie 2017 (filele 37-43, vol. III), Parchetul de pe lângă Î.C.C.J - D.N.A, ca urmare a solicitării Înaltei Curți, a făcut precizări, pentru fiecare inculpat, cu privire la legislația încălcată – atât primară, cât și secundară - referitor la faptele de abuz în serviciu pentru care inculpații au fost trimiși în judecată în calitate de autori, complici sau instigatori.

În cuprinsul adresei nr. 4472/12.04.2017 (filele 10-31, vol. III), în ceea ce le privește pe inculpatele A., I. și H., pe lângă dispozițiile din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, care au fost menționate și în actul de sesizare, se fac trimiteri la dispoziții, pretins a fi încălcate de acestea, cuprinse în Legea

nr.188/1999 privind statutul funcționarilor publici și Legea nr.7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici.

În opinia majoritară a Înaltei Curți, aceste referiri la dispoziții cuprinse, atât în Legea nr.188/1999 privind statutul funcționarilor publici, cât și în Legea nr.7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici ce ar fi fost încălcate de inculpatele sus menționate, **nu reprezintă o nouă acuzație sau o extindere a acuzației inițiale**, ci o precizare, o clarificare a elementului material al infracțiunii, atât timp cât în descrierea acuzațiilor se invocă încălcarea de către inculpate a atribuțiilor de serviciu, a obligațiilor pe care le aveau în calitate de funcționari publici, obligații care incumbă de drept în sarcina oricărui funcționar și pe care e firesc să le cunoască odată ce sunt investite cu exercițiul unei astfel de funcții în urma cărora sunt și retribuite (în acest sens sent. pen. nr. 181/28.03.2017 a Î.C.C.J Secția Penală, definitivă prin dec. pen. nr.93/05.06.2018 a Î.C.C.J- Completul de 5 judecători). O dovadă în acest sens este menționarea în fișa postului de director general adjunct, semnată de inculpata H., a dispoziției privind **obligația cunoașterii și respectării prevederilor Statutului funcționarilor publici și ale actelor normative specifice serviciului condus** (filele 294-296, vol.6 d.u.p.).

De asemenea, împrejurarea că, în rechizitoriu, se fac trimiteri și la „legislația secundară” nu este de natură a justifica concluzia neincidentei deciziei Curții Constituționale a României invocate și, corespunzător, soluția achitării în temeiul art.16 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură penală (dezincriminarea faptelor/faptele nu sunt prevăzute de lege).

În „legislația primară” (legi, O.U.G, O.G) sunt prevăzute obligații/îndatoriri principale, de esență pentru unele domenii de activitate a autorităților și instituțiilor publice, care revin funcționarilor publici ce își desfășoară activitatea în cadrul acestora, și, respectiv, pentru anumite categorii de funcționari publici.

Ar fi imposibil ca, prin „legislația primară”, să se stabilească, în concret, pentru fiecare funcționar, pentru fiecare funcție ori pentru fiecare angajat obligațiile de serviciu în mod detaliat (aceste funcții fiind de ordinul sutelor ori miilor, cu particularități multiple) (în acest sens este și jurisprudența Î.C.C.J, relevante fiind sentința penală nr.506/25.09.2017 a Î.C.C.J. – S.p., definitivă prin decizia penală nr.108/20.06-2018 a Î.C.C.J - Completul de 5 judecători; decizia penală nr.4/A/10.01.2017 a I.C.C.J.).

Este firesc ca detalierea/concretizarea obligațiilor de serviciu principale prevăzute de „legislația primară” să se realizeze, ulterior, în corelație și în conformitate cu legile O.G ori O.U.G respective, prin „legislație secundară” (H.G, ordin al miniștrilor, norme de aplicare, etc.) sau chiar prin alte acte normative interne (ordine, ordin de serviciu, regulamente, dispoziții, norme interne, fișa postului).

De altfel, este frecvent utilizată în elaborarea legislației metoda prevederii în chiar legea, O.G ori O.U.G respectivă a unui text care prevede expres obligația emiterii unui act normativ subsecvent (unei legislații secundare) prin care să se detalieze, printre altele, obligațiile/îndatoririle de serviciu ori profesionale, dar în limitele și potrivit normelor care le ordonă (art. 4 alin. (3)

din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative). În acest sens, în chiar Legea nr.272/21.06.2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, în forma existentă în vigoare în perioada 01.01.2005-04.03.2014, în art.105 alin. (1) se arată că *„serviciul public pentru protecția copilului, existent în subordinea consiliilor județene și consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București se reorganizează ca direcție generală de asistență socială și protecția copilului;* (2) *Direcția generală de asistență socială este o instituție publică cu personalitate juridică, înființată în subordinea consiliului județean, respectiv a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, care preia, în mod corespunzător, funcțiile serviciului public de asistență socială de la nivelul județului și respectiv, atribuțiile serviciului public de asistență socială de la nivelul sectoarelor municipiului București;* (5) *„atribuțiile și regulamentul cadru de organizare și funcționare a direcției generale de asistență socială și protecția copilului se aprobă prin hotărâre a guvernului, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei”*. Ca urmare a acestei dispoziții dintr-o lege – **legislația primară**, Guvernul României a adoptat **H.G. nr.1434/2 septembrie 2004** privind atribuțiile și Regulamentul-cadru de organizare și funcționare ale Direcției generale de asistență socială și protecția copilului – **legislație secundară**, hotărâre de guvern care a stat la baza adoptării, ulterioare, de către Consiliul Județean, a Hotărârii nr.58/30.12.2004 prin care a fost aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a D.G.A.S.P.C

Multitudinea și complexitatea deosebită a aspectelor juridice/legislative/normative impuse autorităților și instituțiilor publice de către autoritățile legiuitoare și, corelativ, prevederea obligațiilor/îndatoririlor principale ce revin funcționarilor publici, fac imposibilă din punct de vedere obiectiv integrarea acestora în „legislația primară”, cu consecința necesității detalierii/concretizării/explicării obligațiilor/sarcinilor de serviciu și profesionale prevăzute în „legislația primară”, ulterior, prin „legislația secundară”, în final, rezultând un mecanism legal complex, de natură a satisface imperativul clarității și previzibilității normei de drept din „legislația primară”.

Din aceasta derivă necesitatea ca, pe lângă actele normative specifice „legislației primare”, să fie necesară și trimiterea la actele normative, aparținând legislației secundare, aceasta din urmă având menirea de a clarifica/explica/detalia norma din „legislația primară”, evident în condițiile în care se respectă principiul ierarhiei actelor normative.

În concluzie, necesitatea elaborării „legislației secundare” și examinarea acesteia, este impusă de multiple motive, printre care:

- imposibilitatea obiectivă, sub aspectul tehnicii legislative aplicabile „legislației primare”, de a stabili prin lege, O.U.G sau O.G, în mod particular și detaliat, pentru fiecare funcționar, toate obligațiile/îndatoririle/sarcinile de serviciu și, respectiv, a consecințelor încălcării/nerespectării acestora;
- chiar obligația legală a emiterii lor, având în vedere includerea în lege, O.U.G sau O.G a unui text care prevede emiterea, în aplicarea acestora, a unor H.G, ordine de ministru, etc.;
- imperativul existenței unor „legi clare și previzibile” pentru destinatarii

legii, O.U.G sau O.G, care - prin emiterea „legislației secundare”- au astfel posibilitatea înțelegerii depline a obligațiilor/îndatoririlor/sarcinilor de serviciu și, respectiv, a consecințelor încălcării/nerespectării acestora;

- posibilitatea pentru organele judiciare de a înțelege conținutul concret și detaliat al obligațiilor principale de serviciu prevăzute de „legislația primară” atunci când sunt chemate să stabilească caracterul penal sau extrapenal al faptelor care ar putea fi caracterizate ca infracțiune de abuz în serviciu.

Astfel, raportând la speță aceste considerații teoretice, Înalta Curte, în opinie majoritară, a constatat că, în cazul inculpatelor **A., H. și I.**, care au avut calitatea de funcționar public, atât sub aspectul dreptului penal, cât și al dreptului administrativ, acestea au încălcat dispoziții legale reglementate de legislația primară, dispozițiile art.3 lit. c) și d), art.43 alin.(1) din Legea nr.188/1999 privind statutul funcționarilor publici, dispozițiile art.18 alin.(1) și (3) din Legea nr.7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici, dar și dispozițiile art.16 alin. (4), art.40 alin.(1) lit. a) - f), art.39 alin.2 lit. a),c), art.61 lit. a), art.112 alin.(1) și (2) (fost art.109 alin.1 și 2), art.113 alin.(1) și (2) (fost art.110 alin.1 și 2), art.114 alin.(1) (fost art.111 alin.1), art.247-250 (fost art.263-266) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.

Dispozițiile din legislația primară indicate de procuror care ar fi fost încălcate de inculpatele **A., H. și I.**, constau în:

- **art.3 lit. c) și d) din Legea nr.188/1999**, privind Statutul funcționarilor publici se referă la principiile care stau la baza exercitării funcției publice: c) *eficiență și eficacitate*, d) *responsabilitate, în conformitate cu prevederile legale*;

- **art. 43 alin. (1) din Legea nr.188/1999**, privind Statutul funcționarilor publici:

(1)Funcționarii publici au obligația să își îndeplinească cu profesionalism, imparțialitate și în conformitate cu legea îndatoririle de serviciu și să se abțină de la orice faptă care ar putea aduce prejudicii persoanelor fizice sau juridice ori prestigiului corpului funcționarilor publici;

- **art.3 lit. d) și h) din Legea nr.7/2004** privind Codul de conduită a funcționarilor publici reglementează principiile generale care guvernează conduita profesională a funcționarilor publici: d) *profesionalismul, principiu conform căruia funcționarii publici au obligația de a îndeplini atribuțiile de serviciu cu responsabilitate, competență, eficiență, corectitudine și conștiinciozitate*; h) *cinstea și corectitudinea, principiu conform căruia în exercitarea funcției publice și în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu funcționarii publici trebuie să fie de bună-credință*;

- **art.18 alin. (1) și (3) din Legea nr.7/2004** care se referă la utilizarea resurselor publice:(1) *Funcționarii publici sunt obligați să asigure ocrotirea proprietății publice și private a statului și a unităților administrativ-teritoriale, să evite producerea oricărui prejudiciu, acționând în orice situație ca un bun proprietar.*

(3) Funcționarii publici trebuie să propună și să asigure, potrivit atribuțiilor care le revin, folosirea utilă și eficientă a banilor publici, în conformitate cu prevederile legale.

În privința inculpatelor A., H. și I., care au avut calitatea de funcționar public, atât sub aspectul dreptului penal, cât și al dreptului administrativ, – Înalta Curte a reținut că, atât în Legea nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cât și în Legea nr.7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici, se regăsesc norme prin care sunt reglementate principiile generale care guvernează conduita profesională a funcționarilor publici, în schimb nu se regăsesc norme care să reglementeze în domeniul controlării activității salariaților, constatării abaterilor disciplinare și aplicării sancțiunilor. În acest context, Înalta Curte a reținut, referitor la acest din urmă aspect, că se aplică, cu titlu de drept comun, dispozițiile din Codul muncii, cu trimitere la art.1 alin. (2) - „*prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii*”- și art.295 alin. (2) - *prevederile prezentului cod se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective*”- din Legea 53/2003 privind Codul muncii. Așadar, prevederile din Legea 53/2003 privind Codul muncii se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete, iar aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.

De altfel, regimul juridic de drept comun aplicabil funcționarilor publici este în cea mai mare parte similar cu cel al salariaților, componenta legală (de conținut) a regimului aplicabil funcționarilor publici regăsindu-se și în cazul salariaților (dar cu o pondere mult redusă).

Relevante în acest sens sunt următoarele elemente:

- actul individual de numire într-o funcție publică poate fi emis numai în cazul acordului de voință a funcționarului;
- la realizarea acordului de voință, atribuțiile și responsabilitățile postului nu pot fi negociate în mod individual, deoarece ele sunt stabilite de lege;
- raportul care se naște în urma încheierii contractului administrativ – raport de serviciu (în sens de raport între funcționar și autoritățile sau instituțiile publice), fiind aceleași cu ale oricărui raport juridic de muncă.

Atât, funcționarul public, cât și salariatul se află într-un raport juridic de muncă tipic; la fel ca salariatul, funcționarul public este subordonat celui în favoarea căruia muncește (autorități sau instituții publice) în schimbul unui salariu.

Înalta Curte de Casație și Justiție a calificat raportul în care se află funcționarul public cu autoritățile și instituțiile publice drept raporturi de muncă (Î.C.C.J- S.U., R.I.L decizia nr.77/5.11.2017).

Inculpații G., J., F., D., B. care au avut calitatea de de funcționar public sub aspectul dreptului penal, dar de personal contractual din punct de vedere al dreptului administrativ prin faptele lor au încălcat dispoziții din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, respectiv art.16 alin(4), art.40 alin.(1) lit.a)-f),

art.39 alin.(2) lit.a),c), art.61 lit.a), art.112 alin.(1) și 2, art.113 alin.(1) și (2), art.114 alin.(1), art.247-250.

În acest sens, dispozițiile din Legea nr. 53/2003 presupus a fi încălcate de către inculpații **A., H. și I., G., J., F., D., B.**, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, sunt următoarele:

Art. 39 alin. (2) salariatului îi revin următoarele obligații:

a) Obligația de a realiza norma de muncă sau, după caz, de a îndeplini atribuțiile ce-i revin conform fișei postului;

b) Obligația de a respecta disciplina muncii;

c) Obligația de a respecta prevederile cuprinse în regulamentul intern, în contractul colectiv de muncă aplicabil, precum și în *contractul individual de muncă*;

Art. 40 alin.(1) lit. a)- f) – Angajatorul are, în principal, următoarele drepturi:

a) să stabilească organizarea și funcționarea unității;

b) să stabilească atribuțiile corespunzătoare fiecărui salariat, în condițiile legii;

c) să dea dispoziții cu caracter obligatoriu pentru salariat, sub rezerva legalității lor;

d) să exercite controlul asupra modului de îndeplinire a sarcinilor de serviciu;

e) să constate săvârșirea abaterilor disciplinare și să aplice sancțiunile corespunzătoare, potrivit legii, contractului colectiv de muncă aplicabil și regulamentul intern;

f) să stabilească obiectivele de performanță individuală, precum și criteriile de evaluare a realizării acestora.

g) Art. 61 lit. a) din Legea nr.53/2003 – Angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații:

a) în cazul în care salariatul a săvârșit o abatere gravă sau abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii ori de la cele stabilite prin contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă aplicabil sau regulamentul intern, ca sancțiune disciplinară.

Art. 112 alin.(1) și (2) (fost art. 109 alin.(1) și (2) din Legea nr.53/2003

(1) Pentru salariații angajați cu normă întreagă durata normală a timpului de muncă este de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână.

(2) În cazul tinerilor în vârstă de până la 18 ani durata timpului de muncă este de 6 ore pe zi și de 30 de ore pe săptămână.

Art. 113 alin.(1) și (2) (fost art. 110 alin.(1) și (2) din Legea nr.53/2003

(1) Repartizarea timpului de muncă în cadrul săptămânii este, de regulă uniformă, de 8 ore pe zi timp de 5 zile, cu două zile de repaus.

(2) În funcție de specificul unității sau al muncii prestate, se poate opta și pentru o repartizare inegală a timpului de muncă, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă de 40 de ore pe săptămână.

Art. 114 alin.(1) (fost art. 111 alin. (1) din Legea nr.53/2003

(1) Durata maximă legată a timpului de muncă nu poate depăși 48 de ore pe săptămână, inclusiv orele suplimentare.

Art. 247 (fost art.263) din Legea nr.53/2003

(1) Angajatorul dispune de prerogativă disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară.

(2) Abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Art. 248 (fost art.264) din Legea nr.53/2003

(1) Sancțiunile disciplinare pe care le poate aplica angajatorul în cazul în care salariatul săvârșește o abatere disciplinară sunt:

- a) avertismentul scris;
- b) retrogradarea din funcție, cu acordarea salariului corespunzător funcției în care s-a dispus retrogradarea, pentru o durată ce nu poate depăși 60 de zile;
- c) reducerea salariului de bază pe o durată de 1 - 3 luni cu 5 - 10%;
- d) reducerea salariului de bază și/sau, după caz, și a indemnizației de conducere pe o perioadă de 1 - 3 luni cu 5 - 10%;
- e) desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă.

(2) În cazul în care, prin statute profesionale aprobate prin lege specială, se stabilește un alt regim sancționator, va fi aplicat acesta.

(3) Sancțiunea disciplinară se radiază de drept în termen de 12 luni de la aplicare, dacă salariatului nu i se aplică o nouă sancțiune disciplinară în acest termen. Radierea sancțiunilor disciplinare se constată prin decizie a angajatorului emisă în formă scrisă.

Art. 249 (fost art.265) din Legea nr.53/2003

(1) Amenzile disciplinare sunt interzise.

(2) Pentru aceeași abatere disciplinară se poate aplica numai o singură sancțiune.

Art. 250 (fost art.266) din Legea nr.53/2003

Angajatorul stabilește sancțiunea disciplinară aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de salariat, avându-se în vedere următoarele:

- a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită;
- b) gradul de vinovăție a salariatului;
- c) consecințele abaterii disciplinare;
- d) comportarea generală în serviciu a salariatului;
- e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.

Având în vedere aceste dispoziții din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, inculpații din prezenta cauză, cu excepția inculpatei A., în apărarea lor, au susținut că nu au încălcat nicio prevedere legală din această lege, întrucât art. 40 alin. (1) folosește noțiunea de angajator când se referă la persoana care are dreptul de a constata săvârșirea abaterilor disciplinare și aplicarea sancțiunilor

corespunzătoare, iar, în speță, acest drept revenea **directorului executiv**, funcție deținută de A. și, o perioadă limitată, H. și G..

Contrar acestei susțineri, din coroborarea textelor de lege, Înalta Curte a constatat că **angajatorul**, așa cum este definită noțiunea de art.14 alin.1 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, **poate fi o persoană juridică de drept public sau de drept privat, o unitate sau o persoană fizică, care, potrivit legii, poate să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă.**

Capacitatea de exercițiu a persoanei juridice constă în aptitudinea subiectului colectiv de drept de a dobândi și exercita drepturi și de a-și asuma și îndeplini obligațiile, prin încheierea de acte juridice, de către organele sale de conducere. Pentru persoana juridică, reprezentarea sa legală este nu numai necesară, dar și obligatorie.

Conform art. 35 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și cele juridice (în vigoare până în anul 2011, când a fost abrogat prin Legea nr.7/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009), cât și potrivit art. 209 din Codul civil, **persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale de administrare**, iar actele juridice făcute de organele persoanei juridice, în limitele puterilor ce le-au fost conferite, sunt actele persoanei juridice însăși.

Raporturile dintre persoana juridică și cei care alcătuiesc organele sale sunt supuse, prin asemănare, regulilor mandatului, dacă nu s-a prevăzut altfel prin lege, actul de înființare sau statut (art.209 alin. (3) din Codul Civil).

În speță, angajatorul este Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului ..., o instituție publică, cu personalitate juridică, înființată prin Hotărârea nr. 58 din 30 decembrie 2004 a Consiliului Județean, ce funcționează ca serviciu public de interes județean. Or, angajatorul, D.G.A.S.P.C ..., în calitate de persoană juridică este reprezentat legal, în raporturile cu terții, de către persoanele cu funcție de conducere.

Noțiunii de angajator nu i se poate subsuma doar funcția de director executiv, așa cum susțin inculpații din prezenta cauză, deoarece orice persoană care deține o funcție de conducere poate exercita o parte din drepturile și obligațiile angajatorului. De exemplu, persoana juridică poate încheia contractul individual de muncă, potrivit art.14 alin.(2) din Codul muncii, din momentul dobândirii personalității juridice. **Persoanele abilitate să încheie contractul individual de muncă pentru persoanele juridice angajator**, sunt, în principiu, cei care au **funcții de conducere**. Potrivit dispozițiilor art.294 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, prin *salariați cu funcții de conducere se înțelege administratorii salariați, inclusiv președintele Consiliului de Administrație dacă este salariat, director general și directorii, directorii generali adjuncți și directorii adjuncți, șefii compartimentelor de muncă-divizii, departamente, secții, ateliere, servicii birouri -, precum și asimilații lor*, stabiliți potrivit legii sau prin contractele colective de muncă ori, după caz, prin regulamentul intern.

Or, atât timp cât persoanele care dețin funcții de conducere pot angaja forță de muncă, ca urmare a desemnării, exercitând atribuțiile angajatorului, în

mod similar, pot exercita și drepturile prevăzute de art. 40 alin. (1) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii articol care folosește aceeași noțiune de angajator, drepturi ce trebuie privite în corelație cu obligațiile salariatului de la art.39 din același act normativ.

De altfel, organele unipersonale de conducere (director, director general, șefi de departamente) au o competență generală în materie, putând constata abateri disciplinare, competență ce rezultă din dispozițiile legale, statutare și contractuale potrivit cărora ei reprezintă unitatea în relațiile cu persoanele fizice și juridice, iar în al doilea rând, din cele ce prevăd prerogativa lor de a organiza selectarea, angajarea și concedierea personalului.

Din analiza conținutului dispozițiilor art. 40 alin. (1) lit. a)- f) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, care reglementează *drepturile angajatorului*, rezultă că noțiunea de angajator are în vedere persoana juridică sau fizică, în sensul art.14 alin. (1) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii și nu se referă la o anumită funcție de conducere, de exemplu cea de director general/executiv în cadrul unei instituții. ***Natura drepturilor ce revin angajatorului, cuprinse în acest text, face ca acestea să poată fi exercitate nu doar de directorul executiv/general, în calitate de reprezentant al persoanei juridice, ci și de celelalte persoane care dețin funcții de conducere.*** Astfel, dreptul de a stabili organizarea și funcționarea unității (art.40 alin.(1) lit. a), a atribuțiilor fiecărui salariat (art.40 alin.(1) lit. b), controlul modului de îndeplinire a sarcinilor de serviciu (art.40 alin.(1) lit. d), constatarea abaterilor disciplinare (art.40 alin.(1) lit. e), stabilirea obiectivelor de performanță și a criteriilor de evaluare a realizării acestora (art.40 alin.(1) lit. f), ***sunt drepturi care sunt exercitate și de directorii adjuncți, de șefii de departamente, complex, ateliere, servicii, dovadă că legislația secundară detaliază și conține pentru fiecare dintre aceste funcții atribuții în sensul celor prevăzute de legislația primară.***

Relevant în acest sens sunt atribuțiile detaliate de legislația secundară (Regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C), în acord cu cele din legislația primară (art.40 alin.(1) lit. a)- f) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii pentru diferitele funcții din cadrul D.G.A.S.P, cum ar fi:

a) de **Director general adjunct:**

- răspunde de încărcarea echilibrată cu sarcini de serviciu a salariaților din subordine, atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. a) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii ;
- elaborează fișa postului pentru șefii compartimentelor din subordine și contrasemnează pe cele ale salariaților de execuție din subordine, atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. b) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- asigură respectarea disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului de lucru, face propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri, potrivit competenței legale, atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. d), e) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

b) de **Director Executiv Adjunct Economic** avea printre atribuțiile principale:

- elaborează fișa postului pentru șefii compartimentelor din subordine și

contrasemnează pe cele ale salariaților de execuție din subordine, atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. b)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

- asigură respectarea disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului de lucru, face propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri, potrivit competenței legale, atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. d) și e)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

- coordonează activitatea de pregătire și perfecționare profesională a personalului din subordine, atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. f)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

c) de **șef Complex** avea următoarele atribuții:

- răspunde de calitatea activităților desfășurate de personalul din cadrul centrelor și dispune în limita competenței, măsuri de organizare care să conducă la îmbunătățirea acestor activități sau, formulează propuneri în acest sens, atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. a)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

- asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii D.G.A.S.P.C sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile, atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. d),e)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

- organizează activitatea personalului și asigură respectarea timpului de lucru și a regulamentului de organizare și funcționare, atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. b)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.

Faptul că inculpații din prezenta cauză își cunoșteau atribuțiile, în calitatea lor de **angajator**, este demonstrat și prin declarația martorului A2., din cursul urmăririi penale, unde a arătat : „*Începând cu anul 2012, când am devenit șef serviciu, am avut câteva conflicte cu K., pe motiv că aceasta întârzia frecvent și lipsea din timpul programului și am semnalat acest aspect, în repetate rânduri, atât în scris, cât și verbal* directorilor H. căreia mă subordonam direct, cât și directorului general A., în final K. a început programul de lucru”.

Mai mult, conform art. 263 alin. (1) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, **angajatorul dispune de prerogativă disciplinară**, având dreptul de a aplica sancțiunile disciplinare salariaților ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară. Ceea ce se remarcă din conținutul acestui articol este faptul că **nu se individualizează organele competente să dispună sancționarea disciplinară**, ci este utilizat doar termenul de angajator. Or, în categoria persoanelor juridice intră: societățile comerciale, unitățile bugetare, companiile naționale, etc. care nu ar putea direct, ele însele, ca persoane juridice, să aplice sancțiuni disciplinare, acest lucru făcându-se prin intermediul organelor de conducere. Aceste organe de conducere au o competență generală, în materie, competență ce rezultă, în primul rând, din dispozițiile legale potrivit cărora ei reprezintă unitatea în relațiile cu persoanele fizice și juridice (art. 209 din Codul civil), iar în al doilea rând, din cele ce prevăd prerogativa lor de a organiza selectarea, angajarea și concedierea personalului. O astfel de

prerogativă presupune și sancționarea salariaților care comit abateri disciplinare (**în acest sens a se vedea Tratat de dreptul muncii, Al. Țiclea, pg. 196**)

Practic, dacă drepturile angajatorului, prevăzute de art.40 alin.(1) lit. a)- f) din Legea 53/2003 privind Codul muncii, s-ar referi doar la drepturile directorului executiv/general al unei instituții/unități publice nu ar mai exista rațiunea existenței unor funcții de directori adjuncți, șefi de departamente, de complex, persoane care au în subordine salariați și pentru care sunt stabilite și detaliate, în legislația secundară, în acord cu cele din legislația primară, drepturi și obligații privind supravegherea respectării disciplinei muncii, stabilirea organizării și funcționării unității, stabilirea atribuțiilor fiecărui salariat, controlul modului de îndeplinire a sarcinilor de serviciu, constatarea abaterilor disciplinare, stabilirea obiectivelor de performanță și a criteriilor de evaluare a realizării acestora. Prin intermediul acestora, directorul general/executiv ia cunoștință de abaterile săvârșite de salariați și acționează în consecință. Ar fi imposibil ca un director general, *singur*, să stabilească atribuțiile fiecărui salariat, să controleze modul de îndeplinire a sarcinilor de serviciu, să constate abaterile disciplinare, să stabilească obiectivele de performanță și criteriile de evaluare a realizării acestora, să controleze activitatea fiecărui angajat, să facă singur propuneri de sancționare disciplinară și tot el să le și aplice, în condițiile în care, de exemplu, în cadrul D.G.A.S.P.C. erau angajate peste 800 de persoane. Această diferențiere între atribuțiile ce revin persoanelor care dețin diferite funcții de conducere și sunt cuprinse în noțiunea generală de angajator se reflectă în dispozițiile Codului muncii, art.40 alin.(1) lit. a)- f). În raport cu aceste considerente, în noțiunea de angajator nu este inclusă doar persoana care deține funcția de director general/executiv, ci și cele care dețin funcții de conducere cum ar fi - director economic, șef serviciu, șef complex, director adjunct, atât timp cât prin legislație secundară li s-au stabilit drepturi și obligații specifice angajatorului, așa cum sunt reglementate de legislația primară, în art.40 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.

Astfel, în acord cu dispozițiile din legislația primară, respectiv art.40 alin.(1) lit.a)-f) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, în legislația secundară (Regulamentul de organizare și funcționare al D.G.A.S.P.C. aprobat prin Hotărârea Consiliului Județean nr.58/30.12.2004 cu modificările și completările ulterioare, preluat în Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea Consiliului Județean nr.142/15.12.2010) pentru fiecare din persoanele cu funcție de conducere din cadrul Direcției – *directorii adjuncți, șefii de compartimente, de complex* – sunt prevăzute și detaliate atribuții specifice legate de abaterile disciplinare, dar și de celelalte drepturi privind organizarea și funcționarea unității, legate de stabilirea atribuțiilor fiecărui salariat, de controlul modului de îndeplinire a sarcinilor de serviciu, de stabilirea obiectivelor de performanță și a criteriilor de evaluare a realizării acestora.

În ceea ce-i privește pe inculpații:

- I.-director executiv adjunct -01.06.2012-31.12.2013,

- J.-coordonator complex de servicii destinat copilului și familiei - 03.03.2008-01.08.2008,
- F.-șef complex de recuperare și coordonator al complexului de servicii destinate copilului și familiei -01.08.2008 -30.04.2009,
- D.-șef serviciu Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare în perioada 01.01.2011-01.06.2012,
- B.-șef complex serviciu destinat copilului și familiei în perioada 01.06.2012-31.12.2013

se constată că, potrivit legislației secundare, respectiv Regulamentul de Organizare și funcționare a D.G.A.S.P.C., aveau obligația **să constate abaterile disciplinare și să facă propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri**, asigurau coordonarea, îndrumarea și controlul activității desfășurate de personalul centrelor, obligații care se circumscriu celor prevăzute de art. 40 alin. (1) lit. d) și e) din legislația primară, respectiv Legea 53/2003 privind Codul muncii .

De altfel, privind și din altă perspectivă susținerea inculpaților H., I., G., J., F., D. și B., în sensul că nu aveau calitatea de angajator, se constată că, în cadrul procedurii de sancționare disciplinară, drepturile angajatorului, prevăzute de art. art.40 alin.(1) lit. a)- f) trebuie corelate cu obligațiile salariatului, prevăzute de art.39 alin.(2) lit. a) și c) Legea 53/2003 privind Codul muncii (**în acest sens decizia 1001/2010 a Curții Constituționale a României, Tratat teoretic și practic de drept al Muncii, Traian Ștefănescu pag.300**).

Conform acestor dispoziții, **salariații au obligația de a îndeplini atribuțiile ce le reveneau conform fișei postului, precum și obligația de a respecta prevederile cuprinse în regulamentul intern, în contractul de colectiv de muncă aplicabil, precum și în contractul individual de muncă**. Chiar dacă aceste dispoziții nu au fost menționate, în mod expres, de către procuror că ar fi fost încălcate, referirea de către instanță la acestea nu reprezintă o extindere a obiectului acuzației penale atât timp cât, din descrierea acuzațiilor aduse acestora, se invocă încălcarea de către inculpați, cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu a obligațiilor pe care aceștia le aveau în calitate de salariați, prevăzute în legislația secundară. Nu se poate susține ca aceste prescripții „**nu erau determinabile la nivel normativ**”(paragraf nr.51, decizia CCR nr.405/2016), atât timp cât erau prevăzute, în mod expres, în legislația primară, inculpații, în calitate de salariați, odată cu încheierea contractului individual de muncă au luat cunoștință de conținutul lor, dispozițiile art. 39 din Legea 53/2003 privind Codul muncii regăsindu-se în conținutul acestuia.

Or, **obligațiile salariatului prevăzute în legislația primară** (Codul Muncii - art.39 alin.2 lit. a,c), **referitoare la îndeplinirea atribuțiilor ce-i revin conform fișei postului, precum și obligația de a respecta prevederile cuprinse în regulamentul intern, în contractul de colectiv de muncă aplicabil, precum și în contractul individual de muncă, sunt detaliate în legislația secundară**, respectiv fișa postului inculpaților și Regulamentul de organizare și funcționare a D.G.A.S.P.C. În cadrul acestor acte normative, pentru fiecare director, șef de departament/complex, sunt prevăzute atribuții privind asigurarea respectării disciplinei muncii și a timpului de lucru, de a face

propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri.

Legislația secundară, așa cum se va arăta infra, a detaliat atribuții, în mod distinct, pentru specificul fiecărei funcții de conducere, în acord cu legislația primară. Astfel, controlul asupra modului de îndeplinire a sarcinilor de serviciu (art. 40 alin. (1) lit. d) Legea 53/2003 privind Codul muncii), cât și constatarea săvârșirii abaterilor disciplinare (art. 40 alin. 1 lit. e) teza I Legea 53/2003 privind Codul Muncii) reveneau directorului executiv, directorilor adjuncți, șefilor de departamente, de servicii, de complex, pe când aplicarea sancțiunilor corespunzătoare (art. 40 alin. (1) lit. e) teza a II – a din Legea 53/2003 privind Codul muncii) era în competența directorului executiv.

Raportat la legislația secundară, **directorul executiv al D.G.A.S.P.C, funcție deținută de inculpații A., G. și H.**, avea, potrivit prevederilor art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C, aprobat prin Hotărârea C.J nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare, (preluat în art. 18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C, aprobat prin Hotărârea C.J nr. 142/15.12.2010), următoarele atribuții principale:

- Aprobă statul de personal al Direcției Generale; numea și elibera din funcție personalul din cadrul Direcției Generale, potrivit legii; elabora și propunea spre aprobare Consiliului Județean statul de funcții al Direcției Generale, având avizul Colegiului Director;

- ***Controla activitatea personalului din cadrul Direcției Generale și aplica sancțiuni disciplinare acestui personal.***

Potrivit art. 8 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului prevăzut în anexa la H.G nr. 1434/2004, cu modificările și completările ulterioare, (3) *Directorul executiv îndeplinește, în condițiile legii, următoarele atribuții principale:*

f) aprobă statul de personal al Direcției generale; numește și eliberează din funcție personalul din cadrul Direcției generale, potrivit legii; elaborează și propune spre aprobare consiliului județean, respectiv consiliului local al sectorului municipiului București, statul de funcții al Direcției generale, având avizul colegiului director;

g) controlează activitatea personalului din cadrul Direcției generale și aplica sancțiuni disciplinare acestui personal;

Inculpatul **G.**, potrivit art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 n la hotărârea nr.40 din 18 mai 2005, în calitate de **șef Complex** avea următoarele atribuții:

- asigură conducerea centrelor și răspunde de buna funcționare și de îndeplinirea atribuțiilor care revin acestora ;

- asigură ***coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii D.G.A.S.P.C sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile ;***

- organizează activitatea personalului și asigură respectarea timpului de lucru și a regulamentului de organizare și funcționare;

- îndeplinește orice alte atribuții prevăzute în fișa postului sau care i-au fost

delegate în mod expres.

Directorul Executiv Adjunct Economic din cadrul Direcției, funcție deținută de inculpata H., potrivit art. 20 din Anexa nr. 1 la Hotărârea nr. 142 din 15.12.2010 a Consiliului Județean ..., pentru aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C ..., avea printre atribuțiile principale:

- organizează, conduce, îndrumă și răspunde de activitatea serviciilor și compartimentelor din subordine: Serviciul Economic, Financiar Contabil - Compartiment Finanțe - Buget și Compartiment Contabilitate - Salarizare, Plăți presiații sociale, Compartiment achiziții publice și contracte servicii sociale și Serviciul Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare;
- răspunde de încărcarea echilibrată cu sarcini de serviciu a salariaților din subordine;
- elaborează fișa postului pentru șefii compartimentelor din subordine și contrasemnează pe cele ale salariaților de execuție din subordine;
- asigură respectarea disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului de lucru, ***face propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri, potrivit competenței legale;***
- coordonează activitatea de pregătire și perfecționare profesională a personalului din subordine.

Directorul General Adjunct Asistență Socială pentru copii și adulți, funcție deținută de inculpata I., potrivit prevederilor art.19 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C ..., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010, îndeplinea, în condițiile legii, printre altele, următoarele atribuții principale:

- organizează, conduce, îndrumă și răspunde de activitatea serviciilor și compartimentelor din subordinea sa: Compartiment evaluare complexă a copilului cu dizabilități, Serviciul Management de caz, Serviciul de evaluare complexă a persoanei adulte cu handicap, Serviciul asistență socială persoane adulte - Compartiment prevenire, marginalizare socială și tineri peste 18 ani, Compartiment persoane adulte cu handicap, Compartiment asistență persoane vârstnice și Compartiment management de caz pentru adulți și monitorizare servicii sociale, centrele rezidențiale și de zi, conform organigramei aprobate;
- organizează activitatea lucrătorilor fiecărui compartiment în raport de studiile, pregătirea profesională și specialitatea acestora;
- analizează și cere să i se prezinte periodic raport privind activitatea compartimentelor din subordine și ia măsuri operative pentru îmbunătățirea acesteia;
- analizează și prezintă periodic raport privind activitatea compartimentelor din subordine și ia măsuri operative pentru îmbunătățirea acesteia;
- organizează activitatea de îndrumare și control a tuturor angajaților și în special a cadrelor de conducere din subordine;
- răspunde de încărcarea echilibrată cu sarcini de serviciu a salariaților din subordine;
- elaborează fișa postului pentru personalul din subordine și contrasemnează pe cele ale salariaților de execuție din subordine;

- **asigură respectarea disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului**

de lucru, face propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri, potrivit competenței legale;

- coordonează activitatea de pregătire și perfecționare profesională a personalului din subordine.

De asemenea, conform fișei postului (vol.5 fil.419-424) era obligată să asigure **respectarea disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului de lucru, face propuneri pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri.**

Șeful de Complex, funcție deținută de inculpatele **F. și J.**, potrivit art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 n la hotărârea nr.40 din 18 mai 2005, avea următoarele atribuții:

- răspunde de calitatea activităților desfășurate de personalul din cadrul centrelor și dispune în limita competenței, măsuri de organizare care să conducă la îmbunătățirea acestor activități sau, formulează propuneri în acest sens;
- **asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii D.G.A.S.P.C sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile;**
- organizează activitatea personalului și asigură respectarea timpului de lucru și a regulamentului de organizare și funcționare;
- îndeplinește orice alte atribuții prevăzute în fișa postului sau care i-au fost delegate în mod expres.

Potrivit art. 31. pct. IV din Anexa la Hotărârea nr.84 din 3 iulie 2009, Serviciul Secretariat, printre altele, asigură:

- primirea și înregistrarea corespondenței potrivit rubricăției registrului general de intrare-ieșire;
- predarea zilnică a mapei către directorul general și directorii generali adjuncți potrivit competenței de rezolvare;
- distribuirea pe compartimente a corespondenței repartizată prin rezoluție, pe baza de condica de predare-primire a corespondenței;
- urmărirea și atenționarea persoanelor responsabile asupra respectării termenelor de rezolvare a lucrărilor.

De asemenea, potrivit fișei postului, inculpata **F.** (fil.32 vol.7) **făcea propuneri când e cazul de sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc corespunzător atribuțiile de serviciu.**

Șeful de serviciu, funcție deținută de inculpații **B. și D.**, potrivit art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C aprobat prin Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010, avea ca atribuții de serviciu, printre altele: „**asigură, în conformitate cu legislația în vigoare, respectarea normelor de disciplină de către salariații din subordine și făcea propuneri directorului general pentru salariații care au săvârșit abateri disciplinare;**”.

De asemenea, potrivit art. 17 din Anexa nr. 1 la Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C, aprobat prin Hotărârea CJ nr. 139/29.08.2013, **șeful Complexului** are printre atribuțiile de serviciu: „**asigură**

coordonarea, îndrumarea și controlul activității desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii D.G.A.S.P.C sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile”.

Potrivit fișei postului inculpatul B. (fila 33, vol.6 d.u.p.) avea obligația **să respecte disciplina muncii, să asigure coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și face propuneri când e cazul de sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu-și îndeplinesc corespunzător sarcinile de serviciu.**

O cerință esențială în ceea ce privește elementul material al infracțiunii, pentru ambele modalități, este ca fapta să fie săvârșită în exercițiul atribuțiilor de serviciu, condiție îndeplinită în cauză.

Urmarea socialmente periculoasă rezultă din art. 248 din Codul penal 1969 și constă, în speță, în paguba produsă în patrimoniul unității de stat, D.G.A.S.P.C. Prejudiciul este real, efectiv și cert, constând în suma de 108.612 lei, reprezentând drepturi salariale necuvenite încasate de cele două inculpate C. și K..

Infracțiunea prevăzută de art. 248 din Codul penal 1969, fiind o infracțiune de rezultat, se impune stabilirea *legăturii de cauzalitate* între fapta funcționarului public și rezultatul produs, urmările fiind explicit prevăzute de lege.

Latura subiectivă. Infracțiunea se comite, atât cu intenție directă, cât și indirectă, făptuitorul prevăzând că, prin fapta sa, va cauza o pagubă patrimoniului unei instituții de stat, urmărind sau doar acceptând acest lucru. Și în varianta săvârșirii faptei prin inacțiune, forma de vinovăție este tot intenția, având în vedere că textul folosește expresia „cu știință”.

2. Considerații privind infracțiunea de fals intelectual

Inculpații **A., I., B., D., F.** au fost trimiși în judecată și pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal 1969, **inculpatul E.** și pentru infracțiunea de fals intelectual sub forma instigării prev. de art. 25 rap. la art. 289 din Codul penal 1969, iar inculpatele **C. și K.** și pentru infracțiunea de fals intelectual sub forma complicității prev. de art.26 rap. la art. 289 din Codul penal 1969.

Cu privire la **inculpata H.**, întrucât a contestat semnătura executată pe Raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale angajatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011, arătând că „[...] *semnătura corespunzătoare numelui meu nu îmi aparține și nici nu cunosc cine a semnat în locul meu [...]*”, s-a dispus disjungerea față de aceasta și continuarea cercetărilor într-un dosar separat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals intelectual, prevăzută de art.289 din Codul penal 1969 cu aplicarea art.5 din noul Cod penal.

Potrivit art. 289 din Codul penal 1969, **infracțiunea de fals intelectual** constă în *falsificarea unui înscris oficial, cu prilejul întocmirii acestuia de către un funcționar sau un alt salariat aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a însera unele date sau împrejurări.*

Obiectul juridic special. Îl formează relațiile sociale a căror naștere, desfășurare și dezvoltare depinde în mod nemijlocit de încrederea publică ce

este acordată înscrisurilor oficiale și activității realizate de funcționarii publici sau de alte categorii funcționari pentru întocmirea acestora.

Obiectul material este un înscris oficial în accepțiunea art. 150 alin.2 din Codul penal 1969.

Subiecții infracțiunii. *Subiectul activ* nemijlocit al infracțiunii este calificat, în sensul, că acesta nu poate fi decât o persoană care are calitatea de funcționar și săvârșește fapta în exercițiul atribuțiilor de serviciu.

Subiectul pasiv principal al infracțiunii este statul, prejudiciat prin slăbirea încrederii în înscrisurile oficiale, precum și autoritatea publică, instituția sau persoana juridică de la care emană înscrisul.

Subiect pasiv secundar al infracțiunii va fi persoana fizică sau juridică ale cărei interese au fost prejudiciate în urma executării falsului intelectual.

Latura obiectivă. Infracțiunea presupune o activitate de falsificare a unui înscris oficial în conținutul său, adică de alterare a adevărului cu privire la faptele sau împrejurările despre care înscrisul este chemat să facă probă. Această activitate se poate realiza, fie prin *atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a înscrie unele date sau împrejurări*. În primul caz, făptuitorul, întocmind înscrisul, trece în cuprinsul acestuia, în mod mincinos, adică altfel decât în realitate, o anumită faptă sau împrejurare despre care înscrisul este destinat să facă proba, prezentând-o ca fiind în deplină concordanță cu realitatea. În al doilea caz, făptuitorul, nu trece în înscrisul oficial, cu prilejul întocmirii acestuia, date sau împrejurări care, față de ceea ce era chemat să constate acel înscris, trebuiau menționate în cuprinsul său.

Falsificarea înscrisului oficial, în unul din modurile arătate, trebuie să se producă cu prilejul întocmirii acestui înscris de către un funcționar sau un alt salariat aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu. Cerința legii decurge din natura specifică a falsului prevăzut de art.289 din Codul penal 1969, care așa cum îi arată denumirea, este un fals intelectual. Legiuitorul nu a prevăzut în cuprinsul art.289 din Codul penal 1969 cerința ca falsificarea înscrisului oficial să fie de natură a produce consecințe juridice, socotind includerea acestei cerințe de prisos, din moment ce conținutul înscrisului nu corespunde cu realitatea.

În speță, falsificarea înscrisurilor oficiale s-a realizat prin atestarea unor împrejurări necorespunzătoare adevărului, făcute în scopul producerii de consecințe juridice, respectiv, dovedirea că cele două inculpate, C. și K., s-au prezentat la serviciu și și-au îndeplinit atribuțiile prevăzute în fișa postului și contractul individual de muncă.

Latura subiectivă. Infracțiunea se săvârșește cu intenție directă sau indirectă.

Consumarea infracțiunii are loc când se termină întocmirea înscrisului oficial fals, adică în momentul când înscrisul este perfectat prin semnare și aplicarea ștampilei sau a sigiliului. Nu interesează dacă înscrisul a fost sau nu a fost folosit. Falsul intelectual fiind o infracțiune de pericol, este suficient să se producă o stare de pericol pentru relațiile sociale ocrotite prin incriminarea faptei.

3. A.

Prin rechizitoriul nr...../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul de Combatere a Infraacțiunilor de Corupție, inculpata A. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infraacțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969 și fals intelectual prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din Codul penal 1969 și art.5 din Codul penal.

S-a reținut, în actul de sesizare, că, în calitate de director executiv al D.G.A.S.P.C, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că, în perioada 07.07.2006 - 27.12.2010, inculpata K., angajat al D.G.A.S.P.C nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului:

- a semnat și aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2006, în condițiile în care rubricile privitoare la data, funcția, numele, prenumele și semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o nu sunt completate (vol.23, fil.408-409);

- a aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008 (fișă întocmită și semnată în mod abuziv de către numita F., coordonator centru), în care se atesta în mod nereal perioada 2008 ca fiind lucrată, iar activitatea angajatei fiind evaluată ca pozitivă (vol.23, fil.406);

- a emis și semnat dispoziția nr.1260 din 21.12.2009, prin care a dispus promovarea acesteia din funcția de referent III la treapta de referent II, în cadrul Serviciului Secretariat, începând cu data de 21.12.2009, cu consecința creșterii salariului la suma de lei lunar (de la suma de lei lunar), la care se adaugă sporul de vechime și alte sporuri (vol.6, fil.399);

- a dispus în mod nelegal, plata drepturilor salariale către aceasta, pentru perioada 22.05.2006 - 06.12.2010;

- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă inculpatei K. avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 32.305 lei (pentru perioada 07.07.2006 - 27.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

De asemenea, din probele administrate în cauză a rezultat că inculpata A., deși cunoștea faptul că, în perioada 07.07.2006 - 31.12.2013, inculpata C., angajat al D.G.A.S.P.C nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului:

- a semnat și aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2007, în condițiile în care rubricile privitoare la data, funcția, numele, prenumele, semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o, și semnătura angajatului pentru luare la cunoștință a evaluării, nu erau completate (vol.6, fil.478-479);

- a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008, certificând prin semnătura aplicată pe înscrisul respectiv că activitatea angajatului evaluat a fost bună (vol.6, fil.476);
- a emis și semnat dispoziția nr.567 din 09.07.2009, prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți în cadrul Serviciului Secretariat, aprobând, totodată și fișa cu atribuțiuni de serviciu în funcția de referent în cadrul serviciului respectiv (vol.6, fil.475);
- a emis și semnat dispoziția nr.1258 din 21.12.2009, prin care a dispus promovarea acesteia din funcția de referent III, în treapta superioară de referent II, în cadrul Serviciului secretariat, cu consecința măririi salariului, de la suma de lei lunar, la suma de lei lunar (vol.6, fil.471);
- a emis dispoziția nr. 1291 din 01.11.2010, prin care a dispus în mod nelegal promovarea acesteia în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5, în cadrul Serviciului Secretariat, cu consecința majorării drepturilor salariale, de la lei lunar, la suma de lei lunar la care se adaugă sumele de lei, reprezentând diferențe compensatorii și sporuri în cuantum de lei și lei lunar (vol.6, fil.467);
- a emis dispoziția nr.1695 din 27.12.2010, prin care a dispus în mod nelegal mutarea acesteia, din cadrul Serviciului secretariat, în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, cu consecința modificării drepturilor salariale (vol.6, fil.465);
- a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010 (întocmit în mod abuziv de către numitul D., șef serviciu Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei (vol.6, fil.461-463);
- la data de 01.09.2011, a semnat actul adițional nr.1, la contractul individual de muncă nr. 389/20.07.2005, prin care a dispus mutarea acesteia în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare (vol.6, fil.454-455);
- a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011 (întocmit în mod abuziv de către inculpatul D., șef serviciu Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei (vol.6, fil.451-452);
- la 31.05.201, a emis dispoziția nr.1137 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din funcția de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare, în funcția de educator în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei – Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, cu consecința creșterii salariale a acesteia la suma de lei lunar, la care se adaugă sporuri (vol.6, fil.448);

- a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013, (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), în condițiile în care avea cunoștință că acesta conține mențiuni neadevărate privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei (vol.6, fil.436-438);
- a dispus în mod nelegal, plata drepturilor salariale către aceasta, pentru perioada 07.07.2006 – 01.01.2014;
- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă inculpatei C. avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 70.517 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Pe de altă parte, inculpata A. a determinat pe inculpații C., K. și B. să semneze condicile de prezență, rapoartele de evaluare și înscrisurile privitoare la activitățile desfășurate în cadrul D.G.A.S.P.C de către cele două inculpate (C. și K.), în condițiile în care cunoștea că acestea nu s-au prezentat la serviciu și nu au lucrat efectiv în perioadele menționate.

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut a fost contestat de inculpată în cursul judecății, probatoriu care a fost readministrat, în raport, cu acuzațiile aduse acesteia, cât și de probele propuse de către inculpată și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte apreciază că inculpata A. se face vinovată de săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și fals intelectual.

Inculpata A., conform declarațiilor date, atât la urmărirea penală (filele 1-18, vol.3 d.u.p.), cât și în cursul cercetării judecătorești (filele 89-92, vol.3 dosar instanță), a precizărilor menționate în procesul-verbal de confruntare dintre inculpată și inculpatul E. (filele 177-178, vol.4 dosar instanță), nu a contestat situația de fapt reținută în actul de sesizare, ci a susținut că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor pentru care a fost trimisă în judecată, motiv pentru care a solicitat achitarea în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală.

Astfel, la urmărire penală, **inculpata A.** a învederat următoarele:

„La data de 01.07.2006 am fost numită în funcția de director general la DGASPC, instituție care se afla în subordinea Consiliului Județean, Fac precizarea că având în vedere subordonarea instituției către CJ, din punct de vedere administrativ, organizatoric și al bugetului această subordonare era totală, iar din punct de vedere al legislației și metodologiei de lucru în ceea ce privește persoanele asistate social și protecția copilului subordonarea era și față de Ministerul Muncii, respectiv Autoritatea Națională pentru protecția Copilului și Autoritatea Națională pentru Persoanelor cu Handicap.

Anterior numirii mele în funcția de director general această funcție a fost deținută de H., o perioadă, în calitate de director general interimar, iar înaintea acesteia această funcție a fost deținută de G. și respectiv Q3..

În momentul în care eu am preluat funcția de director general, funcția de director adjunct care răspundea de protecția copilului era deținută de P3., iar funcția de director economic a fost deținută de H., care s-a numit înainte R3.. La numirea mea în funcția de director general funcția de șef Serviciu Resurse Umane a fost deținută de către H3., iar din anul 2008, după pensionarea acesteia, șef Serviciu Resurse Umane a fost numită U1..

În ceea ce privește angajații C., K., T1. și V2., fac următoarele precizări:/.../

În ceea ce o privește pe C. fac precizarea că în momentul în care eu am preluat funcția de director general al D.G.A.S.P.C nu am avut cunoștință și nici nu mi s-a adus de nimeni la cunoștință faptul că această persoană este angajată în cadrul D.G.A.S.P.C

Menționez că o cunoșteam pe C. ca persoană, din vedere, fără să îi știu numele, deoarece o văzusem lucrând la sediul P.... în perioada în care am deținut funcția de consilier județean din partea acestei organizații politice și având în vedere că ulterior mi-am păstrat calitatea de membru al acestei organizații, la Organizația municipală P.... Precizez că după ce mi-a încetat calitatea de consilier în cadrul C.J nu am mai mers la sediul județean al P.... și din acest motiv nu am mai avut posibilitatea să o văd pe C..

Precizez de asemenea că nu am văzut-o pe C. nici prin incinta sediului central al D.G.A.S.P.C după preluarea funcției de director general al acestei instituții, însă având în vedere calitatea mea de director general la un moment dat începusem să cunosc pe marea majoritate a angajaților cel puțin după nume, având în vedere că îmi parveneau tot felul de documente inclusiv statele de personal în care erau menționate numele acestora.

După angajarea în funcția de șef Serviciu Resurse Umane a lui U1. am început să lucrăm la pregătirea organigramei D.G.A.S.P.C mai exact în anul 2008, nu rețin luna, și cu acea ocazie aceasta mi-a adus la cunoștință faptul că în cadrul D.G.A.S.P.C. există două persoane angajate, respectiv C. și K., dar care în fapt nu își desfășoară activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C ci lucrează la sediul organizației județene a P.... După ce am luat la cunoștință despre acest aspect am chemat-o pe directorul economic H. și i-am cerut explicații în legătură cu angajarea celor două persoane și aspectul privitor la activitatea acestora, am cerut de asemenea lui U1. dosarele de personal al celor două, iar H. mi-a spus că C. a fost angajată de către G. care deținuse funcția de director general înaintea lui H., iar în ceea ce o privește pe K., H. mi-a spus că ea a angajat-o pe această fată în perioada în care a deținut funcția de director general interimar și că i s-a cerut să angajeze această persoană și să accepte ca în fapt K. să își desfășoare activitatea la sediul P.... de către președintele CJ din acea perioadă E..

H. mi-a confirmat de asemenea că avea cunoștință că și C. se află în aceeași situație ca și K., în sensul că nici aceasta nu lucra la D.G.A.S.P.C cu toate că figura angajată și că își desfășura activitatea tot la sediul Organizației

județene P.... și că a preluat la rândul ei această situație de fapt, înțelegând că tot de către conducerea CJ se ceruse acest lucru.

I-am cerut lui U1. să le cheme pe C. și K. la sediul D.G.A.S.P.C pentru a discuta cu acestea, după ce au venit le-am invitat la mine în birou și le-am întrebat pe acestea de ce nu se prezintă la sediul D.G.A.S.P.C, având în vedere că în dosarele acestora de personal existau fișe cu atribuții de serviciu care erau semnate spre luare la cunoștință de către acestea, precum și fișe de evaluare a activității celor două, atât K., cât și C. mi-au spus că, de către președintele P.... care era și președintele CJ la acea perioadă (E.), li s-a spus că vor fi angajate pe diferite funcții la D.G.A.S.P.C însă vor lucra în fapt la sediul P.... până la data la care se va reuși angajarea lor definitiv în cadrul organizației P.... .., fapt care însă nu s-a petrecut până la plecarea celor două din cadrul D.G.A.S.P.C.

După ce am avut discuția menționată mai sus cu cele două angajate am mers la CJ și am purtat o discuție cu președintele E. pe care l-am informat cu privire la faptul că K. și C. sunt angajate în cadrul D.G.A.S.P.C și salarizate din bugetul acestei instituții, dar că lucrează în fapt la sediul organizației P.... și i-am precizat, totodată, că am descoperit acest aspect în anul 2008 când, de altfel l-am și informat.

E. mi-a confirmat că avea cunoștință despre această situație și mi-a cerut să le mențin în funcțiile deținute la D.G.A.S.P.C pe cele două și respectiv să tolerez în continuare acea situație în sensul că să le las pe cele două să lucreze tot la sediul D.G.A.S.P.C până când va găsi o soluție de angajare definitivă la sediul P.... ..

Menționez că președintele CJ nu mi-a indicat o perioadă în care urma să rezolve ca cele două angajate să nu mai figureze pe statul de funcții al DGASPC, însă având în vedere relația mea de subordonare către conducerea CJ, am considerat că această situație nu va mai continua mult și va fi rezolvată, cererea președintelui CJ de a le menține pe cele două în funcțiile în care erau angajate la D.G.A.S.P.C în condițiile menționate fiind interpretată de mine ca o sarcină de serviciu.

După ce am revenit la instituție i-am adus la cunoștință și lui U1. aspectele pe care le-am menționat mai sus și i-am cerut să mă informeze dacă această situație va fi rezolvată, în sensul celor menționate mai sus sau nu.

În anul 2008 nu am mai urmărit ce s-a întâmplat cu cele două angajate, iar în anul 2009, tot cu ocazia analizării organigramei instituției și pregătirii pentru anul 2009, am constatat împreună cu U1. că cele două persoane nu și-au încetat activitatea la D.G.A.S.P.C

Fac precizarea că în acea perioadă C. figura angajată la Centrul de consiliere, care se afla tot la adresa sediului central al D.G.A.S.P.C, dar care era amplasat într-o aripă situată în spatele clădirii sediului central, iar K., din câte rețin, figura angajată tot în cadrul aceluiași centru.

Fac precizarea că de regulă organigrama instituției era analizată și aprobată în primul semestru al anului, mai exact după ce se aproba bugetul, spre sfârșitul trim.I.

Și în anul 2009 după ce am constatat că situația privitoare la angajatele C. și K. s-a menținut am mers din nou la președintele CJ și l-am informat din nou în legătură cu această situație.

Menționez faptul că în urma modificării legislației în anul 2009, respectiv în cursul lunii iulie, de către Agenția Națională a Funcționarilor Publici mi s-a cerut ca funcțiile contractuale din cadrul DGASPC să fie transformate în funcții publice.

Având în vedere acest aspect, în anul 2009, când am avut discuția referitoare la cele două angajate cu președintele CJ l-am informat pe acesta totodată și cu privire la faptul că ANFP nu a aprobat ca Biroul de proiecte programe și strategii al D.G.A.S.P.C, al cărei șef era J., soția președintelui CJ, să rămână încadrat cu personal contractual.

Dat fiind acest fapt și că cele două angajate continuau să figureze și să funcționeze pe organigrama D.G.A.S.P.C și să lucreze la sediul P.... .., președintele CJ, E., mi-a cerut să găsesc o modalitate prin care să pot înființa în cadrul organigramei D.G.A.S.P.C un serviciu cu personal contractual în care să fie încadrată și soția acestuia și cele două angajate.

În acest sens, E. m-a trimis la un consilier personal al acestuia care lucra și în cadrul CJ, spunându-mi să îi comunic acestui consilier al cărui nume nu mi-1 amintesc, pentru a găsi o soluție legală de rezolvare a acestei situații.

Cu ocazia audierii am fost întrebată și mi s-a cerut să explic care este motivul pentru care de către președintele CJ mi s-a cerut să găsesc o soluție pentru ca soția sa angajată în cadrul D.G.A.S.P.C să nu fie mutată pe o funcție de funcționar public ci să fie menținută pe o funcție contractuală având în vedere că funcțiile publice inclusiv cele de conducere sunt remunerate mai bine față de funcțiile de personal contractual.

În legătură cu această întrebare menționez că funcțiile publice nu sunt remunerate mai bine decât funcțiile contractuale, iar în legătură cu faptul că J. trebuia să fie menținută pe o funcție contractuală, explicația mea este că aceasta nu trebuia să intre în conflict de interese, așa cum probabil s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost funcționar public, aceasta este explicația pe care eu mi-am dat-o având în vedere că, ulterior, am aflat din diferite discuții și din presă că aceasta avea calitatea de acționar în diferite societăți.

În urma discuțiilor cu consilierul respectiv am găsit o soluție legală și în statul de funcții pe care l-am prezentat ulterior spre aprobare CJ am înființat Biroul secretariat în cadrul căruia au fost incluse persoane angajate contractual în cadrul instituției, inclusiv cele două angajate la care am făcut referire, Compartimentul arhivă, iar J. a fost trecută pe funcția de șef al acestui birou secretariat.

Având în vedere că odată cu propunerea pentru modificarea organigramei D.G.A.S.P.C și înființarea Biroului secretariat au fost făcute și reduceri de personal prin eliminarea din organigramă a unor posturi rămase vacante l-am informat din nou pe președintele CJ despre înființarea biroului respectiv și despre reducerile de personal operate și i-am cerut să găsească o soluție în sensul ca el să pună în vedere lui K. și C. care lucrau la sediul P.... să se prezinte la serviciu, în caz contrar urmând ca celor două să le fie desfăcut

contractul de muncă. Acesta mi-a confirmat că le va spune celor două să vină la serviciu.

Precizez că discuția referitoare la organigramă am avut-o cu președintele CJ în luna iulie 2009, înainte de a se aproba organigrama.

Fac precizarea că la ultima discuție pe care am avut-o cu președintele CJ în legătură cu cele două angajate a participat și administratorul public al CJ, F3., persoană cu care am mai discutat și ulterior și pe care l-am informat în legătură cu faptul că situația celor două angajate continuă, în sensul ca nu s-au prezentat la serviciu, la sediul D.G.A.S.P.C

Totodată, sperând în rezolvarea acestei situații, cu ocazia unor discuții pe care le-am avut și cu vicepreședintele CJ, G3., l-am informat și pe acesta cu privire la faptul că K. și C. nu vin la serviciu cu toate că mi s-a spus de către președintele CJ că le va cere acestora să se prezinte la D.G.A.S.P.C unde sunt angajate pentru a lucra.

Nici F3., nici G3. nu mi-au dat niciun răspuns la rezolvarea acestei probleme, înțelegând clar că și ei, ca și mine, sunt depășiți de această situație, cu toate că o cunoșteau.

La sfârșitul anului 2009, la mine la birou, la D.G.A.S.P.C a venit K. pe care nu o mai cunoșteam, întrucât o văzusem o singură dată cu ocazia discuției pe care am avut-o și la care am făcut referire, și mi-a propus să derulăm un proiect în comun denumit Școala părinților, aceasta purtându-se față de mine ca și când aș fi cunoscut-o. Abia după ce a plecat și am înregistrat propunerea de derulare a proiectului i-am văzut numele și am văzut că aceasta figurează ca angajat al D.G.A.S.P.C. În acel context am discutat ulterior cu administratorul public al CJ F3..

În perioada septembrie-octombrie 2010, nu rețin exact, am fost sunată de către F3. care mi-a spus să o chem pe K. la serviciu. L-am întrebat pe acesta de ce să o chem numai pe aceasta nu și pe C. și mi s-a răspuns că de C. mai este nevoie la sediul P.... și că vor rezolva și problema acesteia fără să-mi dea alte explicații.

I-am cerut lui U1. să procedeze în consecință și să o cheme la serviciu pe K., aceasta nu s-a prezentat inițial, însă după ce am cerut să îi trimitem o adresă oficială prin care să îi cerem să se prezinte la serviciu aceasta a început să vină, iar eu personal i-am dat ca sarcini de serviciu corespondența instituției din cadrul Serviciului secretariat.

După ce mi-au fost prezentate dosarele de personal aparținând angajaților C. și K. și, având în vedere că în perioada după care am preluat funcția de director general al D.G.A.S.P.C am aprobat în calitate de director general rapoartele de evaluare privitoare la activitatea desfășurată în cadrul D.G.A.S.P.C de către cele două angajate, respectiv că am semnat dispoziții prin care celor două angajate le-a fost mărit coeficientul de salarizare și respectiv au fost promovate prin trecerea de pe studii medii pe studii superioare, în cazul angajatei C., în condițiile în care cunoșteam faptul că cele două nu vin efectiv la serviciu, explic acest fapt prin aceea că acordarea unei alte gradații celor două a fost făcută prin efectul legii și prin urmare am semnat deciziile de trecere la o altă treaptă de salarizare a acestora, iar în ceea ce

privește promovarea pe funcție cu studii superioare din funcție cu studii medii, C. s-a prezentat și a susținut un concurs pentru promovarea pe funcție cu acordul meu.

Întrebare adresată de organul de urmărire penală: Menționați dacă considerați că ați procedat corect și legal prin aprobarea rapoartelor de evaluare a celor două angajate, emiterea dispozițiilor de mărire a treptelor de salarizare și trecerea pe o funcție superioară a numitei C. în condițiile în care aveți cunoștință că cele două nu au lucrat efectiv în cadrul D.G.A.S.P.C și, prin urmare, rapoartele cu rezultatul evaluării activității acestora au fost întocmite în fals, iar cele două nu puteau fi trecute într-o treaptă superioară de salarizare având în vedere faptul că nu au lucrat efectiv în cadrul D.G.A.S.P.C?

Răspuns: Având în vedere că de către ceilalți angajați cu atribuțiuni privitoare la evaluarea activității celor două persoane și respectiv prezența la serviciu a acestora nu mi-a fost prezentat niciun înscris din care să reiasă acest aspect chiar dacă am cunoscut situația de fapt, după cum am și menționat mai sus, nu puteam să procedez decât așa cum am procedat și cum am menționat anterior.”

Aceeași poziție procesuală a avut-o inculpata A. și în fața instanței de judecată unde, cu ocazia audierii, a detaliat cele susținute la urmărirea penală, a prezentat contextul în care a aflat că cele două angajate nu vin la serviciu, motivul neprezentării lor, persoanele cu care a luat legătura și ceea ce a discutat cu acestea referitor la situația celor două angajate, a oferit explicații legate de implicarea președintelui Consiliului Județean, E., în decizia acesteia de a fi menținute în funcție cele două angajate K. și C., în cadrul Direcției Generale. De subliniat este faptul că inculpata A. nu a prezentat instanței de judecată o altă situație de fapt decât cea învederată în cursul urmăririi penale, așa cum, în mod nefondat, a susținut inculpatul E..

„Atât K. cât și C. erau deja angajate când eu am preluat funcția de director executiv.

Eu nu am știut că cele două persoane erau angajate în subordinea mea, am aflat acest lucru de la U1. care mi-a spus că sunt două persoane angajate, dar care nu vin la muncă deoarece lucrează la sediul Organizației P.... .. Acesta se întâmpla în anul 2008.

I-am solicitat d-nei U1. să-mi aducă dosarele de personal ale celor două angajate și, de asemenea, să se prezinte și numita d-na H., deoarece acesta era personalul mai vechi de la care eu am preluat conducerea instituției, H. fiind director interimar, iar în momentul în care am chemat o era director economic.

Aceasta din urmă mi-a adus la cunoștință că d-na C. care fusese angajată în timpul când era director inculpatul G., iar d-na K. fusese angajată înainte de a mă angaja eu chiar de către H., care îndeplinea funcția de director interimar.

H. mi-a spus că cele două au fost angajate în structura noastră, dar că cele două își desfășurau activitatea la sediul P.... ..

H. mi-a spus că, din câte știe dânsa, angajarea celor două persoane s-a făcut la solicitarea d-nului E.. De asemenea, mi-a precizat H. că nu ei i-a

solcitat d-nul E. să fie angajată vreo persoană, însă mi-a spus că și K. va lucra ca și C. la sediul P.... ..

Eu le-am convocat atât pe C., cât și pe K., ele mi-au spus că au fost angajate în cadrul direcției, însă existând mult de muncă în cadrul P.... .., își vor desfășura activitatea acolo și că despre acest lucru are cunoștință și d-nul E..

Le-am pus în vedere să se prezinte la serviciul unde au contractul de muncă.

Deoarece cele două nu și-au rezolvat problema, a doua zi, m-am prezentat la d-nul E. pentru a verifica dacă e adevărat ce mi-au spus cele două.

D-nul E. mi-a spus că are cunoștință despre situație și că va rezolva situația în cel mai scurt timp, în sensul că în cel mai scurt timp le va angaja la organizația P.SD

Lui U1. i-am explicat ce am discutat cu d-nul E. și să urmărească situația și să mă informeze.

Această situație a celor două angajate a durat până în anul 2014.

Eu atâția ani nu am luat nicio măsură pentru că așteptam tot timpul ca d-nul E. să ia dânsul o măsură pentru a le angaja pe cele două la P.... ..

Arat că d-nul E. nu mi-a impus să le țin angajate pe cele două, puteam să iau o măsură de sancționare a acestora, dar nu am luat-o.

Nu este adevărat, așa cum spune acuzația, că le-aș fi determinat pe C., K., U1. și B. să semneze condici de prezență rapoarte de evaluare și înregistrări privitoare la activitățile desfășurate în cadrul direcției de cele două persoane angajate.

Într-o vineri în afara orelor de program am constatat pe hol că numiții U1. și A2., care îndeplineau funcția șef resurse umane, respectiv șef administrativ, care mi-au spus că o așteptau pe K. să completeze într-o condică de prezență. Atunci am aflat eu că acea condică de prezență trebuia trimisă la DNA și lipseau anumite semnături, în anumite zile, de către K..

Eu am plecat către casă și în curtea instituției m-am întâlnit cu K. și nu am discutat cu ea.

În luna octombrie 2010 am primit un telefon de la d-nul F3., administratorul Consiliului Județean care mi-a spus să o chem pe K. la locul de muncă din cadrul direcției.

Despre C. mi-a spus că, deocamdată, să o mai las, deoarece avea nevoie de ea la sediul P.... ..

Eu am cerut șefei de la personal să o cheme pe K. la locul de muncă în octombrie 2010, însă K. mi-a spus că nu d-nul F3. hotărăște, ci d-nul președinte E.. Prin serviciul personal am dispus să fie notificată K. să se prezinte la locul de muncă, care s-a prezentat la serviciu și i-am dat ca atribuții să se ocupe de corespondență.

Practic, din noiembrie sau decembrie 2010, K. a venit la sediul direcției și și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu. Mi s-a comunicat în scris de șeful de serviciu că nu vine zilnic la serviciu, am luat măsuri disciplinare pentru prima abatere, iar pentru a doua abatere am propus o în discuție în comisia de

disciplină conform Codului Muncii, fiind sancționată disciplinar cu diminuarea salariului.

C. nu a venit niciodată la centru.

În legătură cu C., deși nu s-a prezentat nu am mai luat nicio măsură, deși am discutat cu F3., administratorul Consiliului Județean

Acum îmi dau seama că am greșit că nu trebuia să accept situația pe care am găsit-o ca director cu privire la cele două.

Această perpetuare a situației am acceptat-o deoarece mă aflam în subordonarea C.J și am luat-o ca pe o sarcină de serviciu.

Răspunsuri la întrebările formulate de procuror:

De fiecare dată când apăreau schimbări în organigrame, respectiv când mă întâlneam cu d-nul E. îi spuneam de situația celor două, iar de fiecare dată d-nul E. imi spunea să am răbdare că se rezolvă.

Deoarece nu se rezolva situația nu mai îndrăzneam să discut cu d-nul E. despre situația celor două angajate C. și K..

Atunci când am discutat cu d-nul E. despre necesitatea transformării funcțiilor de personal contractual în funcționar public, atenționându-l că pot apărea nemulțumiri că unora le va diminua salariul, însă d-nul E. m-a atenționat ca d-na J. să rămână pe aceeași funcție de personal contractual.

La solicitarea d-nei procuror să dau explicații cu privire la unele paragrafe date în cursul urmăririi penale, arăt încă o dată că acele declarații date în fața procurorului le-am dat cu voință proprie corespunde adevărului pe care îl cunoșteam astfel încât le mențin integral așa cum au fost consemnate la urmărirea penală. Acele declarații de la urmărirea penală sunt semnate de către mine cât și de apărătorul meu și le-am citit înainte de a le semna atât eu cât și apărătorul meu (s.n.).

Despre discuția pe care am avut o cu d-nul E. i-am vorbit numai șefei personalului, respectiv d-nei U1..

Eu nu am cunoscut și nu mi s-a adus la cunoștință existența vreunei nemulțumiri legate de faptul că unii angajați erau prompt sancționați însă d-nele C. și K., deși nu veneau la serviciu, nu erau sancționate.

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatului E.:

Domnul E. nu mi-a reproșat niciodată că, așa cum am arătat, am sancționat-o disciplinar pe K.. Arăt că d-nul E. nu mi-a reproșat că am chemat-o la muncă pe K..

Cred că de vreo 3,4 ori am avut discuții cu d-nul E. despre situația celor două angajate C. și K..

La prima discuție pe care am avut-o cu d-nul E. nu a fost nimeni prezent, la una dintre întâlniri a fost prezent și d-nul F3.. Iar la una din întâlniri aceasta a fost foarte scurtă și m-a trimis să discut cu unul din consilierii personali ai dânsului. Pe consilierul respectiv îl cheamă d-nul S3..

Una sau două întâlniri a fost la C.J în biroul d-nul E., iar una din cele două întâlniri a fost pe holul Consiliului Județean.

Nu știu cum o cheamă pe secretara de la cabinetul d-nul E., dar de obicei aceasta mă anunța când intram în birou.

Când d-nul F3. mi-a spus să o chem la serviciu pe K. nu am discutat acest aspect cu E..

Au fost cu d-nul E. mai multe discuții despre rectificări bugetare, având în vedere că bugetul instituției nu era niciodată suficient până la sfârșitul anului.

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatului B.:

Arăt că C. a avut în fișa postului atribuții specifice arhivei, însă după câte știu eu nu a lucrat niciodată la arhivă.

B. a fost angajat ca funcționar public, dar în perioada în care era șeful lui C. era încadrat ca personal contractual.

Nu este adevărat că i-aș fi cerut lui B. să întocmească vreun document referitor la activitatea lui C..

Nu este adevărat că i-aș fi solicitat B. să meargă la B3. ca să ia de la acesta referatele privind activitatea lui C..

Completare răspunsuri la întrebările formulate de procuror:

În cadrul compartimentului coordonat de J. funcționau cinci angajați, inclusiv aceasta și inculpatele C. și K..

Eram în relații de subordonare ca director în raport cu Consiliului Județean și, potrivit dispozițiilor legale, puteam fi propusă la sancțiune de către președintele C.J, respectiv inculpatul E..

Arăt că a fost o teamă de a mea să nu fiu sancționată de d-nul E., însă nimic din comportamentul acesteia nu a lăsat să se înțeleagă o asemenea ipoteză.

Mai fusesem cercetată în comisia de disciplină pentru un alt motiv și îmi era teamă să nu fiu deferită comisiei de disciplină.

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatei J.:

Din modul în care am avut discuția cu J. am rămas cu impresia că dânsa știe de situația celor două angajate, din acest motiv eu nu i-am adus la cunoștință acestuia situația concretă a lui C. și K..

Când s-a pus problema ca cele două angajate să ajungă în subordinea d-nei J. nu am avut o discuție cu aceasta despre situația în care se aflau cele două, C. și K., deoarece am crezut că intrând în subordonarea acesteia va exista o discuție între dânsa și cele două angajate pentru clarificarea situației.

Este adevărat că, la un moment dat, am ieșit din biroul meu, însă nu îmi amintesc dacă am ieșit să le spun celor două angajate dacă că își pot desfășura activitatea ca până în acel moment la sediul P.... Eu îmi aduc aminte că i-am spus să-și rezolve situația”(filele 89-92, vol.3 dosar instanță).

Aspectele învederate în cuprinsul declarației au fost reiterate de către **inculpata A.** cu ocazia **confruntării** realizate de instanța de judecată la data de 21.03.2018 **dintre aceasta și inculpatul E.:**

„1. Cunoașteți persoana cu care sunteți confruntată și funcția acesteia în perioada 2006-2012?

Răspuns inculpata A.: DA, cunosc persoana este domnul E., la perioada respectivă a îndeplinit funcția de președinte CJ și președinte al Organizației Județene de Partid

Răspuns inculpat E.: Da, cunosc persoana aceasta fiind d-na A., care la data ce interesează cauza a îndeplinit funcția de director executiv la DGASPC

2. Întrebare pentru inculpata A.:

A intervenit direct sau indirect la d-voastră în calitate de director executiv la DGASPC inculpatul E. în vederea menținerii pe funcții a numitelor C. și K.?

Inculpatul E., direct și personal, mi-a cerut într-o discuție să le mențin pe funcțiile respective în cadrul D.G.A.S.P.C pe cele două persoane până când le va rezolva problema. Am făcut acest lucru când i-am adus la cunoștință inculpatului situația celor două se întâmpla în anul 2008, când la rândul meu am fost informată de șefa personalului U1.. De față la această discuție între mine și E. nu a mai fost prezentă nicio persoană. Această discuție a avut loc în cabinetul de președinte la CJ al domnului E..

Începând cu 2009 până în 2010 am mai adus și alte discuții, cred că 3 sau 4, în legătură cu situația celor două cu E. și de fiecare dată îmi spunea să am răbdare că situația va fi rezolvată, iar, la ultima discuție, mi-a spus că să-i pun la muncă pe ceilalți angajați, care erau în nr. de 800, că sunt destui care stau degeaba, deci numai trebuie să insist cu privire la situația celor două persoane. Toate aceste 3 sau 4 discuții le-am avut pe holul de la ieșirea din sala de ședințe a Consiliului Județean, înainte de începerea conferinței de presă.

Nu pot indica o persoană care să confirme aceste întâlniri și obiectul legat de cele două persoane.

3. Întrebare pentru inculpatul E.:

Ați avut discuții la inițiativa doamnei director A. cu privire la situația numitelor C. și K.?

Răspuns inculpat E.:

Nu am avut nicio întâlnire sau discuție de genul celor la care a făcut referire inculpata A..

Pe holul la care face referire doamna A. erau foarte multe persoane de fiecare dată, iar suprafața acestuia era redusă, astfel încât nu se putea realiza o discuție de genul afirmat de A..

4. Întrebare pentru inculpatul E.:

Ați obligat-o printr-o modalitate sau alta sau ați făcut presiuni asupra inculpatei A. din perspectiva funcțiilor îndeplinite pentru menținerea în activitate a numitelor C. și K.?

Răspuns inculpat E.: Nu, niciodată.

Întrebare pentru inculpata A.: Inculpatul E. din perspectiva celor două funcții la care ați făcut referire a exercitat asupra d-voastră vreo formă de presiune constrângere pentru menținerea pe funcție a celor două persoane, direct sau indirect?

Nu, inculpatul E. nu a exercitat asupra mea niciun fel de constrângere ori presiune pentru menținerea pe funcție a celor două persoane.

Nici cu privire la întocmirea documentelor referitoare la activitatea celor două ori cu privire la înscrierile în carnetul de muncă E. nu a exercitat niciun fel de presiune sau constrângere asupra mea.

5. *Întrebare pentru inculpatul E.: V-ați exercitat în vreun fel influența din perspectiva celor două funcții îndeplinite asupra persoanelor din conducerea D.G.A.S.P.C pentru menținerea în funcție a numitelor C. și K., fie direct, fie indirect?*

Răspuns inculpat E.: Nu, niciodată.

Întrebare pentru inculpata A.: Cunoașteți și puteți preciza dacă inculpatul E. și-a folosit influența din perspectiva celor două funcții îndeplinite asupra vreunei persoane din conducerea D.G.A.S.P.C pentru menținerea în funcție a celor două persoane?

Răspuns inculpata A.: Nu, nu cunosc ca inculpatul E. să-și fi exercitat influența din perspectiva celor două funcții îndeplinite asupra vreunei persoane din conducerea D.G.A.S.P.C

Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu, apărarea inculpatei A. a solicitat achitarea acesteia, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală, întrucât, în cazul unei infracțiuni comise săvârșită prin omisiune, pentru existența ei trebuie să fie reglementată conduita pe care norma o impune funcționarului și, în situația în care această conduită obligatorie nu este adoptată de către funcționar, acesta este pasiv de sancționare. Or, inculpata a susținut în apărarea sa că, în prezenta cauză, conduita la care era obligată (astfel cum susține acuzarea) nu reprezenta o obligație, ci era un drept (art.40 alin.(1) Legea 53/2003 privind Codul muncii), astfel încât nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.17 alin.(1) din Codul penal.

Analizând susținerile inculpatei, Înalta Curte a făcut următoarele precizări: art. 17 din Codul penal nu are corespondent în Codul penal din 1969, deși infracțiunea comisă prin omisiune este recunoscută ca atare de doctrină și practica judiciară, totuși nu a fost legal consacrată.

Infracțiunea comisivă poate fi săvârșită prin omisiune, potrivit dispozițiilor art. 17 lit. a) și b) din Codul penal, în două cazuri: în primul caz, când există obligație legală sau contractuală a autorului de a acționa; al doilea caz, când autorul omisiunii, printr-o acțiune sau inacțiune anterioară, a creat pentru valoarea protejată o stare de pericol care a înlesnit producerea rezultatului. Primul caz prevăzut în art. 17 lit. a) din Codul penal, se caracterizează prin obligația juridică a subiectului de a interveni pentru a împiedica producerea rezultatului. Izvorul obligației de a acționa în cazul obligațiilor comise prin omisiune este reprezentat de lege sau contract.

Conduita la care era obligată inculpata A., în calitate de director executiv/general al D.G.A.S.P.C, în sensul art. 17 alin. (1) din Codul penal, era prevăzută în dispozițiile Legii nr.188/1999 privind statutul funcționarilor publici unde e menționată **obligația** funcționarului public *de a-și îndeplini cu profesionalism, imparțialitate și în conformitate cu legea îndatoririle de serviciu (art.43 alin.1)*. Coroborând această obligație din legislația primară cu cele din legislația secundară, în care sunt detaliate **îndatoririle de serviciu** care-i reveneau inculpatei A., în calitate de director executiv/general, în sensul că, potrivit art.8 alin.(3) lit. g) din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C, **controla activitatea personalului din cadrul Direcției generale și aplica sancțiuni disciplinare acestui personal**. Astfel, această obligație din

legislația secundară era prevăzută la nivelul legislației primare, ca îndatorire de serviciu, fiind încălcată prin omisiune.

Susținerea apărării inculpatei A., în sensul că art. 40 alin.(1) din Legea nr.53/2000 privind Codul muncii se referă la drepturile angajatorului, este reală, însă, ca orice raport juridic, ***raportul de muncă are un conținut juridic format din drepturi și obligații corelative ce revin subiecților participanți.*** Între aceste drepturi și obligații există o strânsă corelare, ele condiționându-se. Astfel, drepturile angajatorului, prevăzute în Legea nr.53/2003 (art.40 alin. (1) lit. a)-f)) nu pot fi analizate singular, ci trebuie coroborate cu obligațiile salariatului, așa cum sunt prevăzute în art. 39 alin.(2) din Legea 53/2003 privind Codul muncii, unde, la lit. a) și c), există reglementată obligația salariatului de ***a îndeplini atribuțiile ce-i revin conform fișei postului, precum și obligația de a respecta prevederile cuprinse în regulamentul intern, în contractul de colectiv de muncă aplicabil, precum și în contractul individual de muncă.*** Or, atât timp cât salariatul avea aceste obligații, corelativ, directorul executiv avea dreptul de a controla îndeplinirea acestor obligații de către salariat. De altfel, acest drept prevăzut în art. 40 alin.(1) din Legea 53/2003 privind Codul muncii trebuie privit în corelație cu dispoziția din legislația secundară, unde la art.8 alin.(3) lit.g) din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., era reglementată ***obligația*** de aplicare de sancțiuni disciplinare în sensul dreptului prevăzut de art.40 alin.(1) Codul muncii, tocmai în respectarea dezideratului de a da întâietate „*interesului public față de cel privat*” (Decizia Curții Constituționale nr.2/15 ianuarie 2014). Mai mult decât atât, Înalta Curte reține că, în îndeplinirea acestei obligații, ***martora D3.*** a menționat în cuprinsul declarației sale faptul că: „*în rândul angajaților DGASPC exista o nemulțumire colectivă legată de faptul că cele două angajate, C. și K., nu veneau la serviciu și de către conducerea DGASPC le era tolerat acest lucru, iar ceilalți angajați, care întârziu la serviciu sau aveau diferite probleme, le erau aplicate sancțiuni de către conducerea instituției*”. Aceleași mențiuni le face ***și martora H3.:*** „*Menționez că pentru toți ceilalți angajați erau luate măsuri disciplinare în situația în care lipseau de la serviciu, însă în cazul celor două, fiind cunoscută situația lor, nu s-a luat niciodată vreo măsură*” (fila 365, vol. 4 d.u.p.). În lumina acestor aspecte de fapt și de drept, nu se poate susține că nu ar fi îndeplinite condițiile prevăzute de art. 17 alin.(1) din Codul penal.

Mai mult, fapta de abuz în serviciu nu a fost săvârșită doar prin omisiune, ci și prin comisiune, constând în îndeplinirea unor acte cu încălcarea Legii nr. 53/2003 privind Codul muncii, respectiv, emiterea unor decizii de promovare, întocmirea unor rapoarte de evaluare a performanțelor profesionale ale inculpatelor C. și K., prin care s-a creat aparența că cele două inculpate s-au prezentat la locul de muncă.

În apărarea sa, inculpata A. a mai arătat că fapta de abuz în serviciu pentru care a fost trimisă în judecată nu se poate circumscrie unui ilicit de natură penală, ci, mai degrabă, unui ilicit de natură disciplinară, derivat din încălcarea de către angajat a obligației de prestare a muncii și de o eventuală înlesnire a

acestui comportament de către angajatorul care nu l-a cercetat și sancționat pe acesta, dar i-a plătit în continuare salariul.

În dezacord cu susținerile apărării inculpatei A., Înalta Curte a apreciat că fapta inculpatei nu se poate circumscrie unei abateri disciplinare, având în vedere gravitatea acesteia, pericolozitatea socială a urmărilor produse, gradul de perturbare a relațiilor pe care le-a atins, felul și intensitatea vinovăției inculpatei, natura mobilului urmărit, împrejurările concrete în care s-a săvârșit (numărul persoanelor implicate, perioada de timp îndelungată a menținerii în funcție a celor două angajate fără ca acestea să se prezinte în cadrul D.G.A.S.P.C.), valoarea totală a prejudiciului (108.612 lei).

Răspunderea disciplinară apără o ordine socială determinată, cu caracter specific, cea a *relațiilor de muncă și de producție la nivelul unităților*, pe câtă vreme **răspunderea penală** apără și valori considerate ca fiind primordiale la nivelul întregii societăți: *suveranitatea, independența și unitatea statului, proprietatea publică, persoana și drepturile acesteia, precum și întreaga ordine de drept*.

Or, prin menținerea ca angajate, în cadrul D.G.A.S.P.C., a inculpatelor C. și K., pe o durată de aproximativ **7 ani** în cazul primei (2006-2013) și **4 ani** în cazul celei de-a doua (2006-2010), fără ca acestea să se prezinte la locul de muncă și să presteze activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului, perioadă pe parcursul căreia au încasat drepturi salariale, iar în carnetul de muncă s-a operat vechimea în muncă, fără ca inculpata A. să întreprindă, conform atribuțiilor de serviciu care o obligau în acest sens, vreun demers în vederea sancționării, deși cunoștea situația acestora, nu se poate susține că s-a adus atingere doar relațiilor sociale de la nivelul instituției, **ci a afectat proprietatea publică, precum și întreaga ordine de drept**. Astfel, și din perspectiva principiului „ultimo ratio”, atingerea adusă valorilor sociale ocrotite prin faptele săvârșite prezintă un grad ridicat de intensitate, de gravitate de natură să justifice sancțiunea penală, legea penală fiind singura în măsură să asigure protejarea valorilor sociale ocrotite, celelalte măsuri de ordin civil, administrativ, fiind improprii asigurării acestui deziderat (în acest sens Decizia C.C.R nr. 405/15 iunie 2016).

În raport, cu aceste considerente, este nefondată susținerea inculpatei că paguba produsă este rezultatul direct al neprezentării la serviciu a inculpatelor C. și K., iar nu al nesancționării lor de către inculpată.

Înalta Curte a apreciat că între conduita inculpatei A. care nu și-a exercitat prerogativa prevăzută de lege de sancționare a celor două angajate, acceptând ca acestea să încaseze salariul, deși nu se prezentau la serviciu și, totodată, a îndeplinit unele acte cu încălcarea Legii nr. 53/2003 privind Codul muncii, respectiv, emiterea unor decizii de promovare, întocmirea unor rapoarte de evaluare a performanțelor profesionale ale inculpatelor C. și K., prin care s-a creat aparența că cele două inculpate s-au prezentat la locul de muncă, și prejudiciul produs, există legătură de cauzalitate.

Prin atitudinea sa pasivă, intenționată, inculpata A. a contribuit la producerea rezultatului socialmente periculos, aspect care rezultă cu atât mai mult cu cât, potrivit propriei declarații a mers la E. tocmai în considerarea

faptului că cele două încasau salariul fără să presteze vreo activitate și pentru a-l întreba ce să facă în această situație.

Atât prin concluziile orale, cât și prin intermediul celor scrise, inculpata A. a mai solicitat schimbarea încadrării juridice date faptei prin rechizitoriu, **din** infracțiunea de abuz în serviciu și fals intelectual, **în** infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal din 1969.

În dezvoltarea motivelor prin care s-a susținut cererea având ca obiect schimbarea de încadrare juridică, inculpata a adus următoarele argumente:

- potrivit actului de sesizare, fapta de abuz în serviciu de care a fost acuzată inculpata A. ar fi fost săvârșită, atât prin neîndeplinirea unui act cu încălcarea Legii nr.53/2003 privind Codul muncii, respectiv nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatelor K. și C. având în vedere că nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului, cât și prin îndeplinirea unor acte cu încălcarea Legii nr.53/2003 privind Codul muncii, respectiv emiterea unor decizii de promovare, întocmirea rapoartelor de evaluare a performanțelor profesionale a acelorași două inculpate prin care s-a creat aparența că cele două s-ar fi prezentat la locul de muncă;

- fapta de care este acuzată inculpata A. are în componere, atât acțiuni, cât și inacțiuni, dar numai forma comisivă ar întruni elementele constitutive a două infracțiuni, respectiv cea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut, pentru sine sau pentru altul, avantaje patrimoniale, dar și cea de fals intelectual săvârșite în concurs ideal de infracțiuni, respectiv acțiunile ce constituie element material al infracțiunii de abuz în serviciu reprezintă și element material al infracțiunii de fals intelectual;

- în raport, cu dispozițiile art.289 din Codul penal 1969 prin care era reglementat falsul intelectual, legiuitorul a incriminat falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu prin atestarea unor fapte sau împrejurări neadevărate ori prin omisiunea, cu știință, de a insera unele date sau împrejurări;

- diferența dintre infracțiunea de fals intelectual și cea de fals material în înscrisuri oficiale este ca acțiunea de atestare – ca element material al infracțiunii - să se realizeze de către un funcționar public la un anumit moment: dacă în cazul primei infracțiuni, acțiunea de atestare are loc la momentul întocmirii actului ce reprezintă obiectul material al infracțiunii,

- în cazul celei de-a doua infracțiuni, activitatea de ștergere, adăugire se produce ulterior momentului întocmirii actului oficial;

- or, în opinia inculpatei A., nu aceasta a fost cea care a realizat acțiunile de întocmire a:

- a) fișei de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2006 ce a fost întocmită de șeful ierarhic al angajatei;
- b) fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2008 a fost întocmită și semnată de F.;

- c) fișele de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru anii 2007-2008 au fost întocmite de șeful ierarhic superior;
 - d) rapoartele de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru perioada 01 ianuarie – 31 decembrie 2010, respectiv 01.01.2011-31.12.2011 au fost întocmite de D.;
 - e) raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru perioada 01 ianuarie - 31 decembrie 2013 a fost întocmit de B..
- or, susține inculpata A., acțiunile puse în sarcina sa în legătură cu aceste înscrisuri sunt ulterioare momentului întocmirii lor și reprezintă, eventual, acte de conducere care ar putea realiza elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu;
 - de asemenea, în privința semnării unor dispoziții întocmite de serviciul resurse umane din cadrul D.G.A.S.P.C, respectiv de martora (fosta inculpată) U1., prin care s-au dispus promovări sau schimbări ale locului de muncă al inculpatelor, opinia inculpatei A. este aceeași, în sensul că acestea au fost întocmite anterior, iar aceasta nu a realizat decât acte de conducere prin semnarea lor;
 - în ceea ce privește învinuirea de la pct.III, respectiv că inculpata a determinat pe inculpații C., K., U1. și B. să semneze condicile de prezență, rapoartele de evaluare și înscrisurile privitoare la activitățile desfășurate în cadrul D.G.A.S.P.C de către inculpatele C. și K., în opinia inculpatei această învinuire, deși nu s-ar regăsi în analiza în drept făcută de procuror la fila 159, ea nu poate îmbrăca decât forma unei instigări la fals intelectual, deși inculpatele C. și K. nu au fost trimise în judecată ca autoare a infracțiunilor de fals intelectual, ci ele sunt complice la faptele autorilor;
 - în opinia apărării, respectivele acțiuni considerate de acuzare a fi elemente materiale ale două infracțiuni nu pot fi reținute decât ca element material al unei singure infracțiuni, respectiv de abuz în serviciu. În acest sens, inculpata a făcut trimitere și la doctrina de drept substanțial penal, respectiv că trebuie deosebit modalitatea întocmirii înscrisului la cerere, de modalitatea întocmirii unui înscris din oficiu în soluționarea unei situații privind starea de fapt care face obiectul constatării înscrisurilor, în această din urmă modalitate (a soluționării unei situații privind starea de fapt) trebuie să se facă deosebire între întocmirea înscrisului oficial și actul de rezolvare (rezoluție, dispoziție dată) care a precedat și a determinat întocmirea înscrisului. Falsul intelectual privește întocmirea înscrisului, nu și rezolvarea care îl precede sau îl premerge. Dacă alterarea adevărului decurge din rezolvare, atunci va exista infracțiunea de abuz în serviciu;

- or, în ceea ce o privește pe inculpata A., acesteia i se impută că, în calitate sa de director executiv la D.G.A.S.P.C, a aprobat acte întocmite de alți funcționari, a emis dispoziții prin care a soluționat anumite situații de fapt (mutarea), așadar acte de rezolvare, iar nu de întocmire, ceea ce atrage concluzia că faptele descrise în actul de sesizare ca fiind săvârșite de aceasta s-ar circumscrie, în mod exclusiv, infracțiunii de abuz în serviciu, iar nu celor de abuz în serviciu și fals intelectual.

Atât, prin concluziile orale, cât și prin cele scrise, inculpata A. a susținut că acțiunile considerate de acuzare a fi elemente materiale ale două infracțiuni nu pot fi reținute decât ca element material al unei singure infracțiuni, respectiv de abuz în serviciu, în acest sens inculpata făcând trimitere la doctrina de drept substanțial penal.

Analiza trimiterii făcute de inculpată pune în lumină faptul că, în situația „[...] întocmirii unui înscris din oficiu, în soluționarea unei situații privind starea de fapt care face obiectul constatărilor înscrisului [...] trebuie să se facă deosebire între întocmirea înscrisului oficial și **actul de rezolvare care a precedat** și a determinat întocmirea înscrisului; falsul intelectual privește întocmirea înscrisului, nu și rezolvarea care îl precede. [...] Dacă alterarea adevărului decurge din rezolvare, atunci [...] va exista infracțiunea de abuz în serviciu” (Vintilă Dongoroz, Explicații teoretice ale Codului penal român, Vol.IV, Ediția a II-a, Editura Academiei Române, Editura All Beck, București, 2003, pag.389).

Prealabil analizării cererii de schimbare a încadrării juridice, Înalta Curte a reținut că sunt necesare unele precizări cu privire la cele două infracțiuni pentru care a fost trimis în judecată inculpata A..

Astfel, cât privește infracțiunea de abuz în serviciu, Codul penal prevede în art.297 alin.(1) și (2) o singură infracțiune de abuz în serviciu, ce cuprinde toate infracțiunile prevăzute distinct în Codul penal din 1969 – art.246, art.247, art.248, dar și abuzul în serviciu în formă calificată prevăzută de art.248¹.

Potrivit dispozițiilor art.297 alin.(1) din Codul penal, abuzul în serviciu constă în *fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos* (prin sintagma “îndeplinește în mod defectuos” trebuie înțeles “îndeplinește prin încălcarea legii”, ca urmare a Deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale a României) și *prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice*. Infracțiunea de abuz în serviciu se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

Conform art.13² din Legea nr.78/2000 în vigoare din 1 februarie 2014, în cazul infracțiunii de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

Prin dispozițiile art.248 din Codul penal 1969, legiuitorul a incriminat *Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos* (prin sintagma “îndeplinește în mod defectuos” trebuie înțeles “îndeplinește prin încălcarea legii”, ca urmare a Deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale a României) și *prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia*.

În ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 în reglementarea anterioară datei de 01 februarie 2014, legiuitorul a prevăzut că „*Infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infracțiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani*”.

Din examinarea dispozițiilor art.13² din Legea nr.78/2000, atât în reglementarea de dinainte de 01 februarie 2014, cât și după această din urmă dată, se constată că acestea incriminau și incriminează abuzul în serviciu, dacă funcționarul public a obținut, pentru sine sau pentru altul, un folos necuvenit, limitele speciale de pedeapsă prevăzute de art.297 alin.(1) din Codul penal majorându-se cu o treime, în timp ce în reglementarea anterioară datei de 1 februarie 2014 pedeapsa era închisoarea de la 3 la 15 ani.

În ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual, atât în reglementarea Codului penal din 1969, cât și în Codul penal în vigoare, legiuitorul a incriminat *Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar(public în actuala reglementare – s.n.) aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, cu mențiunea că în vechea reglementare subiectul activ era „funcționar”*.

Cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor a fost considerată neîntemeiată, între cele două infracțiuni existând diferențe semnificative sub aspectul obiectului juridic special și conținutului constitutiv.

În cazul infracțiunii prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000, obiectul juridic special este constituit din relațiile sociale care sunt condiționate de exercitarea corespunzătoare de către funcționarii publici a îndatoririlor de serviciu în cadrul unităților publice, urmărindu-se combaterea comportamentelor

abuzive, a atitudinilor incorecte ce duc la păgubirea sau încălcarea drepturilor sau intereselor persoanelor care intră în raporturi de serviciu cu unitățile unde lucrează făptuitorii.

Sub aspectul elementului material al laturii obiective, infracțiunea prevăzută de art.13² raportat la art.297 alin.(1) din Codul penal sau art.248 din Codul penal 1969 este, în general, una comisivă, însă unele fapte se pot realiza și prin omisiune, conținutul infracțiunii realizându-se, fie prin acțiunea de realizare, prin încălcarea legii, a atribuțiilor de serviciu, fie prin inacțiune, respectiv neîndeplinirea unui act ce intră în atribuțiile de serviciu ale făptuitorului.

Urmarea imediată constă, fie în producerea unei pagube, fie în vătămarea drepturilor ori a intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice, existând și o condiție suplimentară ca faptele să conducă la obținerea de către funcționarul public, pentru sine sau pentru altul, a unui folos necuvenit.

În ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual, obiectul juridic special privește relațiile sociale în formarea și desfășurarea cărora este necesară deplina încredere în conținutul înscrisurilor oficiale, înscrisuri indispensabile în sfera largă a acestor relații.

Sub aspectul elementului material al laturii obiective, acesta constă în acțiunea de falsificare a unui înscris oficial în conținutul său, fie prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului, fie prin omisiunea de a insera unele date sau împrejurări care ar fi trebuit să fie constatate.

În prezenta cauză, ceea ce i se impută inculpatei A. este faptul că ar fi atestat fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului legate tocmai de starea de fapt care a determinat întocmirea înscrisurilor respective, stare de fapt care se constituie în situația premisă din conținutul juridic al infracțiunii de fals intelectual.

Deși inculpata a susținut că, în calitatea sa de director executiv la D.G.A.S.P.C,

- a aprobat acte întocmite de alți funcționari,
- a emis dispoziții prin care a soluționat anumite situații de fapt

(mutarea), așadar acte de rezolvare, iar nu de întocmire, ceea ce ar atrage, în opinia sa, concluzia că faptele descrise în actul de sesizare ca fiind săvârșite de aceasta s-ar circumscrie, în mod exclusiv, infracțiunii de abuz în serviciu, iar nu celor de abuz în serviciu și fals intelectual, Înalta Curte nu a îmbrățișat aceste susțineri. Astfel, pornind tocmai de la trimiterea făcută de inculpată la doctrina citată anterior, autorii citați au subliniat faptul că *trebuie să se facă deosebire între întocmirea înscrisului oficial și **actul de rezolvare care a precedat** și a determinat **întocmirea înscrisului**; falsul intelectual privește întocmirea înscrisului, nu și rezolvarea care îl precede*. Or, în cauza de față, semnarea de

către inculpata A. a înscrisurilor oficiale care au determinat inculparea sa nu s-a realizat înainte de întocmirea acestor înscrisuri, adică nu a fost un act de rezolvare care a precedat întocmirea înscrisului, ci semnarea de către inculpata A. a respectivelor înscrisuri s-a realizat ulterior, desăvârșind înscrisul oficial, conferindu-i valențele de a produce consecințele juridice în vederea cărora acel înscris a fost întocmit.

Față de considerentele expuse, nu s-a putut reține că suntem în prezența unei singure infracțiuni, respectiv cea de abuz în serviciu, așa cum se susține de către apărare, ci în prezența a două infracțiuni.

În ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual, inculpata a recunoscut faptul că a semnat acele înscrisuri, însă a considerat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, deoarece nu a fost cea care a realizat acțiunea de întocmire a respectivelor acte, ci alte persoane (B., F., D.).

Înalta Curte a apreciat că prin semnarea de către inculpata A. a acelor înscrisuri care atestau o situație neconformă cu realitatea, situație despre care inculpata cunoștea, aspectele de fapt din cuprinsul acelor înscrisuri au produs consecințe juridice ulterioare.

Astfel, s-a constatat, dincolo de orice bănuială rezonabilă că faptele există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de inculpata A., motiv pentru care va fi condamnată la pedeapsa închisorii pentru infracțiunile de abuz în serviciu și fals intelectual.

4. H.

Prin rechizitoriul nr...../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpata H. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969.

Cu privire la infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, prin același rechizitoriu s-a dispus disjungerea cauzei și continuarea efectuării urmăririi penale, într-un alt dosar ce va fi înregistrat pe rolul Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție.

Prin actul de sesizare s-a reținut că *inculpata H., în calitate de director executiv al DGASPC, în perioada 29.07.2005 – 28.08.2005, 21.09.2005 – 06.07.2006, și în perioada 27.12.2010 – 01.06.2012, în calitate de director executiv adjunct economic al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului:*

- *a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei C., (întocmit în mod abuziv de către inculpatul D.), pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive și a apreciat activitatea acesteia ca fiind foarte bună (vol.6, fil.451-452, d.u.p);*

- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat
- activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă inculpatei C. avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor
- salariale în cuantum de 21.931 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;

De asemenea, inculpata H., în calitate de director executiv al DGASPC, în perioada 22.05.2006-06.07.2006, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al DGASPC nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 460 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut a fost contestat de inculpată în cursul judecății, probatoriu care a fost readministrat, în raport, cu acuzațiile aduse acesteia, cât și de probele propuse de către inculpată și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte a apreciat că inculpata H. se face vinovată de săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit.

Inculpata H., atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul cercetării judecătorești, a susținut, în esență, că este nevinovată, că nu a cunoscut faptul că cele două angajate C. și K. nu se prezentau la serviciu, că nu a avut atribuții, în calitatea sa de director economic, de sancționare disciplinară a celor două inculpate, neexercitând atribuțiile angajatorului și nici nu există probe din care să rezulte situația de fapt reținută de parchet.

Astfel, audiată în calitate de suspectă, la data de 22.03.2016, **inculpata H.** a declarat următoarele (filele 70-75, vol.3 d.u.p.):

„(...) Din anul 2002 și în prezent lucrez în cadrul DGASPC, iar din data de 01 ianuarie 2005, dețin funcția de director adjunct și am în responsabilitate Serviciul Financiar contabilitate, Serviciul Achiziții publice, Compartimentul buget și Serviciul Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare.

(...) După ce am studiat înscrisul denumit Raport de evaluare a performanțelor profesionale ale angajatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011, fac precizarea că semnătura corespunzătoare numelui meu nu îmi aparține și nici nu cunosc cine a semnat în locul meu.

Precizez totodată că întocmirea rapoartelor de evaluare a angajaților DGASPC se face de către șeful direct al persoanei evaluate, la dispoziția compartimentului resurse umane, în acest caz, D. care în acea perioadă era șeful Serviciului Administrativ, după întocmirea acestor rapoarte de evaluare se transmitea serviciului Resurse umane, care de obicei mi le aducea spre semnare sau le lăsa la mapă pentru a-mi fi aduse.

În mod normal eu în calitate de director nu vin în contact direct cu angajatul evaluat, decât în situația în care, după semnarea raportului de evaluare de către cel care l-a întocmit și de către mine, angajatul este nemulțumit de evaluare și se adresează directorului general cu contestație.

(...) Nu îmi amintesc la ce dată a venit în cadrul Serviciului Administrativ C.. Fișa cu atribuțiuni de serviciu a acesteia, am semnat-o după ce i-a fost întocmită de către șeful Serviciului administrativ din acea perioadă.

Nu am avut cunoștință în legătură cu faptul că numita C. nu s-a prezentat la serviciu iar atribuțiunea de a sesiza lipsa acesteia de la serviciu revenea șefului direct al acesteia, care întocmea și pontajul angajaților serviciului.

Eu nu am avut în atribuțiile de serviciu verificarea prezenței la serviciu a angajaților.

(...) În ceea ce privește contactul meu cu angajații serviciului, fac precizarea că eu discutam doar cu șefii serviciilor din subordine, aproape zilnic (...).

După extinderea urmăririi penale față de inculpata H., aceasta a fost audiată la data de 04.04.2016 (filele 77-81, vol.3 d.u.p.), arătând următoarele:

„(...) Pe data de 29 iulie 2005, prin Hotărârea Consiliului Județean ..., am fost delegată pe funcția de director executiv al DGASPC ..., deoarece directorul executiv din acea perioadă, G. a demisionat și s-a înscris pentru ocuparea funcției de Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei.

Din câte îmi amintesc eu am ocupat cu delegație funcția de director executiv o perioadă scurtă de timp, nu pot să mi-o amintesc cu exactitate, deoarece printr-o altă Hotărâre a Consiliului Județean ..., am fost suspendată din funcția de director executiv la conducerea DGASPC însă, în fapt, în virtutea atribuțiilor ce îmi reveneau prin fișa postului am asigurat în continuare, în mod operativ, conducerea DGASPC ..., până la numirea în funcția de director a numitei A. .

Referitor la învinuirea adusă în sarcina mea potrivit căreia în perioada 29 iulie 2005 – 06 iulie 2006, nu am luat măsuri de sancționare a angajatei C. care nu s-a prezentat la serviciu, deși era angajată în funcția de referent în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, arăt că nu am avut cunoștință că această persoană nu s-a prezentat la serviciu.

Menționez că acea perioadă a fost una grea pentru instituție deoarece acesta nu avea numit director general, iar eu aveam în responsabilitate atât funcția de director economic cât și problemele operative ale directorului general care cădeau tot în sarcina mea.

Menționez că nici în ceea ce privește situația angajatei K., din cadrul aceleiași Complex ca și angajata C., fac precizarea că nu am avut cunoștință că această angajată nu s-a prezentat la serviciu în perioada respectivă (...).

În faza de cercetare judecătorească, inculpata H. și-a menținut poziția procesuală din cursul urmăririi penale, nerecunoscând săvârșirea faptelor:

„În perioada ce interesează cauza este adevărat că aveam funcția de funcționar public și îndeplineam funcția de director adjunct.

Știu că numita C. în anul 2005 a dat un concurs și știam că a fost angajată în cadrul Centrului de Consiliere și Sprijin Părinți. Aceasta era funcționar contractual.

Eu știam că C. este angajată la centrul despre care am făcut vorbire nu am avut niciodată informații în sensul că aceasta nu și desfășura activitatea la centrul respectiv, ci la centrul P.... astfel cum se susține în actul de acuzare.

În anul 2011, când se pretinde că aș fi semnat raportul de evaluare a numitei C., eu nu mi-am recunoscut semnătura pe documentul respectiv.

Deoarece inculpata J. se afla la un moment dat în concediu și era vremea salariilor am auzit că se punea problema persoanei care trebuia să întocmească pontajele, nu mai știu dacă pentru ambele sau numai pentru C. și eu am cerut să se facă o adresă către biroul de resurse umane să pună la dispoziție pontajele. Alte informații nu am primit cu privire la cele două persoane.

Ceilalți salariați știau că sunt mai rigidă lucrăm numai pe bază de documente și nu mi au adus niciodată la cunoștință situația celor două.

Nu știu și nu pot preciza cât timp a lipsit de la serviciu inculpata J., însă pot afirma că era vorba de plata salariilor pe o lună.

Nu îmi aduc aminte ca inculpatul D. să mi fi adus la cunoștință că angajata C. nu s-ar fi prezentat la locul de muncă.

Eu, personal, potrivit funcției pe care o îndeplineam la data respectivă, nu aveam competență să dispun inițierea procedurii de sancționare în concordanță cu dispozițiile din Codul Muncii.

Aceste atribuții aparțin angajatorului, în consecință erau în sarcina inculpatei A..

Mențin declarațiile date la urmărirea penală deoarece am spus adevărul. Eu însă am perceput o anumită constrângere exercitată asupra mea de către organele de anchetă deoarece mi s-a spus „doamnă știți unde trebuie să ajungem”. Am fost jignită de organele de urmărire penală și am plecat tulburată, plângând deoarece mi s-a sugerat că aș fi mincinoasă și că „fac cinema”.

Cât am fost director interimar și pe parcurs mie personal nu mi s-a cerut nimic de către inculpatul E. și nici de alte persoane în numele dânsului.

Răspunsuri la întrebările formulate de reprezentantul Ministerul Public:

Aceste constrângeri asupra mea au fost exercitate al momentul când aveam calitatea de suspect și ulterior am devenit inculpat.

Cu privire la paragraful din declarația de la urmărirea penală în care am afirmat că se cunoștea „că C. era protejată, se cunoștea la nivelul direcției” se referă la faptul că eu am aflat despre acest amănunt în februarie 2014 când ne-a chemat dna A. pe toți directorii și ne-a informat că este o adresă de la DNA și că urma să punem la dispoziția acestei instituții niște documente.

Anterior anului 2014 eu nu am făcut afirmația că se cunoștea că vreuna din cele două ar fi fost protejată.

Prin exprimarea că cineva este protejat eu am înțeles să definesc situația în care existau unele persoane care veneau la serviciu când voiau, își făceau lucrările când voiau, nu respectau termenele.

Arăt că pentru această conduită funcționarii putea fi sancționați de noi directorii „însă pur și simplu noi ne chinuiam cu aceste persoane”.

Au fost și persoane sancționate în perioada respectivă.

Dacă aș fi știut acele situații la datele respective cu certitudine aș fi sesizat-o pe inculpata A. să declanșeze procedurile legale.

Eu nu pot da explicații legate de afirmațiile coinculpatei F..

Arat că nu pot explica ceva relativ la afirmațiile pe care le au făcut alte persoane în prezenta cauză.

Numita F. nu se afla în subordinea mea și în consecință nu putea să fi dispus acesteia sau să-i dau dispoziții.

În cadrul direcției au fost și situații în care pentru abateri grave de la normele Codului Muncii au fost sancționate corespunzător persoanele respective, chiar cu desfacerea contractului de muncă.

Precizez că personalul a fost sancționat inclusiv cu diminuarea salariilor pentru abateri de la îndeplinirea atribuțiilor de serviciu.

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatului B.:

Pontajele pentru cele două angajate pentru luna respectivă mi-au fost întocmite de numita U1. și, de asemenea, tot ea mi le-a prezentat.

U1. întocmea pontajele acolo unde existau birouri și nu servicii.

U1. îndeplinea funcția de șef serviciu resurse umane și în această calitate avea obligația să verifice condica de prezență și era în subordinea directă a directorului general, d na A..

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatei F.:

Numita I4. a murit în anul 2008 și nu aveam cunoștință de vreo legătură dintre aceasta și vreuna din cele două angajate.

Nu am cunoștință ca vreuna din persoanele din cadrul serviciului unde mi am desfășurat activitatea să fi protejat pe vreuna dintre angajate care fac obiectul cauzei” (declarație instanța de fond, 30.10.2017, filele 220-222, vol.3).

Înalta Curte a apreciat că susținerile inculpatei H., potrivit cărora nu ar fi cunoscut faptul că inculpatele C. și K. nu s-au prezentat la serviciu în perioada în care aceasta a deținut funcția de Director Executiv, respectiv Director Executiv Adjunct Economic, sunt contrazise de declarațiile martorilor și inculpaților audiați în cauză.

Astfel, **martora H3.** a declarat în cursul urmăririi penale (filele 360-365, vol.4):

„(...)În legătură cu angajarea în cadrul DGASPC a numitelor C. și ulterior a numitei K., menționez că cele două persoane au fost angajate în cadrul DGASPC, mai exact C. a fost angajată în luna iulie 2005, iar K. în luna mai 2006, de către directorii care se aflau la conducerea instituției în acea perioadă, mai exact C. de către G., iar K. de către H..

Menționez că, încă de la angajare, ni s-a spus de către directorii instituției, care le-au angajat, că cele două angajate nu prea or să vină la serviciu la DGASPC, în cadrul centrelor în care figurau angajate, deoarece acestea vor lucra la sediul organizației P.... ..

(...) Precizez că, inclusiv directorii adjuncți ai DGASPC, R3. și I. aveau cunoștință despre situația angajatelor C. și K., deoarece serviciile și centrele în care acestea au fost repartizate se aflau în subordinea acestora (...).

În faza de cercetare judecătorească, martora și-a menținut declarația de la urmărire penală, neprecizând aspecte noi: „Arăt că la procuror am spus adevărul pe care eu îl știam și nu mi-a cerut nimeni să spun altceva decât lucrurile pe care eu le cunoșteam în mod direct.

În consecință îmi mențin declarațiile date la procuror.

M-am pensionat în anul 2009 și până la acea dată am îndeplinit funcția de referent în cadrul Biroului Resurse Umane al D.G.A.S.P.C

Mă subordonam nemijlocit directorului general al direcției.

Eu știu că pe C. și K. le-am angajat noi în cadrul direcției, însă, din câte îmi aduc aminte, acestea, în realitate, își desfășurau activitatea la sediul P.... .. Deoarece nu mi-am adus aminte mi s-a dat și am citit declarația de la urmărire penală și, conform împrejurărilor, în sensul că la angajarea lui C. s-a implicat direct d-nul G., iar la angajarea lui K. s-a implicat numita R3..

În acea perioadă directorii instituției mi-au spus că nu vor veni la direcție, ci vor lucra la sediul organizației P.... ..

Nu știu de ce toată lumea știa și a acceptat această situație.

Doamna director I., dar și doamna director H. pe care anterior o chema R3. cunoșteau situația celor două angajate și o tolerau.”(declarație instanță fond, vol 4, filele 90-91)

Referitor la declarația acestei martore, inculpata H. a susținut că nu reflectă adevărul, deoarece, în anul 2007, martora plecase din cadrul Direcției și nu mai avea de unde să cunoască ce se întâmpla în cadrul unității. Susținerea inculpatei H. cu privire la plecarea martorei H3. din cadrul D.G.A.S.P.C., în anul 2007, este posibil să fie reală (apărătorul inculpatei I. a arătat în concluziile scrise și orale că, în anul 2009, aceasta a plecat, iar inculpata A., în declarația de la urmărire penală, a susținut că acest lucru s-a realizat în anul 2008), dar trebuie făcută precizarea că H3., în depoziția sa, a relatat fapte și împrejurări din perioada în care și-a desfășurat activitatea. Or, inculpatele K. și C. au fost angajate în anul 2006, fiind un interval de 1 an până la plecarea martorei din instituție, astfel încât cele relatate coincid cu perioada când martora a fost prezentă la serviciu. Mai mult, **U1.**, în declarația dată în cursul urmăririi penale, confirmă faptul că martora H3. cunoștea situația celor două angajate, acesta fiind cea care a informat-o și pe ea cu privire la neprezentarea lui K. și C. în cadrul Direcției, astfel încât afirmațiile inculpatei H. referitoare la realitatea celor declarate de martora H3., sunt lipsite de suport probator: „În luna noiembrie 2007 după preluarea funcției de șef serviciu Resurse umane, juridic, contencios, am fost mutată în birou cu doamna H3. și am început să am contact cu ștatul de personal, ștatul de funcții și organigrama. **De la doamna H3. am început să cunosc salariații, inclusiv cum sunt repartizați pe funcții și pe centre**

și cu această ocazie, am aflat și despre existența ca angajate ale instituției a numitelor C. și K.. Tot de la doamna H3., am aflat că aceste două angajate nu vin la serviciu, că doar își încasează salariu de la DGASPC și că în fapt cele două își desfășoară activitatea la sediul organizației P....”(vol.3, filele 254-260).

De altfel, declarația martorei H3. nu este singulară, aceasta coroborându-se cu cea a **martorului B3.**, care fiind audiat în cursul urmăririi penale (vol.4, filele 366-373) referitor la implicarea inculpatei H., a arătat:

„(...) În ceea ce o privește pe C., angajată a DGASPC, fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, din câte îmi amintesc din anul 2005, când directorul de atunci G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al DGASPC, spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume.

Din acel moment nu am mai văzut-o pe C. decât accidental, însă nu la serviciu, în realitate aceasta nu a lucrat niciodată în cadrul centrului maternal al DGASPC, nici în incinta sediului instituției.

*Din momentul în care ne-a spus că a fost angajată, directorul G. mi-a cerut să o trec în fișele de pontaj lunare pe C., având în vedere că eu m-am ocupat încă de atunci și în prezent cu întocmirea foilor colective de pontaj a angajaților centrului, foi care erau vizate lunar și de către șefii centrului care au fost din perioada respectivă și până în prezent, ...În toată această perioadă, după cum am menționat eu am întocmit fișele de pontaj și am trecut-o în pontaje pe C., cu toate că aceasta în fapt nu venea la serviciu și nu desfășura activități conform pontajului, **situația fiind cunoscută și acceptată de către** directorul general A. care preluase funcția de director după G., **de directorul economic H.**, care de asemenea a ținut într-o perioadă funcția de director general și inclusiv de către I., persoană care a coordonat în mod direct activitatea centrului (...).”*

*În faza de cercetare judecătorească, **martorul B3.** și-a menținut poziția procesuală din cursul urmăririi penale și a susținut, cu ocazia audierii, la data de 16.01.2018, următoarele: „Arăt că **declarațiile de la urmărirea penală** le-am dat în libertate de voință și conștiință nimeni nu mi-a sugerat să acuz pe cineva sau să fac afirmații neadevărate, astfel **încât mi le mențin (...)***

Pe numita C. la angajare mi-a prezentat-o domnul director G., mai precis a prezentat-o întregului colectiv.

Nu îmi aduc aminte dacă atunci sau ulterior d-nul director G. a precizat că C. nu va lucra în cadrul centrului, ci în altă parte, fără să precizeze unde. Ulterior nu am mai văzut-o la sediul pe d-na C..

Deoarece eram persoana desemnată cu întocmirea pontajelor d-nul director G. mi-a cerut să fac pontajul și pentru C..

*Situația s-a perpetuat în sensul că din dispoziția persoanelor despre care am făcut vorbire la urmărirea penală, adică directorul șef I. și B. am continuat să întocmesc fișele de pontaj, deși știam că ea nu vine la serviciu în cadrul direcției. **Ulterior și doamna H. mi-a cerut să întocmesc fișele de pontaj**” (vol.4, filele 87-89) .*

De asemenea, fiind audiat la urmărire penală, **inculpatul D.** a declarat (vol.3, fil.130-136):

„(...) Din anul 2004 și până în luna iunie 2012, am lucrat în cadrul DGASPC ..., unde am deținut diferite funcții, iar începând cu data de 01 ianuarie 2011 și până la data de 01 iunie 2012, am deținut funcția de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu Tehnic și aprovizionare.

(...) în calitate de șef al Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, am întocmit și semnat fișa postului pentru numita C., corespunzătoare funcției de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, la data de 28.01.2011, în condițiile în care aveam cunoștință că această angajată nu se prezintă la serviciu (...).

*Recunosc că am întocmit și semnat acest document, în condițiile în care aveam cunoștință că această persoană nu se prezintă la serviciu însă acest document, ca și raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale acestei angajate, pentru perioada ianuarie 2011 - decembrie 2011, **le-am întocmit și semnat după ce am adus la cunoștință conducerii instituției, respectiv directorului adjunct H., căreia mă subordonam direct, directorului general A. și șefului Serviciului Resurse umane U1..***

Am întocmit și semnat aceste documente, după ce mi s-a cerut să le întocmesc de către șeful meu direct H..

*Fac precizarea că am adus la cunoștință directorului H., care era șeful meu direct și directorului A. **faptul că angajata C. nu venea la serviciu, având în vedere că mi s-a cerut să întocmesc documentele menționate, însă H. mi-a cerut să le întocmesc și să nu comentez, deoarece C. era cunoscută ca fiind o persoană protejată de Consiliul Județean și mi s-a spus textual de către H., că, în situația în care nu întocmesc documentele menționate, voi zbura din serviciu atât eu, cât și aceasta ca director adjunct economic.***

*(...) Doresc să precizez faptul că, atunci când am preluat funcția de șef serviciu, având în vedere că această angajată nu se prezenta și eu trebuia să fac pontajul, **i-am adus la cunoștință șefei mele directe, H., faptul că C. nu vine la serviciu, iar aceasta mi-a cerut să îmi văd de treabă și să o trec prezentă în pontaj pe C., spunându-mi că, în caz contrar, vom fi dați afară atât eu, cât și aceasta. Același lucru mi l-a spus și directorul general A. și odată când am refuzat să o trec pe C. prezentă în pontaj, am fost chemat de U1. la personal și mi-a cerut să refac pontajul (...).***

*În faza de cercetare judecătorească, **inculpatul D.** și-a menținut poziția procesuală din faza de urmărire penală și a arătat, cu privire la implicarea inculpatei H., următoarele: „Cu d-na H. am discutat situația lui C. și cu d-na A., dar și cu d-na U1..*

Eu mi-am dat seama din discuții că C. este beneficiara unei clemențe a persoanelor cu funcții de conducere pe care le am menționat.

Mi-a cerut să întocmesc documentele** cu privire la C. **de către d-na H., d-na A. și d-na U1../.../Cele mai multe discuții le-am avut cu d-na H., care mi-a spus că **dacă nu fac respectivele documentele s-ar putea să-mi caut de serviciu în altă parte*” (declarație instanță, vol.4, filele 170-171).*

Aceleași aspecte rezultă și din declarațiile de la urmărire penală, cât și din cursul cercetării judecătorești ale **inculpatei F.** care a arătat: „(...) În luna ianuarie 2009, a trebuit să întocmesc fișele de evaluare a performanțelor profesionale a angajaților. Pentru cele două angajate, C. și K., am întocmit evaluarea exact pentru perioada pentru care am avut dată dispoziție de înlocuire a lui J., respectiv pentru perioada 01 august 2008 – 31 decembrie 2008.

Cu această ocazie, am sesizat faptul că C. și K. erau singurele angajate pe care nu le cunoșteam și nu le văzusem niciodată.

În aceste condiții am mers la directorul economic H. pentru a-i sesiza că eu nu le cunosc pe cele două angajate și că nu le-am văzut pe acestea niciodată la serviciu.

În momentul în care am mers la H. în birou și am întrebat-o pe aceasta cine sunt cele două angajate iar aceasta a avut o reacție uluitoare spunându-mi că **”nu sunt eu cea care fac cărțile, să stau în banca mea dacă vreau să mai am serviciu și bani să îmi cresc copiii, că nu este treaba mea cine sunt cele două”, după care mi-a cerut să ies din biroul ei (...)**” (vol.3, fil.111-117, d.u.p.).

Audiată în cursul cercetării judecătorești, inculpata a arătat: **„Mențin integral toate declarațiile pe care le-am dat în cursul urmăririi penale, inclusiv cea intitulată declarație de martor.**

Este adevărat că am constatat că acele două C. și K. nu s-au prezentat la muncă, la posturi, această constatare am făcut-o în ianuarie 2009, când mi s-a cerut de d-na director A. și **de ceilalți directori să prezint raportul și fișa de evaluare ale tuturor angajaților și atunci am constatat că pe cele două nu le cunoșteam.**

Această situația a fost generată de faptul că pe lângă cele 3 centre pe care le aveam în coordonare am mai primit încă 3 centre de asemenea, pentru coordonare astfel, volumul de muncă a crescut foarte mult.

La acest centru despre care se face vorbire în actul de sesizare nu m-am deplasat, deoarece nu am considerat că este necesar, întrucât nu erau asistați permanent.

În acele împrejurări i am comunicat d-nei director economic H. că nu le cunosc pe cele două. Cred că pusesem o întrebare incomodă și am fost dată afară din birou de d-na director economic.

În urma discuției cu d-na H. mi-am dat seama că cele două C. și K. că sunt protejate de d-na H..

La data respectivă secretarul general al CJ era nașa d-nei H.. **./Mențin și pasajele din declarația de la urmărire penală în care am afirmat că, din modul cum s-a comportat d-na director H. față de mine, în cazul în care aș fi refuzat să dau curs solicitărilor sale aș fi suferit repercusiuni”** (filele 109-110, vol.3 dosar instanță).

Declarațiile **martorei U1.** din faza de urmărire penală (audiată în calitate de inculpată, vol.3, filele 254-264), menținute în cursul judecății, confirmă cele susținute de martorii și inculpații sus menționați, infirmând susținerile inculpatei H. potrivit cărora nu ar fi cunoscut situația celor două angajate:

„(...) Cu privire la cele două angajate C. și K., **situația era cunoscută de către toată conducerea DGASPC, inclusiv de către directorii adjuncții H. și I.**, precum și de ceilalți salariați care nu aveau funcții de conducere, dar care activau în cadrul Organizației P...., iar directorul A. **dăduse practic verbal dispoziție tuturor șefilor de servicii în subordinea cărora au fost mutate cele două să le întocmească pontaje în care să fie trecute prezent, precum și toate celelalte documente care le priveau, rapoarte de evaluare, fișe de post, toți fiind obligați să se conformeze, având în vedere că situația lor era cunoscută de către toți șefii de servicii pe care i-au avut pentru că și aceștia la rândul lor făceau parte din Organizația P...., unde cele două își desfășurau activitatea (...)**”(vol.3, fil.254-264, d.u.p).

„Mențin după ce mi-a fost pusă la dispoziție declarația de la urmărire penală paragraful în care făceam referire și dădeam explicații la împrejurarea că persoanele cu funcție de conducere din cadrul Consiliului Județean cunoșteau situația celor două persoane” (filele 83-86, vol.4 dosar instanță,16.01.2018).

Inculpata A. a confirmat, la rândul său, implicarea inculpatei H. în activitatea infracțională, arătând în declarația dată la data de 08.01.2015 în faza de urmărire penală, următoarele:

„(...) După angajarea în funcția de șef Serviciu Resurse Umane a lui U1. am început să lucrăm la pregătirea organigramei DGASPC mai exact în anul 2008, nu rețin luna, și cu acea ocazie aceasta mi-a adus la cunoștință faptul că în cadrul DGASPC există două persoane angajate, respectiv C. și K., dar care, în fapt, nu își desfășoară activitatea în cadrul DGASPC, ci lucrează la sediul organizației județene a P.... După ce am luat la cunoștință despre acest aspect **am chemat-o pe directorul economic H.** și i-am cerut explicații în legătură cu angajarea celor două persoane și aspectul privitor la activitatea acestora, am cerut de asemenea lui U1. dosarele de personal al celor două, iar H. mi-a spus că C. a fost angajată de către G. care deținuse funcția de director general înaintea lui H., iar în ceea ce o privește pe K., H. mi-a spus că ea a angajat-o pe această fată în perioada în care a deținut funcția de director general interimar și că i s-a cerut să angajeze această persoană și să accepte ca, în fapt, K. să își desfășoare activitatea la sediul P.... de către președintele CJ din acea perioadă E. (...)” (filele 1-18, vol.3 d.u.p.).

Inculpata A., în cursul cercetării judecătorești, și-a menținut această declarație: „H. mi-a spus că cele două au fost angajate în structura noastră, dar că cele două își desfășurau activitatea la sediul P....

H. mi-a spus că, din câte știe dânsa, angajarea celor două persoane s-a făcut la solicitarea d-nului E.. De asemenea mi-a precizat H. că nu ei i-a solicitat d-nul E. să fie angajată vreo persoană, însă mi-a spus că și K. va lucra ca și C. la sediul P....” (filele 89-92, vol.3, 23.05.2017).

Martorul A2. a declarat la urmărire penală, referitor la activitatea inculpatei H., următoarele :

„(...) În anul 2009, am aflat că C., era și angajată la DGASPC, deoarece figurai pe aceiași foaie de pontaj, în cadrul Serviciului Administrativ

însă aceasta nu a venit niciodată la serviciu să își desfășoare activitatea, deoarece era tot timpul la sediul organizației de partid.

Precizez că și eu am făcut la rândul meu parte din organizația de partid a P.... și de cele mai multe ori, când mergeam la partid, o găseam acolo pe C..

Din discuțiile pe care le-am avut în acea perioadă cu șeful meu X3., am înțeles că era de notorietate în cadrul DGASPC faptul că atât C. cât și K. sunt pontate la DGASPC și că în fapt lucrau la organizația P...., acest lucru fiind cunoscut și tolerat inclusiv de conducerea DGASPC

(...) **Referitor la faptul că în anul 2008, figuram pe aceeași foaie colectivă de prezență cu C. și că aceasta nu venea la serviciu, precizez cu siguranță că directorul H. care avea în subordine serviciul din care făceam parte avea cunoștință că C. nu venea la serviciu, deoarece foile colective de prezență, în mod normal, erau văzute și de către directorul H., care avea obligația în calitate de director economic să vizeze foile colective de prezență, însă precizez cu siguranță că aceasta știa că C. nu venea la serviciu, acest aspect fiind cunoscut de către toți angajații instituției.**

Această situație devenise atât de notorie, încât era considerat aproape normal ca aceasta, ca și K., să nu vină la serviciu și să își încaseze salariul, deoarece se considera că cele două erau protejate având în vedere că lucrau la sediul organizației județene a P.... (...)” (vol.3 d.u.p., filele 211-215).

În faza de cercetare judecătorească **martorul A2.** și-a menținut declarațiile de la urmărire penală, arătând: „Mențin afirmația din declarație că în discuțiile cu șeful meu X3. am înțeles că era de notorietate în cadrul DGASPC că cele două persoane erau încadrate la direcție însă de fapt lucra la organizația P..... **Această situație era tolerată chiar de conducerea direcției DGASPC.**

Întrucât nu se întâmpla nimic cu cele două am tras concluzia că se bucurau de o protecție.

Ulterior anului 2012 am avut mai multe discuții cu K. legat de modul în care înțelegea să se prezinte la serviciu și **prin referate scrise am făcut cunoscută direcției situația, respectiv directorilor H. și A..**

Începând cu anul 2012, când am devenit șef de serviciu nu i-am făcut foaie de prezență.

Doamna director H. era la curent cu faptul că K. nu venea la serviciu.

Din cadrul direcției toată lumea știa că cele două deși sunt plătite pe funcții în cadrul direcției în realitate nu lucrau, ci își desfășurau activitatea la sediul P.....

Declarațiile date anterior în cursul urmăririi penale le mențin întrucât am spus adevărul nu au fost presiuni asupra mea.”(vol.4, filele 33-34, dosar instanță fond).

Față de declarațiile prezentate, susținerile inculpatei H., în sensul că nu a avut cunoștință de situația inculpatelor C. și K. care nu se prezentau la serviciu, sunt singulare, lipsite de suport probator. Din probele administrate în mod nemijlocit, în condiții de publicitate și oralitate de către instanță, a reieșit, în mod cert, că aceasta a cunoscut situația celor două angajate, fiindu-i prezentată de către angajații Direcției, atât scris cât și verbal, iar atunci când realizau acest

fapt erau sfătuiți de inculpată „să-și vadă de treaba lor”, fiindcă riscau pierderea locului de muncă, atât aceștia, cât și inculpata.

De asemenea, inculpata, în apărarea sa, a mai susținut că nu a încălcat nicio normă din legislația primară în exercitarea atribuțiilor de serviciu, prin omisiunea de a le sancționa disciplinar pe cele două angajate C. și K..

Înalta Curte, din actele și lucrările dosarului a reținut că, prin dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr.135 din 29.07.2005, inculpata H. a fost numită cu delegație director executiv al D.G.A.S.P.C, iar, ulterior, prin dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr. 168 din 30.08.2005, s-a dispus revocarea dispoziției Președintelui Consiliului Județean nr. 135 din 29.07.2005, privind numirea cu delegație a inculpatei H. în funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C.

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.95 din 29 august 2005, inculpatul G. a fost delegat să exercite cu caracter temporar funcția publică de conducere vacantă de director executiv al D.G.A.S.P.C

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.108 din 20 septembrie 2005 s-a revocat Hotărârea Consiliului Județean nr.95 din 29 august 2005, privind numirea inculpatului G. pentru exercitarea cu caracter temporar a funcției publice de conducere vacantă de director executiv al D.G.A.S.P.C

De la data de 20 septembrie 2005 (data revocării din funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C a inculpatului G.), până la data de 06 iulie 2006, această funcție a rămas vacantă, ulterior fiind numită A. (Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.69 din 07 iulie 2006).

În toată perioada cuprinsă între 01 august 2005-06 iulie 2006 (cu excepția perioadei cuprinsă între 29 august 2005-20 septembrie 2005, când a fost numit director executiv G.) atribuțiile de director executiv al D.G.A.S.P.C au fost exercitate de către H., în virtutea atribuțiilor stabilite prin fișa postului, fără a fi numită printr-un act administrativ.

Prin Dispoziția nr.500 din 08.12.2006 a Directorului D.G.A.S.P.C, inculpata H. a fost numită în funcția de Director executiv adjunct economic.

Față de cele de mai sus, rezultă că în perioada 29 iulie - 28 august 2005 și 21 septembrie 2005-06 iulie 2006, H. a avut calitatea de Director executiv al D.G.A.S.P.C

În perioada 08 decembrie 2006 - prezent, H. deține funcția de Director executiv adjunct economic.

Astfel, în calitate de director executiv și director economic, în exercitarea **atribuțiilor de serviciu, inculpata H. a încălcat**, atât dispoziții din legislația primară, cât și din legislația secundară:

- dispozițiile art.16 alin.(4), art. 39 alin.(2) lit. a) și c), art.40 alin.(1) lit. a)-f), art.61 lit. a), art.112 alin.(1) și (2) (fost art.109 alin.1 și 2), art.113 alin. (1) și (2) (fost art.110 alin.1 și 2), art.114 .(1) (fost art.111 alin.1) și art.247-250 (fost art.263-266) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii **(legislație primară)**,

- dispozițiile art.3 lit. c) și d), art.43 alin.(1) din Legea nr.188/1999, privind Statutul funcționarilor publici, art.3 lit.d) și h), art.18 alin. (1) și (3) din Legea nr.7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici (**legislație primară**)

coroborate cu

- art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea CJ nr.58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare, (preluat în art.18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010) (**legislație secundară**);
- art.8 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului prevăzută în anexa la HG nr.1434/2004, cu modificările și completările ulterioare (**legislație secundară**);
- art.20 din Anexa nr.1 la Hotărârea nr.142 din 15.12.2010 a Consiliului Județean, pentru aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C. (**legislație secundară**).

Potrivit prevederilor art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C, Directorul Executiv îndeplinește, în condițiile legii, printre altele, următoarele atribuții principale:

- Aprobă statul de personal al Direcției Generale; numește și eliberează din funcție personalul din cadrul Direcției Generale, potrivit legii; elaborează și propune spre aprobare Consiliului Județean statul de funcții al Direcției Generale, având avizul Colegiului Director, atribuții ce se regăsesc în *art.40 alin.(1) lit. b)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- ***Controlează activitatea personalului din cadrul Direcției Generale și aplică sancțiuni disciplinare acestui personal*** atribuție ce se regăsește în *art. art.40 alin.(1) lit. d)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.

Potrivit fișei postului nr.12122 din data de 07.07.2005, Directorul Executiv Adjunct este înlocuitorul de drept al Directorului Executiv în lipsa acestuia (filele 338-339, vol.6 d.u.p).

Atribuțiile de serviciu pe care le-a avut în calitate de Director Executiv Adjunct Economic sunt prevăzute în dispozițiile art.16, art. 39 alin. (2) lit. a) și c), art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în art. 20 din Anexa nr. 1 la Hotărârea nr. 142 din 15.12.2010 a Consiliului Județean, pentru aprobarea

Regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C (filele 268-358, vol.11 d.u.p).

Dintre atribuțiile principale, pot fi reținute:

- *Organizează, conduce, îndrumă și răspunde de activitatea serviciilor și compartimentelor din subordine:* Serviciul Economic, Financiar Contabil - Compartiment Finanțe - Buget și Compartiment Contabilitate - Salarizare, Plăți prestații sociale, Compartiment achiziții publice și contracte servicii sociale și *Serviciul Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare;*
- *răspunde de încărcarea echilibrată cu sarcini de serviciu a salariaților din subordine;*
- *elaborează fișa postului pentru șefii compartimentelor din subordine și contrasemnează pe cele ale salariaților de execuție din subordine atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. b) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;*
- *asigură respectarea disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului de lucru, face propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri, potrivit competenței legale* atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. d), e) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- *coordonează activitatea de pregătire și perfecționare profesională a personalului din subordine atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. f) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.*

Considerentele reținute în secțiunea III.1 din prezenta hotărâre referitoare, atât la argumentele instanței cu privire la întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, în raport și cu deciziile Curții Constituționale nr. 405/2016 și nr. 392/2017, cât și cu privire la noțiunea de angajator, sunt valabile și în ceea ce o privește pe inculpata H., motiv pentru care instanța nu le va mai relua. Astfel, atribuțiile acesteia legate de constatarea abaterilor disciplinare și sancționarea lor erau prevăzute la nivelul legislației principale și detaliate prin legislație secundară, iar drepturile angajatorului prevăzute de art. 40 alin. (1) lit.a)-f) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii le-a exercitat și în perioada în care a fost director executiv, cât și director executiv adjunct economic.

Față de cele reținute, Înalta Curte a constatat că fapta inculpatei H. există, e infracțiune și a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

5. I.

Prin rechizitoriul nr...../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpata I. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut

pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969 și fals intelectual prev. de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din Codul penal.

S-a reținut, în actul de sesizare, că, în perioada 01.06.2012-31.12.2013, inculpata I., în calitate de director executiv adjunct al D.G.A.S.P.C, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al D.G.A.S.P.C în funcția de educator în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului,

- a vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012 a angajatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani ;
- a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei C., (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului;
- de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive (vol.6, fil.436-438, d.u.p);
- a aprobat referatele înregistrate sub nr.119 din 04.06.2013 și respectiv nr.321 din 11.09.2012, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către C. (vol.6, fil.510-542, d.u.p);
- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea numitei C., având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, creând aparența că inculpata C. s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată la D.G.A.S.P.C, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Potrivit organigramei și statului de funcții ale D.G.A.S.P.C, aprobate prin Hotărârea Consiliului Județean nr.76/18.05.2012, **Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, avea un singur angajat, respectiv pe inculpata C., angajat care nu s-a prezentat niciodată la locul de muncă.**

Pe de altă parte, Complexul de servicii destinat copilului și familiei din cadrul căruia făcea parte *Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani*, era situat în municipiul, chiar în sediul central al D.G.A.S.P.C., unde se afla și biroul inculpatei I..

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut a fost contestat de inculpată în cursul judecății, determinând readministrarea lui, în raport, cu acuzațiile aduse acesteia, cât și cu probele propuse de către inculpată și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte a apreciat că inculpata I. se face vinovată de săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și fals intelectual.

În faza de urmărire penală, cu ocazia audierii, la data de 22.03.2016, (vol.3, fil.91-98, d.u.p), **inculpata I.** a arătat: „*În legătură cu faptele pentru care sunt învinuită, în prezența apărătorului ales avocat J4., declar următoarele :*

Mențin în totalitate declarația dată anterior în cauză în calitate de martor și în completarea acesteia raportat la faptele reținute în sarcina mea mai fac următoarele precizări:

Din anul 2000 și în prezent lucrez în cadrul D.G.A.S.P.C, mai exact în perioada 2000 - 2006 decembrie am deținut funcția de auditor, iar din anul 2007, luna ianuarie și în prezent dețin funcția de director general adjunct în prezent având delegate atribuții de director general.

În calitate de director general adjunct, am avut în responsabilitate directă instituirea și monitorizarea măsurilor de protecție pentru copii și adulți (în jur de 1.300 de cazuri), pentru care aveam obligația să coordonez modul de acordare a serviciilor sociale.

Referitor la vizarea de către mine a fișei cu atribuțiuni de serviciu a angajatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, precizez următoarele :

Eu personal nu am participat la întocmirea fișei cu atribuțiuni de serviciu menționată, această sarcină a revenit șefului de Complex de servicii destinat copilului și familiei, care în acea perioadă a fost B..

Fișa respectivă de post a angajatei C. mi-a fost cel mai probabil adusă pentru semnat fie prin intermediul Serviciului Secretariat, fie lăsată pentru semnare de către șeful complexului.

În mod concret fișele de post se întocmesc pentru fiecare angajat de șefii direcți ai centrelor, se avizează de către șefii ierarhici și se aprobă de către directorul general.

În mod concret nu îmi amintesc împrejurările în care această fișă a fost avizată de mine, însă așa cum am precizat în mod obișnuit eu avizez fișele cu atribuțiuni de serviciu de la toate centrele din cadrul DGASPC care intră în subordinea indirectă a mea cât și pentru structurile din cadrul aparatului propriu al DGASPC care îmi sunt subordonate în mod direct și indirect.

În ceea ce privește contrasemnarea raportului privitor la performanțele profesionale a angajatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie

2013, acest raport a urmat ca și fișa de post aceeași procedură de întocmire și avizare, respectiv :

Conform fișei postului, întocmirea acestor rapoarte de evaluare, cade în atribuția șefului de centru, ulterior acest raport fiind supus spre avizare șefului ierarhic și directorului general.

Fac precizarea că în momentul contrasemnării raportului de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei C., eu nu am avut cunoștință că aceasta nu s-a prezentat la serviciu. Probabil și acest raport mi-a fost adus spre a fi semnat în aceleași condiții ca și fișa de post pentru angajata menționată.

În acest moment precizez, în mod clar, că raportul de evaluare menționat mi-a fost adus spre a fi semnat de către B. - șeful centrului care mi-a transmis și prin rețeaua internă de comunicare în format electronic un fișier cu toți salariații de la centrele pe care le coordonează.

Nu mai știu perioada în care mi-a fost transmis documentul respectiv în format electronic.

În ceea ce privește aprobarea referatelor din 04.06.2013 și din 11.09.2012, privitoare la activitatea desfășurată de angajata C., fac următoarele precizări:

Aceste referate mi-au fost aduse de către șeful de complex B., care mi-a spus că aceste documente există demult în calculator și că au fost listate de către B3. pentru a fi transmise Direcției Naționale Anticorupție.

Precizez că nu am participat la întocmirea acestor referate însă, ulterior, din discuțiile pe care le-am avut cu B., acesta mi-a spus că referatele respective i-au fost cerute de către directorul general din acea perioadă A. și că după ce au fost semnate i-au fost date directorului general.

Tot B. mi-a spus că documentele respective au fost făcute de către B3. angajat în cadrul Complexului.

Referitor la învinuirea reținută în sarcina mea potrivit căreia nu am întreprins niciun demers pentru sancționarea numitei C., angajată a centrului, având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu, fac precizarea că atribuțiunile privitoare la propunerea de sancționare a angajaților care nu se prezintă la serviciu, revin șefilor de centre, care au obligația prin fișa postului de a propune sancțiuni pentru angajații care nu se prezintă la serviciu sau care săvârșesc diferite abateri.

În cazul angajatei C., precizez că nu am primit nicio sesizare sau propunere de sancționare a acesteia privitoare la absentarea acesteia de la serviciu.

Cu ocazia audierii, am fost întrebată de organul de urmărire penală, dacă având în vedere obligațiile ce îmi revin în calitate de director adjunct, care are în responsabilitate asistența socială, aveam în atribuțiuni verificarea periodică a modalității în care se desfășoară activitatea în centre, în care se respectă drepturile beneficiarilor și dacă în perioada respectivă am vizitat centrul de consiliere și tineri de peste 18 ani.

La această întrebare, menționez că nu îmi amintesc să fi vizitat vreodată acest centru, având în vedere că era un centru de zi, care nu a avut beneficiari în sistem rezidențial. Totodată precizez că nu cunoșteam tot personalul care

figura pe schema centrului deoarece organigrama era făcută de directorul general, iar eu nu aveam acces la aceasta și nu eram consultată cu privire la problemele legate de personalul centrelor.

Am fost întrebată unde avea sediul Centrul de consiliere a tinerilor de peste 18 ani, în perioada 2013 și precizez că nu cunosc unde se afla acest centru.

Cu ocazia audierii mi-a fost adresată întrebarea cum explic faptul că în cele două rapoarte de evaluare ce mi-au fost transmise spre aprobare de către B., referitoare la activitatea angajatei C., sunt menționate numele unor persoane, copii sub vârsta de 18 ani, având în vedere că centrul respectiv (de acordare sprijin tineri peste 18 ani), nu a avut beneficiari și de ce am aprobat aceste rapoarte având în vedere aceste aspecte.

Nu am acordat importanță conținutului celor două rapoarte, având în vedere că, din discuțiile purtate cu colegii, cu B3. am înțeles că anterior, C. a fost angajată și în cadrul unui centru de consiliere copii și părinți însă eu nu am cunoscut-o nici pe C., nici pe K..

Pe cele două persoane cred că le-am văzut o singură dată, în cursul anilor 2009 - 2010 când s-au prezentat pentru un concurs de promovare.”

În faza de cercetare judecătorească, **inculpata I.** a arătat:

„Nu contest că în perioada respectivă am avut calitatea de funcționar public care este menționată în rechizitoriu.

Este adevărat că pe documentele despre care se face vorbire în actul de acuzare mi-am recunoscut semnătura, însă nu îmi amintesc modalitatea în care acestea mi-au fost transmise pentru contrasemnare, avizare.

Fișa cu atribuțiuni de serviciu trebuie întocmită și există indiferent de numele persoanei care ocupă acea funcție și nu are legătură cu prezenta la serviciu a persoanei.

De asemenea, potrivit legii trebuie să existe un raport anual de evaluare a performanțelor profesionale.

Eu nu am știut că C. nu s-a prezentat la serviciu 01.06.2012-31.12.2013.

Deși eram director executiv adjunct, nu aveam competențe cu privire la personal.

Aveam 400 de salariați în subordine, nu aveam cum să știu ce se întâmplă la fiecare centru, care la rândul lui avea un șef de centru.

Nu intra în competența mea să examinez fișele de prezență, condicele de prezență etc., iar aceste documente nu se atașau la raportul de evaluare a performanțelor profesionale.

Arat că documentele menționate în rechizitoriu au fost întocmite ulterior demisiei d-nei C., respectiv după ce s-au inițiat proceduri judiciare de către DNA.

Cu privire la cele două referate nr. 119, 321 arat că ele mi-au fost prezentate de B. care mi-a spus că documentele au fost cerute, iar ulterior avizării, mi-a spus că au fost cerute de directorul general din acea perioadă, numita A..

Cele două referate mi s-a spus că erau tehnoredactate în calculator ci doar a fost o formalitate că au fost listate și ulterior prezentate. Ulterior, am

aflat că acele documente fuseseră întocmite de d-nul B3., respectiv funcționarul care făcuse pontajele.

Mi s-a precizat că documentele respective, adică referatele sunt cerute la un control. Nu mi s-a precizat cine anume făcea controlul. Aceste două referate nu au nicio legătură cu prezența sau activitatea concretă ca salariat a numitei C.. La acel moment, nu aveam de unde să știu dacă C. s-a prezentat sau nu la serviciu, iar în cele două referate, făceau, dacă îmi amintesc, făceau mențiune la copii, care nu făceau obiectul de competență pentru Centrul de Tineri peste 18 ani.

Nu am avut niciodată discuții cu numitele C. și K., este posibil să le fi văzut în perioada 2009-2010 la un concurs de promovare.

În toată această perioadă nu am auzit niciodată vorbindu-se despre numele E..

Cele două persoane angajate fuseseră încadrate anterior deținerii de către mine a funcției de conducere la care se face referire.

Eu nu am participat la elaborarea organigramelor de personal, ele fiind făcute de d-na director A. împreună cu șefa compartimentului personal și juridic, respectiv U1..

Încă o dată precizez că prezența la serviciu a unei persoane este în competența exclusivă a serviciului de personal.

Arăt că pe întreaga perioadă când am deținut funcția nimeni nu a venit la mine să mă informeze că numita C. nu s-ar fi prezentat la serviciu.

Răspunsuri la întrebările formulate de procuror:

Arat că Centrul de Consiliere și Sprijin pentru Tinerii de peste 18 ani nu avea efectiv un sediu. Această structură exista în documente, însă, în realitate nu a funcționat niciodată nu a avut beneficiari în perioada despre care se vorbește în rechizitoriu, nici în anul 2012 și nici în anul 2013. Nu cunosc cu câți angajați figura această entitate. Pe hârtie această entitate era în structura DGASPC, respectiv în subordonarea mea indirectă ca director executiv adjunct, însă nu a avut activitate pe cei 2 ani. Practic, din acest motiv nici nu s-a pus problema vizitării acestui centru.

Pentru mine statul de personal al acestei entități, adică Centrul de Consiliere și Sprijin pentru Tinerii de peste 18 ani, era un subiect tabu nu am avut niciodată acces la date sau informații privind această entitate.

Încă o dată arat că nu am știut niciodată că numita C. era angajată la acest centru de consiliere.

Pentru că era un centru de consiliere pentru tinerii de 18 ani, nu am crezut că este nimic nepotrivit atunci când mi-au fost aduse cele două referate referitoare la C. pentru că se scria ceva despre copii ca beneficiari ai centrului.

Eu, semnând sute de documente, nu am apreciat necesar să cer lămuriri suplimentare la cele două referate despre activitatea inculpatei C..

DGASPC era în relații de subordonare pe plan financiar cu Consiliul Județean, fiind ordonator principal de credite. De asemenea Consiliul Județean realiza și coordonarea administrativă și organizatorică.

Știam că d-na A. fusese anterior consilier județean, nu cunosc dacă avea și funcții politice sau nu.

În condițiile în care anumite entități subordonate directorului executiv adjunct nu avea numit un șef, eu întocmeam fișe de post, rapoarte de evaluare etc, respectiv nu exista un șef de structură.

Pe calculatorul de serviciu nu mai eu aveam acces chiar dacă nu era parolat.

Este adevărat că pe calculatorul meu au fost găsite documente printre cele menționate de acuzare, însă acele documente îmi erau transmise prin rețeaua de internet, o rețea internă. Aceste documente primite trebuiau actualizate și în felul astă explic de ce au fost găsite pe calculatorul meu, dar nu sunt singurele documente, am zeci de fișe de post, rapoarte de evaluare etc.

Eu nu am cerut niciodată să mi se prezinte acele evidențe despre care am făcut vorbire că erau „tabu”, deoarece nu aveam de ce să le cer.

Din perspectiva funcției pe care am avut o, nu aveam în atribuție de serviciu obligația de inițiere a demersurilor pentru sancționarea inculpatei C., obligația a venit șefului centrului, iar d-na C. nu era funcționar public, era personal contractual.

Arat încă o dată că nicio persoană angajată nu mi s-a plâns și nu mi-a sesizat că C. nu venea la serviciu sau de ce nu a fost sancționată, în timp ce alți salariați erau sancționați rapid.

Eu m-am încadrat la D.G.A.S.P.C în anul 2000 și în această perioadă am avut concediu pentru creștere copil

În subordinea mea, ca director adjunct executiv, erau peste 400 de persoane.

Arăt că niciodată A. nu m-a informat că C. nu va lucra la Centrul de Consiliere și își va desfășura activitatea la sediul P.... ..

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatei I.:

Nu am avut niciodată în coordonare directă Centrul de Consiliere pentru Tinerii de peste 18 ani.

Arăt că niciodată nu am cerut vreunei persoane să facă pontaje pentru numita C..

În toată această perioadă ce interesează cauza nu s-a întâmplat să preiau și atribuțiile directorului DGASPC

Competența în ce privește angajarea persoanelor aparținea directorului general A..

Eu nu am avut calitatea de angajator, această calitate revenind d-nei director general A..

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatului B.:

Arăt că perioada ce interesează cauza și numitul B. era personal contractual și nu funcționar public.

Arăt că și cu privire la fișa cu atribuțiuni de serviciu, B. mi-a spus că ulterior avizării au fost cerute de directorul general, respectiv de d-na A..

Eu nu am vorbit cu d-na A. dacă într-adevăr d-na director dăduse dispoziție să i se întocmească fișa cu atribuțiuni de serviciu.

Încă o dată precizez că nu eu i-am cerut lui B. să mi aducă fișa ci el mi a adus respectiva lucrare.

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatei A.:

Eu făceam parte din colegiul director a instituției.

În colegiul director se discutau numai ștatele de funcții generale, iar organigramele erau unele generale, adică niște căsuțe desenate fără alte precizări.

La data respectivă nu existau comisii de evaluare profesională, evaluarea fiind făcută de șeful direct al angajatului.

Rapoartele de activitate nu se întocmesc pe persoane, ci se întocmesc pe structuri ale entității juridice.

Precizez încă o dată că eu aveam în subordine funcționari publici, iar comisia de disciplină prev. de H.G. nr. 1344/2007 se referea exclusiv la funcționari publici.

Personalul contractual era supus comisiilor de cercetare administrative conform Codului Muncii.

Precizez că atribuția din fișa postului meu se referă exclusiv la funcționarii publici, nu la personalul contractual. Personalul contractual era supus șefilor de centre.”

Susținerile inculpatei I. potrivit cărora declarațiile inculpaților și ale martorilor audiați conțin generalități, fără ca persoanele respective să fi vorbit personal cu aceasta despre situația celor două inculpate C. și K. și, totodată, nu a întocmit și nu a avizat niciun document în perioada 1.06.2012-31.12.2013, acest lucru realizându-se ulterior, după ce cele două își dăduseră demisia, nu sunt de natură să ducă la concluzia că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor pentru care a fost trimisă în judecată.

Raportat la probatoriul existent, este neverosimilă apărarea inculpatei potrivit căreia nu ar fi cunoscut situația celor două inculpate C. și K., în condițiile în care la nivelul Direcției Generale era de **notorietate** că cele două, deși angajate la D.G.A.S.P.C., **își desfășurau activitatea la organizația P....** Or, în condițiile în care angajații Direcției cunoșteau acest fapt, nu se poate ca persoana care le avea în subordine să nu știe de acest lucru, cu atât mai mult cu cât persoanele audiate au învederat că inculpata avea cunoștință de situația celor două angajate.

Astfel, fiind audiată, **martora H3.** a declarat în faza de urmărire penală (vol.4 fil.360-365, d.u.p.):

„(...) În legătură cu angajarea în cadrul DGASPC a numitelor C. și ulterior a numitei K., menționez că cele două persoane au fost angajate în cadrul DGASPC, mai exact C. a fost angajată în luna iulie 2005 iar K. în luna mai 2006, de către directorii care se aflau la conducerea instituției în acea perioadă, mai exact C. de către G. iar K. de către R3..

Menționez că încă de la angajare ni s-a spus de către directorii instituției, care le-au angajat că cele două angajate, nu prea or să vină la serviciu la DGASPC, în cadrul centrelor în care figurau angajate deoarece acestea vor lucra la sediul organizației P.... ..

*Menționez că acest fapt era **unanim cunoscut** de către **toți angajații** DGASPC însă având în vedere că instituția se subordona Consiliului Județean, iar atât această instituție cât și DGASPC aveau conducători care aveau funcții de conducere în cadrul partidului menționat, niciun angajat, nici șefii de*

servicii în care figurau angajate cele două, nici colegii de serviciu nu aveau curajul să ceară explicații privitoare la absența de la serviciu a numitelor C. sau K. sau în legătură cu faptul că acestea doar încasau salariul și lucrau în fapt la sediul P.....

Această situație a continuat pe toată perioada cât eu am lucrat în cadrul DGASPC, inclusiv după preluarea funcției de director general de către A..

Precizez că inclusiv directorii adjuncți ai DGASPC, R3. și I. **aveau cunoștință** despre situația angajatelor C. și K., deoarece serviciile și centrele în care acestea au fost repartizate se aflau în subordinea acestora.

În mod concret, Complexul de servicii destinate copilului și familiei în care au fost angajate C. și K. o perioadă, s-a aflat în subordinea directă a directorului adjunct I., care răspundea de copiii aflați în centre, iar de serviciul economic și administrativ răspundea R3..

Atât R3., cât și I. sunt persoane vechi în instituție și cunosc angajații instituției, cu atât mai mult cunoșteau și situația numitelor C. și K., deoarece directorul general le-a spus tuturor faptul că cele două nu vor lucra la DGASPC și vor lucra la sediul organizației P...., pentru a avea în vedere acest aspect.

Menționez că pentru toți ceilalți angajați erau luate măsuri disciplinare în situația în care lipseau de la serviciu, însă în cazul celor două fiind cunoscută situația lor nu s-a luat niciodată vreo măsură(...).

Martora H3. a avut aceeași poziție procesuală cu privire la implicarea inculpatei I. și în cursul cercetării judecătorești, unde a arătat:

„Doamna **director I.**, dar și doamna director H. pe care anterior o chema R3., **cunoșteau situația celor două angajate și o tolerau.**

Răspunsuri întrebări apărător inculpata I.:

E adevărat că eu nu am avut nicio discuție directă cu cele două doamne director însă toate lumea știa situația, deci dânsule în calitate lor de director știau această situație a celor două angajate.

Doamna director I. coordona Centrele pentru Copii. Eu cred că fiind director dânsa putea să clarifice situația celor două angajate”.

Martorul B3., în faza de urmărire penală (vol.4,fil.366-373), a susținut: „(...) În ceea ce o privește pe C., angajată a DGASPC, fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, din câte îmi amintesc din anul 2005, când directorul de atunci G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al DGASPC, spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume.

Din acel moment nu am mai văzut-o pe C. decât accidental, însă nu la serviciu, în realitate aceasta nu a lucrat niciodată în cadrul centrului maternal al DGASPC, nici în incinta sediului instituției.

Din momentul în care ne-a spus că a fost angajată, directorul G. mi-a cerut să o trec în fișele de pontaj lunare pe C., având în vedere că eu m-am ocupat încă de atunci și în prezent cu întocmirea foilor colective de pontaj a angajaților centrului, foi care erau vizate lunar și de către șefii centrului care au fost din perioada respectivă și până în prezent, ...În toată această perioadă,

după cum am menționat eu am întocmit fișele de pontaj și am trecut-o în pontaje pe C., cu toate că aceasta în fapt nu venea la serviciu și nu desfășura activități conform pontajului, situația fiind cunoscută și acceptată de către directorul general A. care preluase funcția de director după G., de directorul economic H., care de asemenea a ținut într-o perioadă funcția de director general și inclusiv de către I., persoană care a coordonat în mod direct activitatea centrului (...)”.

În fața instanței de judecată, la data de 16.01.2018, cu ocazia audierii, **martorul B3.** și-a menținut poziția procesuală de la urmărire penală, arătând: „Le cunoșteam pe ambele persoane ce interesează prezenta cauză respectiv C. și K..

Pe numita C. la angajare mi-a prezentat-o domnul director G., mai precis a prezentat-o întregului colectiv.

Nu îmi aduc aminte, dacă atunci sau ulterior, d-nul director G. a precizat că C. nu va lucra în cadrul centrului, ci în altă parte, fără să precizeze unde. Ulterior nu am mai văzut-o la sediul pe d-na C..

Deoarece eram persoana desemnată cu întocmirea pontajelor d-nul director G. mi-a cerut să fac pontajul și pentru C..

Situația s-a perpetuat în sensul că din dispoziția persoanelor despre care am făcut vorbire la urmărire penală, adică **directorul I. și B.** am continuat să întocmesc fișele de pontaj, deși știam că ea nu vine la serviciu în cadrul direcției. Ulterior și doamna H. mi-a cerut să întocmesc fișele de pontaj.

Se vorbea printre angajați că doamna C. lucrează la sediul P.... ..

După ce s-au declanșat cercetările a venit la mine domnul B. care mi a spus că doamna A. și a cerut să întocmească urgent mai multe documente care să justifice activitatea lui C. în cadrul direcției. Eu am urmat această dispoziție și pe calculator am întocmit documentele respective.

Din auzite am aflat că și K., în fapt, își desfășura activitatea la sediul P.... însă, aceasta din urmă, a mai și lucrat la sediul direcției în ultima perioadă.

Este adevărat că atunci când mi-a cerut documentele d-nul B. era foarte supărat deoarece asupra lui s-au făcut presiuni de către doamna director general A..

Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu executam ordinul d-nei director A..

Răspunsuri întrebări reprezentantul Ministerului Public: nu are întrebări de formulat.

Răspunsuri întrebări adresate de domnii avocați:

I. coordona Centrul Maternal, deoarece a fost o perioadă în care nu a existat șef, astfel încât coordonarea a fost preluată de directorul adjunct I..

Arăt că domnul B. mi-a spus o singură dată că urmează să o introduc în fișa de pontaj care era una comună pentru mai mulți angajați, iar eu am făcut acest lucru lunar pentru că fișele se întocmeau lunar.

Precizez că inculpatul B. mi-a spus să continui să o mențin în fișa de pontaj comună pe numita C., aceasta de astfel figurând și până în acel moment în fișa colectivă de pontaj.”

Martora U1. cu ocazia audierii în faza de urmărire penală, a arătat (vol.3,filele 254-264):

„ (...)Cu privire la cele două angajate C. și K., situația era cunoscută de către toată conducerea DGASPC ..., inclusiv de către directorii adjuncții H. și I., precum și de ceilalți salariați care nu aveau funcții de conducere dar care activau în cadrul Organizației P..., iar directorul A. dăduse practic verbal dispoziție tuturor șefilor de servicii în subordinea cărora au fost mutate cele două să le întocmească pontaje în care să fie trecute prezent, precum și toate celelalte documente care le priveau, rapoarte de evaluare, fișe de post, toți fiind obligați să se conformeze, având în vedere că situația lor era cunoscută de către toți șefii de servicii pe care i-au avut pentru că și aceștia la rândul lor făceau parte din Organizația P..., unde cele două își desfășurau activitatea (...)”.

Martora D3., în faza de urmărire penală, (vol.4, fil.61-66,255-267), a învederat:

„(...) Precizez că eu nu am lucrat niciodată nici cu C., nici cu K., iar faptul că acestea nu vin la serviciu era cunoscut și tolerat de toată conducerea D.G.A.S.P.C ..., inclusiv de către directorii adjuncți, dar care nu luau nicio măsură de sancționare a acestora, având în vedere că cele două angajate lucrau la sediul organizației P.... .., iar toți directorii ocupau funcțiile de conducere fiind susținuți politic de către P.... (...)”.

În cursul cercetării judecătorești, **martora D3.** și-a menținut declarațiile de la urmărire penală, arătând: „Numita C. am aflat că era angajată în cadrul direcției, însă am aflat că în realitate nu venea la serviciu, fiind de notorietate că își desfășura activitatea la secretariatul sediul P.... ..”.

Acest aspect era de notorietate și era cunoscut de majoritatea angajaților evident și de către directori.

Și situația numitei K. a fost asemănătoare cu precizarea că în ultima perioadă aceasta s-a mai prezentat la sediul direcției.

Eu nu am avut niciodată acces la informații, în sensul cine le-a angajat și cine le sprijinea pe cele două, ci numai că le tolera, în sensul că directorul general era cel care tolera această situație.

Mie, personal, nimeni nu mi-a cerut să mă implic în această activitate de tolerare a situației descrise.

Răspunsuri întrebări reprezentantul Ministerului Public:

Într-o situație în care am plecat de la serviciu cu 10 min. mai devreme din dispoziția doamnei director A. s-a procedat la verificarea situației mele și am fost sancționată cu scăderea cu 2 ore din salariu, deși erau de notorietatea că anumite persoane nu veneau la serviciu.

Eu am reproșat d-nei A. că, în timp ce eu sunt sancționată pentru 10 min., iar alții care lipsesc zile întregi nu au fost sancționați, iar d-na A. mi-a spus «tăcerea e de aur».

Cele relatate în declarații la procuror le-am cunoscut atât prin faptul că lucram la sediul central, dar și din faptul că, ulterior, primeam informații de la colegii mei”.

De asemenea, relevante sunt și declarațiile **martorilor** audiați în cursul cercetării judecătorești :

- **L3.** (declarație 31.10.207) care a arătat că, „din anul 2009, când am revenit la serviciu se știa la nivelul colectivului că cele două persoane nu își desfășoară activitatea la locul de muncă, ci la sediul P...”, respectiv **I3.**, care, în declarația dată la 15.02.2018, a susținut că „la nivelul Direcției se vorbea că cele două în realitate nu veneau la serviciu. A întrebat la contabilitate de ce cele două nu vin la serviciu, iar răspunsul a fost că nu e treaba mea”.

Inculpatul B. a arătat că inculpata I. cunoștea că C. nu se prezenta în cadrul Direcției pentru a-și desfășura activitatea prevăzută în fișa postului și în contractul individual de muncă, întrucât „a sesizat verbal pe doamna director A. și pe dna I.” cu privire la situația acesteia (vol.3, filele 143-161, dosar instanță fond).

Față de elementele de fapt ce se desprind din aceste depoziții, susținerile inculpatei I. potrivit cărora nu ar fi avut cunoștință că cele două angajate nu se prezintă la serviciu sunt singulare și lipsite de suport probator.

Inculpata I. a mai solicitat achitarea sa pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în baza art.16 lit. b sau h Cod procedură penală, considerând că susținerile parchetului referitoare la încălcările de lege ce țin de postura de angajator nu îi sunt aplicabile, întrucât nu a deținut această calitate.

Considerentele expuse în secțiunea III.1 privind argumentele instanței, atât cu privire la existența elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în raport și cu deciziile Curții Constituționale nr. 405/2016 și nr. 392/2017, cât și cu privire la noțiunea de angajator sunt valabile și în ceea ce o privește pe inculpata I., motiv pentru care nu le va mai relua. Mai mult, în calitate de funcționar public, conform art. 17 alin.(1) din Legea nr.188/1999 privind statutul funcționarului public, avea obligația de a-și îndeplini îndatoririle de serviciu. Or, aceste îndatoriri erau detaliate prin legislație secundară.

Prin dispoziția Directorului general al D.G.A.S.P.C nr. 501 din 08.12.2006 a fost numită în funcția de director executiv adjunct protecția drepturilor copilului (titlatură schimbată ulterior în cea de Director General Adjunct Asistență Socială pentru copii și adulți), funcție pe care o ocupă și în prezent (vol.5, fil.498-500, d.u.p).

Atribuțiile de serviciu ale Directorului General Adjunct Asistență Socială pentru copii și adulți al DGASPC sunt stabilite prin dispozițiile art.16, art. 39 alin 2 lit. a și c, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, dispozițiile art.3 lit. c și d, art.43 alin.1 din Legea nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art.3 lit. d și h, art.18 alin.1 și 3 din Legea nr.7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici (legislație primară) coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (vol.10, fil.242-251, d.u.p) (și anume Hotărârea CJ nr. 40/18.05.2005,(vol.10, fil.221-225, vol.17,fil.258-262,d.u.p), Hotărârea CJ nr. 84/03.07.2009 (vol.11, fil.412-413,d.u.p), Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010 (vol.11,fil.268-358,d.u.p),

Hotărârea CJ nr.108/30.08.2011 (vol.11,fil.184-194,d.u.p), Hotărârea CJ nr.139/29.08.2013 (vol.9,fil.78-249, d.u.p) (legislație secundară).

Potrivit prevederilor art. 19 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C, aprobat prin Hotărârea C.J nr.142/15.12.2010, **Director General Adjunct Asistență Socială pentru copii și adulți** îndeplinește, în condițiile legii, printre altele, următoarele atribuții principale:

- organizează, conduce, îndrumă și răspunde de activitatea serviciilor și compartimentelor din subordinea sa: Compartiment evaluare complexă a copilului cu dizabilități, Serviciul Management de caz, Serviciul de evaluare complexă a persoanei adulte cu handicap, Serviciul asistență socială persoane adulte - Compartiment prevenire, marginalizare socială și tineri peste 18 ani, Compartiment persoane adulte cu handicap, Compartiment asistență persoane vârstnice și Compartiment management de caz pentru adulți și monitorizare servicii sociale, centrele rezidențiale și de zi, conform organigramei aprobate;
- organizează activitatea lucrătorilor fiecărui compartiment, în raport, cu studiile, pregătirea profesională și specialitatea acestora atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. a) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- analizează și cere să i se prezinte periodic raport privind activitatea compartimentelor din subordine și ia măsuri operative pentru îmbunătățirea acesteia;
- analizează și prezintă periodic raport privind activitatea compartimentelor din subordine și ia măsuri operative pentru îmbunătățirea acesteia;
- organizează activitatea de îndrumare și control a tuturor angajaților și în special a cadrelor de conducere din subordine atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. d) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- răspunde de încărcarea echilibrată cu sarcini de serviciu a salariaților din subordine;
- elaborează fișa postului pentru personalul din subordine și contrasemnează pe cele ale salariaților de execuție din subordine atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. b) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- *asigură respectarea disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului de lucru, face propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri, potrivit competenței*

legale atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. e)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

- coordonează activitatea de pregătire și perfecționare profesională a personalului din subordine atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. f)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.

Atribuțiile de serviciu menționate mai sus se regăsesc și în fișa postului nr.185 din 01.09.2011, fișă semnată de inculpata I. (*vol.5,fil.419-424, d.u.p*).

În aceste condiții, susținerile inculpatei potrivit cărora nu ar fi încălcat nicio dispoziție din legislația primară și nu sunt întrunite elementele constitutive de abuz în serviciu sunt nefondate.

Atribuțiile prevăzute de legislația primară, art.40 alin.(1) lit. a) - f) din Legea nr.53/2003 privind Codul Muncii coroborate cu art. 39 alin. (2) lit. a) și c) din aceeași lege, se regăsesc detaliate în legislația secundară menționată mai sus.

Inculpata a mai susținut că termenul expres prevăzut de lege pentru punerea de acord a dispozițiilor Curții Constituționale din cadrul celor două Decizii nr.404/2016 și 392/2017 cu legislația în vigoare a expirat, cu consecința încetării imediate a efectelor juridice ale normei penale de incriminare, fiind incidente dispozițiile art.16 coroborate cu art.17 din Codul de procedură penală.

Această susținere este nefondată. Așa cum s-a arătat, aceste decizii ale Curții Constituționale a României nu sunt unele care declară neconstituționalitatea unui text de lege, **ci sunt decizii interpretative care nu intră sub incidența art.147 din Constituția României.**

Referitor la infracțiunea de fals intelectual, inculpata a susținut că înscrisurile au fost întocmite în afara perioadei infracționale (1.06.2012-31.12.2013), acest lucru realizându-se ulterior, la începutul anului 2014, după ce cele două își dăduseră demisia, iar fișa postului, contrasemnată de I., este un document care nu certifică prezența la serviciu, neproducând nicio consecință concretă, astfel încât nu e un fals.

Susținerile inculpatei privind data întocmirii respectivelor înscrisuri nu prezintă relevanță pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de fals intelectual. Ceea ce este esențial pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de fals intelectual este faptul că inculpata cunoștea că mențiunile cuprinse în conținutul lor atestau o situație neconformă cu realitatea și, totodată, sunt folosite în vederea producerii de consecințe juridice, pentru a dovedi că inculpata C. s-a prezentat la serviciu, deși, în realitate, nu a realizat acest lucru, nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, desfășurându-și activitatea la sediul P.....

Prin semnarea înscrisurilor falsificate (referatele înregistrate sub numerele 119/04.06.2013 și 321/11.09.2012, raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale inculpatei C. pentru perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator) de către inculpată acestea au produs consecințe juridice ulterioare.

De asemenea, susținerea că aceste înscrisuri nu erau necesare și obligatorii pentru ca C. să încaseze salariul, aceasta fiind retribuită pe baza fișelor de

pontaj, a condicii de prezență și a statelor de plată, sunt nefondate, în raport, cu obiectul acuzației penale. În actul de sesizare a instanței s-a reținut că inculpata I. nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere faptul că nu s-a prezentat la serviciu și **nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului.** După cum se poate observa este vorba de reținerea a două componente în activitatea lui C.: neprezentarea la serviciu și neprestarea activităților la care era obligată.

Or, prin faptul că:

- a vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012 a angajatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani ;
- a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale angajatei C., (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului
- de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive;
- a aprobat referatele înregistrate sub nr.119 din 04.06.2013 și respectiv nr.321 din 11.09.2012, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către C.,

nu a făcut decât să contribuie la dovedirea, în mod nereal, a faptului că inculpata C. ar fi prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului și automat la încasarea salariului.

Față de cele reținute, apărările inculpatei I. privind nevinovăția acesteia, a neîntrunirii elementelor constitutive ale infracțiunilor sunt nefondate, faptele există, sunt infracțiuni și au fost săvârșite cu vinovăția prevăzută de lege.

6. G.

Prin rechizitoriul nr...../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpatul G. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969.

Prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr.84 din 31 decembrie 2004, inculpatul G. a fost numit, cu delegație, începând cu data de 01 ianuarie 2005, în funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C

Prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr. 135 din 29 iulie 2005, numita H. a fost numită cu delegație în funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C

Începând cu data de 01.08.2005, prin Dispoziția Directorului D.G.A.S.P.C. nr.757/01.08.2005, G. a fost numit Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei.

Prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean nr. 168 din 30.08.2005, s-a dispus revocarea Dispoziției Președintelui Consiliului Județean nr. 135 din 29.07.2005, privind numirea cu delegație a numitei H. în funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C.

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.95 din 29 august 2005, numitul G. a fost delegat să exercite cu caracter temporar funcția publică de conducere vacantă de director executiv al D.G.A.S.P.C

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.108 din 20 septembrie 2005, s-a revocat Hotărârea Consiliului Județean nr.95 din 29 august 2005, privind numirea numitului G. pentru exercitarea cu caracter temporar a funcției publice de conducere vacantă de director executiv al D.G.A.S.P.C

De la data de 20 septembrie 2005 (data revocării din funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C a numitului G.), până la data de 06 iulie 2006, această funcție a rămas vacantă, ulterior fiind numită A. (Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.69 din 07 iulie 2006).

În toată perioada cuprinsă între 01 august 2005-06 iulie 2006 (cu excepția perioadei cuprinsă între 29 august 2005-20 septembrie 2005, când a fost numit director executiv G.) atribuțiile de director executiv al D.G.A.S.P.C au fost exercitate de către H., în virtutea atribuțiilor stabilite prin fișa postului, fără a fi numită printr-un act administrativ.

Începând cu data de 01.02.2007, prin Dispoziția Directorului D.G.A.S.P.C nr.90/01.02.2007, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al numitului G., în calitate de șef serviciu Complex de servicii destinate copilului și familiei din cadrul D.G.A.S.P.C, ca urmare a pensionării anticipate a acestuia.

Prin actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 20 - 28 iulie 2005 și 29 august - 20 septembrie 2005, inculpatul G. a avut calitatea de **Director executiv al D.G.A.S.P.C**

În perioada 01 august 2005-29 august 2005, 21 septembrie 2005-31 ianuarie 2007, inculpatul G. a avut calitatea de **șef serviciu Complex de servicii destinate copilului și familiei din cadrul D.G.A.S.P.C**

În perioada 20 - 28 iulie 2005, 29 august - 20 septembrie 2005, inculpatul G., în calitate de director executiv al D.G.A.S.P.C., și, în perioada 01- 29 august 2005, 21 septembrie 2005 - 31 ianuarie 2007, în calitate de șef serviciu în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, ce avea în directă coordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea că inculpatele C. și K., angajate la D.G.A.S.P.C în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-au prezentat la serviciu și nu au respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers de sancționare a celor două angajate, pe care le-a avut subordonate, fapte ce au permis acestora să își încaseze în mod necuvenit drepturile salariale aferente

perioadei 20.07.2005-31.01.2007, în cuantum total de 11.043 lei (8359 lei, pentru numita C. și 2684 lei pentru numita K.).

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut a fost contestat de inculpat, în cursul judecății, determinând readministrarea acestuia, în raport, cu acuzațiile aduse, cât și de probele propuse de către inculpat și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte a apreciat că inculpatul G. se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit.

În faza de urmărire penală, cu ocazia audierii, la data de 23.02.2006, **inculpatul G.** a arătat:

„Din anul 1996 până în luna iunie 2000, după alegerile locale am deținut funcția de Președinte al P.... .., iar în perioada legislativă 1996-2004, am deținut funcția de deputat în Parlamentul României din partea organizației politice al cărei președinte am fost.

Din perioada în care am deținut funcția de președinte al P.... .. și în care am activat în cadrul acestei organizații politice, am cunoscut-o pe C., care și-a desfășurat activitatea până în anul 2000 la sediul Organizației Județene a P...., unde redacta și executa diferite lucrări și unde își desfășura activitatea zilnic, iar în perioada 2000-2004, aceasta a lucrat ca și consilier la Cabinetul Senatorului de C3., care avea sediul din tot în aceeași locație cu organizația Județeană P.... .., iar C. a continuat să lucreze tot în sediul P.... .., pentru Organizația Județeană, unde de altfel, a continuat să lucreze și după anul 2004.

În luna aprilie 2005, după una din conferințele județene ale organizației de partid, cu toate că am rămas în continuare membru de partid, m-am retras din activitatea politică, nemaiîndeplinind nicio funcție, fără a mai participa la ședințele Organizației Județene a P....

Începând cu data de 01 ianuarie 2005, am fost numit director executiv al DGASPC, instituție care a luat ființă atunci prin Hotărârea Consiliului Județean și care se afla în subordinea acestuia.

La preluarea funcției de director executiv al DGASPC, funcția de director adjunct și director economic era deținută de H. (care în prezent se numește H.), la nivelul direcției mai existau alți doi directori pentru protecția copilului, unul dintre ei numindu-se P3..

Menționez că eu am deținut funcția de director executiv al DGASPC, de la data de 01 ianuarie 2005 până spre sfârșitul lunii iulie 2005, lună în care din câte îmi amintesc, am demisionat din funcția de director executiv și am susținut concurs pentru ocuparea postului de șef serviciu Asistență maternală și mame supuse abuzului.

Din câte îmi aduc aminte, cred că mi-am depus demisia la începutul lunii iulie 2005, pentru șef serviciu în cadrul Complexului de Servicii Destinate Copilului și Familiei, iar la data de 14 iulie 2005 am participat la concursul pentru ocuparea postului de șef serviciu.

Având în vedere că demisia a fost aprobată ulterior de către Președintele Consiliului Județean din aceea perioadă E., având în vedere că instituția era subordonată Consiliului Județean, am continuat să-mi exercit funcția de director executiv până la sfârșitul lunii iulie, după care am preluat funcția de șef serviciu până la data de 22 ianuarie 2007, însă mi-am desfășurat activitatea în cadrul centrului care se afla în Municipiul

Fac precizarea că, în cadrul Complexului de servicii destinate copilului și familiei, care se afla în, funcționa și un centru de zi care se afla în, într-unul din apartamentele deținute de DGASPC, însă acest centru nu avea persoane care să fie internate permanent.

În ceea ce o privește pe numita C., în perioada în care am deținut funcția de director al DGASPC, știu că aceasta a continuat să lucreze tot la sediul Organizației Județene a P...., eu personal cât am deținut funcția de director și, ulterior, de șef serviciu, în cadrul DGASPC, nu am văzut-o pe aceasta să lucreze în cadrul acestei instituții, și cunoșteam, așa cum am și precizat, că aceasta lucra la sediul Organizației P....

Cu privire la dispoziția nr. 741/20 iulie 2005, de angajare a numitei C., în funcția de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți al DGASPC, care apare semnată de mine fac precizarea că nu îmi amintesc de împrejurările angajării acesteia și cred că aceasta a susținut concurs de angajare în aceeași perioadă în care și eu am susținut concursul pentru ocuparea funcției de șef serviciu și având în vedere că am continuat să rămân directorul executiv al DGASPC până la sfârșitul lunii iulie 2005, am semnat această dispoziție de angajare, care mi-a fost adusă spre semnare de către serviciul juridic și personal.

În ceea ce mă privește, menționez că nu am discutat cu nimeni și nici nu mi s-a cerut de către vreo persoană să o angajez pe C., de altfel, după cum am declarat, eu cunosc despre aceasta că a lucrat la sediul Organizației Județene a P...., am aflat despre angajarea acesteia la DGASPC după declanșarea cercetărilor de către DNA.

În ceea ce o privește pe K., am cunoscut-o pe aceasta în perioada 1997-1998, perioadă în care aceasta era dansator în cadrul Ansamblului Burnasul din și în care activa în cadrul Organizației de Tineret a P....

Nu am cunoștință despre angajarea numitei K., în cadrul DGASPC

Acum cu ocazia audierii, mi s-a adus la cunoștință faptul că numita K., în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006, a fost angajată în cadrul DGASPC, Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți.

Menționez că nu am avut cunoștință despre angajarea acesteia la DGASPC, iar în aceea perioadă din câte cunosc, acest centru nu avea o activitate permanentă, neavând solicitări de consiliere.

Alte aspecte nu mai cunosc.”

În faza de cercetare judecătorească, **inculpatul G.** și-a menținut aceeași poziție procesuală, arătând:

„Este real că, în perioada 1996-2000, am deținut funcția de președinte al P...., iar în perioada 1996-2004 am fost deputat în Parlamentul României.

O cunosc pe numita C., aceasta fiind membru partidului cu denumirea P.... și cât am deținut funcția de președinte la nivelul județului aceasta a lucrat la sediul Organizației de Partid Județene.

C., în respectiva perioadă, era angajată la birourile parlamentarilor K4. 1996-2000 și, respectiv, C3. - 2000-2004.

La data respectivă cu cele două birouri parlamentare C. avea contracte civile pentru desfășurarea activității. La organizația județeană a partidului activitatea acesteia nu se desfășura în baza unui contract civil sau în baza altui contract de muncă.

Cabinetele parlamentarilor își aveau sediul chiar în aceeași clădire unde își avea sediul și partidul.

În cursul zilei aceasta își desfășura activitatea la cabinetul parlamentar, iar după amiaza desfășura activitate și pentru partid, această din urmă activitate nefiind foarte intensă, se ocupa de probleme generale de secretariat.

Precizez că în timpul zilei nu era activitate la sediul partidului.

La 01 ianuarie 2005, odată cu înființarea DGASPC, am fost numit în calitate director executiv, această direcție aflându-se în subordinea Consiliului Județean

În iunie 2005 am înaintat o cerere de demisie, iar funcția a încetat efectiv în iulie 2005.

În luna iulie 2005 am observat că numita C. se înscrisese pentru un concurs legat de o funcție în cadrul DGASPC

În aceeași perioadă și eu am dat un concurs pentru un post de serviciu. A fost o comisie care s-a ocupat de organizarea concursurilor și chiar eu i-am semnat decizia de angajare în baza concursului.

În acea perioadă eu personal nu am auzit nimic legat de vreo influență în favoarea d-nei C..

Nu pot să spun pentru că nu cunosc dacă K. era sau nu membru de partid, însă am cunoscut-o pe aceasta în perioada 1996-2000, pentru că făcea parte dintr-un grup de tineri care activau la sediul organizației județene a partidului. Am aflat târziu că și aceasta își desfășura activitatea la aceeași direcție despre care am făcut vorbire.

Centrul de Consiliere și Sprijin pentru Părinți exista la nivelul organigramei direcției, însă nu pot să precizez dacă aceasta a desfășurat o activitate efectivă.

În ianuarie 2007 eu m-am pensionat și nu cunosc ce s-a întâmplat ulterior.

În aprilie 2005 eu m-am retras din toate funcțiile de partid, dar am rămas simplu membru, dar nu am mai călcat la sediul organizației.

În cele câteva zile practic 3 săptămâni, cât am fost director, așa cum s-a reținut de acuzare nu mi s-a adus la cunoștință nici în scris, nici verbal nimic despre situația celor două persoane C. și K., astfel că nu se punea problema să declanșez față de acestea măsurile prevăzute de Codul Muncii.

Relațiile mele cu inculpatul E., ales președinte, în luna aprilie 2005 la nivelul Organizației Județene de Partid au fost reci, dar nu contradictorii

deoarece am considerat că este cazul să mă retrag din politică și să îmi văd de treburile mele.

Din punctul meu de vedere inculpatul E. nu a venit niciodată la mine pentru a-mi vorbi de cele două persoane, iar eu nu am auzit ceva asemănător.

În perioada în care eu am îndeplinit funcția de director executiv inculpatul E. nu a venit niciodată la sediul direcției deoarece aceasta era coordonată de secretarul Consiliului Județean.

Din momentul alegerii sale în funcția de președinte al Organizației Județene eu nu am mai avut niciun fel de discuții cu inculpatul E..

Încă o dată arăt că, ulterior, alegerii în funcție a lui E., eu nu am mai fost în sediul partidului, astfel încât nu pot să fac nicio precizare legată de interacționarea eventuală între el și cele două persoane amintite.

Arăt că cele două persoane au fost angajate pe baza concursului.

Nu era nevoie de o recomandare pentru cele două pentru a desfășura activitatea la sediul partidului, deoarece eu le-am găsit acolo în anul 1996, practic de 10 ani acestea își desfășurau activitatea la sediul partidului.

Eu am înțeles totuși să mi susțin nevinovăția și să solicit judecată în procedura obișnuită deoarece chiar vroiam să fac câteva apărări în favoarea mea.

Răspunsul la întrebările formulate de reprezentantul parchetului:

Încă o dată arăt că eu am aflat că C. urmează să-și desfășoare activitatea în cadrul Direcției în momentul în care i-am semnat decizia de angajare. Este adevărat că la urmărirea penală am spus că am aflat de angajarea acesteia după declanșarea cercetărilor penale, am discutat acest aspect cu procurorul care a instrumentat cauza, însă în final trebuia să refacem tot materialul și în felul asta am semnat declarația.

Este adevărat că eu am prezentat-o colectivului pe C. și i-am spus acesteia „să nu mă facă de râs”.

Eu, după o carieră de 20 de ani ca director obișnuiam să prezint colectivului persoanele nou angajate.

Eu nu am prezentat-o colectivului, ci am prezentat-o pe C. băiatului care făcea pontajul.

Eu nu am văzut nimic rău ca eu, în calitate de director executiv, să o prezint pe C. persoanei care urma să întocmească pontajul pentru aceasta.

Nu este adevărat că eu i-aș fi cerut băiatului care făcea pontajele lunare să aibă o anumită atitudine față de C..

Singura persoana căreia i-am prezentat-o pe C. a fost acest băiat care făcea pontajele lunare și care era responsabil de centru, în sensul că ținea evidența materialelor, întocmea listele de alimente, magazioner etc.

Pe băiatul de la pontaje nu l-am cunoscut anterior, ci abia când am ajuns director executiv. Nu cunosc dacă acesta era membru sau nu a vreunui partid. Oricum nu activa la P.....

Pe băiatul care făcea pontajele îl cheamă B3..” (vol.4, filele 25-27, 31 octombrie 2017).

Prealabil analizei criticilor formulate de inculpatul G., se impune a fi subliniat faptul că, la data de 28.03.2017, a solicitat ca judecarea cauzei să se

facă potrivit procedurii simplificate (vol. 2, fila 135), după care, cu ocazia reaudierii sale, la data de 03.10.2017, ca urmare a reluării cercetării judecătorești, a arătat că: „*nu îmi mai mențin opțiunea de a fi judecat în procedură simplificată, deoarece m-am consultat cu apărătorul meu ales și apreciez că am câteva argumente pe care doresc să le menționez în cursul cercetării judecătorești care ar putea să dovedească nevinovăția sau eventual să atenueze gravitatea nevinovăției mele*”.

Inculpatul G., în încercarea de a-și demonstra nevinovăția, a susținut că ar fi aflat despre angajarea inculpatei C. la D.G.A.S.P.C „*după declanșarea cercetărilor de către D.N.A*”. Raportat la probele administrate, Înalta Curte a reținut că susținerile inculpatului sunt nereale, fiind contrazise de declarațiile inculpaților și martorilor audiați în cauză.

Astfel, chiar **inculpata C.**, audiată în cursul urmăririi penale (vol.3, fil.168-175, d.u.p), a arătat că: „*După angajarea mea la D.G.A.S.P.C, domnul G. care mă cunoștea și știa inclusiv faptul că eu lucrez în cadrul partidului chiar m-a atenționat „să nu îl fac de râs” în sensul să mă preocup și de noul meu loc de muncă*”. Or, este evident că, prin această solicitare nefirească la momentul angajării unui salariat care parcursese o procedură de concurs pentru ocuparea postului, inculpatul G. cunoștea că C. nu se va prezenta la D.G.A.S.P.C.

De asemenea, **martorul B3.** contrazice apărarea inculpatului G., susținând că acesta, cu ocazia prezentării inculpatei C. colectivului, le-ar fi spus că aceasta nu se va prezenta la serviciu: „*(...) În ceea ce o privește pe C., angajată a D.G.A.S.P.C., fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, din câte îmi amintesc din anul 2005, când directorul de atunci G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al D.G.A.S.P.C., spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume*” (vol.4, fil.366-373, d.u.p).

Din acel moment nu am mai văzut-o pe C. decât accidental, însă nu la serviciu, în realitate aceasta nu a lucrat niciodată în cadrul centrului maternal al DGASPC, nici în incinta sediului instituției.

Din momentul în care ne-a spus că a fost angajată, **directorul G. mi-a cerut să o trec în fișele de pontaj lunare pe C.**, având în vedere că eu m-am ocupat încă de atunci și în prezent cu întocmirea foilor colective de pontaj a angajaților centrului, foi care erau vizate lunar și de către șefii centrului care au fost din perioada respectivă și până în prezent, respectiv o perioadă de către G. care după ce a fost schimbat din funcția de director general a ținut și funcția de șef de centru, o perioadă de către F., iar după plecarea acesteia de către directorul adjunct I., până în anul 2012 când conducerea a fost preluată de B.. În toată această perioadă, după cum am menționat eu am întocmit fișele de pontaj și am trecut-o în pontaje pe C., cu toate că aceasta în fapt nu venea la serviciu și nu desfășura activități conform pontajului, situația fiind cunoscută și acceptată de către directorul general A. care preluase funcția de director după G., de directorul economic H., care de asemenea a ținut într-o perioadă funcția

de director general și inclusiv de către I., persoană care a coordonat în mod direct activitatea centrului...”.

Martorul B3., audiat în fața instanței de judecată (16.01.2018, vol.4, filele 87-89), în condiții de contradictorialitate, oralitate și publicitate, și-a menținut declarația de la urmărire penală, făcând aceleași precizări care infirmă susținerile inculpatului G.: „Arăt că declarațiile de la urmărirea penală le am dat în libertate de voință și constiință nimeni nu mi-a sugerat să acuz pe cineva sau să fac afirmații neadevărate, astfel încât **mi le mențin**.

Arăt că începând cu 1997 până în prezent îmi desfășor activitate la DGASPC în funcția de educator Centrul Maternal

Locul meu de muncă era chiar în sediul central al instituției.

Arăt că le cunoșteam pe ambele persoane ce interesează prezenta cauză respectiv C. și K..

Pe numita C. la angajare mi-a prezentat-o domnul director G., mai precis a prezentat-o întregului colectiv.

Nu îmi aduc aminte dacă atunci sau ulterior d-nul director G. a precizat că C. nu va lucra în cadrul centrului, ci în altă parte, fără să precizeze unde. Ulterior nu am mai văzut-o la sediul pe d-na C..

Deoarece eram persoana desemnată cu întocmirea pontajelor d-nul director G. **mi-a cerut să fac pontajul și pentru C.”.**

Cele învederate de martorul B3. se coroborează cu declarația **martorei H3.** dată în faza de urmărire penală: „...În legătură cu angajarea în cadrul D.G.A.S.P.C a numitelor C. și, ulterior, a numitei K., menționez că cele două persoane au fost angajate în cadrul DGASPC, mai exact C. a fost angajată în luna iulie 2005, iar K. în luna mai 2006, de către directorii care se aflau la conducerea instituției în acea perioadă, mai exact C. de către G., iar K. de către R3..

Menționez că, încă de la angajare, **ni s-a spus de către directorii instituției, care le-au angajat că cele două angajate, nu prea or să vină la serviciu la D.G.A.S.P.C, în cadrul centrelor în care figurau angajate deoarece acestea vor lucra la sediul organizației P.... (...)**” (filele 360-365, vol.4 d.u.p.).

Martora H3. a avut aceeași poziție procesuală și în faza de cercetare judecătorească: „Eu știu că pe C. și K. le-am angajat noi în cadrul direcției, însă din câte îmi aduc aminte acesta în realitate își desfășurau activitatea la sediul P.... Deoarece nu mi-am adus aminte mi s-a dat și am citit declarația de la urmărirea penală și confirm împrejurările în sensul că la angajarea lui C. s-a implicat direct d-nul G., iar la angajarea lui K. s-a implicat numita R3..

În acea perioadă directorii instituției mi-au spus că nu vor veni la direcție, ci vor lucra la sediul organizației P....” (declarație instanță fond, 16.01.2018, filele 90-91, vol.4).

Or, în acest context, declarația inculpatului G. în care a arătat că: „nu are cunoștință despre angajarea numitei K., în cadrul D.G.A.S.P.C”, este lipsită de suport probator, pe de o parte pentru că era de notorietate, în rândul angajaților, faptul că cele două inculpate nu își desfășurau activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C., ci la sediul Organizației Județene P...., iar pe de altă parte,

inculpatele K. și C., s-au aflat în subordinea sa directă, în calitate de Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei.

Inculpatul G. a solicitat achitarea pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în principal, pentru că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii (art.16 alin.(1) lit. b teza I Cod procedură penală), în sensul că nu a încălcat dispozițiile unei legi sau ale unui act normativ cu putere de lege, iar, în subsidiar, achitarea în baza art.16 alin.(1) lit. b) teza a II-a, întrucât nu a prevăzut, nu a urmărit și nu a acceptat producerea unui rezultat cu conotație penală.

Înalta Curte, prin raportare la actele și lucrările dosarului, a constatat nefondate, solicitările de achitare formulate de inculpatul G..

Considerentele expuse în secțiunea III.1 privind argumentele instanței, atât cu privire la existența elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în raport și cu deciziile Curții Constituționale nr. 405/2016 și nr. 392/2017, cât și cu privire la noțiunea de angajator sunt valabile și în ceea ce îl privește pe inculpatul G., motiv pentru care nu le va mai relua.

Dispozițiile pe care inculpatul G. le-a încălcat în perioada în care a deținut funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C, precum și cea de șef serviciu erau prevăzute de legislația primară (Legea nr.53/2003 privind Codul muncii) :

- dispozițiile art.16 alin.(4), art. 39 alin.(2) lit. a), c), art.40 alin.(1) lit. a)-f), art.61 lit. a), art.112 alin.(1) și (2) (fost art.109 alin.1 și 2), art.113 alin.(1) și (2) (fost art.110 alin.1 și 2), art.114 alin.(1) (fost art.111 alin.1) și art.247-250 (fost art.263-266) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii. Acestea se regăsesc detaliate în

-art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea CJ nr.58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare, (preluat în art.18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea CJ nr.142/15.12.2010) (**legislație secundară**);

-art.8 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului prevăzută în anexa la HG nr.1434/2004, cu modificările și completările ulterioare (**legislație secundară**);

-art.15 și 16 din Anexa nr.3n la hotărârea nr.40 din 18 mai 2005, de aprobare a regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C. (**legislație secundară**).

Potrivit prevederilor art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC, aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare, (preluat în art. 18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al DGASPC, aprobat prin Hotărârea CJ nr. 142/15.12.2010) Directorul Executiv îndeplinește, în condițiile legii, printre altele, următoarele atribuții principale:

- Aprobă statul de personal al Direcției Generale; numește și eliberează din funcție personalul din cadrul Direcției Generale, potrivit legii; elaborează și propune spre aprobare Consiliului Județean statul de funcții al

Direcției Generale, având avizul Colegiului Director atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. a)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

- Controlează activitatea personalului din cadrul Direcției Generale și aplica sancțiuni disciplinare acestui personal atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. d),e)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

Potrivit art. 8 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului prevăzut în anexa la H.G nr. 1434/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Directorul executiv îndeplinește, în condițiile legii, următoarele atribuții principale:

f) aprobă statul de personal al Direcției generale; numește și eliberează din funcție personalul din cadrul Direcției generale, potrivit legii; elaborează și propune spre aprobare consiliului județean, respectiv consiliului local al sectorului municipiului București, statul de funcții al Direcției generale, având avizul colegiului director;

g) controlează activitatea personalului din cadrul Direcției generale și aplică sancțiuni disciplinare acestui personal atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. d),e)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

Potrivit art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 lit. n la hotărârea nr.40 din 18 mai 2005, șeful Complexului are următoarele atribuții:

- asigură conducerea centrelor și răspunde de buna funcționare și de îndeplinirea atribuțiilor care revin acestora ;
- **asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii DGASPC sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod**
- **corespunzător atribuțiile** atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. d),e)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- *organizează activitatea personalului și asigură respectarea timpului de lucru și a regulamentului de organizare și funcționare* atribuție ce se
- regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. a),b)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii ;
- îndeplinește orice alte atribuții prevăzute în fișa postului sau care i-au fost delegate în mod expres.

Astfel, inculpatul G. și-a încălcat atribuțiile prevăzute în legislația primară, atribuții ce erau detaliate în legislația secundară.

În ceea ce privește apărarea acestuia că nu a săvârșit fapta cu vinovăția prevăzută de lege, probele dosarului au infirmat această susținere. Relevante în

acest sens sunt declarațiile inculpatei C. și ale martorilor B3. și H3., menționate mai sus, din care rezultă că, inculpatul cunoștea că cele două angajate nu se prezintă la serviciu, în cadrul D.G.A.S.P.C, iar prin inacțiunea sa, de a nu le sancționa și, respectiv de a nu sesiza abaterile disciplinare săvârșite de acestea persoanelor îndreptățite să aplice sancțiuni, a avut reprezentarea exercitării atribuțiilor de serviciu prin încălcarea legii și, totodată, a prevăzut că se va cauza o pagubă în patrimoniul D.G.A.S.P.C

Astfel, s-a constatat, dincolo de orice bănuială rezonabilă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpatul G. cu vinovăția prevăzută de lege.

7. F.

Prin rechizitoriul nr..../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpata F. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Cod penal 1969 și fals intelectual, prev. de art.289 din Cod penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Cod penal 1969 și art.5 din noul Cod penal.

În perioada 01 august 2008 – 30 aprilie 2009, a deținut funcția de Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei.

Prin Dispoziția Directorului general al D.G.A.S.P.C nr.793 din 01.08.2008, a fost numită în funcția de Coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, funcție pe care a deținut-o până la data de 30.04.2009 (vol.7, fil.25-30, d.u.p).

Prin actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 01 august 2008 – 30 aprilie 2009, inculpata F., în calitate de șef al Complexului de recuperare și coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, ce avea în componență și Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului:

- la data de 12.01.2009 a întocmit și semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei C., pentru întreaga perioadă a anului 2008, prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind bună (vol.6, fil.476, d.u.p);

- nu a întreprins niciun demers de sancționare a angajatei C. în condițiile în care avea cunoștință că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa cu atribuțiuni de serviciu, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 6087 lei (aferele perioadei 01 august 2008 – 30 aprilie 2009) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;

De asemenea, din probele administrate în cauză a mai rezultat că inculpata F., deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului:

- a întocmit și semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei K., pentru anul 2008 prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind bună ;

- nu a întreprins niciun demers de sancționare a angajatei K. în condițiile în care avea cunoștință că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa cu atribuțiuni de serviciu, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 5673 lei (aferele perioadei 01 august 2008 – 30 aprilie 2009) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut a fost contestat de inculpată, în cursul judecății, probatoriu care a fost readministrat, în raport, cu acuzațiile aduse acesteia, cât și de probele propuse de către inculpată și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte a apreciat că inculpata F. se face vinovată de săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și fals intelectual.

Fiind audiată, în faza de urmărire penală, **inculpata F.** a arătat:

„Mențin declarația dată în calitate de martor în prezenta cauză și doresc să fac unele completări la această declarație astfel :

La sfârșitul lunii iulie 2008, în cadrul unei ședințe de colegiu director al D.G.A.S.P.C, fără a fi înștiințată anterior, mi s-a comunicat de către directorul A. că începând cu data de 01 august 2008, voi prelua în coordonare și centrele d-nei J., deoarece aceasta fusese prinsă într-un proiect cu fonduri europene.

Din câte îmi amintesc, J. nu a fost prezentă la acea ședință, drept pentru care nu a fost încheiat un proces-verbal de predare primire a acestor centre nici atunci și nici ulterior.

În urma acestei ședințe prin dispoziția directorului general al D.G.A.S.P.C A., am fost numită coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, pe perioada cât coordonatorul acestui complex J. era angrenată în proiectul european.

Fac precizarea că în perioada respectivă, eu aveam în coordonare și Centrul de recuperare de zi pentru copilul cu nevoi speciale și centrele Alexandra și Violeta.

După preluarea Complexului de servicii destinate copilului și familiei, am preluat și atribuțiile ce reveneau anterior fostului șef de complex.

Având în vedere că numitele C. și K., figurau pe organigrama centrului ca și angajate, fiind un centru în care nu erau asistați permanenți și datorită faptului că pe lângă aceste centre mai aveam în subordine încă trei centre în care erau asistați minori cu deficiențe majore, nu am reușit să le cunosc pe angajatele C. și K. care figurau ca angajate la Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți. La acest centru ca și la Centrul maternal și de fapt la întreg complexul pe care l-am preluat de la E. J., B3. se ocupa de întocmirea graficelor de lucru, a concediilor și a pontajelor.

La sfârșitul lunii după ce acesta le întocmea, venea și le semnam și eu conform respectării ierarhiei în cadrul instituției.

În luna ianuarie 2009, a trebuit să întocmesc fișele de evaluare a performanțelor profesionale a angajaților. Pentru cele două angajate, C. și K., am întocmit evaluarea exact pentru perioada pentru care am avut dată dispoziție de înlocuire a lui J., respectiv pentru perioada 01 august 2008 - 31 decembrie 2008.

Cu această ocazie, am sesizat faptul că C. și K. erau singurele angajate pe care nu le cunoșteam și nu le văzusem niciodată.

În aceste condiții am mers la directorul economic H. pentru a-i sesiza că eu nu le cunosc pe cele două angajate și că nu le-am văzut pe acestea niciodată la serviciu.

În momentul în care am mers la H. în birou și am întrebat-o pe aceasta cine sunt cele două angajate iar aceasta a avut o reacție uluitoare spunându-mi că „nu sunt eu cea care fac cărțile, să stau în banca mea dacă vreau să mai am serviciu și bani să îmi cresc copii, că nu este treaba mea cine sunt cele două”, după care mi-a cerut să ies din biroul ei. Nu îmi amintesc cu siguranță însă cred că în momentul în care a avut loc această discuție, în birou la H. se afla și V3..

Ulterior acestei discuții avute cu H., am aflat de la colegii din instituție că cele două angajate nu își desfășurau activitatea în cadrul DGASPC unde figurau angajate, una dintre acestea lucrând la sediul organizației P.... iar cealaltă la un birou parlamentar.

Din discuția avută cu H. eu am înțeles clar că cele două angajate erau protejate, de către aceasta și respectiv de către Consiliul Județean care avea în subordine DGASPC și care asigura bugetul acestei instituții.

În condițiile în care directorul H. mi-a spus, în mod clar, cum stau lucrurile, am respectat ilegalitățile impuse și am acceptat să întocmesc pentru cele două angajate rapoartele de evaluare, de teamă de a nu îmi pierde locul de muncă.

Afirmațiile directorului H. au fost de natură să îmi creeze temeri, fapt care mi s-a demonstrat în cursul anului 2009, când în urma unei sancțiuni primite la serviciu, am acționat în judecată D.G.A.S.P.C, care este instituție subordonată Consiliului Județean și, în mod implicit, acțiunea mea în justiție a vizat și Consiliul Județean

La un moment dat, având în vedere această acțiune, am fost chemată de către președintele Consiliului Județean la acea vreme, E., care mi-a spus, în mod categoric, că în situația în care nu îmi retrag acțiunea introdusă în instanță

împotriva D.G.A.S.P.C, îmi va desființa postul din organigrama acestei instituții, fapt care s-a și întâmplat în luna iulie 2009.

Raportând această situație de fapt la afirmațiile directorului H. referitoare la angajatele C. și K., sunt convinsă că amenințarea acesteia era reală și în situația în care aş fi refuzat să întocmesc celor două angajate rapoartele de evaluare, cu siguranță aş fi suferit repercusiuni, având în vedere că cele două lucrau la organizația P.... ..., iar E. era președintele acelei organizații și al Consiliului Județean

În ceea ce mă privește menționez că eu mă consider o victimă în acest dosar, deoarece datorită presiunilor și umilințelor la care am fost supusă ulterior, am fost nevoită să îmi dau demisia din cadrul D.G.A.S.P.C, în data de 04.10.2010, la sugestia directorului general A., care mi-a sugerat să îmi dau demisia și chiar mi-a încetat raporturile de muncă chiar în aceeași zi cu data depunerii demisiei.”(vol.3, fil. 111-117, d.u.p)

Aceeași poziție de recunoaștere a faptei a avut-o **inculpata F.** și în cursul cercetării judecătorești.

„În opinia mea nu există nicio schimbare între declarațiile date în calitate de martor, precum și cele date în calitate de inculpat, în diferite ipostaze procesuale.

Cu privire la acuzațiile că nu aş fi întreprins niciun demers pentru sancționarea lui C. și K. arăt că eu nu am avut niciodată o fișă a postului din care să cunosc care sunt atribuțiile funcției pe care o îndeplineam.

Mențin integral toate declarațiile pe care le-am dat în cursul urmăririi penale, inclusiv cea intitulată declarație de martor.

Este adevărat că am constatat că acele două C. și K. nu s-au prezentat la muncă, la posturi, această constatare am făcut-o în ianuarie 2009 când mi s-a cerut de d-na director A. și de ceilalți directori să prezint raportul și fișa de evaluare ale tuturor angajaților și atunci am constatat că pe cele două nu le cunoșteam.

Această situație a fost generată de faptul că pe lângă cele 3 centre pe care le aveam în coordonare am mai primit încă 3 centre de asemenea pentru coordonare astfel volumul de muncă a crescut foarte mult.

La acest centru despre care se face vorbire în actul de sesizare nu m-am deplasat deoarece nu am considerat că este necesar întrucât nu erau asistați permanent.

În acele împrejurări i-am comunicat d-nei director economic H. că nu le cunosc pe cele două. Cred că pusesem o întrebare incomodă și am fost dată afară din birou de d-na director economic.

În urma discuției cu d-na H. mi-am dat seama că cele două C. și K. că sunt protejate de d-na H..

La data respectivă secretarul general al CJ era nașa d-nei H..

Documentele privitoare la activitatea persoanele angajate la centru trebuiau efectuate așa funcționa activitatea în vremea aceia.

Nu este adevărat că am întocmit cele două fișe de evaluare acestea au fost întocmite de numitul B3. eu doar le-am semnat.

În anul 2009 eu am primit o sancțiune de serviciu am contestat în instanță și am câștigat la Tribunalul

Precizez că afirmațiile din declarația de la urmărirea penală mi-au fost prezentate spre citire cu privire la chemarea de către președintele CJ a fost generată de litigiul de dreptul munci pe care îl aveam la Tribunalul și cred că cineva din conducerea instituției a făcut afirmații denigratoare la adresa mea.

Mențin și pasajele din declarația de la urmărirea penală în care am afirmat că din modul cum s-a comportat d-na director H. față de mine în cazul în care aş fi refuzat să dau curs solicitărilor sale aş fi suferit repercusiuni.

Mențin inclusiv referirile la faptul că cele două lucrau la P.... .., iar E. era președintele P.... .. și al CJ

A trecut foarte multă vreme și înțeleg să îmi mențin întocmai toate afirmațiile pe care le am făcut în declarația dată în cursul urmăririi penale.

Este adevărat că d-na director A. mi-a sugerat să-mi dau demisia, ceea ce am și făcut.

La acea perioadă nu mi-am dat seama și nici nu mi s-a spus cine erau d-nele C. și K. și cu ce se ocupau dânsese efectiv. Nu știam unde lucrau dânsese efectiv.

Răspunsuri la întrebările formulate de procuror:

Eu aveam idee despre ceea ce trebuie să fac, respectiv necesitatea întocmirii fișelor postului.

Știam că este în competența mea funcțională să întocmesc fișele posturilor.

Cu privire la J. arat că o cunoșteam pe acesta, fiind colege de serviciu ne întâlneam uneori pe hol, însă absolut niciodată aceasta nu a cerut ceva, nu mi-a sugerat ceva cu privire la C. și K. și nici cu privire la ceilalți angajați.

Eu știu că la data respectiv CJ asigura finanțarea centrelor în care îmi desfășuram activitatea, inclusiv a Direcției Protecției Copilului.

Precizez că eu nu am avut niciodată vreo discuție cu d-nul E. despre C. și K.. De asemenea, nu am discutat niciodată cu altă persoană care ar fi fost trimisă de d-nul E. cu privire C. și K..

Precizez din discuțiile avute cu d-na director A. și cu d-na director H. nu s-au făcut referiri la persoana d-nului E..

Arăt că nu am luat cunoștință niciodată de conținutul fișei postului pe care d-na avocat care mă apără o depune la dosar” (vol.3, fil.109-110).

Aspectele din declarațiile date de către inculpata F. cu privire la faptul că, în perioada în care le-a avut în subordine pe inculpatele C. și K., acestea nu și-au desfășurat activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C, ci la sediul P.... .., se coroborează cu declarațiile **martorilor F3., G3., H3., I3., B3., J3., K3. L3. M3., N3., D3., O3.), P3., precum și cu declarațiile inculpaților U1., A..**

Apărarea inculpatei F. a susținut că, în ceea ce privește acuzația de săvârșire a infracțiunii de abuz în serviciu, se impune achitarea, în baza art. 16 alin.(1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, întrucât acuzațiile reținute în sarcina sa, cu privire la încălcarea atribuțiilor de serviciu, sunt prevăzute în legislația secundară.

Înalta Curte, în opinie majoritară a considerat nefondate aceste susțineri. Considerentele reținute în secțiunea III.1, referitoare la analiza calității de angajator din perspectiva funcțiilor deținute de salariați, cât și faptul că drepturile angajatorului sunt analizate în corelație cu obligațiile salariatului, așa cum sunt prevăzute în art.39 alin.(2) lit. a) și c) din Codul muncii, sunt valabile și în cazul inculpatei F.. Drepturile prevăzute în legislația primară (art. 40 alin.(1) lit. a)- f) din Legea53/2003 privind Codul muncii), au fost detaliate în legislația secundară (regulamente, Fișa Postului), inculpata având, conform art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 la hotărârea nr.40 din 18 mai 2005, în calitate de șef al Complexului, printre altele, următoarele atribuții:

- **asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii D.G.A.S.P.C sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod**
- **corespunzător atribuțiile** atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. d),e) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- organizează activitatea personalului și asigură respectarea timpului de lucru și a regulamentului de organizare și funcționare atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. b),c) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii ;
- îndeplinește orice alte atribuții prevăzute în fișa postului sau care i-au fost delegate în mod expres.
- De asemenea, în fișa postului nr.509/17.03.2008 (vol.7, fil.31-38, d.u.p, șeful Complexului are printre atribuțiile de serviciu:
- asigură conducerea Centrului și răspunde de buna funcționare și de îndeplinirea atribuțiilor care revin acestuia atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. a) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii ;
- **asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul Centrului și face propuneri, când este cazul, de sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu-și îndeplinesc corespunzător sarcinilor de serviciu** atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.1 lit. d,e din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.

Raportând aceste atribuții la acuzația adusă inculpatei F., se constată încălcarea lor de către aceasta, astfel încât sunt întrunite, atât sub aspect obiectiv, cât și subiectiv, elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu.

Deși inculpata F. a solicitat achitarea, în baza art. 16 alin.(1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art.289 din Codul penal 1969, Înalta Curte a considerat că nu se justifică o

asemenea soluție, în raport, cu materialul probator administrat în cauză. Aceasta a susținut că fișele de evaluare a performanțelor profesionale ale celor două angajate pe anul 2008, „sunt înscrisuri interne care nu aveau menirea de a fi acte de autoritate emise către o altă instituție de stat sau a fi puse în circuitul civil, neputând fi considerate înscrisuri oficiale în accepțiunea legii”.

Contrar acestei susțineri, Înalta Curte a considerat că fișele de evaluare a performanțelor profesionale pe anul 2008 ale celor două angajate, C. și K., întocmite de inculpata F., constituie înscrisuri oficiale, așa cum este definită această noțiune, atât în Codul penal 1969 (art. 150), cât și în actualul Cod penal (art.178).

Înscrisurile oficiale, potrivit art. 150 din Codul penal 1969, sunt definite ca fiind orice înscrisuri care emană de la o unitate din cele la care se referă art.145 sau care aparține unei asemenea unități. Conform art. 178 alin. 2 din Codul penal, înscrisurile oficiale reprezintă orice înscrisuri care emană de la o persoană juridică dintre cele care se referă art.176 ori de la o persoană prevăzută în art. 175 alin.2 din Codul penal sau care aparțin unor asemenea persoane. Or, atât potrivit concepției Codului penal 1969, cât și actualului Cod penal, fișele de evaluare întocmite de către inculpata Marica se subsumau noțiunii de înscris oficial, fiind de natură să producă consecințe juridice și au emanat de la o instituție publică.

Având în vedere data săvârșirii faptelor (12.01.2009), se constată, în ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual, împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale (7 ani și 6 luni).

„Prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut la art. 122 este depășit cu încă o dată”.

Prin Decizia nr.1092 din 18 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 124 din Codul penal 1969, Curtea Constituțională a constatat că prevederile art.124 din Codul penal 1969, care constituie obiectul excepției de neconstituționalitate formulate direct de Avocatul Poporului, sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi.

În aceste condiții, termenul special de prescripție a răspunderii penale se calculează, în raport, cu dispozițiile anterioare modificării de mai sus, prescripția specială a răspunderii penale intervenind dacă termenul de prescripție prevăzut în art.122 a fost depășit cu încă jumătate, respectiv 7 ani și 6 luni, acesta împlinindu-se în data de 11.07.2016, prin aplicarea dispozițiilor legii penale mai favorabile (art.5 din Codul penal).

Astfel, ca urmare a intervenirii prescripției speciale a răspunderii penale pentru fapta de fals intelectual, se va dispune încetarea procesului penal, în baza art.396 alin.6 raportat la art.16 alin.(1) lit.f) teza I din Codul de procedură penală.

8. J.

Prin rechizitoriul nr...../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpata J. a fost trimisă în judecată pentru

săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969.

S-a reținut prin actul de sesizare că, *în perioada 03 martie 2008 – 01 august 2008, în calitate de Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei, ce avea în directă coordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, precum și faptul că, în perioada 03 iulie 2009 – 01 august 2010, în calitate de Șef Serviciu secretariat, din cadrul DGASPC, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea că inculpatele C. și K., nu s-au prezentat la serviciu și nu au respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers de sancționare a celor două angajate.*

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut a fost contestat de inculpată, în cursul judecății, probatoriu care a fost readministrat, în raport, cu acuzațiile aduse acesteia, cât și cu probele propuse de către inculpată și administrate de către instanță, în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte a apreciat că inculpata J. se face vinovată de săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit.

Prin Dispoziția Directorului D.G.A.S.P.C. nr. 287 din 03.03.2008, începând cu data de 03 martie 2008, J. a fost numită în funcția de coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, funcție pe care a ocupat-o până la data de 01.08.2008 când a fost numită F..

Atribuțiile de serviciu pe care le-a avut în calitate de coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei sunt stabilite prin dispozițiile art.16, art. 39 alin.2 lit. a și c, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a DGASPC aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare și anume Hotărârea CJ nr. 40/18.05.2005 Hotărârea CJ nr. 84/03.07.2009.

Prin Hotărârea Consiliului Județean nr.40 din 18.05.2005 s-a dispus modificarea organigramei, statul de funcții și numărul de personal, precum și modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a D.G.A.S.P.C.

Potrivit art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 n la hotărârea nr.40 din 18 mai 2005, șeful Complexului are următoarele atribuții:

- asigură conducerea centrelor și răspunde de buna funcționare și de îndeplinirea atribuțiilor care revin acestora ;
- răspunde de calitatea activităților desfășurate de personalul din cadrul centrelor și dispune în limita competenței, măsuri de organizare care să conducă la îmbunătățirea acestor activități sau formulează propuneri în

- acest sens atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. a), b) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- ***asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii DGASPC sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile*** atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. d),e) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii ;
- *organizează activitatea personalului și asigură respectarea timpului de lucru și a regulamentului de organizare și funcționare* atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit. a) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- îndeplinește orice alte atribuții prevăzute în fișa postului sau care i-au fost delegate în mod expres.

Prin Dispoziția Directorului General al D.G.A.S.P.C nr. 563 din 09.07.2009, începând cu data de 03 iulie 2009, J. a fost numită în funcția de șef serviciu secretariat, funcție pe care a ocupat-o până la data de 01.08.2010 .

Atribuțiile de serviciu pe care le-a avut în calitate de *șef serviciu secretariat* sunt stabilite prin dispozițiile art.16, 39 alin.(2) lit. a) și c), art.40 alin.1 lit. a)- f), art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Hotărârea Consiliului Județean nr.84 din 03 iulie 2009 (filele 412-413, vol.11 d.u.p.), potrivit căreia Anexa nr.3 privind Regulamentul de organizare și funcționare al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului din Hotărârea Consiliului Județean nr.58/2004 s-a înlocuit cu anexa care face parte integrantă din hotărâre.

Potrivit art. 31, pct. IV din Anexa la Hotărârea nr.84 din 03 iulie 2009:

Serviciul Secretariat, printre altele, asigură:

- primirea și înregistrarea corespondenței potrivit rubricăției registrului general de intrare-ieșire ;
- predarea zilnică a mapei către directorul general și directorii generali adjuncți potrivit competenței de rezolvare ;
- *distribuirea pe compartimente a corespondenței repartizată prin rezoluție, pe bază de condică de predare-primire a corespondenței ;*
- ***urmărirea și atenționarea persoanelor responsabile asupra respectării termenelor de rezolvare a lucrărilor*** atribuție ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit.d) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.

Urmărirea și atenționarea persoanelor responsabile asupra respectării termenelor de rezolvare a lucrărilor, presupune printre altele și propunerea care

trebuie înaintată conducerii DGASPC ***pentru sancționarea disciplinară a salariaților care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile de serviciu.***

Dat fiind că inculpatele C. și K., persoane aflate în subordinea directă a inculpatei J., reprezentând practic jumătate din angajatele Serviciului Secretariat, nu s-au prezentat la locul de muncă o perioadă mai mare de un an de zile, cele două inculpate neîndeplinindu-și atribuțiile de serviciu, inculpata J., conform atribuțiilor de serviciu reglementate la nivelul legislației primare și detaliate la nivelul celei secundare, ar fi trebuit să înainteze conducerii D.G.A.S.P.C. propuneri pentru sancționarea disciplinară a celor două angajate.

Pe de altă parte, inculpata J., în calitate de coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, a avut printre atribuțiile de serviciu, prevăzute de legislația primară și detaliate în regulamentul de organizare și funcționare și coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și propunerea conducerii D.G.A.S.P.C. de sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplineau, în mod corespunzător, atribuțiile de serviciu.

Prin urmare, inculpata J. cunoștea faptul că printre atribuțiile șefilor de servicii, inclusiv cele ale șefului Serviciu Secretariat, se afla și aceea de a înainta propuneri conducerii D.G.A.S.P.C. de sancționare disciplinară a angajaților care nu își îndeplineau atribuțiile de serviciu sau nu se prezentau la locul de muncă, chiar și în ipoteza în care nu ar fi semnat o fișă a postului în acest sens.

Pe parcursul urmăririi penale, inculpata J. și-a rezervat dreptul de a nu da declarații. Aceeași atitudine a avut-o inculpata și în cursul cercetării judecătorești, depunând la dosarul cauzei o declarație notarială nr.887/22.05.2017 (fila 85, vol.3), în cuprinsul căreia a învederat faptul că nu dorește să participe la proces și nu alege să se judece potrivit procedurii simplificate.

Inculpata nu a contestat situația de fapt, ci a susținut că nu sunt întrunite cerințele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, întrucât omisiunea demarării demersurilor de sancționare a celor două angajate nu constituie o încălcare a unor atribuții de serviciu prevăzute într-o lege sau O.G., astfel cum s-a stabilit prin deciziile nr.405/2016 și nr.392/2017 ale Curții Constituționale a României. Niciuna din reglementările din legislația primară arătate de parchet, atât prin rechizitoriu, cât și prin precizările scrise din timpul cercetării judecătorești, nu instituie o obligație pentru J., în calitatea ei de șef serviciu al complexului de servicii destinate copilului, respectiv șef serviciu secretariat, să ia măsuri în vederea sancționării unor persoane care nu vin la serviciu. Inculpata a mai susținut în apărarea sa că dispozițiile din Codul Muncii privesc drepturi ale angajatorului, iar aceasta nu a avut o astfel de calitate, respectiv că textele referitoare la aplicarea unor sancțiuni vizează drepturi ale angajatului, iar nu obligații ale acestuia. Or, inculpata a susținut că niciuna din norme nu instituie vreo obligație pentru J., în calitatea pe care o avea, de a demara o procedură de sancționare, nu obligă la vreo acțiune determinată a cărei încălcare să constituie nerespectarea unei atribuții de serviciu.

De asemenea, inculpata J. a arătat că legea penală în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu este incertă, echivalând cu neprevăderea în legea penală. Nepunerea de acord a dispozițiilor art.297 alin.1 din Codul penal cu deciziile C.C.R nr.405/2016 și nr.392/2017 în termen de 45 de zile de la publicarea acestora în Monitorul Oficial, în sensul reglementării unui prag valoric, respectiv a intensității vătămării, trebuie să determine constatarea reglementării incomplete a conținutului constitutiv al infracțiunii.

Instanțele, în opinia apărării inculpatei J., nu pot suplini tăcerea legii și să stabilească pe cale judiciară intensitatea vătămării produse prin faptă.

Față de aceste considerente, a solicitat, în principal, achitarea, în baza art.16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, iar, în subsidiar, încetarea procesului penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. h) din Codul de procedură penală, există o cauză de nepedepsire.

Contrar acestor susțineri, Înalta Curte, în opinie majoritară, a considerat că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu.

Considerentele reținute în secțiunea III.1, din prezenta hotărâre, privind argumentele instanței, atât cu privire la întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, în raport și cu deciziile Curții Constituționale nr. 405/2016 și nr.392/2017, cât și cele privind noțiunea de angajator, dar și explicațiile la criticile privind faptul că aplicarea sancțiunilor constituie un drept, iar nu o obligație în sensul art.17 alin.(1) din Codul penal, cuprinse în secțiunea III.3 (A.) sunt valabile și în ceea ce o privește pe inculpata J., motiv pentru care nu le va mai relua.

Față de aceste considerente, Înalta Curte, în opinie majoritară, a considerat că fapta de abuz în serviciu există, a fost săvârșită de inculpata J. cu vinovăția prevăzută de lege, aceasta a avut calitatea de angajator, iar în exercitarea atribuțiilor de serviciu a încălcat atribuții de serviciu reglementate la nivelul legislației primare, care erau detaliate și prevăzute de legislația secundară.

Referitor la susținerea că Parlamentul a omis să modifice conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu corespunzător celor reținute în considerentele Deciziei nr.405/2016 a C.C.R și confirmate în considerentele Deciziei nr.392/2017 C.C.R, astfel încât, în opinia apărării inculpatei, abuzul în serviciu, așa cum era prevăzut în Codul penal 1969, cât și cum este în actualul Cod, nu întrunește cerințele de legalitate a incriminării, Înalta Curte a considerat-o nefondată. Cele două decizii ale Curții Constituționale a României nu sunt unele care declară neconstituționalitatea unui text de lege, ci sunt decizii interpretative care nu intră sub incidența art.147 din Constituția României.

În cursul judecății, inculpata J. a achitat prejudiciul produs prin fapta care i se impută, în quantum de 34.339 lei, reprezentând drepturi salariale încasate necuvenit de C. (22.560 lei) și K. (11.779 lei), în perioada în care a fost coordonator de complex de servicii destinat copilului și familiei (03 martie 2008-01 august 2008), cât și Șef serviciu secretariat 03 iulie 2009-01 august 2010), depunând în acest sens O.P. nr.2/16.03.2018. De asemenea, partea civilă, D.G.A.S.P.C, a depus la dosarul cauzei adresa nr. 9182/18.04.2018 (vol.4,

fila 205) prin care se confirmă faptul că J. a achitat, prin virament bancar, suma de 34,339 lei din prejudiciul total în cuantum de 108.612 lei.

Prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial cu nr. 714/26 octombrie 2010, a fost introdus art. 74¹ din Codul penal 1969, în vigoare la acel moment, cu următorul conținut:

„În cazul săvârșirii infracțiunilor de gestiune frauduloasă, înșelăciune, delapidare, abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu în formă calificată și neglijență în serviciu, prevăzute în prezentul cod, ori a unor infracțiuni economice prevăzute în legi speciale, prin care s-a pricinuit o pagubă, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la soluționarea cauzei în primă instanță, învinuitul sau inculpatul achită integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate.

Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amenda. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar”.

Prin Decizia nr. 573/03.05.2011 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 74¹ din Codul penal 1969 sunt neconstituționale, decizie publicată în M. Of. nr. 363/25.05.2011.

Încetarea efectelor unui text de lege, pentru viitor, nu împiedică aplicarea acelui text de lege, ca lege penală mai favorabilă, situațiilor juridice născute în timpul în care textul de lege a fost în vigoare. Indiferent care a fost cauza ce a determinat încetarea efectelor unui text de lege (abrogare, modificare, declarare neconstituțională) este posibilă aplicarea acelui text de lege pentru raportul juridic născut în timpul în care legea era activă, în vigoare, atunci când textul în forma anterioară prevede consecințe mai favorabile pentru acuzat. Modul de redactare al art. 5 alin. (2) din Codul penal (aplicarea legii penale mai favorabile) exclude orice incertitudine cu privire la momentul aplicării legii penale mai favorabile și în domeniul normelor declarate neconstituționale. Astfel, art. 5 din Codul penal prevede că, în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei, au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă. În continuare, la alin.(2), textul menționează, în mod expres, că dispozițiile se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă, în timpul cât acestea s-au aflat în vigoare, au cuprins dispoziții penale mai favorabile. Aplicarea legii penale mai favorabile, cea care viza dispozițiile art. 74¹ din Codul penal 1969 în vigoare la acel moment, permitea o soluție de încetare a procesului penal, chiar dacă inculpata a achitat prejudiciul după publicarea deciziei Curții Constituționale.

Constatându-se săvârșirea faptelor în perioada 2008 - august 2010, iar achitarea debitului s-a făcut până la soluționarea cauzei în primă instanță, sunt incidente dispozițiile art.74¹ din Codul penal 1969, motiv pentru care, în baza

art.396 alin.6 rap. la art.16 alin.(1) lit. h) din Codul de procedură penală cu referire la art.74¹ din Codul penal 1969 și art.5 din Codul penal, va înceta procesul penal pornit împotriva inculpatei J. pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

În baza art.91 alin.(1) lit. c) din Codul penal 1969, va aplica inculpatei J. sancțiunea administrativă a amenzii în cuantum de 1.000 lei.

9.B.

Prin rechizitoriul nr..../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpatul G. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969 și fals intelectual prev. de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din Codul penal.

Începând cu data de 01.06.2012, prin Dispoziția Directorului DGASPC nr. 1157/31.05.2012, inculpatul B. a fost numit Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei, pentru o perioadă de 6 luni, respectiv de la data de 01 iunie 2012 până la data de 01 decembrie.

Prin Dispoziția Directorului general al DGASPC nr.2785 din 11.12.2012, începând cu data de 11.12.2012 inculpatul B. a fost promovat pe funcția de Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei.

S-a reținut prin actul de sesizare că inculpatul B., în perioada 01.06.2012–31.12.2013, în calitate de șef Complex de servicii destinat copilului și familiei, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu:

- deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al D.G.A.S.P.C în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului:

- a semnat și avizat foile colective de prezență, în care inculpata C. a fost trecută prezent (vol.14) ;

- a întocmit și semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013 (vol.6, fil.436-438);

- i-a solicitat martorului B3. să întocmească în numele inculpatei C. înscrisurile denumite „nota informativă nr. 257 din 19.07.2012”, „chestionar din 19.07.2012”, „nota informativă nr. 141 din 04.07.2013”, „notă informativă nr. 285 din 14.08.2012”, „notă informativă nr. 393 din 04.12.2012 și „referat nr. 119 din 04.06.2013”, „referat nr.321 din 11.09.2012” și „referat nr. 104 din 22 mai 2013”, înscrisuri pe care le-a și avizat în calitate de șef complex, deși cunoștea că mențiunile din cuprinsul acestora nu sunt reale,

- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era

obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut a fost contestat de inculpat, în cursul judecății, probatoriu care a fost readministrat, în raport, cu acuzațiile aduse acestuia, cât și cu probele propuse de către inculpat și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte a aprehensat că inculpatul B. se face vinovat de săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și fals intelectual.

Referitor la poziția procesuală a inculpatului B. s-a constatat că, în declarația dată la urmărire penală, la data de 06.11.2014, inculpatul B. nu a contestat situația de fapt, însă a susținut că a fost determinat de inculpata A. să acționeze în sensul reținut de parchet:

„În primul rând doresc să arăt ca nu îmi mai mențin declarația dată în prezenta cauză la data de 05.05.2014, deoarece acea declarație a fost dată în condițiile în care îmi era teamă să spun adevărul raportat la repercusiunile pe care puteam să le am la locul de muncă.

De asemenea, acea declarație de martor am dat-o în contextul în care aproximativ în cursul lunii aprilie 2014, fără a putea indica cu exactitate data, fiind în sediul DGASPC, am avut o discuție cu inc. A. (nu îmi amintesc dacă în vreunul din birouri sau pe holul instituției, deoarece au fost mai multe discuții cu aceasta) în cadrul căreia aceasta mi-a spus ca în cazul în care voi fi audiat într-un dosar penal la DNA să declar că angajatele C. și T1. în realitate ar fi fost prezente la locul de muncă și chiar au desfășurat activități în cadrul instituției, solicitându-mi, totodată, să întocmesc înscrisuri care să ateste în fals faptul că cele două angajate au fost prezente la locul de muncă și chiar au desfășurat diverse activități conform fișei postului.

Am întrebat-o pe inc. A. cum să întocmesc eu fișele postului și rapoartele de evaluare în cazul celor două angajate, deoarece personal nu le cunoșteam și nu știam nimic despre activitatea lor la locul de muncă, aceasta explicându-mi că ea răspunde pentru aceste înscrisuri ca și director al instituției și că ea aprobă aceste înscrisuri.

Menționez că eu aveam reprezentarea că cele două, C. și T1., figurau în subordinea mea începând cu luna iunie 2012, când am fost numit șeful Complexului de servicii destinat copilului și familiei din

Declar că, atunci în vara anului 2012, când am constatat că C. figura ca și educator, iar T1. ca și psiholog, am purtat discuție cu doamna director A. privind fișa postului aferentă acestora, dar și în legătură cu activitatea și prezența acestora.

În privința angajatei C. mi s-a solicitat să întocmesc fișa postului, existând un model, în contextul în care la nivelul instituției își desfășurau activitatea mai mulți educatori, iar când am cerut explicații cu privire la prezența ei, inc. A. a afirmat că C. anterior numirii în funcția de educator ar fi

lucrat la arhivă și că urmează ca în continuare să își desfășoare activitatea la arhivă deoarece fusese repartizată ca educator la un centru fără beneficiar. Precizez că niciodată eu nu am văzut acea notă internă sau dispoziție care să ateste mutarea lui C. la arhiva instituției, deși periodic am solicitat-o.

Când am întrebat privitor la întocmirea foii colective de prezență, inc. A. mi-a răspuns că de aceasta se va ocupa în continuare același angajat care o făcuse și până atunci în persoana lui B3../.../

Arăt faptul că personal pe C. o cunoșteam de mai mulți ani, adică dinaintea anului 2012, având în vedere că am deținut calitatea de membru al P...., iar la filiala din și aceasta avea aceeași calitate, deținând și funcția de secretar al organizației sau cel puțin desfășura activități de secretariat. Până în vara anului 2012 eu nu am avut reprezentarea că aceasta era angajata DGASPC deoarece anterior, adică până în iunie 2012, eu am lucrat efectiv la Centrul Teritorial pentru Protecția de Tip Familial care avea sediul în Roșiori și astfel numai din iunie 2012 am realizat că C. îmi este colegă.

Îmi amintesc că atunci când am cerut lămuriri, inc. A. mi-a spus că C. figurează ca și angajată de mulți ani din perioada fostului director G., care a fost și deputat din partea P.... și că instituției i se alocă fonduri de către Consiliul județean, motiv pentru care „Să îmi văd de treabă, cum și-au văzut și ceilalți”.

Revenind la luna aprilie 2014, declar faptul că în acea perioadă în instituție era agitație și explic acest termen prin faptul că inc. A. m-a chemat și pe mine, dar am aflat de la alți colegi că și pe ei, pentru a întocmi fiecare în fapt acte ce atestau retroactiv faptul că anumiți angajați și-ar fi desfășurat activitatea în cadrul instituției, mie solicitându-mi în mod expres doar pentru C. și T1..

De altfel, în aceeași perioadă, după discuția pe care am avut-o cu inc. A., în special fișa postului și raportul de evaluare aferente angajatelor C. și T1., îmi erau solicitate în permanență de inc. A. în mod direct, sau indirect prin intermediul inc. U1. - șef Serviciul juridic și a numitei I3. care își desfășoară activitatea la Resurse umane.

Astfel, deși inițial nu eram de acord să întocmesc fișa postului pentru C. și T1., urmare insistențelor din partea conducerii, cred că la finele anului 2012 sau în cursul anului 2013, am întocmit cele două fișe ale postului, le-am și semnat din câte îmi amintesc, dar nu le-am dat deoarece inc. A. îmi spusese că va fi trecută data pe ele atunci când va fi cazul.

Precizez că aceste fișe ale postului au fost redactate personal în calculatorul pe care eu îl utilizam, iar după ce le-am semnat, le-am înaintat Serviciului resurse umane, cu mențiunea că eu nu le-am întâlnit pe cele două subordonate pentru a le da să le semneze.

Astfel, în cursul lunii aprilie 2014, atât U1., cât și I3., mi-au solicitat insistent să le transmit cele două fișe ale postului în discuție, dar și altele aferente unor angajați din subordinea mea. Pe cale de consecință, le-am printat din nou din calculator, le-am semnat fără a le data și le-am înmănat doamnei I3. de la personal.

Menționez că aproximativ prin luna martie 2014, inc. A. mi-a solicitat să întocmesc rapoarte de evaluare a performanțelor profesionale în cazul celor două angajate C. și T1., spunându-mi că trebuie aduse la zi. Menționez că nu îmi aduc aminte ca până la acel moment să fi întocmit vreun raport de evaluare în cazul celor două angajate.

Conform solicitării inc. A., am întocmit în calculatorul utilizat de mine de la birou rapoarte de evaluare, atât pentru C., cât și pentru T1., pentru perioada 01.06.2012 și respectiv pentru 01.01.2013 și 31.12.2013 (adică câte două pentru fiecare), sens în care, după ce am printat aceste rapoarte, le-am semnat și le-am transmis serviciului personal, mai precis inc. U1. sau lui I3., urmând a fi semnate și de către angajate, dar și să fie supuse aprobării inc. A. ca și director general.

Menționez că aceste rapoarte de evaluare nu au la bază vreun înscris sau vreo activitate desfășurată de către cele două angajate, fiind emise de mine doar în contextul solicitării exprese a inc. A. ca și director general.

Precizez că așa cum îmi fusese solicitat de către inc. A. în cadrul discuțiilor avute în luna aprilie 2014, am avizat șapte sau opt note informative ce atestau activitatea numitei C., note care trebuiau să justifice activitatea ei din 2012 până în 2014, sens în care, în prealabil, aceste note au fost întocmite în numele lui C. de către B3., care mi le-a prezentat spre avizare mie. Nu îmi amintesc dacă la momentul în care B3. mi-a prezentat aceste note spre avizare purtau semnătura educatoarei C., însă din câte îmi amintesc aceste note le-am primit cred că în două rânduri, iar cel puțin pe una dintre ele C., chemată telefonic de către mine, dar din dispoziția inc. A., a venit la locul de muncă pentru a le semna.

La acel moment nu aveam cunoștință de declanșarea anchetei de către Direcția Națională Anticorupție, astfel că am avizat aceste note doar ca urmare a ordinului dat de inc. A..

Nu pot explica cum au fost alocate numerele de înregistrare ce apar pe notele informative întocmite în numele educatoare C. de către B3. și avizate de mine din dispoziția inc. A..

Cred că acesta este și motivul pentru care în luna aprilie 2014, când s-au întâmplat cele de mai sus, inc. A. era nervoasă și strica la noi angajații, pentru a ne determina să întocmim documentele indicate de mine mai sus.

De altfel, inc. A. mi-a atras atenția să nu incriminez pe nimeni în cadrul declarațiilor ce o să le dau la DNA, dându-mi de înțeles că dacă respect solicitările ei am posibilitatea ca în timp să ocup și alte funcții și că pe de altă parte nu este bine să se afle nici la partid (P....) și nici în cadrul colegilor că am incriminat pe cineva anume.

Menționez că de la momentul angajării mele aveam reprezentarea că în situația în care nu execut ordinele primite mi se vor întâmpla lucruri ca și celorlalți care se contraziceau cu inc. A., colegi care am observat că, după caz, erau marginalizați sau schimbați din funcție și anume retrogradați.

Consider că acesta este și motivul pentru care în luna septembrie 2014 am fost schimbat de pe funcția pe care o dețineam, fiind numit șef Serviciu administrativ patrimoniu, tehnic și aprovizionare la nivelul DGASPC, opinia

mea fiind aceea că aceasta se datorează că în cadrul discuțiilor pe care le-am avut cu diverși colegi le-am spus că îmi pare rău că în declarația de martor dată în prezenta cauză nu am spus adevărul și că urmează să revin asupra declarațiilor mele, drept pentru care apreciez că în acest context s-a solicitat de către Consiliul Județean mutarea mea într-o altă funcție.

Declar faptul că din luna iunie 2012 și până la 01.01.2014 când C. și-a dat demisia din cadrul instituției, acesta nu s-a prezentat deloc la locul de muncă./../

Fiindu-mi prezentate de către organul de urmărire penală următoarele înscrisuri, întocmite pentru a atesta activitatea lui C. și anume:

- Nota informativă nr.141/04.07.2013, emisă de C. ca educator și Y3. ca și asistent medical;

- Nota informativă nr.285/14.08.2012, emisă de C. ca educator și Y3. ca și asistent medical;

- Nota informativă nr.393/04.12.2012, emisă de C. ca educator;

- Referatul nr.226/11.09.2013, privind propunerea de deschidere a acțiunii de înregistrare tardivă a nașterii copiilor L4. și M4., emisă de C. ca educator;

- Referatul nr.119/04.06.2013, privind propunerea de examinare a copilului N4. în vederea reînnoirii certificatului de încadrare într-un grad de handicap, emisă de C. ca educator;

- Referatul nr.104/11.09.2012, privind propunerea de învoire a copilului O4., emisă de C. ca educator;

- Referatul nr.321/11.09.2013, privind propunerea de încetare a măsurii de plasament în regim de urgență pentru copii P4., Q4. și R4., emisă de C. ca educator;

- Nota informativă nr.257/19.07.2012, emisă de C. ca educator și psiholog Z3.;

declar următoarele:

Toate aceste înscrisuri - note informative și referate - prezentate de organul de urmărire penală au fost întocmite nu de către C., ci de către B3. în numele acesteia, dar având în vedere ordinul dat de inc. A., semnate ulterior de către mine ca șef serviciu, după care prezentate spre avizare directorului A., sau după caz, directorului adjunct, I. (în cazul referatelor pentru copii).

Cert este că toate aceste înscrisuri au fost întocmite într-o zi sau două, anume în cursul lunii aprilie 2014.

Fiindu-mi prezentate de către organul de urmărire penală două rapoarte de evaluare a performanțelor profesionale individuale ale numitei C., pentru perioada 01.06.2012 - 31.12.2012 și respectiv 01.01.2013 - 31.12.2013, identificate în calculatorul utilizat de numitul A4., în folderul intitulat „Raport de evaluare C.”, din care primul modificat la 26.03.2013, ora 15.44, iar cel de-al doilea modificat la 30.01.2014, ora 12.39, declar faptul că nu îmi explic în ce context aceste rapoarte de evaluare au fost identificate în calculatorul lui A4., care nu era subordonatul meu și care nu avea atribuții pe această linie.

De altfel, A4. până în luna mai 2014 și-a desfășurat activitatea la management de caz, în subordinea directorului adjunct I., iar ulterior ocupă

funcția de șef birou sau șef serviciu conciliere, tot în subordinea directorului adjunct, funcție ce o deține și în prezent.

Pe de altă parte nu pot să afirm dacă aceste rapoarte de evaluare sunt identice sau nu cu cele întocmite de mine privind activitatea lui C., însă cert este că nu eu i le-am transmis lui A4..

Menționez că la nivelul instituției exista o rețea informatizată organizată pe servicii, în care orice angajat putea posta diverse documente, astfel încât oricine avea acces la ele. Exclud situația ca A4. să-mi fi cerut aceste rapoarte de evaluare ca model.

Declar că niciodată nu am purtat discuții cu J3. - arhivar în cadrul instituției cu privire la C., deoarece așa cum am arătat mai sus mi s-a spus să îmi văd de treabă, eu având doar reprezentarea că își desfășoară activitatea la sediul P.... ..

Declar că după întocmirea acestor documente ce atestau activitatea lui C., așa cum mi-a solicitat inc. A., am luat legătura telefonic cu subordonata mea și am chemat-o la locul de muncă, în contextul în care aveam reprezentarea că anterior fusese chemată de inc. A. pentru a semna retroactiv condica, ocazie cu care i-am solicitat conform dispoziției dată de inc. A. să semneze unul sau mai multe din înscrisurile ce atestau activitatea ei până la acel moment.

Privitor la condica de prezență, am auzit de la alți angajați că în aceeași perioadă a lunii aprilie 2014 și anume după începerea anchetei în prezenta cauză, atât C., cât și T1., au fost chemate la sediul direcției pentru a semna retroactiv foaia colectivă de prezență. Eu nu aveam cunoștință la acel moment că DNA începuse ancheta în acest dosar.

Precizez că în toată această perioadă, privitor la prezența celor două angajate C. și T1., fișa colectivă de prezență era întocmită lunar de către B3., ce care desfășura aceleași activități din anul 2005.

Fiind întrebat despre K. declar faptul că aceasta nu a fost în subordinea mea. Știu că era angajată la Serviciul administrativ, dar știam și faptul că este membru P.... Menționez că nu am cunoștință dacă aceasta își desfășura sau nu activitatea la locul de muncă./.../

Fiind întrebat cum explic faptul că în calculatorul utilizat de mine nu au fost identificate cu ocazia percheziției informatice înscrisuri privind activitatea desfășurată de C., despre care am făcut referire pe parcursul acestei audieri că au fost redactate de mine și mă refer la fișa postului și la rapoartele de evaluare, declar că nu îmi explic acest lucru, eu considerând că ar trebui să fie identificate în calculatorul meu.

În final declar că îmi pare rău că am întocmit în fals aceste înscrisuri privind-o pe subordonata mea C., dar am făcut acest lucru fiind obligat de către inc. A..”

Audiat de către instanța de judecată, **inculpatul B.** (filele 143-161, vol.3 dosar instanță), și-a menținut poziția procesuală din cursul urmăririi penale:

„Mențin integral declarațiile de inculpat pe care le-am dat în fața procurorului am spus adevărul asupra mea nu s-au făcut niciun fel de presiuni. Este adevărat că nu am întocmit înscrisuri referitoare la împrejurarea că C. nu

s-a prezentat la serviciu, **însă am sesizat verbal pe d-na director A. și pe d-na I..**

D-na A. mi-a spus că există o notă internă potrivit căreia d-na C. își desfășura activitatea la arhiva unității.

Mi-a fost confirmată această notă internă de d-na U1.. În această situație C. nu se mai afla în subordinea mea și, ca atare, nu putea întreprinde demersuri pentru sancționarea acesteia.

Într-un final în 2014 când d-na A. mi-a solicitat să întocmesc înscrisurile despre care se face vorbire în actul de acuzare mi-am dat seama că, în realitate, C. era în subordinea mea.

Până în 2014 C. nu avea semnată nici fișa postului și nici rapoartele de evaluare ale activității și nu a făcut acest lucru până și a prezentat demisia.

Abia după ce și-a prezentat demisia C. mi s-a solicitat de d-na A. să o chem la serviciu să semneze respectivele înscrisuri.

Este adevărat că martorul B3. a întocmit înscrisurile despre care se face vorbire în rechizitoriu la cererea mea deoarece am fost chemat de mai multe persoane în biroul d-nei A., respectiv am fost chemat de d-na J3., U1., o doamnă N3..

D-na A. mi-a solicitat să întocmesc respectivele documente mai precis să-l pun pe B3. să le întocmească fiindu-mi frică să nu îmi pierd serviciul, adică să nu fiu dat afară de d-na A..

D-na director A. mi-a spus că nu este treaba mea să mă interesez despre situația numitei C..

Eu atunci când i-am cerut lui B3. să întocmească înscrisurile i-am spus că aceste înscrisuri sunt cerute de d-na director A., asta se întâmpla în aprilie 2014.

Nu contest întocmirea înscrisurilor menționate în actul de acuzare, mai precis acestea au fost întocmite de B3., iar eu le-am avizat.

Nu știu cine a întocmit rapoartele de evaluare. Acesta a fost descărcat dintr-un alt calculator. Este adevărat că eu l-am postat în rețeaua internă de calculatoare, dar recunosc că l-am semnat în aprilie 2014.

Recunosc întocmirea respectivelor documente în condițiile arătate în prezenta declarație și în cele date la urmărirea penală, dar încă o dată precizez că mi-a fost frică să nu fiu dat afară de d-na A..

Eu, personal, la data respectivă nu cunosc să se fi invocat cu privire la această situație numele domnului E..

Eu știu că C. face parte dintr-un partid, auzisem acest lucru.

Răspunsuri la întrebările formulate de procuror:

Eu nu îmi mai mențin declarația dată ca martor, deoarece mi-am dat seama că trebuie să spun adevărul.

Doamna director A. mi-a cerut ca atunci când voi fi chemat la DNA să fac alte declarații decât cele reale, mai precis să spun că C. a venit la serviciu și și-a desfășurat activitatea la direcție.

Eu în aprilie am avut o teamă de d-na director A., mai precis de funcția acesteia, însă precizez că de-a lungul timpului față de mine nu s-a comportat într-un fel care să mi justifice această temere.

Încă o dată precizez că eu mă temeam de funcția d-nei director care putea să ia o decizie față de mine și putea să mă dea afară.

Eu știam că d-na C. face parte dintr-un partid politic și eu la rândul meu făcusem parte din același partid.

Nu cunosc dacă d-na C. era susținută de cineva.

Este adevărat că au fost colegi în direcție care și-au arătat nemulțumirea că d-na C. nu venea la serviciu pentru care era plătită. Aceste nemulțumiri au apărut după ce și-a dat demisia.

Este real pasajul din declarația dată la urmărirea penală în sensul că am fost schimbat din funcție, întrucât mi-am exprimat părerea de rău pentru faptul că am făcut declarațiile la urmărirea penală, ca și martor, în modul consemnat în respectivul înscris și apreciez că în acest context Consiliului Județean a hotărât schimbarea mea din funcție.

Nu îmi aduc aminte ca d-na A. să îmi fi spus ceva în sensul că s-ar fi supărat cineva dacă aș fi declarat în sensul situației reale.

Arat că în prezent sunt liber în cele ce declar asupra mea nefiind făcute niciun fel de presiuni.

Este adevărat că numita U1. mi-a solicitat să nu pun date pe fișa postului spunându-mi că o va completa ea ulterior.

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatului B.:

Nu știu dacă U1. întocmea fișele de prezență colectivă însă știu că le aviza, iar C. a semnat de prezență în condica Direcției nu în condica Centrului și eu tocmai de-aia am avut impresia că nu este în subordinea mea.

Cel care întocmea lunar fișa de prezență începând cu 01.06.2012 era B3..

Eu am fost încadrat ca ”personal contractual”, nu ca funcționar public. Această situație se referă la funcția de șef complex servicii funcție menționată în rechizitoriu.

Fișa postului lui C. mi-a fost cerută prin telefon de U1. și mi-a spus că aceasta este solicitată de d-na director A..

Nu am avut niciodată vreo discuție cu d-nul E. legat de C..

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatei A.:

Discuțiile și solicitările d-nei director A. despre care anterior am făcut vorbire s-au desfășurat la dânsa în birou. Uneori mai discutam și pe hol.

Aceste discuții au fost după martie 2014 și au fost 3, 4, 5 discuții.

La dânsa în birou nu a mai fost nimeni prezent la aceste discuții.

Este adevărat că d-na director A. nu mi-a spus expres că dacă nu voi face cum spune dânsa însă mi-a dat de înțeles mai precis mi-a spus că „e mai bine pentru tine”, în sensul că nu voi avea probleme dacă voi proceda așa.

Știu că la una din discuții cu d-na director A. a fost prezentă și C. și discuția a avut loc la mine la centrul maternal.

Mai precis d-na director A. m-a pus să o sun pe C. și să o chem la centru. Nu mai știu cum am făcut rost de telefonul lui C..

NU stiu cum o percepeau ceilalți angajați pe d-na director A., însă eu așa am perceput-o în luna martie aprilie 2014.

Eu i-am explicat d-nei director A. atunci când mi-a cerut să întocmesc documentele respective că nu a fost angajata mea, dar mi-a spus să le fac că vom vedea noi cum va fi în continuare.

Înainte de anul 2013 eu am avut o funcție la P.... anume președintele Organizației P.... Tineret Arăt că această am deținut-o până la sfârșitul lui octombrie 2012 sau până în octombrie 2013, nu mai țin minte.

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatului D.:

NU am cunoștință dacă d-nul D. a luat vreo poziție cu privire la situația lui C.”.

Declarațiile date de inculpatul B. cu privire la faptul că în perioada în care a avut-o în subordine pe inculpata C. aceasta nu și-a desfășurat activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C, ci la sediul P.... .., se coroborează cu declarațiile martorilor F3. (vol.4 fil.118-123), G3. (vol. 4 fil.26-31), H3. (vol.4 fil.360-365), I3. (vol.4 fil.124-131), B3.(vol.4 fil.366-373), J3. (vol.4 fil.149-155), K3. (vol.4 fil.2-18), L3. (vol.4 fil.1-5), M3. (vol.4 fil.7-11), N3. (vol.4 fil.45-60,227-233), D3. (vol.4 fil.61-66,255-267), O3. (vol.4, fil.139-148), P3. (vol.4, fil.355-359), precum și cu declarațiile inculpaților U1. (vol.3 fil.254-264), A. (vol.3 fil.1-53).

Apărările inculpatului privind acuzația parchetului referitoare la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu nu au vizat contestarea situației de fapt, așa cum a fost prezentată în actul de sesizare. S-a susținut că nu avea puterea de decizie în a o menține pe C. în funcție, că nu avea atribuții privind sancționarea disciplinară a acesteia, directoarea A. fiind singura care avea puterea de decizie conferită de lege în acest sens. De asemenea, a arătat că nu a avut calitatea de funcționar public, că fapta este dezincriminată ca urmare a deciziei Curții Constituționale, motiv pentru care se impune achitarea sa, în baza art 16 alin.(1) lit. a) teza a II a sau b) teza I din Codul de procedură penală.

Înalta Curte, în opinie majoritară, a considerat, nefondată apărarea inculpatului B.. În precizările depuse de Ministerul Public, la data de 12.04.2017, nu s-a făcut referire la faptul că inculpatul B. ar fi avut calitatea de funcționar public, astfel încât să-i fie aplicabile și dispozițiile Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarului public.

Deși a susținut că nu a avut atribuții privind sancționarea disciplinară a angajaților, acestea revenind inculpatei A., în calitate de angajator, conform art. 40 din Legea nr.53/2003 privind Codul Muncii, Înalta Curte, așa cum a precizat în considerentele din secțiunea III.1 privind analiza elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, a arătat că atribuțiile erau prevăzute în legislația primară și detaliate în legislația secundară și, totodată, drepturile angajatorului trebuie corelate cu cele ale salariatului, așa cum sunt prevăzute în art. 39 alin. (2) lit.a) și c) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, unde există obligația acestuia de a-și îndeplini atribuțiile ce-i revin conform fișei postului, precum și obligația de a respecta prevederile cuprinse în regulamentul intern. Or, conform art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C. aprobat prin Hotărârea C.J nr. 108/30.08.2011, șefii de servicii aveau ca atribuții de serviciu, printre altele: „asigură, în conformitate cu legislația în vigoare, respectarea normelor de disciplină de către salariații din subordine și

fac propuneri directorului general pentru salariații care au săvârșit abateri disciplinare”.

Potrivit art. 17 din Anexa nr. 1 lit. d) la Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C, aprobat prin Hotărârea C.J nr. 139/29.08.2013, șeful Complexului are printre atribuțiile de serviciu:

- *asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activității desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii D.G.A.S.P.C sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile atribuite ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit.d),e) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.*

De asemenea, potrivit fișei postului (fila 33, vol.6 d.u.p.), avea *obligatia să respecte disciplina muncii, să asigure coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul centrelor și face propuneri când e cazul de sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu-și îndeplinesc corespunzător sarcinile de serviciu atribuite ce se regăsește în art. art.40 alin.(1) lit.d),e) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii.*

Astfel, raportând acuzația adusă inculpatului prin actul de sesizare – respectiv nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, *fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare* – la atribuțiile de serviciu pe care acesta le avea și pe care le-a încălcat, susținerile sale privind faptul că nu avea puterea de decizie de a o sancționa pe C. exced obiectului acuzației penale, acuzația sa referindu-se la pasivitatea întreprinderii vreunui demers în vederea sancționării angajatei de către persoana îndreptățită potrivit dispozițiilor legale, în speță, A., cât și la semnarea și avizarea foilor colective de prezență, în care inculpata C. a fost trecută prezent, la întocmirea și semnarea raportului de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie 2013, prin care s-a creat aparența că aceasta s-a prezentat la locul de muncă.

Referitor la acuzațiile privind săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, prev. de art. 289 din Codul penal 1969, inculpatul nu contestă faptul întocmirii înscrisurilor respective care atestau o situație neconformă cu realitatea, însă susține că a fost *constrâns moral de conducerea D.G.A.S.P.C în a le efectua de „frica pierderii locului de muncă”*, fiind singurul întreținător al familiei, motiv pentru care a solicitat achitarea, fie în baza art 16 alin.(1) lit. d) teza I, fie în baza art. 16 alin.(1) lit. b) teza aIIa din Codul de procedură penală.

Înalta Curte a apreciat că nu se poate vorbi de o cauză care să înlăture caracterul penal al faptei inculpatului prin excluderea vinovăției ca trăsătură esențială a infracțiunii, întrucât nu este îndeplinită una dintre condițiile existenței constrângerii morale. Astfel, pentru a fi în prezența constrângerii morale printre altele, trebuie ca pericolul grav cu care este amenințat cel constrâns să nu poată fi înlăturat în alt mod decât prin săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, faptă care a fost impusă de cel ce amenință. Cu alte

cuvinte, cel constrâns nu are alternativă decât, cel mult, să suporte răul cu care este amenințat, ceea ce nu reprezintă o alternativă de salvare. Or, în cauză, inculpatul B. putea evita pericolul (pierderea locului de muncă) prin denunțarea faptelor, prin anunțarea autorităților, motiv pentru care, în speță, nu operează constrângerea morală, nefiind îndeplinită condiția inevitabilității.

De asemenea, inculpatul a acționat cu vinovăția prevăzută de lege, intenție.

În lumina aspectelor de fapt și de drept de mai sus, s-a constatat, dincolo de orice bănuială rezonabilă, că faptele există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de inculpatul B..

10. D.

Prin rechizitoriul nr..../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpatul D. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal și fals intelectual, prev. de art.289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

Prin Dispoziția Directorului general al D.G.A.S.P.C nr. 1683 din 27.12.2010, începând cu data de 27.12.2010 inculpatul D. a fost numit în funcția de Șef Serviciu Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare.

Prin Dispoziția Directorului general al D.G.A.S.P.C nr.1397 din 05.07.2012, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al acestuia începând cu data de 06.07.2012.

Prin actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 01.01.2011-01.06.2012, inculpatul D., în calitate de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de inspector de specialitate II în cadrul Serviciului administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare (în baza contractului individual de muncă nr. 389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului:

- a întocmit și semnat fișa postului pentru inculpata C., corespunzătoare funcției de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare la data de 28.01.2011;
- a întocmit și semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011, prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind foarte bună (vol.6, fil.451-452);
- nu a întreprins niciun demers de sancționare a inculpatei C. în condițiile în care avea cunoștință că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa cu

atribuțiuni de serviciu, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 16.314 lei (aferent perioadei 27.12.2010 – 01.06.2012) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut nu a fost contestat de inculpatul D., în cursul judecății, probatoriu care a fost readministrat ca urmare a contestării de către ceilalți inculpați, în raport, cu acuzațiile aduse acestuia, cât și cu probele propuse de către inculpat și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte a apreciat că inculpatul D. se face vinovat de săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și fals intelectual.

Fiind audiat, în faza de urmărire penală, la data de 24.03.2016, **inculpatul D.** a recunoscut săvârșirea faptelor:

„Din anul 2004 și până în luna iunie 2012, am lucrat în cadrul DGASPC, unde am deținut diferite funcții iar începând cu data de 01 ianuarie 2011 și până la data de 01 iunie 2012, am deținut funcția de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu Tehnic și aprovizionare.

Cu privire la învinuirea reținută în sarcina mea, potrivit căreia în calitate de șef al Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, am întocmit și semnat fișa postului pentru numita C., corespunzătoare funcției de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, la data de 28.01.2011, în condițiile în care aveam cunoștință că această angajată nu se prezintă la serviciu, fac următoarele precizări:

Recunosc că am întocmit și semnat acest document, în condițiile în care aveam cunoștință că această persoană nu se prezintă la serviciu însă acest document, ca și raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale acestei angajate, pentru perioada ianuarie 2011 - decembrie 2011, le-am întocmit și semnat după ce am adus la cunoștință conducerii instituției, respectiv directorului adjunct R3. (care se numește în prezent H.) H., căreia mă subordonam direct, directorului general A. și șefului Serviciului Resurse umane U1..

Am întocmit și semnat aceste documente, după ce mi s-a cerut să le întocmesc de către șeful meu direct R3..

Fac precizarea că am adus la cunoștință directorului R3., care era șeful meu direct și directorului A. faptul că angajata C. nu venea la serviciu, având în vedere că mi s-a cerut să întocmesc documentele menționate însă R3. mi-a cerut să le întocmesc și să nu comentez, deoarece C. era cunoscută ca fiind o persoană protejată de Consiliul Județean și mi s-a spus textual de către H., că în situația în care nu întocmesc documentele menționate, voi zbura din serviciu atât eu, cât și aceasta ca director adjunct economic.

Menționez că în calitate de șef serviciu, ce o avea în subordine directă pe C., am întocmit de asemenea și pontajul în care am menționat-o prezent, pe C., chiar dacă aceasta nu a venit la serviciu, însă am acceptat să întocmesc acest

pontaj și să o trec prezentă pe angajata menționată după ce mi s-a cerut în mod expres acest lucru de către șefa serviciului resurse umane U1., și de către directorii H. care era șeful meu direct și de către directorul general A..

Doresc să precizez faptul că, atunci când am preluat funcția de șef serviciu, având în vedere că această angajată nu se prezenta și eu trebuia să fac pontajul, i-am adus la cunoștință șefei mele directe H. faptul că C. nu vine la serviciu iar aceasta mi-a cerut să îmi văd de treabă și să o trec prezentă în pontaj pe C. spunându-mi că în caz contrar vom fi dați afară atât eu, cât și aceasta. Același lucru mi l-a spus și directorul general A. și odată când am refuzat să o trec pe C. prezentă în pontaj, am fost chemat de U1. la personal și mi-a cerut să refac pontajul.

Chiar dacă nici de către Directorul general A. sau de către directorul adjunct H., nu mi s-a spus în mod direct niciodată cine anume o protejează pe C., în sensul că mi s-a cerut să o trec prezentă în pontaj și să îi întocmesc raportul de evaluare și fișa cu atribuțiuni de serviciu, în cadrul instituției, era cunoscut de către angajați faptul că C., lucra la sediul organizației P.... și că se bucură de protecția acestei organizații politice și totodată că acesta este protejată de J., de F3., din cadrul Consiliului Județean și că de asemenea C. și soțul acesteia sunt oamenii de curte ai familiei J..

Aceste aspecte erau de natură să îmi creeze temerea că în situația în care voi face un act împotriva lui C., îmi voi pierde locul de muncă, atât eu, cât și soția mea V3., care lucra de asemenea în cadrul DGASPC, având în vedere că instituția este subordonată Consiliului Județean

Având în vedere temerea mea, doresc să precizez că nu îmi amintesc exact perioada însă soția mea care era șeful unui centru din cadrul DGASPC, a refuzat să accepte transferul în cadrul centrului condus de ea al unei angajate care cred că se numea H. și care avea un comportament asemănător cu cel al lui C. și având în vedere refuzul soției mele de a accepta primirea acelei angajate la centrul pe care îl conducea, a fost sunată la Consiliul Județean, de vicepreședintele Consiliului Județean din acea perioadă S4., care i-a cerut să nu mai facă comentarii raportat la acea persoană, soției mele, să accepte transferul, altfel, va zbura din sistem.”(vol.3, fil. 130-136).

*Aceeași poziție procesuală de recunoaștere a faptelor a fost menținută de **inculpatul D.** și în cursul judecății, când a solicitat ca judecata să se facă potrivit procedurii simplificate: „La întrebările adresate de procuror și de comisarii care efectuau cercetări în cauza aceasta și care mă întrebau dacă știu și pot da informații cu privire la persoana C., în sensul dacă aceasta ar fi fost protejată de E., eu nu am afirmat niciodată că cunosc acest lucru, în sensul că C. ar fi fost preferată sau protejată d-lui E..*

Eu, personal, am avut discuții cu șeful meu la serviciu în legătură cu faptul că C. nu se prezenta la serviciu, spre exemplu cu d-na H.. De asemenea, am discutat situația lui C. și cu d-na A., dar și cu d-na U1..

Eu mi-am dat seama din discuții că C. este beneficiara unei clemențe a persoanelor cu funcții de conducere pe care le-am menționat.

Mi-a cerut să întocmesc documentele cu privire la C. de către d-na H., d-na A. și d-na U1..

Nici d-na H., nici d-na A. și nici d-na U1. nu mi-au spus că C. este protejată de o persoană anume.

Arăt că, deși exista un anumit „folclor” cu privire la C., în sensul că se vorbea „pe la colțuri”, nu am simțit asta ca o presiune asupra atunci când am întocmit documentele. Eu întocmind aceste documente la cererea celor trei persoane.

Recunosc că am întocmit documentele menționate în rechizitoriu, că le am semnat, recunosc semnătura mea, celelalte semnături de pe documente nu știu când au fost aplicate și cine le-a aplicat.

Eu nu am cunoștință personală că C. ar fi fost susținută sau protejată de o anumită persoană.

Încă o dată arăt că nu cunosc dacă C. era sau nu protejată de E..

Eu pe C. am văzut-o o singură dată în viața mea.

Când eu am făcut referiri la C. și E. i-am spus procurorului că ceea ce afirm cunosc din zvonuri.

Eu, în cursul urmăririi penale, nu am făcut niciun fel de afirmații prin care să leg numele lui C. de doamna J..

Eu i-am spus procurorului, în declarațiile date la urmărirea penală, că se zvonea pe la colțuri că d-na C. ar fi fost protejată de E..

Când mi s-a cerut de către cele trei persoane să întocmesc documentele menționate în rechizitoriu am acceptat să fac asta deoarece mă temeam de repercusiuni din partea acestora dacă m-aș fi opus.

Cele mai multe discuții le-am avut cu d-na H., care mi-a spus că dacă nu fac respectivele documente s-ar putea să-mi caute de serviciu în altă parte.

Răspunsuri la întrebările formulate de procuror:

Când am întocmit actele menționate în rechizitoriu eu nu știam că C. în realitate se ducea și își desfășura activitatea la sediul Organizației Județene de Partid.

Mențin declarațiile date în cursul urmăririi penale.

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul ales al inculpatului D.:

Inițial, eu am refuzat să o trec în pontaj pe C., însă documentul mi-a fost restituit de U1. și d-na I3., care erau la „resurse umane”, cu indicația să o trec și pe C..

Am refăcut lucrarea și am trecut-o și pe C..

U1. mi-a spus că «trebuie neapărat trecută în pontaj C.».

În scris eu nu am făcut nimic pentru a informa conducerea DGASPC, însă, verbal, am discutat și cu d-na director A., cu H. și cu U1., nici acestea nu mi-au dat vreo explicație de ce aceasta trebuia să figureze în pontaj.

Având în vedere aceste aspecte am considerat că numai este cazul să fac alte demersuri ulterioare pentru a informa conducerea”(declarație instanță fond, vol.4, filele 170-171, 21.03.2018).

Prin încheierea din 25.04.2017 (fila 72, vol.3), instanța a respins cererea inculpatului de a fi judecat conform procedurii simplificate, însă a precizat că acest fapt nu înlătură, după terminarea cercetării judecătorești, posibilitatea de a beneficia de dispozițiile art.396 alin.(10) din Codul de procedură penală.

Declarațiile date de către inculpatul D. cu privire la faptul că, în perioada în care a avut-o în subordine pe inculpata C., aceasta nu și-a desfășurat activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C, ci la sediul P..... .., se coroborează cu declarațiile date, atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești, de ***martorii F3.), G3., H3., I3., B3., J3., K3. L3. M3., N3., D3., O3.), P3., precum și cu declarațiile inculpaților U1., A..***

Referitor la încălcarea dispozițiilor din legislația primară, acestea vizează dispozițiile art.16, art.39 alin (2) lit. a) și c), art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile din legislația secundară cuprinse Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C aprobat prin Hotărârea C.J nr.142/15.12.2010 (filele 268-358, vol.11 d.u.p.), Hotărârea C.J nr.108/30.08.2011 (filele 184-194, vol.11 d.u.p.), ***în care, practic, au fost detaliate atribuțiile din legislația primară.***

Potrivit art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C aprobat prin Hotărârea C.J nr.142/15.12.2010, ***șefii de servicii*** au ca atribuții de serviciu, printre altele:

- asigură, în conformitate cu legislația în vigoare, respectarea normelor de disciplină de către salariații din subordine și fac propuneri directorului general pentru salariații care au săvârșit abateri disciplinare atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit.d),e)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;

De asemenea, potrivit fișei postului (filele 77-78, vol.17 d.u.p.), șeful serviciului administrativ, tehnic, patrimoniu și aprovizionare, are printre atribuțiile de serviciu:

- Respectarea programului de lucru și a condițiilor de prezență ;
- Organizează, planifică și coordonează activitatea serviciului, cât și a ordinii în sediul instituției ;
- Asigură instruirea personalului din cadrul serviciului conform legii cu privire la protecția muncii ;
- *Urmărește respectarea programului de lucru al salariaților din subordine*, atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit. d)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- Întocmește programarea anuală a concediilor de odihnă a salariaților din subordine ;
- Întocmește fișa de post pentru salariații din subordine atribuție ce se regăsește în art. *art.40 alin.(1) lit .b)* din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii;
- Îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege sau stabilite de conducerea D.G.A.S.P.C și șefii ierarhici.

Considerentele reținute în secțiunea III.1 din prezenta hotărâre, privind argumentele instanței cu privire la întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, în raport și cu deciziile Curții Constituționale nr. 405/2016 și 392/2017, la noțiunea de angajator sunt valabile și în ceea ce îl privește pe inculpatul D., motiv pentru care nu le va mai relua.

Astfel, solicitarea sa de a fi achitat pentru infracțiunea de abuz în serviciu, pe motiv că nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni sunt

lipsite de suport probator, acesta prin funcția pe care a deținut-o a exercitat atribuții specifice angajatorului, așa cum erau prevăzute de legislația primară, care se regăsesc detaliate în legislația secundară.

Inculpatul D., prin concluziile orale și cele scrise depuse de avocatul ales, **a solicitat schimbarea încadrării juridice din** infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13 ind. 2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal **în** infracțiunea de neglijență în serviciu, prev. de art.249 alin.(1) din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal.

Astfel, inculpatul D. a apreciat că „fapta subsemnatului de a nu întreprinde demersuri de sancționare a numitei C., în condițiile în care aceasta nu se prezenta la serviciu, reprezintă o omisiune care trebuia încadrată juridic ca reprezentând o «neglijență în serviciu», iar nu un „abuz în serviciu”.

Înainte de a analiza această apărare a inculpatului, Înalta Curte a ținut a face precizarea că inculpatul, în cererea sa de schimbare a încadrării juridice, s-a raportat doar la o parte din acuzația ce i se aduce și care a fost circumscrisă de Ministerul Public ilicitului penal incriminat prin dispozițiile art.248 din Codul penal din 1969 (în acest sens a se vedea filele 152-153 din rechizitoriu). Or, după cum Înalta Curte a menționat supra la fila 160, elementul material al laturii obiective poate fi reprezentat, atât de o **acțiune – îndeplinirea în mod defectuos a unui act privitor la îndatoririle de serviciu**, cât și de o **inacțiune – neîndeplinirea cu știință a unui act**, inculpatul, având în vedere prin cererea de schimbare a încadrării juridice doar această din urmă parte a modalității alternative de realizare a elementului material al infracțiunii obiect al prezentei judecăți.

Inculpatul a considerat că vinovăția sa cu privire la această modalitate alternativă de realizare a elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu, respectiv omisiunea de sancționare a numitei C., îmbracă forma culpei în condițiile dispozițiilor art.19 alin.(1) pct.2 lit. b) din Codul penal din 1969.

Înalta Curtea reamintește faptul că vinovăția, ca trăsătură esențială a infracțiunii, privește aspectul subiectiv care cuprinde două componente, doi factori: unul de conștiință și altul de voință.

În toate formele vinovăției este prezent actul de voință, acesta fiind pus în evidență de actul de conștiință.

Vinovăția reprezintă atitudinea psihică pe care autorul o are la momentul comiterii faptei ilicite. Orice faptă ilicită, ca manifestare exterioară, presupune în antecedenta sa un proces psihic complex, de conștiință și voință, proces care se sfârșește printr-o manifestare exterioară ce se obiectivizează sub forma unei acțiuni ori inacțiuni.

Ca prim factor al atitudinii psihice, factorul intelectual de conștiință impune ca autorul să aibă un anumit nivel de cunoaștere a semnificației sociale a acțiunilor sau inacțiunilor sale și urmărilor acestora.

Inculpatul D. a invocat în cererea sa de schimbare a încadrării juridice vinovăția sub forma culpei în modalitatea greșelii (culpa simplă), respectiv

atunci când făptuitorul „nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă” – art.19 alin.(1) pct.2 lit. b) din Codul penal 1969.

Înalta Curte a reținut, că, criteriul legal care servește la caracterizarea actului de conștiință și, deci, la stabilirea formei de vinovăție se raportează la prevederea sau neprevederea rezultatului faptei comise.

Prin a „prevedea rezultatul” se înțelege a avea reprezentarea acestuia, a-și da seama că rezultatul se va produce dacă va fi efectuată o anumită acțiune sau inacțiune. Prevederea este, deci, o anticipare a ceea ce se va întâmpla ulterior, anticipare dedusă din exacta și prealabila cunoaștere a acțiunii sau inacțiunii ce se efectuează și a împrejurărilor în care are loc.

Pentru existența vinovăției sub forma culpei simple, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

- făptuitorul nu a prevăzut rezultatul faptei sale. Cu alte cuvinte, cel care a efectuat acțiunea sau inacțiunea ce a condus la producerea rezultatului nu a avut deloc reprezentarea acelui rezultat, nu și-a închipuit că el se va produce;
- făptuitorul trebuia și putea să prevadă rezultatul care s-a produs. Neprevederea rezultatului apare, deci, ca o greșeală, ca o nejustificată lipsă de previziune, în condițiile în care orice om normal și atent ar fi trebuit să-l prevadă. În aceste condiții, dacă făptuitorul ar fi lucrat cu atenția cuvenită, cu grija necesară, dacă ar fi făcut tot ceea ce trebuia pentru a cunoaște exact urmările posibile ale acțiunilor sau inacțiunilor sale, în circumstanțele în care o efectua, atunci ar fi putut prevedea că acel rezultat se va produce. Posibilitatea de prevedere se verifică, în raport, cu felul activității în cadrul căreia s-a săvârșit fapta din culpă și, în raport, cu persoana celui care a comis-o.

Pentru a soluționa cererea formulată de inculpatul D., având ca obiect schimbarea de încadrare juridică, Înalta Curte a circumscris elementele de fapt ce se desprind din probațiune aspectelor teoretice expuse, pornind chiar de la prima declarație dată de acesta – la acea dată, suspect – în procedura declanșată împotriva sa, respectiv cea din data de 24 martie 2016.

Astfel, fiind audiat, **D.** menționa în declarația sa următoarele:

„[...] Recunosc că am întocmit și semnat acest document, în condițiile în care aveam cunoștință că această persoană nu se prezintă la serviciu, însă acest document, ca și raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale acestei angajate, pentru perioada ianuarie 2011 – decembrie 2011, le-am întocmit și semnat după ce am adus la cunoștință conducerii instituției, respectiv directorului adjunct H., căreia mă subordonam direct, directorului general A. și șefului Serviciului Resurse umane U1..

Menționez că, în calitate de șef serviciu, ce o aveam în subordine directă pe C., am întocmit de asemenea și pontajul în care am menționat-o prezent pe

C., chiar dacă aceasta nu a venit la serviciu, însă am acceptat să întocmesc acest pontaj și să o trec prezentă pe angajata menționată [...]

[...] odată când am refuzat să o trec pe C. prezentă în pontaj, am fost chemat de U1. la personal și mi-a cerut să refac pontajul” (filele 133-135, vol.3 d.u.p.).

Potrivit fișei postului, D. avea obligația „să respecte disciplina muncii” și să urmărească „respectarea programului de lucru al salariaților din subordine” (fila 78, vol.17 d.u.p.). În ceea ce privește respectarea disciplinei muncii, aceasta avea o reglementare, atât în dispozițiile Codului Muncii, cât și în Regulamentul de organizare și funcționare a D.G.A.S.P.C, prin acest din urmă act prevăzându-se, la art.21, că șefii de servicii „asigură, în conformitate cu legislația în vigoare, respectarea normelor de disciplină de către salariații din subordine și fac propuneri directorului general pentru salariații care au săvârșit abateri disciplinare”

Pe de altă parte, Înalta Curte a reținut că, potrivit dispozițiilor art.116, respectiv art.119 din Legea nr.53/2003 (forma în vigoare în perioada 01.01.2011-01.06.2012 cât timp inculpatul D. a îndeplinit funcția de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare din cadrul D.G.A.S.P.C), „angajatorul are obligația de a ține evidența orelor de muncă prestate de fiecare salariat [...]”, fiind vorba de pontajul la care inculpatul a făcut referiri în declarațiile sale și care pontaj, dacă nu ar fi menționat-o pe inculpata C., ar fi condus la consecința neplății către această inculpată a drepturilor salariale ce se rețin ca, reprezentând parte din prejudiciul cu care D.G.A.S.P.C s-a constituit parte civilă în prezenta cauză.

Or, în condițiile în care inculpatul D., în calitatea sa de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare din cadrul D.G.A.S.P.C, știa că inculpata C. nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului,

1. pe de-o parte, a întocmit și a semnat fișa postului pentru aceasta, corespunzătoare funcției de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare la data de 28.01.2011;
2. a întocmit și a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011, prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind foarte bună ;
3. iar pe de altă parte, nu a întreprins niciun demers de sancționare a inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, aducându-i acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 16.314 lei și operarea în
4. carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare,este mai mult decât evident faptul că acesta a prevăzut care era rezultatul acțiunilor (pct. 1 și 2) și inacțiunilor sale (pct.3), în această din urmă modalitate acționând „cu știință”, astfel cum cere norma de incriminare.

Altfel spus, rezultatul acțiunilor și inacțiunilor sale era cât se poate de evident, în condițiile în care „**când am refuzat să o trec pe C. prezentă în pontaj, am fost chemat de U1. la personal și mi-a cerut să refac pontajul**” (fila 135, vol. 3 d.u.p.), nefiind în prezența unei greșeli, a unei lipse de previziune a rezultatului manifestărilor sale de voință, atât din punct de vedere comisiv, cât și din punct de vedere omisiv.

Referitor la infracțiunea de fals intelectual, inculpatul a susținut că nu a săvârșit fapta, cele două documente au fost întocmite exclusiv la solicitarea expresă a Serviciului Resurse Umane și a conducerii D.G.A.S.P.C., iar numita C. nu le-a semnat în prezența inculpatului, activitatea acestuia, rezumându-se doar la redactarea lor. Din perspectiva întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de fals intelectual, atât sub aspectul laturii obiective, cât și subiective, apărarea inculpatului este nefondată.

Astfel, din probele administrate a rezultat, în mod indubitabil, că inculpatul D., cu ocazia întocmirii raportului de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011- 31 decembrie 2011, prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind foarte bună (filele 451-452, vol. 6 d.u.p.) a atestat împrejurări necorespunzătoare adevărului, cele consemnate fiind realizate de inculpat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, acesta cunoscând că nu corespund adevărului, în scopul producerii de consecințe juridice.

În urma probelor administrate, Înalta Curte a constatat că situația de fapt reținută de procuror corespunde realității, inculpatul este cel care a săvârșit faptele de abuz în serviciu și fals intelectual cu vinovăția prevăzută de lege, fiind lipsite de suport probator solicitările acestuia de achitare.

11.K.

Prin rechizitoriul nr./P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpata K. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu, prevăzută de art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969 și complicitate la fals intelectual, prevăzută de art. 26 din Codul penal 1969 raportat la art. 289 din Codul penal 1969, totul cu aplicarea art. 33 alin. (1) lit. a) din Codul penal 1969 și art. 5 din Codul penal.

În actul de sesizare a instanței s-a arătat că, prin Dispoziția nr. 238 din 22.05.2006 a Directorului D.G.A.S.P.C., începând cu data de 22.05.2006 inculpata K. a fost încadrată în funcția de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți (filele 415-431, vol. 6 d.u.p.).

Începând cu data de 03.07.2009, prin Dispoziția Directorului D.G.A.S.P.C. nr. 566 din 09.07.2009 inculpata K. a fost numită în funcția de referent în cadrul Serviciului Secretariat (vol. 6, fil. 404).

Începând cu data de 21.12.2009, prin Dispoziția Directorului DGASPC nr. 1260 din 21.12.2009, inculpata K., salariată în cadrul Serviciului Secretariat, a fost promovată din funcția de referent III la treapta superioară – referent II.

Prin Dispoziția Directorului general al D.G.A.S.P.C nr. 1694 din 27.12.2010, începând cu data de 27.12.2010 inculpatei K. i-a fost schimbat locul de muncă de la Serviciul Secretariat, la Serviciul Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare.

Prin Dispoziția Directorului general al D.G.A.S.P.C nr.460 din 30.04.2014, începând cu data de 01 mai 2014 s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al inculpatei K..

Prin actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 22.05.2006-27.12.2010, în care inculpata K. figura ca angajată la D.G.A.S.P.C, aceasta și-a desfășurat activitatea efectivă la sediul Organizației Județene P.... al cărei președinte era inculpatul E..

Deși nu s-a prezentat la locul de muncă și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului și, deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată conțin mențiuni fictive, inculpata K.:

- a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale pentru anul 2006;
- a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale pentru anul 2008, întocmită în mod abuziv de inculpata F.;
- a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit de inculpatul D. pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010;
- la data de 18 aprilie 2014 a semnat condicile de prezență inclusiv pentru perioada în care a absentat nemotivat, creând aparența că s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată în cadrul DGASPC, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 33.019 lei (perioada 22 mai 2006 – 27 decembrie 2010) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut nu a fost contestat de inculpată, în cursul judecății, probatoriu care a fost readministrat, ca urmare a contestării de către alți inculpați, în raport, cu acuzațiile aduse acesteia, cât și cu probele propuse în cauză și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte, în opinie majoritară, a apreciat, că inculpata K. se face vinovată de săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și fals intelectual, ambele sub forma participației penale a complicității.

Inculpata K. (vol.3 fil.177-182,183-190), cu ocazia audierii a recunoscut că nu a desfășurat niciun fel de activitate în cadrul D.G.A.S.P.C în perioada 22 mai 2006 – 27 decembrie 2010, aceasta desfășurându-și activitatea în cadrul organizației P...., la biroul de presă al acestei organizații politice unde a condus și coordonat efectiv activitatea de presă a biroului.

În calitate de suspectă **K.** a declarat (filele 183-190, vol.3 d.u.p.):

„În anul 2006, nu rețin cu exactitate data și luna, de către Președintele Organizației P.... E., mi s-a propus o colaborare, în sensul ca eu să lucrez la biroul de presă al organizației județene a P.... .., în funcția de comunicator, unde urma să asigur relația organizației politice menționate cu mass-media.

Având în vedere că în acea perioadă eu colaboream deja cu un ziar local am acceptat propunerea și am început efectiv să merg la sediul organizației P.... .., lângă sediul central al B...., în apropierea Consiliului Județean

Inițial, o perioadă de aproximativ două sau trei luni, am lucrat la biroul de presă al organizației menționate fără să fiu remunerată în vreun fel, iar la un moment dat Președintele Organizației P.... .., E. m-a întrebat dacă situația mea a fost rezolvată în vreun fel, în sensul dacă mi s-a făcut vreo formă de angajare, iar după ce i-am spus că nu s-a găsit o rezolvare a situației mele, în sensul că nu am fost angajată, acesta mi-a spus să merg la DGASPC, pentru a fi angajată. Imediat a purtat o discuție cu o persoană pe care nu mi-o amintesc, legată de încadrarea mea la DGASPC, după care mi-a spus că pentru moment, voi fi angajată la DGASPC, fără să îmi dea alte detalii și mi-a precizat că această situație va fi doar pentru moment, urmând probabil ca ulterior să fie găsită o altă soluție pentru angajarea mea.

Având în vedere că și pentru mine era o confuzie, nu știam dacă sunt angajata Organizației Județene P.... sau a DGASPC, am întrebat persoanele care se aflau atunci în sediu, nu îmi amintesc numele acestora, ce este cu această direcție și mi s-a spus că nu prea este treaba mea, eu să fac ce mi se spune și să nu mai comentez, că au ei grijă de ce trebuie să se întâmple.

Ulterior, am mers la DGASPC, am depus actele și am susținut un concurs pentru angajare, după care am fost angajată în cadrul acestei instituții însă așa cum fusese stabilit în urma discuției cu E., am continuat să lucrez la sediul organizației P.... .., la biroul de presă, unde coordonam și efectuam activitatea de presă.

Având în vedere faptul că nu lucram în fapt la DGASPC, ci la biroul de presă al Organizației P.... .., eram nemulțumită de această situație, pe care nu o înțelegeam și cu care nici nu eram de acord însă eu o priveam mai degrabă ca pe un prejudiciu de imagine a președintelui P.... și nu ca pe un fapt penal.

Având în vedere această situație, mai tot timpul explicam situația mea celor prezenți, inclusiv angajaților din acel moment de la sediul organizației politice, dar de fiecare dată mi se spunea ca eu să îmi văd de ziarele mele pentru că nu era de competența mea să iau vreo atitudine.

Precizez că la scurt timp după angajarea mea la DGASPC, după ce A. a fost numită director general al acestei instituții, m-a chemat atât pe mine cât și pe C. la sediul DGASPC, la ea în birou și ne-a spus că ar fi bine să venim la serviciu, atât eu, cât și C., care lucra de asemenea la sediul organizației P.... ..

La un moment dat directorul A., a ieșit din birou iar după aproximativ zece minute, a revenit și mi-a spus atât mie cât și C. să nu mai venim la sediul DGASPC la lucru și să ne continuăm activitatea la partid unde lucram de altfel.

Având în vedere că așa mi s-a cerut și de către directorul DGASPC, am considerat acest lucru ca o sarcină de serviciu și am continuat să lucrez la sediul Organizației Județene a P...., la biroul de presă, până la data de 6 decembrie 2010, când mi s-a cerut printr-o adresă să mă prezint la sediul DGASPC la lucru (...).

(...) În ceea ce privește faptul că am lucrat la sediul Organizației P...., la biroul de presă și am fost plătită de la DGASPC în perioada 2006 – decembrie 2010, menționez că această situație era probabil cunoscută și de alte persoane din conducerea organizației P.... însă persoana care a luat această decizie și a găsit această formulă care nu a fost cea mai fericită, a fost președintele organizației E., care era singurul care și-a asumat această decizie.(...).

În faza de cercetare judecătorească și-a menținut aceeași poziție procesuală de recunoaștere a faptelor, optând, de altfel, pentru procedura simplificată. **Inculpata K.** a învederat:

„Arăt că nu eu am solicitat să fiu angajată, nu m-am adresat eu nici d-nului G4. și lui E.. La acea dată eu îmi desfășuram activitatea în presa locală.

La o întrunire la Camera Deputaților, cred, în anul 2006 am făcut cunoștință cu d-nul E., iar, ulterior ne-am întâlnit la CJ, împrejurare în care mi-a spus că dorește să înființeze un birou de presă în cadrul Organizației Județene a Partidului.

Eu i-am spus că nu m-am mai ocupat de PR însă aș fi de acord să încerc.

La acea dată s-a pus problema să lucrez în cadrul biroului de presă al partidului, ulterior, fiind numită în funcția de purtător de cuvânt. Eu 3 luni de zile, deși mi-am desfășurat activitatea la Organizația Județeană a Partidului nu am fost remunerată. La un moment dat am fost întrebată de președintele C.J, d-nul E., care era și președintele Organizației Județene a Partidului dacă s-a rezolvat problema mea cu angajarea și eu i-am spus că nu și nici nu știam cine trebuia să o rezolve.

Eu nu am apelat la nimeni să intervină la d-nul E. pentru a fi angajată.

Domnul E. a avut niște discuții cu niște persoane pe care nu le mai țin minte exact și mi-a spus că voi fi angajată în cadrul D.G.A.S.P.C, spunând că este o soluție temporară.

Eu eram nelămurită cu privire la activitatea concretă pe care o voi îndeplini, respectiv la partid sau la DGASPC și am întrebat unde voi lucra.

La data respectivă când am pus întrebarea erau mai multe persoane prezente nu pot preciza cine mi a spus că voi lucra la partid. La momentul când mi s-a spus că voi lucra la partid d-nul E. nu mai era la partid.

Ulterior, am dat examen la DGASPC, însă la scurt timp atât eu cât și C. am fost chemate de directoarea A., care ne-a întrebat de ce nu suntem în DGASPC

D-na director A. ne-a spus că pe viitor ar fi bine să venim și pe la DGASPC, eventual să fim câteva ore și acolo.

Nu știu de unde d-na director A. știa că în acea perioadă eu și C. ne desfășuram activitatea la sediul județean la partidului.

La un moment dat d-na director A. a ieșit din birou, însă a revenit la scurt timp și ne-a spus că să nu venim deloc la DGASPC și să ne ducem numai la sediul partidului.

D-na director A. nu ne-a dat nicio explicație pentru ceea ce ne-a comunicat în final să facem.

Atât eu, cât și C. în continuare ne-am dus numai la sediul partidului unde ne am desfășurat activitatea.

Eu nu am realizat la data respectivă că, procedând în modul arătat și acceptând în continuare să-mi desfășor activitatea la partid, deși eram salarizată de DGASPC, pot săvârși o faptă prevăzută de legea penală.

Eu nu am fost niciodată protejată lui E., nu am făcut parte din cercul lui relațional.

Nu am o explicație de ce s-a acceptat atâta timp la nivelul DGASPC ca eu și C. să fim salarizate, deși lucram la sediul partidului, bănuiesc că d-na director A., fiind membră de partid știind că este nevoie de forță de muncă la partid a înțeles să ajute partidul în acest mod.

Arăt că nu m-am simțit nicio clipă obligată să accept propunerea lui E. am făcut acest lucru, deoarece mi-a făcut plăcere să lucrez cu acesta, întrucât am avut mare încredere la momentul acela.

În afară de momentul la care am făcut referire și care am redat discuția cu E. ulterior nu am mai avut niciun fel de discuții cu acesta în legătură cu menținerea în funcție la DGASPC

Răspunsuri întrebări formulate de procuror:

Arăt că niciodată nu am avut vreo discuție cu d-na J. în legătură cu angajarea și menținerea pe post a subsemnatei. De altfel, nu m-am întâlnit niciodată cu dânsa.

Cu referire la paragraful citit de d-na procuror dintr-o declarație dată la urmărire penală, declarația din 28.03.2016, dată în calitate de suspect, finalul declarației, fila 7,8, arăt că am încercat să menționez că d-nul E. era singura persoană din cadrul organizației de partid județene care era preocupat de situația angajaților ori a persoanelor care lucrau pentru partid, ceilalți nu păreau interesați de situația personalului.

Răspunsuri la întrebările formulate de apărătorul inculpatei A.:

La data când eu am fost angajată directorul DGASPC era d-nul G..

Nu pot spune dacă la data când am susținut examenul cineva a intervenit în favoarea mea pentru a fi angajată la DGASPC

În afară de d-na director A. niciuna din persoanele aflate la conducerea DGASPC anterior nu ne-a chemat pe mine și pe C. pentru acele explicații de ce nu ne prezentam la serviciu.

Precizez că atunci când ne-a chemat d-na A. aceasta avea cunoștință despre situația reală și ne-a întrebat: de ce nu venim și pe la DGASPC

Atât eu, cât și C. i-am spus d-nei director să se hotărască unde mergem și noi ne vom conforma.

În 06.12.2010 am primit o adresă din partea d-nului F3. prin care mi s-a spus să mă prezint la DGASPC și m-am prezentat, desfășurându-mi activitatea numai la DGASPC

Nu am cerut nicio explicație pentru adresă și pur și simplu m-am conformat.

C. fusese angajată înaintea mea la DGASPC și își desfășura activitatea la partid și cred că persoanele de la partid cunoșteau această situație.

Nu am cunoștință dacă C. se bucura de vreo protecție din partea vreunei persoane.

Bibliografia de examen mi-a fost comunicată de către d-nul H3., cred, însă aceasta era publică.

La d-nul H3. am fost trimisă de către d-nul E., îmi amintesc că d-nul E. a rostit numele d-nului H3..

D-nul H3. era angajat în cadrul CJ, dar nu știu funcția acestuia. El mi-a spus că într-o anumită zi va fi un concurs la DGASPC și mi-a spus să învăț indicându-mi o bibliografie.

Mențin declarațiile date anterior”.(vol.4, fil. 167-169)

Declarațiile date de către inculpata K., în sensul că nu a desfășurat niciun fel de activitate la D.G.A.S.P.C, ci la sediul Organizației Județene P.... .., se coroborează cu declarațiile date în faza de urmărire penală de către martorii F3. (vol.4 fil.118-123), G3. (vol. 4 fil.26-31), H3. (vol.4 fil.360-365), I3. (vol.4 fil.124-131), B3.(vol.4 fil.366-373), J3. (vol.4 fil.149-155), K3. (vol.4 fil.2-18), L3. (vol.4 fil.1-5), M3. (vol.4 fil.7-11), N3. (vol.4 fil.45-60,227-233), D3. (vol.4 fil.61-66,255-267), O3. (vol.4, fil.139-148),P3. (vol.4, fil.355-359), precum și cu declarațiile inculpaților U1. (vol.3 fil.254-264), G. (vol.3 fil.54-60), A. (vol.3 fil.1-53), F. (vol.3 fil.104-110,111-117).

Astfel, potrivit declarațiilor date pe parcursul procesului penal de către **inculpata A.**, „(...) După angajarea în funcția de șef Serviciu Resurse Umane a lui U1. am început să lucrăm la pregătirea organigramei D.G.A.S.P.C mai exact în anul 2008, nu rețin luna și cu acea ocazie aceasta mi-a adus la cunoștință faptul că în cadrul D.G.A.S.P.C. există două persoane angajate, respectiv C. și K., dar care în fapt nu își desfășoară activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C, ci lucrează la sediul organizației județene a P.... .. (...) I-am cerut lui U1. să le cheme pe C. și K. la sediul D.G.A.S.P.C pentru a discuta cu acestea, după ce au venit le-am invitat la mine în birou și le-am întrebat pe acestea de ce nu se prezintă la sediul D.G.A.S.P.C, având în vedere că în dosarele acestora de personal existau fișe cu atribuții de serviciu care erau semnate spre luare la cunoștință de către acestea, precum și fișe de evaluare a activității celor două, atât K. cât și C. mi-au spus că, de către președintele P.... care era și președintele CJ la acea perioadă (E.), li s-a spus că vor fi angajate pe diferite funcții la D.G.A.S.P.C însă vor lucra în fapt la sediul P.... până la data la care se va reuși angajarea lor definitiv în cadrul organizației P.... .., fapt care însă nu s-a petrecut până la plecarea celor două din cadrul D.G.A.S.P.C.” (declarație urmărire penală). Înalta Curte a făcut precizarea că inculpata A. a prezentat în cadrul declarației din cursul cercetării judecătorești

aceleași elemente de fapt ca cele din cursul urmăririi penale, astfel că nu le mai reia, ci va face trimitere supra la pct.3.3.

Din declarațiile **inculpatei F.** s-a reținut că aceasta a precizat că „(...) În luna ianuarie 2009, a trebuit să întocmesc fișele de evaluare a performanțelor profesionale a angajaților. Pentru cele două angajate, C. și K., am întocmit evaluarea exact pentru perioada pentru care am avut dată dispoziție de înlocuire a lui J., respectiv pentru perioada 01 august 2008 - 31 decembrie 2008.

Cu această ocazie, am sesizat faptul că C. și K. erau singurele angajate pe care nu le cunoșteam și nu le văzusem niciodată.

În aceste condiții am mers la directorul economic H. pentru a-i sesiza că eu nu le cunosc pe cele două angajate și că nu le-am văzut pe acestea niciodată la serviciu.

În momentul în care am mers la H. în birou și am întrebat-o pe aceasta cine sunt cele două angajate iar aceasta a avut o reacție uluitoare spunându-mi că „nu sunt eu cea care fac cărțile, să stau în banca mea dacă vreau să mai am serviciu și bani să îmi cresc copii, că nu este treaba mea cine sunt cele două”, după care mi-a cerut să ies din biroul ei. (...) Ulterior acestei discuții avute cu H., am aflat de la colegii din instituție că cele două angajate nu își desfășurau activitatea în cadrul DGASPC unde figurau angajate, una dintre acestea lucrând la sediul organizației P.... iar cealaltă la un birou parlamentar.”

Pe lângă declarațiile inculpaților, Înalta Curte a reținut că aceleași aspecte de fapt care pun în evidență faptul că, în intervalul 22 mai 2006 - 27 decembrie 2010, inculpata K., deși figura ca angajată la D.G.A.S.P.C, și-a desfășurat efectiv activitatea la sediul Organizației Județene P.... al cărei președinte era inculpatul E., a rezultat și din declarațiile de martori, după cum urmează:

- **G3.** – „(...) Fac precizarea că atât pe C., cât și pe K. le-am văzut ori de câte ori mergeam la sediul P.... și având în vedere că cele două erau în permanență și lucrau la sediul organizației menționate, am avut reprezentarea că acestea sunt angajate sub o anumită formă la organizația P..... (...)” (fila 29, vol.4 d.u.p.)

- **H3.** – „(...) În legătură cu angajarea în cadrul DGASPC a numitelor C. și, ulterior, a numitei K., menționez că cele două persoane au fost angajate în cadrul DGASPC, mai exact C. a fost angajată în luna iulie 2005, iar K. Niculia în luna mai 2006 (...) încă de la angajare ni s-a spus de către directorii instituției care le-au angajat că cele două angajate nu prea or să vină la serviciu la DGASPC (...) deoarece acestea vor lucra la sediul organizației P....” (fila 364, vol.4 d.u.p.),

- **I3.** – „(...) În ceea ce le privește pe numitele C. și K., fac precizarea că cele două persoane (...) după ce au fost angajate, nu s-au prezentat deloc la serviciu, respectiv C. nu a venit deloc la serviciu,, cu toate că a figurat angajată și a încasat salariu lunar, iar în ceea ce o privește pe K., aceasta a început să se prezinte la serviciu din luna decembrie 2010, după ce de către directorul DGASPC A. i-a fost trimisă o adresă prin care i s-a solicitat în mod expres să se prezinte la serviciu. Aceste aspecte erau cunoscute de către toți angajații

DGASPC care lucrau în sediul central (...) aceștia comentau în cadrul instituției și reproșau faptul că cele două nu vin deloc la serviciu și nu li se întâmplă nimic” (fil.128-129, vol.4 d.u.p.),

- **B3.** – „În ceea ce-i privește pe angajații K. și (...), fac precizarea că pe K. am văzut-o în incinta instituției, însă cred că din perioada 2010-2011, nu pot să precizez cu exactitate” (fila 371, vol.4 d.u.p.),

- **J3.** – „În ceea ce o privește pe numita K., fac precizarea că pe această persoană am văzut-o începând să vină în incinta DGASPC ..., respectiv la Serviciul administrativ (APTA) începând cu anul 2011. Legat de această persoană, am auzit de la colegii din DGASPC că figura angajată, însă nu știu din ce perioadă, iar la serviciu a început să vină efectiv de la începutul anului 2011 când, de către conducerea DGASPC, i s-a cerut să se prezinte la serviciu (...)” (filele 153-154, vol.4 d.u.p.),

- **K3.** – „(...) pe schema de organizare a DGASPC ..., la serviciul secretariat în acea perioadă, mai figurau (...) și, de asemenea, C. și K., însă, pe acestea două, eu nu le-am avut colegi în fapt și nu le-am văzut să vină și să lucreze efectiv la serviciul secretariat sau în arhivă în perioada în care eu am lucrat efectiv în cadrul acestor compartimente (arhivă și secretariat) (...) În situația în care C. și K. ar fi venit la serviciu și ar fi semnat condicile de prezență ca și ceilalți angajați, le-aș fi văzut cu siguranță” (filele 15-16, vol.4 d.u.p.);

- **L3.** – „În ceea ce o privește pe K., menționez că până la plecarea mea în concediu de îngrijire copil în anul 2007, eu nu am văzut-o niciodată lucrând la DGASPC și nici nu am cunoscut-o” (fila 4, vol.4 d.u.p.);

- **M3.** – „În ceea ce o privește pe K., pe aceasta am cunoscut-o după ce la conducerea centrului Maternal a venit B., după anul 2010, însă nu pot să precizez cu exactitate. Este posibil ca aceasta să lucreze în sediul central al DGASPC din anul 2011 sau 2012, nu știu cu siguranță, însă aceasta nu a lucrat în cadrul centrului la care eu lucrez și nu știu ce funcție a ocupat și în cadrul cărui serviciu din DGASPC a lucrat aceasta și nici cu ce s-a ocupat efectiv”(fila 10, vol.4 d.u.p.);

- **N3.** – „(...) la nivelul DGASPC ..., este cunoscut de către toate persoanele care lucrează faptul că persoanele care figurează angajate și nu vin la serviciu se bucură de protecția directorului general al DGASPC A., (...), iar K. și C. fiind persoane care lucrează în cadrul Organizației P.... ..., bucurându-se de protecția directorului ca urmare a acestui fapt” (fila 51, vol.4 d.u.p.);

- **D3.** – „*Fac precizarea că în rândul angajaților DGASPC exista o nemulțumire colectivă legată de faptul că cele două angajate, C. și K., nu veneau la serviciu și de către conducerea DGASPC le era tolerat acest lucru, iar celorlalți angajați, care întârziu de la serviciu sau aveau diferite probleme, le erau aplicate sancțiuni de către conducerea instituției*” (fila 64, vol.4 d.u.p.);
- **P3.** – „*Precizez că în perioada în care mi-am desfășurat activitatea la DGASPC, nu am văzut-o niciodată în incinta instituției pe C., iar pe K. nu o cunosc nici în prezent*”(fila 359, vol.4 d.u.p).

Complicitatea este forma participației penale ce constă în fapta unei persoane care, cu intenție, *înlesnește sau ajută, în orice mod la comiterea unei fapte prevăzute de legea penală* (modalitatea din prezenta cauză) ori promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe infractor, chiar dacă, după săvârșirea faptei, promisiunea nu este îndeplinită.

Așadar, complicitatea reprezintă o contribuție indirectă, mediată, la comiterea unei infracțiuni. În cauza de față, activitatea de natură penală ce i-a fost imputată inculpatei K. a constat în ajutorul oferit autorilor infracțiunilor de abuz în serviciu și fals intelectual tocmai prin faptul că, deși era angajată la D.G.A.S.P.C. și era obligată a-și îndeplini atribuțiile de serviciu, în realitate inculpata și-a desfășurat activitatea în cadrul Organizației Județene a P...., ajutorul dat de aceasta, rezultând din ceea ce a menționat inculpata A. în declarația sa în sensul că: „(...) în dosarele acestora de personal existau fișe cu atribuții de serviciu care erau semnate spre luare la cunoștință de către aceștia ”. Or, odată ce inculpata K. și-a pus semnătura pe înscrisurile ce îi atestau, indirect, prezența la D.G.A.S.P.C., deși, astfel cum a precizat martorul I3. „nu a venit deloc la serviciu, cu toate că a figurat angajată și a încasat salariu lunar”, aceasta a contribuit, mediat, la comiterea de către autori a infracțiunilor de abuz în serviciu și fals intelectual.

Data fiind infracțiunea continuă ce a fost reținută în actul de sesizare în ceea ce-i privește pe toți inculpații, complicitatea a fost una concomitentă ce „*reclamă, datorită naturii lor (...) o oarecare prelungire în timp*” – V. Dongoroz, Explicații teoretice ale Codului penal Român, vol. I, Ediția a II-a, pag.180), infracțiunea continuă presupunând o aptitudine a acțiunii sau inacțiunii de a se prelungi în timp în chip natural până la intervenția unei forțe contrare.

De asemenea, încasarea salariului lunar, fără să-și îndeplinească atribuțiile de serviciu prevăzute în contractului individual de muncă și fișa postului, acceptarea promovării în altă funcție fără efectuarea vreunei zile de lucru în cadrul D.G.A.S.P.C, solicitarea de adeverințe instituției, deși cunoștea că nu presta nicio activitate la locul de muncă prin care să-i fie conferit dreptul de a primi asemenea acte, semnarea fișei cu atribuțiile de serviciu, a rapoartelor de evaluare sunt aspecte caracteristice participării inculpatei, în calitate de

complice, la săvârșirea faptelor de către autori, prin atitudinea avută ***a înlesnit realizarea faptelor prin întărirea și menținerea hotărârii autorilor de a săvârși infracțiunile.***

În urma probelor administrate, Înalta Curte a constatat că situația de fapt reținută de procuror corespunde realității, inculpata K. este cea care a săvârșit faptele de abuz în serviciu și fals intelectual în forma complicității cu vinovăția prevăzută de lege.

12.C..

Prin rechizitoriul nr...../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpata C. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu, prevăzută de art.26 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969 și complicitate la fals intelectual, prevăzută de art.26 din vechiul Cod penal raportat la art.289 din Cod penal 1969, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit.a din Codul penal 1969 și art.5 din Codul penal.

Începând cu data de 20.07.2005, prin Dispoziția nr.741/20.07.2005 a Directorului DGASPC, inculpata C. a fost angajată în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți

Prin dispoziția nr.567 din 09.07.2009 a Directorului D.G.A.S.P.C, începând cu data de 03 iulie 2009 inculpatei C. i-a fost schimbat locul de muncă de la Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, la Serviciul Secretariat, pe aceeași funcție de referent.

Prin dispoziția nr.1258 din 21.12.2009 a Directorului D.G.A.S.P.C, începând cu data de 21 decembrie 2009 inculpata C. a fost promovată din funcția de referent III la treapta superioară-referent II.

Prin dispoziția nr.1291 din 01.11.2010 a Directorului D.G.A.S.P.C, începând cu data de 01 noiembrie 2010 inculpata C. - referent II, gradația 5 în cadrul Serviciului Secretariat, a fost promovată în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5 în cadrul aceleiași serviciu.

Începând cu data de 27.12.2010, prin Dispoziția nr. 1695/27.12.2010 a Directorului D.G.A.S.P.C inculpata C. a fost mutată în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare.

Prin Dispoziția nr.1137 din 31.05.2012 a Directorului D.G.A.S.P.C, începând cu data de 01.06.2012 inculpata C. a fost numită în funcția de educator în cadrul Complexului de servicii destinate copilului și familiei – Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani.

Prin Dispoziția Directorului general al D.G.A.S.P.C nr.3207 din 30.12.2013, începând cu data de 01 ianuarie 2014 s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al inculpatei C..

În toată perioada în care inculpata C. figura ca angajată la D.G.A.S.P.C, aceasta și-a desfășurat activitatea efectivă la sediul Organizației Județene P.... al cărei președinte era inculpatul E..

S-a reținut prin actul de sesizare că, *deși nu s-a prezentat la locul de muncă și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin*

contractul individual de muncă și fișa postului, și, deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată conțin mențiuni fictive, inculpata C.:

- a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit în mod abuziv de inculpata F., pentru anul 2008 (vol.6, fil.476);
- a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit în mod abuziv de inculpatul D. pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010 (vol.6, fil.461-463);
- a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit în mod abuziv de inculpatul B. pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013 (vol.6, fil.436-438);
- a semnat înscrisurile denumite ”nota informativă nr.257 din 19.07.2012”, „chestionar din 19.07.2012”, „nota informativă nr.141 din 04.07.2013”, „notă informativă nr. 285 din 14.08.2012”, „notă informativă nr. 393 din 04.12.2012 și „referat nr. 119 din 04.06.2013”, „referat nr. 321 din 11.09.2012” și „referat nr. 104 din 22 mai 2013”, ca fiind întocmite de aceasta, deși în realitate au fost întocmite de martorul B3. (vol.6, fil.510-542), creând aparența că s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată în cadrul DGASPC, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 76.134 lei (aferente perioadei 20 iulie 2005 – 31 decembrie 2013) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

În faza de cercetare judecătorească inculpata C. s-a prevalat de dreptul la tăcere, solicitând ca judecarea cauzei să se facă potrivit procedurii simplificate.

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut nu a fost contestat de inculpată, în cursul judecății, probatoriu care a fost readministrat, ca urmare a contestării de ceilalți inculpați, în raport, cu acuzațiile aduse acesteia, cât și cu probele propuse de către inculpați și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte, în opinie majoritară, a apreciat că inculpata C. se face vinovată de săvârșirea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și complicitate la fals intelectual.

Fiind audiată în calitate de suspectă, inculpata C. a recunoscut că nu a desfășurat niciun fel de activitate în cadrul D.G.A.S.P.C, ci și-a desfășurat activitatea în cadrul organizației P.... (filele 168-175, vol.3 d.u.p.):

„Din anul 1994 și până în anul 2004, am avut calitatea de angajat la diferite birouri parlamentare a diferiților parlamentari, deputați și senatori de, care au făcut parte din Partidul

În cadrul cabinetelor parlamentare am efectuat muncă de elaborare și tehnoredactare de documente în special am întocmit diferite situații statistice care se întocmesc de regulă la sediile partidelor politice privitoare la membrii, fenomenul alegerilor, etc.

Având în vedere că am lucrat o lungă perioadă de timp astfel de documente pentru Organizația Județeană a P.... și că am căpătat de-a lungul timpului experiență în redactarea unor documente din cele menționate am fost practic cea mai veche și longevivă persoană de la această organizație care și-a desfășurat activitatea la sediul P.... ..

Menționez că la sediul acestei organizații județene de partid în mod permanent lucrează două trei persoane, printre care mă număr și eu.

Având în vedere vechimea mea și activitatea pe care am desfășurat-o pentru organizația politică menționată, chiar dacă sunt o persoană modestă și retrasă, sunt cunoscută de foarte mulți dintre membrii P.... .., inclusiv de către persoanele care au deținut de-a lungul timpului funcțiile de conducere ale partidului.

Precizez că până în iarna anului 2004, nu rețin cu exactitate luna, am lucrat în cadrul cabinetului senatorului de C3. și am fost plătită de la acest cabinet parlamentar, iar apoi am continuat să lucrez tot la sediul Organizației P.... și am fost plătită de la Fundația, cred că în baza unui contract de muncă.

În cursul anului 2005, cred că în primăvară, fundația nu m-a mai putut plăti și căutând o soluție pentru a-mi câștiga salariul, am aflat din mediul în care îmi desfășuram activitatea dar și de la prieteni că vor fi scoase la concurs posturi la DGASPC

Precizez că inclusiv după perioada în care nu am mai fost plătită de la Fundația, eu mi-am continuat activitatea tot la sediul Organizației Județene a P.... și cred că tot în acea perioadă, nu mai îmi amintesc de către cine însă tot la inițiativa unei persoane din cadrul partidului a fost găsită soluția ca eu să fiu angajată pe perioadă determinată la SC V1. SA și îmi amintesc că am fost sunată de la această firmă pentru a merge să îmi fac formalitățile de angajare.

Având în vedere posturile scoase la concurs la DGASPC, m-am înscris la concursul organizat, am susținut examenul pentru angajare și am fost angajată la această instituție.

Precizez că în momentul angajării mele la DGASPC, director al acestei instituții era dl. G., care era și membru P.... și pe care îl cunoșteam de mai mulți ani, având în vedere că acesta a ocupat mulți ani și funcție de conducere în cadrul P.... și a avut anterior și calitatea de deputat din partea P....

După angajarea mea la DGASPC, domnul G. care mă cunoștea și știa inclusiv faptul că eu lucrez în cadrul partidului chiar m-a atenționat ”să nu îl fac de râs” în sensul să mă preocup și de noul meu loc de muncă.

După angajare, am mers la serviciu unde mi s-a arătat o sală unde mi s-a spus că este locul meu de muncă, unde urma să se facă consiliere pentru părinți însă având în vedere că aveam de lucru foarte mult și la sediul organizației de

partid, am mers la DGASPC doar prima zi după angajare și doar ocazional, însă am început să îmi continui activitatea la sediul Organizației Județene a P.... .., unde primeam diferite lucrări fie prin intermediul colegelor fie prin intermediul secretarului executiv al partidului.

Multe din documentele redactate de mine erau transmise tot prin intermediul secretariatului executiv direct către organizațiile locale iar alte documente care erau emise ca și înscrisuri oficiale ale organizației erau transmise spre a fi semnate de membrii din conducerea partidului.

Am continuat să îmi desfășor activitatea la sediul Organizației Județene a P.... .. până în prezent chiar dacă în perioada iulie 2005 – decembrie 2013, am fost salariată la DGASPC

Precizez că în toată această perioadă chiar dacă nu am mers și nu am lucrat la DGASPC unde eram angajată, situația mea era cunoscută de către directorul acestei instituții A., care de asemenea mă cunoștea tot de la sediul organizației de partid, deoarece și aceasta a avut calitatea de membru al acestei organizații și o perioadă a deținut și calitatea de Consilier județean din partea acestui partid.

Fac precizarea că în situația în care nu aș mai fi mers să lucrez la sediul organizației P.... și aș fi mers să lucrez la DGASPC, unde eram angajată, cred că acest aspect ar fi contat și ar fi fost sesizat imediat la organizația de partid deoarece eu eram persoana cu cea mai mare experiență în redactarea unor documente specifice organizației, pe care eu le cunoșteam și le făceam extrem de repede.

Mai menționez, încă o dată, că sunt cunoscută de persoanele din conducerea organizației județene a P.... .., nu cunosc dacă situația mea privitoare la faptul că eram angajată la DGASPC și că lucram în fapt la sediul organizației județene a P.... .. era știută de către membrii conducerii organizației județene a P.... .. însă cred că în situația în care un alt angajat al DGASPC, nu ar fi mers la serviciu și nu ar fi avut și calitatea de angajat al partidului, nu i-ar fi fost permisă absența de la serviciu, de la DGASPC.

Din câte rețin și K., a început să lucreze la sediul Organizației Județene a P.... .., la biroul de presă, în cursul anului 2006 sau 2007, nu rețin exact.

Nu am știut de la început însă am aflat de la aceasta ulterior, după ce a început să lucreze la sediul Organizației P.... .., că și aceasta a fost angajată tot la DGASPC

Nu știu exact perioada însă la un moment dat aceasta a plecat de la sediul organizației P.... și a mers să lucreze efectiv la DGASPC.

Nu îmi amintesc să fi avut vreo discuție cu directorul DGASPC A. prin care aceasta să îmi ceară în mod expres să merg și să lucrez la DGASPC și precizez încă o dată cu siguranță că aceasta cunoștea situația mea, respectiv că eu lucrez în fapt pentru P...., la sediul acestei organizații și nu la DGASPC

Precizez că de la această instituție (DGASPC) îmi primeam salariul pe card iar la sediul DGASPC, mergeam doar când eram chemată pentru semnarea a diferite documente, legate de mutarea mea în cadrul a diferite servicii și promovarea pe funcție, unde am mers și am susținut și un examen după absolvirea facultății și o dată am fost chemată de B. care mi-a cerut să semnez mai multe înscrisuri, respectiv o fișă a postului.

Mai precizez că în luna ianuarie 2014 mi s-a cerut de către directorul instituției A. să vin la sediul DGASPC și să semnez retroactiv mai multe înscrisuri privitoare la activitatea desfășurată în cadrul DGASPC. Înscrisurile respective erau deja redactate în numele meu iar eu le-am semnat.

Precizez că la sfârșitul anului 2013 mi-a încetat contractul de muncă cu DGASPC

Menționez că la angajare nu cred că am cunoscut, însă, ulterior, am aflat că DGASPC se afla și se află în subordinea Consiliului Județean

Din câte cunosc directorul A. a avut funcție de conducere în cadrul Organizației Județene de Femei a P.... și o perioadă funcție de conducere în cadrul Organizației a P.... ”.

Martorul B3. a confirmat cele spuse de C. în legătură cu neprezentarea acestuia în cadrul Direcției, arătând următoarele: „(...)În ceea ce o privește pe C., angajată a DGASPC, fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, din câte îmi amintesc din anul 2005, când directorul de atunci G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al DGASPC, spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume.

Din acel moment nu am mai văzut-o pe C. decât accidental, însă nu la serviciu, în realitate aceasta nu a lucrat niciodată în cadrul centrului maternal al DGASPC, nici în incinta sediului instituției..” (vol.4,fil.366-373, d.u.p) .

Pe de altă parte, fără sprijinul persoanelor din conducerea organizației județene P...., inculpata C. nu ar fi putut să încaseze salariul în calitate de angajată a D.G.A.S.P.C. fără să se prezinte la locul de muncă nici măcar o zi.

În acest sens este și declarația **martorei D3.** care în declarația din data de 04.02.2014 a arătat că: „(...) în ceea ce privește pe numita C., fac precizarea că o cunosc pe aceasta încă din anul 2004, respectiv am cunoscut-o de la sediul P...., unde își desfășura activitatea în cadrul compartimentului secretariat al organizației politice respective. Ulterior, am aflat din discuțiile purtate cu colegi din cadrul DGASPC, că aceasta figurează, mai exact a figurat angajată în cadrul DGASPC, la serviciul administrativ, iar ulterior mutată pe diferite funcții în mai multe compartimente aparținând DGASPC (...), însă știu ca și ceilalți angajați ai DGASPC, că în realitate C. nu a lucrat niciodată efectiv în cadrul DGASPC, doar și-a încasat salariul, aceasta lucrând tot timpul în fapt la sediul P.... Acest aspect este de notorietate în cadrul DGASPC și este cunoscut de marea majoritate a angajaților care își desfășoară activitatea în cadrul aparatului propriu al DGASPC (...). C. a fost văzută de mine personal în incinta DGASPC, doar în câteva ocazii, când venea pentru a-și ridica fluturașul de salariu sau când era chemată de conducerea instituției pentru a semna diferite documente (pontaje sau acorduri de mutare de la un compartiment la altul) (...) În ceea ce o privește pe numita K. știu că și aceasta a figurat ca angajat al DGASPC, încă din anul 2006, însă la sediul DGASPC a început să lucreze în fapt din anul 2011 sau 2012, până atunci și-a desfășurat activitatea tot la sediul P.... la secretariat. Și acest aspect este cunoscut atât de mine cât și de către ceilalți angajați DGASPC” (filele 61-66, vol.4). În declarația din data de 27.04.2016 (filele 255-267, vol.4) martora a arătat că:

„(...) fac precizarea că în rândul angajaților DGASPC exista o nemulțumire colectivă legată de faptul că cele două angajate, C. și K. nu veneau la serviciu și de către conducerea DGASPC le era tolerat acest lucru, iar celorlalți angajați, care întârziu de la serviciu sau aveau diferite probleme, le erau aplicate sancțiuni de către conducerea instituției.

Menționez faptul că în anul 2011, când dețineam funcția de Șef al Serviciului de evaluare complexă, pentru faptul că am plecat mai devreme cu 10 minute de terminarea programului (datorită faptului că făceam naveta din în, unde domiciliesc), am fost sancționată prin dispoziția directorului general A., cu tăierea a două ore din salariul lunii respective (...).

Faptul că inculpata C. a lucrat la diferite cabinete de parlamentar în timp ce era încadrată la D.G.A.S.P.C, rezultă și din declarația **martorului E3.** (vol.4 fil.67-70), care a arătat:

„(...) Nu îmi amintesc exact împrejurările în care am cunoscut-o sau cine mi-a recomandat-o pe C., dar probabil am cunoscut-o în campania electorală, probabil la recomandarea unui coleg de partid.

Rolul acesteia în cabinetul meu parlamentar era de a primi petiții de la orice cetățean și totodată de a primi petenții. Activitatea acesteia în cadrul cabinetului parlamentar din Turnu Măgurele, din ce înțeleg eu din documente, s-a finalizat la sfârșitul lunii aprilie 2010. Probabil activitatea doamnei C. s-a finalizat la acel moment ca urmare a faptului că începând cu acea perioadă mi-am focusat activitatea pe județul Ilfov.

Precizez că nu am avut cunoștință de faptul că în perioada februarie 2009-aprilie 2010, C. a figurat ca angajat al DGASPC

Potrivit declarațiilor date pe parcursul procesului penal de către **inculpata A.**, (...) După angajarea în funcția de șef Serviciu Resurse Umane a lui U1. am început să lucrăm la pregătirea organigramei D.G.A.S.P.C mai exact în anul 2008, nu rețin luna și cu acea ocazie aceasta mi-a adus la cunoștință faptul că în cadrul D.G.A.S.P.C. există două persoane angajate, respectiv C. și K., dar care în fapt nu își desfășoară activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C, ci lucrează la sediul organizației județene a P.... (...) I-am cerut lui U1. să le cheme pe C. și K. la sediul D.G.A.S.P.C pentru a discuta cu acestea, după ce au venit le-am invitat la mine în birou și le-am întrebat pe acestea de ce nu se prezintă la sediul D.G.A.S.P.C, având în vedere că **în dosarele acestora de personal existau fișe cu atribuții de serviciu care erau semnate spre luare la cunoștință de către acestea**, precum și fișe de evaluare a activității celor două, atât K., cât și C. mi-au spus că, de către președintele P.... care era și președintele CJ la acea perioadă (E.), li s-a spus că vor fi angajate pe diferite funcții la D.G.A.S.P.C însă vor lucra în fapt la sediul P.... până la data la care se va reuși angajarea lor definitiv în cadrul organizației P.... .., fapt care însă nu s-a petrecut până la plecarea celor două din cadrul D.G.A.S.P.C.” (declarație urmărire penală). Înalta Curte face precizarea că inculpata A. a prezentat în cadrul declarației din cursul cercetării judecătorești aceleași elemente de fapt ca cele din cursul urmăririi penale, astfel că nu le mai reia, ci va face trimitere supra la pct.3.3.

Din declarațiile **inculpatei F.** s- a reținut că aceasta a precizat că „(...) În luna ianuarie 2009, a trebuit să întocmesc fișele de evaluare a performanțelor profesionale a angajaților. Pentru cele două angajate, C. și K., am întocmit evaluarea exact pentru perioada pentru care am avut dată dispoziție de înlocuire a lui J., respectiv pentru perioada 01 august 2008 - 31 decembrie 2008.

Cu această ocazie, am sesizat faptul că C. și K. erau singurele angajate pe care nu le cunoșteam și nu le văzusem niciodată.

În aceste condiții am mers la directorul economic H. pentru a-i sesiza că eu nu le cunosc pe cele două angajate și că nu le-am văzut pe acestea niciodată la serviciu.

În momentul în care am mers la H. în birou și am întrebat-o pe aceasta cine sunt cele două angajate iar aceasta a avut o reacție uluitoare spunându-mi că „nu sunt eu cea care fac cărțile, să stau în banca mea dacă vreau să mai am serviciu și bani să îmi cresc copii, că nu este treaba mea cine sunt cele două”, după care mi-a cerut să ies din biroul ei. (...) Ulterior acestei discuții avute cu H., am aflat de la colegii din instituție că cele două angajate nu își desfășurau activitatea în cadrul DGASPC unde figurau angajate, una dintre acestea lucrând la sediul organizației P.... iar cealaltă la un birou parlamentar.”

Pe lângă declarațiile inculpaților, Înalta Curte a reținut că aceleași aspecte de fapt care pun în evidență faptul că, în intervalul 20.07.2005 – 31.12.2013, inculpata C., deși figura ca angajată la D.G.A.S.P.C și-a desfășurat efectiv activitatea la sediul Organizației Județene P.... al cărei președinte era inculpatul E., rezultă și din declarațiile de martori, după cum urmează:

- **G3.** – „(...) Fac precizarea că atât pe C., cât și pe K. le-am văzut ori de câte ori mergeam la sediul P.... și având în vedere că cele două erau în permanență și lucrau la

sediul organizației menționate, am avut reprezentarea că acestea sunt angajate sub o anumită formă la organizația P.... (...)” (fila 29, vol.4 d.u.p.)

- **H3.** – „(...) În legătură cu angajarea în cadrul DGASPC a numitelor C. și, ulterior, a numitei K., menționez că cele două persoane au fost angajate în cadrul DGASPC, mai exact C. a fost angajată în luna iulie 2005, iar K. Niculia în luna mai 2006 (...) încă de la angajare ni s-a spus de către directorii instituției care le-au angajat că cele două angajate nu prea or să vină la serviciu la DGASPC (...) deoarece acestea vor lucra la sediul organizației P....” (fila 364, vol.4 d.u.p.),

- **I3.** – „(...) În ceea ce le privește pe numitele C. și K., fac precizarea că cele două persoane (...) după ce au fost angajate, nu s-au prezentat deloc la serviciu, respectiv C. nu a venit deloc la serviciu, cu toate că a figurat angajată și a încasat salariu lunar, iar în ceea ce o privește pe K., aceasta a început să se prezinte la serviciu din luna decembrie 2010, după ce de către directorul DGASPC A. i-a fost trimisă o adresă prin care i s-a solicitat în mod expres să se prezinte la serviciu. Aceste aspecte erau cunoscute de către

toți angajații DGASPC care lucrau în sediul central (...) aceștia comentau în cadrul instituției și reproșau faptul că cele două nu vin deloc la serviciu și nu li se întâmplă nimic” (fil.128-129, vol.4 d.u.p.),

- **K3.** – „(...) pe schema de organizare a DGASPC, la serviciul secretariat în acea perioadă, mai figurau (...) și, de asemenea, C. și K., însă, pe acestea două, eu nu le-am avut colege în fapt și nu le-am văzut să vină și să lucreze efectiv la serviciul secretariat sau în arhivă în perioada în care eu am lucrat efectiv în cadrul acestor compartimente (arhivă și secretariat) (...) În situația în care C. și K. ar fi venit la serviciu și ar fi semnat condicile de prezență ca și ceilalți angajați, le-aș fi văzut cu siguranță” (filele 15-16, vol.4 d.u.p);
- **N3.** – „(...) la nivelul DGASPC, este cunoscut de către toate persoanele care lucrează faptul că persoanele care figurează angajate și nu vin la serviciu se bucură de protecția directorului general al DGASPC A., (...), iar K. și C. fiind persoane care lucrează în cadrul Organizației P...., bucurându-se de protecția directorului ca urmare a acestui fapt” (fila 51, vol.4 d.u.p);
- **D3.** – „Fac precizarea că în rândul angajaților DGASPC exista o nemulțumire colectivă legată de faptul că cele două angajate, C. și K., nu veneau la serviciu și de către conducerea DGASPC le era tolerat acest lucru, iar celorlalți angajați, care întârziu de la serviciu sau aveau diferite probleme, le erau aplicate sancțiuni de către conducerea instituției” (fila 64, vol.4 d.u.p.);
- **P3.** – „Precizez că în perioada în care mi-am desfășurat activitatea la DGASPC, nu am văzut-o niciodată în incinta instituției pe C., iar pe K. nu o cunosc nici în prezent”(fila 359, vol.4 d.u.p).

Complicitatea este forma participației penale ce constă în fapta unei persoane care, cu intenție, înlesnește sau ajută, în orice mod la comiterea unei fapte prevăzute de legea penală (modalitatea din prezenta cauză) ori promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe infractor, chiar dacă, după săvârșirea faptei, promisiunea nu este îndeplinită.

Așadar, complicitatea reprezintă o contribuție indirectă, mediată, la comiterea unei infracțiuni. În cauza de față, activitatea de natură penală ce i-a fost imputată inculpatei C. a constat în ajutorul oferit autorilor infracțiunilor de abuz în serviciu și fals intelectual tocmai prin faptul că, deși era angajată la D.G.A.S.P.C. și era obligată a-și îndeplini atribuțiile de serviciu, în realitate inculpata și-a desfășurat activitatea în cadrul Organizației Județene a P...., ajutorul dat de aceasta, rezultând din ceea ce a menționat inculpata A. în declarația sa în sensul că: „(...) în dosarele acestora de personal existau fișe cu atribuții de serviciu care erau semnate spre luare la cunoștință de către

acestea ". Or, odată ce inculpata C. și- a pus semnătura pe înscrisurile ce îi atestau, indirect, prezența la D.G.A.S.P.C., deși, astfel cum a precizat martorul I3. **„nu a venit deloc la serviciu., cu toate că a figurat angajată și a încasat salariu lunar”**, aceasta a contribuit, mediat, la comiterea de către autori a infracțiunilor de abuz în serviciu și fals intelectual.

Data fiind infracțiunea continuă ce a fost reținută în actul de sesizare în ceea ce-i privește pe toți inculpații, complicitatea a fost una concomitentă ce *„reclamă, datorită naturii lor (...) o oarecare prelungire în timp”* – V. Dongoroz, Explicații teoretice ale Codului penal Român, vol.I, Ediția a II-a, pag.180), infracțiunea continuă presupunând o aptitudine a acțiunii sau inacțiunii de a se prelungi în timp în chip natural până la intervenția unei forțe contrare.

De asemenea, încasarea salariului lunar, fără să-și îndeplinească atribuțiile de serviciu prevăzute în contractului individual de muncă și fișa postului, acceptarea promovării în altă funcție fără efectuarea vreunei zile de lucru în cadrul D.G.A.S.P.C, solicitarea de adeverințe instituției, deși cunoștea că nu presta nicio activitate la locul de muncă (*„Precizez că pe aceasta am văzut-o în sediul D.G.A.S.P.C doar ocazional, când a venit să-și ridice diferite adeverințe de salariu pe care de regulă eu aplicam ștampila în secretariat, însă nu am văzut-o să vină la serviciu ca și ceilalți colegi și să lucreze în instituție”*, declarație **martor L3.**, (fila 4, vol.4 d.u.p.) care să-i confere dreptul de a primi asemenea adeverințe, semnarea fișei cu atribuțiile de serviciu, a rapoartelor de evaluare (*„C. a fost văzută de mine personal în incinta DGASPC, doar în câteva ocazii, când venea pentru a-și ridica fluturașul de salariu sau când era chemată de conducerea instituției pentru a semna diferite documente - pontaje sau acorduri de mutare de la un compartiment la altul*, declarație **martor D3.**, (filele 61-66, vol.4 d.u.p.) sunt aspecte caracteristice participării inculpatei, în calitate de complice, la săvârșirea faptelor de către autori, prin atitudinea avută **a înlesnit realizarea faptelor prin întărirea și menținerea hotărârii autorilor de a săvârși infracțiunile.**

În urma probelor administrate, Înalta Curte a constatat că situația de fapt reținută de procuror corespunde realității, inculpata C. este cea care a săvârșit faptele de abuz în serviciu și fals intelectual sub forma de participatie a complicității cu vinovăția prevăzută de lege.

13.E.

Prin rechizitoriul nr...../P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul de Combatere a Infracțiunilor de Corupție, inculpatul E. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de instigare la abuz în serviciu, prevăzută de art.25 din Codul penal 1969 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din Codul penal 1969 și instigare la fals intelectual, prevăzută de art.25 din Codul penal 1969 raportat la art.289 din Codul penal 1969, totul cu aplicarea art.33 alin.(1) lit. a) din Codul penal 1969 și art.5 din Codul penal.

În actul de sesizare a instanței s-a arătat că, *în perioada 07.07.2006-18.12.2012, în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P.... .., cu intenție:*

- a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul D.G.A.S.P.C., instituție aflată în
- subordinea Consiliului Județean, dar, în fapt, să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P....;
- a contribuit, prin influența pe care o avea în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P...., ca inculpatele C. și K. să fie menținute în funcție, în calitate de angajate la D.G.A.S.P.C.;
- a determinat-o pe inculpata A., director executiv al D.G.A.S.P.C., să își încalce atribuțiile de serviciu constând în menținerea în funcție, în calitate de angajate la D.G.A.S.P.C, a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P...., fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006 - 18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Evaluând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale a cărui legală administrare a fost constatată, prin încheiere definitivă, în procedura de cameră preliminară și al cărui conținut a fost contestat de inculpat, în cursul judecății, probatoriu care a fost readministrat, în raport, cu acuzațiile aduse acestuia, cât și de probele propuse de către inculpat și administrate de către instanță în cursul cercetării judecătorești, Înalta Curte, în opinie majoritară, a apreciat că inculpatul E. se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, iar în unanimitate, că nu există probe din care să rezulte săvârșirea de către inculpat a infracțiunii de instigare la fals intelectual.

Prealabil analizei existenței unei fapte circumscrise de procuror ilicitului penal al abuzului în serviciu sub forma instigării și a săvârșirii acesteia de către inculpatul E. cu vinovăția prevăzută de lege, **Înalta Curte subliniază faptul că, nici în opinia majoritară, dar nici în opinia separată**, referitor la soluția privind această infracțiune, pentru care a fost trimis în judecată inculpatul E., **nu s-a reținut incidența deciziilor Curții Constituționale a României nr.405/15.06.2016 și 392/06.06.2017**, dovadă fiind temeiul achitării inculpatului E. din opinia separată – art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală (nu există probe că o persoană a săvârșit o infracțiune) – **și condamnării, în unanimitate, a autorului acestei infracțiuni, respectiv a inculpatei A.**, cea care a fost instigată de către E. la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu.

Dacă în cadrul opiniei separate ar fi fost aplicate deciziile nr.405/15.06.2016 și nr.392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, atunci se impunea ca membrul completului de judecată care a pronunțat opinia separată în ceea ce-l privește pe inculpatul E. să fi făcut opinie separată și în ceea ce o privește pe inculpata A., iar temeiul achitării – atât în ceea ce o privește pe inculpata A., în calitate de autor, cât și în ceea ce-l privește pe inculpatul E., în calitate de instigator – să fi fost art.16 alin.(1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală. Or, opinia separată nu a avut în vedere acest temei de achitare în ceea ce privește activitatea de natură penală imputată inculpatului E., ci pe cel prevăzut de art.16 alin.(1) lit. c) din Codul de procedură penală. Mai mult decât atât, **nici chiar inculpatul E., prin concluziile formulate de apărătorul său ales, nu a invocat ca temei de achitare dispozițiile art.16 alin.(1) lit.b) teza I (cu trimitere la cele două decizii ale Curții Constituționale), ci art.16 alin.(1) lit.c) din Codul de procedură penală.** Or, atât doctrina, cât și jurisprudența, sunt unanime asupra faptului că temeiurile de achitare instituite de legiuitor prin dispozițiile art.16 din Codul de procedură penală sunt reglementate într-o anumită ordine, verificându-se, inițial, dacă fapta există, după care se verifică dacă aceasta este prevăzută de legea penală, iar apoi dacă sunt probe că cel trimis în judecată a comis respectiva faptă ca autor sau într-una din formele participăției penale.

Înalta Curte, în majoritate, a reținut că fapta de *abuz în serviciu în forma instigării* pentru care inculpatul E. a fost trimis în judecată, constă în aceea că, acesta, **prin influența pe care o avea în calitate de președinte al Consiliului Județean și, respectiv, de Președinte al Organizației Județene a P.... .., în perioada 07.07.2006-18.12.2012, a determinat-o pe inculpata A., director executiv al D.G.A.S.P.C., să-și încalce atribuțiile de serviciu, privind menținerea în funcție, în calitate de angajate la D.G.A.S.P.C., a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P....., fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale, în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006-18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006-06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.**

Referitor la acuzațiile din rechizitoriu aduse inculpatului E. potrivit cărora, „în perioada 07.07.2006-18.12.2012, în calitate de Președinte al Consiliului Județean, respectiv de Președinte al Organizației Județene P.... .., cu intenție, a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul D.G.A.S.P.C., instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar, în fapt, să-și desfășoare activitatea în continuare la sediul organizației județene P.... ..”, **nu i se pot reține**, deoarece, așa cum rezultă din actele de urmărire penală, nu a fost cercetat și trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma de participăție a instigării inculpatei K.. Fapta inculpatului E., așa cum a fost descrisă în rechizitoriu, are corespondent în reținerea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma de participăție a instigării inculpatei A.. Or, raportat la faptul că inculpata **K. era**

angajată la D.G.A.S.P.C. **încă din data de 12.05.2006**, anterior venirii la conducerea D.G.A.S.P.C., în calitate de director executiv, a inculpatei A. (07.07.2006), nu avea cum să realizeze elementul material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu sub forma de participație a instigării inculpatei A. cu privire la angajarea inculpatei K..

Forma de participație reținută inculpatului E. este cea a *instigării*, atât la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, cât și la fals intelectual.

Potrivit prevederilor art.25 Cod penal 1969, **instigatorul** este persoana care, cu intenție, determină prin orice mijloace pe o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală. Dispozițiile au fost preluate fără modificări în art. 47 din Codul penal în vigoare.

Astfel, instigarea este forma participației penale care constă în fapta de a determina cu intenție, prin orice mijloace, de către o persoană (instigatorul) a altei persoane (instigatul), să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală. Hotărârea de a săvârși infracțiunea aparține instigatorului, hotărâre pe care o transmite instigatului, acesta din urmă fiind cel care va comite fapta prevăzută de legea penală. Datorită faptului că hotărârea de a săvârși infracțiunea îi aparține instigatorului, acesta devine autorul moral al infracțiunii, spre deosebire de cel instigat, care este autorul material al faptei prevăzute de legea penală.

Pentru existența instigării, ca formă a participației penale, este necesară efectuarea de către instigator a unei activități de determinare față de instigat, respectiv a unei operațiuni de transplată, de inoculare în conștiința instigatului a hotărârii de a săvârși o faptă prevăzută de legea penală. Determinarea presupune însușirea hotărârii de a comite o faptă penală de către instigat.

Practica judiciară este unanimă atunci când consideră „că instigarea este condiționată de existența unui îndemn determinant în ce privește săvârșirea infracțiunii, care trebuie să fie anterior comiterii faptei”.

Pentru a se reține în sarcina unei persoane participarea sub forma instigării la săvârșirea unei infracțiuni, este necesar să se stabilească nu numai că ea a îndemnat pe autor să comită infracțiunea, ci și că îndemnul său a fost determinant în acest sens sau, cu alte cuvinte, că autorul material n-ar fi săvârșit-o fără legătura subiectivă între acesta și autor. După cum s-a reținut și în practica judiciară, instigarea se prezintă ca un comportament criminal, moral, intelectual, particularitatea sa constând în faptul că, deși instigatorul este persoana care ia hotărârea de a comite fapta, el nu trece la săvârșirea acesteia, ci recurge la o altă persoană, careia îi transmite, printr-un proces intelectual de determinare, hotărârea săvârșirii unei fapte prevăzute de legea penală.

Înalta Curte, în opinie majoritară, a apreciat, că, în cauză, din coroborarea probelor administrate rezultă faptul că inculpatul E. a fost cel care, cu intenție, folosindu-se de influența, autoritatea și puterea conferită de funcțiile deținute – președinte, atât al Organizației Județene a P.... ..., cât și al Consiliului Județean – a determinat-o pe inculpata A. să săvârșească infracțiunea de abuz în serviciu, constând în menținerea în funcție, în cadrul D.G.A.S.P.C, a celor două angajate, C. și K., deși cunoștea că, în fapt, își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene a P..... ..., activitate care se subsumează

elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu sub forma de participare a instigării.

În reușita demersului său infracțional, inculpatul E. s-a folosit, deliberat, de ascendentul moral pe care-l avea față de inculpata A.. Legătura de colaborare pe care a avut-o cu inculpata, atât în cadrul organizației județene a P.... (inculpata A. fiind un „membru marcant” în cadrul formațiunii politice), cât și în cadrul Consiliului Județean (inculpata a fost consilier județean, din partea P...., iar președintele Consiliului era E.), dar și funcțiile deținute de inculpatul E. la acel moment, au creat între cei doi o legătură subiectivă, unilaterală, esențială în raportul dintre instigat și instigator. O dovadă a acestui fapt este că, atunci când inculpata A. a fost numită director executiv al D.G.A.S.P.C, personal, inculpatul E. a prezentat-o angajaților (**„personal, domnul E. când a numit-o pe doamna A. ne-a prezentat-o tuturor angajaților”**, declarație **martor N3.**).

Funcțiile deținute de inculpatul E. în perioada infracțională, de președinte, atât al Consiliului Județean (prin hotărârea Consiliului Județean nr.3/10.06.2004 a fost ales în funcția de președinte al Consiliului Județean, funcție pe care a deținut-o până la data de 18.12.2012, când și-a depus demisia prin cererea 13840/18.12.2012), cât și al organizației județene a P.... (în perioada 16.04.2005-31.12.2012), **îi confereau acestuia autoritate, putere și influență, realizând contextul favorabil inițierii și desfășurării activității infracționale, garantând succesul acesteia**. Modul în care inculpata A. a acționat, în calitatea sa de director executiv/general, la îndemnul inculpatului E., de a le menține pe cele două angajate în funcție în cadrul D.G.A.S.P.C, fără a se o opune și fără a cere explicații, ci, pur și simplu, a pus în practică solicitarea acestuia, reprezintă reflecția exercitării cu succes de către inculpat a influenței și autorității de care dispunea.

În studiile sociologice se arată că *influența* este un act intențional prin care un individ încearcă să determine alt individ să gândească sau să comită un alt lucru pe care acesta sigur nu l-ar gândi sau realiza. La baza procesului de conducere stă influența care se manifestă prin acțiunea emoțională sau rațională pe care un om o exercită asupra altuia în scopul modificării comportamentului. Influența este bazată pe putere.

Puterea este capacitatea unui individ de a influența, modifica comportamentul altui individ, de a-l supune voinței proprii. „Conducerea și puterea sunt esențial sinonime”(F.E. Fiedler).

Este de notorietate faptul că o persoană ce ocupă, atât o funcție politică de conducere, cât și una de demnitate publică din cadrul organelor autorității publice locale are capacitatea de a influența opinii, de a determina anumite atitudini, comportamente ale unor persoane sau ale unor grupuri. Poziția și procesul de conducere reprezintă *„influența interpersonală exercitată într-o situație definită și dirijată, grație proceselor de comunicare, spre atingerea unui scop determinat”* (E.Tannenbaum, 1961).

Influența este dată, atât de puterea poziției în sine (în speță, conferită de funcția în cadrul organizației politice, cea de președinte al organizației județene a P....), în organisme de stat (Consiliul Județean – președinte), cât și de puterea personală, decurgând din cea a poziției (contacte interpersonale pe care

le-a cultivat de-a lungul timpului și care i-au permis la un anumit moment dat să exercite influență asupra celorlalți).

Or, este cunoscut faptul că o persoană cu cât deține mai multă putere, „*cu atât este mai larg teritoriul de manevră al acesteia și cu atât mai sigură eficiența tacticilor de influență aplicate*”.

Autoritatea este puterea formală sau legitimă ce decurge din rolul poziției oficiale acordate cuiva și acceptată de subalterni. Atât puterea, cât și autoritatea se manifestă prin influența pe care un individ o exercită asupra celorlalți.

Toate aceste considerente teoretice și-au găsit reflectarea în activitatea desfășurată de inculpatul E., *felul în care acesta a acționat în relația instituțională cu inculpata A. este expresia elocventă a modului în care puterea, influența și autoritatea conferite de funcțiile deținute, sunt folosite, în mod intenționat, în acțiuni cu un scop eminamente nelegal.*

De altfel, cea mai sugestivă și relevantă declarație referitoare la persoana inculpatului E., a felului în care era perceput de persoanele din subordinea sa, a modului în care își exercita influența, autoritatea și puterea pe care le avea prin prisma funcțiilor deținute, este cea a **martorei N3.**, care, audiată de instanța de judecată, la data de 28.10.2017, în condiții de contradictorialitate, publicitate și oralitate, a arătat: „***E. era un fel de Dumnezeu, în sensul că toată lumea îl asculta, să nu îl supere***”(vol. 4, filele 59-61, dosar instanță).

Faptul că această afirmație este fondată și nu este făcută în mod tendențios este demonstrat de modul în care inculpata A., în acțiunile întreprinse, se raportează la poziția oficială a inculpatului, respectiv îl informează despre cum va acționa în anumite decizii personale. Astfel, în momentul în care a aflat că este vacantă funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C., inculpata A. a menționat în declarația sa că „***am aplicat pentru această funcție, dar l-am informat și pe domnul E. de intenția de a candida pentru funcția respectivă***”.

Afirmația martorei N3., menționată cu două alineate supra, este întărită și de modalitatea în care inculpata A. a trecut la punerea în practică, în calitate de director executiv al D.G.A.S.P.C., a solicitării inculpatului E. de a le menține pe cele două angajate în funcție în cadrul D.G.A.S.P.C., practic, fără să ceară explicații, fără să se opună, deși era conștientă că realizând ceea ce îi cerea inculpatul – nu făcea decât să încalce dispozițiile legale. Explicația inculpatei potrivit căreia a apreciat această solicitare drept o sarcină de serviciu căreia s-a conformat: „***mă aflu în subordonarea CJ și am luat-o ca pe o sarcină de serviciu***” (filele 89-92, vol.3 dosar instanță) este edificatoare pentru evidențierea raportului de subordonare dintre cei doi inculpați. Nu mai puțin, Înalta Curte a reținut că inculpata A. îl considera pe inculpatul E. superiorul său, dovadă că atunci când vorbea despre acesta cu ceilalți angajați ai Direcției, folosea apelativul „șefu”. Astfel, în declarația de **martor**, **U1.** a precizat: „***Am aflat acest aspect de la directorul A. cu ocazia întocmirii organigramei, când aceasta mi-a spus că „șefu”, referindu-se la E., nu vrea ca soția sa să fie funcționar public și ca aceasta să dea declarație de avere***” (filele 254-260, vol.3 d.u.p.).

De altfel și ceilalți angajați ai Direcției, referitor la persoana inculpatului E., aveau o percepție asemănătoare celei prezentate de martora N3., dovadă că își

cenzurau acțiunile când știau că acestea aveau legătură cu Consiliul Județean sau cu organizația județeană a P..... .., întrucât riscau pierderea locului de muncă.

Exercitarea autorității inculpatului E. în scopul dorit a fost favorizată și de relația de subordonare a directorului executiv al D.G.A.S.P.C., funcție deținută în perioada activității infracționale de inculpata A., față de președintele Consiliului Județean, în speță, inculpatul E..

Subordonarea directorului executiv al D.G.A.S.P.C. față de Consiliul Județean, respectiv, față de președintele acestuia, E. reiese, în mod clar, din atribuțiile de serviciu ale inculpatului E., în calitate de președinte al Consiliului Județean, stabilite, atât prin Legea nr. 215 din 23.04.2001 a administrației publice locale, cât și prin Regulamentul de Organizare și Funcționare al Consiliului Județean

Potrivit art. 104 alin.(1) din Legea nr. 215 din 23.04.2001, Președintele consiliului județean îndeplinește, în condițiile legii, următoarele categorii principale de atribuții:

(e) atribuții privind serviciile publice de interes județean.

6) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) lit. e), președintele consiliului județean:

a) coordonează realizarea serviciilor publice și de utilitate publică de interes județean prestate prin intermediul aparatului de specialitate al consiliului județean sau prin intermediul organismelor prestatoare de servicii publice și de utilitate publică de interes județean;

b) ia măsuri pentru organizarea executării și executarea în concret a activităților din domeniile prevăzute la art. 91 alin. (5) lit. a) - d);

e) coordonează și controlează organismele prestatoare de servicii publice și de utilitate publică de interes județean, înființate de consiliul județean și subordonate acestuia.

Aceste atribuții ale președintelui Consiliului Județean, stabilite prin legislație primară, au fost detaliate prin Regulamentul de Organizare și Funcționare al Consiliului Județean, aprobat prin hotărârea Consiliului Județean nr.28 din 27 mai 2002 (în prezent regulamentul aprobat prin hotărârea Consiliului Județean nr.49 din 27 martie 2014) (vol.15,fil.189-228).

Astfel, potrivit art. 14 alin.(1) din regulament, Președintele Consiliului Județean îndeplinește, în condițiile legii, următoarele atribuții principale:

g) coordonează și controlează activitatea instituțiilor și serviciilor publice de sub autoritatea Consiliului județean;

m) propune Consiliului Județean numirea și eliberarea din funcție, în condițiile legii, a conducătorilor instituției publice și serviciului public de sub autoritatea acesteia;

q) coordonează, controlează și răspunde de activitatea privind protecția drepturilor copilului.

Or, se constată că prin Hotărârea nr.58 din 30 decembrie 2004 a Consiliului Județean, începând cu data de 1 ianuarie 2005 s-a înființat și organizat **Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului**, instituție publică cu personalitate juridică, **în subordinea Consiliului Județean**

...., prin comasarea și preluarea atribuțiilor și funcțiilor Direcției Județene de Asistență Socială și ale Direcției Județene pentru Protecția Drepturilor Copilului (vol.10,fil.328-416).

Potrivit art.1 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, ***Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului este organizată și funcționează ca serviciu public de interes județean, cu personalitate juridică, în subordinea Consiliului Județean.***

Potrivit art.17 din Regulament, Conducerea Direcției Generale se asigură de Directorul Executiv și de Colegiul Director, conform prevederilor legale și prezentului regulament.

Potrivit art.22 din regulament, ***numirea, eliberarea din funcție și sancționarea disciplinară a Directorului Executiv se fac la propunerea Președintelui Consiliului Județean, prin hotărâre a Consiliului Județean.***

Concluzionând, din ansamblul acestor dispoziții legale și regulamentare rezultă că Direcția se afla sub *coordonarea și controlul președintelui Consiliului Județean* (dispozițiile art.14 alin.(1) lit. g) din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Consiliului Județean), acesta fiind cel care făcea *propuneri privind numirea, eliberarea din funcție și sancționarea disciplinară a directorului executiv al acestei instituții* (art.14 alin.(1) lit. m) din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Consiliului Județean coroborat cu art.22 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C.).

Contrar acestor dispoziții legale care reglementau, în mod clar, atribuțiile președintelui Consiliului Județean, în raport, cu instituțiile publice, aflate în subordinea Consiliului Județean, **inculpatul E.**, în declarația dată în cursul cercetării judecătorești, la data de 21.03.2018, își minimalizează competențele în raportul său instituțional cu Direcția și directorul executiv/general al acesteia, interpretând dispozițiile legale într-un mod discreționar: „*este falsă afirmația că D.G.A.S.P.C. se afla în subordinea mea directă ca președinte al CJ (...)* este o instituție publică înființată în subordinea CJ În calitate de președinte al Consiliului Județean ***nu aveam atribuții de control și coordonare față de D.G.A.S.P.C., deoarece Colegiul Director are ca (și) atribuții principale analiza și controlul privind activitatea D.G.A.S.P.C.***” (filele 172-176, vol.4 dosar instanță).

Sustinerile inculpatului E. în sensul că, potrivit dispozițiilor legale, conducerea Direcției Generale se asigura de directorul executiv și de Colegiul Director, iar președintele Colegiului director era secretarul județului, sunt reale, însă, în mod intenționat, acesta a omis să precizeze că, potrivit dispozițiilor legale sus menționate, președintele Consiliului Județean avea atribuții privind controlul, coordonarea activității Direcției, cât și de a propune numirea, revocarea și sancționarea disciplinară a directorului executiv al Direcției. **Or, tocmai existența acestor prerogative au fost cele care au garantat succesul activității sale în a o determina pe inculpata A. să le mențină în funcție pe cele două angajate, C. și K..**

De altfel, inculpata A. cunoștea foarte bine aceste dispoziții legale, dovadă fiind faptul că, prin modul în care a acționat, s-a raportat la ierarhia raporturilor

de serviciu dintre ea, în calitate de director executiv/general al D.G.A.S.P.C., și președintele Consiliului Județean

Relevantă în acest sens, este declarația acesteia în cuprinsul căreia a învederat: **„Eram în relații de subordonare ca director în raport cu Consiliului Județean și potrivit dispozițiilor legale puteam fi propusă la sancțiune de către președintele CJ, respectiv inculpatul E.. (...) Această perpetuare a situației am acceptat-o deoarece mă aflam în subordonarea CJ și am luat-o ca pe o sarcină de serviciu”.** (filele 89-92, vol.3 dosar instanță).

În ansamblul probator al cauzei, poziția inculpatului privind nesubordonarea directorului executiv/general față de președintele Consiliului Județean este singulară. Angajații D.G.A.S.P.C., la rândul lor, cunoșteau raporturile existente între directorii instituției și Consiliului Județean, respectiv între persoanele cu funcții de conducere din cadrul Direcției și președintele Consiliului Județean, menționând, cu ocazia audierilor, că numirile în funcțiile de conducere ale Direcției se făceau pe criterii politice. Realitatea acestor susțineri este demonstrată de faptul că, persoane care au deținut funcții de conducere în cadrul Direcției Generale, erau membri ai P..... – inculpații G. (în perioada 1996-2000 a fost președintele P.....), B. (a fost președintele organizației de tineret a P....), A. (membru marcant în cadrul acestei formațiuni).

Martora U1., angajat în cadrul Direcției Generale, în declarația dată în faza de urmărire penală, a arătat: **„Precizez că era unanim cunoscut de către toți angajații D.G.A.S.P.C., inclusiv de către mine, faptul că toți directorii D.G.A.S.P.C. au fost numiți politic, iar în ceea ce o privește pe A., cunoșteam faptul că aceasta era un membru marcant al P.... și că a avut o funcție de conducere în acest partid și că se bucura de susținerea Președintelui Consiliului Județean din acea perioadă”** (d.u.p. vol.3, filele 254-264).

Inculpata C. a arătat cu privire la acest aspect: **„Din câte cunosc, directorul A. a avut funcție de conducere în cadrul organizației județene de femei a P.... și o perioadă funcție de conducere în cadrul organizației a P.... ”**(d.u.p., vol.3 filele 168-175).

Martora H3., în declarația dată la urmărirea penală, menținută în cursul cercetării judecătorești, a susținut: **„(...) instituția (D.G.A.S.P.C.) se subordona Consiliului Județean, iar această instituție avea conducători care aveau funcții de conducere în cadrul partidului menționat (P....)”**(vol.4, fil. 360-365).

Martora N3. **„Fiind în subordinea Consiliului Județean președintele acestuia avea posibilitatea de a face numirile directorilor la D.G.A.S.P.C. Chiar, personal, domnul E. când a numit-o pe doamna A. ne-a prezentat-o tuturor angajaților.(...) Arăt că potrivit cadrului normativ existent numirea, revocarea și sancționarea directorului general al D.G.A.S.P.C. se făcea de către președintele Consiliului Județean”** (28.10.2017, vol.4, filele 59-61, inst. fond).

Martora D3.: „*toți directorii ocupau funcțiile de conducere fiind susținuți politic de către P.....*” (decl.urm.pen. 27.04.2016, vol. 4, filele 61-66, 255-267).

Martora I3.: „*D.G.A.S.P.C. era o instituție care se afla în subordinea Consiliului Județean*” (decl.urm.pen .3.11.2014, vol.3 fil.124-131)

Inculpata F.: „*Consiliul Județean avea în subordonare D.G.A.S.P.C. și asigura bugetul instituției*” (filele 111-117, vol.3 d.u.p).

În legătură cu acuzația ce i-a fost adusă și care a constat în determinarea, cu intenție, a inculpatei A., de a-și încălca atribuțiile de serviciu prin menținerea în funcție, în calitate de angajate la D.G.A.S.P.C., a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul organizației județene P....., inculpatul E., cu ocazia audierii de către instanța de judecată la data de 21.03.2018, a susținut că este nevinovat, arătând că nu a purtat cu inculpata A. nicio discuție cu privire la situația celor două angajate, C. și K., pe de o parte pentru că nu avea vreun motiv, iar pe de altă parte, nu exista cadrul normativ care să justifice implicarea sa în asemenea discuții, și că, în general, chiar dacă ar fi existat dispoziții legale în acest sens, nu ar fi uzat de această prerogativă.

Contrar acestor susțineri, Înalta Curte subliniază faptul că exista cadrul normativ care-i permitea inculpatului să interfereze în activitatea Direcției.

Astfel, art.14 alin.(1) din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Consiliului Județean, aprobat prin hotărârea Consiliului Județean nr.28/27.05.2002, prevede că președintele Consiliului Județean este cel care coordonează și controlează activitatea instituțiilor și serviciilor publice de sub autoritatea Consiliului Județean, propune Consiliului Județean numirea și eliberarea din funcție în condițiile legii a conducătorilor instituțiilor publice și serviciilor publice de sub autoritatea acestuia, coordonează, controlează și răspunde de activitatea privind protecția publică. Corelativ dispozițiilor ce reglementau atribuțiile președintelui consiliului județean, existau și prevederi care permiteau directorului executiv să interfereze, personal, cu acesta: „*directorul general informează pe președintele Consiliului Județean despre orice problemă în care e necesar sprijinul și ajutorul acestor autorități*” (art.4 lit.n din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Direcției Generale), fapt de natură să demonstreze legătura de subordonare care exista între directorul general/executiv al Direcției și președintele Consiliului Județean.

Deși, inculpatul a susținut că nu ar fi intervenit în activitatea Direcției, chiar dacă cadrul legal i-ar fi permis acest lucru, un episod relatat de inculpata F. contrazice susținerile acestuia, depoziția fiind edificatoare în a demonstra faptul că, în realitate, inculpatul E. controla activitatea Direcției, era la curent cu tot ceea ce se întâmpla în cadrul instituției, se implica activ în rezolvarea problemelor ivite, dădea dispoziții într-un mod autoritar, fără să lase loc altor discuții, își impunea punctul de vedere. Totodată, cele învederate de către inculpata F. conferă credibilitate susținerilor inculpatelor A. și K., privind activitatea infracțională a inculpatului E.. Astfel, inculpata **F.**, în declarația de la urmărirea penală (12.04.2016, vol. 3, fil. 111-117), menținută în integralitate în cursul cercetării judecătorești, a arătat că: „*în cursul anului 2009, când în urma*

unei sancțiuni primite la serviciu, **am acționat în judecată DGASPC, care este instituție subordonată Consiliului Județean** și, în mod implicit, acțiunea mea în justiție a vizat și Consiliul Județean, **la un moment dat, având în vedere această acțiune, am fost chemată de către președintele Consiliului Județean la acea vreme, E., care mi-a spus, în mod categoric, că, în situația în care nu îmi retrag acțiunea introdusă în instanță împotriva DGASPC, îmi va desființa postul din organigrama acestei instituții, fapt care s-a și întâmplat în luna iulie 2009”.**

De asemenea, **martora U1.** a învederat o altă situație în care inculpatul E. a interferat în activitatea Direcției: „Referitor la **organigramă**, directorul A. mi-a spus că **i-a prezentat Președintelui Consiliului Județean**, propunerea ca J. să fie numită șeful administrativ, dar acesta nu a fost de acord, motivând că soția sa nu dorește să fie șef peste măturători și șoferi”(d.u.p, vol.3, fil.254-264).

La rândul său, **inculpata A.** a arătat: „Cu ocazia audierii am fost întrebată și mi s-a cerut să explic care este motivul pentru care **de către președintele CJ mi s-a cerut să găsesc o soluție pentru ca soția sa angajată în cadrul D.G.A.S.P.C să nu fie mutată pe o funcție de funcționar public ci să fie menținută pe o funcție contractuală având în vedere că funcțiile publice inclusiv cele de conducere sunt remunerate mai bine față de funcțiile de personal contractual.**

În legătură cu această întrebare menționez că funcțiile publice nu sunt remunerate mai bine decât funcțiile contractuale, iar în legătură cu faptul că J. trebuia să fie menținută pe o funcție contractuală, explicația mea este că aceasta nu trebuia să intre în conflict de interese, așa cum probabil s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost funcționar public, aceasta este explicația pe care eu mi-am dat-o având în vedere că, ulterior, am aflat din diferite discuții și din presă că aceasta avea calitatea de acționar în diferite societăți”. Vol.3, fil. 1-18, d.u.p.

În acest context al relației de subordonare, atât pe linie politică, cât și de serviciu, față de președintele Consiliului Județean, în speță E., pe fondul autorității și influenței exercitate de acesta, directorul executiv al D.G.A.S.P.C., A., în momentul în care a luat cunoștință că cele două angajate, C. și K., nu-și respectă atribuțiile de serviciu, în sensul că, deși figurau ca angajate în cadrul D.G.A.S.P.C., în realitate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene a P....., conform atribuțiilor de serviciu (art.4 lit.n din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Direcției Generale „directorul general informează pe președintele Consiliului Județean despre orice problemă în care e necesar sprijinul și ajutorul acestor autorități), dar și datorită faptului că președintele Consiliului Județean, E. știa de situația celor două angajate (inculpatele K., H. îi învederaseră acest lucru), s-a adresat acestuia: „am purtat o discuție cu președintele E., pe care l-am informat cu privire la faptul că K. și C. sunt angajate în cadrul D.G.A.S.P.C. și salarizate din bugetul acestei instituții, dar că lucrează în fapt la sediul Organizației P..... și i-am precizat totodată că am descoperit acest aspect, în anul 2008, când de altfel l-am și informat” (declarație **inculpata A.** din data de 23.05.2017, instanță fond, vol.3, filele 89-92).

În încercarea de a-și dovedi nevinovăția, inculpatul E., în mod constant, a susținut că, prin depozițiile sale, inculpata A. a învederat o situație de fapt neconformă cu realitatea și că declarațiile acesteia nu sunt susținute de niciun alt mijloc de probă.

Contrar acestor susțineri, afirmațiile inculpatei A. sunt confirmate prin declarațiile martorilor și inculpaților audiați în cauză.

Astfel, susținerile **inculpatei A.** în sensul că ar fi aflat, în anul 2008, de la U1., „*că în cadrul D.G.A.S.P.C. există două persoane angajate, respectiv C. și K., care în fapt nu-și desfășoară activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C., ci lucrează la sediul Organizației Județene a P.....* ...”, sunt confirmate chiar de **martora U1.:** „*Eu, în calitate pe care o aveam, începând cu noiembrie 2007 am sesizat această situație d-nei director A.*”.

De asemenea, demersul inculpatei A. de a o chema pe H., director economic, pentru a-i cere explicații cu privire la situația celor două angajate este plauzibil și justificat de faptul că, anterior numirii inculpatei A. în funcția de director executiv, inculpata H. deținuse această funcție, iar K. a fost angajată în timpul mandatului acesteia: „*H. mi-a spus că, din câte știa dânsa, angajarea celor două persoane s-a făcut la solicitarea d-lui E.*” (decl.A., inst.fond-21.03.2018).

Inculpata H., audiată în calitate de martor, în faza de urmărire penală (declarație care nu a fost înlăturată, astfel încât poate fi folosită împotriva celorlalți inculpați), a confirmat, indirect, cele învederate de A., aceasta susținând: „*la nivelul angajaților D.G.A.S.P.C. se cunoștea faptul că C. nu venea la serviciu, însă, având în vedere că aceasta era cunoscută ca o protejată, nu s-a întreprins niciun demers pentru clarificarea situației acesteia*”. Or, protecția de care se bucura această angajată, în ansamblul probator al cauzei, nu putea veni decât din partea inculpatului E..

De asemenea, faptul că inculpata A. le-a chemat pe cele două angajate, C. și K., pentru a da explicații în legătură cu neprezentarea la serviciu, este confirmat chiar de către **inculpata K.**, care, cu ocazia audierii sale, la data de 21 martie 2018, în fața instanței de judecată, a arătat: „*Eu, cât și C., am fost chemate de directoarea A., care ne-a întrebat de ce nu suntem în D.G.A.S.P.C.*” (vol.4, filele 167-169).

Inculpata C., care nu a dat declarații în cursul cercetării judecătorești, însă a recunoscut faptele pentru care a fost trimisă în judecată, optând pentru procedura simplificată, în sigura declarație dată în cursul urmăririi penale, în legătură cu convocarea făcută de A., nici nu o neagă, dar nici nu o confirmă, afirmând: „*nu îmi amintesc să fi avut vreo discuție cu directorul D.G.A.S.P.C., A., prin care aceasta să îmi ceară, în mod expres, să merg și să lucrez la D.G.A.S.P.C.*” (decl.urm.pen. 05.04.2016, vol.3, fil.168-175), fapt de natură să nu excludă existența acestei întâlniri.

Faptul că inculpatul E. cunoștea situația celor două angajate, că acesta este cel care a conceput fapta, cel care a luat hotărârea de a realiza această faptă și a făcut ca respectiva rezoluție să fie adoptată de o altă persoană care și-a asumat rolul de executant al faptei prevăzute de legea penală, în speță inculpata A., rezultă din probele administrate. Practic, activitatea instigatorului, în speță, E., a precedat hotărârea autorului, A., de a săvârși infracțiunea. Așadar, după cum s-a

arătat și în literatura de specialitate, instigarea are un caracter complex care presupune, în primul rând, o activitate psihică, internă, constând în conceperea faptei, decizia ca fapta respectivă să fie săvârșită de o altă persoană, și în al doilea rând, acestei activități interne îi urmează o activitate fizică externă, constând în căutarea celui care urmează să comită fapta, obținerea asentimentului acestuia și determinarea lui, efectivă, să aducă la îndeplinire hotărârea infracțională luată de instigator.

Relevant în acest sens este faptul că, prealabil angajării inculpatei K. în cadrul D.G.A.S.P.C., **inculpatul E.**, în declarația dată în cursul cercetării judecătorești, a arătat că discutase cu inculpata K. despre o colaborare în cadrul partidului: **„am cunoscut-o pe K. la un congres al partidului într-o activitate mai amplă, iar câțiva colegi eram împreună cu reprezentanții mass-media din județul, aceasta fiind o discuție informală. Din partea reprezentantului mass-media a venit o propunere în sensul că organizația județeană ar fi trebuit să aibă o mai bună relație în raporturile cu media, iar eu și ceilalți colegi le-am spus să ne sugereze anumite posibilități, idei. Această înțelegere a avut undeva în anul 2005, 2006, /.../. La data respectivă, la nivelul unei organizații județene de partid nu exista o activitate specifică unei instituții, adică să existe un anumit program de lucru, o organigramă. Ulterior, nu știu dacă la Consiliul Județean a venit d-na K. ca un fel de continuare, cred că la partid a venit aceasta ca să discutăm despre cum s-ar putea face o colaborare între partid și presă. K. m-a întrebat dacă putem să realizăm o colaborare între dumneaei și P.... în domeniul comunicării publice”**.

Cele învedereate de inculpatul E. sunt confirmate de **inculpata K.**, din ale cărei depoziții reiese, în mod clar, interesul inculpatului în rezolvarea situației acesteia, preocuparea de a găsi o soluție în acest sens și, ulterior, chiar găsirea acesteia, dar și faptul că cel care a conceput întreaga activitate infracțională este inculpatul:

„Nu cunosc cu exactitate motivul pentru care s-a recurs la această soluție însă datorită faptului că nu am putut fi remunerată de la organizația politică la care mi-am desfășurat activitatea, **președintele organizației județene din acea perioadă, E., care deținea și funcția de președinte al CJ, a luat hotărârea ca pentru o perioadă temporară, până se va găsi o soluție de angajare efectivă a mea în cadrul organizației P...., să fiu angajată în funcția de referent în cadrul DGASPC, instituție ce se afla în componența și subordinea CJ Mi s-a spus după cum am precizat că această situație va fi temporară (angajarea în cadrul DGASPC) însă eu am continuat să-mi desfășor în fapt activitatea în cadrul biroului de presă al P...., până în iarna anului 2010.**

În toată această perioadă, după cum am declarat, eu am lucrat, în fapt, la biroul de presă al P.... și de la DGASPC am încasat lunar un salariu care era situat în jurul sumei de 700 lei”(**declarație K.**, luată în calitate de martor, filele 177-182, vol. 3 d.u.p.).

Fiind audiată și în calitate de suspectă **K.** a declarat (filele 183-190, vol.3 d.u.p.):

„Mențin în totalitate declarația dată anterior în cauză în calitate de martor și în completarea acesteia raportat la faptele reținute în sarcina mea mai fac următoarele precizări :

În anul 2006, nu rețin cu exactitate data și luna, **de către președintele organizației P.... E., mi s-a propus o colaborare, în sensul ca eu să lucrez la biroul de presă al organizației județene a P.... .., în funcția de comunicator,** unde urma să asigur relația organizației politice menționate cu mass-media.

Având în vedere că în acea perioadă eu colaborez deja cu un ziar local am acceptat propunerea și am început efectiv să merg la sediul Organizației P.... .., lângă sediul central al B...., în apropierea Consiliului Județean

Inițial, o perioadă de aproximativ două sau trei luni, am lucrat la biroul de presă al organizației menționate fără să fiu remunerată în vreun fel, iar, la un moment dat, **președintele organizației P.... E., m-a întrebat dacă situația mea a fost rezolvată în vreun fel, în sensul dacă mi s-a făcut vreo formă de angajare, iar după ce i-am spus că nu s-a găsit o rezolvare a situației mele, în sensul că nu am fost angajată, acesta mi-a spus să merg la DGASPC, pentru a fi angajată. Imediat a purtat o discuție cu o persoană pe care nu mi-o amintesc, legată de încadrarea mea la DGASPC, după care mi-a spus că pentru moment, voi fi angajată la DGASPC, fără să îmi dea alte detalii, și mi-a precizat că această situație va fi doar pentru moment, urmând probabil ca ulterior să fie găsită o altă soluție pentru angajarea mea.**

Având în vedere că și pentru mine era o confuzie, nu știam dacă sunt angajata organizației județene P.... sau a DGASPC, am întrebat persoanele care se aflau atunci în sediu, nu îmi amintesc numele acestora, ce este cu această direcție și mi s-a spus că nu prea este treaba mea, eu să fac ce mi se spune și să nu mai comentez, că au ei grijă de ce trebuie să se întâmple.

Ulterior am mers la DGASPC, **am depus actele și am susținut un concurs pentru angajare, după care am fost angajată în cadrul acestei instituții însă așa cum fusese stabilit în urma discuției cu E., am continuat să lucrez la sediul organizației P.... .., la biroul de presă, unde coordonam și efectueam activitatea de presă.**

Având în vedere faptul că nu lucram în fapt la DGASPC, ci la biroul de presă al organizației P.... .., eram nemulțumită de această situație, pe care nu o înțelegeam și cu care nici nu eram de acord însă eu o priveam mai degrabă ca pe un prejudiciu de imagine a președintelui P.... și nu ca pe un fapt penal.(...)În ceea ce privește faptul că am lucrat la sediul organizației P.... .., la biroul de presă și am fost plătită de la DGASPC în perioada 2006 – decembrie 2010, menționez că această situație era probabil cunoscută și de alte persoane din conducerea organizației P.... .., **însă persoana care a luat această decizie și a găsit această formulă care nu a fost cea mai fericită, a fost președintele organizației E., care era singurul care și-a asumat această decizie.(...)**”.

În faza de cercetare judecătorească, cu ocazia audierii, la data de 21.03.2018, **și-a menținut aceste declarații**, confirmând că ele corespund realității:

„La o întrunire la Camera Deputaților, cred, în anul 2006, am făcut cunoștință cu d-nul E., iar, ulterior ne-am întâlnit la CJ, împrejurare în care mi-a spus că dorește să înființeze un birou de presă în cadrul Organizației Județene a Partidului.

Eu i-am spus că nu m-am mai ocupat de PR însă aş fi de acord să încerc.

La acea dată s-a pus problema să lucrez în cadrul biroului de presă al partidului, ulterior, fiind numită în funcția de purtător de cuvânt. Eu 3 luni de zile, deși mi-am desfășurat activitatea la Organizația Județeană a Partidului nu am fost remunerată. La un moment dat am fost întrebată de președintele C.J, d-nul E., care era și președintele Organizației Județene a Partidului dacă s-a rezolvat problema mea cu angajarea și eu i-am spus că nu și nici nu știam cine trebuia să o rezolve.

Eu nu am apelat la nimeni să intervină la d-nul E. pentru a fi angajată.

Domnul E. a avut niște discuții cu niște persoane pe care nu le mai țin minte exact și mi-a spus că voi fi angajată în cadrul DGASPC, spunând că este o soluție temporară” (Vol.4, filele 167-169, dosar instanță fond).

Mai mult, inculpata K. a învederat că inculpatul E. a fost cel care a trimis-o la un angajat din cadrul Consiliului Județean care i-a spus că „într-o anumită zi va fi un concurs la D.G.A.S.P.C. și mi-a spus să învăț, indicându-mi o bibliografie (...) până când va găsi o soluție de angajare definitivă la sediul P.....”.

Inculpata A., prin cele arătate cu ocazia audierii, a confirmat cele susținute de către inculpata K.: „Atât K., cât și C. mi-au spus că, de către președintele Consiliului Județean la acea perioadă (E.) li s-a spus că vor fi angajate pe diferite funcții la D.G.A.S.P.C., însă vor lucra în fapt la sediul P..... până la data la care se va reuși angajarea lor, definitiv, în cadrul Organizației P....., fapt care însă nu s-a petrecut până la plecarea celor două din cadrul D.G.A.S.P.C.” (decl.urm.pen., vol.3, fil.1-18, 08.01.2015). „Eu le-am convocat atât pe C. cât și pe K., ele mi-au spus că au fost angajate în cadrul direcției, însă existând mult de muncă în cadrul P....., își vor desfășura activitatea acolo și că despre acest lucru are cunoștință și domnul E. (filele 89-92, vol.3 dosar instanță, 23.05.2017).

Or, este evident că trimiterea la „domnul E.” era făcută tocmai pentru a susține ascendentul pe care acesta din urmă îl avea nu doar asupra membrilor P....., ci și asupra funcționarilor publici din cadrul instituțiilor publice aflate în subordonarea Consiliului Județean al cărui președinte era acesta.

De asemenea, relevantă în a demonstra faptul că inculpatul E. a fost cel căruia i-a aparținut hotărârea infracțională și, totodată, în a confirma veridicitatea celor susținute de inculpata K., este declarația **martorului G4**: „K. a venit la mine și mi-a spus că dorește să se angajeze ca purtător de cuvânt și că ar fi avut **acceptul sau recomandarea lui E.**”. Or, K. nu și-ar fi permis să facă trimiteri la persoana lui E., dacă în realitate nu ar fi vorbit cu acesta, aspect de altfel, neînfirmat de inculpat. De remarcat este faptul că la întrebarea instanței dacă a discutat cu E. despre acest subiect, martorul a avut un răspuns echivoc, nici nu a negat, nici nu a confirmat, afirmând că „nu-și mai aduce aminte”, deși nu a oferit o justificare a faptului că alte detalii ne semnificative referitoare la

activitatea altor persoane le-a reținut, iar când a fost întrebat de o situație punctuală care-l privea pe inculpatul E., memoria i-a jucat feste.

De subliniat este faptul că această atitudine procesuală ambiguă este întâlnită la o parte din martorii audiați în cursul cercetării judecătorești, care la întrebările relevante, legate de implicarea inculpatului E., au evitat să dea un răspuns tranșant (afirmativ sau negativ), preferând varianta: „*nu-mi amintesc*”, deși despre alte aspecte, întâmplare în aceeași perioadă, au dat detalii fără ezitare.

În contextul întâlnirii dintre inculpatul E. și inculpata A., acesta a îndemnat-o pe inculpată să le mențină pe cele două angajate în funcție în cadrul D.G.A.S.P.C., arătând că știe de situația celor două angajate.

S-a constatat că,

- atât în cursul urmăririi penale (08.01.2015, vol.3, fil.1-18): „***E. mi-a confirmat că avea cunoștință despre această situație și mi-a cerut să le mențin în funcțiile deținute la D.G.A.S.P.C. pe cele două și, respectiv să tolerez în continuare acea situație, în sensul ca să le las pe cele două să lucreze tot la sediul D.G.A.S.P.C. până când va găsi o soluție de angajare definitivă la sediul P.....***”
- cât și al cercetării judecătorești: „***mi-a spus că are cunoștință despre situație că va rezolva situația în cel mai scurt timp, în sensul că în cel mai scurt timp le va angaja la organizația P.....***” (decl.inst.fond 23.05.2017, vol.3, filele 89-92),
- dar și cu ocazia confruntării realizată de instanță între aceasta și inculpatul E., la data de 21.03.2018: „***Inculpatul E., direct și personal mi-a cerut, într-o discuție, să le mențin pe funcțiile respective în cadrul DGASPC pe cele două persoane până când le va rezolva problema. (...) Începând cu 2009 până în 2010 am mai adus și alte discuții, cred că 3 sau 4, în legătură cu situația celor două cu E. și de fiecare dată îmi spunea să am răbdare că situația va fi rezolvată, iar la ultima discuție mi-a spus că să-i pun la muncă pe ceilalți angajați, care erau în nr. de 800, că sunt destui care stau degeaba, deci nu mai trebuie să insist cu privire la situația celor două persoane***”(proces- verbal de confruntare, vol.4, filele 177-178), **inculpata A.** a avut o poziție constantă, relatând aceleași aspecte de fapt, respectiv că ***inculpatul E. a fost cel care a îndemnat-o să le mențină pe cele două angajate în funcție în cadrul D.G.A.S.P.C.***, deși acestea nu își îndeplineau atribuțiile de serviciu prevăzute în contractul individual de muncă și fișa postului, desfășurându-și activitatea în cadrul Organizației Județene a P.....

Astfel, la întâlnirea dintre inculpatul E. și inculpata A. ce a avut loc după ce aceasta a aflat de situația celor două angajate, s-a realizat activitatea de instigare

a inculpatei A., în sensul menținerii în funcție, în cadrul D.G.A.S.P.C., a celor două angajate, C. și K., deși, în realitate, inculpatul E. cunoștea că acestea își desfășurau activitatea în cadrul Organizației Județene a P..... ..

Instigarea a fost directă, simplă, prin comunicarea, în mod direct, explicit, inculpatei A. a hotărârii inculpatului E. privind situația celor două angajate. Nu a fost nevoie de rugăminți, amenințări, presiuni sau alte forme de constrângere. Autoritatea, puterea și influența conferite de funcțiile deținute de inculpat, relația de subordonare a inculpatei A. față de președintele Consiliului Județean au fost determinante în reușita activității de instigare. Îndemnul inculpatului E. a fost suficient pentru ca inculpata A. să realizeze acte concrete în sensul celor solicitate de instigator, acte care s-au subsumat infracțiunii de abuz în serviciu.

Mijloacele de probă administrate au pus în lumină elemente de fapt care au demonstrat că **fără activitatea de instigare a acestuia inculpata A. nu ar fi săvârșit fapta prevăzută de legea penală, nu ar fi avut niciun motiv pentru care să încalce legea, în condițiile în care, anterior, nu avusese nicio tangență cu cele două inculpate, C. și K. și niciun interes să le mențină în funcțiile deținute în cadrul D.G.A.S.P.C.**

Faptul că menținerea în funcție, în cadrul D.G.A.S.P.C., a celor două angajate, C. și K., s-a datorat **doar activității de determinare a inculpatei A. realizată de inculpatul E.**, este dovedită și **prin atitudinea** pe care aceasta a avut-o după discuția cu inculpatul E. referitoare la situația celor două angajate.

Astfel, dacă inițial, când a aflat că C. și K. nu vin la serviciu, a acționat în mod legal, respectiv, le-a convocat și le-a pus în vedere să se prezinte la locul de muncă unde acestea figurau ca angajate, respectiv la D.G.A.S.P.C., ulterior, în urma discuției pe care a avut-o cu Președintele Consiliului Județean, E., s-a constatat o schimbare în modul în care a abordat problema prezenței celor două angajate în cadrul Direcției, în sensul că a tolerat absența acestora de la serviciu. **Or, modificarea comportamentului inculpatei A. nu poate fi justificat decât în contextul realizării instigării de către inculpatul E., în sensul solicitării explicite și directe de menținere a celor două angajate în funcție în cadrul la D.G.A.S.P.C., deși în realitate își desfășurau activitatea în cadrul Organizației Județene a P.....**

Schimbarea atitudinii inculpatei A. a fost reală, o dovadă în acest sens o constituie confirmarea acestui fapt de către **inculpata K.** Astfel, în declarația dată în cursul cercetării judecătorești, aceasta a arătat că, **„deși inițial ne solicitase să venim la serviciu, ulterior, ne-a spus că să nu venim deloc la D.G.A.S.P.C. și să ne ducem numai la sediul P....”** (filele 167-169, vol.4 dosar instanță, 21.03.2018).

Martora U1., la rândul său, a sesizat schimbarea de comportament a inculpatei A., schimbare care a avut loc în urma discuției cu inculpatul E. în ceea ce privește prezența celor două angajate la sediul D.G.A.S.P.C., arătând că **„Am sesizat d-nei director A. că cele două nu se prezintă la serviciu, însă aceasta mi-a spus că nu e treaba mea și că președintele Consiliului Județean, domnul E. știe despre această situație”** (d.u.p, vol.3, fil. 254-264).

De altfel, și în rândul angajaților D.G.A.S.P.C. era de notorietate că cele două angajate, C. și K., nu se prezentau la serviciu, dar încasau drepturi salariale, fapt care se datora protecției din partea președintelui Consiliului Județean, protecție ce era exercitată prin intermediul directoarei A.. Chiar dacă în depozitiile lor nu au menționat numele lui E., ci au făcut referiri la faptul că cele două își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene a P...., al cărei președinte era acesta, în contextul faptic reținut, implicit, se refereau la persoana acestuia.

Martora D3., angajată în cadrul D.G.A.S.P.C., în declarația din data de 16.01.2018, a arătat că „Numita C. am aflat că era angajată în cadrul direcției, însă am aflat că în realitate nu venea la serviciu **fiind de notorietate că își desfășura activitatea la secretariatul sediul P....** Acest aspect era de notorietate și era cunoscut de majoritatea angajaților, evident și de către directori” (filele 81-82, vol.4, dosar instanță).

Martorul A2. a arătat că „, din cadrul Direcției toată lumea știa că cele două, deși sunt plătite pe funcții în cadrul direcției, în realitate **nu lucrau**, ci își desfășurau activitate la sediul P.... Această situație devenise atât de notorie încât era considerat aproape normal ca aceasta, ca și K., să nu vină la serviciu și să-și încaseze salariul, deoarece se considera că **cele două erau protejate având în vedere că lucrau la sediul Organizației Județene a P....**” (filele 33-34, vol.4, dosar instanță).

Martora O3., angajată în cadrul D.G.A.S.P.C. a susținut în declarația din 31 octombrie 2017 că „După percheziția efectuată de DNA m-am interesat și eu de motivul cercetărilor și am aflat că cele două persoane C. și K. **se bucurau de protecția președintelui Consiliului Județean E., în sensul că lucrau la sediul partidului**” (filele 35-36, vol.4 dosar instanță).

Inculpatul D., în declarația dată în cursul urmăririi penale, declarație menținută în cursul cercetării judecătorești, a arătat: „Chiar dacă nici de către Directorul general A. sau de către directorul adjunct H., **nu mi s-a spus, în mod direct, niciodată cine anume o protejează pe C., în sensul că mi s-a cerut să o trec prezentă în pontaj și să îi întocmesc raportul de evaluare și fișa cu atribuțiuni de serviciu, în cadrul instituției, era cunoscut de către angajați faptul că C., lucra la sediul organizației P....** și că se bucură de protecția acestei organizații politice și totodată că aceasta este protejată de J., de F3., din cadrul Consiliului Județean și că de asemenea C. și soțul acesteia sunt oamenii de curte ai familiei J.” (d.u.p, vol.3, filele 130-131).

Inculpata F., în declarația de la urmărire penală, subliniază legătura între faptul că cele două angajate lucrau la sediul organizației județene a P.... și faptul că inculpatul E. era președintele acestei organizații, cât și al Consiliul Județean „/.../ în situația în care aș fi refuzat să întocmesc celor două angajate rapoartele de evaluare, cu siguranță aș fi suferit repercusiuni, având în vedere că **cele două lucrau la organizația P....** iar E. era președintele acelei organizații și al Consiliului Județean” (vol.3, fil. 111-117, d.u.p).

Capacitatea inculpatului E. de a determina anumite atitudini, comportamente, de a influența opinii, totul pentru atingerea unui scop determinat este demonstrat și de faptul că la nivelul D.G.A.S.P.C

exista o stare de temere generală de eventuale consecințe cu privire la siguranța locului de muncă în cazul în care cineva ar fi îndrăznit să discute de de situația celor două inculpate.

Martora H3., în declarația dată în cursul urmăririi penale, la data de 31.03.2016, declarație menținută în cursul cercetării judecătorești, a arătat: *„încă de la angajare mi s-a spus de către directorii instituției care le-au angajat că cele două angajate nu prea vor să vină la serviciu la DGASPC, în cadrul centrelor în care figurau angajate deoarece vor lucra la sediul organizației P.... Menționez că acest fapt era unanim cunoscut de către toți angajații DGASPC însă, având în vedere că instituția se subordona Consiliului Județean, însă atât această instituție cât și DGASPC aveau conducători care aveau funcții de conducere în cadrul partidului menționat niciun angajat, nici șefii de serviciu în care figurau cele două, nici colegii de serviciu nu aveau curajul să ceară explicații privitoare la absența de la serviciu a celor două”*.

De altfel, importanța funcției deținute de inculpatul E., cât și eventualele consecințe în cazul neconformării dispozițiilor acestuia se regăsesc la nivelul percepției angajaților din cadrul Direcției Generale. Aceștia aveau o reținere în a semnală conducerii unele nereguli privind activitatea angajatelor care se bucurau de protecție la nivelul Consiliul Județean, existând temerea pierderii locului de muncă, iar atunci când îndrăzneau să atragă atenția asupra neregulilor descoperite în legătură cu cele două angajate, erau avertizați *„să stea în banca lor”* și/sau *„să tacă”*.

Martora U1., angajată a aceleiași Direcții, în depoziția dată în cursul urmăririi penale a arătat că *„Având în vedere că mă subordonam în mod direct directorului general al D.G.A.S.P.C., aceasta explicându-mi foarte clar situația în care se găsea atât ea, care era subordonată direct Președintelui Consiliului Județean, cât și cele două angajate, am înțeles că acesta era un subiect închis pentru mine, având în vedere că din experiența pe care o aveam în instituție, cunoșteam că în situația în care nu m-aș fi conformat dispozițiilor directorului general sau cu atât mai mult ale Președintelui Consiliului Județean, chiar dacă dispozițiile erau verbale, în mod categoric mi-aș fi pierdut locul de muncă”* (d.u.p, vol.3, fil. 254-264).

Inculpatul B. în declarația de la urmărire penală a arătat: *„A. mi-a spus că C. figurează ca și angajată de mulți ani din perioada fostului director G., care a fost și deputat din partea P.... și că instituției i se alocă fonduri de către Consiliul județean, motiv pentru care „Să îmi văd de treabă, cum și-au văzut și ceilalți”*.

La rândul său, **inculpatul D.**, în declarația de la urmărire penală a învederat, la data de 24.03.2016, următoarele: *„mi-au creat temerea că în situația în care voi face un act împotriva lui C. îmi voi pierde locul de muncă, atât eu, cât și soția mea, V3., care lucra, de asemenea, în cadrul D.G.A.S.P.C., având în vedere că instituția este subordonată Consiliului Județean”* (d.u.p, vol.3, fil. 130-131).

Inculpata F., în declarația de la urmărire penală (12.04.2016), menținută în fața instanței de judecată, a arătat că **H.**, în momentul în care a întrebat-o

despre cele două angajate i-a spus: **„nu sunt eu cea care face cărțile, să stau în banca mea dacă mai vreau să am serviciu și bani să-mi cresc copiii, că nu e treaba mea cine sunt cele două”**. (...) Sunt convinsă că amenințarea era reală și în situația în care aș fi refuzat să întocmesc celor două angajate rapoartele de evaluare, cu siguranță aș fi suferit repercusiuni, având în vedere că cele două lucrau la organizația P.... .., iar E. era președintele acelei organizații și al Consiliului Județean”

Or, prin folosirea expresiei **„care face cărțile”**, este evident că trimiterea era făcută la o persoană cu influență, iar în ansamblul probator al cauzei, această persoană care avea influență și autoritate, era inculpatul E..

Martora H3. subliniază, la rândul său, aceeași situație: **„niciun angajat, nici șefii de serviciu în care figurau cele două angajate, nici colegii de serviciu nu aveau curajul să ceară explicații privind absența de la serviciu a celor două”**.

Chiar și **inculpata A.** se temea să nu fie sancționată disciplinar în cazul în care nu s-ar fi conformat celor solicitate de E., învederând: **„Eram în relații de subordonare ca director în raport cu Consiliului Județean și, potrivit dispozițiilor legale, puteam fi propusă la sancțiune de către președintele CJ, respectiv inculpatul E..”**(filele 89-92, vol.3 dosar instanță).

Faptul că acestea se bucurau de protecție din partea președintelui Consiliului Județean, iar nu a altor persoane, protecție exercitată prin intermediul directorului executiv, este dovedit și prin tratamentul diferit aplicat celorlalți angajați față de cel de care beneficiau C. și K..

Audiată de către instanța de judecată, **martora D3.**, la data de 16.01.2018, a relatat un episod care demonstrează acest aspect: **„Într-o situație în care am plecat de la serviciu cu 10 min. mai devreme, din dispoziția d-nei A. am fost sancționată cu 2 ore din salariu, deși era de notorietate că anumite persoane nu veneau la serviciu. Eu am reproșat d-nei A. că în timp ce eu sunt sancționată pentru 10 minute, iar alții lipsesc zile întregi, nu au fost sancționați, iar doamna A. mi-a spus: ”tăcerea e de aur”(s.n).** (filele 81-82, vol.4 dosar instanță). Or, dacă nu ar fi existat determinarea inculpatei A. de către inculpatul E. în decizia de a fi menținute în funcție cele două angajate și protecția din partea acestuia, remarca inculpatei A. nu ar fi avut vreun sens să fie făcută.

De altfel, **inculpata C.**, prin cele afirmate la urmărirea penală (declarație 5.04.2016), a confirmat statutul privilegiat de care beneficia datorită faptului că era „angajat al partidului”: **„cred că în situația în care un alt angajat al DGASPC, nu ar fi mers la serviciu și nu ar fi avut și calitatea de angajat al partidului, nu i-ar fi fost permisă absența de la serviciu, de la DGASPC”**.

Martora D3., în declarația de la urmărirea penală din data de 27.04.2016, a arătat că: **„în rândul angajaților DGASPC exista o nemulțumire colectivă legată de faptul că cele două angajate, C. și K., nu veneau la serviciu și de către conducerea DGASPC le era tolerat acest lucru, iar celorlalți angajați, care întârziu la serviciu sau aveau diferite probleme, le erau aplicate sancțiuni de către conducerea instituției (...) toți directorii ocupau funcțiile de conducere fiind susținuți politic de către P.... ..”** d.u.p, vol.4, fil. 255-267).

Martora I3., în declarația de la urmărirea penală din data de 3.11.2014, a învederat că „Aceste aspecte (că cele două angajate nu se prezentau la serviciu) erau cunoscute de către toți angajații DGASPC care lucrau în sediul central și de cele mai multe ori când unora dintre ei, pentru faptul că întârziu la serviciu le erau făcute observații de către șefii de serviciu, acestea comentau în cadrul instituției și reproșau faptul că cele două nu vin deloc la serviciu și nu li se întâmplă nimic (...). Despre cele două persoane se discuta și era cunoscut de angajații instituției că în realitate au lucrat în cadrul organizației P.... chiar dacă figurau angajate la DGASPC, instituție care se afla în subordinea Consiliului Județean” d.u.p, vol.4, fil. 124-131).

Or, dacă cele două inculpate nu ar fi beneficiat de protecția inculpatului E., ci doar de a inculpatei A., cum s-a susținut de apărarea acestuia, comportamentul angajaților ar fi fost diferit. Nu ar fi îndrăznit să i se adreseze acesteia cu sesizări, reproșuri, privind neprezentarea celor două angajate în cadrul Direcției. De asemenea, relevantă este și atitudinea inculpatei A., pasivă, de resemnare și neputință, atunci când angajații din subordine o abordează cu subiectul prezenței celor două angajate în cadrul Direcției Generale, preferând să-și îndemne subordonații la „tăcere” – „tăcerea e de aur” (declarație martor D3.), „să-și vadă de treabă” (declarație inculpat B.), ceea ce demonstrează că hotărârea de a le menține în funcție, în cadrul Direcției, a celor două angajate nu a fost luată din inițiativa inculpatei, ci ca urmare a determinării sale de către inculpatul E. în acest sens, fiind în imposibilitatea de a le sancționa, întrucât risca, la rândul său, să fie sancționată disciplinar.

De altfel, **U1.** în declarația dată în cursul urmăririi penale, a expus raportul dintre inculpata A. și inculpatul E., faptul că aceasta se subordona și respecta dispozițiile președintelui Consiliului Județean, chiar și pe cele verbale: „Menționez că în perioada în care am avut-o director pe A., am realizat că situația privitoare la cele două angajate o depășea chiar și pe aceasta, deoarece aceasta se subordona întru totul oricărei dispoziții verbale dată de Președintele Consiliului Județean și al Organizației P....”(filele 254-264, vol.3 d.u.p.).

Inculpata A. a mai susținut, atât în declarațiile date în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești, că, pe parcursul anilor 2009-2010 a mai avut, aproximativ, 3 sau 4 discuții cu inculpatul E. despre situația celor două angajate C. și K., acesta solicitându-i, în continuare, menținerea lor în funcție, „la ultima discuție mi-a spus să-i pun la muncă pe ceilalți angajați, care erau în număr de 800, că sunt destui care stau degeaba, deci nu mai trebuie să insist cu privire la situația celor două persoane”.

Referitor la aceste susțineri, **inculpatul E.** nu a negat faptul că s-ar fi întâlnit cu inculpata A., însă a arătat că, atunci când a realizat acest lucru, nu a abordat în cadrul discuțiilor situația celor două angajate, C. și K., fapt care poate fi confirmat, după susținerile inculpatului, de secretarul județului și de Z2., persoane care ar fi asistat la discuțiile cu A. : „În cei șase ani care interesează cauza cele trei persoane, d-na Z2., d-na A. și secretarul județului au venit de mai multe ori la mine, în calitate de președinte al Consiliului Județean

Niciodată Dna A. nu mi-a prezentat situația celor două persoane C. și K. sau a altui angajat” (declarație 21.03.2018 instanța de fond, filele 172-176, vol.4 dosar instanță).

Or, în condițiile în care inculpatul E. recunoaște existența unor întâlniri cu inculpata A., iar în prezența numitei Z2. și a secretarului județului nu au fost purtate discuții legate de absența de la serviciu a celor două angajate, C. și K., după cum susțin inculpatul și martorele, teza învederată de către A. că aceste discuții le-a avut **doar cu președintele Consiliului Județean** este plauzibilă, fără ca cele două persoane indicate de inculpat să fi fost prezente. De altfel, nu exista niciun motiv pentru ca inculpata A. să susțină o altă situație de fapt decât cea existentă în realitate, după cum, dat fiind faptul că neprezentarea celor două inculpate la locul de muncă se constituia într-o încălcare a legii chiar în direcția pe care o conducea, nu se impunea ca aceste discuții să fie purtate și în prezența altor persoane.

La rândul său, **inculpata A.** a confirmat că a avut ca temă de discuție cu președintele Consiliului Județean, pe lângă absența celor două de la serviciu, și teme care priveau rectificări bugetare, „*având în vedere că bugetul instituției nu era niciodată suficient până la sfârșitul anului*” (declarație 23.05.2017, instanța fond, vol 3, filele 89-92), discuții care, așa cum susține inculpatul, s-au purtat în prezența altor persoane.

Or, dacă inculpata a susținut că a avut printre temele de discuții și pe cele referitoare la buget, confirmate de inculpatul E. care, după precizările sale, s-ar fi purtat doar în prezența martorei Z2. și secretarului județului, de ce nu ar fi credibilă susținerea inculpatei A. că ar fi discutat despre situația celor două angajate doar cu E..

Susținerile inculpatei A. că ar fi avut discuții **doar** cu E., fără a fi prezente și alte persoane, par credibile și în contextul celor afirmate de **martorul G3.** care a arătat: „*pe doamna A. care era directoarea D.G.A.S.P.C am văzut-o când se ducea să rezolve probleme, atât la secretarul județului, cât și la președintele Consiliului Județean*”(vol.4, filele 127-128), neprecizând că i-ar fi văzut împreună la aceste discuții.

Deși, inculpatul E. a susținut că martora Ș1., cea care a îndeplinit temporar funcția de secretar al județului, de la sfârșitul anului 2008 până în luna august 2010, era una din persoanele care a fost prezentă la discuția cu A., în calitatea pe care o deținea și poate confirma că nu a existat vreo discuție legată de cele două angajate, Înalta Curte a apreciat că declarația acesteia este nerelevantă în condițiile în care A. nu a menționat-o că ar fi fost prezentă.

Referitor la locația în care au avut loc aceste discuții și în prezența căror persoane, **inculpata A.** a arătat: „*la prima discuție nu a fost nimeni prezent, la una dintre întâlniri a fost prezent și dl. F3., iar la una din întâlniri acesta a fost foarte scurtă și m-a trimis să discut cu unul din consilierii personali ai dânsului /.../ una sau două întâlniri a fost la Consiliul Județean, în biroul d-lui E., iar una a fost pe holul Consiliului Județean*” (declarație instanță 23.05.2017). În procesul-verbal de confruntare cu inculpatul E., inculpata A. a arătat că „*toate discuțiile le-am avut pe holul de la ieșirea din sala de ședințe a Consiliului Județean, înainte de începerea conferinței de presă*”.

Cu privire la acest fapt, explicațiile inculpatului E. au fost în sensul că: „*pe holul la care face referire d-na A. erau foarte multe persoane de fiecare dată, iar suprafața acestuia redusă, astfel încât nu se putea realiza o discuție de genul afirmat de A.*”.

Înalta Curte, raportat la conținutul discuției pe care inculpata A. a avut-o cu inculpatul E., cât și la răspunsul oferit acesteia în sensul „*să-i pună la muncă pe ceilalți angajați, care erau în număr de 800, că sunt destui care stau degeaba*”, a apreciat că discuția nici nu trebuia să necesite un alt cadru decât cel oferit de holul de la ieșirea din sala de ședință a Consiliului Județean.

Mai mult, deși inculpatul E. a negat că ar fi avut asemenea discuții într-un loc impropriu dialogului, în declarația dată în cursul judecății, referindu-se la o altă discuție purtată, de data aceasta, cu inculpata K., recunoaște că a purtat-o într-un spațiu aglomerat, fapt de natură să demonstreze că genul acesta de locații, în spații aglomerate, era frecvent utilizat de inculpat pentru a purta un dialog. Astfel, în declarația din fața instanței, acesta a menționat că, „*Ulterior, nu pot preciza o lună sau două când am avut o ședință de birou permanent județean la sediul de partid, era seară, după ce s-a terminat ședința era foarte multă lume, mulți colegi din cadrul biroului permanent. La un moment dat inculpata K. mi-a spus că trebuie să aibă un venit*” (filele 172-176, vol. 4 dosar instanță).

Or, dacă cu inculpata K. a purtat o discuție într-un spațiu aglomerat, după ședința biroului permanent, legată de angajarea acesteia, de ce nu ar fi credibilă și susținerea inculpatei A. potrivit căreia ar fi avut o discuție pe holul de la ieșirea din sala de ședință a Consiliului Județean, înainte de începerea conferinței de presă, referitoare la rezolvarea situației celor două angajate, C. și K..

De altfel, la o asemenea **discuție nu exista vreun interes nici din partea inculpatului E., nici din partea inculpatei A.** să asiste și alte persoane.

În declarația dată în cursul cercetării judecătorești, inculpata A. a menționat că, la una din discuțiile avute cu E. referitoare la prezența inculpatelor C. și K. la serviciu, a fost prezent martorul F3., situația celor două fiind cunoscută la nivelul conducerii Consiliului județean și al Organizației Județene a P..... Cu ocazia audierii martorului de către instanța de judecată la data de 28.11.2017, deși nu a fost întrebat punctual dacă a asistat la o asemenea discuție, nu a negat, dar nici nu a confirmat faptul că A. l-ar fi informat că cele două, deși erau angajate la D.G.A.S.P.C nu veneau la serviciu și își desfășurau activitatea la sediul partidului, optând în a face afirmații de genul: „*nu-mi amintesc*”. De asemenea, aceeași atitudine echivocă a fost manifestată de martor la întrebările relevante, de exemplu când a fost întrebat de apărătorul inculpatei A. dacă martorul i-ar fi solicitat inculpatei să-i impună, în 2010, lui K. să se prezinte la serviciu, răspunsul oferit fiind același: „*nu-mi amintesc*”, aspecte care creează îndoieli cu privire la obiectivitatea celor declarate de acesta.

De altfel, **inculpata C.**, prin cele arătate în cursul urmăririi penale, a contrazis susținerile martorului, demonstrând că persoane din cadrul partidului erau la curent cu situația acesteia și de fiecare dată găseau soluția pentru a fi remunerată în cadrul unei societăți, deși își desfășura activitatea la sediul

Organizației Județene a P.... : „...precizez că inclusiv după perioada în care nu am mai fost plătită de la Fundația, eu mi-am continuat activitatea tot la sediul Organizației Județene a P.... și cred că, tot în acea perioadă, nu mai îmi amintesc de către cine, însă tot la **inițiativa unei persoane din cadrul partidului a fost găsită soluția ca eu să fiu angajată pe perioadă determinată la SC V1. SA** și îmi amintesc că am fost sunată de la această firmă pentru a merge să îmi fac formalitățile de angajare...”(vol.3, fil.168-175)

Inculpata K. a contrazis, la rândul său, declarațiile martorului, arătând că „C. fusese angajată înaintea mea la DGASPC și își desfășura activitatea la partid și cred că persoanele de la partid cunoșteau această situație” (filele 167-169, vol.4).

La rândul său, **martora U1.** a confirmat faptul că situația celor două angajate era cunoscută și la nivelul persoanelor cu funcții de conducere din cadrul C.J.: „Mențin după ce mi-a fost pusă la dispoziție declarația de la urmărire penală paragraful în care făceam referire și dădeam explicații la împrejurarea că persoanele cu funcție de conducere din cadrul Consiliului Județean cunoșteau situația celor două persoane” (filele 83-86, vol.4 dosar instanță).

De altfel, așa cum rezultă și din declarația dată la urmărire penală de inculpatul D., persoanele cu funcții de conducere din cadrul Consiliului județean dădeau dispoziții verbale angajaților Direcției cu privire la menținerea în funcție a unor persoane, deși acestea nu se prezentau la serviciu. Episodul relatat de **inculpatul D.** este edificator în acest sens: „Având în vedere temerea mea, doresc să precizez că nu îmi amintesc exact perioada însă soția mea care era șeful unui centru din cadrul DGASPC, a refuzat să accepte transferul în cadrul centrului condus de ea al unei angajate care cred că se numea H. și care avea un comportament asemănător cu cel al lui C. și având în vedere refuzul soției mele de a accepta primirea acelei angajate la centrul pe care îl conducea, a fost sunată la Consiliul Județean, de vicepreședintele Consiliului Județean din acea perioadă S4., care i-a cerut să nu mai facă comentarii raportat la acea persoană” d.u.p, vol.3, fil.130).

Deși apărarea inculpatului E. a încercat să acrediteze ideea că cele două angajate ar fi fost „protejate” altor persoane – ale prefectului, ale primarului din – după cum au afirmat unii martori audiați în faza de cercetare judecătorească, nu se explică de ce inculpata A., directorul general al D.G.A.S.P.C și în subordinea căreia se aflau cele două angajate, a ales să se adreseze președintelui Consiliului Județean și să nu ceară explicații acelor persoane despre care se susține că le-ar fi protejat pe cele două, iar K. l-a indicat pe inculpatul E. ca fiind cel care a rezolvat situația angajării sale.

Inculpatul E., în apărarea sa, a mai arătat că, așa cum reiese din cele consemnate în procesul-verbal de confruntare dintre acesta și inculpata A., din data de 21.03.2018, aceasta a recunoscut că inculpatul nu a exercitat presiuni sau vreo constrângere pentru menținerea în funcție a celor două angajate și nici nu s-a folosit de influența rezultată din cele două funcții deținute în această solicitare.

Înalta Curte a subliniat că este reală susținerea inculpatului E. cu privire la cele declarate de inculpata A. cu ocazia confruntării dintre cei doi inculpați,

respectiv că „*inculpatul E. nu a exercitat asupra mea niciun fel de constrângere ori presiune pentru menținerea în funcție a celor două persoane*”, dar, în acuzația formulată de Ministerul Public împotriva inculpatului, nu s-a reținut că determinarea inculpatei A. la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu s-ar fi realizat prin folosirea de către inculpatul E. de presiuni, constrângeri, ci doar forma simplă a instigării, prin îndemn.

De asemenea, inculpatul, în apărarea sa, a făcut trimitere la răspunsul **inculpatei A.** la întrebarea: „*Dacă E. și-a folosit influența din perspectiva celor două funcții îndeplinite asupra unei persoane din conducerea DGASPC?*” cu ocazia confruntării dintre cei doi inculpați, care a fost: „*Nu. Nu cunosc ca inculpatul E. să-și fi exercitat influența din perspectiva celor două funcții îndeplinite asupra vreunei persoane din conducerea DGASPC*”. Or, reiese în mod clar, că atât întrebarea, cât și răspunsul nu o vizează pe inculpata A.. De altfel, Înalta Curte a reținut că, în acuzația formulată împotriva inculpatului E., Ministerul Public nu i-a imputat acestuia faptul că ar fi determinat **alte persoane din conducerea D.G.A.S.P.C** la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, ci doar pe inculpata A., motiv pentru care acest răspuns al inculpatei A. nu este de natură a înlătura acuzația reținută.

Relevant în reținerea vinovăției inculpatului E. în activitatea de instigare a inculpatei A. la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu este și **interesul** urmărit prin determinarea acesteia de a le menține în funcție pe cele două angajate în cadrul D.G.A.S.P.C, deși, în realitate, acestea își desfășurau activitatea în cadrul organizației județene a P..... ..

Potrivit declarațiilor martorilor și inculpaților audiați, acestea erau indispensabile activității desfășurate în cadrul organizației de partid prin atribuțiile pe care le aveau, respectiv, inculpata C. desfășura activitate de secretariat, era implicată în tehnoredactarea proiectelor de hotărâri, iar K. asigura relația partidului cu mass-media. De altfel, așa cum a arătat și **inculpata K.** exista din partea inculpatului E. o permanentă preocupare față de situația celor angrenați în activitatea partidului: „*era singura persoană din cadrul organizației de partid județene care era preocupat de situația angajaților ori a persoanelor care lucrau pentru partid, ceilalți nu păreau interesați de situația personalului*” (vol.4, filele167-169).

La rândul său, **inculpata C.**, în declarația de la urmărirea penală (08.04.2016), **evidențiază** rolul esențial pe care îl avea în cadrul organizației: „*Fac precizarea că, în situația în care nu aș mai fi mers să lucrez la sediul organizației P.... și aș fi mers să lucrez la DGASPC, unde eram angajată, cred că acest aspect ar fi contat și ar fi fost sesizat imediat la organizația de partid, deoarece eu eram persoana cu cea mai mare experiență în redactarea unor documente specifice organizației, pe care eu le cunoșteam și le făceam extrem de repede*”.

Inculpata K. a arătat că, „*în anul 2006, nu rețin cu exactitate data și luna, de către președintele organizației P.... .., E., mi s-a propus o colaborare, în sensul ca eu să lucrez la biroul de presă al organizației județene a P.... .., în funcția de conducător, unde urma să asigur relația organizației politice menționate cu mass-media*”.

De altfel, chiar **inculpatul E.**, în declarația dată în fața instanței, a recunoscut că a cunoscut-o pe K. „la un congres al partidului într-o activitate mai amplă, iar câțiva colegi eram împreună cu reprezentanții mass-media din județul, aceasta fiind o discuție informală. Din partea reprezentantului mass-media a venit o propunere în sensul că organizația județeană ar fi trebuit să aibă o mai bună relație în raporturile cu media, iar eu și ceilalți colegi le-am spus să ne sugereze anumite posibilități, idei. Această înțelegere a avut undeva în anul 2005, 2006, /.../. la data respectivă, la nivelul unei organizații județene de partid nu exista o activitate specifică unei instituții, adică să existe un anumit program de lucru, o organigramă. Ulterior, nu știu dacă la Consiliul Județean a venit d-na K. ca un fel de continuare, cred că la partid a venit aceasta ca să discutăm despre **cum s-ar putea face o colaborare între partid și presă**. K. m-a întrebat dacă putem să realizăm o colaborare între dumneaei și P.... în domeniul comunicării publice”.

Martorul E3. cu referire la persoana inculpatei C. a arătat că „e posibil să fi fost angajată la cabinetul meu de parlamentar la recomandarea unor colegi de partid, iar aceasta își făcea datoria conform celor specifice cabinetului parlamentar”.

Martorul G4., audiat la 21.03.2018 a arătat că „le cunoșteam pe cele două doamne din mediul partidului în care acționam la acea dată. Este adevărat că uneori apelam la C. la sediul partidului pentru a mă ajuta să tehnoredactez unele documente legate de partid. Eu o solicitam pe C. atunci când erau ședințele Biroului Permanent Județean care putea fi o dată pe lună sau când era nevoie. /.../. **C. tehnoredacta proiecte de hotărâri pe care eu le întocmeam. Avea atribuțiile necesare pentru a mă ajuta la tehnoredactarea hotărârilor**” (vol.4, filele 164-165).

Inculpatul G., în declarația din cursul cercetării judecătorești din data de 31.10.2017 (vol.4, filele 25-27) a arătat că „o cunosc pe numita C., aceasta fiind membru al partidului cu denumirea P.... și cât am deținut funcția de președinte la nivelul județului aceasta a lucrat la sediul Organizației de Partid Județean (...) În cursul zilei aceasta își desfășura activitatea la cabinetul parlamentar, iar după amiaza desfășura activități și pentru partid, această din urmă activitate nefiind foarte intensă, **se ocupa de probleme generale de secretariat**”.

Ansamblul acestor declarații a condus la concluzia că inculpatul E., în calitatea sa de Președinte al Consiliului Județean, a avut interesul, cât și oportunitatea de a o determina pe inculpata A., în calitatea sa de director executiv al D.G.A.S.P.C., să-și încalce atribuțiile de serviciu, constând în menținerea în funcție, în calitate de angajate la D.G.A.S.P.C. a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul organizației județene P.... și nu se prezentau în cadrul Direcției Generale.

Ascendentul deținut de inculpat pe linie de partid, în calitate de președinte al Organizației Județene de partid a P.... față de inculpata A. (A. era membru al acestui partid), dar și subordonarea instituțională a acesteia față de Consiliul Județean, față de președintele Consiliului Județean, au reprezentat factorii determinanți pentru succesul actelor de instigare, respectiv însușirea de către

inculpata A. a hotărârii de menținere în funcție a inculpatelor C. și K. în cadrul D.G.A.S.P.C. și executarea integrală a unei astfel de hotărâri.

În acest context probator, apărarea inculpatului E., în sensul că nu există probe care să demonstreze că acesta a realizat activitatea de instigare a inculpatei A. de a le menține pe cele două angajate în funcție, că depozițiile inculpatelor K. și A. sunt singulare, arătând că, în cursul cercetării judecătorești, au avut o poziție diferită față de cea de la urmărire penală, de natură să demonstreze nevinovăția sa, este nefondată.

Referitor la această apărare, Înalta Curte, în opinie majoritară, a subliniat faptul că, în declarațiile date, atât de inculpați, dar și de martori, în faza cercetării judecătorești, au făcut precizarea *că își mențin declarațiile din cursul urmăririi penale*. Eventualele neconcordanțe între susținerile din cele două faze procesuale nu poartă asupra unor aspecte esențiale care să înlăture valoarea probatorie a declarațiilor. De altfel, prin confruntarea realizată în cursul cercetării judecătorești, între inculpata A. și inculpatul E., s-a încercat clarificarea contradicțiilor existente între susținerile acestora, dar s-a constatat că fiecare inculpat și-a menținut poziția procesuală inițială, nefiind vorba de o schimbare, din partea inculpatei A., a depoziției sale.

Practic, credibilitatea și realitatea celor învederate de inculpata A. trebuie privite în contextul ansamblului probator administrat în cauză.

Potrivit art.103 din Codul de procedură penală: *(1) Probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză. (2) În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. (3) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.*

Din examinarea acestui cadru legal al probațiunii în procesul penal, precum și al standardului legal național necesar pronunțării soluției de condamnare a inculpatului, a rezultat vădita netemeinicie a criticilor inculpatului.

Astfel, s-a constatat că probațiunea în procesul penal este, mai degrabă, una ce ține de temeinicia și fiabilitatea probelor necesare condamnării inculpatului, iar nu una care ține de cantitatea ori numărul probelor în acuzare.

De asemenea, s-a reținut că legea nu stabilește o ierarhie a probelor, după cum nu stabilește obligativitatea probelor directe, în defavoarea sau prin excluderea probelor indirecte (oricum această clasificare este elaborată de doctrina juridică în materia probelor).

Declarațiile inculpatei A., coroborate cu cele ale celorlalți inculpați și martori audiați, așa cum au fost prezentate, au confirmat identitatea dintre autorul moral al rezoluției infracționale și persoana inculpatului E., conducând la concluzia existenței faptei, a săvârșirii ei de către acesta cu vinovăția prevăzută de lege, motiv pentru care, Înalta Curte, în opinie majoritară, va dispune

condamnarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma de participare a instigării.

II. Referitor la *infracțiunea de instigare la fals intelectual* prevăzută de art.25 Cod penal 1969 raportat la art.289 Cod penal 1969, Înalta Curte, în unanimitate, a constatat că nu există probe din care să rezulte activitatea de instigare a inculpatei A. la săvârșirea infracțiunii de fals intelectual de către inculpatul E..

S-a dovedit cu probe certe că inculpatul E., prin influența pe care o avea în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P.... a determinat-o pe inculpata A. să-și încalce atribuțiile de serviciu, constând în menținerea în funcție a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației județene a P.... .., însă nu a rezultat existența unor probe din care să rezulte că acesta i-ar fi spus și în ce mod să procedeze. Astfel, inculpata A. este trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, constând în aceea că:

- a semnat și aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2006, în condițiile în care rubricile privitoare la data, funcția, numele, prenumele și semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o nu sunt completate;
- a aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale ale acesteia pentru anul 2008 (fișă întocmită și semnată în mod abuziv de către inculpata F., coordonator centru), în care se atesta în mod nereal perioada 2008 ca fiind lucrată, iar activitatea angajatei fiind evaluată ca fiind una pozitivă;
- a semnat și aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale privind pe inculpata C. pentru anul 2007, în condițiile în care rubricile privitoare la data, funcția, numele, prenumele, semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o și semnătura angajatului pentru luare la cunoștință a evaluării, nu erau completate;
- a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale ale acesteia pentru anul 2008, certificând prin semnătura aplicată pe înscrisul respectiv că activitatea angajatului evaluat a fost bună;
- a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010 (întocmit în mod abuziv de către inculpatul D., șef serviciu Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;

- a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011 (întocmit de către inculpatul D., șef serviciu Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;
- a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013, (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), în condițiile în care nu cunoștea că acesta conține mențiuni neadevărate privitoare la indicatorii de performanță.

Or, în cauză, nu s-a dovedit – și nici rechizitoriul nu a descris – dacă inculpatul E. i-ar fi solicitat inculpatei A. să săvârșească aceste falsuri, probele administrate, nedemonstrând că inculpatul a cunoscut modalitatea în care inculpata A. a dat curs instigării de a le menține în funcție. Hotărârea inculpatei A. de a încălca legea penală, prin realizarea falsurilor, nu îi poate fi imputată inculpatului E., atâta timp cât nu există date din care să rezulte faptul că i-ar fi solicitat expres inculpatei să procedeze într-un anumit mod.

O persoană nu poate fi condamnată pe ideea transmiterii indirecte a săvârșirii unei fapte penale, în condițiile în care rechizitoriul nu face nicio referire la modul în care inculpatul a instigat-o pe inculpata A. la săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, iar probele dosarului nu susțin o astfel de acuzație și nu confirmă această activitate din partea inculpatului.

Concluzionând, în urma evaluării întregului material probator administrat în cauză, în ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual sub forma instigării, nu s-a dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă împrejurarea că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Nu s-a administrat niciun mijloc de probă din care să rezulte în mod direct că inculpatul E. a comis vreo acțiune din cele ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzută de art.25 raportat la art.289 din Codul penal anterior.

Regula *in dubio pro reo* constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care aflarea adevărului, consacrat în art.103 alin.2 din Codul de procedură penală se regăsește în materia probațiunii.

Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Adoptarea unei soluții nu trebuie să se fundamenteze pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

Față de cele reținute se va dispune, în baza art.16 alin.1 lit.c Cod procedură penală, achitarea inculpatului E. pentru infracțiunea de fals intelectual

sub forma instigării prevăzută de art.25 raportat la art.289 Cod penal 1969, cu aplicarea art.5 Cod penal.

IV.STABILIREA ȘI APLICAREA LEGII PENALE (art.5 Cod penal)

În cazul în care de la data săvârșirii infracțiunii până la data judecării definitive a cauzei, există o succesiune de legi penale, reprezentată de Codul penal 1969 (sub imperiul căruia s-au comis faptele) și Codul penal intrat în vigoare pe parcursul judecării cauzei în primă instanță, se pune problema aplicării legii penale în timp, respectiv incidența art.4 sau, după caz, art.5 Cod penal.

În examinarea legii incidente cu privire la acuzația formulată față de inculpați, Înalta Curte urmează să analizeze:

a) influența modificărilor legislative cu privire la elementele constitutive ale infracțiunii pentru care sunt acuzați. În examinarea acestui criteriu, instanța verifică dacă fapta mai este incriminată de legea nouă, respectiv dacă legea nouă poate retroactiva, ca fiind mai favorabilă, cu privire la încadrarea juridică;

b) consecințele produse de acuzație cu privire la sancțiune la data săvârșirii faptei și consecințele la data judecării cauzei în primă instanță.

În examinarea acestui criteriu instanța a avut în vedere caracterul unitar al dispozițiilor referitoare la pedeapsă și circumstanțele de individualizare, în raport, cu încadrarea juridică dată faptei.

Examinarea încadrării juridice dată faptei ca urmare a situației tranzitorii este necesară, atât pentru a verifica dacă abrogarea unor texte de lege este echivalentă cu o dezincriminare, cât și ca situație premisă pentru a face analiza în concret a consecințelor cu privire la sancțiune.

Pedeapsa decurge din caracterizarea în drept a faptei cercetate. Unitatea dintre incriminare și pedeapsă exclude posibilitatea, în cazul legilor succesive, de a combina incriminarea dintr-o lege cu pedeapsa dintr-o altă lege. Aceeași unitate împiedică și combinarea dispozițiilor de favoare privitoare la circumstanțe agravante și atenuate, acestea participând în egală măsură la configurarea cadrului legal unitar pe baza căruia se stabilește incriminarea și se individualizează sancțiunea penală. Pentru a compara cele două legi instanța trebuie să analizeze consecințele faptei în legea în vigoare la data săvârșirii ei (încadrarea juridică dată în rechizitoriu și sancțiunile ce decurg din incriminare) și consecințele faptei în urma intrării în vigoare a legii noi. Astfel, pentru a vedea cum este sancționată fapta în legea nouă, trebuie mai întâi să se stabilească dacă și cum anume este încadrată juridic acuzația în legea nouă.

Conform art.248 din Codul penal 1969, abuzul în serviciu constă în *„fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art.145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”*.

Potrivit actualului Cod penal, art.297 abuzul în serviciu constă în *„fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei*

persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngrădește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA”.

Conform art.13² din Legea nr.78/2000, forma reglementată anterior datei de 01.02.2014 : „*Infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi de funcționar public a obținut pentru sine sau altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 15 ani”.*

Art.13² din Legea nr. 78/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.286/2009 privind Codul penal, prevede : „*În cazul infracțiunii de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu 1/3”.*

Falsul intelectual în Codul penal 1969, reglementat de art.289 constă în:

(1) *Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani.*

(2) *Tentativa se pedepsește.*

În actualul Cod penal, falsul intelectual este prevăzut de dispozițiile art.321 Cod penal și constă în :

(1) *Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar public aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.*

(2) *Tentativa se pedepsește.*

Raportând faptele imputate inculpaților la conținutul noilor norme incriminatoare se constată că acestea continuă să fie sancționate penal.

În cazul abuzului în serviciu legiuitorul a unificat într-un singur conținut de infracțiune faptele de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, abuz în serviciu contra intereselor publice și abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, fapte care erau prevăzute în texte diferite în Codul penal 1969, iar la falsul intelectual nu există diferențe semnificative.

În ce privește infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000, textul incriminator a fost modificat prin art.79 pct.9 din Legea nr.187/2012, însă diferențierea dintre reglementarea anterioară și cea în vigoare este doar de ordin terminologic, fără implicații practice căci, prin „ folos” (noțiune folosită în

actuala incriminare) se înțelege orice formă de profit, cu caracter patrimonial sau nepatrimonial.

În concluzie, problema care se pune în speță din perspectiva legii penale în timp se reduce la stabilirea legii penale mai favorabile, în condițiile art.5 din Codul penal.

Ținând seama că aprecierea legii penale mai favorabile se face global, iar nu pe fiecare infracțiune ori instituție de drept penal incidentă în cauză, instanța, în unanimitate, a reținut că, în speță, **legea penală mai favorabilă este legea veche**, având în vedere că limitele de pedeapsă sunt mai mici potrivit legii vechi, tratamentul sancționator în cazul concursului de infracțiuni, cel prevăzut de legea nouă este unui mai sever, prin impunerea unui spor obligatoriu la pedeapsa cea mai grea, de 1/3 din totalul celorlalte pedepse stabilite pentru infracțiuni concurente.

Referitor la modalitatea de executare, dispozițiile legii vechi sunt mai favorabile, atât în ce privește suspendarea condiționată a executării pedepsei prevăzută de art.81 și urm. din Codul penal 1969, cât și a suspendării executării pedepsei sub supraveghere, în condițiile art.86¹ și urm. din Codul penal 1969, ținând seama de sfera obligațiilor impuse condamnaților (prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității este prevăzută doar în legea nouă) și de efectele suspendării (reabilitarea de drept nu mai este prevăzută de legea nouă).

Caracterul mai favorabil al legii penale noi este doar aparent, acesta fiind anulat de tratamentul mai sever al concursului de infracțiuni, de imposibilitatea valorificării anumitor aspecte ca și circumstanțe atenuante judiciare, precum și de condițiile / efectele amânării aplicării ori suspendării executării pedepsei sub supraveghere prevăzut de legea în vigoare, ceea ce conduce la concluzia că, în cauză, legea penală mai favorabilă, stabilită în condițiile art.5 din Codul penal și ale Deciziei Curții Constituționale a României nr.265/2014 este **legea veche** (Codul penal 1969, raportat la Legea nr.78/2000), în cazul inculpaților.

În cazul inculpatei A. se impun câteva precizări, cu privire la legea penală aplicabilă.

Astfel, s-a constatat că, prin *sentința penală nr.106/18.XI.2014 a Tribunalului – Secția penală*, definitivă prin *decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală*, inculpata A. a fost condamnată pentru infracțiunea prevăzută de art.291 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 din Legea nr. 78/2000 la pedeapsa de 3 ani închisoare, a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere, pe un termen de 3 ani, faptele fiind săvârșite în perioada februarie – martie 2014, sub imperiul legii penale noi.

În prezenta cauză, faptele sunt săvârșite de inculpata A. sub imperiul legii vechi, stabilindu-se ca lege penală mai favorabilă, legea veche, iar faptele pentru care a fost condamnată prin *sentința penală nr.106/18.XI.2014 a Tribunalului – Secția penală*, definitivă prin *decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală*, au fost săvârșite sub legea penală nouă, fiindu-le aplicabile dispozițiile Noului Cod penal. Ca urmare a dispozițiilor art. 10 din Legea 187/2012, tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni este stabilit de legea nouă, întrucât o parte dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea penală nouă. Totodată, instanța va avea în

vedere și dispozițiile *deciziei nr.7/2016*, publicată în Monitorul Oficial nr.251 din 05.04.2016, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, care a stabilit că, *în aplicarea dispozițiilor art.5 din Codul penal, în cazul pluralității de infracțiuni constând în săvârșirea unor infracțiuni anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv a unor infracțiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 se va aplica legea penală mai favorabilă – identificată ca fiind legea veche sau legea nouă – iar pentru infracțiunile săvârșite sub imperiul legii penale noi, precum și pentru tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni se va aplica legea nouă, conform art.3 din Codul penal și art.10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicarea a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal*. În aceste condiții, după anularea suspendarea executării pedepsei sub supraveghere de 3 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr.106/18.11.2014 a Tribunalului ..., definitivă prin Decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală se vor aplica dispozițiile legii noi privind concursul de infracțiuni.

V.INDIVIDUALIZAREA JUDICIARĂ A PEDEPSEI

Individualizarea judiciară a pedepsei reprezintă una dintre cele mai importante și sensibile operațiuni juridice de a cărei acuratețe depinde în mod direct reușita procesului de îndreptare și recuperare a condamnatului, întrucât aceasta presupune, prin evaluarea gravității infracțiunii comise și a pericolozității infractorului, determinarea gradului de răspundere penală a inculpatului în raport cu care urmează să se stabilească pedeapsa și modul de executare a acesteia.

Infracțiunea, ca faptă socialmente periculoasă, creează o tulburare socială, aduce o atingere valorilor sociale ocrotite de legea penală și ordinii juridice instituite într-un sistem de drept. Pentru înlăturarea acestor consecințe negative ale infracțiunii este necesar să se reacționeze din partea societății, să se aplice anumite măsuri de constrângere juridică celor ce săvârșesc asemenea fapte. Mai mult, pentru înlăturarea neliniștii și tulburării sociale, pentru restabilirea ordinii juridice trebuie ca persoanele care au săvârșit infracțiuni să fie de îndată trași la răspundere penală.

Pedeapsa constituie criteriul principal prin care legea penală, evaluează, determină și diferențiază gradul de pericol social abstract, generic al fiecărei infracțiuni în parte.

Potrivit art.52 din Codul penal 1969, „pedeapsa este o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare a condamnatului”. Scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. Prin executarea pedepsei se urmărește formarea unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială.

Aplicarea și executarea pedepsei se realizează în vederea atingerii unor scopuri bine definite: pe de o parte, în scopul prevenirii săvârșirii de noi fapte penale din partea infractorilor, prin reeducarea acestora și din partea altor persoane, prin exemplaritatea pedepselor, iar pe de altă parte, în scopul restabilirii liniștii sociale și al reintegrării ordinii juridice.

De asemenea, exemplaritatea, care decurge din supunerea celui condamnat la executarea pedepsei, devine cu atât mai puternică cu cât punerea în executare se produce neîntârziat după condamnare. În aceste condiții, conștiința socială are încă vie și exactă imaginea pericolului pe care îl prezintă fapta și făptuitorul, a urmărilor dăunătoare sau primejdioase ale faptei săvârșite și va reacționa mai adecvat.

Față de aceste considerente teoretice, la individualizarea pedepselor ce vor fi aplicate inculpaților au fost avute în vedere gravitatea infracțiunilor săvârșite și pericolozitatea inculpaților, evaluate, în raport, cu criteriile prevăzute de art.72 din Codul penal 1969, respectiv:

- a) de limitele de pedeapsă prevăzute de lege;
- b) împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor, precum și mijloacele folosite - prin neîndeplinirea sarcinilor de serviciu prevăzute de lege sau prin îndeplinirea acestora cu încălcarea legii;
- c) gradul de pericol social al faptelor pentru valorile ocrotite - în raport cu valorile sociale încălcate prin activitatea infracțională, respectiv relațiile sociale a căror normală formare, desfășurare și dezvoltare nu ar fi posibilă fără asigurarea bunului mers al instituțiilor publice care administrează sau exploatează bunurile proprietate publică, a persoanelor juridice de interes public, împotriva abuzurilor funcționarilor publici, cât și a relațiilor privind încrederea publică pe care trebuie să inspire un înscris oficial;
- d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit - pentru a menține în funcție două angajate care se bucurau de protecția unei persoane ce deținea o funcție de demnitate publică;
- e) natura și gravitatea rezultatului produs ori alte consecințe ale infracțiunii - un prejudiciu adus D.G.A.S.P.C, în cuantum de 108.620 lei, recuperat în mică măsură;
- f) de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală: natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului - cu excepția inculpaților A. și E., inculpații nu au antecedente penale, fiind la primul conflict cu legea penală; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal - unii inculpați nu au recunoscut faptele, alții, deși le-au recunoscut au încercat să își diminueze activitatea infracțională sau au invocat diferite cauze justificative, dovedind că nu au înțeles gravitatea faptelor și a consecințelor produse, iar trei dintre inculpați au recunoscut faptele, așa cum au fost descrise în rechizitoriu, optând pentru procedura simplificată; nivelul de educație, vârsta starea de sănătate, situația familială și socială.

Gradul de pericol social al faptelor este relevat de modul în care funcționari din cadrul instituțiilor publice, încălcându-și obligațiile de serviciu, acceptă să săvârșească fapte de natură penală sub diferite pretexte, lăsându-se influențați și intimidați de modul în care un președinte de Consiliu Județean înțelege să-și exercite autoritatea, puterea și influența în scopuri nelegale.

Mai presus de orice calificări juridice ale împrejurărilor comiterii faptelor, Înalta Curte, în opinie majoritară, remarcă încălcarea unor principii care

guvernează activitatea unui funcționar ce își desfășoară activitatea în cadrul unei instituții publice: integritatea, demnitatea, legalitatea, responsabilitatea, buna-credință, onestitatea, transparența, corectitudinea, credibilitatea, exercitarea onorabilă, corectă și corespunzătoare a funcțiilor publice.

Nerespectarea imputabilă a acestor principii atrage consecințe negative în bunul mers al instituției din care funcționarul face parte.

Persoanele care dețin funcții de demnitate publică (în speță inculpatul E.), dar și cele cu funcții de conducere care își desfășoară activitatea în cadrul unor instituții publice au obligația de a-și îndeplini îndatoririle ce le revin în exercitarea funcțiilor, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate, cu respectarea strictă a legilor și a normelor de conduită profesională, să asigure ocrotirea și realizarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor fără să se folosească de funcțiile, atribuțiile și însărcinările primite, pentru dobândirea pentru ele sau pentru alte persoane de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Or, inculpatul E., prin instigare a inculpatei A. de a-și încălca atribuțiile de serviciu, în sensul menținerii în funcție a celor două angajate, C. și K., cunoscând că acestea nu se prezintă la serviciu și își încălcă atribuțiile de serviciu prevăzute în contractul individual de muncă și fișa postului, nu a făcut decât să adopte o conduită nelegală, antisocială și imorală, în dezacord cu rangul demnității publice deținute, cu gradul de reprezentare și cu încrederea oferită de cetățeni în procesul electoral, fapt care a condus la o atingere a prestigiului funcției exercitate și a bunei desfășurări a relațiilor sociale din cadrul instituțiilor publice. Inculpații A., H., I., G., B., F., J., D., persoane cu funcții de conducere în cadrul D.G.A.S.P.C ..., prin activitatea lor (neluarea niciunei măsuri în vederea sancționării disciplinare a celor două angajate, C. și K., ca urmare a neprezentării la serviciu și a neîndeplinirii atribuțiilor de serviciu, îndeplinirea unor acte cu încălcarea, în principal, a Legii nr.53/2003 privind Codul muncii și anume emiterea unor decizii de promovare, întocmirea rapoartelor de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatelor C. și K., prin care s-a creat aparența că cele două inculpate s-au prezentat la locul de muncă, fapte care au fost de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă) au adus atingere bunului mers al instituției publice, drepturilor și intereselor celorlalți angajați care își îndeplineau atribuțiile de serviciu, cu corectitudine și onestitate.

De asemenea, inculpatele C. și K. au susținut demersul inculpaților din prezenta cauză și, deși nu s-au prezentat la serviciu și nu și-au îndeplinit obligațiile prevăzute în contractul individual de muncă și fișa postului pentru o perioadă de aproape 7 ani în cazul primei inculpate, respectiv 4 ani și 7 luni în cazul celei de-a doua inculpate, au încasat drepturi salariale necuvenite, girând o activitate nelegală.

Pregătirea inculpaților presupunea o bună cunoaștere, aplicare și respectare a dispozițiilor legale, conștientizarea importanței deosebite a valorilor sociale periclitare și vătămate, cât și starea de pericol creată.

Încălcarea de către funcționarii unei instituții publice a dispozițiilor legale ce reglementează atribuțiile de serviciu care privesc supravegherea modului în

care angajații din subordine își îndeplinesc atribuțiile de serviciu, a celor referitoare la sesizarea abaterilor disciplinare și aplicarea sancțiunilor disciplinare, conferă faptelor un grad ridicat de pericol social.

Atribuțiile funcțiilor de director executiv, director adjunct, director general, șef compartimente, șef complex, nu pot fi exercitate discreționar, după bunul plac al celor care exercită această funcție. Există dispoziții legale, reglementări interne și principii care nu trebuie să fie ignorate.

Nu te poți disculpabiliza și nici nu poți justifica un demers în exercitarea atribuțiilor de serviciu, realizat prin nerespectarea dispozițiilor legale, prin faptul că îți *„era frică să nu-ți pierzi locul de muncă”* ori *„să nu fii sancționat disciplinar”* deoarece erai subordonat președintelui Consiliului Județean, iar acesta avea atribuții de a te revoca sau de a te numi în funcție și, în aceste împrejurări, nu puteai adopta o altă conduită.

Practic, inculpații nu și-au asumat responsabilitatea faptelor și au invocat diferite cauze de înlăturare a caracterului penal al acestora, lipsite însă de suport probator.

Relativ la circumstanțele personale ale inculpaților din prezenta cauză instanța reține că aceștia nu sunt cunoscuți cu antecedente penale (cu excepția inculpaților A. și E.), au studii superioare, provin din familii organizate, au recunoscut, în general, situația de fapt (cu excepția inculpaților E., I. și H.), încercând să-și diminueze răspunderea pentru activitatea infracțională, dovedită prin probe administrate.

Referitor la reținerea unor circumstanțe atenuante, instanța a subliniat că recunoașterea anumitor împrejurări drept circumstanțe atenuante judiciare nu este posibilă decât dacă împrejurările luate în considerare reduc în asemenea manieră gravitatea faptei în ansamblul său sau caracterizează favorabil persoana făptuitorului, încât numai aplicarea unei pedepse sub minimul special se învederează a satisface, în concret, imperativul justei individualizări.

Or, în cauză, având în vedere atitudinea procesuală avută pe parcursul procesului, declarațiile constante care au contribuit la aflarea adevărului, Înalta Curte, situația personală, în opinie majoritară, a apreciat că se impune a fi reținute circumstanțele atenuante personale, prevăzute de art.74 alin.(2) din Codul penal 1969 doar pentru inculpații A., D. și K..

În ceea ce-i privește pe ceilalți inculpați, având în vedere atitudinea procesuală, modalitatea de săvârșire a faptei, consecințele acesteia, nu s-a justificat reținerea circumstanțelor atenuante.

VI. APLICAREA PEDEPSEI

Înalta Curte a apreciat că, în prezenta cauză, a fost respectat standardul utilizat de instanță în aplicarea principiului de apreciere a probelor, prevăzut de art.103 alin.1 din Codul de procedură penală, constând în dovedirea vinovăției inculpaților dincolo de orice dubiu rezonabil, în urma evaluării coroborate a tuturor mijloacelor de probă a căror veridicitate a fost reținută și a înlăturării motivate a celorlalte mijloace de probă.

Așadar, constatând, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că faptele există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de inculpați i-a condamnat, astfel pe inculpații:

A. la pedeapsa principală de 1 an și 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, prev. de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969 cu aplic. art.74 alin.(2) - art.76 alin.1 lit.c) și cu aplic. art.5 din Codul penal și la pedeapsa de 5 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prev. de art.289 din Codul penal 1969 cu aplic. art.74 alin.(2) – art.76 alin.(1) lit.e) din Codul penal 1969 și cu aplic. art.5 din Codul penal. Inculpata a recunoscut săvârșirea faptelor, însă și-a justificat activitatea infracțională prin prisma obligațiilor de serviciu pe care le avea și de teama unei sancțiuni disciplinare, este cunoscută cu antecedente penale, are o vârstă înaintată și o stare de sănătate precară, nu a făcut eforturi pentru recuperarea prejudiciului, are studii superioare și o familie organizată.

H. la pedeapsa principală de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.13 ind.2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969 cu aplic. art.5 din Codul penal. Inculpata nu a recunoscut săvârșirea faptelor, nu este cunoscută cu antecedente penale, are studii superioare, un copil în întreținere, nu a făcut eforturi pentru recuperarea prejudiciului.

I. la pedeapsa principală de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.13 ind.2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969 cu aplic. art.5 din Codul penal și la pedeapsa principală de 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prev. de art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal. Inculpata a considerat că nu este vinovată de săvârșirea faptelor, nu este cunoscută cu antecedente penale, nu a făcut eforturi pentru recuperarea prejudiciului, are o familie organizată.

G. la pedeapsa principală de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.13 ind.2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969 cu aplic. art.5 din Codul penal. Inculpatul s-a considerat nevinovat, susținând că nu a avut cunoștință că cele două angajate nu se prezentau la serviciu, este la primul conflict cu legea penală, are o vârstă înaintată, nu a făcut eforturi pentru recuperarea prejudiciului.

F. la pedeapsa principală de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.13 ind.2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969 cu aplic. art.5 din Codul penal. Inculpata a recunoscut situația de fapt, însă a considerat că nu se face vinovată de săvârșirea infracțiunilor, nu e cunoscută cu antecedente penale, are studii superioare, o familie organizată, nu a făcut eforturi pentru recuperarea prejudiciului.

J.: În baza art.396 alin.(6) rap. la art.16 alin.1 lit.h) din Codul de procedură penală cu referire la art.74 ind.1 din Codul penal 1969 și art.5 din Codul penal, va înceta procesul penal pornit împotriva inculpatei J. pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969 cu aplic. art.5 din Codul penal.

În baza art.91 alin.1 lit.c din Codul penal 1969, va aplica inculpatei J., ..., sancțiunea administrativă a amenzii în cuantum de 1.000 lei.

Inculpata s-a prevalat de dreptul la tăcere pe tot parcursul procesului, nu e cunoscută cu antecedente penale, are studii superioare și a achitat o parte din prejudiciu.

B. la pedeapsa principală de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.13 ind.2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal și la pedeapsa principală de 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prev. de art.289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art.5 din Codul penal. Inculpatul a susținut că a săvârșit fapta fiind constrâns de inculpata A., nu e cunoscut cu antecedente penale, a dat declarații, atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecății, are studii superioare.

D. la pedeapsa principală de 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, prev. de art.13 ind.2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.74 alin.(2) - art.76 alin.1 lit.d) și cu aplic. art.396 alin. (10) din Codul de procedură penală, art.5 din Codul penal și la pedeapsa de 3 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prev.de art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.74 alin.(2) – art.76 alin.1 lit.d) din Codul penal 1969 și cu aplic. art.396 alin. (10) din Codul de procedură penală, art.5 din Codul penal. Inculpatul a avut o atitudine sinceră, a cooperat cu organele de urmărire penală, s-a prevalat de procedura simplificată, are studii superioare, nu e cunoscut cu antecedente penale, are o familie organizată.

K. la pedeapsa principală de 3 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual sub forma complicității, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.74 alin.2 - art.76 alin.1 lit.e) din Codul penal 1969, art.5 din Codul penal și art.396 alin.10 din Codul de procedură penală și la pedeapsa principală de 1 an închisoare, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma complicității, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art.13 ind. 2 din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.74 alin.(2) - art.76 alin.(1) lit.d) din Codul penal 1969, art.5 din Codul penal și art.396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Inculpata a avut o atitudine sinceră, a cooperat cu organele de urmărire penală, s-a prevalat de procedura simplificată în cursul judecății, are în întreținere un copil minor.

C. la pedeapsa principală de 2 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma complicității, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art.13 ind.2 din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal și art.396 alin.(10) din Codul de procedură penală și la pedeapsa principală de 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual sub forma complicității, prev. de art.26 din Codul penal 1969 rap. la art.289 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal și art.396 alin.10 din Codul de procedură penală. Inculpata a dat o singură declarație în cursul urmăririi penale, s-a prevalat de dreptul la tăcere în cursul cercetării judecătorești și a solicitat aplicarea procedurii simplificate.

E. la pedeapsa principală de 3 ani și 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma instigării, prev.de art.25 din Codul penal 1969 rap. la art.13 ind.2 din Legea nr.78/2000 în referire la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic. art.5 din Codul penal. Inculpatul a dat declarație în cursul cercetării judecătorești, nu a recunoscut săvârșirea faptelor, este cunoscut cu antecedente penale, are studii superioare.

Pedepsele aplicate inculpaților, în quantumul precizat, sunt de natură să asigure atingerea scopului preventiv sancționator al pedepsei și să fundamenteze proporționalitatea între scopul reeducării inculpaților și așteptările sociale față de actul de justiție realizat sub aspectul ordinii de drept încălcate.

VII. INDIVIDUALIZAREA JUDICIARĂ A EXECUTĂRII PEDEPSEI

În urma analizării circumstanțelor reale ale comiterii faptelor, data la care acestea s-au săvârșit, cât și a celor personale ale inculpaților, conduita pe care aceștia au înțeles să o adopte pe parcursul procesului penal, vârsta, antecedentele penale, instanța a apreciat că se justifică aplicarea unui tratament sancționator, atât cu executarea pedepsei în regim privativ de libertate (inculpații A., E.), cât și în stare de libertate, prin suspendarea condiționată (inculpații K. și D.) sau sub supraveghere a pedepsei aplicate (inculpații H., I., G., B., F., C.).

Având în vedere rolul inculpaților A. și E. în săvârșirea faptelor, antecedentele penale care denotă perseverență în activitatea infracțională, atitudinea inculpatului E. care nu a conștientizat gravitatea faptelor și consecințele produse, dar și quantumul pedepselor rezultante, instanța a apreciat că se impune ca executarea pedepselor aplicate acestora să se facă în regim privativ de libertate, astfel încât pedeapsa să-și atingă scopul represiv și cel de prevenție generală și specială.

Inculpata A., prin sentința penală nr.106/18.XI.2014 a Tribunalului ..., definitivă prin decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală, a fost condamnată la pedeapsa de 3 ani închisoare cu aplicarea dispozițiilor art.91 Cod penal.

Astfel, în baza art.97 alin.1 din Codul penal, va fi anulată suspendarea executării pedepsei sub supraveghere de 3 ani închisoare aplicată prin Sentința penală nr.106/18.11.2014 a Tribunalului ..., definitivă prin Decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală.

În baza art.38 alin.1, 39 alin.1 lit.b din Codul penal, va contopi pedepsele principale de 1 an și 6 luni închisoare și 5 luni închisoare stabilite prin prezenta sentință cu pedepsele principale, complementare și accesorii aplicate prin Sentința penală nr.106/18.11.2014 a Tribunalului ..., definitivă prin Decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală, urmând ca inculpata A. să execute pedeapsa principală cea mai grea de 3 ani închisoare la care se adaugă un spor de 7 luni și 20 de zile închisoare (reprezentând 1/3 din totalul celorlalte pedepse stabilite), în final, inculpata A. va executa pedeapsa principală de 3 ani, 7 luni și 20 de zile închisoare.

În ceea ce-l privește pe inculpatul E., Înalta Curte reține că acesta a mai fost condamnat la pedeapsa de 2 ani închisoare, aplicată prin sentința penală nr.341/15.05.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, definitivă prin decizia penală nr.114/22.04.2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, în modalitatea suspendării condiționate a executării prevăzute de art.81 din Codul penal 1969, motiv pentru care, în baza art.85 din Codul penal din 1969, va fi anulată această suspendare condiționată a executării pedepsei principale de 2 ani închisoare, fiind contopită cu pedeapsa principală de 3 ani și 6 luni închisoare stabilită prin prezenta sentință, urmând să execute pedeapsa principală cea mai grea de 3 ani și 6 luni în regim de detenție.

Referitor la inculpații H., I., G., B., F., C., în raport, cu circumstanțele personale ale acestora care au studii superioare, nu sunt cunoscuți cu antecedente penale, contribuția la activitatea infracțională, având în vedere că un contact cu mediul penitenciar ar putea lăsa urme profund negative asupra lor, de faptul că erau bine integrați în societate anterior săvârșirii faptelor, Înalta Curte a reținut că nu este necesară executarea pedepselor aplicate acestora în regim privativ de libertate, fiind suficient avertismentul pronunțării hotărârii de condamnare pentru ca aceștia să manifeste o diligență sporită în viitor în vederea respectării valorilor sociale ocrotite de legea penală, astfel încât modalitatea de executare va fi suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor aplicate în ceea ce-i privește.

Înalta Curte a reținut că, pe durata termenului de încercare în care inculpații trebuie să facă dovada că se pot îndrepta și fără privarea de libertate, se impune exercitarea unui control din partea organelor judiciare și administrative pentru a se asigura că aceștia respectă măsurile de supraveghere.

Astfel, inculpaților H., I., G., F., B. și C., în baza art.86³ alin.1 și 3 din Codul penal 1969, pe durata termenului de încercare, le-au fost impuse următoarele măsuri de supraveghere:

- a. să se prezinte la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de pe lângă Tribunalul, la datele fixate de acest serviciu;
- b. să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c. să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d. să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență.

Acestor inculpați li s-a atras atenția asupra dispozițiilor art.86⁴ din Codul penal 1969 a căror nerespectare determină revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei principale.

În cazul inculpaților D. și K., în raport, cu circumstanțele personale ale acestora care au studii superioare, atitudinea procesuală de recunoaștere și regret a faptelor, cooperantă cu organele de urmărire penală, nu sunt cunoscuți cu antecedente penale, de contribuția la activitatea infracțională, care, deși s-au prevalat de procedura simplificată, au consimțit să dea declarații și în cursul cercetării judecătorești, având în vedere că un contact cu mediul penitenciar ar putea lăsa urme profund negative asupra lor, de faptul că erau bine integrați în societate anterior săvârșirii faptelor, Înalta Curte a reținut că nu este necesară executarea pedepselor aplicate în regim privativ de libertate, fiind suficient avertismentul pronunțării hotărârii de condamnare pentru ca aceștia să manifeste o diligență sporită în viitor în vederea respectării valorilor sociale ocrotite de legea penală, astfel încât modalitatea de executare va fi suspendarea condiționată a executării pedepselor aplicate acestora.

Acestor inculpați li s-a atras atenția asupra dispozițiilor art.83 Cod penal 1969.

Conform art.71 alin.5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei principale s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii.

Înalta Curte, în opinie majoritară, a reținut că executarea pedepselor în modalitățile stabilite – fie în regim privativ, fie neprivativ de libertate – este de natură să asigure îndreptarea, atât a inculpaților față de comiterea de infracțiuni, resocializarea acestora, precum și o reacție socială adecvată în diminuarea săvârșirii unor infracțiuni de acest gen, întărind percepția opiniei publice că organele judiciare sunt în măsură să acționeze cu fermitate și să realizeze un act de justiție, cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale conferite, atât de dispozițiile legale procesual penale, cât și de cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, a căror finalitate, prin tragerea la răspundere penală, în condițiile stabilirii vinovăției, corespunde și caracterului disuasiv al pedepselor.

VIII. PEDEPSELE COMPLEMENTARE ȘI ACCESORII

Înalta Curte, în opinie majoritară, a constatat că aplicarea pedepselor accesorii și complementare trebuie realizată, atât în baza dispozițiilor din Codul penal 1969 (art.64, 71), cât și prin prisma Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a Protocolului adițional la convenție și a jurisprudenței C.E.D.O.

Având în vedere durata pedepsei principale a închisorii pe care o va aplica inculpaților H., I., G., F., B., E., precum și natura, gravitatea infracțiunilor comise, circumstanțele personale ale inculpaților, calitatea deținută la data săvârșirii faptelor : G. – director executiv al D.G.A.S.P.C în perioada 20 – 28 iulie 2005, 29 august – 20 septembrie 2005, șef serviciu în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei 01 – 29 august 2005, 21 septembrie 2005 – 31 ianuarie 2007, H. – director executiv al D.G.A.S.P.C în perioada 29 iulie 2005 – 28 august 2005, 21 septembrie 2005 – 06 iulie 2007 și de director economic 27 decembrie 2010 – 01 iunie 2012, I. – director executiv adjunct al D.G.A.S.P.C 01 iunie 2012 – 31 decembrie 2013, F. – șef al Complexului de recuperare și coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei ce avea în componență și Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți (01 august 2008 – 30 aprilie 2009), B. – șef Complex de servicii destinat copilului și familiei ce avea în componență Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii peste 18 ani (01 iunie 2012 – 31 decembrie 2013), E. – 07 iulie 2006 – 18 decembrie 2012 președintele Consiliului Județean, președinte al Organizației Județene P...., Înalta Curte a apreciat ca fiind necesară și proporțională cu scopul urmărit - constând în necesitatea prezervării încrederii publice într-o funcție dintr-o instituție a statului - aplicarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.64 alin.(1) lit.a) teza a II-a, b) și c), respectiv, dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat, dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii, pe o durată de 3 ani în cazul inculpatului E. și de 2 ani în cazul inculpaților H., I., G., F., B..

Referitor la inculpata A., s-a constatat că prin sentința penală nr.106/18.11.2014 a Tribunalului – Secția penală, definitivă prin decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală i s-a aplicat, pe lângă pedeapsa principală de 3 ani închisoare, și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit.a), b), g), k) Cod penal pe o durată de 2 ani de la rămânerea definitivă a sentinței.

Înalta Curte, conform dispozițiilor art.38 alin.1, 39 alin.1 lit.b) Cod penal, va contopi pedepsele principale de 1 an și 6 luni închisoare și 5 luni închisoare aplicate prin prezenta hotărâre cu pedepsele principale, **complementare** și **accesorii** aplicate prin sentința penală nr.106/18.11.2014 a Tribunalului, definitivă prin decizia penală nr.200/10.02.2015 a Curții de Apel București – Secția I penală, urmând ca inculpata să execute această pedeapsă complementară pe lângă pedeapsa principală de 3 ani, 7 luni și 20 de zile.

De asemenea, vor fi interzise cu titlu de pedeapsă accesorie drepturile prevăzute la art.66 alin.1 lit.a), b) și k) Cod penal (în cazul inculpatei A.) și art.64 lit.a) teza a II-a, b), c) Cod penal în cazul inculpaților H., I., G., F., B., K., C., D., E..

Nivelul ridicat de instruire a inculpatului E., dar și a celorlalți inculpați, funcțiile ocupate în cadrul formațiunii politice din care acesta făcea parte, dar și cele din cadrul Consiliului județean, funcțiile deținute de inculpații A., H., I., G., F., B. în cadrul D.G.A.S.P.C. nu au reprezentat o barieră în calea încălcării legii penale și, de aceea, se justifică aplicarea pedepsei complementare și accesorii, constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art.64 lit.a) teza a II-a, b), c) Cod penal 1969 și art.66 alin.1 lit.a), b), g), k) din Codul penal în cazul inculpatei A..

IX. MĂSURI PREVENTIVE

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 11.07.2014 s-a dispus luarea măsurii controlului judiciar față de inculpații A., U1., B. și A2., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 11.07.2014 și până la rezolvarea cauzei (filele 1-10, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 15.01.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A., U1., B. și A2., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 15 ianuarie 2015 și până la data de 15 martie 2015 inclusiv (filele 29-38, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 11.03.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A., U1., B. și A2., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 16 martie 2015 și până la data de 14 mai 2015 inclusiv (filele 45-54, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 13.05.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A., U1., B. și A2., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 15 mai 2015 și până la data de 13 iulie 2015 inclusiv (filele 62-72, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 07.07.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 14 iulie 2015 și până la data de 12 septembrie 2015 inclusiv (filele 79-88, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 07.07.2015 s-a dispus încetarea măsurii controlului judiciar față de inculpații, B. și A2., începând cu data de 12 iulie 2015 (filele 79-96, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 10.09.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 13 septembrie 2015 și până la data de 11 noiembrie 2015 inclusiv (filele 121-130, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 09.11.2015 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 12 noiembrie 2015 și până la data de 10 ianuarie 2016 inclusiv (filele 138-147, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 04.01.2016 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 11 ianuarie 2016 și până la data de 10 martie 2016 inclusiv (filele 161-170, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 07.03.2016 s-a dispus prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1., pe o perioadă de 60 de zile, începând cu data de 11 martie 2016 și până la data de 09 mai 2016 inclusiv (filele 182-191, vol.23 d.u.p.).

Prin ordonanța cu nr. P/2014 din 19.04.2016 s-a dispus încetarea de îndată a măsurii controlului judiciar față de inculpații A. și U1. (filele 175-177, vol.23 d.u.p.).

Referitor la inculpata A. s-a constatat că prin sentința penală nr.106/18.11.2014 a Tribunalului, Secția Penală, definitivă prin decizia penală nr. 200/10.02.2015 a Curții de Apel București- secția I Penală, i s-a dedus din pedeapsa de 3 ani închisoare durata reținerii, arestului preventiv și a arestului la domiciliu de la 26.08.2014 la 18.11.2014. Cum în cauză s-a făcut aplicarea dispozițiilor ce reglementează concursul de infracțiuni, între fapta pentru care a fost condamnată de Tribunalul și cea din prezenta cauză, conform art. 404 alin. 4 lit.a din Codul de procedură penală se va deduce din pedeapsa principală rezultantă de 3 ani, 7 luni și 20 de zile închisoare, aplicată prin prezenta hotărâre, durata reținerii, a arestului preventiv și a arestului la domiciliu, de la 26.08.2014 la 18.11.2014.

X. LATURA CIVILĂ

Prin adresa nr.3935/24.02.2016 (vol.16 fila 5) D.G.A.S.P.C s-a constituit parte civilă în procesul penal, cu suma de 108.612 lei, reprezentând drepturi salariale încasate necuvenit de inculpatele C. în perioada 20 iulie 2005 – 01 ianuarie 2014 – 75.593 lei și K., în perioada 22 mai 2006 – 06 decembrie 2010, în cuantum de 33.019 lei.

În faza de cercetare judecătorească D.G.A.S.P.C a confirmat constituirea ca parte civilă cu suma de 108.612 lei, reprezentând drepturi salariale încasate necuvenit de C. și K. (fila 205, vol.IV dosar instanță).

Față de cele reținute, având în vedere soluția pronunțată pe latură penală și întrunirea condițiilor privind răspunderea civilă delictuală cu caracter solidar – *existența unui prejudiciu, existența unei fapte ilicite, existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, existența vinovăției celor care au*

cauzat prejudiciul – s-au constatat întemeiate pretențiile civile formulate de partea civilă D.G.A.S.P.C. și, în consecință, au fost obligați inculpații A., H., I., G., F., J., B., D., K., C. și E. la plata sumei de 108.612 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpatele K. și C.), fiecare dintre inculpați, în solidar, pentru perioadele menționate în rechizitoriu.

A. - 70.517 lei drepturi salariale încasate de inculpata K. pentru perioada 07.07.2006-01.01.2014 și 32.305 lei drepturi salariale încasate de inculpata C. pentru perioada 07.07.2006-27.12.2010.

H. - 21.931 lei drepturi salariale încasate de inculpata C. (5.617 lei pentru perioada 29.07.2005-06.07.2006, 16.314 lei pentru perioada 27.12.2010-01.06.2012) și 460 lei drepturi salariale încasate de inculpata K. pentru perioada 22.05.2006-06.07.2006.

G. - 11.043 lei pentru perioada 20.07.2005-01.02.2007 (8359 lei drepturi salariale încasate de inculpata C. și 2684 lei drepturi salariale încasate de inculpata K.) .

I. - 18.223 lei pentru perioada 01.06.2012-31.12.2013 drepturi salariale încasate de inculpata C..

J. – 34.339 lei (22.560 lei drepturi salariale încasate de inculpata C. și 11.779 lei drepturi salariale încasate de inculpata K..

F. - 6087 lei drepturi salariale încasate de inculpata C. pentru perioada 01.08.2008-30.04.2009 și 5673 lei drepturi salariale încasate de inculpata K. pentru aceeași perioadă.

D. – 16.314 lei drepturi salariale încasate de inculpata C. pentru perioada 01.01.2011-01.06.2012.

B. – 18.223 lei drepturi salariale încasate de inculpata C. pentru perioada 01.06.2012-31.12.2013.

C. – 76.134 lei drepturi salariale încasate aferente perioadei 20.07.2005-31.12.2013.

K. – 33.019 lei drepturi salariale încasate aferente perioadei 22.05 2006-27.12.2010.

E. – 91.362 lei drepturi salariale încasate de inculpatele K. și C. (59.057 lei C. în perioada 07.07.2006-18.12.2012 și 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006-06.12.2010).

De asemenea, s-a constatat că inculpata J. a achitat prin virament bancar (O.P nr.2/16.03.2018, vol.3, fila 148), suma de 34.339 lei, reprezentând parte din prejudiciu produs în perioada 03 martie 2008 – 01 august 2008, când inculpata a avut calitate de coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei și în perioada 03 iulie 2009 – 01 august 2010 – când a fost șef serviciu secretariat.

Înalta Curte, având în vedere dispozițiile art.20 din Legea nr.78/2000 ce instituie obligarea luării măsurii asigurătorii, a reținut că, prin ordonanța nr...../P/2014 din data de 14.07.2014 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a infracțiunilor conexe, a fost luată măsura asiguratorie a sechestrului asigurător

asupra apartamentului, proprietatea inculpatei A., astfel că, în raport, cu soluția pronunțată în cauză, a menținut această măsură asiguratorie.

XI. DESFIINȚARE DE ÎNSCRISURI

Conform art.25 alin.3 Cod procedură penală, s-a dispus desființarea mențiunilor din carnetele de muncă ale inculpatelor C. pentru perioada 20.07.2005-31.12.2013 și K. pentru perioada 22.05.2006-27.12.2010, perioade în care cele două inculpate au figurat ca angajate la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, cât și a următoarelor înscrisuri:

- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2006 (filele 408-409, vol.6 d.u.p.);

- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2008 (filele 406, vol.6 d.u.p.);

- raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit de inculpatul D. pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010 (filele 390-392, vol.6 d.u.p.);

- dispoziția nr.1260 din 21.12.2009 prin care a s-a dispus promovarea inculpatei K. din funcția de referent III la treapta de referent II, în cadrul Serviciului Secretariat, începând cu data de 21.12.2009 (fila 399, vol.6 d.u.p.);

- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru anul 2007 (filele 478-479, vol. 6 d.u.p.);

- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru anul 2008 (fila 476, vol.6 d.u.p.);

- dispoziția nr.567 din 09.07.2009 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al inculpatei C., din cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți în cadrul Serviciului Secretariat(fila 475, vol.6 d.u.p.);

- dispoziția nr.1258 din 21.12.2009 prin care s-a dispus promovarea inculpatei C. din funcția de referent III, în treapta superioară de referent II, în cadrul Serviciului secretariat (fila 471, vol.6 d.u.p.);

- dispoziția nr.1291 din 01.11.2010 prin care a dispus în mod nelegal promovarea inculpatei C. în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5, în cadrul Serviciului Secretariat (fila 467, vol.6 d.u.p.);

- dispoziția nr.1695 din 27.12.2010 prin care s-a dispus în mutarea inculpatei C., din cadrul Serviciului secretariat, în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare(fila 465, vol.6 d.u.p.);

- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010 (filele 461-463, vol.6 d.u.p.);

- actul adițional din nr.1/01.09.2011 la contractul individual de muncă nr. 389/20.07.2005, prin care s-a dispus mutarea inculpatei C., în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare(vol.6, fil.454-455);

- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011 (filele 451-452, vol.6 d.u.p.);

- dispoziția nr.1137/31.05.2012 prin care s-a dispus schimbarea locului de muncă al inculpatei C., din funcția de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare, în funcția de educator în cadrul

Complexului de servicii destinat copilului și familiei – Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani (fila 448, vol.6 d.u.p.);

- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013 (filele 436-438, vol.6 d.u.p.).

XII.CHELTUIELI JUDICIARE AVANSATE DE STAT

În temeiul art.398 cu aplicarea art.274 alin.(1) cu referire la art.272 alin.(1) și art.275 alin.(1) pct.2 lit.a) din Codul de procedură penală, în raport, cu soluțiile pronunțate în cauză, Înalta Curte a obligat inculpații A., H., I., G., F., J., B., D., K., C. și E. la plata sumei de 5.500 de lei fiecare, către stat, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Înalta Curte a constatat că, în faza de urmărire penală, quantumul cheltuielilor este de 55.000 lei, conform precizărilor din rechizitoriu, iar în faza de cercetare judecătorească în primă instanță în quantum de 5.500 lei. La evaluarea quantumului total al cheltuielilor judiciare pentru faza de judecată au fost avute în vedere numărul termenelor de judecată, inclusiv cele din faza procesuală de cameră preliminară, durata ședinței, consumul de materiale, elemente legate de personalul implicat în pregătirea și desfășurarea ședințelor de judecată.

Potrivit art.274 alin.(1) teza I raportat la art.272 Cod procedură penală, onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu, în quantum de 190 lei pentru fiecare avocat desemnat din oficiu, cu excepția onorariului avocatului din oficiu desemnat pentru inculpata K., în quantum de 750 lei, a fost plătit din fondul Ministerului Justiției și va rămâne în sarcina statului.

În susținerea opiniei separate formulată de către domnul judecător, așa cum rezultă din dispozitivul sentinței pronunțate, ce a fost mai sus arătat, acesta a expus pe larg considerentele, ce vor fi redată în continuare, astfel:

I. Aspecte prealabile generale ale opiniei separate:

Prealabil motivării opiniilor separate din sentința penală nr.377/21 iunie 2018, s-a impus menționarea aspectelor prealabile cu relevanță în adoptarea acestora:

I.1 finalizarea urmăririi penale și emiterea rechizitoriului au avut loc ulterior publicării deciziei nr.405/15.06.2016 a Curții Constituționale a României (Monitorul Oficial nr.517/08.07.2016).

I.2 în consecință, în raport, cu această decizie a Curții Constituționale și cu natura infracțiunilor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, în rechizitoriu au fost menționate textele legislației primare referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu.

Textele legislației primare au fost menționate în rechizitoriu, atât la examinarea faptelor săvârșite de fiecare inculpat (rechizitoriu, pct.I.1-I.2.11), cât și în secțiunea „în drept” a rechizitoriului (rechizitoriu, pag.161-170).

Pentru toți inculpații, trimiși în judecată ca autori ai infracțiunii de abuz în serviciu, s-a menționat că legislația primară încălcată este ***Codul muncii (Legea nr.53/2003), respectiv dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2013*** (rechizitoriu, pag.163-166).

I.3 în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală, intrat în vigoare la 01.02.2014, cauza a parcurs procedura de cameră preliminară care,

printre altele, a impus comunicarea rechizitoriului tuturor inculpaților, unii dintre aceștia formulând cereri și excepții specifice procedurii de cameră preliminară.

La data de 31.08.2016, Ministerul Public a răspuns la cererile și excepțiile formulate de inculpați în procedura de cameră preliminară.

În sinteză, au fost reconfirmate aspectele de fapt și de drept din rechizitoriu, precizându-se și că perioada de timp în care au fost săvârșite faptele pentru care inculpații au fost trimiși în judecată sunt cele menționate în rechizitoriu, distinct pentru fiecare inculpat (pag.10 a adresei de răspuns).

În consecință, având în vedere aceste precizări, s-a constatat că - sub aspect temporal – au fost avute în vedere, pentru fiecare inculpat, perioadele menționate în rechizitoriu (sintetizate la secțiunea III a rechizitoriului, „ÎN DREPT”).

De altfel, conform rechizitoriului, dar și concluziilor puse pe fondul cauzei penale, în cursul dezbaterilor, Ministerul Public a menționat că legea penală mai favorabilă este, pentru toți inculpații, legea penală anterioară.

De asemenea, s-a reținut că **în procedura de cameră preliminară nu s-au făcut alte precizări ori completări cu privire la legislația primară pretins a fi fost încălcată de inculpații trimiși în judecată ca autori ai infracțiunii de abuz în serviciu.**

I.4 prin încheierea din data de 04.10.2016, s-a dispus începerea judecării cauzei în primă instanță, încheiere care a rămas definitivă prin respingerea contestațiilor de către completul competent de la Înalta Curte (încheierea nr.186 din 08.12.2016 a completului de 2 judecători).

I.5 s-a constatat, astfel, că acuzațiile aduse prin rechizitoriu, a cărui regularitate a fost verificată în procedura de cameră preliminară, inclusiv în calea contestației, au dobândit caracter de autoritate de lucru judecat conform încheierii din 04.10.2016, definitivă prin încheierea din 08.12.2016 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție.

I.6 la data de 14.02.2017, în conformitate cu disp. art.374 alin.1 din Codul de procedură penală., s-a dat citire actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată, la același termen de judecată, potrivit art.374 alin.2 din Codul de procedură penală, fiind explicate inculpaților învinuirea adusă prin rechizitoriu, totodată, fiind aduse la cunoștința inculpaților dreptul la tăcere și celelalte drepturi procesuale.

Prin aceeași încheiere, având în vedere poziția procesuală a apărării și acuzării (inclusiv adresa Ministerului Public din data de 14.02.2017) cu privire contestarea probelor administrate în cursul urmăririi penale, **Înalta Curte a dispus reaudierea în cursul cercetării judecătorești a tuturor inculpaților și martorilor propuși prin actul de sesizare a instanței.**

La termenul de judecată din data 28.03.2017, în raport, cu infracțiunea care face obiectul judecării (abuz în serviciu), Înalta Curte a pus în discuție incidența deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale, la acel termen **reprezentantul Ministerului Public menționând că procurorul care a întocmit rechizitoriul s-a conformat dispozițiilor obligatorii ale deciziei Curții Constituționale a României ținând seama, în primul rând, atunci când a**

stabilit cadrul normativ încălcat de către inculpați, de legislația primară pe care aceștia au nesocotit-o.

De asemenea, s-a reamintit acuzării și apărării că prin încheierea pronunțată în procedura de cameră preliminară, s-a precizat că aspectele legate de încadrarea juridică, forma infracțiunii și forma participației penale sunt chestiuni specifice judecății în primă instanță.

În final, Înalta Curte, având în vedere toate cele relevate în încheierea de ședință din data de 28.03.2017, a acordat un termen de judecată pentru ca Ministerul Public să precizeze în scris, în conformitate cu decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale, pentru fiecare inculpat, legislația primară și cea secundară pretins a fi fost încălcată, dar și pentru a face eventuale precizări cu privire la celelalte aspecte privind încadrarea juridică a faptelor (forma infracțiunii) și forma participației penale.

I.7 Ulterior, la data de 12.04.2017 și 24.04.2017, Ministerul Public a transmis Înaltei Curți precizări cu privire la legislația primară și legislația secundară apreciată ca fiind încălcată cu privire la faptele de abuz în serviciu pentru care inculpații au fost trimiși în judecată.

Prin aceste precizări, sub aspectul legislației primare, ***pe lângă Legea nr.53/2003 (inițial menționată prin rechizitoriu și în camera preliminară), pentru inculpații A., H. și I. au fost indicate și dispoziții din Legea nr.188/1999 (Statutul funcționarilor publici) și Legea nr.7/2004 (Codul de conduită a funcționarilor publici).***

I.8 prin încheierea din data de 25.04.2017, Înalta Curte, în temeiul art.375 alin.3 din Codul de procedură penală, a respins cererile de judecare în procedură simplificată formulate de 4 dintre inculpați, motivele fiind menționate în încheiere.

În consecință, ***Înalta Curte a dispus efectuarea cercetării judecătorești a întregii cauze și față de toți inculpații; de altfel, pe de-o parte, ceilalți inculpați au contestat toate probele administrate în cursul urmăririi penale, iar pe de altă parte, acuzarea a solicitat administrarea probelor de la urmărirea penală, pe parcursul cercetării judecătorești, fiind readministrate toate probele de la urmărirea penală, fiind administrate și probe noi solicitate de apărare.***

În raport cu situația procesuală a cauzei la data de 3.10.2017, inculpatul G. a arătat că revine asupra solicitării de judecare a cauzei prin procedura simplificată, Înalta Curte luând act de această manifestare de voință procesuală.

În urma efectuării cercetării judecătorești conform procedurii comune, și față de toți inculpații, cu readministrarea tuturor probelor de la urmărirea penală și cu administrarea unor probe noi, se poate dispune față de toți inculpații oricare dintre soluțiile prevăzute de art.396 C.pr.pen., evident cu observarea disp. art.396 alin.10 C.pr.pen. care arată că ***„în caz de condamnare ... limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime...”***.

Din examinarea acestor dispoziții legale, astfel cum s-a statuat constant și în jurisprudența ulterioară anului 2014, în cazul inculpaților care au recunoscut faptele și au solicitat aplicarea procedurii simplificate, iar instanța a respins cererea de judecare în procedura simplificată, judecând cauza penală conform procedurii comune, reducerea limitelor de pedeapsă are loc ***numai în cazul în***

care se dispune condamnarea pentru una sau mai multe dintre infracțiunile din rechizitoriu.

I.9 La examinarea chestiunilor de drept incidente în cauza penală, opinia separată a avut în vedere următoarele:

I.9.a) - decizia nr.599/21.10.2014 a Curții Constituționale a României în care se arată următoarele cu privire la noțiunile de „**acuzatie**” și de „**notificare/aducere la cunoștință a acuzației**” (**paragraful nr.33 și paragraful nr.45 al deciziei nr.599/21.10.2014 a Curții Constituționale a României**):

„Conceptul de „**acuzatie în materie penală**” trebuie înțeles în sensul Convenției și poate fi definit drept „**notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale**”, definiție care depinde, de asemenea, de existența sau absența unor „**repercusiuni importante asupra situației (suspectului)**” (a se vedea Hotărârea din 27 februarie 1980, pronunțată în Cauza Deweer împotriva Belgiei, paragraful 46; Hotărârea din 15 iulie 1982, pronunțată în Cauza Eckle împotriva Germaniei, paragraful 73.). **Codul de procedură penală român consacră trei modalități de acuzație în materie penală reglementate de art.307 referitor la aducerea la cunoștință a calității de suspect, art.309 referitor la punerea în mișcare a acțiunii penale și la aducerea la cunoștință a calității de inculpat și art.327 lit.a) referitor la rezolvarea cauzelor prin emiterea rechizitoriului și sesizarea instanței de judecată. Dacă în primele două situații, notificarea oficială constă în aducerea la cunoștință a calității de suspect înainte de prima sa audiere și în comunicarea către inculpat a ordonanței prin care s-a pus în mișcare acțiunea penală care, de asemenea, este chemat în vederea audierii, în cea de-a treia situație, notificarea oficială constă în comunicarea către inculpat a unei copii certificate a rechizitoriului în condițiile art.344 alin.(2) din același cod ce dispune cu privire la procedura camerei preliminare”.**

„Totodată, Curtea constată că **garanțiile procedurale referitoare la dreptul la un proces echitabil ce guvernează întreaga procedură referitoare la temeinicia unei acuzații în materie penală trebuie să dubleze și procedura ce ține de instituirea definitivă a legalității acuzației stabilită prin încheierea judecătorului de cameră preliminară de începere a judecății.**”.

I.9.b) - sentința Înaltei Curți prin care, anterior, a fost examinată și soluționată această chestiune de drept (sentința penală nr.1057/2016 a Secției penale, soluție adoptată în unanimitate de cei 3 judecători, confirmată cei 5 judecători prin decizia penală nr.117/2018 ai Completului de 5 judecători), în care se menționează următoarele cu privire la noțiunile de „**acuzatie**” și de „**notificare/aducere la cunoștință a acuzației**”:

„**Prioritar verificării corespondenței dintre împrejurările faptice reținute prin actul de sesizare a instanței și tiparul normelor de incriminare în care au fost încadrate, Înalta Curte constată că precizările și completările făcute de procuror, cu ocazia dezbaterilor, în legătură cu dispozițiile din legislația primară, despre care s-a susținut că au fost încălcate de inculpata, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, la momentul soluționării plângerii formulate de S.C. Ș. S.A., nu pot fi supuse controlului jurisdicțional întrucât**

exced acuzațiilor aduse prin rechizitoriu, a cărui regularitate a fost verificată cu caracter de autoritate de lucru judecat în procedura de cameră preliminară”.

Procedând astfel, se constată că procurorul a modificat acuzațiile inițiale aduse inculpatei prin rechizitoriu și care au fost precizate în mod definitiv în etapa camerei preliminare, modalitate interzisă de norma procesual penală care, așa cum s-a arătat anterior, limitează cercetarea judecătorească și, implicit, dezlegarea dată raportului juridic de drept penal la împrejurările faptice consfințite, cu autoritate de lucru judecat, la momentul la care se dispune începerea judecății de către judecătorul de cameră preliminară”.

În consecință, cu privire la completarea textelor de legislație primară pretins a fi fost încălcate de către cele 3 inculpate, ulterior finalizării procedurii camerei preliminare și citirii rechizitoriului, s-au reținut toate aspecte menționate la pct.I.1-I.7, rechizitoriul și trimiterea în judecată fiind ulterioare publicării deciziilor nr. 599/2014 și nr.405/2016 ale Curții Constituționale a României, dar și **principiile expuse în sentința Înaltei Curți anterior menționată, rămasă definitivă prin decizia Completului de 5 judecători.**

Principiile expuse în sentința Înaltei Curți (*dezvoltate în paginile 11, 23-24, 28, 44-47 ale sentinței*) sunt, mutatis mutandis, pe deplin aplicabile și în prezenta cauză penală, cel esențial constând în faptul că dezlegarea dată raportului juridic de conflict drept penal la împrejurările faptice, dobândesc autoritate de lucru judecat la momentul la care se dispune începerea judecății de către judecătorul de cameră preliminară, prin încheierea pronunțată în temeiul art.346 alin.2 din Codul de procedură penală, definitivă prin încheierea pronunțată în calea contestației conf. art.347 din Codul de procedură penală.

* * *

II. aspecte prealabile cu privire la încadrarea juridică, inclusiv cu privire la forma infracțiunilor și forma participației penale a inculpaților:

II.1 chestiunea de drept referitoare la forma infracțiunilor și forma participației penale a inculpaților a fost expusă de apărare și acuzare, atât în procedura de cameră preliminară, cât și în cursul judecății în primă instanță.

În sinteză, aceste aspecte au fost stabilite de acuzare prin următoarele acte procesual-penale, adrese de răspuns ale Ministerului Public și încheieri de ședință:

- ordonanțele procurorului din data de 03.06.2016 (pag.33-38) și din data de 06.06.2016;
- rechizitoriu;
- adresa de răspuns a Ministerului Public din 31.08.2016 (pag.24-25);
- încheierea din data de 23.05.2017 în care sunt consemnate concluziile reprezentantului Ministerului Public (pag.4-5).

În final, s-a reținut, că acuzarea a încadrat faptele inculpaților, după caz, în două infracțiuni aflate în concurs real (art.33 lit.a C.pen. ant.): infracțiunea de

abuz în serviciu și infracțiunea de fals intelectual (pentru unii dintre inculpați), respectiv, doar infracțiunea de abuz în serviciu.

Cu referire la forma infracțiunii, din actele anterior menționate, s-a reținut că acuzarea a apreciat că, atât infracțiunea de abuz în serviciu, cât și infracțiunea de fals intelectual, au fost săvârșite ca infracțiune unică continuă, chiar dacă se referă la două persoane angajate și la mai multe înscrisuri întocmite de fiecare dintre inculpați.

II.2 Doctrina juridică, în unanimitate, încă de la elaborarea lucrării de referință „Explicații teoretice ale codului penal român” având ca autori pe Vintilă Dongoroz și alții (Ed. Academiei, București, 1972) a statuat, în sinteză, că *infracțiunea de abuz în serviciu are caracter subsidiar în raport cu alte infracțiuni săvârșite de funcționari.*

Ulterior, în doctrina juridică ulterioară, până la zi, au fost enunțate pe larg argumentele acestui caracter subsidiar, fiind exprimate următoarele idei:

- *incriminarea din art. 297 din Codul penal are un caracter general, norma juridică fiind subsidiară. Ori de câte ori regăsim forme ale abuzului în serviciu incriminate distinct, vom folosi acele norme juridice care reprezintă, în raport, cu art. 297 din Codul penal, cazul special;*

- *caracterul subsidiar al infracțiunii de abuz în serviciu care, practic, se va reține de fiecare dată când elementul material nu îndeplinește elementele de tipicitate ale unei alte infracțiuni prevăzute ori în Codul penal, ori în legile penale speciale;*

- *fapta are un caracter subsidiar, asta înseamnă că poate fi reținută doar dacă nu este aplicabil vreun alt text de incriminare a faptei comise de agent;*

- *subsidiaritatea se raportează la acele texte de incriminare care au ca subiect activ un funcționar, și nu la orice infracțiune comisă de acea persoană;*

- *principiul non bis in idem reprezintă un principiu de drept procesual penal, având însă și o componentă de drept substanțial (elementul „idem”) ce reflectă interdicția unei valorificări multiple din perspectivă penală a unei conduite unice realizată de agent, împiedicând aplicarea simultană a mai multor texte de lege atunci când semnificația juridică a faptei este acoperită integral de o unică normă de incriminare. Incidența principiului non bis in idem în contextul concursului de calificări este susținută și de dreptul comparat, arătându-se că prohibiția dublei urmăriri și condamnări se aplică nu doar în cazurile în care acuzatul este judecat în procese diferite, ci și în ceea ce privește aceeași cauză penală;*

- *principiul specialității presupune aplicarea cu preferință a normei care cuprinde circumstanțele de o manieră mai exhaustivă, norma mai specifică conduitei săvârșite, în detrimentul normei generale, în virtutea adagiului „specialia generalibus derogant” (norma specială derogă de la norma generală), fiind categoria cea mai frecvent analizată în doctrina română.*

Acest caracter subsidiar al infracțiunii de abuz în serviciu a fost acceptat și în jurisprudență, inclusiv la **Înalta Curte de Casație și Justiție (cu titlu de exemplu, deciziile nr. 1019/1996 și nr.5058/2004).**

Nu în ultimul rând, principiul subsidiarității unei infracțiuni, în raport, cu altă infracțiune a fost examinat și soluționat de Înalta Curte chiar prin

intermediul procedurii unificării practicii judiciare (**decizia nr.4/2016 a Înaltei Curți pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii**) în care este expus următorul principiu:

„39. Nu în ultimul rând, Înalta Curte apreciază că, din perspectiva conținutului său constitutiv, infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 implică, în esență, o inducere în eroare a autorității contractante, prin folosirea unor înscrisuri inexacte sau false, reprezentând, prin urmare, **o formă specială de fraudă regăsită în domeniul accesării fondurilor comunitare, ce nu ar putea fi reținută simultan cu incriminarea generală prevăzută de art. 215 din Codul penal din 1969.**

40. Un alt argument în favoarea reținerii infracțiunii unice prevăzute de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 este acela că, **prin folosirea unui singur înscris inexact sau fals, în scopul inducerii în eroare a autorității contractante, pentru obținerea de fonduri comunitare, nu se pot comite două infracțiuni în concurs ideal, respectiv cea prevăzută de norma specială, împreună cu infracțiunea tip de înșelăciune prin uzitarea de mijloace frauduloase.**

41. Se constată că a îmbrățișa opinia comiterii a două infracțiuni contra patrimoniului, una prevăzută de **norma specială**, iar cealaltă reglementată prin **norma generală** (în concurs ideal), înseamnă a accepta că, în procesul penal, calitate de persoană vătămată și, respectiv, de parte civilă o are atât Uniunea Europeană, cât și statul român, și în niciun caz autoritatea contractantă.

42. În cazul în care legea nouă este considerată mai favorabilă, Înalta Curte a apreciat că niciuna dintre instanțe nu a aplicat, în mod corect, legea, deoarece **încadrarea juridică corectă a faptei penale analizate vizează doar infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000.**

43. Referitor la infracțiunea de obținere ilegală de fonduri, prevăzută de art. 306 din Codul penal, Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii consideră că aceasta se apropie sensibil de o incriminare specială a unor modalități concrete de comitere a infracțiunii de înșelăciune în formă agravată, prin folosirea de mijloace frauduloase.

46. Norma prevăzută de art. 306 din Codul penal sancționează **o formă specifică de inducere în eroare** comisă prin folosirea ori prezentarea de documente sau date false, inexacte ori incomplete, pentru primirea aprobărilor sau garanțiilor necesare acordării finanțărilor obținute sau garantate din fonduri publice.

49. Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii apreciază că fapta de înșelăciune și/sau de obținere ilegală de fonduri nu poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, fiind imposibilă identificarea a două valori sociale distincte care să justifice pluralitatea de infracțiuni, iar **o astfel de încadrare juridică ar pune în discuție conformitatea acesteia, din perspectiva principiului non bis in idem**”.

În consecință, s-au examinat acuzațiile aduse inculpaților din perspectiva concursului de infracțiuni, **concurs real conform rechizitoriului**, respectiv, infracțiunea de abuz în serviciu în forma continuă, pe perioadele de timp expres menționate în rechizitoriu pentru fiecare inculpat, și infracțiunea de fals

intelectual în forma continuă, în aceleași perioade de timp menționate în rechizitoriu.

II.3 în raport cu cele deja menționate, s-a constatat că, potrivit descrierii faptelor în prezenta cauză penală, aceeași faptă, constând în întocmirea de către un funcționar, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a unor înscrisuri false nu poate justifica reținerea în concurs real ori chiar ideal, atât a infracțiunii de abuz în serviciu, cât și a infracțiunii de fals intelectual, deoarece întocmirea acelor înscrisuri false reprezintă o formă specială a abuzului în serviciu, incriminarea faptei ca infracțiune de fals intelectual având caracter special, în raport, cu incriminarea faptei ca abuz în serviciu.

De altfel, în lipsa altor precizări ale acuzării, prin chiar reținerea concursului real (art.33 lit.a din Codul penal ant.) se poate deduce că în cazul inculpaților trimiși în judecată pentru cele două infracțiuni, ***prin rechizitoriu s-a aplicat, în mod real, principiul enunțat anterior, faptele de falsificare a înscrisurilor fiind încadrate juridic ca infracțiune de fals intelectual, distinct de celelalte fapte descrise la secțiunea în drept a rechizitoriului și care au fost încadrate juridic ca infracțiune de abuz în serviciu, infracțiunile fiind în concurs real.***

II.4 o consecință a acestei forme a infracțiunilor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată (forma continuă) constă în aceea că, în măsura în care se constată că unele fapte (acțiuni/inacțiuni care reprezintă elementul material al infracțiunii), pe anumite perioade de timp sau la anumite date, nu există, nu au fost săvârșite de inculpați ori nu prezintă tipicitatea infracțiunii, această constatare nu este de natură a conduce la soluția schimbării încadrării juridice ori la soluția achitării, ci doar la înlăturarea acestora din conținutul formei continue a infracțiunii.

* * *

III. aspecte prealabile impuse de aplicarea în prezenta cauză penală a deciziilor nr.405/2016 și nr.392/2017 pronunțate de Curtea Constituțională a României:

III.1 conform ***art.147 alin.4 din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii, inclusiv pentru instanțele judecătorești.***

Ulterior publicării deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale, doctrina și jurisprudența, în covârșitoare majoritate, au reținut că această decizie este una „**interpretativă**”, iar nu una prin care s-a constatat neconstituționalitatea unui text de lege, adică o decizie în sensul celor prev. în art.147 alin.1 din Constituție care ar produce consecințele juridice din acest aliniat.

III.2 de asemenea, în acord cu multiplele decizii ale Curții Constituționale, doctrina și jurisprudența au stabilit că ***aplicarea obligatorie a unei decizii a Curții Constituționale nu se referă numai la obligativitatea aplicării „dispozitivului” deciziei, ci și la „considerentele” acesteia deoarece numai în acest mod pot fi înțelese și aplicate deciziile Curții Constituționale, considerentele și dispozitivul decizii fiind un „tot unitar” sub aspect juridic.***

Decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale fiind una „interpretativă”, examinarea și aplicarea de către instanță a considerentelor (părți expositive) este cu, atât mai importantă, deoarece numai în acest fel există posibilitatea reală și efectivă de aplicare a acesteia.

Opinia separată a constatat că această decizie interpretativă a Curții Constituționale a intervenit în domeniul dreptului penal substanțial, mai precis în **materia incriminării faptei** săvârșite în exercitarea de către funcționar a serviciului.

Or, spre deosebire de normele dreptului procesual, **normele dreptului penal substanțial nu pot fi aplicate printr-o interpretare extensivă ori prin analogie, fiind norme de strictă interpretare.**

În **jurisprudența C.E.D.O.**, interpretarea și aplicarea normelor de incriminare, dar și limitele acestei interpretări și aplicări, a fost examinată în numeroase cauze, inclusiv în cauze contra României.

Astfel, în art.7 al **Convenției europene a drepturilor omului** este consacrat principiul legalității infracțiunilor și pedepselor. Același articol impune, totodată, și ca **legea penală să nu fie aplicată în mod extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu prin analogie.** În consecință, legea penală trebuie să definească în mod clar infracțiunile și să stabilească clar pedepsele pentru acestea. Această condiție este îndeplinită atunci când cetățeanul poate ști, plecând de la textul unei norme penale și, la nevoie, cu ajutorul interpretării date de instanțe, care sunt actele de conduită (acțiuni sau inacțiuni) care îi pot atrage răspunderea penală.

Dreptul intern este conform acestor principii, elocvente fiind **dispozițiile art.2 din Codul penal.**

În **jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului** (cauzele Hashman și Harrup contra Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, 1999, Soros contra Franța, 2011, Karademirci contra Turcia, 2005, Iordachi și alții contra Moldova, 2009, Sunday Times contra Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, 1979, Rekvényi contra Ungariei, 1999, Rotaru contra România, 2000, Damman contra Elveția, 2005, etc.) și a **Curții Constituționale a României** (deciziile nr. 1470/2011, 1483/2011, 453/2008, 710/2009, 189/2006, 61/2007 etc.), dar și în **doctrina juridică și în jurisprudența națională**, s-a arătat că, pentru ca o normă să poată fi considerată lege, se cer a fi îndeplinite următoarele 3 condiții: **accesibilitatea normei, claritatea și previzibilitatea normei.**

Astfel, s-a menționat, în primul rând, **existența obligației statelor de a adopta norme de incriminare enunțate în termeni suficient de clari pentru a li se asigura previzibilitatea.**

De asemenea, în mod constatat s-a arătat că, pe lângă condiția ca legile penale să fie clare, ele trebuie și să fie interpretate în sens strict, mai ales în cazul celor de incriminare a faptelor.

Această condiție impune, în primul rând, sancționarea penală a unei fapte numai dacă se încadrează într-un text al unei legi penale. O a doua cerință se referă la faptul că, deși Curtea Europeană a Drepturilor Omului și logica sistemului judiciar recunosc judecătorilor o anumită putere de apreciere, adică o

marja de interpretare a normei de drept penal substanțial, s-a precizat - de la bun început - că dreptul penal funcționează după **regula interpretării stricte a legii care incriminează fapte, că judecătorul, în domeniul dreptului penal substanțial, cu referire la normele de incriminare, dispune de o marja de interpretare extrem de restrânsă, acestuia fiindu-i interzis să extindă definiția unor infracțiuni pentru a include, în conținutul acestora, noi fapte sau alte fapte care nu au fost avute în vedere de legiuitor la elaborarea normei de incriminare.**

Astfel, art. 7 interzice „falsa interpretare” (ipoteza în care judecătorul, sub acoperirea unei aparente interpretări a textului legal, decide ca acesta să se aplice dincolo de limitele stabilite de legiuitor), adică extinderea domeniului aplicabilității normei de drept penal, întrucât o astfel de interpretare ar conduce la o prea mare incertitudine asupra domeniului incident al normei penale.

Principiul securității juridice se corelează cu un alt principiu, dezvoltat în dreptul comunitar, și anume **principiul încrederii legitime**. Potrivit **jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene** principiul încrederii legitime impune ca **legislația să fie clară și predictibilă, unitară și coerentă**; de asemenea, impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice, stabilitatea regulilor instituite prin acestea (cauzele *Facini Dori v. Recre*, 1994, *Foto-Frost v. Hauptzollant Lübeck*. Ost, 1987).

Cu privire la **interzicerea aplicării extensive a legii penale (în materia incriminării faptelor)**, este necesară menționarea unor dintre argumentele **Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României, Hotărârea din 24 mai 2007** (în care, prin decizia nr.679/2008, în urma revizuirii potrivit art.408 C.pr.pen., Completul de 9 judecători de la Î.C.C.J. a dispus achitarea inculpaților):

„33. Curtea amintește că art. 7 alin. 1 din Convenție consacră, în general, principiul legalității delictelor și pedepselor (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) și interzice, în deosebi, aplicarea retroactivă a dreptului penal atunci când se face în detrimentul acuzatului (*Kokkinakis împotriva Greciei, Hotărârea din 25 mai 1993, seria A nr. 260-A, p. 22, paragraful 52*). În timp ce interzice în special extinderea domeniului de aplicare a infracțiunilor existente la faptele care, anterior, nu constituiau infracțiuni, el ordonă de asemenea să **nu se aplice legea penală în mod extensiv în detrimentul acuzatului, de exemplu prin analogie**. Reiese că legea trebuie să definească clar infracțiunile și pedepsele care le sancționează (*Achour împotriva Franței [GC], nr. 67335/01, paragraful 41, 29 martie 2006*).

37. Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielile ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, **cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și evident previzibilă** (*S.W. împotriva Regatului Unit al Marii Britanii, Hotărârea din 22 noiembrie 1995, seria A nr. 335-B, p. 41, paragraful 36*).

40. În opinia Curții, chestiunea ce îi este supusă atenției face trimitere la principiile generale de drept, în special de drept penal. Ca o consecință a

*principiului legalității condamnărilor, **dispozițiile de drept penal sunt supuse principiului de strictă interpretare.***”

În consecință, textul incriminator al faptei de abuz în serviciu, ca text aparținând dreptului penal substanțial, trebuie interpretat și aplicat în concordanță cu decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale (**decizie interpretativă a textului incriminator al faptei, obligatorie conform dispozițiilor constituționale**), mai ales în condițiile în care legiuitorul nu a intervenit pentru implementarea acesteia în Codul penal, deoarece numai în acest mod instanța de drept comun poate aplica textul incriminator în concordanță cu Constituția României și, totodată, în concordanță cu jurisprudența C.E.D.O. (principiile instanței europene fiind preluate și integrate în decizia C.C.R.).

III.3 în considerentele deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale există numeroase paragrafe care au incidență în prezenta cauză penală sub aspectul tipicității infracțiunii de abuz în serviciu, deci obligatoriu a se avea în vedere la soluționarea cauzei, preluarea paragrafelor fiind **necesară** pentru corecta aplicare a acesteia:

„50. Analizând *dispozițiile criticate*, Curtea constată că *fapta incriminată trebuie să fie săvârșită în exercitarea atribuțiilor de serviciu*. Curtea reține că **neîndeplinirea unui act și îndeplinirea defectuoasă a unui act reprezintă modalități de realizare a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu**. Astfel, Curtea apreciază că *acestea sunt elemente care contribuie la configurarea infracțiunii de abuz în serviciu*. Din această perspectivă, Curtea observă că, *privitor la îndatoririle legate de o anumită funcție sau de un anumit loc de muncă, există un complex de norme, unele cuprinse în acte normative cu caracter general, privind îndatoririle angajaților în genere, altele, în acte normative cu caracter special*. Îndeplinirea unei atribuții de serviciu implică manifestarea de voință din partea persoanei în cauză, care se concretizează în *acțiunile efective ale acesteia și care are ca scop ducerea la bun sfârșit/realizarea obligației prescrise*. Realizarea acestui demers se raportează atât la *un standard subiectiv/intern al persoanei care exercită atribuția de serviciu, cât și la un standard obiectiv*. Standardul subiectiv ține de forul intern al persoanei respective, iar măsura în care acesta este atins ține de autoevaluarea a acțiunilor întreprinse. Standardul obiectiv are ca element de referință **principal** *normativul actului care reglementează atribuția de serviciu respectivă*.

53. Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea apreciază că, *deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „defectuos” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii*. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o *circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuositatea trebuie analizată*. Curtea observă că *doctrina a apreciat că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuositatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea*

îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuoșității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la a arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

56. Totodată, **Curtea apreciază că raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată.**

58. Examinând jurisprudența în materie referitoare la legislația la care organele judiciare se raportează în determinarea actului ce intră în sfera atribuțiilor de serviciu a subiectului activ al infracțiunii de abuz în serviciu și, în consecință, a stabilirii neîndeplinirii sau îndeplinirii defectuoase a acestuia, Curtea reține că acestea au în vedere o sferă largă. Curtea observă că, în stabilirea săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, organele judiciare au în vedere, pe lângă prescripțiile normative ale legii, și încălcarea anumitor obligații prevăzute prin hotărâri ale Guvernului; încălcarea anumitor ordine de zi pe unitate care prevedeau expres activitățile pe care trebuia să le execute militarii; încălcarea eticii și a deontologiei profesionale. Totodată, Curtea constată că inclusiv doctrina precizează că atribuțiile de serviciu, ca o componentă a stabilirii, derulării și încetării raporturilor de muncă, sunt caracterizate prin varietate, acestea rezultând din acte normative, instrucțiuni sau dispoziții ale organelor competente (fișa postului), altele decât reglementările penale în vigoare.

60. Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art.246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art.297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, **Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului.** Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

61. Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. **Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar**

prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art.73 alin.(1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art.115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) **neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice.**

65. În concluzie, **în materie penală, principiul legalității incriminării, „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege”, impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale.**

75. Pe de altă parte, Curtea reține că infracțiunea de abuz în serviciu este o **infracțiune de rezultat**, urmarea imediată a săvârșirii acestei fapte fiind cauzarea unei pagube ori a unei vătămări a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. **Curtea constată că legiuitorul nu a reglementat un prag valoric al pagubei și nici o anumită intensitate a vătămării, ceea ce determină instanța de contencios constituțional să concluzioneze că, indiferent de valoarea pagubei sau intensitatea vătămării rezultate din comiterea faptei, aceasta din urmă, dacă sunt îndeplinite și celelalte elemente constitutive, poate fi o infracțiune de abuz în serviciu.**

77. Astfel, Curtea observă că, potrivit art.247 alin.(2) din Legea nr.53/2003- Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 18 mai 2011, **„abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici”.**

III.4 în considerentele **deciziei nr.392/2017 a Curții Constituționale**, pronunțată chiar în prezenta cauză penală, sunt reluate principiile expuse în decizia nr.405/2016, suplimentar fiind adăugate următoarele:

„32. Cu privire la dispozițiile art.248 din Codul penal din 1969, Curtea Constituțională nu s-a pronunțat în mod expres, însă întrucât în cuprinsul acestora se regăsește sintagma „îndeplinește în mod defectuos”, raționamentul instanței cu privire la modalitatea de interpretare a acesteia este aplicabil *mutatis mutandis*.

34. Or, raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară.

48. Având în vedere cele expuse în prealabil, în prezent, **orice acțiune sau inacțiune a persoanei care se circumscrie calităților cerute subiectului activ, indiferent de gravitatea faptei săvârșite, poate intra în sfera normei de incriminare, constatare ce a determinat Curtea să formuleze rezerve cu privire**

la modalitatea de exprimare a voinței legiitorului când a incriminat fapta de abuz în serviciu.

60. Prin urmare, Curtea constată că analiza întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de dispozițiile art.13² din Legea nr.78/2000 trebuie să se raporteze la dispozițiile art.246, art.248 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin.(1) din Codul penal, **astfel cum acestea au fost reconfigurate prin Decizia nr.405 din 15 iunie 2016 și prin prezenta decizie, dispoziția criticată fiind o normă incompletă, de trimitere.**

* * *

IV. opinia separată cu privire la examinarea acuzațiilor aduse inculpaților din perspectiva deciziilor nr.405/2016 și nr.392/2017 ale Curții Constituționale referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu:

În raport, cu acuzațiile concrete aduse inculpaților, conform opiniei separate, aceștia pot fi grupați după cum urmează:

a) inculpații acuzați pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în formă continuă, în calitate de autori (A., G., H., I., J., F., D., B.).

Această primă grupare este susceptibilă de două subcategorii:

a.1) inculpații care au avut, pe diferite intervale de timp, funcția de director executiv/director general (A., G. și H.).

a.2) inculpații care nu au avut niciodată funcția de director executiv/director general (I., J., F., D., B.).

b) inculpații acuzați pentru complicitate la abuz în serviciu (C. și K.).

c) inculpatul acuzat pentru instigare la abuz în serviciu (E.).

* * *

V. motivarea opiniei separate/opiniilor separate din sentința penală:

V.1 motivarea opiniei separate cu privire la inculpații care, potrivit acuzării, au avut, pe diferite intervale de timp, funcția de director executiv/director general (G. și H.).

Din corelarea acuzațiilor aduse celor două inculpate angajate la DGASPC (C. și K.) cu acuzațiile aduse celor trei inculpați care au îndeplinit, pe diferite intervale de timp, funcția de director executiv/director general al DGASP rezultă următoarele:

- Fapta inculpatei C. care, în perioada 20 iulie 2005 – 31 decembrie 2013, în calitate de angajat al DGASPC în baza contractului individual de muncă nr.389 din 20.07.2005, în funcțiile de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada 20.07.2005 – 03 iulie 2009), referent și ulterior inspector în cadrul Serviciului secretariat (în perioada 3 iulie 2009 – 27 decembrie 2010), inspector în cadrul Serviciului Administrativ (27 decembrie 2010 – 01 iunie 2012) și educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat Copilului și familiei (în perioada 01 iunie 2012-31 decembrie 2013), **deși nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, și deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată, conțin mențiuni fictive:** - a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale pentru anul 2008; -

a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010; -a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013; - a semnat înscrisurile denumite "nota informativă nr. 257 din 19.07.2012", "chestionar din 19.07.2012, "nota informativă nr. 141 din 04.07.2013", "notă informativă nr. 285 din 14.08.2012", notă informativă nr. 393 din 04.12.2012 și "referat nr. 119 din 04.06.2013", "referat nr. 321 din 11.09.2012" și "referat nr. 104 din 22 mai 2013", ca fiind întocmite de aceasta, deși în realitate au fost întocmite de martorul B3., creând aparența că s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată în cadrul DGASPC, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 76.134 lei (aferele perioadei 20 iulie 2005 – 31 decembrie 2013) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare,

- Fapta inculpatei **K.** care, **în perioada 22 mai 2006 – 27 decembrie 2010, în calitate de angajat al DGASPC** în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006, în funcțiile de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (perioada 22.05.2006 – 03 iulie 2009), referent în cadrul Serviciului secretariat (perioada 3 iulie 2009 – 27 decembrie 2010), **deși nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului,** și deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată, conțin mențiuni fictive: - a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale pentru anul 2006; - a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale pentru anul 2008, - a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010 ; - a semnat condicile de prezență inclusiv pentru perioada în care a absentat nemotivat, creând aparența că s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată în cadrul DGASPC, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 33.019 lei (perioada 22 mai 2006 – 27 decembrie 2010) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Corelativ acestor acuzații, în rechizitoriu se arată, cu privire la cei trei inculpați care au avut calitatea de director executiv/director general al DGASPC următoarele:

1 - Fapta inculpatei **A.** constând în aceea că, în perioada 7 iulie 2006 – 31 decembrie 2013, în calitate de **director executiv al DGASPC**, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu:

A) **deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al DGASPC nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului** în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010:

- **nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia,** având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor

salariale în cuantum de 32.305 lei (pentru perioada 07.07.2006 - 06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;

B) deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului, în perioada 07.07.2006 – 31.12.2013:

- **nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia**, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 70.517 lei (pentru perioada 07.07.2006 – 01.01.2014), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;

2 - Fapta inculpatului **G.** constând în aceea că, în perioada 20 – 28 iulie 2005, 29 august – 20 septembrie 2005, în calitate de **director executiv** al DGASPC, și în perioada 01- 29 august 2005, 21 septembrie 2005 – 31 ianuarie 2007, în calitate de șef serviciu în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, ce avea în directă coordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, **deși cunoștea că inculpatele C. și K., angajate la DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-au prezentat la serviciu și nu au respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului,**

- **nu a întreprins niciun demers de sancționare a celor două angajate**, pe care le-a avut subordonate, având în vedere că acestea nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte ce au permis acestora să își încaseze în mod necuvenit drepturile salariale aferente perioadei 20.07.2005-01.02.2007, în cuantum total de 11.043 lei (8359 lei, pentru inculpata C. și 2684 lei pentru inculpata K.),

3 - Fapta inculpatei **H.** constând în aceea că, în perioada 29.07.2005 – 28.08.2005, 21.09.2005 – 06.07.2006, în calitate de **director executiv** al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, și în perioada 27.12.2010 – 01.06.2012, în calitate de director executiv adjunct economic al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu:

- **deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada 29.07.2005 – 06.07.2006), respectiv inspector în cadrul Serviciului administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare (în perioada 27.12.2010-01.06.2012) (în baza contractului individual de muncă nr.389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins nici un demers pentru sancționarea acesteia**, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 21.931 lei (5.617 lei pentru perioada 29.07.2005 – 06.07.2006, respectiv 16.314 lei pentru

perioada 27.12.2010 – 01.06.2012), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;

- **deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins nici un demers pentru sancționarea acesteia**, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 460 lei (pentru perioada 22.05.2006 - 06.07.2006), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

În lipsa altor precizări ale acușării, urmează a stabili, în concret, în ce constă acuzația **nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia**.

În raport, cu dispozițiile legislației primare menționată în actul de acuzare, este evident că **acuzația se referă la faptul că cele două angajate (C. și K.) nu s-au prezentat la locul de muncă, pe o durată mare de timp, fapt care, conform acușării, ar fi impus „sancționarea” acestora (se deduce că „sancționarea disciplinară” a acestora)**.

În condițiile legislației muncii (Codul muncii, indicat de acuzare ca legislație primară), sancționarea acestor două angajate presupunea efectuarea cercetării prealabile și apoi, gradual sau chiar la prima cercetare prealabilă, aplicarea unei sancțiuni disciplinare, fiind săvârșită o abatere disciplinară gravă (lipsa/neprezentarea la locul de muncă).

Cadrul legal al sancționării disciplinare a salariatului (cu precizarea că cele două persoane au avut calitatea de personal contractual supus legislației comune, respectiv, Codului muncii) era următorul:

ART. 61

Angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații:

a) în cazul în care salariatul a săvârșit o **abatere gravă** sau abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii ori de la cele stabilite prin contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă aplicabil sau regulamentul intern, ca sancțiune disciplinară;

CAPITOLUL II

Răspunderea disciplinară

ART. 247

(1) **Angajatorul dispune de prerogativă disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară.**

(2) **Abaterea disciplinară** este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

ART. 248

(1) Sancțiunile disciplinare pe care le poate aplica angajatorul în cazul în care salariatul săvârșește o abatere disciplinară sunt:

- a) avertismentul scris;
- b) retrogradarea din funcție, cu acordarea salariului corespunzător funcției în care s-a dispus retrogradarea, pentru o durată ce nu poate depăși 60 de zile;
- c) reducerea salariului de bază pe o durată de 1 - 3 luni cu 5 - 10%;
- d) reducerea salariului de bază și/sau, după caz, și a indemnizației de conducere pe o perioadă de 1 - 3 luni cu 5 - 10%;
- e) **desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă.**

ART. 250

Angajatorul stabilește sancțiunea disciplinară aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de salariat, avându-se în vedere următoarele:

- a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită;
- b) gradul de vinovăție a salariatului;
- c) consecințele abaterii disciplinare;
- d) comportarea generală în serviciu a salariatului;
- e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.

ART. 251

(1) Sub sancțiunea nulității absolute, nicio măsură, cu excepția celei prevăzute la art. 248 alin. (1) lit. a), nu poate fi dispusă mai înainte de efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile.

(2) În vederea desfășurării cercetării disciplinare prealabile, salariatul va fi convocat în scris de persoana împuternicită de către angajator să realizeze cercetarea, precizându-se obiectul, data, ora și locul întrevederii.

(3) Neprezentarea salariatului la convocarea făcută în condițiile prevăzute la alin. (2) fără un motiv obiectiv dă dreptul angajatorului să dispună sancționarea, fără efectuarea cercetării disciplinare prealabile.

(4) În cursul cercetării disciplinare prealabile salariatul are dreptul să formuleze și să susțină toate apărările în favoarea sa și să ofere persoanei împuternicite să realizeze cercetarea toate probele și motivațiile pe care le consideră necesare, precum și dreptul să fie asistat, la cererea sa, de către un avocat sau de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este.

ART. 252

(1) Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

În sensul legii, prin „angajator” se înțelege persoana fizică sau juridică ce poate, potrivit legii, să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă (art.14 din Codul muncii).

În cauză este necontestat de apărare faptul că inculpata C. a fost angajată la data când inculpatul G. a îndeplinit funcția de director executiv (în sensul legii „angajator”), iar inculpata K. a fost angajată la data când inculpata H. a îndeplinit funcția de director executiv (în sensul legii „angajator”).

Este, de asemenea, necontestat de acuzare că procedura de ocupare prin concurs și, respectiv, procedura de încheiere și semnare a celor două contracte de muncă, au fost legale.

Acuzația, așa cum s-a arătat anterior, este în sensul că, după semnarea contractelor de muncă, cele două angajate nu s-au prezentat la locul de muncă din cadrul DGASPC, iar aceștia, în calitate de director executiv, ulterior încheierii contractelor de muncă, **nu au întreprins niciun demers pentru sancționarea acestora (sancționarea disciplinară).**

Având în vedere funcția de director executiv îndeplinită de cei trei inculpați menționați care, în sensul legii (Codul muncii – Legea nr.53/2003), erau „angajator”, s-a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, în varianta din rechizitoriu, opinia separată fiind în sensul că, și fără examinarea textelor din Legea nr.188/1999 și Legea nr.7/2004 (motivele fiind menționate anterior), sunt realizate cerințele de tipicitate a infracțiunii de abuz în serviciu deoarece, potrivit legii (Legea nr.53/2003) **angajatorul dispune de prerogativă disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară.**

Legea nu impune o limitare a acestei prerogative disciplinare, angajatorul putând constata direct și nemijlocit, chiar el personal, săvârșirea abaterii disciplinare și, pe cale de consecință, să dispună efectuarea cercetării prealabile.

Condiția efectuării prealabile a cercetării disciplinare nu este o limitare a prerogativei disciplinare a angajatorului, ci doar un mijloc de protejare a angajatului de conduite abuzive ale angajatorului sub aspectul sancționării disciplinare.

Opinia separată în cazul celor doi inculpați, G. și H. a fost consecința următoarelor aspecte de drept și de fapt:

V.1.1 referitor la perioada în care cei doi inculpați au îndeplinit funcția de director executiv, în raport, cu perioada în care inculpata A. a îndeplinit funcția de director executiv/director general al DGASPC, precum și referitor la persoana angajată/persoanele angajate față de care **nu au întreprins niciun demers pentru sancționarea acestora.**

Astfel, conform datelor din rechizitoriu, necontestate de cei trei inculpați:

- inculpata A. a îndeplinit **funcția de director executiv/director general** o perioadă semnificativ mai mare decât cei doi inculpați, fiind numită director executiv și continuând exercitarea acestei funcții (ulterior, denumirea fiind de director general) începând cu iulie 2006; în cazul angajatei C., care nu s-a prezentat la locul de muncă, demisia a intervenit la data de 31.12.2013, iar în cazul angajatei K. aceasta s-a prezentat la locul de muncă din cadrul DGASPC în luna decembrie 2010 (demisia din funcție intervenind la data de 01.05.2014).

- inculpatul G. a îndeplinit funcția de director executiv în două perioade (20.07-28.07.2005 și 29.08 – 20.09.2005), în total **numai 31 de zile**, cu mențiunea că acuzația în sensul că **nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acestora** este limitată numai cu privire la angajata C., deoarece numita K. a fost angajată și, ulterior, nu s-a prezentat la locul de muncă, abia în

anul 2006, perioadă în care acest inculpat nu mai avea funcția de director executiv.

Chiar reținându-se aceste aspecte concrete ale cauzei penale cu referire la inculpatul G., inclusiv cu referire la prejudiciul cauzat DGASPC, se constată că, **formal**, sunt îndeplinite condițiile tipicității infracțiunii de abuz în serviciu (**în acest sens, paragraful 75 din decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale, respectiv, paragrafele 46 și 48 din decizia nr.392/2017 a Curții Constituționale**).

- inculpata H. a îndeplinit funcția de director executiv în două perioade (29.07-28.08.2005 și 21.09.2005-06.07.2006), în total **circa 11 luni**, cu mențiunea că acuzația în sensul că *nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acestora* se referă la ambele angajate C. și K., aceasta cunoscând că ambele nu se prezentau la locurile de muncă din cadrul DGASPC

Și în cazul inculpatei H., reținându-se aceste aspecte concrete ale cauzei penale, inclusiv cu referire la prejudiciul cauzat DGASPC, se constată că, **formal**, sunt îndeplinite condițiile tipicității infracțiunii de abuz în serviciu (**în acest sens, paragraful 75 din decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale, respectiv, paragrafele 46 și 48 din decizia nr.392/2017 a Curții Constituționale**).

În aceste condiții, în opinia separată **se impunea reținerea în favoarea celor doi inculpați (G. și H.) ca circumstanțe atenuante, în sensul celor prev. de art.74 alin.2 C.pen. ant. următoarele împrejurări:**

a) durată foarte scurtă de timp în care au îndeplinit funcția de director executiv, în comparație cu inculpata A.;

b) partea din prejudiciul total cauzat DGASPC, calculat proporțional cu intervalul de timp în care au exercitat funcția de director executiv;

c) numărul de angajați față de care se reține acuzația (doar unul în cazul inculpatului G., respectiv, doi în cazul inculpatei H.);

d) timpul foarte mare care a trecut de la data faptelor până la pronunțarea sentinței (circa 13 ani în cazul inculpatului G. și circa 12 ani în cazul inculpatei H.), acest interval de timp nefiind imputabil conduitei procesuale a inculpaților din prezenta cauză penală.

În consecință, în opinia separată, prin reținerea circumstanței prev. de art.74 alin.2 C.pen., și în raport, cu minimul special al textului incriminator de 3 ani închisoare) conform art.76 alin.1 lit.c din C.pen. ant. pedepsele care se aplică sunt de 3 luni închisoare pentru inculpatul G. și de 5 luni închisoare pentru inculpata H., durata termenului de încercare devenind de 2 ani și 3 luni, respectiv, de 2 ani și 5 luni.

Consecința legală a reținerii circumstanței atenuante, dar și a stabilirii în cuantumul arătat a pedepselor principale, este neaplicarea pedepselor complementare (art.76 alin.3, respectiv, art.65 C.pen. ant.).

V.1.2 Opinia separată în cazul celor doi inculpați, G. și H., în sensul restrângerii acuzațiilor, a fost consecința și a altui aspect de drept impus de **decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale**, în sensul că **nu se poate reține ca activitate infracțională, în cuprinsul infracțiunii de abuz în serviciu, perioadele în care, potrivit rechizitoriului, cei doi inculpați G. și H. nu au mai**

exercitat funcția de director executiv (deci „angajator” în sensul Legii nr.53/2003), având alte funcții în cadrul DGASPC, chiar și dacă inculpați H. a îndeplinit funcția de director executiv adjunct.

Motivarea amplă a acestor aspecte de drept urmează a fi expusă la secțiunea V.2 referitoare la inculpații I., J., F., D., B., toate considerațiile fiind valabile și pentru inculpații G. și H. cu privire la perioadele în care acești doi inculpați nu au mai exercitat funcția de director executiv.

* * *

V.2 motivarea opiniei separate cu privire la inculpații care, potrivit acușării, nu au exercitat niciodată funcția de director executiv/director general în cadrul DGASPC ... (I., J., F., D., B.).

În sinteză, acușarea adusă acestor inculpați este în sensul că, în perioadele și în exercitarea funcțiilor menționate în rechizitoriu, *deși cunoșteau faptul că cele două angajate ale DGASPC, numitele C. și K. nu s-au prezentat la serviciu și nu au respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului:*

- nu au întreprins niciun demers de sancționare a acestora, având în vedere că nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului, **fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale, și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.**

Conform rechizitoriului, în cazul fiecărui inculpat, acușarea se referă, după caz, fie numai la una dintre angajate (C.), fie la ambele angajate (C. și K.).

În lipsa altor precizări ale acușării, opinia separată urmează a stabili conținutul concret al acușății **nu au întreprins niciun demers de sancționare a acestora.**

Spre deosebire de cei trei inculpați care au exercitat funcția de director executiv/director general, pe anumite perioade de timp, **acești inculpați nu au exercitat niciodată funcția de director executiv/director general și, deci, în sensul Legii nr.53/2003 (Codul Muncii) nu au dispus niciodată de „prerogativa disciplinară” prevăzută de Codul muncii pentru „angajator” (în acest sens, art.247 alin.1, art.40 alin.1 lit.e și art.61 lit. a din Legea nr.53/2003).**

În consecință, prin „niciun demers de sancționare” trebuie înțeles faptul că **acești inculpați, pe perioadele și în exercitarea funcțiilor îndeplinite menționate în rechizitoriu, nu au sesizat/nu au formulat o sesizare către „angajator” (director executiv/director general) prin care să sesizeze/să reclame/să denunțe că cele două angajate sau una dintre ele, după caz, nu se prezintă la locul de muncă din cadrul DGASPC**

S-a constatat, astfel, că ceea ce se impută ca faptă cu relevanță penală și, în raport, cu legislația primară menționată, este **o inacțiune** (nu au sesizat directorul executiv/directorul general) că una sau ambele angajate, după caz, conform acușății pentru fiecare inculpat, nu se prezintă la locul de muncă din cadrul DGASPC și, pe cale de consecință, să solicite sancționarea disciplinară a acestora.

Este adevărat că, potrivit doctrinei juridice și jurisprudenței, infracțiunea de abuz în serviciu se poate comite, atât printr-o acțiune, cât și printr-o inacțiune, însă cu privire la săvârșirea infracțiunii prin inacțiune, legiuitorul a fost rezervat în sensul că incriminarea inacțiunii trebuie să se facă în mod limitat/prin excepție și, totodată, că trebuie să fie expres prevăzută în lege că o inacțiune are consecințe penale, deoarece numai în acest fel, pe de o parte, este îndeplinită condiția previzibilității legii penale, iar pe de altă parte, destinatarul normei juridice își poate adapta conduita socială sau profesională.

Acest principiu este expres menționat în decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale, în care se arată (paragraful nr.56):

„56. Totodată, Curtea apreciază că raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată”.

În consecință, în aplicarea deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale, opinia separată urmează a examina în ce măsură inacțiunea imputată inculpaților respectă standardul impus de această decizie, de altfel, standardul impus de C.E.D.O. și jurisprudența C.E.D.O, dar și de legea internă, în materia incriminării inacțiunii.

Din examinarea Legii nr.53/2003 (Codul muncii), cu referire, pe de o parte, la prerogativa disciplinară, iar pe de altă parte, la procedura prealabilă a cercetării disciplinare se constată următoarele:

- „angajatorul”, în cauza prezentă „directorul executiv/directorul general”, este singura persoană care dispune de prerogativă disciplinară (art.247 alin.1);

- „angajatorul” poate constata personal, direct și nemijlocit, că angajatul a săvârșit o abatere disciplinară (art. 40 alin. 1 lit. e și art.247 alin.1);

- „angajatorul” dispune efectuarea cercetării disciplinare prelabile în cazul în care constată că angajatul a săvârșit o abatere disciplinară (art.251).

- procedura răspunderii disciplinare a angajatului este prevăzută de art.247-252 din Legea nr.53/2003 (Codul muncii).

Codul muncii nu instituie, pe de o parte, nici cu titlu general, și nici cu titlu special, obligația angajaților de sesizare a „angajatorului” cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare, iar pe de altă parte, legea nu prevede ca infracțiune inacțiunea constând în neformularea unei sesizări către „angajator” cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare.

Or, în aceste condiții, este incident **paragraful nr.56 din decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale** în materia abuzului în serviciu, în sensul că ***„raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată”.***

Împrejurarea că în acte subsecvente este prevăzută, într-o formă oarecare, o îndatorire a conducătorului/șefului ierarhic etc. al angajatului de

a sesiza „angajatorul” (directorul executiv/directorul general sau, generic, conducerea DGASPC), nu este de natură să atragă, conform deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale, o răspundere penală ci, eventual, doar o răspundere disciplinară a acestora deoarece:

- conform art.247 alin.2 din Codul muncii **„abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici”.**

- în art.260 din Codul muncii sunt prevăzute faptele care constituie contravenții, iar în art.264-265 sunt prevăzute faptele care constituie infracțiuni.

În consecință, în măsura în care fapta în legătură cu munca, acțiunea sau inacțiunea care este săvârșită de persoana angajată/salariat, nu este incriminată de legea penală (nu este prevăzută de lege ca infracțiune), mai ales în cazul „inacțiunii”, aceasta poate fi examinată ca abatere disciplinară.

Așa cum s-a menționat anterior, aceste argumente sunt valabile și în cazul inculpaților G. și H. cu privire ca perioadele de timp menționate în rechizitoriu, perioade în care însă aceștia nu au exercitat funcția de director executiv/director general.

Cu privire la necesitatea sesizării ori la obligația sesizării abaterii disciplinare de către ceilalți coinculpați, subordonați ai directorului executiv/directorului general, în opinia separată s-au reținut următoarele, în raport, cu dispozițiile legislației primare (Codul muncii):

- sesizarea nu era o condiție obligatorie prealabilă pentru exercitarea prerogativei disciplinare a angajatorului;

- sesizarea nu era o condiție necesară exercitării prerogativei disciplinare a angajatorului;

- formularea sesizării de către subordonați nu este prevăzută de Codul muncii (legislație primară) care, în schimb, conferă prerogativa disciplinară absolută angajatorului, acesta putând constata personal, direct și nemijlocit, fapta care atrage răspunderea disciplinară. Corelativ, **inacțiunea constând în neformularea sesizării de către subordonați nu realizează tipicitatea infracțiunii de abuz în serviciu, astfel cum relevă paragraful nr.56 din decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale;**

- prin ea însăși, neformularea unei sesizări privind o abatere disciplinară **nu este de natură să cauzeze o pagubă**, mai ales în condițiile în care „angajatorul” are cunoștință personal și nemijlocit despre respectiva „abatere disciplinară”.

De altfel, probatoriul administrat a relevat că cei trei inculpați (A., G. și H.) au cunoscut că cele două angajate nu s-au prezentat la locul de muncă din cadrul DGASPC, nefiind necesară sesizarea lor de către subordonați, astfel cum rezultă, de exemplu, din următoarele mijloace de probă:

- **martorul B3.:**

„În ce o privește pe C., angajată a DGASPC, fac precizarea că am cunoscut-o pe aceasta cu ocazia angajării, ..., când directorul de atunci, G. ne-a prezentat-o pe C. angajaților de la centrul maternal al DGASPC, spunându-ne că C. este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume”.

- inculpatul G.:

„În ceea ce o privește pe numita C., în perioada în care am deținut funcția de director al DGASPC, știu că aceasta a continuat să lucreze tot la sediul Organizației Județene a P.... ..., eu personal cât am deținut funcția de director...nu am văzut-o pe aceasta să lucreze în cadrul acestei instituții, și cunoșteam, așa cum am și precizat, că aceasta lucra la sediul organizației P.....”

- martora H3.:

„...C. și ...K. ...au fost angajate de către directorii care se aflau la conducerea instituției în aceea perioadă, mai exact C. de către G., iar K. de către R3.. Menționez că încă de la angajare ni s-a spus de către directorii instituției care le-au angajat că cele două angajate nu prea or să vină la serviciu la DGASPC, în cadrul centrelor în care figurau angajate, deoarece acestea vor lucra la sediul organizației P....”.

- martora U1.:

„După ce am fost numită în funcția de șef serviciu contencios și resurse umane, cu ocazia mai multor discuții pe care le-am avut cu directorul DGASPC, A., i-am spus acesteia că cele două persoane nominalizate, ...K. și C., nu se prezintă la serviciu și că ar trebui să le convoace și să le impună să se prezinte la serviciu ...directorul general al DGASPC A. mi-a reproșat că „nu este treaba mea și să-mi văd de treabă deoarece acest aspect nu mă privește pe mine”.

În cazul acestor inculpați (subordonați ai directorului executiv/director general), pe lângă cele deja menționate, **tipicitatea infracțiunii de abuz în serviciu nu este realizată nici cu privire la condiția cauzării „pagubei” pentru DGASPC**

Conform doctrinei juridice, astfel cum s-a menționat și în **paragraful nr.75 din decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale**, infracțiunea de abuz în serviciu este **o infracțiune de rezultat**, urmarea imediată a săvârșirii acestei fapte fiind cauzarea unei pagube.

Din modul de exprimare al acuzațiilor, corelativ cu încadrarea juridică a faptelor, rezultă că, în condițiile în care toți inculpații (cei care au exercitat funcția de director executiv/director general și cei care au exercitat alte funcții în cadrul DGASPC) au fost trimiși în judecată în calitate de autori ai infracțiunii de abuz în serviciu, ar exista un concurs de cauze care au contribuit la cauzarea pagubei (plata salariilor și înscrierea vechimii în muncă în carnetele de muncă).

Or, în condițiile în care cei trei inculpați (A., G. și H.) au avut direct și personal cunoștință de faptul că cele două angajate nu s-au prezentat la locul de muncă din cadrul DGASPC, **nu era nici necesară și nici obligatorie sesizarea lor de către inculpații subordonați, exercitarea prerogativei disciplinare (sanționarea prin desfacerea contractului de muncă pentru abaterea gravă constând în neprezentarea la locul de muncă)** - singura faptă

care, în mod real și efectiv, a condus la plata drepturilor salariale și înscrierea ca vechime în carnetul de muncă - **nefiind condiționată de o astfel de sesizare**. Așa cum s-a menționat, procedura prealabilă a cercetării disciplinare nu era o limitare ori o condiționare a prerogativei disciplinare a angajatorului, ci doar o condiție prevăzută de lege pentru preîntâmpinarea abuzului față de angajat în materia răspunderii disciplinare.

* * *

V.3 o situație specială sub aspect procesual este cea a inculpatei J..

În cursul judecății în primă instanță, inculpata a depus la dosar dovada achitării sumei de 34.339 lei imputată prin rechizitoriu - pct.III.6, pag.150-151 (drepturi salariale încasate necuvenit: 22.560 lei pentru inculpata C. și 11.779 lei pentru inculpata K.).

În dezbateri, prin apărător, inculpata a solicitat, în principal, achitarea, iar în subsidiar, încetarea procesului penal având în vedere dispozițiile legii mai favorabile (art.74/1 C.pen. ant. - acoperirea integrală a prejudiciului cauzat).

Plata sumei de bani care reprezintă prejudiciul imputat prin rechizitoriu, nu echivalează și nu poate fi interpretată ca o „recunoaștere” a săvârșirii infracțiunii, nici expres și nici tacit, ci doar posibilitatea formulării în condiții legale, în cursul dezbaterilor, a unei soluții subsidiare prevăzută de lege (încetarea procesului penal).

Înalta Curte a statuat cu privire la ordinea examinării cazurilor prevăzute de art.10 C.pr.pen. ant. (în prezent art.16 C.pr.pen.) prin decizia Completului de 9 judecători (***decizia nr.608 din 8.12.2003 a Completului de 9 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție***), în care se arată următoarele:

„În cazul când în aceeași cauză subzistă atât impedimente care atrag clasarea sau scoaterea de sub urmărire penală, cât și încetarea urmăririi penale, respectiv atât achitarea inculpatului, cât și încetarea procesului penal, în cursul judecății, conform art. 11 C. proc. pen. procurorul sau, după caz, instanța trebuie să ia în considerare cauzele de clasare și de scoatere de sub urmărire, respectiv de achitare, excluzând cele de încetare a urmăririi penale, respectiv a procesului penal.

Ordinea de prioritate prevăzută în text trebuie respectată și în cazul în care sunt incidente mai multe temeuri de clasare sau de scoatere de sub urmărire penală, respectiv de achitare, sau mai multe cazuri de încetare a urmăririi penale, respectiv de încetare a procesului penal în cursul judecății, în sensul că se face aplicarea celui dintâi caz de împiedecare prevăzut în ordinea enumerării din art. 10 alin. (1) C. proc. pen., omițându-se celelalte”.

În consecință, constatarea incidenței cazului de achitare prev. de art.16 lit. b teza I C.pr.pen., are caracter prioritar, în raport, cu cazul de încetare a procesului penal.

* * *

V.4 motivarea opiniei separate cu privire la inculpații acuzați pentru complicitate la abuz în serviciu (C. și K.).

Conform rechizitoriului, acuzațiile aduse celor două inculpate sunt următoarele:

Fapta inculpatei **C.** care, **în perioada 20 iulie 2005 – 31 decembrie 2013, în calitate de angajat al DGASPC** în baza contractului individual de muncă nr.389 din 20.07.2005, în funcțiile de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada 20.07.2005 – 03 iulie 2009), referent și ulterior inspector în cadrul Serviciului secretariat (în perioada 3 iulie 2009 – 27 decembrie 2010), inspector în cadrul Serviciului Administrativ (27 decembrie 2010 – 01 iunie 2012) și educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat Copilului și familiei (în perioada 01 iunie 2012 – 31 decembrie 2013), **deși nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, și deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată, conțin mențiuni fictive, a semnat mai multe înscrisuri (cele menționate în rechizitoriu), creând aparența că s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată în cadrul DGASPC**, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv **plata drepturilor salariale** în cuantum de 76.134 lei (aferele perioadei 20 iulie 2005 – 31 decembrie 2013) și a **operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă** corespunzătoare, întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de **complicitate la abuz în serviciu** dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.26 din vechiul Cod penal rap. la art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de **complicitate la fals intelectual** prev. de art.26 din vechiul Cod penal rap. la art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit.a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

Fapta inculpatei **K.** care, **în perioada 22 mai 2006 – 27 decembrie 2010, în calitate de angajat al DGASPC** în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006, în funcțiile de referent în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (perioada 22.05.2006 – 03 iulie 2009), referent în cadrul Serviciului secretariat (perioada 3 iulie 2009 – 27 decembrie 2010), **deși nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, și deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată, conțin mențiuni fictive, a semnat mai multe înscrisuri (cele menționate în rechizitoriu), creând aparența că s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată în cadrul DGASPC**, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv **plata drepturilor salariale** în cuantum de 33.019 lei (perioada 22 mai 2006 – 27 decembrie 2010) și a **operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă** corespunzătoare, întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de **complicitate la abuz în serviciu** dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.26 din vechiul Cod penal rap. la art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de **complicitate la fals intelectual** prev. de art.26 din vechiul Cod penal rap. la

art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit.a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

Pentru motivele arătate la pct.II.2-II.3 s-a reținut că, în principiu, aceleași fapte (acțiuni), astfel cum au fost descrise în rechizitoriu, nu pot justifica reținerea ambelor infracțiuni (complicitate la abuz în serviciu și complicitate la fals intelectual).

Conform art.26 din Codul penal ant. „*complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Este de asemenea complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită*”.

În prezenta cauză, examinarea complicității la abuz în serviciu este numai din perspectiva art. 26 teza I din Codul penal ant., respectiv, „*complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală*”.

Conform doctrinei juridice „**înlesnirea**” privește activitățile compliceului desfășurate anterior comiterii infracțiunii care **se situează în faza de pregătire a săvârșirii infracțiunii**, înlesnirea poate consta, atât în activități materiale de procurare a mijloacelor, a instrumentelor, adaptarea acestora pentru săvârșirea infracțiunii ca de ex.: procurarea armei, a cuțitului, a cheilor ce vor fi folosite etc., cât și în activități ce reprezintă o contribuție morală ca: procurarea de informații cu privire la locul și timpul unde urmează să fie săvârșită infracțiunea, întărirea hotărârii infracționale prin sfaturi etc. iar „**ajutorul**” dat de complice privește activitățile desfășurate de acesta **în timpul executării faptei de către autor**, ajutor ce poate consta în oferirea armei cu care se săvârșește infracțiunea, deschiderea unei uși prin care autorul poate fugi de la locul faptei, îndemnul de a continua săvârșirea faptei, asigurarea pazei pentru a da alarma în caz de descoperire a faptei etc.

De asemenea, **complicitatea materială** constă în realizarea de acte de sprijin material ca: procurarea de instrumente, de mijloace, adaptarea instrumentelor sau mijloacelor pentru săvârșirea infracțiunii, înlăturare de obstacole etc. iar **complicitatea morală** constă în acte de sprijin moral în vederea realizării laturii subiective a infracțiunii ca: promisiunea de tăinuire a bunurilor și de favorizare a infractorului, procurarea de date, informații cu privire la locul, timpul unde urmează să fie săvârșită infracțiunea întărirea și menținerea hotărârii infracționale etc.

În doctrină și jurisprudență, se mai face delimitarea între **complicitatea la pregătirea infracțiunii**, care privește activitățile compliceului pentru pregătirea infracțiunii, acte care pot fi la rândul lor de natură morală sau materială (complicitatea la pregătirea infracțiunii mai este cunoscută și sub denumirea de complicitate anterioară) și **complicitate la executarea infracțiunii**, care privește actele executate de complice prin care se dă sprijin autorului, în momentul săvârșirii infracțiunii ca de ex.: încurajarea infractorului, deschiderea unei uși, oferirea unei arme etc. Când contribuția compliceului privește ajutorul dat la executarea infracțiunii, complicitatea se mai numește și concomitentă.

În sfârșit, există **complicitatea prin acțiune (comisivă)**, când complicele acordă ajutor prin acțiune ca de ex.: adună informații, oferă instrumente etc și **complicitatea prin inacțiune**, când ajutorul complicelui constă în neîndeplinirea unor obligații legale ca: neînchiderea unei ferestre prin care autorul să pătrundă într-o încăpăre pentru a fura ș.a.

Conform rechizitoriului, nu rezultă care este, **în concret**, activitatea inculpatelor care are relevanța penală a complicității la infracțiunea de abuz în serviciu, mai precis activitatea prin care, cu intenție, au înlesnit sau au ajutat la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală de către autorii infracțiunii de abuz în serviciu (**semnarea înscrisurilor false constituind complicitate la infracțiunea de fals intelectual**).

Complicitatea la infracțiunea de fals intelectual a fost posibilă în condițiile în care pentru complice nu se cere calitatea specială de funcționar (obligatorie pentru subiectul activ al infracțiunii de fals intelectual) și, în concret, cele două inculpate chiar au semnat respectivele înscrisuri, practic nefiind o acuzație contestată.

Din exprimarea acuzațiilor pentru ceilalți inculpați (autori ai infracțiunii de abuz în serviciu), corelat cu exprimarea acuzațiilor aduse celor două inculpate rezultă că fapta acestora din urmă, în sensul că nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat niciuna din activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului, consecința fiind plata drepturilor salariale necuvenite și operarea vechimii în carnetul de muncă, a constituit o abatere disciplinară, **inculpații autori ai infracțiunii de abuz în serviciu fiind acuzați că nu au întreprins niciun demers de sancționare a acestora (se poate conchide că niciun demers de sancționare disciplinară a celor două angajate)**.

De altfel, pentru exercitarea/neexercitarea prerogativei disciplinare de către cei trei inculpați care au îndeplinit funcția de director executiv/director general al DGASPC, faptă încadrată juridic ca infracțiune de abuz în serviciu, nu era nevoie, în mod real și concret, de niciun „ajutor” și de nicio „înlesnire” din partea celor două angajate/inculpate C. și K., acțiuni la care se referă art.26 teza I din Codul penal ant., astfel cum acestea sunt acceptate de doctrină și jurisprudență.

Or, în aceste condiții, fapta concretă a celor două inculpate C. și K. nu realizează condițiile de tipicitate ale complicității la infracțiunea de abuz în serviciu nici, în raport, cu inculpații A., G. și H. (pentru care a fost reținută infracțiunea de abuz în serviciu), dar mai ales, în raport, cu ceilalți inculpați pentru care, în opinia separată, s-a apreciat că nu este realizată tipicitatea infracțiunii de abuz în serviciu. Aceștia din urmă, **nesăvârșind o faptă prevăzută de legea penală**, nu mai este necesar să se examineze în ce măsură inculpatele C. și K. au înlesnit sau ajutat în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

Cu atât mai mult, în cazul inculpaților care nu au îndeplinit funcția de director executiv/director general, și pentru care acuzația de abuz în serviciu constă, în esență, în aceea că „nu au întreprins niciun demers pentru sancționarea acestora”, demersul fiind cel de sesizare a abaterii disciplinare, nu rezultă care este activitatea/elementul material din conținutul infracțiunii care, în

mod concret și efectiv, au contribuit la „ajutorul” (în sensul art.26 C.pen. ant.) acordat autorului infracțiunii de abuz în serviciu.

V.5 Motivarea opiniei separate cu privire la reținerea circumstanțelor atenuante prev. de art.74 alin.2 C.pen. ant. pentru infracțiunea de fals intelectual, respectiv, complicitate la infracțiunea de fals intelectual, săvârșită de inculpații I., B. și C..

V.5.1 Prealabil, se impune menționarea unor aspecte privind consecințele exercitării în procesul penal a unor drepturi prevăzute de lege.

Astfel, formularea unor cereri prevăzute de lege ori exercitarea unor drepturi procesuale prevăzute de lege, cum ar fi **cererea de judecare a cauzei în lipsă** (art.353 alin.6 C.pr.pen.) și **exercitarea dreptului la tăcere** (art.374 alin.2 C.pr.pen.) nu pot atrage consecințe defavorabile inculpatului.

De asemenea, spre deosebire de martor, care este obligat să spună adevărul, audierea sa având loc sub prestare de jurământ și, totodată, fiind pasibil de săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, **inculpatul nu este obligat ca, prin audierea lui, să contribuie la propria incriminare.**

Consecințele juridice care pot fi trase din exercitarea dreptului la tăcere, respectiv, din nerecunoașterea totală sau parțială a faptelor pentru care a fost trimis în judecată, au fost amplu examinate și menționate în jurisprudența C.E.D.O., în legislația națională fiind relevante dispozițiile art.4, art.5, art.10 alin.4, art.83 lit.a, art.99 alin.1-2, art.374 alin.2 din Codul de procedură penală.

În sfârșit, plata de către inculpat a sumei de bani menționată în rechizitoriu ca fiind prejudiciul cauzat prin fapta care constituie obiectul trimiterii în judecată nu echivalează cu „recunoașterea faptei”, nici explicit și nici implicit, nu este o recunoaștere tacită a săvârșirii faptei și a vinovăției, ci constituie tot o exercitare a unui drept prevăzut de lege, în sensul formulării în condiții legale, în subsidiar, a cererii adoptării unei soluții prevăzută tot de legiuitor și legată de plata prejudiciului.

De asemenea, **plata unor sume de bani de către inculpat, pentru despăgubirea persoanei care are în proces calitatea de parte civilă**, în cazul tuturor infracțiunilor de rezultat, cu excepțiile prevăzute expres și limitativ de lege, poate constitui, **în caz de condamnare**, fie un criteriu general de individualizare a pedepsei, fie chiar o circumstanță atenuantă (art.74 și art.75 C.pen. actual; art.74 alin.1 și alin.2 C.pen. ant.).

V.5.2 În consecință, în raport, cu cele menționate, se impunea reținerea circumstanțelor atenuante prev. de art.74 alin.2 din Codul penal ant. și la condamnarea inculpaților I., B. și C. pentru infracțiunea de fals intelectual, respectiv pentru complicitate la fals intelectual, având în vedere timpul scurs de la data faptelor pentru toți cei trei inculpați (în cazul primilor doi inculpați, în urmă cu circa 5-6 ani), iar pe de altă parte, pentru primii doi inculpați, numărul redus al înscrisurilor care, efectiv, au fost întocmite în exercitarea atribuțiilor de serviciu și, deci, care realizează tipicitatea infracțiunii de fals intelectual.

Chiar dacă inculpata C. a optat pentru procedura simplificată de judecată, și pentru care s-a aplicat cauza de reducere a pedepsei prev. de art.396 alin.10

din Codul de procedură penală, reținându-se în urma cercetării judecătorești efectuată în cauză că aceasta a săvârșit infracțiunea de complicitate la fals intelectual (*conform art.396 alin.10 din Codul de procedură penală ...în caz de condamnare, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime...*”), legiuitorul nu o exclude de la beneficiul reținerii unor circumstanțe atenuante prev. de art.74 alin.2 din Codul penal ant., împrejurări ca cele menționate anterior.

De altfel, în cazul inculpatei K., în favoarea acesteia fost reținută, atât cauza de reducere prev. de art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, cât și circumstanța atenuantă prev. de art.74 alin.2 din Codul penal ant., ceea ce confirmă opinia că acestea nu se exclud reciproc, fiind aplicată pedeapsa de **3 luni închisoare**.

Comparativ cu situația procesuală a coineluatei K., nu există niciun motiv legal ori temeinic justificat pentru ca inculpata C. să fie exclusă de la reținerea circumstanței atenuante prev. de art.74 alin.2 din Codul penal ant., ambele optând pentru procedura simplificată; singura diferență este aceea că, spre deosebire de K. care s-a prezentat la instanță și a fost audiată, inculpata C. și-a exercitat la instanță „dreptul la tăcere”, drept expres prevăzut de lege care însă **nu poate atrage sancțiuni defavorabile acesteia**.

S-a constatat că și inculpata C., în cursul urmăririi penale, în declarația dată în calitate de suspect, a recunoscut faptele pentru care a fost cercetată.

Cu privire la declarația de „martor” a acestei inculpate ca, de altfel, cu privire la toate declarațiile de „martor” date în cursul urmăririi penale de către toți inculpații trimiși în judecată, dar și cu privire la dreptul la tăcere, opinia separată a reținut constanta jurisprudență a instanței supreme (cu titlu de exemplu, deciziile nr.1957/1979, nr.5430/2004, nr.379/2014, nr.213/2015) și a **C.E.D.O.** (cu titlu de exemplu, cauza Funke v. Franța, 1993, Saunders v. Regatul Unit, 1996, J.B contra Elveția, 2001, IJL, GMR și AKP contra Marii Britanii, 2000, Kansal contra Marii Britanii, 2004, Jalloh contra Germaniei, 2006, Weh contra Austria, 2004, Allan contra Marii Britanii, 2002, Muray contra Marii Britanii, 1996, Serves contra Franței, 1997) **referitoare la audierea de către organele de anchetă a făptuitorului în calitate de „martor”**.

În sfârșit, un alt argument cu privire reținerea circumstanțelor atenuante prev. de art.74 alin.2 din Codul penal ant. la condamnarea inculpaților I., B. și C. pentru infracțiunea de fals intelectual, respectiv pentru complicitate la fals intelectual, a rezultat din **imperativul asigurării temeiniciei cuantumului pedepselor pentru infracțiunile de fals intelectual și complicitate la fals intelectual pentru toți inculpații din prezenta cauză**.

Inculpații I. și B. sunt într-o situație asemănătoare cu inculpata A., cei trei inculpați neoptând pentru procedura simplificată de judecată.

Inculpata C. este într-o situație asemănătoare cu inculpații K. și D., cei trei inculpați optând pentru procedura simplificată de judecată, în cazul tuturor fiind reținută cauza de reducere prev. de art.396 alin.10 din Codul de procedură penală.

Astfel, în cazul inculpatei A., care a exercitat funcția de director executiv/director general al DGASPC, distinct pentru cele două angajate timp

de circa 7 ani, respectiv, timp de circa 4 ani, și căreia i s-au reținut cele mai multe înscrisuri în conținutul infracțiunii de fals intelectual, în raport, cu ambele angajate, și ***care nu a optat pentru procedura simplificată de judecată***, au fost reținute circumstanțe atenuante prev. de art.74 alin.2 din Codul penal, fiind stabilită, în unanimitate, o pedeapsă de ***5 luni închisoare***.

În cazul coînculpaților D. și K., prin aplicarea cauzei de reducere a pedepsei prev. de art.396 alin.10 din Codul de procedură penală și prin reținerea circumstanței prev. de art.74 alin.2 din Codul penal, a fost aplicată, în unanimitate, o pedeapsă de ***3 luni închisoare***.

Or, în aceste condiții, constatându-se că niciunul dintre inculpați nu a contestat întocmirea, semnarea, contrasemnarea înscrisurilor respectiv, semnarea acestora în calitate de complice, ***aplicarea unui quantum al pedepsei de 1 an închisoare pentru fiecare dintre cei 3 inculpați menționați nu asigură cerințele de temeinicie a pedepsei, cu atât mai mult cu cât există diferențe semnificative între durata în timp a activității infracționale și numărul de înscrisuri falsificate care intră în conținutul faptic al infracțiunii de fals intelectual, respectiv, complicitate la fals intelectual, în cazul fiecărui inculpat***.

În consecință, având în vedere că infracțiunea de fals intelectual, prev. de art.289 din Codul penal ant. este pedepsită cu închisoare de la 6 luni la 5 ani, și pentru motivele deja arătate, în cazul celor trei inculpați trebuia aplicată o pedeapsă sub cea de 5 luni închisoare aplicată inculpatei A., prin reținerea circumstanțelor prev. de art.74 alin.2 din Codul penal ant.

Conform art.76 alin. 1 lit.e din Codul penal ant., minimul pedepsei fiind de trei luni închisoare sau mai mare, dar mai mic sau egal de 1 an închisoare, pedeapsa se coboară sub 6 luni închisoare, până la minimul general sau se aplică o amendă.

Respectarea, pe de o parte, a principiului temeiniciei pedepsei, ca ***principiu general***, iar pe de altă parte, a ***principiului aplicării unor pedepse juste coînculpaților din aceeași cauză penală***, impune pedepse de 2 luni închisoare (inculpata I.), de 3 luni închisoare (inculpatul B.) și de 3 luni închisoare (inculpata C.), quantumul pedepsei, atrăgând de drept modificarea corespunzătoare a termenului de încercare pentru fiecare inculpat, aceste pedepse, reflectând și situația de fapt concret reținută de instanță (proportionalitatea pedepsei cu gravitatea concretă a faptei și cu datele concrete privind făptuitorul).

* * *

V.6 motivarea opiniei separate în cazul inculpatului acuzat pentru instigare la abuz în serviciu (E.).

V.6.1 motivarea soluției de achitare a inculpatului, în temeiul art.16 lit.c din C.pr.pen., pentru instigare la infracțiunea de fals intelectual este expusă în sentință, soluția fiind adoptată în unanimitate de către membrii completului de judecată.

Conform opiniei separate, în principiu, aceleași argumente sunt valabile, atât cu privire la acuzația de instigare la fals intelectual, cât și cu privire la acuzația de instigare la abuz în serviciu.

V.6.2 motivarea opiniei separate cu privire la săvârșirea de către inculpatul E. a infracțiunii de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit .

Conform rechizitoriului, la *secțiunea descrierea faptelor*, s-au menționat următoarele (pag.36-37):

Inculpatul E., în perioada 07.07.2006-18.12.2012, în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P...., cu intenție:

- *a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul DGASPC, instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar în fapt să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P....;*

- *a contribuit, prin influența pe care o avea în calitate de președinte al Consiliului județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P...., ca inculpatele C. și K. să fie menținute în funcție, în calitate de angajate la DGASPC;*

- *a determinat-o pe inculpata A., director executiv al DGASPC, să își încalce atribuțiile de serviciu constând în menținerea în funcție, în calitate de angajate la DGASPC, a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P...., fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006 - 18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare, rezultă fără niciun dubiu din probele administrate în cauză (rechizitoriu, pag.36-37).*

În sfârșit, se mai menționează în actul de acuzare că, așa cum rezultă din declarația inculpatei K., chiar inculpatul E. ar fi fost persoana care a găsit soluția remunerării inculpatei pentru activitatea desfășurată la sediul Organizației Județene P...., în sensul încadrării acesteia la DGASPC (rechizitoriu, pag.37).

În secțiunea „în drept” a rechizitoriului, cu referire la încadrarea juridică a faptelor s-au arătat următoarele (pag.145-146):

Fapta inculpatului E. constând în aceea că, în perioada 07.07.2006-18.12.2012, în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P...., cu intenție:

- *a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul DGASPC, instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar în fapt să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P....;*

- *a contribuit, prin influența pe care o avea în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P....*

...., ca inculpatele C. și K. să fie menținute în funcție, în calitate de angajate la DGASPC;

- a determinat-o pe inculpata A., director executiv al DGASPC, să își încalce atribuțiile de serviciu constând în menținerea în funcție, în calitate de angajate la DGASPC, a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P.... .., fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006 - 18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare, **întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.25 din vechiul Cod penal rap. la art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual prev. de art.25 din vechiul Cod penal rap. la art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit.a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.**

Faptele încadrate „în drept” în secțiunea corespunzătoare a rechizitoriului sunt cele menționate în procesul-verbal din 13.06.2016 în care s-a consemnat aducerea la cunoștința inculpatului E. a acuzațiilor menționate în ordonanțele din 03.06.2016 și din 06.06.2016.

În consecință, se vor examina aceste acuzații care, în urma procedurii de cameră preliminară, au intrat sub autoritatea lucrului judecat.

În prealabil, așa cum deja s-a arătat, completul de judecată, în unanimitate, a constatat că nu există probe care să releve, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpatul E. ar fi instigat pe inculpata A. (sau pe un alt inculpat) să întocmească înscrisuri false în legătură cu menținerea în funcție a celor două angajate.

Motivarea detaliată a acestei soluții de achitare a inculpatului E. este inclusă în motivarea sentinței, astfel că în opinia separată nu sunt necesare alte completări.

V.6.2.1 aspecte prelabile cu privire la instigarea la săvârșirea unei infracțiuni.

Potrivit art.25 din Codul penal ant. **instigator** este persoana care, cu intenție, determină pe o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală.

Instigarea este, așadar, relevantă din punctul de vedere al legii penale, **numai atunci când activitatea de instigare privește (are ca obiect) o faptă prevăzută de legea penală.**

Instigarea presupune, în mod firesc, prezența a două persoane: una, **instigatorul** care desfășoară activitatea de instigare și alta, **instigatul** față de care se efectuează această activitate.

V.6.2.2 aspecte prelabile cu privire la standardul probațiunii impusă de lege pentru condamnarea inculpatului.

Deoarece în favoarea inculpatului este stabilită prezumția de nevinovăție, atât prin legea națională (art.4 din Codul de procedură penală), cât și prin

jurisprudența C.E.D.O. (dar și prin art. 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și art. 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului), legiuitorul național a prevăzut în mai multe articole dispoziții de natură a garanta această prezumție, **standardul de condamnare fiind cel mai înalt standard de probațiune prevăzut de Codul de procedură penală pentru dispunerea măsurilor/soluțiilor procesuale de către judecător.**

Astfel, potrivit art.4 alin.2 din Codul de procedură penală, „**după administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului**”.

Conform art.396 alin.2 din Codul de procedură penală „**condamnarea se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat**”.

De asemenea, conform art.103 alin.2 din Codul de procedură penală, „**în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă**”.

Curtea Constituțională a României a examinat și a statuat prin mai multe decizii, de-a lungul anilor, cu privire la standardul impus de lege pentru condamnarea unei persoane, la formarea convingerii judecătorului pentru a dispune soluția condamnării (cu titlu de exemplu, **decizia nr.171/2001, decizia nr.778/2015, decizia nr.47/2016 și decizia nr.217/2017**).

Astfel, în **decizia nr.47/2016, Curtea Constituțională** menționează următoarele:

„12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că au fost formulate critici de neconstituționalitate similare cu privire la dispozițiile art.100 alin.(2) teza finală și art.103 alin.(1) teza a doua și alin.(2) teza a doua din Codul de procedură penală, referitor la care instanța de contencios constituțional s-a pronunțat prin Decizia nr.778 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.111 din 12 februarie 2016, prin care a definit (paragrafele 31—33) **convingerea magistratului** ca fiind acea stare a unei persoane răspunzătoare de aplicarea legii, bazată pe buna-credință, care este împăcată cu propria conștiință morală care a îndrumat-o în aflarea adevărului prin utilizarea tuturor mijloacelor legale, respectiv a probelor. Convingerea ce stă la baza hotărârilor pe care un judecător le pronunță are drept fundament o conștiință juridică ce se formează numai după epuizarea duelului judiciar. De aceea, în măsura în care judecătorul nu poate ajunge la o concluzie fermă, legiuitorul a consacrat instituția reluării cercetării judecătorești sau a dezbaterilor prevăzută de art.395 din Codul de procedură penală. Pentru a ajunge însă la o anumită convingere judecătorul va face o analiză logică, științifică și riguroasă a faptelor relevante, cu respectarea principiilor legale referitoare la loialitatea administrării probelor și a aprecierii lor ca un tot unitar. Așa fiind, câtă vreme convingerea magistratului respectă principiul constituțional al independenței

judecătorului care se supune numai legii, atunci ea nu poate fi privită ca un impediment în îndeplinirea actului de justiție, ci, dimpotrivă, ca o garanție a lui. Că aceasta a fost viziunea legiuitorului stă dovadă însuși **dreptul judecătorului dintr-un complet de judecată de a formula, potrivit propriei convingeri, o opinie separată** - a se vedea în acest sens prevederile art.394 alin.(2)-(4) din Codul de procedură penală. Chiar dacă judecătorul, asemeni multor altor profesioniști, poate dezvolta în cadrul activității sale anumite deprinderi, acest fapt nu echivalează cu libertatea sa de a da dezlegare unei pricini bazându-se numai pe ceea ce ar putea crede, deoarece „cunoașterea” evenimentului supus judecății presupune existența unui echilibru între acuzare și apărare, astfel încât **acuzarea să fie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă** - a se vedea art.103 alin.(2) din Codul de procedură penală. În plus, Curtea a constatat, prin decizia anterior menționată (paragrafele 36-38), că dispozițiile contestate **nu contravin principiului independenței judecătorilor**, deoarece, dimpotrivă, ele fiind o reflectare a acestuia, care reprezintă garanția constituțională a „nesupunerii” judecătorului unei alte puteri, unor alte persoane sau interese, dinăuntru sau din afara sistemului judiciar, și a „supunerii” sale doar legii, orice structură de subordonare sau de comandă asupra acestuia este exclusă și nu îi poate afecta independența. Așa fiind, având în vedere cele mai sus arătate, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate nu afectează prevederile constituționale ale art.124.

13. În ce privește critica raportată la statul de drept, la principiul supremației legii și la dreptul la un proces echitabil, Curtea a constatat că tocmai dispozițiile legale contestate referitoare la **dispunerea condamnării doar atunci când acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă conferă procedurii caracterul echitabil**, deoarece, pe lângă faptul că, potrivit art.4 alin.(2) din Codul de procedură penală, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului/inculpatului, principiul liberei aprecieri a probelor nu este absolut, fiind mărginit de existența unor mijloace compensatorii care să asigure existența unui echilibru suficient între acuzare și apărare. În acest sens prin Hotărârea din 15 decembrie 2011, pronunțată în Cauza Al-Khawaja și Tahery împotriva Regatului Unit (paragrafele 131, 134 și 147), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, în cazul în care mărturia neverificată depusă de un martor se coroborează cu alte mijloace de probă, aprecierea caracterului său determinant depinde de forța probatorie a celorlalte mijloace de probă. În fapt, termenul „determinant(ă)” trebuie interpretat într-un sens restrâns, ca desemnând o probă de asemenea relevanță sau importanță încât este în măsură să determine soluția cauzei. Așa fiind, s-a concluzionat că, atunci când o declarație relatată reprezintă proba exclusivă sau determinantă împotriva acuzatului, admiterea sa ca mijloc de probă nu implică automat încălcarea art.6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În același timp, atunci când o condamnare se bazează exclusiv sau în mod determinant pe mărturiile martorilor care nu se înfățișează în instanță, Curtea trebuie să supună procedura celei mai riguroase examinări. Din cauza riscurilor inerente admiterii probelor de acest tip, instanța

europăană a stabilit că în fiecare dintre cauze trebuie să existe suficiente elemente de contrabalansare care să ofere posibilitatea ca o condamnare să se bazeze pe o astfel de probă numai dacă aceasta este suficient de fiabilă ținând seama de importanța ei în cauză.

14. Cât privește **conceptul de îndoială rezonabilă**, prin aceeași decizie (paragraful 42), Curtea a constatat că acesta este tot de sorginte jurisprudențial-europeană, înțelesul fiind regăsit, de exemplu, în Hotărârea din 11 iulie 2006, pronunțată în Cauza Boicenco împotriva Republicii Moldova (paragraful 104), potrivit căreia standardul de probă „dincolo de un dubiu rezonabil” permite deducerea sa și din coexistența unor concluzii suficient de întemeiate, clare și concordante sau a unor prezumții de fapt similare și incontestabile.

15. Distinct de cele arătate, argumente care își păstrează valabilitatea mutatis mutandis și în prezenta cauză, Curtea reține că standardul probei dincolo de orice îndoială rezonabilă își are originea în modul de reglementare a sistemului probator, referitor la care doctrina identifică două orientări majore: cea a capacității probelor de a convinge, respectiv de a conduce la formarea convingerii intime a judecătorului aflat în situația de a soluționa o cauză penală, orientare specifică sistemului de drept continental, și cea a capacității probelor de a demonstra vinovăția, dincolo de orice îndoială rezonabilă, specifică sistemului de drept anglo-saxon și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului”.

V.6.3 Examinând faptele încadrate în drept în instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, se constată următoarele:

a) - cu referire la acuzația constând în „a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul DGASPC, instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar în fapt să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P....”:

În declarația dată de inculpata K. (persoana „instigată”) la Înalta Curte, la data de **21 martie 2018**, în ședință publică, aceasta a menționat următoarele:

„La o întrunire la Camera Deputaților, cred în anul 2006, am făcut cunoștință cu d-nul E., iar ulterior ne-am întâlnit la CJ, împrejurare în care mi-a spus că dorește să înființeze un birou de presă în cadrul Organizației Județene a Partidului.

Eu i-am spus că nu m-am mai ocupat de PR însă aș fi de acord să încerc.

La acea dată s-a pus problema să lucrez în cadrul biroului de presă al partidului, ulterior fiind numită în funcția de purtător de cuvânt. Eu 3 luni de zile, deși mi-am desfășurat activitatea la Organizația Județeană a Partidului nu am fost remunerată. La un moment dat am fost întrebată de președintele CJ, d.nul E., care era și președintele Organizației Județene a Partidului dacă s-a rezolvat problema mea cu angajarea și eu i-am spus că nu și nici nu știam cine trebuia să o rezolve.

Eu nu am apelat la nimeni să intervină la d.nul E. pentru a fi angajată.

Domnul E. a avut niște discuții **cu niște persoane pe care nu le mai țin minte exact** și mi-a spus că voi fi angajată în cadrul DGASPC, spunând că este o soluție temporară.

Eu eram nelămurită cu privire la activitatea concretă pe care o voi îndeplini, respectiv la partid sau la DGASPC și am întrebat unde voi lucra.

La data respectivă, când am pus întrebarea, erau mai multe persoane prezente, nu pot preciza cine mi-a spus că voi lucra la partid. La momentul când mi s-a spus că voi lucra la partid, d.nul E. nu mai era la partid.

Ulterior am dat examen la DGASPC, ...

Eu nu am realizat la data respectivă că procedând în modul arătat și acceptând în continuare să îmi desfășor activitatea la partid, deși eram salarizată de DGASPC, pot săvârși o faptă prevăzută de legea penală.

Eu nu am fost niciodată protejată lui E., nu am făcut parte din cercul lui relațional.

Nu am o explicație de ce s-a acceptat atâta timp la nivelul DGASPC ca eu și C. să fim salarizate, deși lucram la sediul partidului, **bănuiesc că d-na director A., fiind membră de partid, știind că este nevoie de forță de muncă la partid, a înțeles să ajute partidul în acest mod.**

Arăt că nu m-am simțit nicio clipă obligată să accept propunerea lui E., am făcut acest lucru deoarece mi-a făcut plăcere să lucrez cu acesta, întrucât am avut mare încredere la momentul acela.

În afară de momentul la care am făcut referire, și care am redat discuția cu E., ulterior nu am mai avut niciun fel de discuții cu acesta în legătură cu menținerea în funcție la DGASPC

....Arăt că niciodată nu am avut vreo discuție cu d-na J. în legătură cu angajarea și menținerea pe post a subsemnatei. De altfel, nu m-am întâlnit niciodată cu dânsa.

La data când eu am fost angajată directorul DGASPC era d.nul G..

Nu pot spune dacă la data când am susținut examenul cineva a intervenit în favoarea mea pentru a fi angajată la DGASPC A fost un concurs cu mai multe persoane candidate.

În 06.12.2010 am primit o adresă din parte d-nului F3. prin care mi s-a spus să mă prezint la DGASPC și m-am prezentat, desfășurându-mi activitatea numai la DGASPC

Nu am cunoștință dacă C. se bucura de vreo protecție din partea vreunei persoane.

Bibliografia de examen mi-a fost comunicată de către d-nul H3., cred, însă aceasta era publică.

La d.nul H3. am fost trimisă de către d.nul E., îmi amintesc că d.nul E. a rostit numele d-nului H3.”.

S-a constatat că declarațiile inculpatei K., care susțin acuzația anterior menționată cu referire la inculpatul E., **sunt singulare, discuțiile și aspectele relevante nefiind confirmate de acesta sau de o altă probă administrată.**

Astfel, în declarația inculpatului E., dată în fața Înaltei Curți, acesta a arătat următoarele:

„În perioada ce interesează cauza precizez că nu a existat nicio relație privilegiată cu numitele C. și K..

Pe C. o cunoșteam dinainte de anul 2004, în contextul relațiilor de partid, în sensul că aceasta era la un birou parlamentar.

Pe K. am cunoscut-o la un congres al partidului, într-o activitate mai amplă, iar câțiva colegi eram împreună cu reprezentanții mass-media din jud., aceasta fiind o discuție informală.

Din partea reprezentanților mass-media a venit o propunere în sensul că organizația județeană ar fi trebuit să aibă o mai bună relație în raporturile cu media, iar eu și ceilalți colegi le-am spus să ne sugereze anumite posibilități, idei.

Acestea întâlnire a avut loc undeva în anul 2005, 2006, nu pot preciza exact.

Reprezentanții mass-mediei au spus cred, în glumă, aceste sugestii pentru îmbunătățirea comunicării „costă”, iar eu am spus că nu avem bani pentru a face astfel de plăți și nici pentru a face angajări pe acest specific.

La data respectivă, la nivelul unei organizații județene de partid nu exista o activitate specifică unei instituții, adică să existe un anumit program de lucru, o organigramă.

Ulterior, nu știu dacă la CJ a venit d.na K. ca un fel de continuare, **cred că la partid a venit aceasta ca să discutăm despre cum s-ar putea face o colaborare între partid și presă.**

K. m-a întrebat dacă putem să realizăm o colaborare între d-sa și P.... în domeniul comunicării publice.

Nu a fost o discuție foarte lungă, eu i-am spus că dacă dorește să fie angajată la partid eu nu fac angajări, face secretarul executiv, dar nu cred că se poate face angajarea, iar dacă vrea să colaboreze voluntar cu partidul din partea noastră nu este nicio problemă.

Ulterior, nu pot preciza o lună sau două, când am avut o ședință de birou permanent județean la sediul de partid, era seară, după ce s-a terminat ședința, era foarte multă lume, mulți colegi din cadrul biroului permanent.

La un moment dat d.na K. mi-a spus că trebuie să aibă un venit și dacă se poate angaja la partid.

Eu i-am spus că, din câte știu, nu se poate angaja și i-am recomandat să-și caute loc de muncă, pentru că nu se poate baza pe partid pentru a avea venituri stabile.

Eu nu i-am cerut d.nei K. să se angajeze la DGASPC și, în fapt, să rămână la partid, nici nu am vorbit cu cineva de la DGASPC pentru a fi angajată acolo dna K..

Nu am vorbit cu nicio altă persoană din nicio instituție, nu am vorbit nici cu d.na A. și nici cu d.nul G. cu privire la angajarea sau menținerea în funcție a celor două persoane”.

Cu privire la „determinarea inculpatei K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul DGASPC, instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar în fapt să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P....” care, potrivit rechizitoriului, are corespondentul

juridic al „instigării la săvârșirea unei infracțiuni” se rețin, chiar potrivit declarațiilor coînculpatei K., următoarele:

„Eu nu am fost niciodată protejată de E., nu am făcut parte din cercul lui relațional.

Arăt că nu m-am simțit nicio clipă obligată să accept propunerea lui E., am făcut acest lucru deoarece mi-a făcut plăcere să lucrez cu acesta, întrucât am avut mare încredere la momentul acela.

În afară de momentul la care am făcut referire, și care am redat discuția cu E., ulterior nu am mai avut niciun fel de discuții cu acesta în legătură cu menținerea în funcție la DGASPC

....Arăt că niciodată nu am avut vreo discuție cu d.na J. în legătură cu angajarea și menținerea pe post a subsemnatei. De altfel, nu m-am întâlnit niciodată cu dânsa”.

Pe de o parte, s-a constatat că în această ultimă declarație, dată în fața Înaltei Curți, inculpata K. adaugă date și informații noi în raport cu declarațiile date în cursul urmăririi penale, iar pe de altă parte, este lacunară cu privire la numele persoanelor care ar putea confirma cele relatate (Domnul E. a avut niște discuții cu niște persoane pe care nu le mai țin minte exact; ... am întrebat unde voi lucra. La data respectivă când am pus întrebarea erau mai multe persoane prezente, nu pot preciza cine mi-a spus că voi lucra la partid. La momentul când mi s-a spus că voi lucra la partid d.nul E. nu mai era la partid...).

În cursul urmăririi penale, inculpata K. a dat două declarații, una în calitate de martor și una în calitate de suspect.

În declarația de martor, dată la 8 mai 2014, aceasta nu a relatat nimic cu privire la discuțiile avute cu inculpatul E. la Camera Deputaților și la sediul Consiliului Județean, nici cu privire la numele unor persoane la care ar fi fost trimisă de către inculpatul E. pentru înscrierea la concurs.

Ulterior, la data de 28 martie 2016, după 2 ani de la data primei declarații, K. a fost **audiată în calitate de suspect**, în această declarație arătând, în sinteză, că în anul 2006, **susținând însă că nu poate preciza luna și data**, ar fi avut o discuție cu inculpatul E. care i-ar fi propus o colaborare cu organizația P.... (la biroul de presă, aceasta anterior colaborând la un ziar local). De asemenea, a arătat că inculpatul E. ar fi trimis-o pentru angajare la DGASPC, după ce ar fi purtat o discuție **cu o persoană pe care nu și-o amintește**. De asemenea, mai susține că era nedumerită unde va lucra, și chiar ar fi întrebat persoanele prezente cu privire la acest aspect, **persoane pe care însă nu le poate nominaliza deoarece nu-și amintește numele acestora**.

În sfârșit, a susținut inculpata K. că ulterior, mai tot timpul, a explicat situația sa persoanelor prezente, inclusiv angajaților de la sediul organizației de partid, dar i s-a spus să nu ia atitudine; nici cu referire la aceste aspecte inculpata K. **nu menționează numele unor persoane care ar putea să confirme preocuparea sa cu privire la locul activității desfășurate**.

În final, examinând cele trei declarații ale inculpatei K. (persoana „instigată” la săvârșirea unei infracțiuni), **date la intervale de câte 2 ani (2014, 2016 și 2018)**, s-a constatat, pe de o parte, că acesta au devenit din ce în ce mai

complete pe măsura trecerii timpului, iar pe de altă parte, și-au păstrat caracterul eliptic cu privire la numele unor persoane care ar putea să confirme susținerile sale.

Astfel, s-a constatat, că, deși în primele 2 declarații nu a făcut nicio referire la numitul „H3.”, persoană la care pretinde că ar fi fost trimisă de inculpatul E., în declarația dată la Înalta Curte la 21.03.2018, după 2 ani, respectiv, după 4 ani, și ***după 12 ani de la data angajării*** (aceasta fiind angajată la data de 22.05.2006), inculpata K. și-a amintit și a precizat numele unei persoane „d.nul H3.” susținând că „*d.nul E. a rostit numele d.nului H3.*”.

Cu privire la perioada anterioară concursului și imediat după angajarea inculpatei K., din declarațiile inculpaților H. și G. au rezultat următoarele aspecte:

- inculpata K. a fost prezentată inculpatei H., anterior angajării, de către inculpatul G.;

- după finalizarea procedurilor concursului de către serviciul resurse umane, inculpata H., în calitate de director executiv pe perioada asigurării interimatului conducerii DGASPC, a semnat contractul individual de muncă și dispoziția de încadrare a inculpatei K.;

- în fața Înaltei Curți, **inculpata H.** a arătat următoarele:

„Cât am fost director interimar și, pe parcurs, mie personal nu mi s-a cerut nimic de către inculpatul E. și nici de alte persoane în numele dânsului.

Anterior anului 2014 eu nu am făcut afirmația că se cunoștea că vreuna din cele două ar fi fost protejată”.

- în declarația dată în fața Înaltei Curți, **inculpatul G.** a arătat următoarele:

„Relațiile mele cu inculpatul E., ales președinte, în luna aprilie 2005 la nivelul Organizației Județene de Partid, au fost reci, dar nu contradictorii deoarece am considerat că este cazul să mă retrag din politică și să îmi văd de treburile mele.

Din punctul meu de vedere inculpatul E. nu a venit niciodată la mine pentru a-mi vorbi de cele două persoane, iar eu nu am auzit ceva asemănător.

În perioada în care eu am îndeplinit funcția de director executiv inculpatul E. nu a venit niciodată la sediul direcției deoarece aceasta era coordonată de secretarul Consiliului Județean.

Din momentul alegerii sale în funcția de președinte al Organizației Județene eu nu am mai avut niciun fel de discuții cu inculpatul E..

Încă o dată, arăt că ulterior alegerii în funcție a lui E., eu nu am mai fost în sediul partidului, astfel încât nu pot să fac nicio precizare legată de interacționarea eventuală între el și cele două persoane amintite”.

În declarația dată în cursul urmăririi penale, audiat în calitate de martor, ulterior optând pentru dreptul la tăcere, **inculpatul G.** a susținut că nu are cunoștință despre angajarea numitei K. în cadrul DGASPC, A mai precizat că a cunoscut-o pe K. în perioada 1997-1998, perioadă în care acesta era dansator în cadrul Ansamblului Burnasul din și în care activa în cadrul organizației de tineret a P.... ..

În consecință, s-a constatat că nu există suficiente probe care să justifice concluzia, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpatul E. ar fi determinat pe inculpata K. să se angajeze ori ar fi intervenit la nivelul factorilor decizionali pentru angajarea inculpatei K. (angajare la data de 22.05.2006), inculpata A. fiind numită director executiv al DGASPC la data de 07.07.2006, deci la circa 2 luni după angajarea acesteia.

Declarațiile inculpatei K. sunt singulare și nu se coroborează cu alte probe certe care, pe de o parte, să răstoarne prezumția de nevinovăție prev. de art.4 din Codul de procedură penală, iar pe de altă parte, să realizeze standardul de probațiune prev. de art. 396 alin.2 din Codul de procedură penală necesar pentru reținerea acestei acuzații în cazul inculpatului E..

Declarațiile coinculpatei K. nu numai că sunt singulare, necoroborate cu alte probe certe, dar au și un caracter incert prin constatarea „completării detaliilor” după circa 12 ani de la data angajării sale, fără să existe o explicație rezonabilă pentru aceste completări.

Din perspectiva evaluării temeiniciei declarațiilor inculpatei K. (evaluarea temeiniciei probei, prin aplicarea art.103 alin.2 din Codul de procedură penală), singura probă cu privire la această acuzație, nu se poate ignora situația procesuală a acesteia care, pentru a beneficia de cauza de reducere a pedepsei prev. de art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, a recunoscut învinuirea și a solicitat procedura simplificată de judecată.

Or, în procedura prevăzută de art.374-375 din Codul de procedură penală și în scopul aplicării cauzei de reducere a limitelor pedepsei, inculpatul recunoaște propriile fapte pentru care a fost trimis în judecată, iar nu faptele pentru care au fost trimiși în judecată ceilalți coinculpați.

În acest context, recunoașterea faptelor de către un coinculpat, în scopul reducerii limitelor pedepsei, nu poate fi de natură a aduce atingere prezumției de nevinovăție a coinculpaților care nu au optat pentru procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, respectiva declarație, în lipsa altor probe certe, nefiind suficientă pentru standardul impus de lege pentru condamnarea unui inculpat.

De altfel, tocmai acest principiu a stat la baza adoptării **deciziei nr.17/2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii** („Judecătorul care a soluționat cauza conform procedurii prevăzute de art. 320/1 din Codul de procedură penală cu privire la unii dintre inculpați nu devine incompatibil să judece acțiunea penală și civilă cu privire la ceilalți inculpați, în ipoteza în care trimiterea în judecată a tuturor inculpaților s-a făcut prin același rechizitoriu, pentru infracțiuni între care există stare de conexitate sau indivizibilitate. Judecătorul devine incompatibil doar dacă în considerentele hotărârii pronunțate conform art. 320/1 din Codul de procedură penală și-a exprimat părerea cu privire la soluția ce ar putea fi dată în cauza disjunsă”).

Acest principiu, referitor la valoarea probatorie a declarației dată de un coinculpat care a optat pentru recunoașterea învinuirii, este relevant și de o altă instituție procesual penală (**acordul de recunoaștere a vinovăției**). Astfel, în art.478 alin.5 din Codul de procedură penală se prevede că „dacă acțiunea

penală s-a pus în mișcare față de mai mulți inculpați, se poate încheia un acord de recunoaștere a vinovăției distinct cu fiecare dintre aceștia, fără a fi adusă atingere prezumției de nevinovăției a inculpaților pentru care nu s-a încheiat acord.”

În consecință, principiul enunțat în art.478 alin.5 din Codul de procedură penală se aplică „*mutatis mutandis*” și în cazul în care unul dintre coinculpați face declarații de recunoaștere a învinuirii.

De altfel, conform jurisprudenței C.E.D.O., noțiunea de „martor” are un sens autonom. În accepțiunea europeană, atâta timp cât pe baza unei declarații date fie de un ***martor „stricto sensu”***, fie de un ***coinculpat***, de un expert sau de o parte civilă se poate întemeia, ***într-o măsură substanțială***, condamnarea celui acuzat de săvârșirea unei infracțiuni, ***aceste declarații constituie mărturii în acuzare ce cad sub incidența garanțiilor prevăzute de art. 6 parag. 1 și parag. 3 lit. d) din C.E.D.O.***

În ***jurisprudența C.E.D.O.***, s-a menționat că *utilizarea declarațiilor făcute de martori în schimbul imunității sau a altor avantaje constituie un instrument important în lupta autorităților naționale împotriva criminalității grave. Cu toate acestea, utilizarea unor astfel de declarații poate pune sub semnul întrebării caracterul echitabil al procedurii împotriva acuzatului și este capabilă să ridice aspecte delicate deoarece, prin însăși natura lor, astfel de declarații sunt deschise manipulării și pot fi făcute doar pentru a obține avantajele oferite în schimb, sau pentru răzbunare personală. Caracterul uneori ambiguu al acestor afirmații și riscul ca o persoană să fie acuzată și judecată pe baza unor afirmații neconfirmate, care nu sunt neapărat dezinteresate, nu trebuie, prin urmare, să fie subestimate (cauza Cornelis împotriva Țărilor de Jos, 2004, cauza Labita împotriva Italiei, GC, nr. 26772/95).*

* * *

Cu privire la mențiunea din actul de acuzare în sensul că, *așa cum rezultă din declarația inculpatei K., chiar inculpatul E. a fost persoana care a găsit soluția remunerării inculpatei pentru activitatea desfășurată la sediul Organizației Județene P.... .., în sensul încadrării acesteia la DGASPC* (pag.37 din rechizitoriu) se constată următoarele:

- nu există o acuzație cu privire la existența unei proceduri nelegale de angajare (organizare concurs și încheiere contract de muncă) privind pe inculpata K., după cum nici aceasta - în declarațiile date - nu afirmă elemente de nelegalitate ori de intervenție a vreunei persoane în favoarea sa (***„Eu nu am apelat la nimeni să intervină la d.nul E. pentru a fi angajată. Ulterior am dat examen la DGASPC”***); .

- nu figurează ca acuzație la secțiunea ***”în drept”*** a rechizitoriului (pag.145-146);

- nu figurează în procesul-verbal din data de 13.06.2016 de aducere la cunoștință a acuzațiilor din ordonanța din data de 03.06.2016, respectiv, ordonanța din data de 06.06.2016.

* * *

b) - cu referire la acuzația adusă inculpatului E. constând în aceea că:

- „în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P.... .., a contribuit, prin influența pe care o avea de președinte al Organizației Județene P.... .., ca inculpatele C. și K. să fie menținute în funcție, în calitate de angajate la DGASPC;

- a determinat-o pe inculpata A., director executiv al DGASPC, să își încalce atribuțiile de serviciu constând în menținerea în funcție, în calitate de angajate la DGASPC, a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P.... ..

În prezenta cauză nu sunt contestate următoarele aspecte menționate în rechizitoriu:

- că inculpatul E., în perioada 07.07.2006-18.12.2012, a avut calitatea de președinte al Consiliului Județean și de președinte al Organizației Județene P.... ..;

- că, potrivit legii, DGASPC se afla în subordinea Consiliului Județean;

- că inculpatele C. și K., deși au fost angajatele DGASPC, nu s-au prezentat la locul de muncă în perioada 20.07.2005-31.12.2013, respectiv, 22.05.2006-27.12.2010, desfășurând activități la sediul organizației de partid județene.

Chiar dacă inculpatul E. a îndeplinit cele două funcții arătate, nu se poate concluziona că prin deținerea acestor funcții și în condițiile în care legea prevedea că DGASPC - de altfel ca toate entitățile juridice de acest tip (H.G. nr.1434/2004) - se afla în subordinea C.J., „a contribuit, prin influența pe care o avea ca inculpatele C. și K. să fie menținute în funcție, în calitate de angajate la DGASPC”.

Această acuzație nu se referă la o acțiune / la o activitate concretă a inculpatului E. și nici la persoane concrete asupra cărora ar fi fost exercitată **influența** din perspectiva celor două funcții îndeplinite, această acuzație fiind subsumată instigării la săvârșirea unei infracțiuni, respectiv, la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu.

Or, conform art.25 din Codul penal ant. instigarea presupune **un instigator concret**, dar și **un instigat concret**, precum și expunerea **activităților concrete de instigare** / de determinare **la săvârșirea unei infracțiuni**.

Menționarea unor aspecte care decurgeau din dispozițiile legale existente la acea dată nu sunt de natură să constituie „probe” (calitatea de președinte al Consiliului Județean și de președinte al organizației județene a P...., raportul juridic dintre Consiliul Județean și DGASPC care decurgea din HG nr.1434/2004 - act normativ care se referea la toate DGASPC din România - cu referire la subordonarea acestor entități Consiliilor județene și la finanțarea activității direcțiilor de către consiliul județean respectiv, prin bugetul local al județului).

S-a reținut, cu privire la inculpata A., care a devenit director executiv/general la data de 07.07.2006, **funcție publică**, că potrivit art. II din Hotărârea Guvernului nr. 1.896/2006 pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 1.434/2004 privind atribuțiile și Regulamentul-cadru de organizare și funcționare ale Direcției generale de asistență socială și protecția

copilului, care nu sunt încorporate în forma republicată a Hotărârii Guvernului nr. 1.434/2004: "Art. II. - *Directorii generali și directorii generali adjuncți care nu au statut de funcționar public asigură conducerea Direcției generale de asistență socială și protecția copilului până la ocuparea posturilor de director executiv, respectiv director executiv adjunct, prin concurs, în condițiile legii.*"

Concursul pentru ocuparea funcției publice de director general sau, după caz, director general adjunct al DGASPC a fost organizat de către Agenția Națională a Funcționarilor Publici, potrivit dispozițiilor legale.

Nu există probe ori indicii temeinice din care să rezulte că numirea inculpatei A. în funcția de director general al DGASPC ar fi fost influențată de inculpatul E., din perspectiva celor două funcții menționate în actul de acuzare, ceea ce nu justifică rezonabil unele afirmații/apărări ale acesteia în sensul că a fost pusă în situația de a accepta pretinsa solicitare a inculpatului E. de menținere în funcție a celor două angajate din considerente legate de subordonare ori de teamă de a nu fi sancționată disciplinar.

Astfel, nu există niciun indiciu temeinic pentru susținerea afirmațiilor inculpatei A. în sensul că se temea de posibila sa sancționare de către inculpatul E., care avea calitatea de președinte al Consiliului Județean, ori pentru sugerarea ipotezelor că ar fi existat, în mod real, riscuri cu privire la finanțarea activității DGASPC, respectiv, cu privire la aprobarea organigramelor ori statelor de funcții pentru această direcție.

Invocarea disp. art.10 din Regulamentul DGASPC, în sensul, că „numirea, eliberarea din funcție și sancționarea disciplinară a Directorului general al Direcției generale se fac la propunerea președintelui Consiliului județean, prin hotărâre a Consiliului județean”, **este una strict formală**, această dispoziție fiind valabilă în cazul tuturor direcțiilor generale de acest tip din țară, existând suficiente garanții legale specifice pentru funcționarii publici în cazul cercetării și sancționării disciplinare abuzive.

De altfel, câteva dispoziții din acest Regulament sunt suficiente pentru a înlătura afirmațiile referitoare la pretinsa teamă sugerată de inculpata A. în declarațiile sale:

- art. 15 *Conducerea Direcției Generale se asigură de **Directorul general și de Colegiul Director**, conform prevederilor legale și prezentului regulament.*

- art. 16 ***Colegiul director al DGASPC** este compus din directorul general, directorii generali adjuncți, personalul de conducere din cadrul Direcției generale, precum și trei consilieri județeni, având cu precădere studii socio-umane, propuși de președintele Consiliului județean.*

Președintele Colegiului director este Secretarul județului.

În situația în care președintele Colegiului director nu-și poate exercita atribuțiile, acestea sunt exercitate de către Directorul general al Direcției generale.

- art. 17 (1) *Organizarea, funcționarea și atribuțiile colegiului director se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției generale.*

(2) *Colegiul director se întrunește în ședință ordinară trimestrial, la convocarea Directorului general, precum și în ședință extraordinară, ori de*

câte ori este necesar, la cererea Directorului general, a Președintelui Colegiului director sau a unuia dintre directorii generali adjuncți .

(3) La ședințele Colegiului director pot participa, fără drept de vot, președintele Consiliului județean, membrii comisiei pentru protecția copilului și alți consilieri județeni, precum și alte persoane invitate de membrii colegiului director.

Cu toate acestea, s-a constatat că, deși a făcut unele referiri la astfel de temeri - care au avut scopul să atenueze din responsabilitatea și răspunderea juridică din prezenta cauză penală, ce îi revenea potrivit funcției de director general al DGASPC, acest aspect încadrându-se însă în dreptul la apărare al acesteia - inculpata A. a menționat următoarele:

a) declarație inculpata A. la Înalta Curte:

„Înainte de data faptelor pentru care am fost trimisă în judecată am fost membră P...., consilier județean din partea acestui partid, context în care l-am cunoscut pe d.nul E.. În perioada 07.07.2006-31.12.2012 d.nul E. îndeplinea funcția de președinte al Consiliul Județean Aveam o relație funcțională cu acesta, nu era o relație de prietenie.

Eu am aflat că este liberă funcția de director executiv al DGASPC, am aplicat pentru această funcție, dar l-am informat și pe d.nul E. de a candida pentru funcția respectivă, în sensul că ar fi trebuit să-mi dau demisia din funcția de consilier județean.

Concursul a fost organizat la nivelul Agenției Funcționarilor Publici din România.

Arat că d.nul E. nu mi-a impus să le țin angajate pe cele două, puteam să iau o măsură de sancționare a acestora, dar nu am luat-o.

Domnul E. nu mi-a reproșat niciodată că, așa cum am arătat, am sancționat-o disciplinar pe K.. Arăt că d.nul E. nu mi-a reproșat că am chemat-o la muncă pe K..

Când d.nul F3. mi-a spus să o chem la serviciu pe K. nu am discutat acest aspect cu E..

Arăt că a fost o teamă de a mea să nu fiu sancționată de d-nul E., însă nimic din comportamentul acestuia nu a lăsat să se înțeleagă o asemenea ipoteză”.

b) proces-verbal de confruntare între inculpata A. și inculpatul E.:

Nu, inculpatul E. nu a exercitat asupra mea niciun fel de constrângere ori presiune pentru menținerea pe funcție a celor două persoane.

Nu, nu cunosc ca inculpatul E. să-și fi exercitat influența din perspectiva celor două funcții îndeplinite asupra vreunei persoane din conducerea DGASPC

În final, cu privire la cele menționate, se poate constata că, în lipsa unor probe certe, aspectele, constând în invocarea funcției/funcțiilor îndeplinite de inculpatul E., în invocarea dispozițiilor legale menționate în actul de acuzare - inclusiv cele din Legea nr.215/2001 - ori regulamentare referitoare la subordonarea DGASPC, la finanțarea acestei direcții din bugetul local, la dispozițiile prevăzute de lege pentru sancționarea disciplinară a Directorului general al Direcției generale la propunerea președintelui Consiliului județean,

prin hotărâre a Consiliului județean, la relația de subordonare derivată din lege, etc. constituie argumente în acuzare, iar nu probe în acuzare.

Cu atât mai puțin, **nu se pot reține ca probe temeinice în acuzare afirmații sau opinii personale ale unui martor** („E. era un fel „de Dumnezeu” în sensul că toată lumea îl asculta, să nu îl supere” - martora N3.), având în vedere că martorul, conform art.114 alin.1 din Codul de procedură penală, este audiat cu privire la fapte sau împrejurări de fapt, iar nu cu privire la opinii sau păreri personale despre persoana inculpatului.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în **cauza Salabiaku c. Franța, 1988**, că în anumite domenii, utilizarea unor prezumții de fapt pentru a stabili vinovăția unei persoane nu contravine prezumției de nevinovăție a acesteia. Orice sistem de drept cunoaște astfel de prezumții, însă în materie penală statele sunt obligate să nu depășească anumite limite în utilizarea lor, întrucât prin utilizarea lor excesivă puterea de apreciere a judecătorului ar fi golită de conținut, dacă vinovăția unei persoane ar fi stabilită pe baza unor prezumții. În consecință, Curtea a considerat că astfel de prezumții sunt admisibile doar în măsura în care sunt rezonabile, prezumă lucruri dificil sau imposibil de probat și pot fi răsturnate de către persoana interesată.

Așa cum s-a menționat anterior, din examinarea situației de fapt expusă în rechizitoriu nu reiese modalitatea concretă a contribuției prin influența celor două funcții deținute de inculpatul E. în menținerea celor două angajate în cadrul DGASPC și nici persoanele concrete asupra cărora s-ar fi exercitat această influență.

Revenind la acuzațiile din rechizitoriu, singura persoană care ar fi interacționat cu inculpatul E. a fost inculpata A. (persoana „instigată”), aceasta având calitatea de director general al DGASPC

Această concluzie rezultă și din perioada menționată în rechizitoriu ca perioadă a activității infracționale, cu referire la deținerea celor două funcții de către inculpatul E. (07.07.2006-18.12.2012).

În consecință, cu privire la aceste două acuzații, din probatoriul administrat se constată următoarele:

- **inculpata H.:**

”Cât am fost director interimar și, pe parcurs, mie personal nu mi s-a cerut nimic de către inculpatul E. și nici de alte persoane în numele dânsului.

Cu privire la paragraful din declarația de la urmărirea penală în care am afirmat că se cunoștea „că C. era protejată, se cunoștea la nivelul direcției” se referă la faptul că eu am aflat despre acest amănunt în februarie 2014, când ne-a chemat d.na A. pe toți directorii și ne-a informat că este o adresă de la DNA și că urma să punem la dispoziția acestei instituții niște documente.

Anterior anului 2014 eu nu am făcut afirmația că se cunoștea că vreuna din cele două ar fi fost protejată”.

- **inculpatul G.:**

„În acea perioadă, eu personal nu am auzit nimic legat de vreo influență în favoarea d-nei C.....

Din punctul meu de vedere, inculpatul E. nu a venit niciodată la mine pentru a-mi vorbi de cele două persoane, iar eu nu am auzit ceva asemănător.

În perioada în care eu am îndeplinit funcția de director executiv, inculpatul E. nu a venit niciodată la sediul direcției deoarece aceasta era coordonată de secretarul Consiliului Județean.

Din momentul alegerii sale în funcția de președinte al Organizației Județene eu nu am mai avut niciun fel de discuții cu inculpatul E..

Încă o dată, arăt că ulterior alegerii în funcție a lui E., eu nu am mai fost în sediul partidului, astfel încât nu pot să fac nicio precizare legată de interacționarea eventuală între el și cele două persoane amintite”.

- inculpatul D.:

„La întrebările adresate de procuror și de comisarii care efectuau cercetări în cauza aceasta și care mă întrebau dacă știu și pot da informații cu privire la persoana C., în sensul dacă aceasta ar fi fost protejată de E., eu nu am afirmat niciodată că cunosc acest lucru, în sensul că C. ar fi fost preferata sau protejata d.lui E..

Nici d.na H., nici d.na A. și nici d.na U1. nu mi-au spus că C. este protejată de o persoană anume.

Eu nu am cunoștință personală că C. ar fi fost susținută sau protejată de o anumită persoană.

Încă o dată arăt că nu cunosc dacă C. era sau nu protejata lui E..

Eu pe C. am văzut-o o singură dată în viața mea.

Când eu am făcut referiri la C. și E. i-am spus procurorului că ceea ce afirm cunosc din zvonuri.

Eu în cursul urmăririi penale nu am făcut niciun fel de afirmații prin care să leg numele lui C. de doamna J..

Eu i-am spus procurorului în declarațiile date la urmărirea penală că se zvonea pe la colțuri că dna C. ar fi fost protejata d.nei J.”

- inculpata K.:

„Eu nu am apelat la nimeni să intervină la d.nul E. pentru a fi angajată.

Eu nu am fost niciodată protejata lui E., nu am făcut parte din cercul lui relațional.

Nu am o explicație de ce s-a acceptat atâta timp la nivelul DGASPC ca eu și C. să fim salarizate, deși lucram la sediul partidului, bănuiesc că d-na director A., fiind membră de partid știind că este nevoie de forță de muncă la partid a înțeles să ajute partidul în acest mod.

Arăt că nu m-am simțit nicio clipă obligată să accept propunerea lui E., am făcut acest lucru deoarece mi-a făcut plăcere să lucrez cu acesta, întrucât am avut mare încredere la momentul acela.

În afară de momentul la care am făcut referire, și care am redat discuția cu E., ulterior nu am mai avut niciun fel de discuții cu acesta în legătură cu menținerea în funcție la DGASPC

Arăt că niciodată nu am avut vreo discuție cu d.na J. în legătură cu angajarea și menținerea pe post a subsemnatei. De altfel, nu m-am întâlnit niciodată cu dânsa.

Nu am cunoștință dacă C. se bucura de vreo protecție din partea vreunei persoane”.

- inculpata I.:

„Nu am avut niciodată discuții cu numitele C. și K., este posibil să le fi văzut în perioada 2009-2010 la un concurs de promovare.

În toată această perioadă nu am auzit niciodată vorbindu-se despre numele E..

Cele două persoane angajate fuseseră încadrate anterior deținerii de către mine a funcției de conducere la care se face referire.

Arăt că niciodată A. nu m-a informat că C. nu va lucra la Centrul de Consiliere și își va desfășura activitatea la sediul P....”.

- inculpatul B.:

„Eu personal, la data respectivă, **nu cunosc să se fi invocat cu privire la această situație numele domnului E..**

Nu cunosc dacă d.na C. era susținută de cineva.

Nu am avut niciodată vreo discuție cu d.nul E. legat de C.”.

- inculpata F.:

„În acele împrejurări i-am comunicat d.nei director economic H. că nu le cunosc pe cele două. Cred că pusesem o întrebare incomodă și am fost dată afară din birou de d.na director economic.

În urma discuției cu d.na H. mi-am dat seama că cele două, C. și K., sunt protejate de d.na H..

La data respectivă secretarul general al CJ era nașa d.nei H..

Cu privire la J. arat că o cunoșteam pe acesta, fiind colege de serviciu ne întâlneam uneori pe hol, însă absolut niciodată aceasta nu a cerut ceva, nu mi-a sugerat ceva cu privire la C. și K. și nici cu privire la ceilalți angajați.

Precizez că eu nu am avut niciodată vreo discuție cu d-nul E. despre C. și K.. De asemenea, nu am discutat niciodată cu altă persoană care ar fi fost trimisă de d.nul E. cu privire C. și K..

Precizez din discuțiile avute cu d.na director A. și cu d.na director H. nu s-au făcut referiri la persoana d.nului E.”.

- martor L3.:

„Niciodată **nu am auzit de vreo legătură între E. și cele două persoane.**

Eu știam că E. la data respectivă era președintele Consiliului Județean”.

- martor A2.:

„Nu cunosc cine le proteja pe cele două atunci când în declarație am făcut mențiunea că există sentimentul că cineva le protejează.

Eu am trăit la acea perioadă sentimentul că K. se bucură de protecția unei alte persoane, respectiv o persoană care a îndeplinit funcția de primar și apoi de prefect al județului

Precizez că legat de cele două persoane nu s-a pomenit niciodată de numele inculpatului E.”.

- martor F3.:

„Eu nu am cunoștință despre condițiile în care cele două persoane au fost angajate și nici dacă acestea erau protejate de cineva.

Nu cunosc dacă președintele Consiliului Județean avea vreo competență în numirea directorului DGASPC

Nu am avut niciodată discuții cu E. legat de activitatea celor două persoane ce interesează prezenta cauză”.

- martor I3.:

„Eu personal nu am auzit să se discute la nivelul direcției dacă vreuna din cele două doamne se bucura de vreo protecție sau de vreun sprijin.

Doamna U1. nu mi-a spus niciodată ceva prin care să explice situația celor două angajate, în sensul că deși figurau în statele de plată ale DGASPC nu veneau la muncă, prestând activități la o altă entitatea juridică”.

- martor P3.:

„Nu am cunoștință despre existența sau nu a unor recomandări din partea unor persoane pentru angajarea celor două, respectiv C. și K..

Nu, nu am auzit niciodată ceva în sensul că C. și K. ar fi fost „protejatele domnului E.”.

În perioada în care domnul E. a îndeplinit funcția de președinte a consiliului județean acesta nu a avut o atitudine care să-i insufle teamă angajaților ...

Eu personal nu am simțit ceva în sensul întrebării apărătorului inculpatului, adică nu pot afirma că avea o atitudine dictatorială.

Atunci când s-a impus să am o legătură directă și nemijlocită cu președintele consiliului județean, domnul E., menționez că au fost discuții pozitive.

Coordonarea activității DGASPC era asigurată de doamna secretar general Vrabie H., care totodată era și președinta comisiei pentru protecția copilului la nivelul județului, prin lege fiind desemnată în această funcție”.

- martor M3.:

„Nu am auzit în acea perioadă dacă numitele K. și C. s-ar fi bucurat de vreo protecție a vreunei persoane cu funcții de conducere”.

- martor G3.:

„După ce a apărut în presă am aflat că cele două figurau angajate la DGASPC

Arăt că niciuna dintre ședințele la care am participat atunci când s-au discutat organigramele instituțiilor publice și statele de funcții nu existau discuții nominale și cu certitudine afirm că în nicio ședință nimeni nu a făcut vreo referire la numele C. sau K..

Precizez că niciodată numita A. nu mi-a spus mie ceva în sensul că C. și K. s-ar fi bucurat de protecția domnului președinte al consiliului județean, domnul E.”.

- martor K3.:

„Eu nu am auzit niciodată ceva în sensul că C. sau K. ar fi fost protejate de cineva și nici nu știu dacă erau favorizate în vreun fel.

Deși îmi desfășuram activitatea în secretariat nu am auzit niciodată ceva în legătură cu numele celor două prin vreo asociere cu vreo persoană care să le fi asigura vreo protecție sau vreo susținere”.

- martor Z2.:

„Niciodată **nu am auzit că vreuna dintre cele două ar fi fost protejatele lui E..** Despre K. auzisem că ar fi fost protejată d-nului T4., fostul prefect al jud.”.

- martor Ș1.:

„Precizez că eu eram cea care prezidam ședințele Colegiului Director.

Președintele CJ nu avea nicio atribuție referitoare la coordonarea activității DGASPC, însă dacă simțeam nevoia mă consultam cu acesta pe probleme de buget.

La data respectivă nu le cunoșteam pe numitele K. și C., însă am aflat despre ele la momentul începerii anchetei din prezenta cauză.

Le cunosc pe doamnele A. și U1..

Niciuna dintre acestea nu a afirmat față de mine că E. le-ar proteja pe cele două persoane K. și C..

Niciodată E. nu s-a interesat despre situația celor două persoane.

Proiectul de organigramă nu era discutat anterior de către E. și A..

La discutarea proiectelor de organigramă nu se discuta nimic concret cu referire la persoane.

E. nu avea un comportament dictatorial însă era foarte exigent, în sensul că dorea ca toate documentele și lucrările să fie efectuate în conformitate cu legea.

Când eu discutam cu E. în sensul celor arătate anterior era prezentă și d-na Z2. care la data respectivă îndeplinea funcția de director executiv în cadrul CJ

Cu certitudine afirm că în perioada 2006-2012 niciodată E. nici direct nici indirect nu mi-a solicitat ca cele două persoane C. și K. să fie angajate ori menținute în funcție în cadrul DGASPC De asemenea afirm că nicio altă persoană din cadrul Direcției nu mi-a comunicat vreodată sau nu mi-a transmis că ar fi existat o solicitare din partea lui E. în legătură cu cele două persoane.

Inculpata A. niciodată nu a venit la mine pentru a-mi spune că ar fi fost obligată să angajeze ori să mențină în funcție pe vreuna din cele două persoane C. și K..

Mai afirm că niciodată E. nu a participat la vreuna din ședințele pe care eu le prezidam în calitate mea de secretar al județului”.

- martor G4.:

„Cel puțin la una din ședințe am remarcat-o pe numita K. întruna din pauze a venit la mine aceasta și mi-a spus că dorește să se angajeze ca purtător de cuvânt al organizației de partid și mi-a spus că a fost trimisă la mine de E..

Nu îmi aduc aminte dacă am discutat cu E. despre faptul că K. a venit la mine și mi-a spus că dorește să se angajeze ca purtător de cuvânt și că ar fi avut acceptul sau recomandarea lui E..

Eu i-am spus lui K. că nu există post de purtător de cuvânt al organizației de partid și nu există fonduri pentru a fi plătită o astfel de funcție, organizația de partid nu a avut niciodată un angajat plătit pe această funcție.

Ulterior K. a revenit și mi-a cerut să o angajez pe un post de artist dansator la Ansamblul Burnasul. I-am spus că nu-i pot îndeplini această solicitare.

Și de dată aceasta i-am explicat că nu o pot angaja, iar această solicitare nu a fost explicată ca fiind solicitarea cuiva anume.

Cele două persoane nu erau protejatele lui E. deoarece, dacă ar fi fost așa, probabil le-ar fi susținut într-un fel.

Niciodată nu am avut vreo discuție cu E. în legătură cu angajarea vreuneia dintre cele două persoane.

O cunosc pe d.na A. aproximativ din anul 2004,2005.

În perioada 2006-2012 știu că d-na A. era director la DGASPC

Niciodată d.na A. nu a avut vreo discuție cu mine pe tema angajării celor două persoane la sediul DGASPC”.

* * *

Cu privire la acuzațiile de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit cu privire la inculpatul E. se mai constată, conform actelor și lucrărilor dosarului, următoarele (rechizitoriu, pag.196-203):

La data de **21.03.2014**, prin încheierea din dosarul nr./3/2014, Tribunalul București a autorizat, fiind emise **mandatele de supraveghere tehnică** nr.1024, 1025, 1026, 1027, 1028, 1029 UP/21.03.2014, **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 21.03.2014, până la data de 19.04.2014 inclusiv**, după cum urmează:

Interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță prin posturile telefonice utilizate de:

- A. cu posturile telefonice mobile cu nr. și ;
- U1. cu posturile telefonice mobile cu nr. și

Supravegherea video, audio și prin fotografiere, precum și localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice a persoanelor:

- A.,
- U1..

Supravegherea video, audio sau prin fotografiere a numitelor A. și U1. în birourile utilizate de acestea (biroul directorului general A. respectiv biroul utilizat de U1. – șef serviciu resurse umane, juridic și contencios), situate în incinta Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului

La data de **16.04.2014**, prin încheierea din dosarul nr./3/2014, Tribunalul București a dispus **prelungirea mandatelor de supraveghere tehnică** nr.1204, 1205, 1206, 1207, 1208, 1209 UP/21.03.2014, **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 20 aprilie 2014 și până la data de 19 mai 2014 inclusiv.**

Prin aceeași încheiere s-a autorizat pătrunderea pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 20 aprilie 2014 și până la data de 19 mai 2014 a **organelor de urmărire penală, în biroul directorului general, utilizat de A. și biroul șef serviciu resurse umane, juridic și contencios, utilizat de U1., situate în incinta Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului**

...., **pentru activarea și dezactivarea mijloacelor tehnice ce urmează să fie folosite pentru executarea măsurilor de supraveghere tehnică**, fiind emis mandatul 1971UP/16.04.2014.

La data de **15.05.2014**, prin încheierea din dosarul nr..../3/2014, Tribunalul București a dispus **prelungirea mandatelor de supraveghere tehnică** nr.1204, 1205, 1206, 1207, 1208, 1209 UP/21.03.2014, 1971/UP/16.04.2014, **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 20 mai 2014 și până la data de 18 iunie 2014 inclusiv.**

La data de **17.06.2014**, prin încheierea din dosarul nr..../3/2014, Tribunalul București a dispus **prelungirea mandatelor de supraveghere tehnică** nr.1204, 1205, 1206, 1207, 1208, 1209 UP/21.03.2014, 1971/UP/16.04.2014, **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 19 iunie 2014 și până la data de 18 iulie 2014 inclusiv.**

La data de **16.07.2014**, prin încheierea din dosarul nr./3/2014, Tribunalul București a dispus **prelungirea mandatelor de supraveghere tehnică** nr.1204, 1205 UP/21.03.2014, **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 19 iulie 2014 și până la data de 17 august 2014 inclusiv.**

* * *

S-a constatat că organele de urmărire penală au solicitat și s-a încuviințat, **pe o durată de mai multe luni (perioada 21.03.2014-17.08.2014), utilizarea metodelor speciale de supraveghere sau cercetare față de inculpatele A. și U1.** (interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță prin posturile telefonice, supravegherea video, audio și prin fotografiere, precum și localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice, supravegherea video, audio sau prin fotografiere în birourile utilizate de acestea, pătrunderea pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 20 aprilie 2014 și până la data de 19 mai 2014 a organelor de urmărire penală în biroul directorului general și biroul șefului serviciu resurse umane, juridic și contencios).

În urma utilizării acestor metode speciale de supraveghere nu au fost obținute probe care să releve implicarea inculpatului E. în faptele care fac obiectul prezentei cauze penale.

De asemenea, din actele și lucrările dosarului de urmărire penală mai rezultă utilizarea, după obținerea autorizațiilor emise de judecător, și a altor procedee probatorii (**percheziția domiciliară și percheziția informatică**), printre care percheziția la sediul DGASPC, percheziția la domiciliul inculpatei A., percheziția informatică a unor cartele SIM ridicate de la inculpata A..

Din utilizarea acestor procedee probatorii nu au rezultat probe care să releve implicarea inculpatului E. în faptele care fac obiectul prezentei cauze penale.

Utilizarea acestor metode speciale de supraveghere sau cercetare, precum și a procedeele probatorii, chiar ulterior perioadei săvârșirii faptelor care fac obiectul cauzei penale, a fost ulterioară datei de 12.12.2013 când, potrivit rechizitoriului, a fost înregistrată sesizarea din oficiu potrivit căreia numita A., director al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, în

schimbul obținerii unor foloase financiare necuvenite, procedează la menținerea ilegală în posturi, pe ștutul de funcții al instituției pe care o conduce, a numiților C., T1., K. și T1..

Or, în această perioadă, declanșarea actelor de cercetare penală era cunoscută la nivelul DGASPC, fiind chemate pentru audiere, sub diferite calități procesuale, o parte dintre persoanele presupus a fi fost implicate în activitatea infracțională.

- inculpata A., persoana pretins a fi fost instigată la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu:

„Înainte de data faptelor pentru care am fost trimisă în judecată am fost membră P...., consilier județean din partea acestui partid context în care l-am cunoscut pe d.nul E.. În perioada 07.07.2006-31.12.2012 d.nul E. îndeplinea funcția de președinte al Consiliul Județean Aveam o relație funcțională cu acesta, nu era o relație de prietenie.....

Atât K. cât și C. erau deja angajate când eu am preluat funcția de director executiv.....

Arat că d.nul E. nu mi-a impus să le țin angajate pe cele două, puteam să iau o măsură de sancționare a acestora, dar nu am luat-o.....

Domnul E. nu mi-a reproșat niciodată că, așa cum am arătat, am sancționat-o disciplinar pe K.. Arăt că d nula E. nu mi-a reproșat că am chemat-o la muncă pe K.....

Când d.nul F3. mi-a spus să o chem la serviciu pe K. nu am discutat acest aspect cu E.”.

La **confruntarea dintre inculpata A. și inculpatul E.**, aceeași inculpată a arătat următoarele:

„Inculpatul E., direct și personal mi-a cerut într-o discuție să le mențin pe funcțiile respective în cadrul DGASPC pe cele două persoane până când le va rezolva problema. Am făcut acest lucru când i-am adus la cunoștință inculpatului situația celor două, se întâmpla în anul 2008, când, la rândul meu, am fost informată de șefa personalului U1.. De față la această discuție între mine și E. nu a mai fost prezentă nicio persoană. Această discuție a avut loc în cabinetul de președinte la CJ al domnului E..

Începând cu 2009, până în 2010, am mai avut și alte discuții, cred că 3 sau 4, în legătură cu situația celor două cu E. și de fiecare dată îmi spunea să am răbdare că situația va fi rezolvată, iar la ultima discuție mi-a spus că să-i pun la muncă pe ceilalți angajați, care erau în nr. de 800, că sunt destui care stau degeaba, deci nu mai trebuie să insist cu privire la situația celor două persoane. Toate aceste 3 sau 4 discuții le-am avut pe holul de la ieșirea din sala de ședințe a Consiliului Județean, înainte de începerea conferinței de presă.

Nu pot indica o persoană care să confirme aceste întâlniri și obiectul legat de cele două persoane.

Nu, inculpatul E. nu a exercitat asupra mea niciun fel de constrângere ori presiune pentru menținerea pe funcție a celor două persoane.

Nici cu privire la întocmirea documentelor referitoare la activitatea celor două, ori cu privire la înscrierile în carnetul de muncă, E. nu a exercitat niciun fel de presiune sau constrângere asupra mea.

Nu, nu cunosc ca inculpatul E. să-și fi exercitat influența din perspectiva celor două funcții îndeplinite asupra vreunei persoane din conducerea DGASPC”.

Astfel, cu privire la afirmațiile inculpatei A. se constată următoarele:

- deși a susținut că a avut, în perioada 2008-2010, 3-4 discuții cu inculpatul E. referitoare la situația celor două angajate, nu a menționat numele niciunei persoane prezentă la aceste discuții care să poată confirma atât discuțiile, cât și conținutul acestora;

- inculpata, care a ocupat funcția de director general la DGASPC la data de **07.07.2006**, susține că a aflat despre faptul că cele două angajate nu se prezintă la locul de muncă din cadrul DGASPC în **anul 2008**, adică după circa 2 ani, afirmând că prima discuție ar fi avut-o în anul 2008 cu inculpatul E..

Or, cele două persoane fuseseră angajate cu 3 ani, respectiv, cu 2 ani înainte de această primă discuție pretins avută cu inculpatul E. (C. angajată la data de 20.07.2005, K. angajată la data de 22.05.2006), inculpata A. preluând funcția de director general la data de 07.07.2006.

În aceste condiții, nu rezultă cum a determinat-o inculpatul E. pe inculpata A., director general al DGASPC, timp de 2 ani (2006-2008), să își încalce atribuțiile de serviciu constând în menținerea în funcție, în calitate de angajate la DGASPC, a inculpatelor C. și K..

- de asemenea, se mai constată că situația inculpatei C. a fost acceptată de inculpata A. chiar și după data de 18.12.2012 (când inculpatul E. a încetat să dețină cele două funcții despre care se face mențione în rechizitoriu), contractul de muncă încetând la data de 31.12.2013, deci după 1 an, ca urmare a demisiei angajatei.

- dimpotrivă, cu referire la inculpata K. se constată că, din dispoziția inculpatei A., aceasta s-a prezentat la locul de muncă din DGASPC în luna decembrie 2010, cu circa 2 ani înainte de încetarea celor două funcții deținute de inculpatul E. (18.12.2012), acesta continuându-și activitatea încă 4 ani la DGASPC (demisie la data de 01.05.2014), deci și după încetarea celor două funcții deținute de E..

- tot cu referire la inculpata K., se constată că, deși inculpata A. a afirmat că ar fi existat solicitarea inculpatului E. de tolerare a situației care face obiectul cauzei, nimic nu a împiedicat-o, pe de o parte, să ceară acesteia să se prezinte la locul de muncă (în decembrie 2010), *chiar menționând că nu s-a consultat cu inculpatul E. în acest sens*, iar pe de altă parte, să ia măsuri specifice dreptului muncii față de aceasta (neplata salariului pentru 3 zile ca urmare a absenței nemotivate și avertisment – 29.04.2011), deci anterior datei de 18.12.2012.

- ulterior ultimei discuții, pretins a fi avut-o cu inculpatul E. în anul 2010, nu rezultă dacă timp de 2 ani, până la data de 18.12.2012, același inculpat i-ar mai fi solicitat să le mențină pe cele două persoane la DGASPC

În consecință, în toată această perioadă (07.07.2006-18.12.2012) în care inculpatul E. a deținut cele două funcții, conform declarațiilor inculpatei A. ar fi existat circa 3-4 discuții, foarte scurte, fără a se menționa numele unor persoane care au asistat la acestea și care ar fi putut să le confirme, discuții care - susține inculpata - ar fi determinat-o să le mențină în funcție pe cele două angajate,

respectiv, să nu i-a măsuri disciplinare împotriva acestora, asta în pofida propriilor afirmații în sensul că:

„Aveam o relație funcțională cu acesta, nu era o relație de prietenie.

Arat că d.nul E. nu mi-a impus să le țin angajate pe cele două, puteam să iau o măsură de sancționare a acestora, dar nu am luat-o.

Domnul E. nu mi-a reproșat niciodată că, așa cum am arătat, am sancționat-o disciplinar pe K.. Arăt că d nul E. nu mi-a reproșat că am chemat-o la muncă pe K..

Când d.nul F3. mi-a spus să o chem la serviciu pe K. nu am discutat acest aspect cu E.”.

Nu, inculpatul E. nu a exercitat asupra mea niciun fel de constrângere ori presiune pentru menținerea pe funcție a celor două persoane.

Nici cu privire la întocmirea documentelor referitoare la activitatea celor două ori cu privire la înscrierile în carnetul de muncă E. nu a exercitat niciun fel de presiune sau constrângere asupra mea.

Nu, nu cunosc ca inculpatul E. să-și fi exercitat influența din perspectiva celor două funcții îndeplinite asupra vreunei persoane din conducerea DGASPC”.

În raport, cu cele arătate anterior, a rezultat că declarațiile inculpatei A. sunt singulare, **neputând fi coroborate cu alte probe independente de persoana sa (care să nu aibă ca sursă propriile afirmații făcute altor persoane).**

Conform acușării, declarațiile inculpatei A. trebuie coroborate cu declarațiile **martorilor** H3., I3., B3., N3., D3. și U1. respectiv, cu declarațiile **coinculpaților** K., C., B., D. (rechizitoriu, pag.85).

O primă observație este în sensul că niciuna dintre aceste persoane nu a fost prezentă la discuțiile pretins a fi fost avute de inculpata A. cu inculpatul E., discuții în care acesta din urmă ar fi determinat-o să le mențină în funcție pe cele două angajate și să nu ia măsuri disciplinare (desfacerea contractului de muncă).

O a doua observație este în sensul că toate aceste persoane, inclusiv numita U1., cunosc unele aspecte tot din cele relatate / comunicate de către inculpata A., ceea ce **practic ar echivala cu o coroborare a declarațiilor inculpatei A. tot cu declarațiile inculpatei A. (ca mărturisiri făcute de aceasta respectivelor persoane, precum și ca mărturisiri făcute altor coinculpați cum ar fi H.).**

În acest sens, s-a reținut, că inculpata A., în declarația dată la instanță, a precizat că a avut discuții numai cu U1. și cu H.. În aceeași declarație, inculpata a menționat ca prezent la discuțiile avute cu inculpatul E. pe martorul F3..

În declarațiile date, la urmărirea penală (luna **ianuarie 2015**) și la instanță, inculpata A. a menționat următoarele:

- în anul 2008, numita U1., șeful serviciului resurse umane din cadrul DGASPC, i-ar fi adus la cunoștință că cele două angajate nu se prezentau la locul de muncă și, urmare, a chemat-o pe H. pentru a-i cere explicații.

- cu această ocazie, susține că H. i-ar fi spus că a angajat-o pe K. la DGASPC, dar a trebuit să accepte ca aceasta să își desfășoare activitatea la sediul P.... .., solicitare făcută de președintele C.J. E.; de asemenea, a mai susținut că tot H. i-ar fi spus că în aceeași situație este și numita C..

În cele trei declarații date de H. (prima fiind în calitate de **martor**) aceasta nu a confirmat afirmațiile inculpatei A. cu privire la inculpatul E., precizând numai că în anul 2006, la preluarea funcției de director general de către A., i-a adus la cunoștință mai multe probleme, inclusiv situația legată de faptul că cele două angajate nu veneau la locul de muncă din cadrul DGASPC

Numita U1., față de care prin rechizitoriu s-a dispus soluția de clasare, a dat în cursul urmăririi penale mai multe declarații (primele două fiind în calitate de **martor**, ulterior în calitate de **inculpat**).

În declarația de martor din **19.05.2014**, U1. infirmă declarațiile inculpatei A., precizând:

„După ce am fost numită în funcția de șef serviciu contencios și resurse umane, cu ocazia mai multor discuții pe care le-am avut cu directorul DGASPC, A., i-am spus acesteia că cele două persoane nu se prezintă la serviciu și că ar trebui să le convoace și să le impună să se prezinte la serviciu directorul general al DGASPC A. mi-a reproșat că „nu este treaba mea și să-mi văd de treabă deoarece acest aspect nu mă privește pe mine.”

Ulterior, **după 2 ani de la data audierii ca martor, la data de 06.04.2016, U1. este audiată în calitate de inculpat completând declarațiile inițiale de martor după cum urmează:**

„....am informat pe directorul general al instituției, A., cu privire la faptul că cele două angajate nu vin la serviciu, dar aceasta cunoștea situația probabil de la doamna H3....iar A. mi-a spus că nu este treaba mea că cele două nu vin la serviciu, că președintele Consiliului Județean E. a dispus angajarea acestora la DGASPC, că acesta are cunoștință că cele două nu vin la serviciu, că ele își desfășoară activitatea la sediul P.... și că s-a procedat la această modalitate de a fi angajate la direcție pentru a fi plătite pentru activitatea desfășurată la partid, deoarece partidul nu avea bani să le plătească salariul”.

În această ultimă declarație, dată în calitate de inculpat, U1. a mai făcut și alte completări, cu precizarea că i le-ar fi spus inculpata A.:

„...de fiecare dată când erau modificări de organigramă o întrebam pe directorul A. cum procedăm în continuare cu cele două angajat, iar aceasta mi-a spus de fiecare dată același lucru, că nu este treaba mea legat de faptul că cele două figurau angajate la DGASPC, că vor lucra în continuare la partid și că cele două sunt puse acolo de cine trebuie” (pag.258-260 declarație inculpat u.p.).

S-a reținut că față de U1. s-a dispus prin rechizitoriu soluția clasării, fiind menționată **în citativul rechizitoriului cu calitatea de martor, și audiată de Înalta Curte, în calitate de martor, la data de 16.01.2018**, martora menționând expres:

„Arăt că cele două declarații date în calitate de martor în cursul urmăririi penale le-am dat în deplină libertate de voință și conștiință, asupra mea nefiind exercitate influențe exterioare din partea nimănui.

În consecință, **mențin declarațiile date în calitate de martor în fața procurorului.”**

În aceeași declarație, martora U1. a menționat următoarele:

„Eu în calitate pe care o aveam, începând cu noiembrie 2007, am sesizat această situație d-nei director A., însă aceasta mi-a spus că „nu e treaba mea” și că președintele Consiliul Județean domnul E. știe despre această situație.

Situația celor două am mai discutat-o, cred că în fiecare an când se făcea organigrama, iar doamna director A. îmi spunea același lucru.

Având în vedere că doamna director îmi spunea că nu e treaba mea nu am cerut explicații suplimentare.

Atunci când erau în discuție organigramele, doamna director A. mi-a spus că va discuta situația celor două angajate cu președintele Consiliului Județean”.

Cu privire la declarația dată de numita U1. în calitate de inculpat, respectiv, cu privire la declarația dată în calitate de martor la instanță, unele aspecte sugerează necesitatea unei rezerve cu privire la obiectivitatea acestei persoane audiată ca martor, adică o persoană neimplicată în faptele deduse judecării, neimplicare de natură să genereze obiectivitate în relatarea faptelor și împrejurărilor.

Astfel, deși aspectele referitoare la pretinsa implicare a președintelui Consiliului Județean E. nu erau dintre cele care ar fi justificat trecerea lor sub tăcere, ca impusă de exercitarea dreptului martorului de a nu se autoincrimina, și pretins erau cunoscute de la A. încă din anul 2007, nu există o explicație rezonabilă pentru faptul că în cele 2 declarații date în calitate de martor, la data de 19.05.2014 și la data de 13.06.2014, U1. nu a făcut nici-o referire la aceste aspecte.

De asemenea, aceste aspecte cu privire la presupusa implicare a președintelui Consiliului Județean E., pretins aflate de la A. încă din anul 2007, nu au fost relevate în urma utilizării metodelor speciale de supraveghere în perioada 21.03.2014-17.08.2014.

Prin rechizitoriu, pentru dovedirea instigării la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu de către inculpata A. se propune coroborarea declarațiilor inculpatei A. cu declarațiile coinculpăților D., B., C. și K..

- inculpatul **D.** a dat în cursul urmăririi penale o declarație olografă, o declarație în calitate de martor și o declarație în calitate de suspect.

Din declarația dată în calitate de martor la data de **22.05.2014**, nu rezultă date sau informații cu privire la implicarea președintelui Consiliului Județean, E., ci doar cu privire la faptul că A. și U1. i-au spus că cele 2 angajate își vor desfășura activitatea în cadrul altor compartimente, în plus U1. solicitându-i să întocmească înscrisuri cu privire la cel două angajate (fil.125-128 d.u.p.).

Ulterior, la data de **24.03.2016**, audiat în calitate de suspect, D., acesta face unele completări prin care afirmă că C. lucra la sediul organizației P.... și că se bucură de protecția acestei organizații politice și, totodată că aceasta este protejată de J..

Și în cazul acestui inculpat, se constată că deși aspectele referitoare la pretinsa protecție a angajatei C. nu erau dintre cele care ar fi justificat trecerea lor sub tăcere, ca exercitare a dreptului martorului de a nu se autoincrimina, nu există o explicație rezonabilă pentru faptul că în declarația

dată în calitate de martor la data de 22.05.2014, D. nu a făcut nici-o referire la aceste aspecte.

În fața instanței, la data de **21.03.2018**, inculpatul D. a menționat următoarele:

„La întrebările adresate de procuror și de comisarii care efectuau cercetări în cauza aceasta și care mă întrebau dacă știu și pot da informații cu privire la persoana C., în sensul dacă aceasta ar fi fost protejată de E., eu nu am afirmat niciodată că cunosc acest lucru, în sensul că C. ar fi fost preferată sau protejată d.lui E..

Eu personal am avut discuții cu șeful meu la serviciu în legătură cu faptul că C. nu se prezenta la serviciu, spre exemplu cu d.na H.. De asemenea, am discutat situația lui C. și cu d.na A., dar și cu d.na U1..

Eu mi-am dat seama din discuții că C. este beneficiara unei clemențe a persoanelor cu funcții de conducere pe care le-am menționat.

Mi-a cerut să întocmesc documentele cu privire la C. de către d-na H., d-na A. și d-na U1..

Nici d-na H., nici d-na A. și nici d-na U1. nu mi-au spus că C. este protejată de o persoană anume.

Arăt că deși exista un anumit „folclor”, cu privire la C., în sensul că se vorbea „pe la colțuri”, nu am simțit asta ca o presiune asupra atunci când am întocmit documentele, eu întocmind aceste documente la cererea celor trei persoane.

Eu nu am cunoștință personală că C. ar fi fost susținută sau protejată de o anumită persoană.

Încă o dată arăt că nu cunosc dacă C. era sau nu protejată lui E..

Eu pe C. am văzut-o o singură dată în viața mea.

Când eu am făcut referiri la C. și E. i-am spus procurorului că ceea ce afirm cunosc din zvonuri.

Eu în cursul urmăririi penale nu am făcut niciun fel de afirmații prin care să leg numele lui C. de doamna J..

Eu i-am spus procurorului în declarațiile date la urmărirea penală că se zvonea pe la colțuri că dna C. ar fi fost protejată d.nei J..”

- inculpatul B. a dat în cursul urmăririi penale o declarație în calitate de martor și două declarații în calitate de inculpat.

În declarația de martor, dar și în declarațiile de inculpat, acesta, în esență, a făcut mențiuni doar cu privire la înscrisurile întocmite.

La data de **20 iunie 2017** acesta a fost audiat în instanță, menționând următoarele:

„D-na director A. mi-a spus că nu este treaba mea să mă interesez despre situația numitei C..

Eu personal la data respectivă nu cunosc să se fi invocat cu privire la această situație numele domnului E..

Nu cunosc dacă d.na C. era susținută de cineva.

Nu am avut niciodată vreo discuție cu d.nul E. legat de C..”

- inculpata **C.** a dat în cursul urmăririi penale o declarație în calitate de martor și o declarație în calitate de suspect.

În declarația de martor nu au fost făcute mențiuni ce interesează aspectul examinat, iar în declarația de suspect a arătat următoarele:

„...în momentul angajării mele la DGASPC, director al acestei instituții era dl. G.....știa inclusiv faptul că eu lucrez în cadrul partidului, chiar m-a atenționat să nu îl fac de râs ... situația mea era cunoscută de către directorul acestei instituții A. ...deoarece și aceasta a avut calitatea de membru al acestei organizații și o perioadă a deținut și calitatea de consilier județean din partea acestui partid. ... directorul A. a avut funcție de conducere în cadrul organizației județene de femei a P.... ..”.

Ulterior, aceasta și-a exercitat dreptul la tăcere.

- inculpata **K.** a dat în cursul urmăririi penale o declarație în calitate de martor și o declarație în calitate de suspect.

Conținutul declarațiilor date de aceasta, atât în cursul urmăririi penale, cât și al judecății, a fost examinat anterior, iar cu privire la instigarea de către inculpatul E. a inculpatei A. pentru menținerea în funcție și nesancționarea disciplinară se rețin următoarele din declarațiile acesteia:

„Eu nu am fost niciodată protejată lui E., nu am făcut parte din cercul lui relațional.

Nu am o explicație de ce s-a acceptat atâta timp la nivelul DGASPC ca eu și C. să fim salarizate, deși lucrez la sediul partidului, bănuiesc că d-na director A., fiind membră de partid știind că este nevoie de forță de muncă la partid a înțeles să ajute partidul în acest mod.

În afară de momentul la care am făcut referire și care am redat discuția cu E. ulterior nu am mai avut niciun fel de discuții cu acesta în legătură cu menținerea în funcție la DGASPC

Arăt că niciodată nu am avut vreo discuție cu d-na J. în legătură cu angajarea și menținerea pe post a subsemnatei. De altfel, nu m-am întâlnit niciodată cu dânsa.

Atât eu, cât și C. i-am spus d-nei director să se hotărască unde mergem și noi ne vom conforma”.

În sfârșit, prin rechizitoriu, pentru dovedirea instigării la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu de către inculpata A. se propune coroborarea declarațiilor acesteia cu cele date de **martorii** H3., I3., B3., N3., D3..

- **martora H3.,** în cursul urmăririi penale nu a făcut nicio afirmație cu privire la implicarea inculpatului E. în menținerea în funcție a celor 2 angajate, arătând următoarele:

„...cele două persoane au fost angajate de către directorii care se aflau la conducerea instituției în aceea perioadă, ...G....R3..

...încă de la angajare ni s-a spus de către directorii instituției care le-au angajat că cele două angajate nu prea or să vină la serviciu la DGASPC deoarece acestea vor lucra la sediul organizației P.... ..”.

Aceste aspecte au fost menționate și în declarația dată la instanță.

- **martora D3.,** a dat 4 declarații în cursul urmăririi penale, cu referire la aspectele ce interesează cauza făcând următoarele mențiuni: cele două angajate

nu au lucrat la DGASPC, ci la sediul partidului; audierea acesteia s-a făcut, pe larg, și cu privire la alte persoane angajate care nu interesează prezenta cauză.

La audierea sa în cursul judecății, martora a arătat următoarele:

„Eu nu am avut niciodată acces la informații, în sensul cine le-a angajat și cine le sprijinea pe cele două, ci numai că le tolera, în sensul că directorul general era cel care tolera această situație.

Mie personal nimeni nu mi-a cerut să mă implic în această activitate de tolerare a situației descrise”.

- **martora I3.**, în declarația de la urmărirea penală a menționat doar că cele 2 angajate nu s-au prezentat la locul de muncă din cadrul DGASPC, desfășurând activitate la sediul partidului, fără să cunoască aspectele legate de implicarea inculpatului E.. La instanță, martora a menționat:

„Din anul 1996, până în anul 2017 mi-am desfășurat activitatea ca inspector în cadrul serviciului resurse umane de la DGASPC.

Eu personal nu am auzit să se discute la nivelul direcției dacă vreuna din cele două doamne se bucura de vreo protecție sau de vreun sprijin”.

- **martorul B3.**, în declarația de la urmărirea penală a arătat că a „cunoscut-o pe C. cu ocazia angajării, ..., când directorul de atunci G. ne-a prezentat-o ...spunându-ne că...este colega noastră, dar că nu va lucra în cadrul centrului, și că va lucra în altă parte, fără să ne precizeze unde anume”.

La instanță a arătat că „se vorbea printre angajați că doamna C. lucrează la sediul P....”.

S-a constatat că martorul nu are cunoștință despre implicarea inculpatului E. în menținerea acesteia în funcție la DGASPC

- **martora N3.** a fost audiată în cursul urmăririi penale, **la data de 21.05.2014**, cu privire la mai multe persoane angajate, însă **cu privire la cele două angajate C. și K. a menționat doar că era cunoscut că acestea se bucurau de „protecția directorului” DGASPC, A..**

S-a constatat că în declarația dată la urmărirea penală, martora N3. nu a făcut niciun fel de referiri cu privire la o implicare a inculpatului E. în menținerea în funcție a celor două angajate, la o influență a aceluiași inculpat exercitată față de vreo persoană cu funcție de conducere din cadrul DGASPC

Însă ulterior, audiată la Înalta Curte, la data de **28.11.2017**, deci **la 3 ani de la data primei audieri**, martora N3., a făcut precizări prin care a relevat pretinsa implicare a inculpatului E., după cum urmează:

„Toată lumea vorbea în instituție că cele două erau protejate de președintele Consiliul Județean, respectiv E.”.

Pentru a justifica aceste completări făcute după trei ani de la prima declarație, martora a menționat:

„Este adevărat că la urmărirea penală nu am făcut nicio afirmație în sensul că cele două ar fi fost protejate de președintele Consiliului Județean E. făcând numai afirmații în sensul că cele două ar fi fost protejatele directoarei A., însă explic acest lucru prin faptul că și d-na A. le proteja tot prin prisma partidului și protecției pe care le aveau de la domnul E.. Lucrând la sediul P....

Organizația Județeană se subînțelegea că cele două erau protejate de către domnul E.”.

De altfel, martora N3., prin aceste afirmații, a depășit obiectul și limitele audierii sale ca „martor”, exprimând puncte de vedere, presupuneri și deducții personale, **evident subiective**, prin care a încercat să justifice, după trei ani, „completarea” declarației inițiale cu referire la implicarea inculpatului E. în menținerea în funcție a celor două angajate:

- „*explic acest lucru prin faptul că și d-na A. le proteja tot prin prisma partidului și protecției pe care le aveau de la domnul E.;*
- *lucrând la sediul P.... Organizația Județeană se subînțelegea că cele două erau protejate de către domnul E.;*
- *fiind în subordinea Consiliului Județean președintele acestuia avea posibilitatea de a face numirile directorilor la DGASPC;*
- *chiar personal domnul E. când a numit-o pe doamna A. ne-a prezentat-o tuturor angajaților;*
- *îmi aduc aminte că E. a mai fost al sediul DGASPC de câteva ori, însă nu pot preciza motivul pentru care a venit la sediul direcției;*
- *personalul direcției se temea foarte mult de consecințele eventualelor declarații date la DNA datorită reacției directoarei A. și președintelui E., în sensul că se temeau că își vor pierde locul de muncă;*
- *E. era un fel „de Dumnezeu” în sensul că toată lumea îl asculta, să nu îl supere;*
- *potrivit cadrului normativ existent numirea, revocarea și sancționarea directorului general al DGASPC se făcea de către președintele Consiliului Județean”.*

Aceste puncte de vedere, presupuneri și deducții personale ale martorei N3. **nu pot fi reținute ca „probă”** pentru dovedirea acuzațiilor aduse inculpatului E., întrucât dispozițiile art.114 alin.1 și art.116 alin.1 din Codul de procedură penală reglementează obiectul și limitele declarației martorului.

Audierea martorului nu are ca obiect ascultarea opiniilor, părerilor ori deducțiilor acestuia cu privire la persoana acuzatului ori cu privire la modul în care martorul apreciază temeinicia acuzațiilor aduse inculpatului.

În final, aceeași martoră precizează că „nici direct inculpatul E. și nici vreo persoană în numele acestuia nu mi-a cerut să fac declarații care să îl favorizeze, în sensul că să nu îl implice pe E.. Eu niciodată nu am vorbit cu E.”.

Și în cazul acestei martore, s-a constatat că aspectele referitoare la pretinsa influență și protecție exercitată de inculpatul E. nu erau dintre cele care ar fi justificat trecerea lor sub tăcere în prima declarație dată, ca exercitare a dreptului martorului de a nu se autoincrimina, iar **explicațiile date de martoră în fața instanței pentru completarea declarației inițiale, după 3 ani de la prima declarație, nu sunt convingătoare, mai ales că aceasta exprimă puncte de vedere, presupuneri și deducții personale.**

- **martorul F3.** care, potrivit inculpatei A. ar fi fost prezent la una din discuțiile cu inculpatul E. și care ar fi fost informat cu privire la situația celor două angajate, a infirmat cele declarate de aceasta, menționând că nu își

amintește ca A. să-l fi informat în vreun fel în legătură cu situația acestora, aflând despre aceste aspecte abia după declanșarea cercetărilor.

În fața Înaltei Curți, martorul a menționat *„Eu nu am cunoștință despre condițiile în care cele două persoane au fost angajate și nici dacă acestea erau protejate de cineva...Nu am avut niciodată discuții cu E. legat de activitatea celor două persoane ce interesează prezenta cauză. Cu A. am avut discuții legate de funcționarea DGASPC, niciodată cu privire la cele două angajate ce interesează prezenta cauză”*.

* * *

- cu referire la mențiunea din rechizitoriu (pag.36) în sensul că *„inculpatul E., în calitate de președinte al Consiliului Județean, în subordinea directă a căruia se afla DGASPC, ar fi avut atât obligația, cât și posibilitatea reală de sancționare a inculpatelor C. și K., în condițiile în care cunoștea că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P...., al cărui președinte era, și nu în cadrul DGASPC”*, s-a constatat că aceasta nu a mai fost menționată la secțiunea rechizitoriului *„încadrarea juridică a faptelor”* (pag.145-146 rechizitoriu) și nici în ordonanțele din 03.06.2016, 06.06.2016 și, respectiv, în procesul-verbal din 13.06.2016 de aducere la cunoștință a inculpării (acuzățiilor pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală).

* * *

Pentru motivele arătate, în temeiul art.396 alin.5 rap. la art.16 alin.1 lit.c din Codul de procedură penală se impunea achitarea inculpatului E. pentru instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.25 din vechiul Cod penal rap. la art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal.

* * *

VI. motivarea opiniei separate cu privire la latura civilă și cheltuielile judiciare:

Consecința soluției de achitare a inculpaților pentru infracțiunea de abuz în serviciu, respectiv, complicitate la abuz în serviciu, în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I din Codul de procedură penală este lăsarea nesoluționată a laturii civile în conformitate cu disp. art.25 alin.5 din Codul de procedură penală.

De asemenea, consecința soluției achitării inculpatului E. pentru instigare la abuz în serviciu, în temeiul art.16 alin.1 lit.c din Codul de procedură penală, este neinclusiunea acestuia în dispoziția de obligare, în solidar, a celorlalți inculpați la plata sumei cu care DGASPC s-a constituit parte civilă.

Având în vedere disp. art.275 alin.3 din Codul de procedură penală, în caz de achitare, și în situațiile în care nu există una din ipotezele prev. de art.275 alin.1 pct.1 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Prin încheierea de ședință de cameră de consiliu din 25 iunie 2018 dată în prezenta cauză, Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art. 278 din Codul de

procedură penală, a îndreptat eroarea materială din cuprinsul minutei sentinței penale nr. 377 din data de 21 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție Secția Penală, în dosarul nr...../1/2016, în sensul că **se vor trece corect datele de identitate, respectiv: data nașterii inculpatei I. –, CNP-ul inculpatei J. –, data nașterii inculpatului D. -....., precum și pentru inculpata A. deduce din pedeapsa principală de 3 ani, 7 luni și 20 zile.**

Prezenta încheiere face parte integrantă din minuta sentinței a cărei îndreptare de eroare s-a dispus.

Împotriva acestei sentințe, în termenul legal, au declarat apeluri Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, apelanții intimați inculpați E., H. și I. și apelanții inculpați A., B., F., D., C., G..

I. Evidențierea motivelor de apel de către apelanții mai sus menționați:

I.a). În apelul declarat, **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție**, aflat în vol. I, filele 61-107 a criticat sentința pronunțată sub **două motive și anume greșita achitare, în baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. c din Codul de Procedură Penală a inculpatului E. pentru infracțiunea de fals intelectual sub forma instigării, prev. de art. 25 rap. la art. 289 din Codul Penal 1969 cu aplicarea art. 5 din Codul penal, precum și greșita individualizare a pedepselor aplicate inculpaților E., H. și I..**

În ceea ce privește prima critică, procurorul a arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat întemeiat că, „în cauză, din coroborarea probelor administrate a rezultat faptul că inculpatul E. a fost cel care, cu intenție, folosindu-se de influența, autoritatea și puterea conferită de funcțiile deținute – președinte, atât al Organizației Județene a P.... .., cât și al Consiliului Județean - a determinat-o pe inculpata A. să săvârșească infracțiunea de abuz în serviciu, constând în menținerea în funcție, în cadrul D.G.A.S.P.C, a celor două angajate", inculpatele C. și K., deși cunoștea că, în fapt, acestea își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene a P..... .., activitate care se subsumează elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu sub forma instigării.

Procurorul a considerat, însă, că această activitate de determinare săvârșită de inculpatul E. asupra inculpatei A. care a vizat menținerea în funcție în cadrul D.G.A.S.P.C, a celor două angajate, C. și K., deși cunoștea că, în fapt, acestea își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene a P..... .., este o activitate care se subsumează, **atât elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu sub forma de participatie a instigării, cât și elementului material al infracțiunii de fals intelectual sub forma de participatie a instigării.**

Astfel, menținerea în funcție, în cadrul D.G.A.S.P.C a celor două angajate, inculpatele C. și K., a presupus:

-1) atât încălcarea, cu știință, de către inculpata A. a atribuțiilor de serviciu reglementate de legislația primară și secundară prin nesanționarea disciplinară a celor două angajate (inculpatele K. și C.), fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare (activitate care se subsumează elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu sub forma de participatie a instigării).

-2) cât și întocmirea/aprobarea în fals de către inculpata A. a tuturor înscrisurilor necesare menținerii în funcție, și fără de care aceasta nu ar fi fost posibilă (activitate care se subsumează elementului material al infracțiunii de fals intelectual sub forma instigării), respectiv:

- semnarea și aprobarea fișei de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2006, în condițiile în care rubricile privitoare la data, funcția, numele, prenumele și semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o nu sunt completate;

- aprobarea fișei de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei K. pentru anul 2008 (fișă întocmită și semnată în mod abuziv de către inculpata F., coordonator centru), în care se atesta în mod nereal perioada 2008 ca fiind lucrată, iar activitatea angajatei fiind evaluată ca pozitivă;

- emiterea și semnarea dispoziției nr. 1260 din 21.12.2009, prin care a dispus promovarea inculpatei K. din funcția de referent III la treapta de referent II, în cadrul Serviciului Secretariat, începând cu data de 21.12.2009, cu consecința creșterii salariului la suma de lei lunar (de la suma de lei lunar), la care se adaugă sporul de vechime și alte sporuri;

- semnarea și aprobarea fișei de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru anul 2007, în condițiile în care rubricile privitoare la data, funcția, numele, prenumele, semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o, și semnătura angajatului pentru luare la cunoștință a evaluării, nu erau completate;

- semnarea fișei de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. pentru anul 2008, certificând prin semnătura aplicată pe înscrisul respectiv că activitatea angajatului evaluat a fost bună;

- emiterea și semnarea dispoziției nr.567 din 09.07.2009, prin care a dispus schimbarea locului de muncă al inculpatei C., din cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți în cadrul Serviciului Secretariat. aprobând totodată și fișa cu atribuțiuni de serviciu în funcția de referent în cadrul sennciului respectiv;

- emiterea și semnarea dispoziției nr. 1258 din 21.12.2009, prin care a dispus promovarea inculpatei C. din funcția de referent III, în treapta superioară de referent II, în cadrul Serviciului secretariat, cu consecința măririi salariului, de la suma de lei lunar, la suma de lei lunar;

- emiterea dispoziției nr. 1291 din 01.11.2010. prin care a dispus în mod nelegal promovarea inculpatei C. în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5, în cadrul Serviciu/ui Secretariat, cu consecința majorării drepturilor salariale, de la lei lunar, la suma de lei lunar la care se adaugă sumele de

.... lei. reprezentând diferențe compensatorii și sporuri în cuantum de lei și lei lunar;

-emiterea dispoziției nr.1695 din 27.12.2010. prin care a dispus în mod nelegal mutarea inculpatei C., din cadrul Serviciu/ui secretariat, în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, cu consecința modificării drepturilor salariale;

-aprobarea raportului de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2010 - 31 decembrie 2010 (întocmit în mod abuziv de către inculpatul D., șef serviciu Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;

- semnarea la data de 01.09.2011 a actului adițional nr.1, la contractul individual de muncă nr. 389/20.07.2005, prin care a dispus mutarea inculpatei C. în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare;

-aprobarea raportului de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011 (întocmit de către inculpatul D., șef serviciu Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;

-emiterea la data de 31.05.2012 a dispoziției nr.1 137 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al inculpatei C., din funcția de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare, în funcția de educator în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei - Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, cu consecința creșterii salariale a acesteia la suma de lei lunar, la care se adaugă sporuri;

-aprobarea raportului de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013, (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), în condițiile în care avea cunoștință că acesta conține mențiuni neadevărate privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei.

Așadar, menținerea în funcție a celor două angajate, inculpatele K. și C., se putea realiza de către inculpata A. doar prin întrunirea cumulativă a celor două condiții susmenționate, respectiv nesancționarea disciplinară a acestora (desfacerea contractului de muncă) și întocmirea în fals a tuturor înscrisurilor necesare fără de care nu ar fi fost posibilă menținerea în funcție (fișe de evaluare a performanțelor profesionale, emitere dispoziții promovare, schimbarea locului de muncă), activități care se subsumează, atât elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu, cât și elementului material al infracțiunii de fals intelectual sub forma de participare a instigării.

În cauză, activitatea de determinare săvârșită de inculpatul E. a vizat menținerea în funcție a celor două angajate, fapt care nu s-ar fi putut realiza și fără falsificarea înscrisurilor care să justifice prezenta acestora la locul de muncă.

Materialul probator administrat în cursul urmăririi penale și în continuare, probele obținute în faza de cercetare judecătorească au atestat, fără echivoc, faptul că inculpatul E. a instigat-o pe inculpata A. să-și încalce atribuțiile de serviciu, privind menținerea în funcție, în calitate de angajate la D.G.A.S.P.C., a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P....., fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale, în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006-18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006-06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

După cum a rezultat din probele administrate în cauză, motivul pentru care inculpatul E. a instigat-o pe inculpata A. să le mențină în funcție, în calitate de angajate la D.G.A.S.P.C., pe inculpatele C. și K., deși cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P....., al cărui președinte era, a fost acela ca acestora să li se plătească drepturi salariale de către D.G.A.S.P.C., în condițiile în care organizația județeană P.... nu avea această posibilitate, (așa cum rezultă din declarațiile inculpatelor K. și A.).

Procurorul a făcut referire la conținutul declarațiilor date în cursul urmăririi penale în calitate de suspectă de către K. și de inculpata A..

Menținerea de către inculpata A., a inculpatelor C. și K. ca și angajate ale DGASPC, în condițiile sus-expuse, aceasta la instigarea inculpatului E., a implicat/presupus și falsificarea unor înscrisuri.

Faptul că inculpatul E. nu i-a indicat în mod concret, inculpatei A. cum să procedeze pentru menținerea în funcție a celor două inculpate, ca și angajate ale DGASPC, deși acestea își desfășurau activitatea la sediul Organizației P.... și nu i-a indicat/explicat acesteia că trebuie și să semneze/aprobe mai multe acte falsificate (în cazul de față fișele de evaluare/rapoartele de evaluarea a performanțelor profesionale mai sus-indicate), nu înseamnă că nu sunt probe că inculpatul E. a instigat-o pe inculpata A. să comită infracțiunea de fals intelectual, în discuție, atâta timp cât activitatea de determinare a inculpatei A. de a le menține în funcție pe cele două angajate a fost dovedită, dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Or, tocmai probele ce confirmă săvârșirea infracțiunii de instigare la abuz în serviciu, confirmă și dovedesc în același timp săvârșirea infracțiunii de instigare la fals intelectual.

Din această perspectivă, s-a apreciat, ca fiind eronată concluzia instanței, în sensul, că ar trebui să existe un probatoriu distinct pentru dovedirea infracțiunii de instigare la fals intelectual.

In concluzie, s-a apreciat, de către procuror, că menținerea de către inculpata A. ca și angajate ale DGASPC a inculpatelor K. și C., în condițiile și scopul arătat, aceasta la instigarea inculpatului E. a presupus/implicat și ca inculpata A. să semneze/aprobe mai multe acte falsificate, în cazul de față fișele de evaluare/rapoartele de evaluarea a performanțelor profesionale mai sus-indicate, aferente celor două "angajate".

De altfel, fără activitatea de instigare a inculpatului E., inculpata A. nu ar fi avut niciun motiv pentru care să încalce legea cu ocazia semnării/aprobării înscrisurilor falsificate, în discuție, în *condițiile în care, așa cum a constatat și instanța de fond, „anterior, nu avusese nicio tangență cu cele două inculpate, C. și K. și nici un interes să le mențină în funcțiile deținute în cadrul D.G.A.S.P.C.”*

În ceea ce privește al doilea motiv de apel, procurorul a criticat sentința atacată pentru greșita individualizare judiciară, sub aspectul cuantumului pedepselor aplicate inculpaților E., H. și I..

În operațiunea juridică a individualizării pedepselor, de a cărei acuratețe a apreciat, în mod întemeiat instanța că depinde „în mod direct reușita procesului de îndreptare și recuperare a condamnatului” s-au stabilit pedepsele inculpaților pornind de la necesitatea „atingerii unor scopuri bine definite: pe de-o parte, în scopul prevenirii săvârșirii de noi fapte penale din partea infractorilor, prin reeducarea acestora și din partea altor persoane prin exemplaritatea pedepselor, iar pe de altă parte, în scopul restabilirii liniștii sociale și al reintegrării ordinii juridice”.

Au fost avute în vedere criteriile prev. de art. 72 din Cod penal 1969, în baza cărora au fost individualizate pedepsele aplicate inculpaților, aceștia fiind condamnați după cum urmează:

Inculpatul E. - la pedeapsa principală de 3 ani și 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma instigării, prev. de art. 25 din Codul penal 1969 rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 în referire la art. 248 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal. S-a apreciat că se impune ca executarea pedepsei să se facă în regim privativ de libertate, „astfel încât pedeapsa să-și atingă scopul represiv și cel de prevenție generală și specială”.

Instanța a avut în vedere că inculpatul „a dat declarație în cursul cercetării judecătorești, nu a recunoscut săvârșirea faptelor, este cunoscut cu antecedente penale, are studii superioare.”

Inculpatele H. și I. au fost condamnate la câte o pedeapsă principală în cuantum de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal. În cazul inculpatei I. a fost aplicată pedeapsa principală de 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prev. de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

Instanța a avut în vedere că inculpatele nu au recunoscut săvârșirea faptelor, că nu sunt cunoscute cu antecedentele penale, că nu au făcut eforturi pentru recuperarea prejudiciului, că au familii organizate.

Ca modalitate de executare a fost stabilită cea a suspendării sub supraveghere a pedepsei aplicate, apreciindu-se că nu este necesară privarea de libertate a acestora, fiind suficient avertismentul pronunțării hotărârii de condamnare pentru ca acestea să manifeste o diligentă sporită în viitor în vederea respectării valorilor sociale.

Instanța a apreciat că pedepsele aplicate, în cuantumul stabilit dar și modalitățile de executare alese „sunt de natură să asigure atingerea scopului

preventiv sancționator al pedepsei și să fundamenteze proporționalitatea între scopul reeducării inculpaților și așteptările sociale față de actul de justiție realizat sub aspectul ordinii de drept încălcate."

În consens cu toată argumentația instanței care a analizat gradul de pericol social al faptelor pentru care inculpații sunt cercetați în cauză, fapte care s-au concretizat în încălcarea tuturor principiilor care guvernează activitatea unui funcționar care își desfășoară activitatea în cadrul unei instituții publice, respectiv „integritatea, demnitatea, legalitatea, responsabilitatea, bună-credință, onestitatea, transparența, corectitudinea, credibilitatea, exercitarea onorabilă, corectă și corespunzătoare a funcțiilor publice" s-a apreciat de către procuror, că rezultatul nerespectării imputabile a acestor principii constă în afectarea bunului mers al instituțiilor cu consecințe asupra societății în întregul sau.

Modul în care funcționarii cu funcții de conducere din cadrul DGASPC „acceptă să săvârșescă fapte de natură penală sub diferite pretexte, lăsându-se influențați și intimidați de modul în care un președinte de Consiliu Județean înțelege să-și exercite autoritatea, puterea și influența în scopuri nelegale", cum bine reține instanța sunt elemente care conferă faptelor un grad de pericol social deosebit de ridicat.

Întemeiat instanța a reținut că inculpatul E., prin activitatea infracțională imputată „nu a făcut decât să adopte o conduită nelegală, antisocială și imorală, în dezacord cu rangul demnității publice deținute".

De asemenea, întemeiat notează instanța că în contra dispozițiilor legale, ce reglementau, în mod clar, atribuțiile președintelui Consiliului Județean, în raport, cu instituțiile publice, aflate în subordinea Consiliului Județean, **„inculpatul E.**, în declarația dată în cursul cercetării judecătorești, la data de 21.03.2018, **își minimizează competențele** în raportul său instituțional cu Direcția și directorul executiv/general al acesteia (filele 172-176, vol.4 dosar instanță).

Susținerile inculpatului E. în sensul că, potrivit dispozițiilor legale, conducerea Direcției Generale se asigura de directorul executiv și de Colegiul Director, iar președintele Colegiului director era secretarul județului, sunt reale, însă, în mod intenționat, acesta a omis să precizeze că, potrivit dispozițiilor legale sus menționate, președintele Consiliului Județean avea atribuții privind controlul, coordonarea activității Direcției, cât și de a propune numirea, revocarea și sancționarea disciplinară a directorului executiv al Direcției. Or, tocmai **existența acestor prerogative** au fost cele care **au garantat succesul activității sale în a o determina pe inculpata A.** să le mențină în funcție pe cele două angajate, C. și K.."

Totodată, întemeiat instanța a reținut că inculpatele H. (director executiv și ulterior director executiv adjunct) și I. (în calitate de director executiv adjunct), funcții de conducere deosebit de importante în cadrul DGASPC, prin activitatea infracțională imputată (neluarea măsurilor în vederea sancționării disciplinare a celor două angajate, inculpatele K. și C., îndeplinirea unor acte cu încălcarea legii prin care s-a creat aparența că cele două s-au prezentat la locul de muncă, fapte de natură a le aduce acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale, precum și operarea în carnetul de muncă a

vechimmii în muncă), **exercitându-și atribuțiile de serviciu în mod discreționar au lezat grav bunul mers al instituției publice și prezintă din această perspectivă un grad ridicat de pericol social.**

Procurorul a făcut referire la conținutul declarațiilor **inculpatului D., în cursul urmăririi penale** (vol.3, filele 130-136), precum și cea dată de același inculpat, în faza de cercetare judecătorească cu privire la implicarea inculpatei H., A. (declarație instanță, vol.4, filele 170-171), inculpatei F. (vol.3, fil.1 11-117, d.u.p.).

Și în cazul inculpatei I., instanța a reținut, caracterul neverosimil al apărărilor formulate de inculpată, în sensul, că nu ar fi cunoscut situația celor două inculpate K. și C., în condițiile în care la nivelul DGASPC era de notorietate că cele două, deși angajate la Direcție își desfășurau activitatea la organizația P....-..... Or, corect reține instanța, „în condițiile în care angajații Direcției cunoșteau acest fapt, nu se poate ca persoana care le avea în subordine să nu știe de acest lucru, cu atât mai mult cu cât persoanele audiate au învederat că inculpata avea cunoștință de situația celor două angajate”

Este de remarcat faptul că potrivit organigramei și statului de funcții ale DGASPC, aprobate prin Hotărârea Consiliului Județean nr.76/18.05.2012, Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, avea un singur angajat, respectiv pe inculpata C., angajat care nu s-a prezentat niciodată la locul de muncă.

Pe de altă parte, Complexul de servicii destinat copilului și familiei din cadrul căruia făcea parte Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, era situat în mun., chiar în sediul central al DGASPC, unde se afla și biroul inculpatei I..

Procurorul a apreciat că toate împrejurările rezultate din probațiunea administrată în cauză, relevă un grad sporit de pericol social faptelor săvârșite, așa cum a reținut și instanța de fond, în mod întemeiat și o exercitare discreționară a atribuțiilor de serviciu de către inculpați, cu consecința afectării deosebit de grave a valorilor sociale ocrotite de legea penală.

Prin lipsa de probitate de care au dat dovadă inculpații, aceștia au lezat grav funcțiile publice deținute, dar și instituțiile unde își desfășurau activitatea.

Nivelul superior de instruire al inculpaților și funcțiile importante deținute nu au reprezentat pentru aceștia elemente inhibitorii ale conduitei infracționale.

Inculpații și-au încălcat obligațiile de a-și îndeplini atribuțiile cele aveau în exercitarea funcțiilor, cu respectarea strictă a legii și a normelor de conduită profesională, dovedind că nu au înțeles gravitatea faptelor și a consecințelor produse, încercând să-și minimizeze atribuțiile și competențele profesionale, fapt care justifică orientarea cuantumului pedepselor aplicate către limita medie și nu către minimul pedepsei prevăzute de lege, pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, respectiv instigare la această infracțiune prev. de art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 Cod penal 1969, respectiv art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, așa cum a stabilit instanța de fond.

Doar așa s-a apreciat că aplicarea pedepsei are ca efect formarea unei atitudini adecvate a inculpaților față de ordinea de drept, de regulile de conviețuire socială, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, descurajarea altor persoane de a comite acte similare, sancțiunea penală, fiind astfel, în măsură să contribuie la reducerea ilicitului penal și respectarea legii.

Pentru aceste motive, în baza dispozițiilor art. 421 alin. 2 lit. a Cod de procedură penală, procurorul a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței penale nr. 377 din data de 21.06.2018, pronunțată de înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr./1/2016 și pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună în sensul celor anterior solicitate, respectiv:

- condamnarea inculpatului E. pentru infracțiunea de instigare la fals intelectual, prev. de art. 25 rap. la art. 289 din Codul Penal 1969 cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

- majorarea cuantumului pedepselor aplicate inculpaților E., H. și I..

I.b) În apelul declarat, aflat în vol.I, filele 9-15 dosarul instanței de apel, apelantul inculpat **B.**, prin apărător a criticat sentința pronunțată de prima instanță pentru nelegalitate și netemeinicie.

Prima critică de nelegalitate și netemeinicie se referă la acuzația de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din vechiul Cod penal.

Potrivit fișei postului, inculpatul B. asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activității desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii DGASPC sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu-și îndeșinesc în mod corespunzător atribuțiile; raportează, directorului general adjunct, toate evenimentele deosebite care apar în centru și face propuneri pentru remedierea problemelor apărute. Acesta a sesizat în mai multe rânduri conducerea DGASPC cu privire la inculpata C., dar nu s-a dispus nicio măsură, directoarea A. fiind singura care avea puterea de decizie, conferită de lege, cu privire la sancțiunea inculpatei C..

Apelantul a făcut referiri la declarațiile inculpatei A., inculpatei C., inculpatului D., martorilor U1., H3., B3., F..

Apelantul a menționat că nu putea să o sancționeze pe inculpata C., cel mult putea să aducă la cunoștința conducerii DGASPC aceste aspect, ceea ce a și făcut. De asemenea nu putea să propună conducerii DGASPC sancțiuni disciplinare și să raporteze, directorului general și nici nu putea aplica o sancțiune directă, în acest sens fiind relevantă declarația martorului A2..

Cu privire la acuzația prin care a încălcat prevederile art. 40 alin. 1, lit. d și e din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, apelantul a menționat că din fișa postului inculpatei A. și din Regulamentul de funcționare al DGASPC, aceasta în calitate de director general era singura care putea lua măsurile de sancționare a inculpatei C., având în condițiile legii ca atribuții principale: aprobarea statului de personal al Direcției generale; numirea și eliberarea din funcție a personalului din cadrul Direcției generale; elaborează și propune spre aprobare consiliului județean, respectiv consiliului local al sectorului, Municipiului București, statul de

funcții al Direcției generale, având avizul colegiului director; controlează activitatea personalului din cadrul Direcției generale și aplică sancțiuni disciplinare acestui persoanl.

Cu privire la acuzație prin care a încălcat preveerile art. 61 lit. a din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, așa cum rezulta din fișa postului inculpatei A. și din Regulamentul de funcționare al DGASPC, aceasta în calitate de director general era singura care putea lua măsurile de sancționare a inculpatei C., în condițiile legii.

Cu privire la acuzația că a încălcat prevederile art. 109-111 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, rezultă din probatoriul administrat, respectiv că de foile colective de prezență și de pontaje s-a ocupat U1..

Cu privire la acuzația că a încălcat prevederile art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, așa cum rezultă din fișa postului a inculpatei A. și din Regulamentul de funcționare al DGASPC, aceasta în calitate de director general era singura care putea lua măsurile de sancționare a inculpatei C., având în vedere, condițiile legii și ale Regulamentului de organizare și funcționare al DGASPC (cap. IV, art. 18 din regulament).

Organigrama DGASPC arată modul în care au fost grupate compartimentele, subordonarea acestora, precum și raporturile ierarhice și funcționale, care sunt stabilite între părțile componente ale structurii organizatorice.

Conform organigramei DGASPC (art.7, cap. III din Regulamentul de organizare și funcționare al DGASPC), inculpatul B. se afla în subordinea Directorului General A. și d-nei Director General Adjunct I., singurele cu putere de decizie în sancționarea disciplinarea a inculpatei C. (cap. IV, art. 18 și art. 19 din Regulamentul de organizare și funcționare al DGASPC).

Din declarațiile de martori și inculpați aflate la dosarul cauzei rezultă că inculpatul B. a mers la doamna Director A. și la Directorul Adjunct I. și le-a adus la cunoștință că C. nu vine la serviciu și a făcut și un referat în acest sens..

Referitor la calitatea de funcționar public a inculpatului B., acesta a menționat că a fost angajat la DGASPC cu contract de muncă și nu i s-a adus niciodată la cunoștință faptul că ar avea calitatea de funcționar public, în contextul în care nu a fost numit în condițiile impuse de Legea nr. 188/1999.

Cu privire la acuzația parchetului că inculpatul B. ar fi încălcat art. 43 din Legea nr. 188/1999 nu este suficientă. Dacă s-ar fi lecturat în întregime legea menționată s-ar fi observat că încălcarea acestui articol de lege este privit și sancționat, cel mult, ca o abatere disciplinară, fără a avea și alte consecințe juridice (art. 77 alin. 1 și alin. 2 din lege).

Astfel, în raport, cu cele arătate, apelantul inculpat consideră că acuzația de abuz în serviciu reținută în sarcina sa, în raport cu situația sa concretă și probele administrate, nu se susține, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

De asemenea, apelantul inculpat B. consideră că soluția instanței este netemeinică cu privire la acuzația de fals intelectual prevăzută de art. 289 din vechiul Cod penal, întrucât toate declarațiile din dosar certifică faptul că persoanele care au decis să o mențină angajată pe inculpata C., folosindu-se de amenințări și presiuni și care au creat o stare de temere generală în cadrul

instituției au fost cele care conduceau efectiv DGASPC și anume directoarea A., I. și H., aspecte ce rezultă din declarațiile date de martorele U1., H3., F. și inculpatul D..

Toate aceste presiuni, amenințări însoțite de teama de a nu-și pierde locul de muncă, pot fi privite ca o constrângere psihică/moprală care a dus la întocmirea forțată a tuturor documentelor solicitate de conducerea DGASPC (dir. A.), pentru a justifica prezența celor două angajate la serviciu, persoane protejate de întreaga conducere a DGASPC.

Pericolul de a pierde locul de muncă, cu care au fost amenințați toți angajații DGASPC, este unul grav analizat cu valoarea socială amenințată de pericol - într-un oraș în care este de notorietate că serviciul este singura sursă de existență, că sectorul privat nu oferă nicio alternativă, etc. În cazul inculpatului B., această frică de a nu pierde locul de muncă (fiind singurul întreținător de familie: soție, un copil minor, rate la bancă, etc.) a fost singurul motiv care a condus la întocmirea documentelor solicitate de către dir. A..

Condiția legală privind comiterea faptei prevăzute de legea penală din cauza constrângerii morale impune cerința ca fapta să fi fost cerută explicit sau implicit de către cel care exercită constrângerea.

În speța de față a existat o amenințare permanentă din partea DGASPC asupra angajaților din subordine, aceștia fiind nevoiți să suferă răul cu care erau amenințați (pierderea definitivă a locului de muncă, însoțită de efecte sociale ireparabile) sau să facă întocmai, ceea ce le solicita conducerea, deși avea reprezentarea că aceste fapte nu sunt legale.

În cazul de față, sub imperiul presiunii psihice la care erau supuși de conducerea DGASPC, angajații acestei instituții (inclusiv B.) au avut atitudinea psihică a făptuitorului care nu a prevăzut rezultatul acțiunii lor și nu l-a acceptat.

Este important a fi stabilită forma vinovăției, iar în cazul de față s-a considerat că nu poate fi antrenată răspunderea penală, atât timp cât a existat, tot timpul, o constrângere morală, singura răspundere pentru nesocotirea normei de drept revenind conducerii DGASPC, care prin amenințări și presiuni a încercat să acopere abuzurile care le-au făcut pe parcursul a opt ani.

Toate acțiunile de întocmire retroactivă a documentelor care să ateste prezența la serviciu a inculpatei C. a avut loc după declanșarea cercetărilor de către DNA. În cei opt ani conducerea DGASPC a fost singura răspunzătoare de menținerea în funcție a celor două angajate (în mod fictiv), iar în cazul inculpatului nu se poate reține nicio acțiune în sensul menținerii în funcție a inculpatei C., acesta întocmind actele solicitate de conducerea DGASPC după momentul declanșării cercetărilor și nu înainte de acest moment.

Aceste înscrisuri întocmite de B. la cererea inculpatei A. nu au avut ca efect menținerea fictivă pe statul de salariu a inculpatei C. în cei opt ani de presupusă activitate, ele fiind folosite de conducerea DGASPC doar la motivarea prezenței acestora la serviciu în fața organelor de cercetare penală.

Prin dispozițiile directorului DGASPC și fără ca aceștia să ia nicio măsură legală (deși erau singurii care aveau aceste atribuții), inculpata C. a reușit să figureze ca angajată la DGASPC și să încaseze un salariu și nu din dispozițiile

inculpatului B. și nici din înscrisurile întocmite de acesta la cererea conducerii, înscrisuri întocmite după începerea cercetării penale.

B. a întocmit acel raport de evaluare la presiunea dir. A., fiind în relații de subordonare directă față de aceasta.

Apelantul inculpat a învederat că inculpata A. a recunoscut că a determinat pe inculpatul B. să semneze rapoartele de evaluare a inculpatei C..

Se solicită a se avea în vedere faptul că toți angajații DGASPC s-au supus ordinelor conducerii (pe fondul presiunilor constante și a unei stări de temere permanente) și au întocmit documentele solicitate și doar unii (selectiv) au fost trimiși în judecată fără o justificare rațională.

În concluzie, apelantul inculpat B. a considerat că instanța de fond a apreciat în mod greșit probatoriul din prezenta cauză și având în vedere cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 421 pct. 2 din Codul de procedură penală a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței instanței de fond în tot și pronunțarea unei hotărâri legale și temeinice.

I.c) În apelul declarat, aflat în vol. I, filele 152-170 dosarul instanței de apel, apelanta intimată inculpată I., prin apărător, a solicitat în baza art. 421 alin. (2) lit. a) din Codul procedură penală, desființarea sentinței apelate și în temeiul art. 396 alin. (5) raportat la art. 17 alin. (2) combinat cu art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală să se dispună achitarea apelantei-intimate pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 5 din Codul penal. În temeiul art. 396 alin. (5) raportat la art. 17 alin. (2) combinat cu art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, să se dispună achitarea apelantei-intimate pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, prevăzută de art. 289 din Codul penal anterior, cu aplicare art. 5 din Codul penal, iar în baza art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală să se lase nesoluționată latura civilă.

Apelanta intimată inculpată, prin apărător a apreciat că sentința apelată este, atât nelegală, cât și întemeiată pentru următoarele motive:

- S-au depășit limitele puterii judecătorești și a refuzat să aplice efectele obligatorii ale deciziei nr. 392 din 6 iunie 2017 a Curții Constituționale, dată chiar în acest dosar;

- S-a dispus condamnarea pentru infracțiunea de abuz în serviciu cu încălcarea limitelor sesizării instanței;

- Nu sunt întrunite cerințele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, întrucât în cauză omisiunea demarării demersurilor de sancționare nu constituie o încălcare a unor obligații și atribuții de serviciu prevăzute într-o lege sau ordonanță a Guvernului;

- Condamnarea pentru infracțiunea de fals intelectual s-a dispus pentru o faptă pentru care inculpata I. nu a fost trimisă în judecată;

- Soluția de condamnare este întemeiată pe o greșită apreciere a probelor administrate în dosar, încălcându-se astfel prezumția de nevinovăție și obligația

pronunțării condamnării doar dacă din probe rezultă dincolo de orice îndoială rezonabilă existența faptei și a vinovăției inculpatei.

În dezvoltarea motivelor enunțate, apelanta intimată inculpată, prin apărător a arătat:

A) Depășirea limitelor puterii judecătorești

S-a menționat la instanța de fond că **infracțiunea de abuz în serviciu nu mai întrunește în prezent cerințele de legalitate a incriminării prevăzute de art. 1 alin.1 din Codul penal**, sub aspectul clarității și certitudinii incriminării.

Omisiunea legiuitorului României de a pune de acord prevederile art. 297 Cod penal, în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 147 alin. 1 din Constituție, cu deciziile Curții Constituționale de admitere a unor excepții de neconstituționalitate care privesc acest articol de lege, are ca efect direct și de neînlăturat lipsa de certitudine cu privire la existența normei de incriminare, respectiv **incertitudinea legii penale**.

Lipsa de certitudine a incriminării împiedică în mod irefragabil instanța de judecată să încadreze fapta concretă reținută în prevederile unui text de lege, în speță art. 297 Cod penal, care este nesigur, incert, îndoielnic.

Or, în mod concret, s-a considerat că, pe de o parte, **Curtea Constituțională prin decizii cu efect obligatoriu erga omnes a decis deja că norma de incriminare de la art. 297 Cod penal este incertă în forma actuală** și nu satisface cerințele de legalitate a incriminării arătate la art. 1 alin. 1 din Codul penal (1), și, pe de altă parte, că prin efectul obligatoriu al deciziilor interpretative emise de Curtea Constituțională **aplicarea dispozițiilor art. 297 din Codul penal nu mai este posibilă în activitatea judiciară** până la intervenția legiuitorului în sensul art. 147 alin.1 din Constituție (2).

Prin *Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016* Curtea Constituțională a decis, prin dispozitiv, că

"Dispozițiile art. 246 alin.(1) din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Totodată, în considerente, Curtea Constituțională a constatat că **neprevăderea în cuprinsul art. 297 alin. 1 din Codul penal a unui prag valoric al pagubei** ca element al conținutului constitutiv al infracțiunii, respectiv a intensității vătămării produse prin comiterea faptei, **conduce la incertitudinea existenței sau inexistenței incriminării. (pct. 69 din decizie).**

Prin *Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017* Curtea Constituțională a revenit asupra celor decise anterior și a stabilit, în evaluarea caracterului obligatoriu al considerentelor și dispozitivului deciziilor de admitere ale Curții Constituționale, că **prin decizia anterioară a stabilit obligația legiuitorului de a reglementa pragul valoric al pagubei și intensitatea vătămării dreptului sau interesului legitim rezultate din comiterea faptei în cuprinsul normelor penale referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu, "pasivitatea acestuia fiind de natură să determine apariția unor situații de incoerență și instabilitate,**

contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii".

În ceea ce privește dispozițiile penale referitoare la fapta de abuz în serviciu, Curtea constată că lipsa unor circumstanțieri cu privire la determinarea unui anumit quantum al pagubei ori a unei anume gravități a vătămării drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice face dificilă și, uneori, imposibilă, delimitarea răspunderii penale de celelalte forme de răspundere juridică, cu consecința deschiderii procedurilor de cercetare penală, trimitere în judecată și condamnare a persoanelor care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, indiferent de valoarea pagubei sau de intensitatea vătămării.

Dispozițiile penale în vigoare sunt formulate în sens larg și în termeni vagi, **ce determină un grad sporit de imprecizie și imprevizibilitate**, aspect problematic din perspectiva art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a altor cerințe fundamentale ale principiului statului de drept, această redactare constituind premisa unor interpretări și aplicări arbitrare/aleatorii.

O asemenea omisiune are relevanță constituțională în cauza de față [a se vedea și Decizia nr. 503 din 20 aprilie 2010, Decizia nr. 107 din 27 februarie 2014 sau Decizia nr. 308 din 12 mai 2016, paragraful 41, prin care Curtea a statuat că „*omisiunea și imprecizia legislativă sunt cele care generează încălcarea dreptului fundamental pretins a fi încălcat*"] pentru că afectează drepturi și libertăți fundamentale ale persoanei împotriva căreia se formulează o astfel de acuzație penală.

În aceste condiții, Curtea, fiind ținută de obligația de a interpreta o dispoziție legală în sensul de a produce efecte și pentru a da, astfel, un sens constituțional acesteia [a se vedea în acest sens Decizia nr. 223 din 13 martie 2012], **consideră necesară instituirea unui prag al pagubei și circumstanțierea vătămării produse prin comiterea faptei, elemente în funcție de care să se aprecieze & incidența sau nu a legii penale.**

În sfârșit, prin *Decizia nr. 458 din 22 iunie 2017*, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că prevederile art. 15 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, raportate la art. 132 din același act normativ, cu referire la infracțiunea de abuz în serviciu, sunt neconstituționale, instanța de jurisdicție constituțională a stabilit că *"această modalitate de reglementare, care permite autorităților să aplice legea penală într-o manieră subiectivă, lăsând acestora posibilitatea alegerii normei legale pentru aplicarea sa la un caz concret, contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin.(s), sub aspectul respectării principiului legalității."* (par 51).

A mai constatat următoarele:

52. Cu privire la condițiile de calitate a actului normativ, Curtea reține că, în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, a statuat cu

valoare de principiu că dispozițiile art. 23 alin.(i2) din Constituție impun **garanția reglementării prin lege a incriminării faptelor** și stabilirea sancțiunii corespunzătoare și, în mod implicit, obligația în sarcina legiuitorului de a adopta legi care să respecte cerințele de calitate ale acestora, care se circumscriu **principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție.**

În concluzie, prin jurisprudența obligatorie arătată, **Curtea Constituțională a constatat că în forma actuală, ulterior trecerii celor 45 de zile pentru punerea de acord cu Decizia nr. 405/2016, textul art. 297 alin 1 Cod penal nu satisface cerințele de claritate și predictibilitate care dau conținut principiului legalității incriminării.**

Or, în mod greșit instanța de fond, înlăturând aceasta apărare, a reținut că Deciziile nr. 405/2016 și 392/2017 nu au aplicare.

Astfel, instanța reține următoarele

"Așa cum s-a arătat, aceste decizii ale Curții Constituționale a României nu sunt unele care declară neconstituționalitatea a unui text de lege, ci sunt decizii interpretative care nu intră sub incidența art.147 din Constituția României." (pag. 213).

De asemenea, arată că *"nici în opinia majoritară, dar nici în opinia separată, referitor la soluția privind această infracțiune, pentru care a fost trimis în judecată inculpatul E., nu s-a reținut incidența deciziilor Curții Constituționale a României nr.405/15.06.2016 și 392/06.06.2017"* (pag. 277)

S-a apreciat, că instanța nu putea refuza aplicarea Deciziilor nr. 405/2016 și 392/2017 în ceea ce privește constatarea neîntrunirii cerinței legalității incriminării, sub aspectul certitudinii.

Astfel, ambele decizii ale Curții Constituționale sunt decizii de admitere a excepțiilor de neconstituționalitate și astfel sunt obligatorii potrivit art. 147 alin. 4 din Constituția României.

Împrejurarea că sunt *"decizii interpretative"*, deși această categorie nu mai este prevăzută la nivel legislativ, nu înlătură caracterul obligatoriu atât al dispozitivului cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină.

Prin Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011, a statuat că „în măsura în care instanța constituțională a constatat constituționalitatea textului criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă fie direct din dispozitivul deciziei, fie indirect din coroborarea considerentelor cu dispozitivul deciziei, prin ridicarea din nou a unei excepții de neconstituționalitate cu privire la același text și cu o motivare identică se tinde la înfrângerea caracterului general obligatoriu al deciziei Curții Constituționale, care se atașează inclusiv deciziilor prin care se constată constituționalitatea legilor sau a ordonanțelor ori a unor dispoziții din acestea.

Dacă în cel de-al doilea caz, "pentru a da o forță sporită deciziei și fără a marca o reconsiderare a jurisprudenței sale", Curtea este competentă să se pronunțe chiar în sensul admiterii excepției formulate și constatării neconstituționalității textului contestat în interpretarea contrară deciziei anterioare (Decizia nr.536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.482 din 7 iulie 2011/60), în primul caz devin incidente dispozițiile i art.29 alin.(3) din Legea nr.47/1992, potrivit căroră "nu pot face

obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale".

Rațiunea aplicării acestor dispoziții legale constă în faptul că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile.

Prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011), Curtea a stabilit că,

„indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare”.

Mai mult, prin Decizia nr.854 din 23 iunie 2011, Curtea a statuat că

„în interpretarea legii, instanțele judecătorești, între care și înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie să respecte cadrul constituțional, iar sancționarea depășirii/încălării acestuia revine în exclusivitate Curții Constituționale.

(...) Constituția reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa; astfel și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art.i alin.(5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie.

În cauză este deci neîndoielnic că nepunerea de acord a dispozițiilor art. 297 alin. 1 din Codul penal cu Deciziile nr. 405/2016 și nr. 392/2017, în termen de 45 de zile de la publicarea acestora în Monitorul Oficial, în sensul reglementării unui prag valoric, respectiv a intensității vătămării, trebuie să determine constatarea definirii incomplete a conținutului constituiv al infracțiunii.

Astfel, dacă în ce privește sintagma *"îndeplinește în mod defectuos"* în activitatea concretă de înfăptuire a justiției instanțele pot aplica în continuare textul legal în măsura în care prin aceasta se înțelege *"îndeplinește prin încălcarea legii"*, în ce privește pragul valoric al pagubei pe care trebuie să-l atingă fapta, respectiv intensitatea vătămării produsă prin faptă, **instanțele nu pot suplini tăcerea legii și să le stabilească pe cale judiciară.**

Este dincolo de orice îndoială că nu orice faptă întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 din Codul penal, ci doar acea faptă care a produs o pagubă de o anumită valoare, respectiv o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice de o anumită intensitate.

Instanțele pot stabili judiciar aceste două valori doar prin depășirea limitelor puterii judecătorești, fiind de principiu că judecătorul aplică legea și nu poate "spune" legea.

Stabilirea unui prag de valoare a pagubei pe cale de interpretare în activitatea judiciară este o înfrângere a principiului legalității, fiind de esența acestuia că judecătorul poate dispune condamnări doar în baza unei legi clare și certe.

B) Încălcarea limitelor sesizării instanței în cazul condamnării pentru infracțiunea de abuz în serviciu.

Potrivit art. 371 din Codul de procedură penală, *judecata se mărginește la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.*

Inculpata I. fost trimisă în judecată prin rechizitoriul nr. P/2014 din 15 iulie 2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție.

Rechizitoriul a fost emis ulterior publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 405/2016 (8 iulie 2016), astfel încât, în raport, cu această decizie a Curții Constituționale și cu natura infracțiunilor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, **în rechizitoriu au fost menționate textele legislației primare referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu.**

Textele legislației primare au fost menționate în rechizitoriu, atât la examinarea faptelor săvârșite de fiecare inculpat (rechizitoriu, pct.I.i-I.2.11), cât și în secțiunea „în drept” a rechizitoriului (rechizitoriu, pag.161-170).

Pentru toți inculpații trimiși în judecată ca autori ai infracțiunii de abuz în serviciu, inclusiv pentru inculpata I., s-a menționat că legislația primară încălcată este **Codul muncii (Legea nr.53/2003), respectiv dispozițiile art.16, art.40, art.61, art.109-111 și art.263-266 din Legea nr.53/2013** (rechizitoriu, pag.163-166).

În procedura de cameră preliminară nu s-au făcut alte precizări ori completări cu privire la legislația primară pretins a fi fost încălcată de inculpații trimiși în judecată ca autori ai infracțiunii de abuz în serviciu.

Prin încheierea din data de 04.10.2016, s-a dispus începerea judecării cauzei în primă instanță, încheiere care a rămas definitivă prin respingerea contestațiilor de către completul competent de la Înalta Curte (încheierea nr. 186 din 08.12.2016 a completului de 2 judecători).

Acuzațiile aduse prin rechizitoriu, a cărui regularitate a fost verificată în procedura de cameră preliminară, inclusiv în calea contestației, **au dobândit caracter de autoritate de lucru judecat conform încheierii din 04.10.2016, definitivă prin încheierea din 08.12.2016 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție.**

La data de 14.02.2017, în conformitate cu disp. art. 374 alin. 1 din Codul de procedură penală, s-a dat citire actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată, la același termen de judecată, potrivit art. 374 alin.2 din Codul de procedură penală, fiind explicate inculpaților învinuirea adusă prin rechizitoriu, totodată, fiind aduse la cunoștința inculpaților dreptul la tăcere și celelalte drepturi procesuale.

La termenul de judecată din data 28.03.2017, în raport, cu infracțiunea care face obiectul judecării (abuz în serviciu), Înalta Curte a pus în discuție incidența deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale, la acest termen

reprezentantul Ministerului Public menționând că procurorul care a întocmit rechizitoriul s-a conformat dispozițiilor obligatorii ale deciziei Curții Constituționale a României ținând seama, în primul rând, atunci când a stabilit cadrul normativ încălcat de către inculpați, de legislația primară pe care aceștia au nesocotit-o.

În final, Înalta Curte, având în vedere toate cele relevate în încheierea de ședință din data de 28.03.2017, a acordat un termen de judecată pentru ca Ministerul Public să precizeze în scris, în conformitate cu decizia nr.405/2016 a Curții Constituționale, pentru fiecare inculpat, legislația primară și cea secundară pretins a fi fost încălcată, dar și pentru a face eventuale precizări cu privire la celelalte aspecte privind încadrarea juridică a faptelor (forma infracțiunii) și forma participăției penale.

Ulterior, la data de 12.04.2017 și 24.04.2017, Ministerul Public a transmis Înaltei Curți precizări cu privire la legislația primară și legislația secundară apreciată ca fiind încălcată cu privire la faptele de abuz în serviciu pentru care inculpații au fost trimiși în judecată.

Prin aceste precizări, sub aspectul legislației primare, *pe lângă Legea nr.53/2003 (inițial menționată prin rechizitoriu și în camera preliminară), pentru inculpații A., H. și I. au fost indicate și dispoziții din Legea nr.188/1999 (Statutul funcționarilor publici) și Legea nr.7/2004 (Codul de conduită a funcționarilor publici).*

Instanța de fond a depășit limitele sesizării instanței, astfel cum au fost stabilite cu autoritate de lucru judecat prin încheierea de finalizare a camerei preliminare, atunci când a stabilit că inculpata I. a săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu prin încălcarea atribuțiilor de serviciu prevăzute în Legea nr.188/1999 privind statutul funcționarului public (pag. 211), act normativ fața de care nu s-a dispus trimiterea în judecată.

C) Nu este întrunit conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu

Omisiunea de a demara procedura de sancționare nu a fost comisă prin încălcarea unor obligații și atribuții de serviciu prevăzute în legislația primară.

Potrivit art. 17 lit. a) din Codul penal, infracțiunea comisivă care presupune producerea unui rezultat se consideră săvârșită și prin omisiune **când există o obligație legală de a acționa.**

Niciuna din reglementările din legislația primară reținute de instanța de fond, **nu instituie o obligație** pentru I., în calitatea ei de director adjunct, **să ia măsuri în vederea sancționării unor persoane care nu vin la serviciu.**

Apelanta intimată inculpată prin apărător a făcut referiri la considerentele primei instanțe, opinie majoritară, pag. 211, la dispozițiile art. 16, art. 40, art. 61, art. 109, art. 110, art. 263, art. 264 din Codul muncii.

Cu privire la aceste texte de lege au fost făcute următoarele **precizări:**

1. Toate privesc drepturi sau obligații ale angajatorului nu ale inculpatei.

În dispozițiile art. 14 alin. 1 din Codul muncii se dă definiția legală a angajatorului, care în cauză în mod cert nu putea fi inculpata:

„în sensul prezentului cod, prin angajator se înțelege persoana fizica sau juridica ce poate, potrivit legii, sa angajeze forța de muncă pe bază de contract individual de muncă.”

2. În legătură cu constatarea abaterilor disciplinare săvârșite de angajați, printre care s-ar număra și absențele nejustificate de la serviciu textele fac referire la drepturi ale angajatorului, nicidecum la obligații ale acestuia.

3. Niciuna din aceste norme nu instituie vreo obligație, pentru inculpata I., în calitățile pe care aceasta le avea, de a demara procedura de sancționare, nu obligă la vreo acțiune determinată, a cărei încălcare să constituie nerespectarea unei atribuții de serviciu.

Or, când vorbim de infracțiuni săvârșite prin omisiune acestea nu pot consta decât în încălcarea unei obligații, iar nicidecum a unui drept, care presupune întotdeauna dreptul de opțiune, respective de a acționa sau nu.

D) S-a dispus condamnarea pentru o fapta pentru care nu s-a dispus trimiterea în judecată

Prin Rechizitoriul Parchetului nr..../P/2014 din 15 iulie 2016 *inculpata I. a fost trimisă în judecată pentru următoarele fapte (pag. 62, pct. III. 5):*

În perioada 01.06.2012-31.12.2013, în calitate de director executiv adjunct al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de educator în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului,

- a vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012 a inculpatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani;

- a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive;

- aprobat referatele înregistrate sub nr. 119 din 04.06.2013 și respectiv nr. 321 din 11.09.2012, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu afost întocmite de către inculpata C.;

- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Fapta a fost încadrată atât ca infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13/2 din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal, cât și de de fals intelectual, prevăzută, de art. 289 din vechiul Cod penal, aflate în concurs real.

Față de aceste fapte s-a constatat în camera preliminară legalitatea sesizării instanței și **s-a dispus prin încheierea din 04.10.2016 începerea judecății.**

A rezultat că **faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, respectiv începerea judecății au avut loc în perioada 01.06.2012-31.12.2013.**

Însă acțiunile care constituie elementul material al infracțiunii de fals intelectual reprezintă fapte care au fost săvârșite ulterior perioadei pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, astfel cum a rezultat din cercetarea judecătorească și cum de altfel a reținut și instanța de fond. Infracțiunea de fals intelectual se consumă la momentul la care este realizată acțiunea care formează latura obiectivă.

Or, este evident că trimiterea în judecată s-a făcut pentru o infracțiune de fals intelectual săvârșită și consumată în perioada 1.06.2012-31.12.2013, ceea ce constituie limitele judecății, **astfel încât instanța nu putea dispune condamnarea pentru o infracțiune săvârșită în perioada martie-aprilie 2014.**

Pentru aceste motive, apelanta intimată inculpat a solicitat admiterea apelului, în baza art. 421 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, desființarea sentinței apelate și în temeiul art. 396 alin. (5) raportat la art. 17 alin. (2) combinat cu **art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală**, să se dispună **achitarea apelantei - intimăte I. pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu** dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) raportat la art. 17 alin. (2) combinat cu **art.16 alin.(1) lit.a) din Codul de procedură penală**, să se dispună **achitarea apelantei intimăte I. pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual**, prevăzută de art. 289 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În baza art.25 alin.5 Cod procedură penală **să se lase nesoluționată latura civilă.**

Aceeași apelantă intimată inculpată **I.**, prin apărător a formulat o **completare a motivelor de apel**, aflate în vol. IV, filele 33-38 dosarul instanței de apel.

În dezvoltarea acestei completări s-a invocat *nulitatea absolută de ordine publică prevăzută de art. 281 alin.1 lit. a) din Codul de procedură penală, referitoare la nelegala compunere a completului de judecată* care a judecat cauza în primă instanță, solicitând a se dispune, în baza art. 421 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală, admiterea apelului, **desființarea sentinței penale nr. 377 din 21 iunie 2018**, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr./1/2016, și **rejudecarea cauzei de către un complet specializat pentru judecarea cauzelor de corupție.**

S-a apreciat, că sentința penală indicată a fost pronunțată de un complet nelegal compus, **întrucât completul nu a respectat condiția specializării prevăzută în art. 29 din Legea nr. 78/2000.**

a) Nelegala compunere a completului de judecată sub aspectul lipsei specializării.

Potrivit art. 29 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

"Pentru judecarea în prima instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate."

În cauză, inculpații au fost trimiși în judecată și judecați în prima instanță, printre altele, și pentru săvârșirea **infracțiunii de abuz în serviciu** dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, **infracțiune prevăzută de art. 13/2 din Legea nr. 78/2000.**

Fiind vorba de o normă de organizare judecătorească obligatorie, iar nu supletivă, **judecarea cauzei în prima instanță trebuia să aibă loc în fața unui complet specializat pentru cauzele de corupție.**

Or, deși la toate celelalte instanțe judecătorești competente, respectiv curți de apel și tribunale, se înființează și funcționează complete specializate potrivit art. 29 din Legea nr. 78/2000, la instanța supremă, astfel de complete **nu** au fost înființate de către colegiul de conducere.

Prin Decizia nr. 402 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 807/6.09.2005, prin care s-a respins chiar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art 29 din Legea nr. 78/2000, Curtea Constituțională a statuat că:

„în temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora "Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege", legiuitorului îi revine obligația constituțională de a reglementa procedura de judecată și, în acest cadru, compunerea completelor ce judecă diferitele categorii de infracțiuni. În exercitarea acestei competențe exclusive conferite de Legea fundamentală, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, cum este și cazul normelor criticate, prin care s-a stabilit ca pentru judecarea în primă instanță a unei anumite categorii de infracțiuni - infracțiunile de corupție – să se instituie complete specializate, scopul vădit al acestor dispoziții legale fiind perfecționarea actului de justiție.”

Prin **Recursul în interesul legii nr. 17/2018**, publicat în Monitorul Oficial al României nr. 872/16.10.2018, ÎCCJ a stabilit, inclusiv în interpretarea art. 35 alin. 2 și art 36 alin. 3 din Legea nr. 304/2004, că **necompetența materială procesuală a completului specializat este de ordine publică.**

Argumentele juridice aduse de ÎCCJ sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și situației nerespectării specializării în materie penală.

Competenței materiale procesuale i se subsumează și competența specializată, care este reglementată în cuprinsul Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și în cuprinsul unor legi speciale.

Prin "compunerea instanței" se înțelege, în sens restrâns (aspectul cantitativ), alcătuirea instanței cu numărul de judecători prevăzut de lege, iar **în sens larg, alcătuirea instanței cu judecătorii care pot face parte din complet.**

Prin urmare, compunerea instanței/completului nu se limitează la aspectul cantitativ. Este unanim acceptat că există situații în care este vizat

aspectul calitativ al compunerii, una dintre acestea fiind și cazul când, în condițiile legii, anumite categorii de litigii trebuie să fie soluționate de completurile/secțiile specializate, după obiectul sau natura litigiului.

După cum s-a arătat, de lege lata, specializarea judecătorilor și secțiilor instanțelor nu este reglementată în Codul de procedură civilă, ci în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, având caracter de ordine publică. În această materie, regimul de invocare a excepției de necompetență nu poate anihila natura primordială a normelor de organizare judiciară, în sensul ignorării aspectului alcătuirii instanței din perspectiva specializării judecătorilor.

Normele care reglementează competența materială procesuală (specializată) sunt în mod evident de ordine publică întrucât ocrotesc un interes public - buna administrare a actului de justiție, prin specializarea judecătorilor, necesară în raport cu complexitatea și numărul cauzelor.

Posibilitatea înființării de complete specializate pentru situația ÎCCJ este expres prevăzută de art. 19 alin. 3 din Legea nr. 304/2004.

„La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, **poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora.**”

b) Consecințe juridice în ce privește nelegala compunere a completului de judecată

Au fost invocate și arătat, conținutul art. 3 alin. 7, art. 354 alin. 1 din Codul de procedură penală, art. 10 din Legea nr. 304/2004, art. 6§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Prin „*compunerea instanțe*” se înțelege atât alcătuirea instanței cu numărul de judecători prevăzut de lege, cât și **alcătuirea instanței cu judecători care au calitatea cerută de lege.**

Instanțele judecătorești, astfel cum sunt reglementate prin Constituție și Legea nr. 304/2004, își realizează funcția de înfăptuire a justiției prin intermediul judecătorilor organizați în completuri de judecată. Pentru ca organizarea puterii judecătorești să nu devină în sine aleatorie și pentru a nu permite apariția unor elemente de arbitrar, legiuitorul constituant a stabilit că procedura de judecată se stabilește prin lege, iar **cu privire specială asupra Înaltei Curți de Casație și Justiție a consacrat faptul că atât compunerea sa, cât și regulile de funcționare se stabilesc prin lege organică.**

Astfel, atunci când legiuitorul constituțional se referă la **compunerea instanței supreme - noțiune autonomă folosită de Constituție** - nu are în vedere numărul total de judecători al acesteia, ci **organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite, completurilor de judecată care realizează funcția sa jurisdicțională.**

Astfel, legiuitorul constituțional a dat o mare importanță ordonării acțiunii puterii judecătorești, atât la nivelul instanței supreme, cât și la nivelul celorlalte instanțe inferioare. Această construcție constituțională a dus la calificarea la

nivel legal a aspectelor referitoare la compunerea instanței judecătorești, ca fiind norme de procedură de ordine publică. De aceea, încălcarea prevederilor legii referitoare la compunerea completului de judecată exprimă o exigență de ordine publică, a cărei încălcare atrage nulitatea absolută a actelor pronunțate de acesta.

Nu în ultimul rând, trebuie menționat că folosirea noțiunii de tribunal stabilit prin lege, o altă condiție ce se subsumează dreptului la un proces echitabil, pe lângă caracterul independent și imparțial al acesteia, este de natură a asigura că **organizarea judiciară într-o societate democratică nu depinde de bunul plac al autorităților administrative**, în cazul de față Președintele Secției penale a ÎCCJ și Colegiul de conducere al ÎCCJ, ci că ea este reglementată printr-o lege adoptată de Parlament, care trebuie aplicată și respectată.

Potrivit art. 281 alin.1 lit a) din Codul de procedură penală determină întotdeauna nulitatea absolută încălcarea dispozițiilor privind compunerea instanței, nulitatea putând fi invocată în orice stare a procesului, iar potrivit art. 421 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală, atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută și admite apelul instanța de apel dispune rejudecarea cauzei de către prima instanță.

Pentru aceste motive, având în vedere că judecata cauzei în prima instanță nu a avut loc în fața unui complet de judecată specializat pentru judecarea cauzelor de corupție, potrivit art. 29 din Legea nr. 78/2000, ceea ce echivalează cu încălcarea dispozițiilor privind compunerea instanței, se solicită admiterea apelului și să se dispună, în baza art. 421 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală, desființarea sentinței penale nr. 377 din 21 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr./1/2016, și **rejudecarea cauzei de către un complet specializat pentru judecarea cauzelor de corupție**.

Completării motivelor de apel, le-au fost anexate fotocopii de extrase și hotărâri de colegii ale unor curți de apel, respectiv: extrasul din Hotărârea nr. 22 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Suceava din 13 noiembrie 2015; Hotărârea nr. 55/2018 din 4 septembrie 2018 a Colegiului de Conducere a Curții de Apel Cluj; Hotărârea nr. 29/2013 din 11 iunie 2013 a Colegiului de Conducere a Curții de Apel Cluj; Hotărârea nr. 42 din 20.12.2018 a Colegiului de Conducere a Tribunalului Olt; Hotărârea nr. 257 din 30 septembrie 2014 a Colegiului de Conducere a Curții de Apel București, aflate în vol. IV, filele 39-51 dosarul instanței de apel.

I.d) În apelul declarat, aflat în vol. I, filele 171-175 dosarul instanței de apel, apelantul inculpat **D.**, prin apărător, a criticat soluția pronunțată de prima instanță, solicitând admiterea apelului declarat, desființarea sentinței penale atacate și pronunțarea unei soluții prin care să se dispună achitarea pentru faptele pentru care am fost trimis în judecată, în temeiul dispozițiilor art. 11 pct.2 lit.a) din vechiul Cod de procedură penală raportate la dispozițiile art. 10 alin.1 lit.b) și lit.d) din vechiul Cod de procedură penală/dispozițiilor art. 16 alin.1 lit.b teza I și teza a II-a din noul Cod de procedură penală.

În dezvoltarea motivelor de apel, apelantul inculpat a arătat că prin rechizitoriul Parchetului de pe langa Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție întocmit în dosarul nr...../P/2014 s-a dispus trimiterea sa în judecată față de săvârșirea următoarelor fapte:

În perioada 01.01.2011 - 01.06.2012, în calitate de Șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare din cadrul D.G.A.S.P.C., deși cunoștea faptul ca C. nu s-a prezentat la serviciu: a întocmit și semnat fișa postului pentru aceasta; a întocmit și semnat raportul de evaluarea performanțelor profesionale ale acesteia; nu a întreprins niciun demers de sancționare a acesteia, având în vedere ca nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 16.314 lei și operarea în carnetul demuncă a vechimii corespunzătoare.

În opinia acuzării, faptele săvârșite de inculpat, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.13 indice 2 din Legea nr.78/2000 raportate la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prevăzut de art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit.a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

Instanța de fond a dispus cu unanimitate condamnarea sa la pedeapsa de 3 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual, faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art. 289 din Codul penal 1969 și, cu majoritate, condamnarea sa la pedeapsa de 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art.13 indice 2 din Legea nr.78/2000 raportate la art.248 din Codul penal 1969.

În susținerea criticilor formulate cu privire la soluția de condamnare dispusă de către instanța de fond pentru infracțiunea de abuz în serviciu, faptă prevăzută de art.13 indice 2 din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal și a cererii de achitare în temeiul dispozițiilor art.11 pct.2 lit.a) din vechiul Cod de procedură penală raportate la dispozițiile art.10 alin.1 lit.b) din vechiul Cod de procedură penală/ dispozițiilor art.16 alin.1 lit.b teza I din noul Cod de procedură penală, a învederat Înaltei Curți următoarele:

Fapta de abuz în serviciu prevăzută de art.13 indice 2 din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal pentru care instanța de fond a dispus condamnarea inculpatului este descrisă prin raportare la încălcarea dispozițiilor legale privind "asigurarea, în conformitate cu legislația în vigoare, a respectării normelor de disciplină de către salariații din subordine și a întocmirii propunerilor către directorul general pentru salariații care au săvârșit abateri disciplinare.

La data finalizării urmăririi penale și emiterii rechizitorului, Decizia Curții Constituționale a României nr.405/15.06.2016 fusese publicată în Monitorul Oficial nr.517/08.07.2016.

Acuzația formulată împotriva sa cu privire la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.13 indice 2 din Legea nr.78/2000 raportat la art.248 din vechiul Cod penal a fost descrisă prin raportare la textele legislației primare încălcate, respectiv Codul muncii și Legea nr.53/2013.

În cursul procedurii desfășurate în Camera preliminară, Ministerul Public nu a făcut alte precizări ori completări cu privire la legislația primară pretins a fi

fost încălcată, de către inculpat, în calitate de autor al infracțiunii de abuz în serviciu.

Ulterior citirii actului de sesizare și începerii cercetării judecătorești, la data de 12.04.2017 și 24.04.2017, Ministerul Public a formulat precizări cu privire la legislația primară și la legislația secundară pretins a fi fost încălcată, de către inculpat.

Apelantul inculpat, prin apărător a considerat că, procedând în acest mod, acuzarea a modificat acuzațiile inițiale aduse lui prin rechizitoriu, fapt nepermis de norma procesual penală, motiv pentru care judecata trebuia să se limiteze la faptele, astfel cum fuseseră acestea descrise la momentul începerii judecății.

Prin raportare la acuzația formulată împotriva sa, instanța de fond a dispus condamnarea sa pentru că nu a întreprins niciun demers de sancționare a inculpatei C., deși cunoștea faptul că aceasta nu se prezintă la serviciu.

Aceasta condamnare este nelegală, întrucât potrivit Codului muncii el nu a deținut o funcție de conducere, care să-i confere prerogativele angajatorului, inclusiv aceea disciplinară, de sancționare a angajaților.

Practic, atunci când a dispus condamnarea sa, instanța de fond a procedat la o extindere a normei de legislație primară, menționată în rechizitoriu că a fost încălcată și, deși el nu avea atribuțiile cu privire la care a fost acuzat că le-ar fi încălcat, aceste atribuții au dat naștere unei pretinse fapte de abuz în serviciu.

Or, norma penală sancționatorie nu poate fi interpretată în sens extinctiv, ea putând conduce la o soluție de condamnare numai prin raportare la conținutul constitutiv al faptei, astfel cum a fost aceasta descrisă, de către legiuitor.

Mai mult, fapta de abuz în serviciu pentru care a fost condamnat de către instanța de fond, ar fi fost săvârșită de către acesta printr-o inacțiune "nu am întreprins niciun demers de sancționare".

Apelantul a considerat, că faptele săvârșite de acesta, respectiv de a nu formula o sesizare scrisă către angajator cu privire la împrejurarea că C. nu se prezenta la serviciu puteau să atragă răspunderea sa disciplinara și, în niciun caz, o răspundere penală.

Mai mult, așa cum declarat, atât în fața instanței, cât și în faza de urmărire penală, el a înștiințat verbal șefii ierarhici superiori cu privire la absența de la serviciu a numitei C., încercând chiar, într-o lună, să nu o trec în pontaj, însă, cei în drept să dispună sancționarea acesteia nu au întreprins nimic sau mi-au spus chiar "sa-mi văd de treabă".

A apreciat că nelegala condamnarea sa pentru fapta de a nu întreprinde nimic în vederea sancționării numitei C. pentru că nu se prezenta la serviciu, atât timp cât această faptă în legătura cu munca nu este incriminată de legea penală și, cu atât mai mult, nu poate reprezenta conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu.

Condamnarea sa este nelegală și prin raportare la caracterul de infracțiune de rezultat al abuzului în serviciu.

Prejudiciul cauzat părții civile D.G.A.S.P.C. prin încasarea de către C. a unui salariu, deși aceasta nu se prezenta la serviciu, nu-i este imputabil, întrucât continuarea raporturilor de muncă cu angajatorul - singurul temei al încasării salariului de către angajat - s-a realizat datorită nesancționării acesteia, de către reprezentanții angajatorului care erau îndreptățiți să dispună

sanționarea și nu datorită inacțiunii sale de a sesiza acești conducători ai unității angajatoare.

Astfel, a solicitat Înaltei Curți să constate, prin raportare la funcția ocupată, de către inculpat, în perioada 01.01.2011 - 01.06.2012, respectiv aceea de Șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare din cadrul D.G.A.S.P.C., că atribuțiile sale erau inexistente cu privire la faptele de care a fost acuzat, iar normele încălcate de către acesta au fost doar cele prevăzute în Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C., astfel cum acesta a fost aprobat prin Hotărârea CJ nr. 142/15.12.2010.

Cu privire la cererea apelantului inculpat de achitare în temeiul dispozițiilor art. 11 pct.2 lit.a) din vechiul Cod de procedură penală raportate la dispozițiile art. 10 alin.1 lit.d) din vechiul Cod de procedură penală/ dispozițiilor art. 16 alin.1 lit.b teza a II-a din noul Cod de procedură penală, a învederat Înaltei Curți următoarele:

Fapta de fals intelectual prevăzută de art.289 din vechiul Cod penal pentru care instanța de fond a dispus condamnarea sa este descrisă prin raportare la întocmirea și semnarea fișei postului pentru numita C., respectiv întocmirea și semnarea raportului de evaluare a performanțelor profesionale ale acesteia.

Apelantul inculpat, prin apărător a solicitat Înaltei Curți să constate cu privire la aceste fapte ale sale, lipsa intenției în forma sa directă prevăzută de dispozițiile art. 19 alin.1 pct.1 din vechiul Cod penal.

Cele doua documente au fost întocmite exclusiv la solicitarea expresă a Serviciului Resurse Umane și a conducerii D.G.A.S.P.C., iar numita C. nu le-a semnat în prezența sa, activitatea inculpatului, rezumându-se doar la redactarea lor.

Simpla dactilografare a acestor documente al căror conținut nu corespunde adevărului nu dă forță juridică acestora și nu creează niciun fel de efecte juridice.

Atât fișa postului, cât și raportul de evaluare a performanțelor profesionale ale numitei C. au devenit acte oficiale - care atestau împrejurări nereale - în momentul în care C., pe de-o parte și reprezentantul legal al angajatorului - D.G.A.S.P.C., au procedat la semnarea deopotrivă înscrisurile anterior redactate de inculpat la solicitarea expresă a șefilor ierarhici superiori.

I.e) În apelul declarat, aflat în vol. II, filele 2-29 dosarul instanței de apel, apelanta inculpată A., prin apărător a solicitat în temeiul art.421 pct.2 lit.a din Codul de procedură penală admiterea apelului, desființarea sentinței și în rejudecare să se pronunțe o nouă hotărâre prin care:

- să se facă aplicarea disp. art. 386 din Codul de procedură penală și să se dispună schimbarea încadrării juridice dată faptei din actul de sesizare din cele doua infracțiuni de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit prev. de art.13/2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplic. art.5 din Codul penal și fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal în infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul avantaje patrimoniale;

- achitarea inculpatei A. în temeiul disp. art. 396 alin. 5 din Codul

de procedură penală rap. la art 16 alin. 1 lit. b) teza I-a din Codul de procedură penală pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit prev. de art.13/2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplic art.5 din Codul penal și lăsarea nesoluționată a acțiunii civile.

Apelul vizează ambele laturi ale procesului penal. Motivele principale al apelului sunt: **A. Greșita stabilire a situației de fapt; B. Greșita stabilire a încadrării juridice a faptelor și C. Greșita condamnare a apelantei printr-o interpretare greșită a normelor de drept aplicabile la situația de fapt.**

În dezvoltarea motivelor de apel, apelanta inculpată prin apărător a arătat că:

Situația de fapt reținută de prima instanță este identică cu cea din rechizitoriul din 15 iulie 2016 dat în dosarul nr..../P/2014 prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei **A.** pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit prev. de art. 13/2 din Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal și fals intelectual prev. de art.289 din vechiul Cod penal, **ambele** cu aplic, art.33 alin. 1 lit. a) din vechiul Cod penal la care însă, *au fost adăugate acuzații noi prin precizările depuse de parchet după citirea actului de sesizare.*

În fapt, s-a reținut că fapta inculpatei constând în aceea că, în perioada 7 iulie 2006 - 31 decembrie 2013, în calitate de director executiv al DGASPC ..., prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu:

I. Deși cunoștea faptul că inculpata **K.**, angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, referent III, respectiv II în cadrul Serviciului Secretariat, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010:

1.a semnat și aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2006, în condițiile în care rubricile privitoare la data, funcția, numele, prenumele și semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o nu sunt completate;

2.a aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008 (fișă întocmită și semnată de F.) în care se atestă în mod nereal perioada 2008 ca fiind lucrată, iar activitatea angajatei fiind evaluată ca pozitivă;

3.a emis și semnat dispoziția nr.1260 din 21.12.2009 prin care a dispus promovarea acesteia din funcția de referent III la treapta referent II, în cadrul Serviciului Secretariat, cu consecința creșterii salariului la suma de lei lunar, la care se adaugă sporul de vechime și alte sporuri;

4.nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 32305 lei și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

II. Deși cunoștea faptul că inculpata **C.**, angajat al DGASPC în funcția de

referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, referent III, respectiv II în cadrul Serviciului Secretariat, inspector de specialitate II în cadrul Serviciului secretariat, inspectorul de specialitate II în cadrul Serviciului administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare și educator în cadrul Complexului de servicii destinate copilului și familiei - Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului în perioada 07.07.2006 - 31.12.2013:

1. **a semnat și a aprobat lisa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2007** în condițiile în care rubricile referitoare privitoare la data, funcția, numele, prenumele, semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o și semnătura angajatului pentru luare la cunoștință a evaluării, nu erau completate;
2. **a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008, certificând prin semnătura aplicată pe înscrisul respectiv că activitatea angajatului evaluat a fost bună;**
3. **a emis și semnat dispoziția nr. 567 din 09.07.2009 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți în cadrul Serviciului Secretariat, aprobând, totodată și fișa cu atribuțiuni de serviciu în funcția de referent în cadrul serviciului respectiv;**
4. **a emis și semnat dispoziția nr.1291 din 01-11.2010, prin care s-a dispus în mod nelegal promovarea acesteia în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5, în cadrul Serviciului Secretariat, cu consecința majorării drepturilor salariale de la lei lunar la lei lunar la care se adaugă sporuri în cuantum de lei și lei lunar;**
5. **a emis dispoziția nr. 1695 din 27.12.2010, prin care a dispus în mod nelegal mutarea acesteia din cadrul Serviciului secretariat în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, cu consecința modificării drepturilor salariale;**
6. **a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2010 - 31 decembrie 2010 (întocmit de D.), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;**
7. **a semnat actul adițional nr.1 din 01.09.2011 la contractul individual de muncă nr. 389/20.07.2005, prin care a dispus mutarea acesteia în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare;**
8. **a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2011 -31 decembrie 2011 (întocmit de D.), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;**
9. **a emis dispoziția nr. 1137/31.05.2012 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din funcția de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare, în funcția de**

educator în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei - Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, **cu consecința creșterii salariate a acesteia la suma de lei lunar, la care se adaugă sporuri;**

10. a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013 (întocmit de B.), *în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;*

11. nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariate în cuantum de 702.517 lei și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

III. A determinat pe inculpații C., K., U1. și B. să semneze condicile de prezență, rapoartele de evaluare și înscrisurile privitoare la activitățile desfășurate în cadrul DGASPC de către inculpatele C. și K., în condițiile în care cunoștea că acestea nu s-au prezentat la serviciu și nu au lucrat efectiv în perioadele menționate.

Plecând de la aceasta situație de fapt la care a adăugat și precizările parchetului ulterioare momentului începerii judecății și de la apărările formulate, prima instanță a considerat ca în cauza sunt întrunite toate condițiile pentru condamnarea inculpatei pentru ambele fapte pentru care a fost trimisă în judecată.

Cu titlu prealabil apărarea va relua pe scurt **considerentele** care au stat în esență la darea soluției de condamnare:

Completul de 3 judecători al Înaltei Curți a făcut o greșită interpretare a textelor incidente în cauza ajungând, astei în mod eronat la concluzia că faptele inculpatei constituie infracțiunile pentru care a fost condamnată, iar cea de abuz în serviciu este prevăzută de legea penală.

Astfel în privința incidentei Deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale la speța de faptă în considerentele hotărârii de la fila 161 la fila 203 se găsesc analizate textele incidente și concluziile completului de opinie majoritară în privința acestei chestiuni.

În considerente la fila 161 se arată că în actul de sesizare se regăsesc indicate încălcări **ale obligațiilor din legislația primară (Legea nr.53/2003 privind Codul muncii)** cât și a celor cuprinse în legislația secundară (regulamente, fișa postului).

Pentru inculpata A., ca și pentru alte doua inculpate a menționat că după citirea actului de sesizare, parchetul a revenit cu precizarea dispozițiilor pretins inculpate, adăugând la primele pe cele din Legea 188/1999 și din Legea 7/2004.

Opinia majoritară, consideră ca aceste din urma precizări pot fi ținute în seama neputând fi calificate ca o nouă acuzație sau o extindere a acuzației inițiale.

Apoi, opinia majoritară este în sensul că legislația secundară indicată a fi încălcată de inculpată nu este de natură a justifica concluzia

neincidentei(mai degrabă a incidentei s.n A.G.) deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale, cu consecința achitării în temeiul art.16 lit.b teza întâi din Codul de procedură penală.

Potrivit acestui complet de doi judecători este firesc ca detalierea obligațiilor de serviciu principale prevăzute în legislația primară să se realizeze ulterior în corelație și în conformitate cu legi primare prin legislație secundară.

Tot în opinia aceluiași complet fila 163) din multitudinea și complexitatea aspectelor juridice impuse autorităților derivă necesitatea ca pe langa actele normative specifice legislației primare să fie necesară și trimiterea la actele normative, aparținând legislației secundare aceasta din urma având menirea de a clarifica norma din legislația primară.

În ceea ce privește situația concretă a inculpatei A. și apărările sale, completul cu opinia majoritară a considerat ca apărările acesteia în privința infracțiunii de abuz în serviciu sunt corecte prin prisma elementului material al infracțiunii, astfel cum este invocat de apărare și regăsit în actul de sesizare, respectiv aducerea în domeniul ilicitului penal a infracțiunii de abuz în serviciu a unei fapte a funcționarului care își încalcă **un drept prevăzut într-o normă cu caracter primar.**

Explicația opiniei majoritare în privința acestei statuări are două componente:

- Prima este aceea ca unui drept al funcționarului de a sancționa corespunde o obligație a salariatului de a veni la serviciu;
- A doua ca în legislația secundară - regulamentul direcției - este stipulată o obligație a directorului general de sancționare a salariaților.

În privința cererii apărării de schimbare a încadrării juridice din cele două infracțiuni pentru care a fost trimisă în judecată inculpata, într-o singură infracțiune, respectiv cea de abuz în serviciu, instanța de fond a considerat că semnarea înscrisurilor întocmite de alte persoane nu constituie acte de rezolvare fiind ulterioare întocmirii acestora și nu prealabile, așa cum se spune în doctrina invocată.

A. Greșita stabilire a situației de fapt din perspectiva reținerii precizărilor parchetului ulterioare începerii judecății, precum și din perspectiva momentului de la care apelanta inculpată a aflat despre situația celor două coinculpate C. și K..

1. Momentul de la care inculpata a aflat despre lipsa de la serviciu a coinculpatei K. și C.

Potrivit acuzației parchetului, întocmai reținută și de către instanța de fond, fapta încadrată juridic ca abuz în serviciu are ca moment de început fiecare moment la care a fost angajată fiecare dintre cele două, respectiv anul 2005, 2006.

În realitate, momentul de la care ar trebui începută analiza faptei apelantei inculpate ar trebui să fie **momentul la care aceasta a aflat despre situația celor două, respectiv anul 2008.**

Despre acest fapt, au relatat, atât apelanta inculpată, însăși în declarațiile sale în mod constant, dar și coinculpatele K. și C., declarații întarite de cea a martorei U1..

Ca urmare, nu se poate imputa apelantei inculpate neexercitarea prerogativei de sancționare din momentul numirii sale în funcție, în condițiile în care aceasta nu a cunoscut comportamentul celor două angajate decât în anul 2008.

Asa fiind, în principal pentru acuratețea situației de fapt, dar și cu efecte majore asupra presupusului prejudiciu derivând din fapta de abuz în serviciu, a solicitat corectarea situației de fapt în acest sens.

2. Greșita reținere de către instanța de fond, în opinie majoritară a normelor de legislație primară indicate de parchet prin precizările depuse ulterior momentului începerii judecății.

În acord cu opinia minoritară de la punctul 1.9 al acesteia, la analiza incidenței deciziei 405/2016 a Curții Constituționale nu pot fi luate în calcul precizările parchetului formulate în cauză după momentul citirii actului de sesizare. Considerentele opiniei minoritare sunt perfect argumentate și apărarea nu are de adăugat la acestea decât faptul că dacă s-ar accepta, *ab initio*, că după începerea judecății parchetul poate face precizări cu privire la acuzație, prin care în realitate, acoperă lipsuri evidente ale acuzației, ar însemna că, oricând pe parcursul judecății, până la rămânerea definitivă a hotărârii, inculpatului îi mai pot fi lămurite de către parchet aspectele deficitare ale acuzației, ceea ce reprezintă în mod evident o încălcare flagrantă a dreptului acestuia la apărare printr-o astfel de modalitate de notificare a acuzației.

Ca atare la analiza respectivă au fost luate în mod greșit în calcul și aceste norme, cu consecința nelegalității hotărârii în condițiile în care ar fi trebuit a se lua în calcul doar normele de reglementare indicate în actul de sesizare (fila 159), potrivit cu care fapta de abuz în serviciu a fost săvârșită, **atât prin neîndeplinirea unui act cu încălcarea Legii nr. 53/2003(forma omisiva), cât și prin îndeplinirea unor acte cu încălcarea aceleiași legi(forma comisivă) indicate mai sus.**

B. Greșita stabilire a încadrării juridice a faptei de fals intelectual.

Prima instanță, la solicitarea apărării de reconsiderare a încadrării juridice dată faptelor, în sensul de a observa că în realitate, în cauză a fost invocată săvârșirea unei singure infracțiuni, de către inculpata și nu două, așa cum a sugerat parchetul, a considerat că cererea nu este întemeiată.

Argumentul dat în sprijinul soluției a constatat în aceea că actele reținute în sarcina inculpatei sunt ulterioare momentului întocmirii documentelor considerate a fi falsificate și nu anterior acestora, așa cum se arată în doctrina indicată.

În dezacord, cu opinia instanței de fond că numai actele de rezolvare ale funcționarului efectuate anterior momentului întocmirii pot fi considerate elemente materiale ale infracțiunii de abuz în serviciu, apărarea consideră că orice act de rezolvare al unui funcționar indiferent de momentul îndeplinirii sale, dar care are acest caracter reprezintă, în cazul în care este nelegal un act de abuz în serviciu și nu unul de fals intelectual.

Astfel, încadrarea juridică corectă a faptelor cu care a fost sesizată instanța este aceea prevăzută de art.13/2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplic art.5 din Codul penal și nu cea indicată în actul de sesizare.

Potrivit actului de sesizare, fila 159, **fapta de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit a fost săvârșită:**

- Atât, prin **neîndeplinirea unui act cu încălcarea Legii nr.53/2003 privind Codul muncii** și anume *nu s-a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatelor C. și K. având în vedere că nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat activitățile la care erau obligate prin contractul de muncă și fișa postului;*

- Cat si prin **indeplinirea unor acte cu incalcarea Legii nr.53/2003 privind Codul muncii** și anume *emiterea unor decizii de promovare, întocmirea rapoartelor de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatelor C. si K., prin care s-a creat aparența că cele doua inculpate s-au prezentat la locul de munca(***acte care întrunesc si elementele constitutive ale infracțiunii de fals intelectual***),* fapte care au fost de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii corespunzătoare.

Făcând o analiză a celor indicate mai sus a constatat următoarele:

- că în privința inculpatei, **fapta** pentru care este judecată are în compunere **inacțiuni si acțiuni, deci este realizată în două forme, respectiv omisive si comisive;**

- că acestea, (atât, inacțiunile, cât și acțiunile) formează elementul material al infracțiunii naturale de abuz în serviciu și

- doar forma comisivă a faptei descrise mai sus în opinia parchetului ar întruni **elementele constitutive a doua infracțiuni**, respectiv tot cea de **abuz în serviciu** dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul avantaje patrimoniale, dar și cea de **fals intelectual** săvârșite în *concurs ideal* de infracțiuni, respectiv **acțiunile(nu și inacțiunea)** ce constituie element material al infracțiunii de abuz în serviciu **reprezintă si element material al infracțiunii de fals intelectual.**

Astfel, următoarele acțiuni descrise de parchet în încadrarea în drept dată faptei inculpatei sunt componente ale celor două infracțiuni: cele indicate în prezentele concluzii la punctele LI, 1.2,1.3, II. 1-11 din preambul.

Aceasta fiind *descrierea faptei de fals intelectual* urmează ca apărarea să verifice dacă acțiunile descrise ca fiind element material al celor două infracțiuni pot reprezenta element material al infracțiunii de fals intelectual, această infracțiune fiind, așa cum s-a statuat în doctrină o specie a infracțiunii de abuz în serviciu.

Potrivit art.289 din vechiul Cod penal, infracțiunea de fals intelectual constă în falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu prin atestarea unor fapte sau împrejurări neadeverate ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări.

Din cele de mai sus rezultă că de esență acestei infracțiuni este ca acțiunea de atestare ca element material al infracțiunii să se realizeze, de către un funcționar la un anumit moment și anume **la momentul întocmirii actului ce reprezintă obiectul material al infracțiunii.**

Aceasta reprezintă, de altfel și diferența între situațiile premisă a acestei infracțiuni și infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale, unde activitatea de ștergere, adăugire etc. se produce ulterior momentului întocmirii actului oficial.

Ca urmare, din chiar descrierea actelor reținute în sarcina inculpatei ca fiind, atât acte de abuz în serviciu, cât și de fals intelectual s-a observat că **nu inculpata a fost cea care a realizat acțiunea de întocmire a respectivelor acte, ci o altă persoană după cum urmează:**

- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a lui K. pentru anul 2006 a întocmit-o șeful ierarhic al angajatei;

- fișa de evaluare a performanțelor profesionale a aceleiași inculpate pentru anul 2008 *fișă întocmită și semnată de F. în care se atestă în mod nereal perioada 2008 ca fiind lucrată*;

- fișele de evaluare a performanțelor profesionale a lui C. pentru anul 2007 / 2008, întocmite de șeful ierarhic superior;

- rapoartele de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2010 - 31 decembrie 2010, respectiv 01.01.2011-31.12.2011 *întocmite de D.*;

- raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013 *întocmit de B.*

Aceste acte după cum rezultă din chiar actul de sesizare nu au fost întocmite de inculpata A., ci de alte persoane indicate mai sus, care au și atestat la momentul întocmirii acele împrejurări considerate a fi neadeverate de către procuror.

Acțiunile puse în sarcina inculpatei în legătură cu aceste înscrisuri sunt **ulterioare momentului întocmirii lor** și reprezintă eventual acte de conducere care ar putea realiza într-adevar elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu.

Diferența între actul de întocmire a unui document și cel de rezolvare este evident în condițiile în care actul de aprobare, de exemplu, reprezintă în mod cert un act de rezolvare a unei situații atestat de un alt funcționar cu care funcționarul de aprobare este de acord și îl aprobă.

În privința semnării unor dispoziții întocmite de serviciul resurse umane prin care s-au dispus promovări sau schimbări ale locului de muncă al inculpatelor se află în aceeași ipoteză de întocmire anterioară a acelor înscrisuri și de realizare a unor acte de conducere de către inculpată prin semnarea lor.

Aceste înscrisuri sunt întocmite de către Serviciul Resurse Umane din cadrul DGASPC, respectiv martora(fosta inculpată) U1., fața de care parchetul a dispus soluția clasării, considerând ca în legătură cu aceasta nu există probe că ar fi săvârșit faptele imputate.

Contradictoriu din aceasta perspectivă actul de sesizare, prilej pentru apărare de a trece în revistă la acest capitol și învinuirea de la punctul III, respectiv că inculpata a determinat pe inculpații C., K., U1. și B. să semneze condicile de prezență, rapoartele de evaluare și înscrisurile privitoare la activitățile desfășurate în cadrul DGASPC, de către inculpatele C. și K., în condițiile în care cunoștea că acestea nu s-au prezentat la serviciu și nu au lucrat efectiv în perioadele menționate.

Aceasta învinuire nu se regăsește în analiza în drept făcută de procuror la fila 159, dar ea nu poate îmbraca decât forma unei instigări la fals intelectual săvârșită de cei indicați de procuror mai sus.

Cu toate acestea, apărarea constată că inculpatele C. și K. nu au fost trimise în judecată ca autoare ale infracțiunilor de fals intelectual, ci și ele sunt complice la faptele autorilor din dispozitivul rechizitoriului; că U1. nu a fost trimisă în judecată, iar cu privire la B. inculpata nu este trimisă în judecată cu instigare la fapta acestuia.

Pe de altă parte, încadrarea în drept regăsită în actul de sesizare nu indica o astfel de infracțiune în sarcina inculpatei, astfel că **acest punct III din învinuirea inculpatei nu are acoperire în drept în economia acuzației sale.**

Ca atare, respectivele acțiuni considerate de instanța de fond, în acord cu acuzarea a fi elemente materiale a două infracțiuni nu pot fi reținute decât ca element material al unei singure infracțiuni și anume, în raport, cu cele menționate de apărare mai sus cea de abuz în serviciu și analizate în consecință.

Așa cum s-a statuat în mod constant și în doctrina de drept substanțial penal, respectiv că trebuie deosebite modalitatea întocmirii înscrisului **la cerere**, de modalitatea întocmirii unui înscris din oficiu în soluționarea unei situații privind starea de fapt care face obiectul constatării înscrisurilor, în această din urmă modalitate (a soluționării unei situații privind starea de fapt) trebuie să se facă deosebire între **întocmirea înscrisului oficial și actul de rezolvare (rezoluție, dispoziție dată)** care a precedat și a determinat întocmirea înscrisului; falsul intelectual privește întocmirea înscrisului **nu și rezolvarea care îi precede sau îi premerge. Dacă alterarea adevărului decurge din rezolvare atunci va exista infracțiunea de abuz în serviciu.**

Așa cum se constată din descrierea faptelor inculpatei A., aceasta în calitate sa de director executiv al DGASPC i se impută nu acte de întocmire, ci de rezolvare, respectiv **a aprobat acte întocmite de alți funcționari, a emis dispoziții prin care a soluționat situații de fapt (dispozițiile de mutare).**

Ca atare, în mod evident faptele descrise în actul de sesizare ca fiind săvârșite de inculpată se circumscriu în mod exclusiv infracțiunii de abuz în serviciu și nu a doua infracțiuni, cea de abuz în serviciu și cea de fals intelectual.

Asa fiind, se solicită aplicarea disp. art. 386 din Codul de procedură penală și să se dispună schimbarea încadrării juridice dată faptei din actul de sesizare din cele două infracțiuni în infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul avantaje patrimoniale.

C. Greșita condamnare a inculpatei pentru infracțiunea prev. de art.13/2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal 1969, cu aplic.

art.5 din Codul penal, în condițiile în care fapta nu este prevăzută de legea penală.

Prealabil dezvoltării acestui motiv de apel apărarea indică în ce constă în opinia sa, argumentul, potrivit cu care fapta de abuz descrisă de parchet și reținută de instanța de fond în sarcina inculpatei nu este prevăzută de legea penală.

În primul rând, apărarea consideră, că după publicarea Deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale infracțiunea de abuz în serviciu a fost reconfigurată prin aceea ca, pentru ca o conduită a funcționarului să fie considerată a fi ilicit penal este nevoie, înainte de toate, ca acea conduită să fie contrară unei obligații a acestuia, ce derivă dintr-o lege, așa cum a fost aceasta definită de acea decizie.

Cu alte cuvinte, o faptă neconformă a unui funcționar poate fi infracțiune doar dacă prin acel act al sau funcționarul a nesocotit, **pe de-o parte o obligație a sa, iar pe de alta parte, acea obligație sa fie stipulată într-o lege, respectiv lege, ordonanță de urgență sau ordonanță simplă.**

Plecând de la aceste două condiții derivând din considerentele deciziei amintite mai sus apărarea, în raport, cu sentința care a dispus condamnarea inculpatei constată următoarele:

- prima instanța în opinia majoritară a încălcat în mod flagrant considerentele deciziei 405/2016 cu referire la folosirea de către magistrat a standardului obiectiv în analiza normei aplicabile;

Astfel, premisa de la care aceasta pleacă în analiza faptei de abuz în serviciu este aceea potrivit cu care, este de ajuns ca, în legătură cu un funcționar, să existe o normă cu caracter primar, de genul celor enumerate în decizie, a unor reglementări cu caracter general, care să nu conțină neapărat obligația indicată în actul de acuzare ca fiind încălcată, în condițiile în care acea obligație este regăsită într-o normă cu caracter secundar, care în această opinie completează norma primară.

Cu alte cuvinte, în opinia majoritară, orice încălcare de către un funcționar public(definit în sens penal) a unei obligații prevăzute într-o normă de lege cu caracter secundar poate fi considerată, ca fiind infracțiune de abuz în serviciu, în condițiile în care cu privire la acel funcționar există o normă generală care conține referiri de orice fel, cu excepția unor obligații exprese, în acea reglementare.

Această interpretare dată normelor de reglementare și ierarhiei legilor este evident eronată și este cu, atât mai grav cu cât aceasta se regăsește într-o hotărâre a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Dacă prima instanța ar fi observat și interpretat corect considerentele deciziei nr.405/2016 care motivează modul în care trebuie să fie caracterizată norma care reprezintă în opinia oricărui acuzator al unui funcționar, ar fi observat că în opinia Curții Constituționale, pentru a fi reținută ca izvor al obligației încălcate pentru o infracțiune, magistratul trebuie să folosească standardul obiectiv.

Prin această decizie se relevă **principiul prevalenței standardului obiectiv înaintea celui subiectiv în interpretarea unei norme care**

reglementează atribuții ale unui subiect activ al unei infracțiuni de abuz în serviciu.

Potrivit paragrafului 51 din decizie, "Curtea reține că, deși cele două standarde coexistă, **standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar.** Totodată, Curtea reține că, întrucât standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât prescripția normativă în domeniu. Pe cale de consecință, **unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ.**

Mai mult, Curtea reține că, **chiar dacă anumite acțiuni, ce însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutură, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale."**

"Astfel, Curtea apreciază că, în primul rând, legiuitorului îi revine obligația, ca, în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea principiului clarității și previzibilității legii. Pe de altă parte, **organelor judiciare, în misiunea de interpretare și aplicare a legii și de stabilire a defectuoșității îndeplinirii atribuției de serviciu, le revine obligația de a aplica standardul obiectiv, astfel cum acesta a fost stabilit prin prescripția normativă."** (paragraful 52)

Conform acestor considerente (obligatorii *erga omnes*, ca și dispozitivul), organele judiciare au obligația de a aplica standardul obiectiv, așa cum a fost el stabilit prin prescripția normativă. Astfel, atribuția imputată ca fiind încălcată trebuie să fie expres prevăzută de lege, ea neputând rezulta din raționamente, cutume, interpretări etc.

Potrivit paragrafului 56 din aceeași decizie, raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune constituie infracțiune numai în măsura în care reprezintă încălcarea unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată.

Cu privire la acest din urmă comportament, și el, de asemenea, trebuie să fie impus prin lege, neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice, (paragraful 61).

Așa fiind, se constată că din această motivare, completarea normei primare generale cu o obligație conținută într-o normă secundară este contrară criteriului obiectiv dezvoltat în cele ce precedă.

În raport, cu cea de-a doua condiție indicată de apărare în preambulul prezentului subcapitol, respectiv cea potrivit cu care acuzația sa reprezinte **încălcarea unei obligații**, prima instanța în opinie unanimă a apreciat că

acuzăția cu care a fost investită de parchet, respectiv aceea, derivând din Codul muncii și care consacră în realitate indicarea **încălțării unui drept al funcționarului, poate fi circumscrisă unei fapte prevăzute de legea penală.**

Astfel, instanța de fond în acord cu acuzarea consideră că fapta inculpatei constă în *neîntreprinderea niciunui demers pentru sancționarea inculpatelor C. și K., având în vedere că nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului.*

În cauza de fata, în mod paradoxal **ceea ce a considerat acuzarea că era conduita la care era obligată inculpata funcționară este reprezentat de faptul că, deși angajatorul (funcționarul care îl reprezenta) avea un drept, respectiv dreptul de sancționare prevăzut în art.40 din Legea nr. 53/2003 acesta(angajatorul) nu l-a exercitat, în raport, cu cele doua angajate care și-au încălcat obligațiile contractului individual de muncă.,**

La fel de paradoxal este faptul că prima instanța a fost de aceeași opinie cu parchetul în sensul că fapta de abuz în servciu este infracțiune *nu numai atunci când funcționarul încalcă o obligație, ci și atunci când încalcă un drept al său.*

Motivarea acestei construcții juridice constă în aceea că **unui drept de sancționare al unai persoane ii corespunde o obligație corelativă a unei alte persoane de a avea o anumita conduită.**

După cum se observă din sublinierile de mai sus, chiar și în condițiile acestei relaționari logice, condiționări, cum o numește prima instanță, nu se poate face abstracție de faptul că apelanta inculpată, prezumtiva autoare a faptei de abuz avea un drept, iar obligație, dar nu cea imputată inculpatei, avea prezumtiva complice a funcționarei.

Printr-o simpla operație logica s-a constatat că inculpatei i se imputa **un drept, deci nu o obligație, iar pentru a fi infracțiune fapta trebuie sa constea în încălcarea unei obligații și nu a unui drept, iar ea este descrisă ca fiind încălcarea unui drept.**

Pe cale de consecință, fără a mai face nicio analiză a infracțiunii de abuz în serviciu, **apărarea constată, că fapta inculpatei de a încălca un drept, chiar si un drept prevăzut de o lege, nu poate fi infracțiunea de abuz în serviciu, care potrivit tipicitatii sale, atât dinainte, cât și de după decizia nr.405/2016 a Curții Constituionale, înseamnă încălcarea unei obligații și nicidecum a unui drept.**

În textele enumerate de acuzare din Codul muncii se regăsesc drepturile angajatorului și în special cel de sancționare și aceste texte nu conțin reglementari care să indice o anumită conduită pentru acesta, care omisă fiind să ducă la tragerea acestuia la răspundere chiar și prin prisma unei sancțiuni penale, precum și obligațiile angajatului.

Nici reținerea construcției juridice a primei instanțe potrivit cu care legislația primara indicată în cauză s-ar completa cu legislația secundară nu poate fi primită.

De fapt, prima instanța într-o argumentare cu caracter prealabil și general invocă faptul că normele cu caracter secundar indicate de către parchet –

regulament, fișa postului - pot fi suport al acuzației penale în cauză, întrucât aceasta din urmă legislație detaliază atribuții. Astfel, pentru inculpată se invocă art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C., potrivit cu care directorul general are ca **atribuție principală să controleze activitatea personalului și să aplice sancțiuni disciplinare.**

Fără a intra în analize de tip ierarhia legilor, apărarea observă că în indicata legislație secundară este invocată cu titlu de **atribuție** sancționarea personalului din subordine.

Potrivit oricărui dicționar explicativ atribuția presupune obligație, ceea ce înseamnă că în completarea legislației primare care reglementează un drept, se invocă o atribuție - obligație, ceea ce presupune că nu există o suprapunere perfectă a celor doua reglementări.

Există cel puțin o contradicție între cele două norme, în sensul că legea cu caracter de normă generală, chestiunea sancționării în prerogativă, dreptul angajatorului, în timp ce în legislația secundară, care are însă un caracter de normă specială, în raport, cu norma generală, aceeași chestiune a sancționării este definită ca o obligație.

Ca atare, având mai degrabă în vedere faptul că între cele două reglementări există diferența de definire a activității functionarului(drept, obligație), precum și ca normă cu caracter secundar este și o normă specială - regulamentul direcției - în raport, cu norma generală - Codul muncii - este evident că această activitate cu caracter de obligație este prevăzută doar în norma secundară și nu și în norma primară.

Ca atare, în raport, cu aceste dezvoltări, s-a constatat că prima instanța a procedat la stabilirea unui caracter de faptă penală unei încălcări de obligații dintr-o norma secundară.

Această modalitate de stabilire a caracterului penal al unei fapte de abuz în serviciu este contrară deciziei nr.405/2016 care a statuat că doar încălcarea unei obligații dintr-o norma primară constituie infracțiune și nu și una dintr-o normă secundară.

Potrivit deciziei 405/2016 a Curții Constituționale, pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu este necesar ca încălcarea atribuțiilor de serviciu, ca element material al infracțiunii, să se refere la atribuțiuni ce sunt prevăzute în mod expres în norme legale cu caracter primar, respectiv să fie prevăzute prin lege, ordonanță a guvernului sau ordonanță de urgență și **descrise de acestea într-o manieră neechivocă.**

Având în vedere cele mai sus stabilite, apărarea a analizat faptele imputate inculpatului, așa cum sunt ele reținute prin actul de sesizare, prin raportare la considerentele evocate în precedent.

Dispozițiile legal încălcate prin nesancționarea disciplinară a inculpatelor, indicate de către parchet, sunt *art 16, art 40, art 61, art 109 - 111, art 263 -266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii*, coroborate cu **art. 21 din Regulamentul de organizare și funcționare al DGASPC, aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004 (preluat în art. 18 din același**

Regulament) și art. 8 din Regulamentul cadru de organizare și funcționare a DGASPC prevăzut în anexa la H.G. nr. 1434/2004.

Aceste dispoziții din Legea nr. 53/2003, precum și din legislația secundară, indicate în rechizitoriu ca fiind încălcate, sunt ulterior *precizate* prin adresa din 12 aprilie 2017 emisă de parchet, către Înalta Curte la solicitarea acestuia din urmă și suplimentar mai sunt indicate reglementări extrase din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, respectiv **art. 3 lit. c) și d), art. 43 alin. 1, precum și dispoziții din Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici art. 3 lit. d) și h) și art. 18 alin. 1 și 3.**

Prealabil analizei încălcărilor indicate de acuzare, a precizat că, întrucât **cele două funcționare C. și K. au avut statut de angajat contractual este evident ca dispozițiile din materia funcționarilor publici nu pot fi avute în vedere la darea unei soluții, așa încât apărarea nu le va mai analiza.**

Tot în precizările parchetului, la fila 19, se arată că, în ceea ce o privește pe inculpată, precum și pe ceilalți inculpați care aveau în atribuțiile de serviciu aplicarea de sancțiuni disciplinare, **dispozițiile legale în care se află aceste atribuțiuni au caracter de legislație secundară, respectiv Regulamentul de organizare și funcționare al DGASPC**, iar *legislația primară indicată detaliază(completează - nota redactorului) modalitatea în care sunt aplicate sancțiunile disciplinare.*

Din cele de mai sus rezultă, că parchetul **indică împrejurarea că normele care conțineau în mod expres atribuțiile de serviciu ale inculpatei, în legătură cu acuzația concretă care i se aduce (de nesanționare) sunt inserate în legislația secundară, respectiv Regulamentul de organizare și funcționare al DGASPC**, aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004 (preluat în art. 18 din același Regulament) și art.8 din Regulamentul cadru de organizare și funcționare a DGASPC prevăzut în anexa la H.G. nr. 1434/2004 și că *normele din legislația primară indicată în același sens de către procuror au caracter subsidiar și că ele nu fac altceva, în opinia procurorului, decât să completeze norma din legislația secundară.*

Este evident că o astfel de interpretare a legii nu poate fi primită și că, în realitate, ceea ce i se impută inculpatei este **încălcarea atribuțiilor de serviciu stabilite prin Regulament.**

În discuție este și faptul că fiind vorba de dreptul funcționarului de sancționare, **exercitarea sa este o măsură de oportunitate.**

Plecând de la descrierea infracțiunii comise prin omisiune, respectiv neexercitarea de către funcționarul reprezentant al angajatorului a dreptului de constatare și sancționare a abaterilor săvârșite de un angajat și văzând considerentele deiciziei precitate nu se poate trece decât o singură concluzie și anume, că această faptă nu se poate circumscrie unui ilicit de natură penală, ci mai degrabă unui ilicit de natura disciplinară, derivat din încălcarea, de către angajat a obligației de prestare a muncii și de o eventuală înlesnire a acestui comportament, de către angajatorul care nu l-a cercetat și sancționat pe acesta, dar i-a plătit în continuare salariul.

Cum complicitatea la o abatere disciplinară nu poate fi pedepsită penal atunci fapta inculpatei nu poate fi circumscrișă infracțiunii de abuz în serviciu.

Așa fiind, în privința acestei acuzații, este evident că în aplicarea Deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale, fapta, fie omisivă, fie comisivă, nu poate fi considerată ca infracțiune de abuz în serviciu.

Cu privire la modalitatea de săvârșire a infracțiunii, în formă comisivă, I.1-3, II.1, 2, 7, 9, 11, astfel cum rezultă din actul de sesizare, în opinia procurorului, și acestea au fost săvârșite cu încălcarea Codului muncii, fără însă a preciza textele încălcate, altele decât cele enumerate deja la abuzul în serviciu săvârșit prin nesanționare.

Așa fiind, analiza pe care o face apărarea în legătură cu această modalitate de săvârșire a infracțiunii este aceeași, pe de-o parte, văzând, că atribuțiile de serviciu pretins încălcate se regăsesc în același Regulament de organizare și funcționare, iar normele din Codul muncii indicate cu privire la infracțiunea comisivă prin omisiune, nu au legătură cu aceste atribuții de serviciu și nu au nici măcar caracter subsidiar, cum a precizat în legătură cu prima modalitate.

Ultima dintre chestiunile pe care apărarea a pus-o în discuție la fond a fost aceea de **lipsa a unei legături de cauzalitate între inacțiunile/acțiunile inculpatei și prejudiciul invocat în cauză, ca rezultat socialmente periculos al infracțiunii de abuz în serviciu.**

Prima instanța, la fila 197 paragraful 3, a concluzionat, în mod axiomatic, ca această legătură de cauzalitate există, însă, ca la orice axiomă, aceasta a considerat că nu este nevoie de nicio demonstrație.

Este evident că, deși nu a indicat în mod expres în analiza în drept a infracțiunii de abuz în serviciu, unde s-a mărginit să arate doar, că prin faptă s-au creat avantaje patrimoniale celor doua angajate, însumând valoarea salariilor încasate în perioada în care au fost angajate, acuzarea a considerat că prejudiciul, ca element constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu din cauză este reprezentat de salariile încasate de cele doua angajate care nu veneau la serviciu.

Asa cum rezultă, din chiar legislația muncii indicată de acuzare, angajatele prin contractul de muncă primesc salariul dacă muncesc, or, în cauză cele două angajate au luat salariul fără să muncească.

Ca atare, ele și-au încălcat contractul de muncă și au săvârșit abateri disciplinare care au prejudiciat angajatorul. In aceste condiții este evident, că prejudiciul produs în cauză este rezultatul direct al comportamentului celor două angajate.

Nesanționarea lor de către inculpată în calitate de angajator, poate fi considerată o circumstanță, care a înlesnit acest comportament dar nu o acțiune care sa conducă în mod direct la prejudiciul reținut.

Dacă este așa atunci este cert că paguba produsă este rezultatul direct al neprezentării la serviciu a inculpatelor respective și nicidecum al nesanționării lor, de către inculpată/inculpați.

Cum pentru infracțiunea dedusă judecății, unul dintre elemente constitutive este reprezentat de prejudiciul produs, iar pentru a reține existența acestuia în sarcina inculpatei trebuie să se demonstreze că între cele două există legătură de cauzalitate, lucru nedemonstrat (inexistența derivată din logica faptelor) un element constitutiv al infracțiunii prev. de art.13/2 din Legea

nr.78/2000, lipsește, astfel ca și din această perspectivă **fapta inculpatei nu este prevăzută de legea penală.**

În atare condiții, **este evident că fapta de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei A. nu este prevăzută de legea penală**, întrucât încălcările atribuțiilor de serviciu descrise de către procuror își au izvorul în Regulamentul de organizare și funcționare al DGASPC(legislație secundară) sunt decizii de oportunitate și nu există legătură de cauzalitate între fapta inculpatei și rezultatul socialmente periculos.

Așa fiind, se solicită admiterea apelului, desființarea sentinței și în rejudecare să se pronunțe o nouă hotărâre prin care:

- **să se facă aplicarea disp. art.386 din Codul de procedură penală și să se dispună schimbarea încadrării juridice dată faptei din actul de sesizare din cele două infracțiuni de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit** prev. de art.13/2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplic art.5 din Codul penal **și fals intelectual** prev. de art. 289 din vechiul cod penal în infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul avantaje patrimoniale; achitarea inculpatei A. în temeiul disp. art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală rap. la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I-a din Codul de procedură penală pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit prev. de art. 13/2 din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplic art. 5 din Codul penal și lăsarea nesoluționată a acțiunii civile.

Apelanta inculpată A., prin apărător a depus la dosarul cauzei, prin poștă electronică la 15 aprilie 2019 o **suplimentare a motivelor de apel**, cu două motive, aflată în vol.IV, filele 64-69 dosarul instanței de apel și anume:

- nelegala compunere a completului de la judecata cauzei în fond;
- greșita condamnare pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, constând în aceea că la configurarea acuzației pentru fapta de abuz în serviciu, dar și pentru cea de fals intelectual, a apelantei, atât acuzarea, cât și prima instanță au plecat de la o premisă greșită și anume de la validitatea contractelor de muncă încheiate de DGASPC cu cele două inculpata C. și K..

În ceea ce privește primul motiv de apel suplimentar se critică sentința pronunțată, deoarece prima instanță a nesocotit dispozițiile art. 29 din Legea nr. 78/2000 care obligau instanța să constituie completuri specializate în materie de corupție, achiesând la argumentele înfățișate deja de apărarea apelantului inculpat E. în sprijinul acestui motiv de apel și consideră că este legală pronunțarea unei soluții pe fond după darea de către Curtea Constituțională a dezlegării conflictului constituțional dintre Parlament și Înalta Curte de Casație și Justiție.

În privința celui de-al doilea motiv de apel suplimentar se are în vedere că la baza acuzației apelantei inculpate stă situația legalității/nelegalității contractelor individuale de muncă ale inculpatelor C. și K..

Se menționează că acuzarea nu face nicio analiză a circumstanțelor de încheiere a celor două contracte, dar din modul în care construiește acuzațiile a rezultat că are în vedere că acele contracte sunt încheiate valid, respectiv cu

respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege la încheierea unui act juridic de acest tip.

De la aceeași premisă pleacă și judecătorii instanței de fond, chiar în mod expres, judecătorul cu opinie minoritară, fila 391 a sentinței (opinia separată) unde arată că acuzarea nu contestă legalitatea procedurii de ocupare prin concurs și a procedurii de încheiere a celor două contracte de muncă.

Situația premisă a dosarului este, însă infirmată de probele administrate, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de cercetare judecătorească.

Astfel, din probele administrate a rezultat că cele două contracte de muncă au avut la baza încheierii lor o cauză ilicită și anume aceea ca, în condițiile unui consens al celor două părți s-a agreeat ca una dintre părți, respectiv angajatul să nu își respecte dintru început obligația contractuală pentru care era plătit. Altfel spus, cele două părți cunoșteau de la chiar momentul încheierii contractului că acesta este un contract nereal, în sensul, că actul constituia doar un temei pentru ca cele două angajate să fie plătite, fără, însă să onoreze obligația din contract.

Așa fiind, se consideră că se află în ipoteza unui contract de muncă nul, care nu poate genera din partea angajatorului posibilitatea de angajare a răspunderii disciplinare pentru simplul motiv că aceste prin persoanele care l-au reprezentat la încheierea contractului au știut dintr-un început că acel contract nu poate produce, astfel de efecte.

Singura modalitate prin care se putea reveni la legalitate în cauza de față era aceea a constatării nulității absolute a acelui contract și a repunerii părților în situația anterioară.

Așa fiind, acuzația apelantei cum că nu și-a exercitat atributul de sancționare a celor două angajate în condițiile în care acestea nu au avut niciodată obligația validă de a veni la serviciu este bazată pe o situație premisă greșită și anume pe un contract de muncă invalid, nul absolut.

Ca atare fapta inculpatei de a nu-și fi exercitat atributul sancționării cu desfacerea disciplinară a contractului de muncă, care este nul absolut, nu poate reprezenta o faptă prevăzută de legea penală, pentru simplul motiv că în situația inexistenței juridice a contractului nu mai există nici prerogativa de sancționare cu desfacerea disciplinară a contractului.

În raport, cu aceste dezvoltări se solicită să se constate că fapta apelantei inculpate nu este prevăzută de legea penală.

Aceeași situație premisă greșită generează lipsa caracterului penal și al faptei de fals intelectual al apelantei inculpate, întrucât doar contractul valid ar fi putut constitui baza juridică pentru întocmirea unor înscrisuri care să aibă efecte juridice în privința carierei sau activității curente a celor două inculpate.

În raport, cu cele două noi motive de apel, apelanta inculpată A., prin apărător a solicitat ca în temeiul art. 421 pct. 2 lit. b (primul motiv) din Codul de procedură penală admiterea apelului, desființarea sentinței și trimiterea cauzei la rejudecare primei instanțe, or, în temeiul art. 431 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală, în rejudecare să se pronunțe o nouă hotărâre prin care să se dispună achitarea inculpatei A., în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) teza I-a din Codul de

procedură penală pentru ambele infracțiuni pentru care aceasta a fost trimisă în judecată și lăsarea nesoluționată a acțiunii civile.

I.f)În apelul declarat, aflat în vol. II, filele 60-64 dosarul instanței de apel, apelanta inculpată **F.**, prin apărător, în baza art 421 alin 2 lit a din Codul de procedură penală a solicitat admiterea apelului și în rejudecare a se dispune achitarea, în conformitate cu prevederile art 17 alin 2 din Codul de procedură penală raportat la art 16 alin 1 lit b din Codul de procedură penală, cu privire la fapta de abuz în serviciu .

S-a apreciat, că soluția legală și temeinică este aceea de achitare, conform argumentelor expuse în opinia separată a judecătorului primei instanțe, fiind făcute ample referiri la conținutul acesteia și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

I.g)În apelul declarat, aflat în vol. II, filele 67-132, apelantul intimat inculpat **E.**, prin apărător, a criticat sentința pronunțată de prima instanță sub mai multe motive.

Astfel, un prim motiv îl constituie **greșita condamnare pentru infracțiunea prevăzută de art. 25 din vechiul Cod penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu trimitere la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 5 din noul Cod penal.**

Potrivit **rechizitoriului**, *„fapta inculpatului E. (prezentată în situația de fapt, la pct. 1.2.3 al rechizitoriului) constând în aceea că, în perioada 07.07.2006-18.12.2012, în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P.... ..., cu intenție:*

- *a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul DGASPC, instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar în fapt să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P....;*

- *a contribuit, prin influența pe care o avea în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P.... ..., ca inculpatele C. și K. să fie menținute în funcție în calitate de angajate la DGASPC;*

- *a determinat-o pe inculpata A., director executiv al DGASPC, să își încalce atribuțiile de serviciu, constând în menținerea în funcție, în calitate de angajate la DGASPC, a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P.... ..., fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006 - 18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;*

înrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.25 din vechiul Cod penal rap. la art.13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual prev. de art.25 din vechiul Cod penal rap. la art.289 din vechiul Cod

penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit.a din vechiul Cod penal si art.5 din noul Cod penal" (pag. 141).

O primă chestiune asupra căreia se apleacă apărarea este cea care vizează precizările făcute de acuzare după parcurgerea procedurii camerei preliminare.

În acest sens, apărarea face referiri la pag.161 din sentință, precum și la opinia majoritară cu privire la completare acuzațiilor și așa cum a susținut și în dezbaterile de la fond, a apreciat că instanța de judecată nu le putea analiza, întrucât completarea rechizitoriului s-a făcut după parcurgerea procedurii în camera preliminară.

De altfel, aceste considerente s-au reținut și în **opinia separată**, unde se arată că **„în procedura de cameră preliminară nu s-au făcut alte precizări ori completări cu privire la legislația primară pretins a fi fost încălcată de inculpații trimiși în judecată ca autori ai infracțiunii de abuz în serviciu.**

Prin **încheierea din data de 04.10.2016**, s-a dispus începerea judecării cauzei în primă instanță, încheiere care a rămas definitivă prin respingerea contestațiilor de către completul competent de la înalta Curte (**încheierea nr.186 din 08.12.2016 a completului de 2 judecători**).

Astfel, se constată că acuzațiile aduse prin rechizitoriu, a cărui regularitate a fost verificată în procedura de cameră preliminară, inclusiv în calea contestației, **au dobândit caracter de autoritate de lucru judecat conform încheierii din 04.10.2016, definitivă prin încheierea din 08.12.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție**" (pag.372).

Apărarea a apreciat că este evident, că prin aceste precizări s-a extins sfera acuzațiilor aduse prin rechizitoriu inculpaților în discuție, câtă vreme se face trimitere expresă la legislația primară pretins a fi încălcată, ce excede rechizitoriului și care nu a făcut obiectul cercetării penale.

Important de reținut că în momentul sesizării instanței (15.07.2016), Decizia CCR nr.405/2016 fusese publicată în Monitorul Oficial (8.07.2016), așa încât acuzarea cunoștea conținutul acesteia și avea calea procedurală de a preciza clar și expres în actul de inculpare legislația primară apreciată a fi fost încălcată, fără a veni ulterior cu precizări după consumarea procedurii în camera preliminară.

Din această perspectivă, se susține că instanța de fond, în **opinia majoritară**, prin luarea în considerare a acestor precizări făcute în completarea rechizitoriului, a depășit limitele sesizării, încălcând dispozițiile imperative ale art. 371 din Codul de procedură penală și ale art. 6 din același cod, precum și ale Directivei nr. 2012/13/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale, care prevede că „statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate primesc informații cu privire la fapta penală de a cărei comitere aceasta sunt suspectate sau acuzate. Informațiile respective se furnizează cu promptitudine și cu detaliile necesare pentru a se putea garanta caracterul echitabil al procedurilor și exercitarea efectivă a dreptului la apărare.

Statele membre se asigură că, cel târziu la prezentarea fondului acuzării în instanță, se oferă informații detaliate cu privire la acuzare, inclusiv natura și încadrarea juridică a infracțiunii, precum și forma de participare a persoanei acuzate.

Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate sunt informate cu promptitudine cu privire la orice modificare a informațiilor oferite în conformitate cu prezentul articol, acolo unde este necesar pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor."

În același sens, în **sentința nr. 290 din 10.05.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală**, s-a reținut că „dincolo de caracterul de maximă generalitate al normei legate indicate, care face trimitere tot la atribuțiile de serviciu și competențele directorului stabilite prin legislația secundară, Înalta Curte reiterează argumentele expuse anterior, la punctul HI. l.3.b) din motivare, cu privire la faptul ca precizarea făcută de procuror aproape de finalizarea cercetării judecătorești, după epuizarea materialului probator administrat în legătură cu aceasta învinuire, nu poate forma obiectul verificărilor jurisdicționale, întrucât echivalează cu o modificare/completare a acuzațiilor aduse inculpatului prin rechizitoriu, procedeu ce contravine dispozițiilor art. 371 din Codul de procedură penală, care limitează judecata exclusiv la faptele arătate în actul de sesizare, nefiind permisă reconfigurarea circumstanțelor în care s-a reținut că s-ar fi comis activitatea infracțională după ce judecătorul a statuat definitiv asupra obiectului camerei preliminare (subl.n.).

Printr-o interpretare contrară, s-ar aduce atingere principiului separării funcțiilor judiciare, dar și dreptului la apărare, în componenta referitoare la informarea detaliată, încă de la momentul formulării acuzației, asupra cauzei și naturii acesteia, având în vedere că persoana deferită instanței ar lua cunoștință de noile elemente ce conturează, în opinia procurorului, fapta penală pentru care a fost trimisă în judecată abia la finalul cercetării judecătorești, fiind, astfel, în imposibilitate să-și mai structureze o strategie de apărare adecvată și să producă probe pentru a le combate, în scopul dovedirii netemeinicii acestora" (pag.106).

O a doua chestiune, care și-a găsit răspunsul în sentință, se referă la obiectul acuzației. Astfel, împărtășind punctul de vedere al apărării (pag.6 din concluziile scrise depuse cu ocazia dezbaterii), la pag.303 din **sentință** se menționează: „Referitor la acuzațiile din rechizitoriu aduse inculpatului E. potrivit cărora, «în perioada 07.07.2006-18.12.2012, în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al organizației județene P.... .., cu intenție, a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze și să fie remunerată în cadrul D.G.A.S.P.C., instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar, în fapt, să-și desfășoare activitatea în continuare la sediul organizației județene P.... ..», **nu i se pot reține**, deoarece, așa cum rezultă din actele de urmărire penală, nu a fost cercetat și trimis în judecată pentru săvârșirea infacțiunii de abuz în serviciu sub forma de participație a instigării inculpatei K.. Fapta inculpatului E., așa cum a fost descrisă în rechizitoriu, are corespondent în reținerea infacțiunii de abuz în serviciu sub forma de participație a instigării inculpatei A., Or, raportat la faptul că inculpata **K. era angajată la D.G.A.S.P.C. încă din data de 12.05.2006**, anterior venirii la conducerea D.G.A.S.P.C., în calitate de director executiv, a inculpatei A. (07.07.2006), nu avea cum să realizeze elementul material al laturii obiective a

infracțiunii de abuz în serviciu sub forma de participație a instigării inculpatei A. cu privire la angajarea inculpatei K.."

Analizând sentința, apărarea constată că aceasta este consecința unei grave erori în interpretarea și aprecierea mijloacelor de probă.

Înainte de a răspunde la considerentele avute în vedere de instanța de fond, în opinia majoritară, la condamnarea inculpatului E., s-a făcut referire la observația potrivit căreia „**nici chiar inculpatul E., prin concluziile formulate de apărătorul său ales, nu a invocat ca temei de achitare dispozițiile art.16 alin.(1) lit. b) teza I (cu trimitere la cele două decizii ale Curții Constituționale), ci art.16 alin.d) lit.c) din Codul de procedură penală.**

Or, atât doctrina, cât și jurisprudența, sunt unanime asupra faptului că temeiurile de achitare instituite de legiuitor prin dispozițiile art.16 din Codul de procedură penală sunt reglementate într-o anumită ordine, verificându-se, inițial, dacă fapta există, după care se verifică dacă aceasta este prevăzută de legea penală, iar apoi dacă sunt probe că cel trimis în judecată a comis respectiva faptă ca autor sau într-una din formele participație! penale" (pag.303 din sentință).

Într-adevăr, apărarea nu a făcut o astfel de susținere, întrucât, înainte de a analiza existența elementelor constitutive ale infracțiunii de bază -abuzul în serviciu calificat prin scop -, era obligatoriu de stabilit participația penală sub forma instigării. Așadar, în mod logic, abia după o astfel de analiză urma să fie abordată și chestiunea existenței sau nu a infracțiunii de abuz în serviciu calificat prin scop. Or, apărarea a susținut și susține în continuare că probele de la dosar sunt insuficiente pentru a dovedi dincolo de orice îndoială că inculpatul E. ar fi determinat-o pe coinculpata A. să săvârșească vreo infracțiune. Prin urmare, în lipsa instigării nu mai era necesară analizarea întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, inclusiv prin prisma celor două decizii ale Curții Constituționale invocate în opinia majoritară.

Ca o prima remarcă, apărarea a constatat că, pentru a-l condamna pe inculpatul E., instanța a avut în vedere nu probe certe, ci aprecieri de ordin sociologic sau părerea subiectivă a unei martore, ori speculații pur și simplu.

Or, așa cum se arată și în **opinia separată**, „deoarece în favoarea inculpatului este stabilită prezumția de nevinovăție, atât prin legea națională (art.4 din Codul de procedură penală.), cât și prin jurisprudența C.E.D.O. (dar și prin art. 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și art. 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului), legiuitorul național a prevăzut în mai multe articole dispoziții de natură a garanta această prezumție, **standardul de condamnare fiind cei mai înalt standard de probațiune prevăzut de Codul de procedură penală pentru dispunerea măsurilor/soluțiilor procesuale de către judecător.**

Astfel, potrivit art.4 alin.2 din Codul de procedură penală, «*după administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului.*».

Conform art.396 alin.2 din Codul de procedură penală *«condamnarea se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat»*.

De asemenea, conform art.103 alin.2 din Codul de procedură penală, *«în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea*

se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă».

Curtea Constituțională a României a examinat și a statuat prin mai multe decizii, de-a lungul anilor, cu privire la standardul impus de lege pentru condamnarea unei persoane, la formarea convingerii judecătorului pentru a dispune soluția condamnării (cu titlu de exemplu, **decizia nr.171/2001, decizia nr.778/2015, decizia nr.47/2016 și decizia nr.217/2017**).

Astfel, **în decizia nr.47/2016, Curtea Constituțională** menționează următoarele:

«72. *Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că au fost formulate critici de neconstituționalitate similare cu privire la dispozițiile art.100 alin. (2) teza finală și art.103 alin.(1) teza a doua și alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală, referitor la care instanța de contencios constituțional s-a pronunțat prin Decizia nr.778 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.111 din 12 februarie 2016, prin care a definit (paragrafele 31-33) convingerea magistratului ca fiind acea stare a unei persoane răspunzătoare de aplicarea legii, bazată pe bunăcredință, care este împăcată cu propria conștiință morală care a îndrumat-o în aflarea adevărului prin utilizarea tuturor mijloacelor legale, respectiv a probelor. Convingerea ce stă la baza hotărârilor pe care un judecător le pronunță are drept fundament o conștiință juridică ce se formează numai după epuizarea duelului judiciar. De aceea, în măsura în care judecătorul nu poate ajunge la o concluzie fermă, legiuitorul a consacrat instituția reluării cercetării judecătorești sau a dezbatărilor prevăzută de art.395 din Codul de procedură penală. Pentru a ajunge însă la o anumită convingere judecătorul va face o analiză logică, științifică și riguroasă a faptelor relevante, cu respectarea principiilor legale referitoare la loialitatea administrării probelor și a aprecierii lor ca un tot unitar. Așa fiind, câtă vreme convingerea magistratului respectă principiul constituțional al independenței judecătorului care se supune numai legii, atunci ea nu poate fi privită ca un impediment în înfăptuirea actului de justiție, ci, dimpotrivă, ca o garanție a lui. Că aceasta a fost viziunea legiuitorului stă dovadă însuși dreptul judecătorului dintr-un complet de judecată de a formula, potrivit propriei convingeri, o opinie separată - a se vedea în acest sens prevederile art.394 alin.(2)-(4) din Codul de procedură penală. Chiar dacă judecătorul, asemeni multor altor profesioniști, poate dezvolta în cadrul activității sale anumite deprinderi, acest fapt nu echivalează cu libertatea sa de a da dezlegare unei pricini bazându-se numai pe ceea ce ar putea crede, deoarece „cunoașterea” evenimentului supus judecății presupune existența unui echilibru între acuzare și apărare, astfel încât acuzația să fie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă - a se vedea art.103 alin. (2) din Codul de procedură penală. În plus, Curtea a constatat, prin decizia anterior*

menționată (paragrafele 36-38), că dispozițiile contestate **nu contravin principiului independenței judecătorilor**, deoarece, dimpotrivă, ele fiind o reflectare a acestuia, care reprezintă garanția constituțională a „nesupunerii” judecătorului unei alte puteri, unor alte persoane sau interese, dinăuntrul sau din afara sistemului judiciar, și a „supunerii” sale doar legii, orice structură de subordonare sau de comandă asupra acestuia este exclusă și nu îi poate afecta independența. Așa fiind, având în vedere cele mai sus arătate, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate nu afectează prevederile constituționale ale art.124.

13. In ce privește critica raportată la statul de drept, la principiul supremației legii și la dreptul la un proces echitabil, Curtea a constatat că tocmai dispozițiile legale contestate referitoare la **dispunerea condamnării doar atunci când acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă conferă procedurii caracterul echitabil**, deoarece, pe lângă faptul că, potrivit art. 4 alin. (2) din Codul de procedură penală, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului/inculpatului, principiul liberei aprecieri a probelor nu este absolut, fiind mărginit de existența unor mijloace compensatorii care să asigure existența unui echilibru suficient între acuzare și apărare. în acest sens prin Hotărârea din 15 decembrie 2011, pronunțată în Cauza Ai-Khawaja și Tahery împotriva Regatului Unit (paragrafele 131, 134 și 147), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, în cazul în care mărturia neverificată depusă de un martor se coroborează cu alte mijloace de probă, **aprecierea caracterului său determinant** depinde de forța probatorie a celorlalte mijloace de probă. în fapt, termenul „determinant(ă)” trebuie interpretat într-un sens restrâns, ca desemnând o probă de asemenea relevanță sau importanță încât este în măsură să determine soluția cauzei. Așa fiind, s-a concluzionat că, atunci când o declarație relatată reprezintă proba exclusivă sau determinantă împotriva acuzatului, admiterea sa ca mijloc de probă nu implică automat încălcarea art.6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În același timp, atunci când o condamnare se bazează exclusiv sau în mod determinant pe mărturiile martorilor care nu se înfățișează în instanță, Curtea trebuie să supună procedura celei mai riguroase examinări. Din cauza riscurilor inerente admiterii probelor de acest tip, instanța europeană a stabilit că în fiecare dintre cauze trebuie să existe suficiente elemente de contrabalansare care să ofere posibilitatea ca o condamnare să se bazeze pe o astfel de probă numai dacă aceasta este suficient de fiabilă ținând seama de importanța ei în cauză.

14. Cât privește **conceptul de îndoială rezonabilă**, prin aceeași decizie (paragraful 42), Curtea a constatat că acesta este tot de sorginte jurisprudențial-europeană, înțelesul fiind regăsit, de exemplu, în Hotărârea din 11 iulie 2006, pronunțată în Cauza Boicenco împotriva Republicii Moldova (paragraful 104), potrivit căreia standardul de probă „dincolo de un dubiu rezonabil” permite deducerea sa și din coexistența unor concluzii suficient de întemeiate, clare și concordante sau a unor prezumții de fapt similare și incontestabile.

15. Distinct de cele arătate, argumente care își păstrează valabilitatea mutatis mutandis și în prezenta cauză, Curtea reține că standardul probei dincolo de orice îndoială rezonabilă își are originea în modul de reglementare

a sistemului probator, referitor la care doctrina identifică două orientări majore: cea a capacității probelor de a convinge, respectiv de a conduce la formarea convingerii intime a judecătorului aflat în situația de a soluționa o cauză penală, orientare specifică sistemului de drept continental, și cea a capacității probelor de a demonstra vinovăția, dincolo de orice îndoială rezonabilă, specifică sistemului de drept anglo-saxon și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului»" (pag.408).

Astfel, la pag.304 și 307 se regăsesc, în esență considerentele pentru care, în opinia majoritară, s-a apreciat că se află în prezența unei instigări. În acest sens, fiind făcute referiri la pag.305 din sentință.

Pentru a ajunge la concluzia arătată, instanța de fond a făcut trimitere la **studii sociologice**, sens în care a reținut că „puterea este capacitatea unui individ de a influența, modifica comportamentul altui individ, de a-l supune voinței proprii. «Conducerea și puterea sunt esențial sinonime» (F.E. Fiedier).

Este de notorietate faptul că o persoană ce ocupă atât o funcție politică de conducere, cât și una de demnitate publică din cadrul organelor autorității publice locale are capacitatea de a influența opinii, de a determina anumite atitudini, comportamente ale unor persoane sau ale unor grupuri. Poziția și procesul de conducere reprezintă «influența interpersonală exercitată într-o situație definită și dirijată, grație proceselor de comunicare, spre atingerea unui scop determinat» (E.Tannenbaum, 1961).

Influența este dată atât de puterea poziției în sine (în speță, conferită de funcția în cadrul organizației politice, cea de președinte al organizației județene a P....), în organisme de stat (Consiliul Județean - președinte), cât și de puterea personală, decurgând din cea a poziției (contacte interpersonale pe care le-a cultivat de-a lungul timpului și care i-au permis la un anumit moment dat să exercite influență asupra celorlalți).

Or, este cunoscut faptul că o persoană cu cât deține mai multă putere, «cu atât este mai larg teritoriul de manevră al acesteia și cu atât mai sigură eficiența tacticilor de influență aplicate», (n.a. nu se indică autorul citatului).

Autoritatea este puterea formală sau legitimă ce decurge din rolul poziției oficiale acordate cuiva și acceptată de subalterni. Atât puterea, cât și autoritatea se manifestă prin influența pe care un individ o exercită asupra celorlalți.

Toate aceste considerente teoretice și-au găsit reflectarea în activitatea desfășurată de inculpatul E., felul în care acesta a acționat în relația instituțională cu inculpata A. este expresia elocventă a modului în care puterea, influența și autoritatea conferite de funcțiile deținute, sunt folosite, în mod intenționat, în acțiuni cu un scop eminamente nelegal" (pag.306).

După cum lesne se poate constata, în opinia majoritară se încearcă a se acredita ideea că tot acest cadru instituțional îi conferea inculpatului E. „contextul favorabil inițierii și desfășurării activității infracționale." Or, obligația instanței era aceea de a dovedi dincolo de orice îndoială că inculpatul E. a instigat-o pe inculpata A. să săvârșească infracțiuni, iar nu că ar fi posibilă o astfel de ipoteză doar prin prisma „contextului favorabil."

Un al **doilea argument** constă în afirmația martorei N3.: „«E. era un fel de Dumnezeu, în sensul că toată lumea îl asculta, să nu îl supere» (voi. 4, filele 59-61, dosar instanță).

Faptul că această afirmație este fondată și nu este făcută în mod tendențios este demonstrat de modul în care inculpata A., în acțiunile întreprinse, se raportează la poziția oficială a inculpatului, respectiv îl informează despre cum va acționa în anumite decizii personale. Astfel, în momentul în care a aflat că este vacantă funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C., inculpata A. a menționat în declarația sa că «am aplicat pentru această funcție, dar l-am informat și pe domnul E. de intenția de a candida pentru funcția respectivă»" (pag.306).

Cu privire la această precizare, în **opinia separată** se arată: „Cu atât mai puțin, **nu se pot reține ca probe temeinice în acuzare afirmații sau opinii personale ale unui martor** («E. era un fel „de Dumnezeu” în sensul că toată lumea îl asculta, să nu îl supere» - martora N3.), având în vedere că martorul, conform art.114 alin.1 din Codul de procedură penală, este audiat cu privire la fapte sau împrejurări de fapt, iar nu cu privire la opinii sau păreri personale despre persoana inculpatului.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în **cauza Salabiaku c. Franța, 1988**, că în anumite domenii, utilizarea unor **prezumții de fapt pentru a stabili vinovăția unei persoane nu contravine prezumției de nevinovăție a acesteia**. Orice sistem de drept cunoaște astfel de prezumții, însă în materie penală statele sunt obligate să nu depășească anumite limite în utilizarea lor, întrucât prin utilizarea lor excesivă puterea de apreciere a judecătorului ar fi golită de conținut, dacă vinovăția unei persoane ar fi stabilită pe baza unor prezumții. În consecință, Curtea a considerat că astfel de prezumții sunt admisibile doar în măsura în care sunt rezonabile, prezumă lucruri dificil sau imposibil de probat și pot fi răsturnate de către persoana interesată" (pag.422).

Apărarea face referiri la sentință, la opinia majoritară cu privire la afirmația martorei N3., la modalitatea de punere în practică de către A., la declarația martorei U1..

Apărarea menționează că, plecând de la această premisă, un fel de prezumție irefragabilă a conducătorului de instituție vinovat pentru toate faptele subordonaților, la pag. 307-308 din sentință sunt menționate dispozițiile legale din care rezultă că DGASPC se afla în subordinea Consiliului Județean

De asemenea, în loc să stabilească dacă inculpatul E. a instigat-o sau nu pe coinculpata A., instanța de fond, în opinia majoritară, se preocupă de influența instituțională a acestuia, ca președinte al Consiliului Județean, asupra angajaților DGASPC, concluzionând că „exista cadrul normativ care-i permitea inculpatului să interfereze în activitatea Direcției. Astfel, art.14 alin.(1) din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Consiliului Județean, aprobat prin hotărârea Consiliului Județean nr.28/27.05.2002, prevede că președintele Consiliului Județean este cel care coordonează și controlează activitatea instituțiilor și serviciilor publice de sub autoritatea Consiliului Județean, propune Consiliului Județean numirea și eliberarea din funcție în condițiile legii a conducătorilor instituțiilor publice și serviciilor publice de sub autoritatea acestuia, coordonează, controlează și răspunde de activitatea privind protecția publică. Corelativ dispozițiilor ce reglementau atribuțiile președintelui consiliului județean, existau și prevederi care permiteau directorului executiv să interfereze, personal, cu acesta: «directorul general informează pe președintele Consiliului Județean despre orice problemă în care

e necesar sprijinul și ajutorul acestor autorități» (art.4 lit.n din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Direcției Generale), fapt de natură să demonstreze legătura de subordonare care exista între directorul general/executiv al Direcției și președintele Consiliului Județean.

Deși inculpatul a susținut că nu ar fi intervenit în activitatea Direcției, chiar dacă cadrul legal i-ar fi permis acest lucru, un episod relatat de inculpata F. contrazice susținerile acestuia, depozitia fiind edificatoare în a demonstra faptul că, în realitate, inculpatul E. controla activitatea Direcției, era la curent cu tot ceea ce se întâmpla în cadrul instituției, se implica activ în rezolvarea problemelor ivite, dădea dispoziții într-un mod autoritar, fără să lase loc altor discuții, își impunea punctul de vedere. Totodată, cele învederate de către inculpata F. conferă credibilitate susținerilor inculpatelor A. și K., privind activitatea infracțională a inculpatului E." (pag.311).

Din cele prezentate mai sus rezultă că motivarea soluției de condamnare este rezultatul nu aprecierii probelor, ci al unor raționamente care exced normelor de procedură în materie.

În mod concret, în **sentință** se precizează că potrivit prevederilor art.25 din Codul penal 1969, **instigatorul** este persoana care, cu intenție, determină prin orice mijloace pe o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală. Dispozițiile au fost preluate fără modificări în art. 47 din Codul penal în vigoare.

Astfel, instigarea este forma participației penale care constă în fapta de a determina cu intenție, prin orice mijloace, de către o persoană (instigatorul) a altei persoane (instigatul), să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală. Hotărârea de a săvârși infracțiunea aparține instigatorului, hotărâre pe care o transmite instigatului, acesta din urmă fiind cel care va comite fapta prevăzută de legea penală. Datorită faptului că hotărârea de a săvârși infracțiunea îi aparține instigatorului, acesta devine autorul moral al infracțiunii, spre deosebire de cel instigat, care este autorul material al faptei prevăzute de legea penală.

Pentru existența instigării, ca formă a participației penale, este necesară efectuarea de către instigator a unei activități de determinare față de instigat, respectiv a unei operațiuni de transplatere, de inoculare în conștiința instigatului a hotărârii de a săvârși o faptă prevăzută de legea penală. Determinarea presupune însușirea hotărârii de a comite o faptă penală de către instigat.

Practica judiciară este unanimă atunci când consideră „că **instigarea este condiționată de existența unui îndemn determinant în ce privește săvârșirea infracțiunii, care trebuie să fie anterior comiterii faptei**.”

Pentru a se reține în sarcina unei persoane participarea sub forma instigării la săvârșirea unei infracțiuni, este necesar să se stabilească nu numai că ea a îndemnat pe autor să comită infracțiunea, ci și că îndemnul său a fost determinant în acest sens sau, cu alte cuvinte, că autorul material n-ar fi săvârșit-o fără legătura subiectivă între acesta și autor. După cum s-a reținut și în practica judiciară, instigarea se prezintă ca un comportament criminal, moral, intelectual, particularitatea sa constând în faptul că, deși instigatorul este persoana care ia hotărârea de a comite fapta, el nu trece la săvârșirea acesteia, ci recurge la o altă persoană, căreia îi transmite, printr-un proces intelectual de determinare, hotărârea săvârșirii unei fapte prevăzute de legea penală.

Dar, deși mențiunile instanței de fond, în opinia majoritară, corespund doctrinei, aplicarea acestor considerente la situația factuală din dosar s-a făcut în disprețul probelor administrate.

După cum se poate lesne observa, instanța de fond, în opinia majoritară, se străduiește să dovedească, prin elemente care exced teoriei probelor, **influența** pe care o avea inculpatul E. ca președinte al Consiliului Județean și ca președinte al filialei a P.....

Or, instigarea are în vedere **determinarea** unei persoane să săvârșească o infracțiune, **influența** intrând în conținutul altor fapte penale. Așa cum o prezintă și o analizează instanța de fond, în opinia majoritară, presupusa influență ar intra în latura obiectivă a infracțiunii prev. de art.13 din Legea nr.78/2000. Astfel, în acest text, subiectul activ se folosește „de influența ori autoritatea sa în scopul”, condiție pe care însă art. 25 VCp nu o are în vedere.

De asemenea, deși la pag.314 a sentinței se reține că „*instigarea are un caracter complex care presupune, în primul rând, o activitate psihică, internă, constând în conceperea faptei, decizia ca fapta respectivă să fie săvârșită de o altă persoană, și în al doilea rând, acestei activități interne îi urmează o activitate fizică externă, constând în căutarea celui care urmează să comită fapta, obținerea asentimentului acestuia și determinarea lui, efectivă, să aducă la îndeplinire hotărârea infracțională luată de instigator*”, instanța de fond, în opinia majoritară, nu a ținut seama de aceste considerente doctrinare în aprecierea probelor.

Din această perspectivă, la pag. 306, se reține că declarația „cea mai sugestivă și relevantă” referitoare la persoana inculpatului E. aparține martorei N3., care a precizat că „*E. era un fel de Dumnezeu, în sensul că toată lumea îl asculta, să nu îl supere.*”

Construindu-și întreaga motivare pe această afirmație, instanța de fond, în opinia majoritară, omite să facă referire la declarația aceleiași martore din faza de urmărire penală, când, la 21.09.2014, a precizat că „*la nivelul DGASPC, este cunoscut de către toate persoanele care lucrează, faptul ca persoanele care figurează angajate si nu vin la serviciu se bucura de protecția directorului general al DGASPC A., respectiv T1. fiind nepoata acesteia, iar K. și C. fiind persoane care lucrează în cadrul organizației P.... .., bucurandu-se de protecția directorului ca urmare a acestui fapt*”.

Este evident că instanța de fond, în opinia majoritară, face din afirmația respectivă un fel de regina probelor, în condițiile în care martora a precizat că „*eu niciodată nu am vorbit cu E.*” (declarația dată în fața instanței de judecată).

Mai mult, o astfel de părere subiectivă, căreia i s-a dat o forță probantă surprinzătoare și nefirească, este contrazisă de alți martori.

De pildă, **martora P3.** a declarat în fața instanței de fond că „*în perioada în care domnul E. a îndeplinit funcția de președinte a consiliului județean acesta nu a avut o atitudine care să-i însuflească teamă angajaților...*”

Eu personal nu am simțit ceva în sensul întrebării apărătorului inculpatului, adică nu pot afirma că avea o atitudine dictatorială.”

De asemenea, **martora Ș1.** a declarat în fața instanței de fond că „*E. nu avea un comportament dictatorial însă era foarte exigent, în sensul că dorea ca toate documentele și lucrările să fie efectuate în conformitate cu legea.*” Dintr-o altă perspectivă, în susținerea vinovăției inculpatului E., instanța de fond, în

opinia majoritară, deși era obligată să înlăture toate dubiile ce-i profitau acestuia, le adâncește și mai mult.

Astfel, la pag.323 din sentința este reținută expresia **inculpatei F.**, aceasta precizând în fața instanței de fond că „*nu sunt eu cea care face cărțile*”, referindu-se la o discuție purtată cu inculpata H.. În lipsa oricărei probe, în sentință se reține că „*prin folosirea expresiei «care face cărțile», este evident că trimiterea era făcută la o persoană cu influență, iar în ansamblul probator al cauzei, această persoană care avea influență și autoritate, era inculpatul E..*”

Raționamentul folosit în opinia majoritară este specific pentru întreaga motivare cu privire la existența vinovăției inculpatului E.. Deși se arată că „*este evident că trimiterea se referă la inculpatul E.*”, această **evidență** nu este probată în niciun fel. Inculpata, atunci când a declarat că nu e persoana care „face cărțile”, nu s-a referit nici măcar aluziv la inculpatul E.. **Evident** este doar faptul că în aceeași declarație inculpata F. a precizat că „*în urma discuției cu dna H. mi-am dat seama că cele două, C. și K., sunt protejate de dna H.*”

În același sens, la pag.324 se reține că „relevantă este și atitudinea inculpatei A., pasivă, de resemnare și neputință, atunci când angajații din subordine o abordează cu subiectul prezenței celor două angajate în cadrul Direcției Generale, preferând să-și îndemne subordonații la «tăcere» - «*tăcerea e de aur*» (declarație martor D3.), «să-și vadă de treabă» (declarație inculpat B.), ceea ce demonstrează că hotărârea de a le menține în funcție, în cadrul Direcției, a celor două angajate nu a fost luată din inițiativa inculpatei, ci ca urmare a determinării sale de către inculpatul E. în acest sens, fiind în imposibilitatea de a le sancționa, întrucât risca, la rândul său, să fie sancționată disciplinar.

De altfel, **U1.** în declarația dată în cursul urmăririi penale, a expus raportul dintre inculpata A. și inculpatul E., faptul că aceasta se subordona și respecta dispozițiile președintelui Consiliului Județean, chiar și pe cele verbale: «*Menționez că în perioada în care am avut-o director pe A., am realizat că situația privitoare la cele două angajate o depășea chiar și pe aceasta, deoarece aceasta se subordona întru totul oricărei dispoziții verbale dată de Președintele Consiliului Județean și al Organizației P....*» (filele 254-264, vol.3 d.u.p.).”

Ca și în cazul precedent, în opinia majoritară sunt invocate două expresii neutre ale martorei D3. și ale inculpatului B., fără nicio legătură cu inculpatul E..

În realitate, **martora D3.** a declarat că nu a avut „*niciodată acces la informații, în sensul cine le-a angajat și cine le sprijinea pe cele două, ci numai ca le tolera, în sensul ca directorul general era cel care tolera aceasta situație*”.

De asemenea, **inculpatul B.** a precizat: „*Mi-a fost frică să nu fiu dat afară de dna A.. (..) Nu cunosc dacă dna C. era susținută de cineva.*”

Prin urmare, din cele două declarații nu rezultă nicidecum că inculpatul E. a determinat-o pe inculpata A. să le mențină în funcție pe cele două angajate.

Cât privește depoziția martorei U1., este **evident** că ne aflăm în prezența unei păreri personale, care nu are nicio bază reală, ci doar o interpretare a raporturilor de subordonare instituțională a celor două entități administrative.

Ignorând cu desăvârșire probele de nevinovăție a inculpatului E., instanța de fond, în opinia majoritară, menționează la pag.326 că „susținerile inculpatei A. că ar fi avut discuții **doar** cu E., fără a fi prezente și alte persoane, par credibile și în contextul celor afirmate de **martorul G3.** care a arătat: «pe

doamna A. care era directoarea D.G.A.S.P.C am văzut-o când se ducea să rezolve probleme, atât la secretarul județului, **cât și la președintele Consiliului Județean**» (voi.4, filele 127-128), neprecizând că i-ar fi văzut împreună la aceste discuții."

Surprinde folosirea expresiei „par credibile", ceea ce sugerează inexistența certitudinii chiar și pentru autorii opiniei majoritare. Căci o soluție judecătorească trebuie să se bazeze nu pe aparențe, ci pe situații factuale probate dincolo de orice incertitudine.

Și aici opinia majoritară ignoră precizările făcute de martorul G3., declarațiile acestuia contrazicând fundamental susținerile inculpatei A.. Or, în opinia majoritară nici măcar nu se mai face o analiză a declarațiilor martorului, acestea fiind ignorate cu desăvârșire. Omisiunea nu e deloc întâmplătoare, fiindcă dacă le-ar fi analizat, întreaga motivare, bazată pe interpretări trunchiate și pe raționamente false, s-ar fi fisurat.

Și ca o încununare a acestor raționamente, în cuprinsul sentinței, în opinia majoritară, se regăsește de două ori o întrebare retorică în măsură să dovedească tocmai nevinovăția inculpatului E..

În acest sens, la pag.326 se menționează: „Or, dacă inculpata a susținut că a avut printre temele de discuții și pe cele referitoare la buget, confirmate de inculpatul E. care, după precizările sale, s-ar fi purtat doar în prezența martorei Z2. și secretarului județului, de ce nu ar fi credibilă susținerea inculpatei A. că ar fi discutat despre situația celor două angajate doar cu E.?"

De asemenea, o pagină mai departe, întâlnim **aceeași** întrebare: „Or, dacă cu inculpata K. a purtat o discuție într-un spațiu aglomerat, după ședința biroului permanent, legată de angajarea acesteia, de ce nu ar fi credibilă și susținerea inculpatei A. potrivit căreia ar fi avut o discuție pe holul de la ieșirea din sala de ședință a Consiliului Județean, înainte de începerea conferinței de presă, referitoare la rezolvarea situației celor două angajate, C. și K.?"

Prin urmare, invocând probabilitatea unor fapte, iar nu certitudinea lor, instanța de fond, în opinia majoritară, ajunge să înfrângă o prezumție de nevinovăție prin ignorarea mijloacelor de probă.

Raționamentele pe baza cărora s-a ajuns la condamnarea inculpatului E. nu au nicio legătură cu instituția aprecierii probelor, fiind o nepermisă abdicare de la principiul *in dubio pro reo*. Plasându-se mereu în sfera probabilităților, motivarea soluției de condamnare a inculpatului E. este cea mai elocventă expresie a principiului enunțat de Mencius: „Acolo unde există voința de a condamna, există și probe." Pentru că, dacă s-au invocat astfel de speculații în opinia majoritară, de ce n-ar fi credibil să bănuim rezonabil că s-a urmărit cu orice preț condamnarea inculpatului E.?

La aceeași pagină 326 se precizează că declarația martorei Ș1. este nerelevantă doar pe considerentul că inculpata A. „nu a menționat-o (n.a. pe martoră) **că ar fi fost prezentă**" Așa cum se va arăta mai departe, martora răspundea de DGASPC, în calitatea sa de secretar al județului **Or, dacă această martoră avea în subordine directă DGASPC, de ce n-ar fi credibilă prezența sa la discuțiile referitoare la activitatea instituției respective?**

Ceea ce ignoră instanța de fond, în opinia majoritară, este faptul că, raportat la acuzațiile aduse prin rechizitoriu, inculpatul E. a fost pus în situația de a face dovada unor fapte negative - că nu s-a întâlnit niciodată cu inculpata A.

pentru a discuta menținerea în funcție a celor două angajate. Aceasta în condițiile în care inculpata A. a prezentat mereu o altă versiune cu privire la aceste presupuse întâlniri, atât ca loc, ca timp și ca prezență a unor persoane participante la discuții. În apel, situația nu s-a schimbat, dimpotrivă, inculpatul E., ca o consecință a considerentelor din opinia majoritară, fiind nevoit să dovedească o altă împrejurare negativă, și anume că nu era... „un fel de Dumnezeu”

La paginile 326-327, opinia majoritară abundă de expresiile „plauzibilă”, „par credibile” și de raționamente *per a contrario*, în încercarea de a motiva ceea ce poate fi motivat - existența instigării presupus exercitată de către inculpatul E. asupra coindicatului A.. Or, în **sentința penală nr. 460 din 15.05.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală**, definitivă prin decizia penală nr.81/22.06.2015 (publicată, www.scj.ro) a Completului de 5 judecători, care a menținut-o, achitarea a fost dispusă în temeiul art.16 alin. 1 lit.c din Codul de procedură penală, tocmai pe motiv că „se solicită condamnarea inculpaților pe coroborarea unor probe indirecte, care au caracterul unor indicii, în opinia instanței, insuficiente să conducă, în mod cert, la stabilirea vinovăției acestora. Or, spre deosebire de probele directe - care sunt apte prin ele însele, dată fiind legătura directă a acestora cu existența infracțiunii și vinovăția inculpatului, să conducă la o soluție certă în cauză, probațiunea prin probe indirecte este mult mai complexă, fiind necesară strângerea unui ansamblu de probe indirecte legate între ele, astfel încât versiunea pe care o confirmă să excludă orice altă versiune cu privire la fapta ce face obiectul acuzării”.

Analizând din această perspectivă, sentința, în opinia majoritară, orice observator obiectiv constată că, prin folosirea expresiilor la care am făcut referire mai sus - „plauzibilă”, „par credibile” - și a celor două întrebări retorice, versiunea din hotărârea judecătorească nu exclude versiunea susținută de apărare.

Cât privește observația că mulți inculpați și martori au răspuns că „nu-și amintesc” unele aspecte, o astfel de atitudine este ușor explicabilă, fiind vorba totuși de împrejurări petrecute în urmă cu 6-12 ani.

O situație aparte o reprezintă declarațiile martorului F3., în opinia majoritară reținându-se că răspunsul respectiv al acestuia „crează îndoieli cu privire la obiectivitatea celor declarate” (pag.327). Ignorând iarăși evidențele, instanța de fond, în opinia majoritară trebuia să constate că martorul a susținut constant pe întreaga durată a procesului penal că nu a discutat niciodată cu inculpata A. despre cele două angajate.

În cele din urmă, o gravă eroare s-a făcut și atunci când s-au interpretat răspunsurile inculpaților E. și A. din procesul-verbal de confruntare. Or, întrebarea adresată de către instanță, „dacă E. și-a folosit influența din perspectiva celor două funcții îndeplinite asupra **unei persoane din conducerea DGASPC?**”, a vizat-o implicit și pe inculpata A., aceasta făcând parte din conducerea DGASPC. Este surprinzătoare motivarea opiniei majoritare, în condițiile în care, în virtutea rolului activ recunoscut de procedura penală, judecătorii din complet puteau cere completarea, fie a întrebării, fie a răspunsului dacă nu le considerau suficient de explicite. Din această perspectivă, este lesne de observat că niciun membru al completului de judecată nu a apreciat că întrebările și răspunsurile inculpaților cu ocazia confruntării ar fi insuficient de clare.

La pag. 329 din sentință se face referire la „interesul” urmărit de inculpatul E. prin determinarea coinculpatei A. de a le menține în funcție pe cele două, deși în realitate acestea își desfășurau activitatea la sediul P.... Din nicio probă nu rezultă o astfel de susținere, mențiunea respectivă fiind o altă supoziție a instanței de fond, în opinia majoritară. Pe de altă parte, întorcându-ne la rigoarea juridică, instanța de fond, în opinia majoritară trebuia să facă dovada intenției directe calificate prin scop a inculpatului E., condiție esențială prin raportare la infracțiunea reținută în sarcina coinculpatei A.. Lecturând opinia majoritară s-a constatat că nu se face nicio discuție cu privire la latura subiectivă atunci când se reține că inculpatul E. a instigat-o pe coinculpata A. pentru ca inculpatele K. și C. să obțină un folos patrimonial.

În cele din urmă, deși în opinia majoritară se precizează că probațiunea ține mai degrabă de temeinicia și fiabilitatea probelor, în realitate, aprecierea acestora nu a ținut seama tocmai de enunțul respectiv. Dacă ar fi examinat probele din perspectiva acestor două condiții, instanța de fond, în opinia majoritară, ar fi constatat netemeinicia acuzației aduse inculpatului E..

Însă cea mai evidentă sincopă în logica juridică în pronunțarea unei astfel de soluții este contradictorialitatea ireconciliabilă între condamnarea inculpatului E. pentru o infracțiune și achitarea pentru cealaltă, ambele fiind presupus comise în forma instigării și asupra aceluiași autor. În acest sens apărarea arată instanței de apel chiar descrierea unitară a acuzației, așa cum apare în rechizitoriu.

Cu privire la instigare la infracțiunea de fals intelectual, la pag.334 din sentință se precizează că „în cauză, nu s-a dovedit - și nici rechizitoriul nu a descris - dacă inculpatul E. i-ar fi solicitat inculpatei A. să săvârșească aceste falsuri, probele administrate nedemonstrând că inculpatul a cunoscut modalitatea în care inculpata A. a dat curs instigării de a le menține în funcție. Hotărârea inculpatei A. de a încălca legea penală, prin realizarea falsurilor, nu îi poate fi imputată inculpatului E., atâta timp cât nu există date din care să rezulte faptul că i-ar fi solicitat expres inculpatei să procedeze într-un anumit mod.

O persoană nu poate fi condamnată pe ideea transmiterii indirecte a săvârșirii unei fapte penale, în condițiile în care rechizitoriul nu face nicio referire la modul în care inculpatul a instigat-o pe inculpata A. la săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, iar probele dosarului nu susțin o astfel de acuzație și nu confirmă această activitate din partea inculpatului.

Concluzionând, în urma evaiuării întregului material probator administrat în cauză, în ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual sub forma instigării, nu s-a dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă împrejurarea că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Nu s-a administrat niciun mijloc de probă din care să rezulte în mod direct că inculpatul E. a comis vreo acțiune din cele ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzută de art.25 raportat la art.289 Cod penal anterior.

Regula in dubio pro reo constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care aflarea adevărului, consacrat în art.103 alin.2 Cod procedură penală se regăsește în materia probațiunii.

Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că *Jjgo acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Adoptarea unei soluții nu trebuie să se fundamenteze pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.*

Față de cele reținute se va dispune, în baza art.16 alin.1 litc Cod procedură penală, achitarea inculpatului E. pentru infracțiunea de fals intelectual sub forma instigării prevăzută de art.25 raportat la art.289 Cod penal 1969, cu aplicarea art.5 Cod penai."

Deși aici, în opinia majoritară, se reține principiul *in dubio pro reo*, activitatea de instigare fiind exercitată, potrivit acuzării, asupra aceleiași persoane, inculpata A., pentru cealaltă infracțiune raționamentul nu mai funcționează, de parcă soluțiile ar fi fost pronunțate de două completuri de judecată diferite.

Din această perspectivă, instanța de fond, în opinia majoritară, nu a făcut nicio analiză cu privire la existența așa-zisului concurs real de infracțiuni, art. 33 lit. a din vechiul Cod penal reținut în rechizitoriu. După cum se poate observa din conținutul rechizitoriului, cele două infracțiuni nu sunt descrise separat, ci unitar, lăsându-se să se înțeleagă că ar fi existat o singură acțiune soldată cu două urmări diferite (a se vedea pag. 141). Prin urmare, deși se descrie un concurs ideal de infracțiuni, acuzarea reține însă dispozițiile art.33 lit. a din vechiul Cod penal.

Concluzionând sub acest aspect, dacă instanța de fond, în opinia majoritară, ar fi rămas fidelă propriului raționament, ar fi trebuit să constate aplicarea principiului *in dubio pro reo* și pentru prima infracțiune, cea de instigare la abuz în serviciu.

Așa cum am susținut și în concluziile scrise depuse cu ocazia debaterilor la fond, apărarea apreciază că în cauză nu există probe suficiente cu privire la vinovăția inculpatului E..

În descrierea presupuselor infracțiuni, acuzarea pleacă de la **două premise false**, în încercarea de a convinge un observator obiectiv că determinarea inculpatei A. a avut ca temei poziția primului în cadrul administrației locale.

Astfel, **în primul caz**, se susține că „*în calitate de președinte al Consiliului Județean*, inculpatul E. coordona și controla activitatea Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, instituție în cadrul căreia au fost încadrate inculpatele C. și K. de unde au și încasat salariul corespunzător însă fără a se prezenta la locul de muncă și fără a desfășura nici un fel de activitate (pag.33-34).

Aceasta, în condițiile în care, la aceeași pagină din rechizitoriu se reține că „*potrivit art.17 din regulament, Conducerea Direcției Generale se asigura de Directorul Executiv și de Colegiul Director, conform prevederilor legale și prezentului regulament.*"

Apărarea face referiri cu privire la împrejurarea mai sus arătată cu declarația inculpatului E., declarația martorei P3. de la 15.02.2018, declarația martorei Ș1., de la 21.03.2018.

Se menționează de către acuzare că susținerile inculpatului E. se coroborează și cu:

-dispozițiile art.2 din HG nr.1434/2004 privind atribuțiile și Regulamentul - cadru de organizare și funcționare a DGASPC, care prevăd că „*Direcția Generală este instituția publică cu personalitate juridică înființată în subordinea Consiliului Județean, respectiv a Consiliului local al sectorului municipiului București....*”;

- art.7 al.4 din același act normativ, potrivit căruia „*Colegiul Director îndeplinește următoarele atribuții principale:*

a) *analizează și controlează activitatea Direcției generale; propune directorului executiv măsurile necesare pentru îmbunătățirea activităților Direcției generale;*

b) *avizează proiectul bugetului propriu al Direcției generale și contul de încheiere a exercițiului bugetar;*

c) *avizează proiectul strategiei și rapoartelor elaborate de directorul executiv al Direcției generale, potrivit art. 8 alin. (3) lit d) și e); avizul este consultativ;*

d) *propune consiliului județean, respectiv consiliului local al sectorului municipiului București, modificarea structurii organizatorice și a regulamentului de organizare și funcționare ale Direcției generale, precum și rectificarea bugetului, în vederea îmbunătățirii activității acesteia;*

g) *întocmește și propune spre avizare, respectiv aprobare, potrivit legii, statul de funcții, precum și premiile și sporurile care se acordă la salariul personalului Direcției generale”;*

- art.6 din același act normativ care prevede că secretarul județului este președinte al Colegiului Director al DGASPC.

În consecință, inculpatul E. nu avea atribuții de coordonare și control privind activitatea DGASPC, așa încât prima premisă de la care procurorul pleacă în descrierea presupusei infracțiuni este falsă.

În al doilea caz, se arată că „*inculpatul E., în calitate de președinte al Consiliului Județean, în subordinea directă a căruia se afla DGASPC, ar fi avut atât obligația, cât și posibilitatea reală de sancționare a inculpatelor C. și K., în condițiile în care cunoștea că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P...., al cărui președinte era, și nu în cadrul DGASPC*” (pag.35).

Cu privire la aceste susțineri, apărarea face referire la conținutul declarației inculpatul E..

Susținerile inculpatului E. se coroborează și cu:

- **dispozițiile art.8 al.3 din HG nr.1434/2004**, potrivit cărora „*Directorul Executiv controlează activitatea personalului din cadrul Direcției Generale, și aplică sancțiuni disciplinare acestuia*” - deci nu Președintele Consiliului Județean, și nici altcineva¹;

- **dispozițiile art 5 din același act normativ**, care prevăd că:

„(1) *Funcțiile publice de director executiv și director executiv adjunct se ocupă prin concurs, în condițiile legii.*

(2) *Candidații pentru ocuparea posturilor de director executiv sau, după*

caz, director executiv adjunct trebuie să aibă o vechime în specialitate de cel puțin 5 ani și să fie absolvenți cu diplomă de licență ai învățământului universitar de lungă durată în unul dintre următoarele domenii:

a) *psihologie;*

- b) sociologie;
- c) asistență socială;
- d) științe umaniste;
- e) științe administrative;
- f) științe juridice;
- g) științe economice; h) medicină.

(3) Pentru participarea la concursul organizat pentru ocuparea funcțiilor publice de conducere, pe lângă condițiile prevăzute la alin. (2), candidații trebuie să fi absolvit studii de masterat sau postuniversitare în domeniul administrației publice, management ori în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției publice sau programe de perfecționare în administrația publică cu durată de minimum un an.

(6) Concursul pentru ocuparea funcției publice de director executiv sau, după caz, director executiv adjunct se organizează de către Agenția Națională a Funcționarilor Publici, potrivit dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 1.209/2003 privind organizarea și dezvoltarea carierei funcționarilor publici, cu modificările ulterioare.

(7) Prin derogare de la prevederile art. 22 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.209/2003, cu modificările ulterioare, comisia de concurs se numește prin ordin al președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, fiind constituită din:

- a) secretarul unității administrativ-teritoriale;
- b) un reprezentant al consiliului județean sau, după caz, un reprezentant al consiliului local al sectorului municipiului București;
- c) un reprezentant al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului sau, după caz, un reprezentant al Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap;
- d) 2 reprezentanți ai Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, dintre care cel puțin unul ocupă o funcție publică echivalentă cu funcția pentru care s-a organizat concurs."

O astfel de concluzie este exprimată și în **opinia separată**: „Se reține, cu privire la inculpata A., care a devenit director executiv/general la data de 07.07.2006, **funcție publică**, că potrivit art. II din Hotărârea Guvernului nr. 1.896/2006 pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 1.434/2004 privind atribuțiile și Regulamentul-cadru de organizare și funcționare ale Direcției generale de asistență socială și protecția copilului, care nu sunt încorporate în forma republicată a Hotărârii Guvernului nr. 1.434/2004: «Art. II. - **Directorii generali și directorii generali adjuncți care nu au statut de funcționar public asigură conducerea Direcției generale de asistență socială și protecția copilului până la ocuparea posturilor de director executiv, respectiv director executiv adjunct, prin concurs, în condițiile legii**».

Concursul pentru ocuparea funcției publice de director general sau, după caz, director general adjunct al DGASPC a fost organizat de către Agenția Națională a Funcționarilor Publici, potrivit dispozițiilor legale.

Nu există probe ori indicii temeinice din care să rezulte că numirea inculpatei A. în funcția de director general al DGASPC ar fi fost influențată de inculpatul E., din perspectiva celor două funcții menționate în actul de acuzare, ceea ce nu justifică rezonabil unele afirmații/apărări ale acesteia în sensul că a fost pusă în situația de a accepta pretinsa solicitare a inculpatului E.

de menținere în funcție a celor două angajate din considerente legate de subordonare ori de teamă de a nu fi sancționată disciplinar.

Astfel, nu există niciun indiciu temeinic pentru susținerea afirmațiilor inculpatei A., în sensul, că se temea de posibila sa sancționare de către inculpatul E., care avea calitatea de președinte al Consiliului Județean, ori pentru sugerarea ipotezelor că ar fi existat, în mod real, riscuri cu privire la finanțarea activității DGASPC, respectiv, cu privire la aprobarea organigramelor ori statelor de funcții pentru această direcție.

Invocarea disp. art.10 din Regulamentul DGASPC, în sensul că *«numirea, eliberarea din funcție și sancționarea disciplinară a Directorului generai al Direcției generale se fac la propunerea președintelui Consiliului județean, prin hotărâre a Consiliului județean»*, **este una strict formală**, această dispoziție fiind valabilă în cazul tuturor direcțiilor generale de acest tip din țară, existând suficiente garanții legale specifice pentru funcționarii publici în cazul cercetării și sancționării disciplinare abuzive.

De altfel, câteva dispoziții din acest Regulament sunt suficiente pentru a înlătura afirmațiile referitoare la pretinsa teamă sugerată de inculpata A. în declarațiile sale:

- art. 15 *Conducerea Direcției Generale se asigura de **Directorul general** și de **Colegiul Director**, conform prevederilor legale și prezentului regulament.*

- art. 16 ***Colegiul director al DGASPC** este compus din directorul general, directorii generali adjuncți, personalul de conducere din cadrul Direcției generale, precum și trei consilieri județeni, având cu precădere studii socio-umane, propuși de președintele Consiliului județean.*

Președintele Colegiului director este Secretarul județului.

în situația în care președintele Colegiului director nu-și poate exercita atribuțiile, acestea sunt exercitate de către Directorul general al Direcției generale.

-art. 17 (1) *Organizarea, funcționarea și atribuțiile colegiului director se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției generale.*

(2) *Colegiul director se întrunește în ședință ordinară trimestrial, la convocarea Directorului general, precum și în ședință extraordinară, ori de câte ori este necesar, la cererea Directorului general, a Președintelui Colegiului director sau a unuia dintre directorii generali adjuncți.*

(3) ***La ședințele Colegiului director pot participa, fără drept de vot, președintele Consiliului județean, membrii comisiei pentru protecția copilului și alți consilieri județeni, precum și alte persoane invitate de membrii colegiului director.***

Cu toate acestea, se constată că, deși a făcut unele referiri la astfel de temeri care au avut scopul să atenueze din responsabilitatea și răspunderea juridică din prezenta cauză penală, ce îi revenea potrivit funcției de director general al DGASPC, acest aspect încadrându-se însă în dreptul la apărare al acesteia, fiind făcute referiri la conținutul declarației inculpatei A. de la Înalta Curte, precum și la procesul-verbal de confruntare între inculpata A. și inculpatul E..

În final, cu privire la cele menționate, se poate constata că, în lipsa unor probe certe, aspectele constând în invocarea funcției/funcțiilor îndeplinite de inculpatul E., în invocarea dispozițiilor legale menționate în actul de acuzare -

inclusiv cele din Legea nr.215/2001 - ori regulamentare referitoare la subordonarea DGASPC, la finanțarea acestei direcții din bugetul local, la dispozițiile prevăzute de lege pentru sancționarea disciplinară a Directorului general al Direcției generale la propunerea președintelui Consiliului județean, prin hotărâre a Consiliului județean, la relația de subordonare derivată din lege, etc. constituie argumente în acuzare, iar nu probe în acuzare" (pag.419).

Din cele arătate mai sus, rezultă, că pretinsa influență pe care inculpatul E. ar fi avut-o în calitatea sa de președinte al CJ este o simplă afirmație a acuzării, neînsoțită de vreo dovadă. Or, apărarea a demonstrat, pe baza unor dispoziții legale, că inculpatul E. nu le putea menține în funcție pe coinculpatele C. și K., așa cum se susține în rechizitoriu.

De altfel, lipsa de rigoare juridică a acuzării este evidentă, în condițiile în care, în aceeași perioadă, cele două au fost promovate prin dispoziții ale directorului DGASPC, după cum urmează:

a., Prin Dispoziția nr. 1258 din 21.12.2009 a Directorului DGASPC, Începând cu data de 21 decembrie 2009, inculpata C. a fost promovată din funcția de referent III la treapta superioară - referent II (voi. 6, fii.470-473).

Prin Dispoziția nr. 1291 din 1.11.2010 a Directorului DGASPC, începând cu data de 01 noiembrie 2010 inculpata C. - referent II, gradația 5 în cadrul Serviciului Secretariat, a fost promovată în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5 în cadrul aceleiași serviciu (voi.6, fii.467-469)" (pag.19 din rechizitoriu).

b. „începând cu data de 21.12.2009, prin Dispoziția Directorului DGASPC nr.1260 din 21.12.2009 inculpata K., salariată în cadrul Serviciului Secretariat, a fost promovată din funcția de referent III la treapta superioară - referent II (voi. 6, fii.399-402)" (pag.29 din rechizitoriu).

În logica acuzării, ar fi trebuit ca și promovările coinculpatelor, nu doar menținerea lor în funcție, să fie rezultatul tot al influenței inculpatului E., însă în rechizitoriu nu se fac asemenea susțineri. Mai mult, nicio altă persoană nu a făcut vorbire despre o asemenea intervenție a inculpatului E., ceea ce dovedește incoerența și tipsa de logică juridică a rechizitoriului.

Prin urmare, nici această premisă nu este reală, așa încât și concluziile la care acuzarea ajunge sunt false.

Astfel, potrivit susținerilor din rechizitoriu, participația inculpatului E. pentru ambele infracțiuni constă în forma instigării, prev. de art.25 din vechiul Cod penal. Or, în acord cu doctrina în materie, activitatea de instigare are un caracter complex, presupunând, atât o activitate psihică, cât și una fizică, ea trebuind să se manifeste în mod efectiv printr-o acțiune. Activitatea de determinare trebuie, așadar, să se efectueze cu intenție, adică instigatorul să fie conștient că îl determină pe instigat să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală și să urmărească sau să accepte rezultatul acelei fapte.

Se face referire la declarația **inculpatului E. cu privire la instigare** și se arată că în probațiunea acestei presupuse activități, acuzarea invocă cu precădere **declarațiile coinculpatei A. de la instanță, de la 23 mai 2017, ca probe directe.** De asemenea se arată sub același aspect susțineri ale martoriei U1..

După cum se poate observa, în timp ce inculpata A. plasează momentul respectiv în anul 2008, martora U1. vorbește despre anul 2007. De asemenea, inculpata, conform propriilor mărturisiri, nu a cunoscut la acel moment situația celor două angajate, inclusiv presupusa protecție

acordată de inculpatul E., împrejurare pe care ar fi aflat-o de la inculpata H.. De altfel, si în confruntarea cu inculpatul E. de la termenul de judecată din 21.03.2018, inculpata A. a precizat că „I-am adus la cunoștință inculpatului situația celor două (...) în anul 2008, când la rândul meu am fost informată de șefa personalului U1..” Prin urmare, **inculpata A. nu putea să-i spună martorei că „domnul E. știe despre această situație.”** Mai mult, **martora nu a precizat niciodată că la întâlnire ar fi participat și inculpata H..**

Audiată la termenul de judecată din 03.10.2017, **inculpata H.** a menționat că „anterior anului 2014 eu nu am făcut afirmația ca se cunoștea ca vreuna din cele doua ar fi fost protejată. (...)”

Prin exprimarea ca cineva este protejat eu am inteles sa definesc situația in care existau unele persoane care veneau la serviciu când voiau, isi făceau lucrările când voiau, nu respectau termenele.”

În declarațiile sale din faza de urmărire penală, **inculpata K.** nu a făcut vorbire despre o astfel de întâlnire. Mai mult, chemarea sa la DGASPC, pentru a-și desfășura acolo activitatea, conform contractului de muncă, s-a produs în alt context decât cel relatat de inculpata A., și anume: „în iarna anului 2010 am primit de la DGASPC, în scris, o solicitare de a mă prezenta la serviciu, la DGASPC, și începând cu data adresei, din câte îmi amintesc 06.12.2010, m-am prezentat la serviciu la DGASPC” (declarația din 08.05.2014).

În **opinia separată**, se reține că „inculpata K. a dat în cursul urmăririi penale o declarație în calitate de martor și o declarație în calitate de suspect.

Conținutul declarațiilor date de aceasta, atât în cursul urmăririi penale, cât și al judecății, a fost examinat anterior, iar cu privire la instigarea de către inculpatul E. a inculpatei A. pentru menținerea în funcție și nesancționarea disciplinară se rețin următoarele din declarațiile acesteia:

«Eu nu am fost niciodată protejată de E., nu am făcut parte din cercul lui relațional.

Nu am o explicație de ce s-a acceptat atâta timp la nivelul DGASPC ca eu și C. să fim salarizate, deși lucram la sediul partidului, bănuiesc că d-na director A., fiind membră de partid știind că este nevoie de forță de muncă la partid a înțeles să ajute partidul în acest mod.

În afară de momentul la care am făcut referire și care am redat discuția cu E. ulterior nu am mai avut niciun fel de discuții cu acesta în legătură cu menținerea în funcție la DGASPC

Arăt că niciodată nu am avut vreo discuție cu d-na J. în legătură cu angajarea și menținerea pe post a subsemnatei. De altfel, nu m-am întâlnit niciodată cu dânsa.

Atât eu, cât și C. i-am spus d-nei director să se hotărască unde mergem și noi ne vom conforma»” (pag.438).

Mai mult, în **aceeași opinie** se mai arată că „declarațiile inculpatei K. sunt singulare și nu se coroborează cu alte probe certe care, pe de o parte, să răstoarne prezumția de nevinovăție prev. de art.4 din Codul de procedură penală, iar pe de altă parte, să realizeze standardul de probațiune prev. de art. 396 alin.2 din Codul de procedură penală necesar pentru reținerea acestei acuzații în cazul inculpatului E..

Declarațiile coînculpatei K. nu numai că sunt singulare, necoroborate cu alte probe certe, dar au și un caracter incert prin constatarea «completării detaliilor» după circa 12 ani de la data angajării sale, fără să existe o explicație rezonabilă pentru aceste completări.

Din perspectiva evaluării temeiniciei declarațiilor inculpatei K. (evaluarea temeiniciei probei, prin aplicarea art.103 alin.2 din Codul de procedură penală), singura probă cu privire la această acuzație, nu se poate ignora situația procesuală a acesteia care, pentru a beneficia de cauza de reducere a pedepsei prev. de art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, a recunoscut învinuirea și a solicitat procedura simplificată de judecată.

Or, în procedura prevăzută de art.374-375 din Codul de procedură penală și în scopul aplicării cauzei de reducere a limitelor pedepsei, **inculpatul recunoaște propriile fapte pentru care a fost trimis în judecată, iar nu faptele pentru care au fost trimiși în judecată ceilalți coînculpați.**

În acest context, **recunoașterea faptelor de către un coînculpat, în scopul reducerii limitelor pedepsei, nu poate fi de natură a aduce atingere prezumției de nevinovăție a coînculpaților care nu au optat pentru procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, respectiva declarație, în lipsa altor probe certe, nefiind suficientă pentru standardul impus de lege pentru condamnarea unui inculpat.**

De altfel, tocmai acest principiu a stat la baza adoptării **deciziei nr. 17/2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii** («Judecătorul care a soluționat cauza conform procedurii prevăzute de art. 320/1 din Codul de procedură penală cu privire la unii dintre inculpați nu devine incompatibil să judece acțiunea penală și civilă cu privire la ceilalți inculpați, în ipoteza în care trimiterea în judecată a tuturor inculpaților s-a făcut prin același rechizitoriu, pentru infracțiuni între care există stare de conexitate sau indivizibilitate. Judecătorul devine incompatibil doar dacă în considerentele hotărârii pronunțate conform art. 320/1 din Codul de procedură penală și-a exprimat părerea cu privire la soluția ce ar putea fi dată în cauza disjunctă»).

Acest principiu, referitor la valoarea probatorie a declarației dată de un coînculpat care a optat pentru recunoașterea învinuirii, este relevant și de o altă instituție procesual penală (**acordul de recunoaștere a vinovăției**). Astfel, în art.478 alin.5 din Codul de procedură penală se prevede că «dacă acțiunea penală s-a pus în mișcare față de mai mulți inculpați, **se poate încheia un acord de recunoaștere a vinovăției distinct cu fiecare dintre aceștia, fără a fi adusă atingere prezumției de nevinovăției a inculpaților pentru care nu s-a încheiat acord.**»

În consecință, principiul enunțat în art.478 alin.5 din Codul de procedură penală se aplică «mutatis mutandis» și în cazul în care unul dintre coînculpați face declarații de recunoaștere a învinuirii.

De altfel, conform jurisprudenței C.E.D.O., noțiunea de «martor» are un sens autonom, în accepțiunea europeană, atâta timp cât pe baza unei declarații date, fie de un **martor «stricto sensu»**, fie de un **coînculpat**, de un expert sau de o parte civilă se poate întemeia, **într-o măsură substanțială**, condamnarea celui acuzat de săvârșirea unei infracțiuni, **aceste declarații constituie mărturii în acuzare ce cad sub incidența garanțiilor prevăzute de art. 6 parag. 1 și parag. 3 Ut. d) din C.E.D.O.**

În jurisprudența C.E.D.O., s-a menționat că «utilizarea declarațiilor făcute de martori în schimbul imunității sau a altor avantaje constituie un instrument important în lupta autorităților naționale împotriva criminalității grave. Cu toate acestea, utilizarea unor astfel de declarații poate pune sub semnul întrebării caracterul echitabil al procedurii împotriva acuzatului și este capabilă să ridice aspecte delicate deoarece, prin însăși natura lor, astfel de declarații sunt deschise manipulării și pot fi făcute doar pentru a obține avantajele oferite în schimb, sau pentru răzbunare personală. Caracterul uneori ambiguu al acestor afirmații și riscul ca o persoană să fie acuzată și judecată pe baza unor afirmații neconfirmate, care nu sunt neapărat dezinteresate, nu trebuie, prin urmare, să fie subestimate (**cauza Cornelis împotriva Țărilor de Jos**, 2004, **cauza Labita împotriva Italiei**, GC, nr. 26772/95)» (pag.416).

Din aceeași perspectivă, inculpata C. a declarat în faza de urmărire penală, la 05.04.2016, că „nu îmi amintesc să fi avut vreo discuție cu directorul DGASPC A. prin care aceasta să îmi ceară în mod expres să merg și să lucrez la DGASPC și precizez încă o dată cu siguranță că aceasta cunoștea situația mea respectiv ca eu lucrez în fapt pentru P..., la sediul acestei organizații și nu la DGASPC”

Din cele prezentate mai sus, a rezultat că o primă susținere a inculpatei A. nu se coroborează cu nicio altă probă din dosar.

În continuarea susținerilor sale, inculpata A. a mai declarat: „Deoarece cele doua nu și-au rezolvat problema, a doua zi, m-am prezentat la d-nul E. pentru a verifica dacă e adevărat ce mi-au spus cele doua.

D-nul E. mi-a spus că are cunoștința despre situație și că va rezolva situația în cel mai scurt timp, în sensul că în cel mai scurt timp le va angaja la organizația P.... ..

Lui U1. i-am explicat ce am discutat cu d-nul E. și să urmărească situația și să mă informeze.

Această situație a celor doua angajate a durat până în anul 2014.

Eu atâta ani nu am luat nicio măsură pentru că așteptam tot timpul ca d-nul E. să ia dansul o măsură pentru a le angaja pe cele doua la P.... ..”

Deși inculpata pretinde că i-a cerut **martorei U1.** „să urmărească situația și să o informeze”, aceasta din urmă a precizat în fața instanței de judecată o altă stare de fapt: „*Situația celor doua am mai discutat-o cred că în fiecare an când se făcea organigrama, iar doamna director A. îmi spunea același lucru.*

Având în vedere că doamna director îmi spunea că nu e treaba mea nu am cerut explicații suplimentare. (...)

Singura interacțiune profesională în legătura cu situația celor doua angajate a fost cu doamna director A. (subl.n.)-

Atunci când erau în discuție organigramele doamna director A. mi-a spus că va discuta situația celor doua angajate cu președintele Consiliului Județean.

Relațiile dintre doamna director A. și președintele Consiliului Județean ..., domnul E., erau cele ce decurgeau din subordonarea ierarhică față de consiliul județean.”

Cu privire la aceste susțineri, **inculpatul E.** a declarat că „**niciodată d-na A. nu mi-a prezentat situația celor doua persoane C. și K., și nici situația concretă a altui angajat** (subl.n.).

În activitatea desfășurată în perioada 2006-2012 eu am instituit doua reguli, prima că orice discuție se purta în prezența d-nei Z2. care îndeplinea

funcția de director la Direcția de Programe în cadrul CJ și coordonatorul din partea CJ a respectivei entități și evident cu șeful entității respective.

A doua regulă a fost să nu se discute cu șefii unităților subordonate, aspecte care nu intrau în sfera de competență și atribuții a instituției noastre, respectiv CJ

Nici d-na A., nici altcineva nu mi-a spus că cele doua angajate nu vin la DGASPC și nu vin să muncească(...)

Niciodată în aceste discuții nu au fost ridicate chestiuni legate de prezenta la serviciu a celor două persoane C. și K. (subl.n.)".

Susținerile inculpatului E. se coroborează cu declarațiile:

- **martorei Z2.**, care a precizat, la termenul de judecată din 21.03.2018, că „în legătura cu participarea lui E. la unele ședințe pot exemplifica că au existat deplasări ale doamnei director A. la sediul CJ A, ... pentru a se discuta diferite aspecte legate de DGASPC, cum ar fi buget și finanțare.

La aceste întâlniri participa E., eu, care notam, directorul DGASPC, A. și secretarul județului

Eu am aflat când a început ancheta în prezenta cauza că C. și K. au fost încadrate la DGASPC, însă și-au desfășurat activitatea în alta parte.

Eu personal pe întreaga durată 2006-2012 nu am avut cunoștința că cele doua ar fi fost încadrate la DGASPC și își desfășurau activitatea în altă parte.

Arăt că niciodată în această perioadă nu am știut despre aceste angajări, nu am fost sesizată despre situație și nu mi s-a plâns nimeni.

Deoarece nu aveam niciun fel de atribuție niciodată d-na director A. nu a venit la mine pentru a-mi semnală vreo situație în legătura cu cele doua persoane (subl.n.)";

- **martorei Ș1.**, care, în fața instanței de judecată, a precizat că „niciodată E. nu s-a interesat despre situația celor doua persoane.(...)

Când eu discutam cu E. în sensul celor arătate anterior era prezenta și d-na Z2. care la data respectivă îndeplinea funcția de director executiv în cadrul CJ (...)

Cu certitudine afirm că în perioada 2006-2012 niciodată E. nici direct nici indirect nu mi-a solicitat ca cele doua persoane C. și K. să fie angajate ori menținute în funcție în cadrul DGASPC De asemenea afirm că nicio alta persoană din cadrul Direcției nu mi-a comunicat vreodată sau nu mi-a transmis că ar fi existat o solicitare din partea lui E. în legătură cu cele doua persoane.

Inculpata A. niciodată nu a venit la mine pentru a-mi spune că ar fi fost obligată să angajeze ori să mențină în funcție pe vreuna din cele doua persoane C. și K..(subl.n.)(...)

Eu am aflat despre situația celor doua persoane C. și K. în 2014 așa cum am precizat după declanșarea la cercetărilor în prezenta cauza și l-am informat pe președintele CJ de la acea vreme T4.."

Este evidentă lipsa de sinceritate a inculpatei A. și cu privire la aceste susțineri, care nu se coroborează cu nicio altă probă.

Pe parcursul procesului, **inculpata A.** a susținut: „Cred ca de vreo 3,4 ori am avut discuții cu d-nul E. despre situația celor doua angajate C. si K..

La prima discuție pe care am avut-o cu d-nul E. nu a fost nimeni prezent, la una dintre întâlniri a fost prezent si d-nul F3.. Iar la una din întâlniri aceasta a fost foarte scurtă si m-a trimis sa discut cu unul din consilierii personali ai dânsului. Pe consilierul respectiv ii cheamă d-nul S3..

Una sau doua intalniri a fost la CJ în biroul d-nul E., iar una din cele doua intalniri a fost pe holul Consiliului Județean.

Nu știu cum o cheamă pe secretara de la cabinetul d-lui E., dar de obicei aceasta ma anunța când intram în birou (n.a.este greu de crezut că inculpata nu știe numele secretarei).

Când d-nul F3. mi-a spus sa o chem la serviciu pe K. nu am discutat acest aspect cu E..

Au fost cu d-nul E. mai multe discuții despre rectificări bugetare, având în vedere ca bugetul instituției nu era niciodată suficient pana la sfârșitul anului."

Apărarea a mai făcut referiri la conținutul declarației inculpatei A. din cursul urmăririi penale de la data de 8 ianuarie 2015 cu privire la întâlnirile avute cu inculpatul E..

Din cele prezentate mai sus, a rezultat că există diferențe semnificative între versiunile susținute de către inculpata A. în legătură cu cele 3-4 întâlniri pe care le-ar fi avut cu inculpatul E.. Este, de asemenea, evidentă, cu o singură excepție, preocuparea inculpatei A. de a evita plasarea oricărei persoane în spațiul în care aveau loc întâlnirile, astfel încât susținerile sale să nu poată fi verificate printr-un martor.

S-au mai făcut referiri la conținutul declarațiilor din cursul urmăririi penale și la prima instanță ale martorului F3. din 12 ianuarie 2015, respectiv 28 noiembrie 2017, martorului G3., tot din data de 12 ianuarie 2015, în cursul urmăririi penale și 15 februarie 2018 de la prima instanță, la presupusele întâlniri ale inculpatei A., așa cum au fost expuse în opinia separată

Prin urmare, nici în această privință susținerile inculpatei A. nu au acoperire probatorie, ele fiind doar simple afirmații care nu se coroborează cu declarațiile altor martori.

Apărarea apelantului intimat inculpat E. a mai făcut referiri ample la conținutul declarației inculpatei A. din fața primei instanțe, a precizărilor martorului G3. cu privire la discutarea organigramelor, din faza de urmărire penală și de la instanța de judecată, la conținutul declarației martorei P3. din fața primei instanțe, la declarația martorei Ș1., la confruntarea dintre apelant și inculpata A..

Apărarea apelantului intimat inculpat consideră că din conținutul mijloacelor de probă enunțate, a rezultat lipsa de sinceritate a inculpatei A. și atunci când a susținut că s-a întâlnit cu coinculpatul E. de 3-4 ori și a discutat despre situația celor două angajate. Ceea ce frapează este inconsecvența inculpatei A. în prezentarea situației de fapt, și anume.

- inițial a susținut că inculpatul E. i-ar fi cerut să le mențină pe cele două și schema DGASPC, dar în fapt ele să-și desfășoare activitatea la sediul P.... din;

- apoi a susținut că a aflat de la martora U1. (șefa de personal) că cele

două nu vin la locul de muncă, ci lucrează efectiv la sediul partidului;

- a avut 3-4 întâlniri în biroul inculpatului E. și pe holul din fața încăperii respective;

- ulterior, a revenit, după ce a ascultat relatările martorilor și inculpaților și a precizat, la final, că întâlnirile s-au purtat pe holul de la intrarea în sala de sedință de la Consiliul Județean;

- despre situația celor două ar fi discutat și cu alte persoane -martorii F3. și G3. -, însă, după ce a luat cunoștință de poziția acestora, la confruntarea cu inculpatul E. a menționat că nu poate să indice o persoană care știe despre discuțiile cu acesta;

- **discuțiile cu inculpatul E. ar fi avut loc cu ocazia depunerii organigramelor, însă la confruntare nu a mai făcut referire la o astfel de situație, în condițiile în care luase cunoștință despre susținerile inculpatului E. și ale martorilor G3. și Ș1..**

Cu privire la poziția oscilantă a unui inculpat, care prezintă mai multe versiuni ale aceleiași împrejurări, **jurisprudența** s-a pronunțat în sensul că declarațiile respective nu servesc la aflarea adevărului. în acest sens, în **sentința penală nr.1440 din 11.11.2005 a Tribunalului București, Secția I** (publicată în monografia „**Probele în procesul penal - Practică judiciară**”, de Iulia Ciolcă, pag. 148) se arată că „*potrivit art.69 Cpp, declarațiile inculpatului în procesul penal pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.*”

Instanța nu poate reține ca apte a satisface exigențele acestui text de lege declarațiile inculpatului în care prezintă de fiecare dată altă versiune a aceleiași împrejurări, întrucât, pe de o parte, declarațiile unei persoane reprezintă poziția sa în procesul penal, care trebuie să fie unitară, iar pe de altă parte, într-o asemenea situație nu se mai poate aprecia că declarațiile se coroborează cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză”.

În același sens, în **opinia separată** s-a reținut că „declarațiile inculpatei A. trebuie coroborate cu declarațiile **martorilor** H3., I3., B3., N3., D3. și U1. respectiv, cu declarațiile **coinculpaților** K., C., B., D. (rechizitoriu, pag.85).

O primă observație este în sensul că niciuna dintre aceste persoane nu a fost prezentă la discuțiile pretins a fi fost avute de inculpata A. cu inculpatul E., discuții în care acesta din urmă ar fi determinat-o să le mențină în funcție pe cele două angajate și să nu ia măsuri disciplinare (desfacerea contractului de muncă).

O a doua observație este în sensul că toate aceste persoane, inclusiv numita U1., cunosc unele aspecte tot din cele relatate / comunicate de către inculpata A., ceea ce **practic ar echivala cu o coroborare a declarațiilor inculpatei A. tot cu declarațiile inculpatei A. (ca mărturisiri făcute de aceasta respectivelor persoane, precum și ca mărturisiri făcute altor coinculpați cum ar fi H.).**

În acest sens, s-a reținut că inculpata A., în declarația dată la instanță, a precizat că a avut discuții numai cu U1. și cu H.. În aceeași declarație, inculpata a menționat că prezent la discuțiile avute cu inculpatul E. pe martorul F3..

Apărarea apelantului intimat inculpat din nou face referiri la conținutul declarației inculpatei A. de la urmărire penală și de la instanță, la declarațiile date de H., declarația martorei U1.

Ceilalți inculpați și martori audiați până în prezent nu au făcut afirmații care să confirme acuzațiile aduse inculpatului E., sens în care au fost invocate declarațiile inculpatei C., precum și aspecte din opinia separată, declarația inculpatului D. de la 24 martie 2016, declarația inculpatei I. de la 23 mai 2017, declarația martorului B. de la 20 iunie 2017, aspecte din opinia separată cu privire la inculpatul D., inculpatului B., declarația inculpatei F. de la 20 iunie 2017, declarațiile inculpaților H. de la 3 octombrie 2017 și inculpatului G. de la 31 octombrie 2017, declarațiilor martorului A2. din fața instanței de la 8 aprilie 2016 și 31 octombrie 2017, martorei O3. de la prima instanță de la 31 octombrie 2017 și de la urmărire penală, declarația martorei L3. de la instanța de judecată de la 3] octombrie 2017, declarația martorei N3. de la prima instanță de la 28 noiembrie 2017, precum și de la urmărirea penală de la 21 septembrie 2014, apreciindu-se că acestea sunt contradictorii, aspecte din opinia separată cu privire la această martoră, declarația martorei D3., de la prima instanță de la 16 ianuarie 2018, declarația martorei H3. de la termenul din 16 ianuarie 2018, declarația martorului E3. de la 15 februarie 2018, declarația martorei P3. de la termenul de judecată din 15 februarie 2018, declarația martorei M3., de la termenul de judecată din 15 februarie 2018, declarația martorei K3. de la termenul de judecată din 15 februarie 2018, declarația martorei I3., de la termenul de judecată de la 15 februarie 2018, declarația inculpatei K., de la termenul de judecată de la 21 martie 2018, declarația martorei Z2. de la 21 martie 2018, declarația martorului G4. de la termenul de judecată de la 21 martie 2018, declarația martorei Ș1. de la termenul de judecată de la 21 martie 2018, care se apreciază că se coroborează cu susținerile inculpatului E..

Apărarea apelantului intimat inculpat consideră că inculpatul E. nu a cunoscut și, în consecință, nu a tolerat ca cele două angajate să-și desfășoare activitatea în fapt la sediul P.... .., în condițiile în care aveau contract de muncă încheiat cu DGASPC.

Coroborând toate mijloacele de probă administrate în cauză, a rezultat că inculpatul E. nu a desfășurat nicio activitate de instigare asupra inculpatei A., reiterându-se din nou precizările acestuia din fața instanței de judecată, aspectele din confruntarea dintre cei doi inculpați, fiind făcute referiri la opinia separată, cu privire la mandatele de supraveghere, în sensul că nu au fost obținute probe care să releve implicarea inculpatului E. în faptele care fac obiectul prezentei cauze penale.

De asemenea, din actele și lucrările dosarului de urmărire penală a mai rezultat utilizarea, după obținerea autorizațiilor emise de judecător și a altor procedee probatorii (**percheziția domiciliară și percheziția informatică**), printre care percheziția la sediul DGASPC, percheziția la domiciliul inculpatei A., percheziția informatica a unor cartele SIM ridicate de la inculpata A..

Din utilizarea acestor procedee probatorii nu au rezultat probe care să releve implicarea inculpatului E. în faptele care fac obiectul prezentei cauze penale" (pag.428).

În opinia apărării, **probele aflate la dosar sunt insuficiente pentru a dovedi, dincolo de orice îndoială, că inculpatul E. a instigat-o pe inculpata A. să-și încalce atribuțiile de serviciu**, indiciile inițiale nefiind transformate în certitudini. Din această perspectivă, invocăm și cauza Carabulea împotriva României, CEDO statuând că „*în evaluarea probelor, instanța adoptă*

standardul probei «dincolo de orice dubiu»" (a se vedea și cauza Irlanda vs. Regatul Unit, 18 ianuarie 1978, pct.161, seria A nr.25).

Având în vedere că la pronunțarea unei condamnări instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției inculpatului pe probe sigure, certe și decisive, condiție neîndeplinită în cauză, probele în acuzare lăsând loc unei incertitudini, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia orice îndoială este în favoarea inculpatului. Regula „*in dubio pro reo*” constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului se regăsește în materia probațiunii. Prezumția de nevinovăție impune stabilirea situației de fapt în mod corect și complet, cu respectarea principiilor și garanțiilor echitabilității procedurii, pentru a se evita erorile judiciare. Este suficient pentru încălcarea prezumției de nevinovăție, chiar și în absența unei constatări formale, să existe motive care să sugereze că instanța îl privește pe acuzat ca pe un vinovat. În sprijinul acestei afirmații sunt și hotărârile CEDO din 29 iunie 2006 (Panteleyenko c. Ucrainei, parag.67) și din 27 februarie 2007 (cauza Nestak c. Slovaciei, parag.88).

În cauza Telfner c. Austriei, de pildă, **s-a considerat că o condamnare în lipsa probelor convingătoare de vinovăție constituie o încălcare a articolului 6 paragraf 2 din Convenție.**

Chiar dacă prezumția de nevinovăție nu este de natură a conduce la stabilirea adevărului într-o cauză penală (protejând, atât persoanele care în realitate au săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, cât și pe cele nevinovate), ea ar trebui să constituie elementul central al raționamentului judecătorului, care va trebui să dispună întotdeauna o soluție de achitare în cazul în care din probele administrate nu rezultă, dincolo de orice dubiu rezonabil, vinovăția inculpatului.

Scopul procesului penal trebuie realizat în așa fel încât să armonizeze interesul apărării sociale cu interesele individului, în raport, cu care nicio persoană nevinovată să nu suporte rigorile legii. În consecință, prezumția de nevinovăție nu poate fi anulată decât prin certitudinea instanței asupra vinovăției inculpatului, formată pe bază de probe neîndoielnice.

Ca atare, câtă vreme nu s-au stabilit cu certitudine temeiurile răspunderii penale, angajarea acesteia nu poate avea loc. Prin urmare, s-a apreciat că la dosar nu există probe care să fundamenteze o soluție de condamnare, probele invocate de către Parchet fiind insuficiente.

Apărarea a făcut referiri și la **jurisprudență, respectiv sentința nr.678 din 25.05.2005 a Tribunalului București, Secția I**, publicată în monografia „Probele în procesul penal - practică judiciară”, de Iulia Ciolcă); **decizia penală nr.3465 din 27.06.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală; sentința penală nr.1055 din 29.11.2016 a ÎCCJ, Secția penală.**

Rațiunea **prezumției de nevinovăție** „se bazează pe faptul că nu toate acuzările sunt adevărate, dovadă că atâtea procese se termină cu achitare sau Înainte de judecată cu neurmărire sau scoatere de sub urmărire. (...) Deci cum ar putea fi considerat cineva vinovat, pe baza acuzației, înainte de a se ști dacă aceasta este adevărată, dovedită ? Oh, chiar acuzarea își propune ca să dovedească existența infracțiunii și vinovăția inculpatului, și tot restul procesului este cercetarea și constatarea acestor chestiuni; și abia apoi hotărârea penală cuprinde concluzia în această privință. Deci cum ar putea fi considerat vinovat inculpatul atâta timp cât se cercetează vinovăția lui, și judecata încă nu s-a pronunțat? Și o judecată dreaptă, imparțială, nu ar putea

porni de la desfășurarea procesului penal, cu ideea preconcepută asupra vinovăției inculpatului (a se vedea Traian Pop, **Drept procesual penal, vol.I, Ed. Tipografia Națională SA, Cluj, 1946 p.346-347**).

De asemenea, în **doctrină** se mai arată că „orice persoană aflată în cadrul procesului penal, indiferent de faza procesuală, beneficiază de respectarea dreptului la prezumția de nevinovăție până la pronunțarea unei hotărâri penale definitive prin care se stabilește vinovăția sa (*quitibet praesumitur bonus, usque dum probatur contrarium*), indiferent dacă această hotărâre este de condamnare, de achitare (pentru că fapta nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni) sau de încetare a procesului penal (de exemplu, ca urmare a intervenției prescripției răspunderii penale, amnistiei sau a existenței unei cauze de nepedepsire). Rezultă, așadar, că prezumția de nevinovăție nu este o prezumție absolută, ci una relativă, care poate fi răsturnată prin probe certe de vinovăție” (a se vedea tratatul „**Protecția europeană a drepturilor omului și procesul penal român**”, de Mihail Udriș și Ovidiu Predescu, apărut la Ed. „C.H. Beck” în anul 2008, pag.632-634).

Apărarea a invocat dispozițiile art. 4 alin. 2, art. 103 alin. 2, art. 396 alin. 2 din Codul de procedură penală, în același sens, în **Propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și ale dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (COM/2013/0821 final - 2013/0407)** se subliniază, că una dintre cerințele principiului prezumției de nevinovăție constă în faptul că sarcina probei îi revine acuzării, iar orice îndoială rezonabilă privind vinovăția trebuie să profite acuzatului. Consecința acestei cerințe este aceea că hotărârea instanței trebuie să se întemeieze pe probe, astfel cum îi sunt prezentate, iar nu pe simple supoziții sau presupuneri. Inversarea sarcinii probei către acuzat nu poate avea loc decât în anumite situații specifice, situații care nu se regăsesc în speța de față.

În conformitate cu art.2 din Proiectul de Directivă menționată deja, **aceasta se aplică persoanei fizice suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale până la încheierea definitivă a procedurilor, iar statele membre sunt obligate să asigure beneficiul prezumției de nevinovăție conform legii** (art.3). Potrivit art.5 din Directivă, „statele membre se asigură că sarcina probei în ceea ce privește stabilirea vinovăției persoanelor suspectate sau acuzate revine acuzării. Această dispoziție nu aduce atingere competențelor de stabilire din oficiu a faptelor pe care le are instanța de judecată.

Statele membre se asigură că orice prezumție care transferă sarcina probei către persoanele suspectate sau acuzate este suficient de importantă pentru a justifica încălcarea principiului respectiv și că aceasta poate fi răsturnată.

Pentru răsturnarea prezumției respective este îndeajuns ca apărarea să aducă suficiente probe care să trezească îndoieli rezonabile cu privire la vinovăția persoanei suspectate sau acuzate.

Statele membre se asigură că, în cazul în care, în urma evaluării vinovăției persoanei suspectate sau acuzate de către instanța de judecată, rezultă o îndoială justificată cu privire la vinovăția acesteia, persoana în cauză este achitată”.

Prin urmare, se consideră că la dosar nu există probe care să fundamenteze o soluție de condamnare, probele invocate de către către acuzare, fiind insuficiente.

Pentru aceste motive, **în principal**, în temeiul art.421 pct.2 lit.a din Codul de procedură penală, s-a solicitat admiterea apelului, desființarea parțială a sentinței în ceea ce-l privește pe inculpatul E. și achitarea acestuia pentru infracțiunea prev. de art.25 din vechiul Cod penal, rap. la art. 13² din Legea nr.78/2000, cu trimitere la art.248 din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, în baza art. 396 al. 1 și 5, rap. la art. 17al.2 și art. 16 lit. c din Codul de procedură penală.

În **subsidiar**, se solicită achitarea inculpatului E., în temeiul art.16 lit.b (teza I) din Codul de procedură penală pentru motivele arătate mai jos.

Așa cum s-a reținut și în sentință, în opinia majoritară, pretinsa activitate de instigare desfășurată de inculpat este raportată la inculpata A., trimisă în judecată și condamnată pentru infracțiunea de abuz în serviciu în formă continuată.

Or, în speță, **infracțiunea de abuz în serviciu** în forma reținută, descrisă și prezentată în rechizitoriu, atât la secțiunea vizând examinarea stării de fapt, cât și la secțiunea în drept, **nu mai întrunește cerințele de tipicitate ale textului incriminator - art.297 alin.1 din Codul penal.**

În acest sens, se invocă, în primul rând **Decizia nr.405/15 iunie 2016 a Curții Constituționale**, în care se arată că „*dispozițiile art 246 alin.1 CP 1969 și ale art 297 CP sunt constituționale în măsura în care prin sintagma «îndeplinește în mod defectuos», din cuprinsul acestora se înțelege «îndeplinește prin încălcarea legii».*”

Astfel, **decizia**, fiind o hotărâre de admitere a excepției de neconstituționalitate a textului incriminator, **are caracter general obligatoriu**, potrivit art. 147 alin. 4 din Constituția României și, prin urmare, „*atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze Deciziei CCR și să o aplice ca atare*” (Decizia CCR nr.536/28 aprilie 2011, publicată în MO nr.482/7 iulie 2011).

Mai mult, prin **Decizia nr.854/23 iunie 2011**, Curtea Constituțională a statuat că „*în interpretarea legii, instanțele judecătorești, între care și înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie să respecte cadrul constituțional, iar sancțiunea depășirii/încălcării revine în exclusivitate Curții Constituționale*”.

În acest sens, **în conformitate cu art. 147 alin. 1 din Constituția României** „*dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea Deciziei CCR, dacă în acest interval Parlamentul sau Guvernul nu pun de acord prevederile neconstituționale.*”

Cum acest termen în care legiuitorul avea obligația de a pune în acord legea cu decizia CCR a fost împlinit, în mod logic și firesc norma penală substanțială de incriminare, declarată neconstituțională și pentru care Parlamentul a rămas în pasivitate, și-a încetat efectele juridice, consecința fiind dezincriminarea faptei. O astfel de interpretare o regăsim și în decizia pronunțată la 25 octombrie 2018 de către Curtea Constituțională, care a statuat că „*soluția legislativă cuprinsă în art. 4 din Codul penal, care nu asimilează efectele unei decizii a Curții Constituționale prin care se*

constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare cu o lege penală de dezincriminare, este neconstituțională."

Or, raportat la cele expuse, este evident că în mod **greșit și total nelegal**, instanța de fond, nici în opinia majoritară, dar nici în opinia separată, referitor la soluția privind această infracțiune, **nu a reținut incidența Deciziei CCR nr.405/15.06.2016, deși strict procedural avea obligația, din oficiu, de a constata că fapta nu mai este prevăzută de lege.**

Din această perspectivă, apărarea susține, că în speță, pentru inculpații trimiși în judecată ca autori ai infracțiunii de abuz în serviciu, inclusiv pentru inculpata A., s-a menționat în rechizitoriu că legislația primară încălcată este Codul Muncii (Legea nr.53/2003), respectiv dispozițiile art. 16, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2013.

Or, niciuna dintre reglementările din legislația primară invocată **nu instituie o obligație legală de a acționa în sarcina preținșilor autori ai infracțiunii de abuz, stabilind doar „măsuri în vederea sancționării unor persoane care nu vin la serviciu",** nu obligă la vreo acțiune determinată a cărei încălcare să constituie nerespectarea unei atribuții de serviciu, fiind făcute referiri la **sentința nr.290 din 10.05.2018 a ÎCCJ, Secția penală.**

Mai concret, în legătură cu constatarea abaterilor disciplinare săvârșite de angajați, constând inclusiv în absențele nejustificate de la serviciu, textele în discuție fac referire la drepturile angajatorului, nicidecum la obligațiile legale ale acestuia, așa cum nelegal a apreciat instanța de fond, în opinia majoritară.

Mai mult, niciuna dintre aceste norme nu instituie în sarcina inculpatei A., în calitate pe care aceasta o avea de a demara procedura de sancționare, o obligație la o acțiune determinată a cărei încălcare să constituie nerespectarea unei atribuții legale de serviciu.

În concluzie, coinalpata A., față de care se raportează pretinsa activitate de instigare a inculpatului E., nu a încălcat vreo dispoziție cuprinsă în legislația primară, așa cum a reținut prima instanță, în opinia separată, ceea ce o exonerează de răspunderea penală pentru infracțiunea imputată, temeiul achitării fiind art.16 lit. b (teza I) din Codul de procedură penală. Același temei al achitării este valabil și pentru inculpatul E..

B. Ca o consecință a concluziilor de achitare a inculpatului E., s-a solicitat, desființarea în parte a sentinței și cu privire la obligarea acestuia la despăgubiri civile, prin respingerea acțiunii civile în ceea ce-l privește, în situația achitării pe temeiul art.16 lit. c din Codul de procedură penală.

În celălalt caz, al achitării în temeiul art. 16 lit. b (teza I) din Codul de procedură penală, în baza art. 25 al.5 din Codul de procedură penală, se solicită instanței de apel să lase nesoluționată acțiunea civilă.

La dosarul cauzei a fost depusă o cerere din partea apărătorilor apelantului intimat inculpat E., aflată în vol. IV, filele 31-32 dosarul instanței de apel, având ca obiect **excepția nulității absolute a sentinței penale nr. 33 din 21 iunie 2018 pentru nelegala compunere a completului de judecată care a soluționat cauza în fond cu încălcarea dispozițiilor imperative ale art. 29 din Legea nr. 78/2000.**

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, la termenul din apel de la data de 18 martie 2019 **a calificat excepția ca fiind motiv de apel,** urmând a fi susținut cu ocazia dezbaterilor în calea de atac promovată și a luat act de depunerea la dosar a înscrisului cuprinzând suplimentarea criticilor aduse hotărârii apelate,

așa cum rezultă din încheierea de ședință de la termenul menționat, aflată în vol. IV, filele 52-54 dosarul instanței de apel.

În motivarea cererii mai sus arătate, apărarea apelantului intimat inculpat E. a solicitat **desființarea sentinței penale nr. 377/21.06.2018 si trimiterea spre rejudecare, fiind incident cazul prevăzut de 421 pct. 2 lit b) teza finala din Codul de procedură penală.**

Principalele argumente în susținerea cererii sunt:

Potrivit art. 29 din Legea nr 78/2000 pentru prevenirea si sancționarea faptelor de corupție, pentru soluționarea cauzelor de corupție, în fond, se constituie complete specializate.

Specializarea judecătorilor instanțelor sau a completelor de judecată a fost prevăzută de legiuitor și prin Legea de organizare judiciară nr. 304/2004, modificată în cuprinsul dispozițiilor art 35 alin. 2 și art 36 alin 3.

Normele care reglementează compunerea completelor de judecată sunt **norme** de organizare **judiciară**, de ordine **publică**, a căror încălcare este sancționată de lege cu nulitatea absolută, potrivit art 281 alin 1 litera a din Codul de procedură penală.

Din studierea informațiilor publice existente pe portalul ICCJ, secțiunea destinată organizării instanței, secțiilor si completurilor, respectiv secțiunii hotărâri de colegiu, apărarea a constatat că nu există în cadrul secției penale, prin nicio hotărâre de colegiu, complete specializate pentru soluționarea, în fond, a cauzelor de corupție.

Acest lucru determină constatarea firească a faptului că nici completul care a soluționat în fond prezenta cauza nu a fost unul specializat, în acord cu exigențele art. 29 din Legea 78/2000. Prin urmare, a rezultat în mod neechivoc faptul că prezenta cauză a fost soluționată de un complet nelegal compus, cu consecința nulității absolute a hotărârii pronunțate, în raport, cu dispozițiile art. 281 al. 1 lit a) din Codul de procedură penală.

Specializarea completurilor de judecată la ICCJ este prevăzută în art. 19 al.3 din Legea 304/2004 cu modificările ulterioare, privind organizarea judiciară potrivit căroră: „*la începutul fiecărui an, colegiul de conducere al ICCJ, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acestuia, poate aproba înființarea de complete specializate.*”

În funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora.” Aceste dispoziții sunt prevăzute și în **Regulamentul privind organizarea si funcționarea administrativă a ICCJ, republicat în M. Oficial. Nr. 1076/30.11.2005 cu modificările si completările ulterioare (Art. 19 indice I).**

Față de dispozițiile mai sus arătate, rezultă că în cadrul secțiilor ICCJ, pot fi constituite complete specializate, în raport, cu natura si numărul cauzelor dintr-o anumită materie, **însă, în materia cauzelor de corupție, constituirea completurilor specializate este obligatorie, textul art. 29 din Legea 78/2000 fiind unul imperativ.**

De altfel, la nivelul celorlalte instanțe, tribunale și curți de apel, asemenea completuri sunt constituite cu regularitate, la soluționarea în primă instanță.

Noțiunea de compunere a completului de judecată, deși nu a fost explicată de legiuitor, a fost clarificată de-a lungul timpului, atât de doctrină, cât și de jurisprudență, iar mai apoi și pe cale de interpretare.

Astfel, doctrina procesual penală, cu referire la compunerea completelor de judecată în materie penală, a arătat **că un complet este legal compus nu doar atunci când este alcătuit cu numărul necesar de judecători ci și atunci când aceștia au calitatea cerută de lege, cu referire la specializarea acestora în cauzele cu minori, rațiune aplicabilă mutatis mutandis, pentru toate specializările anume prevăzute de lege** (a se vedea Grigore Theodoru, *Tratat de drept procesual penal*, Editura Hamangiu, 2013, p. 432).

Natura normelor care sancționează compunerea completelor de judecată și sfera de cuprindere a noțiunii de legală compunere a acestora, a fost însă tranșată, pe cale de interpretare de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr 17/17 septembrie 2018, respectiv un recurs în interesul legii, decizie prin care a stabilit că **normele din Legea de organizare judiciară referitoare la compunerea completelor de judecata specializate sunt norme de ordine publică, care ocrotesc un interes public, anume buna administrare a justiției iar încălcarea acestora este sancționată de lege cu nulitatea absolută.** În decizia mai sus menționată, Înalta Curte de Casație și Justiție a precizat în mod expres faptul că legala compunere a instanței nu se limitează numai la aspectul cantitativ (numărul de judecători) ci **are în vedere și aspectul calitativ (soluționarea cauzelor de judecători specializați)**, arătând că **acest mod de interpretare este unul unanim acceptat.**

Împrejurarea că Decizia nr. 17/2018 a ICCJ pronunțată într-un RIL este pronunțată în materie civilă este lipsită de relevanță în condițiile în care interpretarea tranșată prin respectiva Decizie vizează dispoziții de organizare judiciară, aplicabile deopotrivă, atât în materie civilă, cât și în materie penală. Caracterul de **ordine publică** a normelor care reglementează compunerea completurilor de judecata rezultă, fără echivoc, și din **Decizia nr. 685/2018 a CCR** în care, în paragraful 177 teza ultimă, a reținut că, încălcarea prevederilor legii referitoare la compunerea completurilor de judecată, **exprimă o exigență de ordine publică** a cărei încălcare **atrage nulitatea absolută** a actelor pronunțate de aceasta.

Și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa a subliniat importanța ce revine compunerii instanțelor de judecată, ca o componentă a dreptului la un proces echitabil, arătând, că revine fiecărei autorități naționale rolul de a decide procedurile interne în scopul bunei administrări a justiției, iar repartizarea cauzelor unor judecători se înscrie în materia de apreciere, de care se bucură autoritățile naționale, existând o serie largă de factori, precum resursele disponibile, specializarea judecătorilor, etc., ce trebuie luați în considerare la momentul repartizării unui dosar (cauza Sutyagin c Rusiei, 3 mai 2011).

Prin urmare, **încălcarea normelor privind soluționarea cauzelor în fond de judecatori care nu au fost desemnați în compunerea completelor specializate determină nulitatea absolută a hotărârii pronunțate**, în acord cu dispozițiile art. 281 alin 1 litera a din Codul de procedură penală și cu decizia nr 17/2018 - RIL, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, decizie care a prevăzut natura normelor de organizare judiciară ce reglementează compunerea completelor specializate.

Existența unei cauze de nulitate absolută a sentinței pronunțate face inutilă verificarea de instanța de apel a fondului cauzei, având în vedere că singura soluție posibilă într-o atare situație este desființarea sentinței și trimiterea spre rejudecare în raport, cu dispozițiile 421 pct. 2 lit. b) teza finală din Codul de procedură penală.

Fată de cele menționate, s-a solicitat dezbaterii cu prioritate excepția invocată și ca urmare a admiterii acesteia, să se constate nulitatea hotărârii pronunțate.

I.h) În apelul declarat, aflat în vol. II, filele 137-146, apelantul inculpat **G.** a criticat sentința atacată, pentru nelegalitate și netemeinicie, atât în ceea ce privește latura penală, cât și latura civilă și în temeiul disp. art 421 alin 2 lit a din Codul de procedură penală, a solicitat instanței de apel ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauză să dispună admiterea apelului, desființarea sentinței penale apelate și în rejudecare pe fond să se dispună :

1) In principal, în baza art 396 alin 5 din Codul de procedură penală rap. la art 16 alin 1 lit b teza I-a din Codul de procedură penală rap la disp. Deciziei nr 405 din 15 iunie 2016 a CCR, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr 517 din 8 iulie 2016 , achitarea sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art 13 ind 2 din Lg 78 / 2000 rap la art 248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, reținută în sarcina sa.

2) În secundar, în baza art 396 alin 5 din Codul de procedură penală rap. la art 16 alin 1 lit b teza a II a din Codul de procedură penală, achitarea sa sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art 13 ind 2 din Lg 78 / 2000 rap la art. 248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, reținută în sarcina sa.

3) In subsidiar, în situația în care instanța de apel va constata că este vinovat de săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art 13 ind 2 din Lg 78 / 2000 rap la art 248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art 5 din Codul penal, reținută în sarcina sa, în temeiul disp. art 421 alin 2 lit a din Codul de procedură penală se solicită, instanței de apel ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauză să dispună admiterea apelului, desființarea sentinței penale apelate și în rejudecare, pe fond să se rețină în favoarea inculpatului, circumstanțele atenuante prev. de art 74 alin 1 lit a din Codul penal de la 1969 și art. 74 alin 2 din Codul penal de la 1969 rap la art 76 alin. 1 lit c din Codul penal de la 1969 și să se dispună condamnarea inculpatului la o pedeapsă al cărei quantum să fie de 3 luni

închisoare, cu aplicarea disp art 81 din Codul penal de la 1969 privind suspendarea condiționată a executării pedepsei, stabilind un termen de încercare de 2 ani si 3 luni conf. disp. art 82 din Codul penal de la 1969 .

În temeiul disp art. 76 alin 3 din Codul penal de la 1969 a solicitat instanței de apel să dispună înăturarea pedepsei complementare privativă de drepturi prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită.

De asemenea, în conformitate cu disp. art. 71 alin 5 din Codul penal de la 1969 a solicitat instanței de apel să dispună ca pe perioada suspendării condiționate a executării pedepsei principale aplicată apelantului inculpat să fie suspendată și executarea pedepsei accesorii.

Așa cum a arătat pe parcursul procesului penal, apelantul inculpat consideră că fapta pentru care a fost cercetat în prezenta cauză nu este prevăzută de legea penala, iar în calitate de funcționar public, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, prin activitatea desfășurată nu consideră că a savârșit o faptă de natură penală, nu a încălcat dispozițiile unei legi sau ale unui act normativ care are putere de lege (ordonanță sau ordonanță de urgență). Atribuțiile de serviciu pretins a fi încălcate sunt atribuții prevăzute în legislația secundară, respectiv în Regulamentul de Organizare si Funcționare a DGASPC și nu în legislația primară, astfel că fapta pentru care a fost trimis în judecată și condamnat de instanța de fond nu este prevăzută de legea penala și nu constituie infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art 13 ind 2 din Legea nr 78/2000 rap la art 248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, reținută în sarcina sa.

De asemenea, apelantul inculpat consideră că sunt neîntemeiate motivele instanței de fond invocate în considerentele sentinței penale apelate în temeiul cărora s-a constatat că a încălcat atribuții de serviciu prevăzute, atât în legislația primară, cât și în legislația secundară, ceea ce a condus la pronunțarea unei soluții de condamnare a sa pentru savârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art 13 ind 2 din Legea nr 78/2000 rap la art 248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, reținută în sarcina sa.

În baza art 396 alin 5 din Codul de procedură penală rap. la art 16 alin 1 lit b teza I din Codul de procedură penală rap la disp. Deciziei nr 405 din 15 iunie 2016 a CCR, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr 517 din 8 iulie 2016 a solicitat instanței de apel ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauză să dispună achitarea sa sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art 13 ind 2 din Lg 78 / 2000 rap la art 248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, reținută în sarcina sa. Secundar, în baza art. 396 alin 5 din Codul de procedură penală rap. la art 16 alin. 1 lit b teza a II a din Codul de procedură penală, apelantul inculpat a solicitat instanței de apel ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauză să dispună achitarea sa sub aspectul savârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art 13 ind 2 din Lg 78 / 2000 rap la art 248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, reținută în sarcina sa, apreciind că din materialul probator administrat în cauză nu rezultă dincolo de orice îndoială rezonabilă că fapta pentru care inculpatul a fost cercetat există,

constituie infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit și a fost săvârșită de acesta cu vinovăția cerută de lege.

Așa cum a arătat pe parcursul procesului penal și cum a rezultat din materialul probator administrat în cauză, apelantul inculpat a considerat că prin activitatea desfășurată în exercitarea atribuțiilor de serviciu nu a săvârșit o faptă de natură penală, nu a prevăzut, nu a urmărit și nu a acceptat producerea unui rezultat cu conotație penală, astfel că fapta nu a fost săvârșită, cu vinovăția prevăzută de lege.

A considerat că, în mod neîntemeiat, instanța de fond a constatat că probatoriul administrat în cauză dovedește săvârșirea de către inculpat a faptei de natură penală pentru care a fost cercetat cu vinovăția cerută de lege, relevante în acest sens fiind considerate declarațiile inculpatei C. și declarațiile martorilor B3. și H3. din care rezultă ca el ar fi cunoscut că cele două angajate nu se prezintă la serviciu în cadrul DGASPC, iar prin inacțiunea sa de a nu le sancționa și de a nu sesiza abaterile disciplinare săvârșite de acestea persoanelor îndreptățite să aplice sancțiuni a avut reprezentarea exercitării atribuțiilor de serviciu prin încălcarea legii și, totodată, a prevăzut că se va cauza o pagubă în patrimoniul DGASPC

Cu privire la declarația inculpatei C., așa cum a arătat și în fața instanței de fond, a considerat că a spus acesteia " să nu mă facă de râs " în sensul să se preocupe de noul loc de muncă și să nu existe vreo situație ca aceasta să nu vină la serviciu și acesta este sensul în care instanța de fond trebuia să interpreteze această afirmație.

Referitor la depoziția martorului B3. care a afirmat că inculpata C. i-a fost prezentată acestuia și colectivului de către inculpat , așa cum a arătat și în fața instanței de fond, considerând că este o chestiune de uzanță ca un șef de unitate să prezinte un nou angajat colectivului în care lucrează, fără ca prin aceasta să se înțeleagă adoptarea unei atitudini părtinitoare față de acesta.

Apelantul inculpat a considerat că instanța de fond a dat o greșită interpretare acestor probe administrate în cauză, ceea ce a condus la pronunțarea unei soluții neîntemeiate de condamnare a sa pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu reținută în sarcina sa, în opinia sa nicio probă administrată în cauză nu a făcut dovada dincolo de orice dubiu că ar fi cunoscut faptul că cele două angajate nu se prezentau la serviciu în cadrul DGASPC și cu intenție nu a luat măsurile ce se impuneau pentru sancționarea acestora, având reprezentarea producerii unui prejudiciu material în dauna intimității părții civile DGASPC

Apelantul inculpat a solicitat instanței de apel ca, analizând probatoriul administrat în cauză, să constate că fapta pentru care a fost cercetat nu a fost săvârșită cu forma de vinovăție prevăzută de lege, lipsind intenția și prin hotărârea ce o va pronunța în cauză să dispună în baza art 396 alin 5 din Codul de procedură penală rap. la art 16 alin. 1 lit b teza a II a din Codul de procedură penală, achitarea sa sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art 13 ind 2 din Lg 78 / 2000 rap la art 248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, reținută în sarcina sa. În subsidiar, în situația în care instanța de apel, analizând materialul probator administrat în cauză, constată

dincolo de orice îndoială rezonabilă că fapta pentru care a fost cercetat există, constituie infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art 13 ind 2 din Legea nr 78/2000 rap. la art 248 din Codul penal de la 1969, cu aplic. art 5 din Codul penal reținută în sarcina sa și a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege, în temeiul disp. art 421 alin 2 lit a din Codul de procedură penală, apelantul inculpat a solicitat instanței de apel ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauză să dispună admiterea apelului, desființarea sentinței penale apelate și în rejudecare pe fond să se rețină în favoarea sa circumstanțele atenuante prev. de art. 74 alin 2 din Codul penal de la 1969 rap la art 76 alin 1 lit c din Codul penal de la 1969 și să se dispună condamnarea sa la o pedeapsă al cărei quantum să fie de 3 luni închisoare, cu aplicarea disp. art 81 din Codul penal de la 1969 privind suspendarea condiționată a executării pedepsei, stabilind un termen de încercare de 2 ani și 3 luni, conf. disp. art 82 din Codul penal de la 1969.

În temeiul disp. art 76 alin 3 din Codul penal de la 1969 a solicitat instanței de apel să dispună înlăturarea pedepsei complementare privativă de drepturi prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită.

Apelantul inculpat a solicitat instanței de apel, ca la reindividualizarea pedepsei aplicate să rețină în favoarea sa ca circumstanțe atenuante, în sensul celor prevăzute de art. 74 alin 2 din Codul penal de la 1969 următoarele împrejurări:

- durata foarte scurtă de timp în care a îndeplinit funcția de director executiv;
- partea din prejudiciul total cauzat DGASPC calculat proporțional cu intervalul de timp în care a exercitat funcția de director executiv;
- c) faptul că, în cazul său, acuzația reține doar față de un singur angajat;
- d) timpul foarte mare care a trecut de la data faptelor până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești în cauză (circa 13 ani), acest interval de timp nefiind imputabil conduitei sale procesuale, în prezenta cauză.

Aceste împrejurări au fost reținute de judecătorul instanței de fond în considerentele opiniei separate formulate în sensul reținerii în favoarea inculpatului a circumstanțelor atenuante prev. de art 74 alin 2 din Codul penal de la 1969 rap. la art 76 alin 1 lit c din Codul penal de la 1969.

De asemenea, a solicitat instanței de apel să rețină în favoarea inculpatului ca circumstanță atenuantă împrejurarea prev. de art 74 alin 1 lit a din Codul penal de la 1969 - conduita bună a infractorului înainte de săvârșirea infracțiunii - din materialul probator administrat în cauză, rezultând că este o persoană cu studii superioare, bine integrată social anterior săvârșirii faptei, cu o bună reputație profesională și morală.

În temeiul disp. art 76 alin 3 din Codul penal de la 1969 a solicitat instanței de apel să dispună înlăturarea pedepsei complementare privativă de drepturi prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, ca o consecință legală a reținerii circumstanțelor atenuante.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei ce va fi aplicată apelantul inculpat a solicitat instanței de apel ca, în raport cu circumstanțele personale ale sale, reținând că este o persoană cu studii superioare, nu este cunoscut cu antecedente penale, contribuția sa la activitatea infracțională a fost redusă, este o persoană cu vârstă înaintată, aflată la primul conflict cu legea penală, iar contactul cu mediul penitenciar ar putea lăsa asupra sa urme profund negative, să se dispună ca modalitate de executare a pedepsei ce va fi aplicată suspendarea

condiționată a executării pedepsei prev. de art 81 din Codul penal de la 1969, fiind suficient avertismenul pronunțării hotărârii de condamnare pentru ca în viitor, să manifeste o diligentă sporită în vederea respectării valorilor sociale ocrotite de legea penală.

De asemenea, în conformitate cu disp. art. 71 alin 5 din Codul penal de la 1969 a solicitat instanței de apel să dispună, ca pe perioada suspendării condiționate a executării pedepsei principale aplicată subsemnatului apelant inculpat, să fie suspendată și executarea pedepsei accesorii.

În ceea ce privește latura civilă, în cazul în care instanța de apel prin hotărârea ce o va pronunța în cauză va dispune achitarea inculpatului în baza art 16 alin 1 lit b teza I din Codul de procedură penală pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art 13 ind 2 din Lg 78 / 2000 rap. la art 248 din Codul penal de la 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, reținută în sarcina sa, în temeiul disp. art 25 alin 5 din Codul de procedură penală, apelantul inculpat a solicitat instanței de apel să lase nesoluționată acțiunea civilă exercitată de către intimata parte civilă DGASPC

I.i) În apelul declarat, aflat în vol.II, filele 161-164 dosarul instanței de apel, apelanta intimată inculpată H., prin apărător, apelul nefiind semnat olograf de către avocat, dezvoltarea motivelor de apel regăsindu-se în motivele de apel ale apelanei intimată H. formulate personal, aflate în vol. III, filele 71-77 dosarul instanței de apel, în care a criticat sentința atacată, sub aspectul legalității și a probatoriului administrat, deoarece la individualizarea pedepsei nu s-a ținut cont de circumstanțele reale ale comiterii faptelor, conduita pe care a avut-o pe tot parcursul procesului penal și antecedentele penale.

Instanța de fond a procedat la condamnarea sa, reținând situația de fapt în ceea ce o privește din mărturii ale căror veridicitate sunt supuse îndoielii prin însăși natura contradictorie ce reiese din conținutul acestora.

Se solicită a se observa faptul că întregul cadru procesual s-a întemeiat pe simple presupuneri, declarații contradictorii, iar în acest fel sentința pronunțată nu are suport legal, iar rechizitoriul în integralitatea sa a fost conceput pe o serie de declarații îndoielnice.

Acuzațiile aduse de reprezentanții Ministerului Public ce îi sunt incumbate au ca temei exclusiv declarațiile inculpaților A., D., F., precum și declarațiile martorilor U1., A2., H3..

Din analiza acestor declarații de inculpați sau martori au rezultat situații contradictorii susținute de aceștia de la un moment procesual la altul, contradicții ce se regăsesc în propriile declarații, ceea ce face ca informațiile furnizate de ei să nu poată căpăta caracterul de certitudine. Or, fără o certitudine, nu poate fi răsturnat principiul in dubio pro reo.

Inculpata A. a susținut la urmărirea penală că apelanta i-a spus că a angajat-o pe K. la cererea domnului E. și că tot acesta i-a cerut să accepte situația celor două, C. și K. care nu se vor prezenta la serviciu și vor lucra la sediul P..... A arătat, în continuare, A. că a mers la Cosiliul Județean și că

domnul E. i-a cerut sa le mențină în funcții pe cele doua angajate. Această declarație a fost data în anul 2015.

Ulterior, cu ocazia audierii în fața instanței de fond, a susținut o cu totul altă situație și anume că de fapt apelanta i-a spus ca nu i-a cerut domnul E. să angajeze o anume persoană sau să o mențină în funcție și, de asemenea, că domnul E. nu i-a impus sa le mențină pe cele două angajate în funcție, ea (A.) putând oricând să le sancționeze disciplinar.

De asemenea, într-o primă declarație, dată în fața organelor de umarire penală, inculpata A. a susținut că, de fapt, martora U1. i-ar fi spus de situația celor două angajate.

Se poate observa, fără echivoc, contradicții semnificative cu privire la situații esențiale în aflarea adevărului despre cine anume i-a spus și ce anume i-a spus inculpatei A. despre situația celor două angajate.

Totodată, se poate observa și în declarațiile inculpatului D. date în anul 2014 și 2016, o inconstanță absolută. Acesta susține în declarația dată în anul 2014 că a avut discuții și a cerut lămuriri cu privire la cele două angajate de la inculpata A. și de la martora U1., iar aceasta din urmă i-a cerut să întocmească raportul de evaluare pentru inculpata C..

La doi ani distanță, în anul 2016, declarația sa se schimbă radical și susține că, de fapt a avut discuții cu referire la C., cu apelanta și că de fapt, apelanta i-a cerut sa întocmească respectivul raport de evaluare .

De asemenea, același inculpat a declarat instanței, cu ocazia audierii sale, că el a aflat informațiile pe care i le-a relatat procurorului de caz cu titlu de date certe, din zvonuri, bârfe și discuțiile pe care le purta cu colegii atunci când se aflau „la un spirit”.

Situația se repetă și la inculpata F., care susține că a dedus, dintr-o discuție avută cu apelanta, că aceasta ar proteja pe cele două angajate.

Martora U1. a precizat într-un mod cu totul general că toți angajații din instituție ar fi știut de situația celor două angajate, fără să facă o referire anume pentru perioade anume, la ce cunoștea sau nu apelanta.

Martora U1. este contrazisă de martora K3. - care, cu ocazia audierii la instanță a susținut că o perioadă bună de timp a funcționat ca secretară și avea însărcinarea de a ridica condica de prezență, iar din această postură ea nu a cunoscut faptul că cele două angajate nu vin la serviciu și le-a aflat cu ocazia cercetărilor.

Martorul A2. a arătat cu nu a cunoscut faptul că C. era angajată a D.G.A.S.P.C., decât în anul 2014, apoi a revenit și a arătat că, de fapt, din anul 2009 a cunoscut-o pe aceasta ca angajată a instituției și că tot de atunci știa că nu vine la serviciu.

Convingerea reprezentantului Ministerului Public despre ce anume cunoștea apelanta nu putea fi fundamentată pe declarațiile inculpaților și martorilor din rechizitoriu atâta vreme cât acestea sunt generale, contradictorii, se bazează pe deducții personale, nu detaliază ce anume împrejurări l-a făcut pe cel care declară să capete siguranță că apelanta știa de situația celor două angajate. Și cu atât mai mult se pune în dubiu temeinicia rechizitorului în cauză, cu atât toate au un element comun și anume acela că abia din anul 2016, cei

audiați se referă în declarațiile lor la apelantă, pentru ca în anii anteriori de anchetă, respectiv 2014-2015, nu au făcut referiri la aceasta.

Există așadar, un dubiu major cu privire la acest aspect al cunoașterii de către subsemnata a situației celor două angajate, cum ca acestea nu veneau la serviciu - dubiu care îi profită.

O declarație a unui inculpat, așa cum s-a statuat și în jurisprudență, fapt recunoscut și de doctrină, trebuie să aibă caracter unitar.

Or, se poate observa faptul că întregul material probator administrat în cauză în ceea ce o privește s-a bazat pe supoziții, presupuneri, declarații incerte ce au format legătura de cauzalitate și au condus la o soluție a instanței de fond netemeinică și nelegală.

Însăși instanța de fond a reținut faptul că, *„probațiunea în procesul penal este, mai degrabă, una ce ține de temeinicia și fiabilitatea probelor necesare condamnării inculpatului, iar nu una care ține de cantitatea ori numărul probelor în acuzare*. Apelanta intimată inculpată a considerat necesar de punctat faptul că, scopul probațiunii în procesul penal, derivă din cel al procesului penal în sine și anume acela fiind de aflare a adevărului și nu de condamnare a inculpatului, inculpat care se bucură de prezumția de nevinovăție până la condamnarea sa definitivă.

Din aceste afirmații, se poate trage concluzia, că poziția instanței de fond în ceea ce privește desfășurarea acestui proces penal este orientată mai mult spre condamnarea inculpatului și nu spre aflarea adevărului.

S-a reținut de către instanța de fond, că apelanta a deținut funcția de director executiv al DGASPC în perioada 29.05.2005 - 28.08.2005 și 21.09.2005 - 06.07.2006, iar în perioada 27.12.2010 - 01.06.2012 funcția de director executiv adjunct economic.

În ceea ce privește momentul angajării doamnei K., având în vedere că participase la un concurs pentru care susținuse un examen, apelanta inculpată era obligată să semneze contractul de muncă și nimeni la acea data nu prezuma că doamna K. nu va veni la serviciu. Chiar și o prezumție de această natură nu ar fi constituit un element ce ar fi putut conduce neangajarea acesteia.

Prezumția relativă desprinsă dintr-o serie de declarații contradictorii pe care au fost întemeiate acuzațiile în ceea ce mă privește, potrivit cu care E. a cerut angajarea acesteia nu a putut fi dovedită decât printr-o serie de declarații date sub condiția dubiului.

Conform fișei postului, a dispozițiilor Codului muncii, a Regulamentului de ordine interioară, apelanta nu avea în atribuții să verifice punctual dacă fiecare angajat era prezent la locul lui de muncă. Având în vedere că instituția avea un număr de 800 de angajați care își desfășurau activitățile în întreg județul, prin punctele de lucru din subordinea DGASPC

În cazul doamnei C. obligativitatea verificării prezenței revenea următoarelor persoane cu atribuții în acest sens:

- a) șeful direct al acesteia care întocmea și foile colective de pontaj;
- b) Serviciului Resurse Umane care avea în atribuții expres acest lucru.
- c) sau oricare altă persoană desemnată conform fișei postului să

întocmească fișele de pontaj.

Și în cazul doamnei K. se înțelege același lucru.

Se solicită instanței să rețină că oricare din cei menționați aveau obligația conform atribuțiilor ce le reveneau din fișele posturilor;

a) de a nota absenta acestora;

b) de a anunța în scris șefii ierarhici superiori în vederea demarării cercetărilor disciplinare efectuate de către o comisie de cercetare administrativă a funcționarilor contractuali dispusă de către Directorul General, iar în urma acestei cercetări prealabile se vor face expres propunerile de sancționare disciplinară, rămânând la dispoziția acestuia decizia;

c) de a face mențiuni (A)= ABSENT), pe documentele colective de prezență.

Apelanta intimată inculpată, pe perioadă cât a deținut funcția de Director Executiv cu delegație, ar fi putut să sancționeze pe oricare angajat pentru abateri disciplinare grave în urma cercetărilor efectuate, pentru funcționarii publici, de către Comisia de disciplină și a cercetărilor comisiei de cercetare administrativă pentru funcționarii contractuali, cum este cazul doamnei C. și K., însă, fără dovadă în acest sens (ex. Sesizare) nu s-a fi putut impune sancționarea celor două.

Într-adevăr, angajatorul dispune de prerogativă disciplinară, însă legea impune o limitare în ceea ce privește anumite sancțiuni disciplinare aplicate, contrar celor reținute de instanța de fond.

Legea 53/2003 prevede că pentru aplicarea unei sancțiuni pentru o faptă ce constituie abatere disciplinară gravă este necesară o cercetare disciplinară prealabilă, desfacerea unui contract individual de muncă (sancțiunea cea mai aspră prevăzută de Codul muncii) fără oferirea posibilității unei apărări fiind de natură a constitui un abuz. Însăși instanța de fond reține dispozițiile art. 252 din Legea nr. 53/2003 potrivit căruia: „Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.”

O astfel de decizie nu poate fi fundamentată pe declarații contradictorii, declarații bazate pe zvonuri, pe discuții purtate între colegi, caz contrar efectele acesteia fiind de natură a aduce un prejudiciu salariatului sancționat fără cercetare prealabilă.

Totodată, pentru a desfășura o, astfel de cercetare disciplinară prealabilă este necesară înștiințarea angajatorului asupra unor fapte ce ar putea face obiectul unei, astfel de cercetări, or, în fapt, nu a fost înregistrată nicio sesizare cu privire la cele două angajate, în sensul, că acestea nu s-au prezentat la locul de muncă și nu desfășoară activitate. Demersuri pentru sancționarea disciplinară a celor două angajate se puteau întreprinde doar după o cercetare disciplinară prealabilă ce ar conferit, atât celor două dreptul la apărare, cât și angajatorului, certitudinea unei corecte sancționări.

De menționat, că persoanele care au dat declarații de martor, suspect sau inculpat și care aveau în atribuții verificarea efectivă a prezenței acestora la serviciu, respectiv U1., D., H3., F., nu au făcut nimic în sensul de a informa

ierarhic pentru ca acestea să poată fi cercetate, de către Comisia de Cercetare Administrativă și ulterior să poată fi sancționate.

Apelanta intimată inculpată a solicitat să se observe faptul că instanța de fond a pronunțat o hotărâre cu nesocotirea dispozițiilor Deciziei Curții Constituționale nr. 405/2016, decizie cu incidență în această cauză datorită infracțiunii de care sunt acuzată, „abuz în serviciu”.

Astfel, chiar în considerentele deciziei se precizează că: „Curtea apreciază că raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament, într-o anumită situație determinată.”

Or, potrivit acestui text, apelanta ar fi putut fi acuzată de faptele ce i se impută prin rechizitoriu în situația în care ar fi cunoscut că cele două angajate nu se prezintă la locul de muncă și nu ar fi întreprins nicio măsură asupra acestora, însă așa cum a precizat și mai sus fără o înștiințare nu avea de unde să cunosc conduita celor două angajate.

De asemenea, „Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi, și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de legiuitor chiar prin lege neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. ”

Se poate observa că instanța de fond a emis o hotărâre prin care a înțeles să condamne o persoană ce se bucură de prezumția de nevinovăție, având ca temei dubiul creat de declarațiile contradictorii administrate în cauză, precum și o normă penală susceptibilă de interpretare, normă ce „a determinat Curtea să formuleze rezerve cu privire la modalitatea de exprimare a voinței legiuitorului”, normă ce a determinat Curtea Constituțională să se refere la ea ca, fiind o normă incompletă, de trimitere”.

Este important de reținut, faptul că unul dintre principiile fundamntale ale procesului penal, consacrat de art. 4 punctul 1) din Codul de procedură penală, cât și prin dispozițiile art.6 paragraful 2 din C.E.D.O. este cel al prezumției de nevinovăție, în virtutea căreia orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă.

În cuprinsul aceluiași text de lege, art. 4 punctul 2 din Codul de procedură penală se stipulează că „după administrarea probatoriului, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului”.

Pentru a da eficiență acestui principiu instanța nu trebuie să pornească de la ideea preconcepută că cel trimis în judecată a comis actul incriminat, sarcina probei revenind acuzării, iar de situația îndoielnică beneficiază cel acuzat.

Este evident ca prezumția de nevinovăție este o prezumție relativă ce poate fi răsturnată, însă numai prin prezentarea unor probe certe de vinovăție.

În situația în care, după administrarea probatoriului în cauză, există dubii în legătură cu vinovăția inculpatului, aceste dubii vor fi interpretate în favoarea inculpatului, întrucât, în cazul pronunțării unei hotărâri de condamnare, instanța va trebui să dovedească fără echivoc vinovăția inculpatului, lucru imposibil de realizat în cazul constatării unor dubii și nerealizat de instanța de fond.

Pentru toate aceste considerente și argumente aduse, **apelanta intimată inculpată a solicitat să se constate că nu există nicio dovadă certă a vinovăției pentru infracțiunea de care este acuzată, drept pentru care a solicitat achitarea pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în temeiul art. 16 litera b) teza a II-a din Codul de procedură penală.**

I.j) În apelul declarat, aflat în vol.III, filele 98-101 dosarul instanței de apel, apelanta inculpată C., prin apărător a criticat sentința pronunțată ca fiind nelegală și netemeinică, în ceea ce privește latura penală, solicitând redozarea pedepsei și aplicarea unei pedepse orientate spre minimul prevăzut de lege, iar ca modalitate de executare a pedepsei solicitam aplicarea dispozițiilor art. 81 Cod Penal.

Instanța de fond nu a avut în vedere la aplicarea pedepsei, criteriile de individualizare prevăzute de art. 72 din vechiul Cod penal și circumstanțele personale ale inculpatei prevăzute de art. 74 din vechiul Cod penal.

Nu s-a avut în vedere faptul că inculpata a recunoscut săvârșirea faptei (încă din faza faza de urmărire penală), aceasta fiind considerată în accepțiunea legii o circumstanță atenuantă, precum și faptul că inculpata este o persoană integrată social.

În susținerea acestei motivări, a solicitat să aibă în vedere faptul că inculpata pe lângă faptul că a recunoscut săvârșirea faptei, este o persoană integrată social, fiind angajată.

Nu s-a sustras niciodată de la judecată, nu s-a sustras niciodată de la a-și asuma răspunderea cu privire la săvârșirea faptei.

În ceea ce privește susținerea instanței de fond referitoare la faptul că s-a prevalat de dreptul la tăcere, a menționat faptul că a recunoscut săvârșirea faptei în faza de urmărire penală (încă de la prima declarație), iar în fața instanței de judecată a dat o declarație amănunțită prin care a recunoscut săvârșirea faptei așa cum a fost reținută în actul de sesizare, așa încât nu se poate reține faptul că nu a dat declarație sau că nu a colaborat cu organele de urmărire penală, din moment ce a dat declarații de fiecare dată când a fost chemată.

Motivul pentru care nu a reușit să se prezinte la fiecare termen de judecată și să nu dea o declarație ca martor în prezenta cauză a fost legată de faptul că este suferindă de o boală

Tot de aceasta boală suferă și mama mea, așa încât stresul provocat de prezența la fiecare termen de judecată și de obligația de a da o nouă declarație în

calitate de martor, nu putea decât să îi provoace și mai multă durere și agravare a suferințelor sale.

Apelanta inculpată, prin apărător a solicitat, ca instanța să aibă în vedere dispozițiile art. 72 din Codul penal, limitele de pedeapsă prevăzute de art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, gradul de pericol social concret al infracțiunii săvârșite, natura infracțiunii a cărei urmare socialmente periculoasă nu este ireversibilă; modul și împrejurările concrete ale comiterii acestora; precum și persoana inculpatului.

În acest sens trebuie avute în vedere circumstanțele personale ale inculpatei, din care rezultă că inculpata se bucură de o bună reputație în societate, că este o persoană liniștită, care nu a creat niciodată probleme, în acest sens și lipsa antecedentelor penale.

Astfel că, având în vedere criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute la art. 72 din Codul penal, respectiv fapta comisă de aceasta, mijloacele și modul de comitere al faptei, pericolul social ce rezultă din împrejurările concrete ale comiterii faptei, precum și persoana inculpatei.

Având în vedere, atât situația de fapt, care nu este una care să prezinte un pericol ridicat pentru ordinea publică, cât și reținerea criteriilor de individualizare, a apreciat, că instanța poate aplica o pedeapsă orientată spre minimul prevăzut de lege.

În raport, cu criteriile expuse, o pedeapsă mai mică aplicată inculpatei, cu art. 81 din vechiul Cod penal, este suficientă pentru a da eficiență nevoilor reeducării și prevenției generale și răspunde în mod adecvat principiului proporționalității. Trebuia avut în vedere că, în raport, cu gravitatea concretă a infracțiunii comise și persoana inculpatei, aplicarea unei pedepse mai mici constituie un avertisment suficient de puternic pentru inculpată în vederea îndreptării acesteia.

Tot la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere scopul pe care îl îndeplinesc pedepsele și dispozițiile art. 74 din Codul penal, care prevăd că stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face, în raport, cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurarea și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol social creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Având în vedere, atât situația de fapt, care nu este una care să prezinte un pericol ridicat pentru ordinea publică, cât și reținerea circumstanțelor personale și criteriilor de individualizare, a apreciat că instanța poate aplica o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, prevăzută de art. 81 din vechiul Cod penal.

De asemenea, să se aibă în vedere că inculpata este căsătorită, este o persoană integrată social, are un loc de muncă.

Față de cele arătate, apelanta inculpată a solicitat desființarea sentinței primei instanțe și să se dispună condamnarea inculpatei C. la o pedeapsă, cu aplicarea dispozițiilor art. 81 din Codul penal privind suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Motivelor de apel formulate de apelanta inculpată C. i-au fost anexate, în susținerea celor afirmate, fotocopii ale unor acte medicale în circumstanțierea persoanei sale, precum și ale unor acte medicale ale mamei sale, din care rezultă că inculpată suferă de, iar mama sa de, aflate în vol. III, filele 102-107 dosarul instanței de apel.

II. La dosarul instanței de apel au fost depuse cereri de administrare de probe în apel de către apelanți, astfel:

a) cererea formulată de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție privind administrarea probelor în apel, aflată în vol. III, filele 174-175 dosarul instanței de apel:

Astfel, în temeiul dispozițiilor art. 420 alin. 3 și 5 din Codul de procedură penală coroborat cu art. 421 pct. 2 lit. a (teza readministrării declarațiilor) din Codul de procedură penală, respectiv art. 363 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, a solicitat **constatarea legalei constituiri a completului de judecată; respingerea ca rămasă fără obiect a cererilor incidentale pe această chestiune;**

În considerarea principiului continuității completului de judecată și implicit a nemijlocirii în administrarea probelor și în susținerea motivelor de apel, respectiv:

- **greșita achitare, în baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. c din Codul de Procedură Penală a inculpatului E. pentru infracțiunea de fals intelectual sub forma instigării, prev. de art. 25 rap. la art. 289 din Codul Penal 1969 cu aplicarea art. 5 din Codul penal;**

- **greșita individuaizare a pedepselor aplicate inculpaților E., H. și I..**

Să se dispună admiterea cererii, prin care a solicitat:

- **audierea inculpatului E. și a inculpatelor A. și K. sub beneficiul acordului acestora;**

- **audierea martorei U1..**

Teza probatorie

- **consumarea acțiunii de instigare la fals intelectual săvârșită de către inculpatul E.;**

- **caracterul nemijlocit și explicit al îndemnului făcut de inculpat asupra inculpatei A. prin prisma rezultatului ilicit penal urmărit;**

- **dovedirea faptului că inculpatul E. a cunoscut în mod nemijlocit modalitatea în care inculpata A. a dat curs instigării de a le menține în funcție pe cele două protejate;**

- **dovedirea faptului că esența îndemnului era ca cele două protejate să fie remunerate fără a-și îndeplini obligațiile ce decurgeau din contractele de muncă (prezența obligatorie, efectuarea activităților specifice fișei postului,**

respectiv întocmirea formelor obligatorii care să justifice remunerarea lor).

b) cererea formulată de apelanta intimată inculpată I., prin apărător, de formulare de probe, în temeiul art. 420 alin. 5 din Codul de procedură penală și art. 100 din Codul de procedură penală, aflată în vol. III, filele 80-81 dosarul instanței de apel:

1. În condițiile art. 374 alin. 7 din Codul de procedură penală a arătat că în faza de cercetare judecătorească a contestat toate probele administrate în cursul urmăririi penale, astfel încât în principiu a solicitat și în apel **readministrarea acestora în condiții de publicitate, contradictorialitate și oralitate.**

2. Apelanta, prin apărător a solicitat, în special, readministrarea probei cu următorii martori audiați în timpul urmăririi penale și a cercetării judecătorești la prima instanță, cu domiciliile cunoscute și aflate la dosar: **H3., B3., U1., D3., L3., I3..**

Teză probatorie:

O apărare a inculpatei I. cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu a fost aceea că nu a cunoscut, ca situație de fapt, situația inculpatelor C. și K., respectiv că acestea, deși angajate la D.G.A.S.P.C., nu și-au îndeplinit obligațiile de se prezenta la muncă, ci dimpotrivă își desfășurau activitatea la organizația P.....

Cu privire la această apărare instanța de fond a reținut următoarele (pag. 207):

„Raportat la probatoriul existent, este neverosimilă apărarea inculpatei potrivit căreia nu ar fi cunoscut situația celor două inculcate C. și K., în condițiile în care la nivelul Direcției Generale era de notorietate că cele două, deși angajate la D.G.A.S.P.C., își desfășurau activitatea la organizația P..... Or, în condițiile în care angajații Direcției cunoșteau acest fapt, nu se poate ca persoana care le avea în subordine să nu știe de acest lucru, cu atât mai mult cu cât persoanele audiate au învederat că inculpata avea cunoștință de situația celor două angajate.”

Față de aceste împrejurări, s-a apreciat că martorii ale căror declarații au fost reținute și interpretate de către instanța de fond în sensul cunoașterii de către inculpata I. a situației inculpatelor C. și K. trebuie audiați și în fața instanței de apel pentru lămurirea exactă a situației de fapt expuse.

3. În baza art. 420 alin. 4 din Codul de procedură penală a solicitat **ascultarea în apel a inculpatei I., solicitând audierea acesteia după administrarea probei cu martori.**

c) cererea formulată de apelantul intimat inculpat E., prin apărători de formulare de probe, în temeiul art. 420 alin. 5 raportat la art. 100 din Codul de procedură penală, aflată în vol. III, filele 131-133 dosarul instanței de apel:

- de readministrare a probei testimoniale constând în audierea martorilor:

-F3., cu domiciliul indicat, audiat la termenul de judecată din 28.11.2017;

- **G3.**, cu domiciliul indicat, audiat la termenul de judecată din 15.02.2018;

- **P3.**, cu domiciliul indicat, audiată la termenul de judecată din data de 15.02.2018;

- **Ș1.**, cu domiciliul indicat, audiată la termenul de judecată din 21.03.2018;

- **Z2.**, cu domiciliul indicat, audiată la termenul de judecată din 21.03.2018.

Reaudierea acestor martori este relevantă, în opinia apărării, pentru a se stabili dacă inculpatul E. i-a cerut inculpatei A. să le mențină în funcție la DGASPC pe coinculpatele C. și K., deși acestea își desfășurau activitatea la sediul P.... ..

Se apreciază, că prin reascultarea celor cinci martori se vor clarifica și împrejurările cărora instanța de fond le-a găsit o rezolvare inedită, prin întrebările de la pag.326 și 327 din sentință și care reprezintă, de fapt, cheia motivării soluției de condamnare a inculpatului E..

- „Or, dacă inculpata a susținut că a avut printre temele de discuții și pe cele referitoare la buget, confirmate de inculpatul E. care, după precizările sale, s-ar fi purtat doar în prezența martorei Z2. și secretarului județului, de ce nu ar fi credibilă susținerea inculpatei A. că ar fi discutat despre situația celor două angajate doar cu E.?”

- „Or, dacă cu inculpata K. a purtat o discuție într-un spațiu aglomerat, după ședința biroului permanent, legată de angajarea acesteia, de ce nu ar fi credibilă și susținerea inculpatei A. potrivit căreia ar fi avut o discuție pe holul de la ieșirea din sala de ședință a Consiliului Județean, Înainte de începerea conferinței de presă, referitoare la rezolvarea situației celor două angajate, C. și K.?”

Or, cei cinci martori au declarat, contrar susținerilor inculpatei A., că nu au discutat cu aceasta despre o pretinsă determinare din partea inculpatului E. la comiterea unei fapte penale.

Mai mult, readministrarea probei testimoniale la care am făcut referire este utilă și pentru a combate o altă susținere a instanței de fond, potrivit căreia „declarația cea mai sugestivă și relevantă” referitoare la persoana inculpatului E. aparține martorei N3., care a precizat că „E. era un fel de Dumnezeu, în sensul că toată lumea îl asculta, să nu îl supere.”

Totodată, pentru aceeași teză probatorie, s-a solicitat:

- **reaudierea inculpaților A., I., R3. și K.**, sub rezerva acestora de a se prevala de dreptul la tăcere.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în procesele penale, problematica administrării probelor trebuie analizată din perspectiva paragrafelor 2 și 3 ale art. 6, respectiv dreptul la un proces echitabil, din Convenția Europeană.

Doctrina a subliniat că, însăși preeminența dreptului nu poate fi concepută fără accesul la o justiție independentă și imparțială, ceea ce presupune garantarea dreptului la un proces echitabil. Dreptul la un proces echitabil consacrat de Convenția Europeană implică respectarea unui anumit număr de garanții, unele generale, care privesc toți justițiabilii și unele speciale, rezervate a priori persoanelor acuzate în sensul european al termenului, Curtea Europeană

reamintește că, în principiu, instanțelor naționale le revine sarcina de a aprecia probele pe care le-au obținut și relevanța celor pe care acuzații doresc să le prezinte (pct.65-69 din cauza *Previti împotriva Italiei* din 12 februarie 2013 - cererea nr. 1845/08, introdusă la 21 decembrie 2007, și pct. 68 din cauza *Barbera, Messegue și Jabardo împotriva Spaniei* din 6 decembrie 1988 - cererea nr. 10590/83).

A mai reținut Curtea Europeană că dispozițiile art. 6 §3 lit. d) le lasă instanțelor interne sarcina de a hotărî cu privire la utilitatea unei propuneri de probă cu martori (pct. 26 din cauza *Asch împotriva Austriei* din data de 26 aprilie 1991 - cererea nr. 12398/86).

Prin reaudierea martorilor și inculpaților menționați mai sus, apărarea dorește să dovedească două împrejurări esențiale, și anume:

- că inculpatul E. nu a determinat-o pe inculpata A. să-și încalce atribuțiile de serviciu, în legătură cu menținerea celor două coinculpate în funcție și că inculpatul E. nu era „*un fel Dumnezeu*”, așa încât solicităm admiterea cererii astfel cum am formulat-o.

Apelantul intimat inculpat E., prin apărători a mai depus o cerere de probe, la termenul de judecată de la 20 mai 2019, aflată în vol. IV, filele 167-168 din dosarul instanței de apel, întemeiată pe dispozițiile art. 420 alin. 5 din Codul de procedură penală, constând în:

- **emiterea unei adrese către Direcția Națională Anticorupție, Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție prin care să se solicite stadiul dosarului format prin disjungerea dispusă prin rechizitoriul nr. P/2014 din 15.07.2016 al aceleiași secții, pct.III, paragraful ultim (pag. 209).**

Prin acest punct s-a disjuns cauza față de A. pentru „*faptele care au făcut obiectul modalităților de sesizare menționate în prezentul rechizitoriu la punctele 1.1.1-1.1.5, altele decât cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată în prezent - sub aspectul infracțiunii prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000, rap. la art. 297 Cp.*”

Pentru stabilirea credibilității inculpatei A., apărarea inculpatului E. apreciază ca relevantă o astfel de adresă, știindu-se că în accepțiunea europeană, atâta timp cât pe baza unei declarații date fie de un **martor „stricto sensu”**, fie de un **coinculpat**, de un expert sau de o parte civilă se poate întemeia, **într-o măsură substanțială**, condamnarea celui acuzat de săvârșirea unei infracțiuni, **aceste declarații constituie mărturii în acuzare ce cad sub incidența garanțiilor prevăzute de art. 6 parag. 1 și parag. 3 Ut. d) din C.E.D.O.**

În jurisprudența C.E.D.O., s-a menționat că „*utilizarea declarațiilor făcute de martori în schimbul imunității sau a altor avantaje constituie un instrument important în lupta autorităților naționale împotriva criminalității grave. Cu toate acestea, utilizarea unor astfel de declarații poate pune sub semnul întrebării caracterul echitabil al procedurii împotriva acuzatului și este capabilă să ridice aspecte delicate deoarece, prin însăși natura lor, astfel de declarații sunt deschise manipulării și pot fi făcute doar pentru a obține avantajele oferite în schimb, sau pentru răzbunare personală. Caracterul uneori ambiguu al acestor afirmații și riscul ca o persoană să fie acuzată și judecată pe baza unor afirmații neconfirmate, care nu sunt neapărat dezinteresate, nu trebuie, prin urmare, să fie subestimate (cauza *Cornelis împotriva Țărilor de**

Jos, 2004, cauza Labita împotriva Italiei, GC, nr. 26772/95)" f a se vedea opinia separată a sentinței).

Or, față de multitudinea faptelor despre care se face vorbire în sesizările menționate la filele 5-16 din rechizitoriu, apărarea consideră că susținerile inculpatei A., cu privire la presupusa instigare exercitată de inculpatul E., se explică tocmai prin interesul acesteia de a obține o soluție de netrimitere în judecată în dosarul disjuns.

Mai mult, nesoluționarea dosarului disjuns crează în continuare posibilitatea manipulării declarațiilor inculpatei de către acuzare și obținerea, pe această cale, de probe în acuzarea inculpatului E.. Nesoluționarea cauzei respective într-o atât de lungă perioadă alterează fiabilitatea declarațiilor inculpatei A., asupra cărora planează presupunerea rezonabilă că au fost obținute în schimbul avantajelor oferite de acuzare, și anume netrimiterea în judecată pentru faptele sesizate din oficiu. Din această perspectivă, instanța de apel, atunci când se va pronunța asupra cauzei, va trebui să aibă la dosar și aceste date, utile și relevante pentru stabilirea adevărului, în condițiile în care aceasta presupune, în principal, o apreciere a declarațiilor date de inculpații A. și E.. Un astfel de demers obligă, așadar, la un examen de credibilitate a celor doi, cererea apărării fiind făcută tocmai în acest sens.

„Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în procesele penale, problematica administrării probelor trebuie analizată din perspectiva paragrafelor 2 și 3 ale art. 6, respectiv dreptul la un proces echitabil, din Convenția Europeană.

Doctrina a subliniat că însăși preeminența dreptului nu poate fi concepută fără accesul la o justiție independentă și imparțială, ceea ce presupune garantarea dreptului la un proces echitabil. Dreptul la un proces echitabil consacrat de Convenția Europeană implică respectarea unui anumit număr de garanții, unele generale, care privesc toți justițiabilii, și unele speciale, rezervate a priori persoanelor acuzate în sensul european al termenului, Curtea Europeană reamintește că, în principiu, instanțelor naționale le revine sarcina de a aprecia probele pe care le-au obținut și relevanța celor pe care acuzații doresc să le prezinte (pct.65-69 din cauza Previti împotriva Italiei din 12 februarie 2013, - cererea nr. 1845/08, introdusă la 21 decembrie 2007, și pct. 68 din cauza Barbera, Messegue și Jabardo împotriva Spaniei din 6 decembrie 1988, - cererea nr.10590/83).

A mai reținut Curtea Europeană ca dispozițiile art. 6§3 lit. d) le lasă instanțelor interne sarcina de a hotărî cu privire la utilitatea unei propuneri de probă cu martori (pct. 26 din cauza Asch împotriva Austriei din data de 26 aprilie 1991, - cererea nr. 12398/86)" (a se vedea încheierea din 11.10.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, pronunțată în dosarul nr. 280/54/2016).

De asemenea, în situația emiterii unei soluții, solicităm Parchetului să o comunice in extenso.

d) Apelanta inculpată A., prin apărător a susținut oral, la termenul de judecată de la 18 februarie 2019, în apel, potrivit încheierii de ședință de la acel termen, (vol.III. fila 180 verso dosarul instanței de apel), că în motivele scrise de

apel a criticat și netemeinicia hotărârii de fond, respectiv împrejurarea că inculpata A. abia în vara anului 2008 a avut știință despre faptul că C. și K. nu veneau la serviciu. În privința acestei chestiuni, apărătorul a solicitat **reaudierea martorei U1.**, care în perioada de referință era director al biroului resurse umane și care i-a relatat inculpatei despre împrejurarea că cele două persoane indicate mai sus nu se prezentau la serviciu.

Apărătorul a apreciat că această situație de fapt trebuie lămurită de instanța de apel, în condițiile în care prima instanță, prin hotărârea pronunțată, consacră sau preia în totalitate situația de fapt din rechizitoriu și preia faptul că A. este cumva autoarea săvârșirii unei infracțiuni continuate încă din perioada anului 2006. Însă, pentru perioada 2006-2008 nici instanța de fond și nici organele de urmărire penală nu au produs dovezi în sensul celor reținute, astfel că reaudierea martorei U1. este utilă cauzei cu privire la cele susținute mai sus.

e) Apărătorii apelanților inculpați B., C., D., F., G. și H., având, pe rând cuvântul la termenul de judecată de la 18 februarie 2019, în apel, au precizat că nu solicită probatorii în apel. (încheierea de ședință de la termenul menționat, vol. III, fila 180 verso dosarul instanței de apel).

III. Cereri de schimbare a încadrărilor juridice pentru care au fost trimiși în judecată o parte dintre inculpați, formulate în apel, astfel:

a) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a formulat cerere de schimbare a încadrării juridice, aflată în vol. IV, filele 16-30 dosarul instanței de apel, arătând că:

I. Prin rechizitorul nr. P/2014 au fost trimiși în judecată 11 inculpați între care și:

1. H. pentru săvârșirea infracțiunii de:

-abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal.

În fapt, s-a reținut, că aceasta în perioada **29.07.2005 - 28.08.2005, 21.09.2005 - 06.07.2006**, în calitate de *director executiv* al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului și în perioada **27.12.2010 - 01.06.2012**, în calitate de *director executiv adjunct economic* al D.G.A.S.P.C., prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu:

- deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada 29.07.2005 - 06.07.2006), respectiv inspector în cadrul Serviciului administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare (în perioada 27.12.2010-01.06.2012), (în baza contractului individual de muncă nr.389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 21.931 lei (5.617 lei pentru perioada 29.07.2005 - 06.07.2006, respectiv 16.314 lei pentru

perioada 27.12.2010 - 01.06.2012), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;

- deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 460 lei (pentru perioada 22.05.2006 - 06.07.2006), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

2. I. pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- **abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit**, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal și

- **fals intelectual** prev. de art. 289 din Codul penal, cu aplicarea art. 33 lit. a din Codul penal din 1969.

În fapt, s-a reținut că inculpata I. în perioada **01.06.2012-31.12.2013**, în calitate de *director executiv adjunct* al DGASPC, **prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu**, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de educator în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului,

- **a vizat fișa cu atribuțiile de serviciu** nr. 253/02.07.2012 a inculpatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani;

- **a contrasemnat raportul de evaluare** a performanțelor profesionale a inculpatei C., (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive ;

- **a aprobat referatele** înregistrate sub nr.l 19 din 04.06.2013 și respectiv nr.321 din 11.09.2012, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către inculpata C.;

- **nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C.**, având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, **fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite**, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

3. E. pentru săvârșirea infracțiunilor de:

- **instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut**

pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art. 25 din vechiul Cod penal rap. la art.13² Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1969 și

- **instigare la fals intelectual** prev. de art. 25 din Codul penal rap. la art.289 din Codul penal din 1969, **cu** aplicarea art. 33 lit. a din Codul penal din 1969.

În fapt, s-a reținut că inculpatul **E.** în perioada **07.07.2006-18.12.2012**, în calitate de *președinte* al Consiliului Județean, respectiv de *președinte* al Organizației Județene P.... .., cu intenție:

- **a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze** și să fie remunerată în cadrul DGASPC, instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar în fapt să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P.... ..;

- **a contribuit, prin influența pe care o avea** în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P.... .., **ca inculpatele C. și K. să fie menținute în funcție**, în calitate de angajate la DGASPC

- **a determinat-o pe inculpata A., director executiv al DGASPC, să își încalce atribuțiile de serviciu, constând în menținerea în funcție**, în calitate de angajate la DGASPC, a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P.... .., **fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite**, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006 - 18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Prin Sentința penală 377/21.06.2018:

- inculpata **H.** a fost condamnată la 3 ani închisoare cu suspendare sub supraveghere pe un termen de încercare de 5 ani. Opinia separată a fost doar, în sensul reținerii circumstanței atenuante prevăzute de art. 74 alin. 2 din Codul penal din 1969;

- inculpata **I.** a fost condamnată la pedeapsa de 3 ani pentru abuz în serviciu și 1 an pentru fals intelectual, pedeapsa rezultantă fiind de 3 ani cu suspendare sub supraveghere pe un termen de încercare de 5 ani. Opinia separată a fost în sensul achitării în temeiul art. 16 lit. b teza I din Codul de procedură penală, iar

- inculpatul **E.** a fost condamnat la 3 ani și 6 luni închisoare pentru instigare la abuz în serviciu (cu majoritate) și achitat pentru instigare la fals intelectual (cu unanimitate). A existat și opinie separată, în sensul achitării inculpatului în temeiul art. 16 lit. c din Codul de procedură penală.

Cerere de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal în formă continuă săvârșită de inculpata H. în perioadele 29.07.2005 - 28.08.2005. 21.09.2005 - 06.07.2006 si 27.12.2010-01.06.2012 în abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine

ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² Legea nr. 78/2000 rap. la art.248 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 adică în formă continuă continuată cu 3 acte materiale corespunzătoare celor 3 perioade de timp în care inculpata a fost director general și respectiv director general adjunct economic.

Procurorul a precizat încă de la început că această nouă încadrare nu schimbă cu nimic starea de fapt reținută în sarcina inculpatei, cunoscută de aceasta încă din faza de urmărire penală și menținută pe tot parcursul procesului penal.

Pentru a reține această din urmă formă a infracțiunii a menționat că inițial în sarcina inculpatei prin *ordonanța din data de 15.03.2016* s-a reținut săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit* în formă *continuată* vizând perioada 27.12.2010 - 01.06.2012 raportat la situația inculpatei C. (pct. IV-f 31-32).

Prin *ordonanța din data de 01.04.2016* s-a dispus *extinderea urmăririi penale* cu privire la *alte acte materiale* cu privire la inculpata C., respectiv pentru perioada 29.07.2005 - 06.07.2006, precum și **cu** privire la inculpata K., respectiv perioada 22.05.2006 - 06.07.2006 (pct. 1 A și B - f. 42-43).

Prin *ordonanța din data de 03.06.2016* s-a dispus *schimbarea încadrării juridice* din infracțiunea de *abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit* în formă **continuată**, în aceeași infracțiuni **în formă continuă**.

Iar prin *ordonanța din data de 06.06.2016* s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpata H. cu privire la *abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit* **în formă continuă** vizând perioadele **29.07.2005 - 28.08.2005, 21.09.2005 - 06.07.2006 și 27.12.2010 - 01.06.2012**.

Astfel, se poate observa că aceștia i se impută săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit* constând în *menținerea* celor două angajate a D.G.A.S.P.C. în funcții, prin faptul că în aceste perioade *nu a întreprins niciun demers* pentru sancționarea lor.

Infracțiunea *continuă* este acea infracțiune a cărei acțiune sau inacțiune se prelungește în timp în mod natural, după momentul consumării *până la intervenția unei noi manifestări de voință* și poate fi comisă prin omisiune, așa cum s-a întâmplat în situația de față. Infracțiunea *continuă* poate fi de două feluri: permanentă și succesivă.

Infracțiunea *continuă permanentă* presupune, prin natura sa, existența unei desfășurări fără întreruperi a actului de executare, în timp ce infracțiunea *continuă succesivă* presupune întreruperi firești ale actului de executare care nu afectează însă unicitatea infracțiunii.

Din modul de desfășurare a infracțiunii de *abuz în serviciu*, respectiv prin faptul că în toată această perioadă inculpata *nu a întreprins niciun demers* pentru sancționarea celor două angajate, care nu veneau la serviciu rezultă situația infracțiunii *continue permanentă*.

Infracțiunea *continuată* este acea infracțiune care presupune săvârșirea de către aceeași persoană, la diverse intervale de timp, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a unei acțiuni sau inacțiuni care prezintă fiecare în parte conținutul aceleiași infracțiuni.

Analizând situația de fapt imputată inculpatei **H.** se poate observa că perioadele infracționale pentru care s-a dispus inculparea și trimiterea în judecată coincid, cum este firesc, cu perioadele în care inculpata a deținut funcții de conducere în cadrul D.G.A.S.P.C. și avea atribuțiile legate de constatare a abaterilor disciplinare și sancționare a celor două angajate.

În primele două perioade aceasta era *director executiv* al Direcției, iar în cea de-a treia era *director executiv adjunct economic*.

Se mai poate observa că în perioada de întrerupere dintre primele două perioade lipsesc 21 de zile, perioadă în care funcția de director executiv a exercitat-o inculpatul G. fiind delegat prin Hotărârea Consiliului Județean nr. 95 din 29 august 2005.

Prin urmare, față de modalitatea de comitere a faptei de abuz în serviciu în formă *continuă* se poate observa că *întreruperea* acestei continuități s-a datorat unor *cauze exterioare* voinței inculpatei H. (respectiv perioade în care nu i s-au mai atribuit funcții și/sau atribuții de șef executiv), dar rezoluția infracțională a acesteia a fost una singură, aceea de a le menține pe inc. C. și K. în funcțiile pe care le aveau, în virtutea "protecției" de care se bucurau acestea din partea președintelui Consiliului Județean

Din probele administrate, nu rezultă că inculpata a luat de fiecare dată o nouă rezoluție infracțională, când a ajuns iarăși în funcții de conducere, ci doar că și-a păstrat atitudinea pasivă față de obligația legală de a acționa în calitate de angajator și a întreprinde demersurile necesare pentru sancționarea celor două angajate.

Pentru aceste motive, procurorul a considerat că încadrarea corectă a faptei este *abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit în formă continuă continuată cu 3 acte materiale corespunzătoare perioadelor în care a avut funcții/atribuții de conducere* (29.07.2005 - 28.08.2005, 21.09.2005 - 06.07.2006 și 27.12.2010 - 01.06.2012) prevăzută de art. 13² Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 (3 a.m.) și art. 5 din Codul penal.

III. Cerere de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de fals intelectual în formă *continuă* prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 în fals intelectual în formă *continuată* și reținerea încadrării corecte raportat la legea veche ca lege penală mai favorabilă, respectiv art. 17 lit. c din Legea 78 din 2000 rap la art. 289 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969, în ceea ce o privește pe inculpata I..

De asemenea, procurorul a precizat că *această nouă încadrare nu schimbă cu nimic starea de fapt reținută în sarcina inculpatei, cunoscută de aceasta încă din faza de urmărire penală și menținută pe tot parcursul procesului penal.*

Astfel, se poate observa că aceștia i se impută săvârșirea infracțiunii de *fals intelectual*, constând în aceea că în perioada **01.06.2012-31.12.2013**, în calitate de *director executiv adjunct* al D.G.A.S.P.C., prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al D.G.A.S.P.C. în funcția de educator în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului:

- a vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012 a inculpatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani;

- a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive;

- a aprobat referatele înregistrate sub nr. 119 din 04.06.2013 și respectiv nr. 321 din 11.09.2012, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către inculpata C.;

Încă de la momentul extinderii urmăririi penale cu privire la inculpata I. prin *ordonanța din data de 15.03.2016* s-a reținut săvârșirea infracțiunii de *fals intelectual* în formă *continuată* vizând perioada 01.06.2012 - 31.12.2013 raportat la situația inculpatei C. (pct. V - f. 32-33).

Prin *ordonanța din data de 03.06.2016* s-a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de *fals intelectual* în formă **continuată**, în aceeași *infracțiune în formă continuă*.

Iar prin *ordonanța din data de 06.06.2016* s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpata I. cu privire la *săvârșirea infracțiunii de fals intelectual în formă continuă* vizând perioada **01.06.2012-31.12.2013**.

Infracțiunea *continuă* este acea infracțiune a cărei acțiune sau inacțiune se prelungește în timp în mod natural, după momentul consumării până la intervenția

unei noi manifestări de voință și poate fi comisă prin omisiune, așa cum s-a întâmplat în situația de față.

Infracțiunea *continuată* este acea infracțiune care presupune săvârșirea de către aceeași persoană, la diverse intervale de timp, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a unei acțiuni sau inacțiuni care prezintă fiecare în parte conținutul aceleiași infracțiuni.

Potrivit art. 289 din Codul penal 1969, infracțiunea de fals intelectual constă în "falsificarea unui înscris oficial, cu prilejul întocmirii acestuia de către un funcționar sau un alt salariat aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a însera unele date sau împrejurări".

Potrivit art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 "*falsul și uzul de fals săvârșite în scopul de a ascunde comiterea uneia dintre infracțiunile prevăzute în*

secțiunile a 2-a și a 3-a sau săvârșite în realizarea scopului urmărit printr-o asemenea infracțiune ".

Având în vedere modalitățile concrete de comitere a infracțiunii respectiv *"atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări"* aceasta nu ar putea prin natura ei să fie o infracțiune continuă.

În schimb, având în vedere că inculpata a vizat, a contrasemnat și a avizat diverse acte în baza *aceleiași rezoluții infracționale*, acte care necesitau semnătura acesteia și presupuneau în aceleași timp însușirea conținutului prin semnare, fapta s-a săvârșit în formă continuată.

Întrucât legea penală mai favorabilă a fost apreciată ca fiind legea veche în încadrarea juridică trebuia reținut și *art. 17 lit. c din Legea nr. 78/2000* având în vedere că falsul intelectual s-a comis în legătură cu o faptă de corupție din secțiunea a 3-a a legii sus menționate.

Pentru aceleași argumente pe care le-a avut și instanța de fond în vedere atunci când a stabilit legea penală mai favorabilă, procurorul a apreciat că și în situația reținerii încadrării corecte tot legea veche rămâne lege penală mai favorabilă, forma calificată a falsului intelectual, majorând doar maximul pedepsei cu 2 ani.

Prin urmare, încadrarea corectă este fals intelectual în formă continuată, prevăzută de **art. 17 lit. c din Legea 78 din 2000 rap la art. 289 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal și cu aplicarea art. 5 din Codul penal.**

IV. Cerere de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de instigare la fals intelectual în formă continuă prevăzută de art. 25 din Codul penal rap. la art. 289 din Codul penal din 1969 în instigare la fals intelectual în formă continuată cu reținerea încadrării corecte raportat la legea veche ca lege penală mai favorabilă respectiv art. 25 din Codul penal rap. la art. 17 lit. c din Legea 78/2000 rap la art. 289 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal din 1969, în ceea ce îl privește pe inculpatul E..

Așa cum am precizat și la punctul I. în sarcina inculpatului s-a reținut că în perioada **07.07.2006-18.12.2012**, în calitate de *președinte* al Consiliului Județean, respectiv de *președinte* al Organizației Județene P.... ..., cu intenție:

- **a determinat-o pe inculpata K. să se angajeze** și să fie remunerată în cadrul D.G.A.S.P.C. instituție aflată în subordinea Consiliului Județean, dar în fapt să își desfășoare activitatea în continuare la sediul Organizației Județene P.... ..;

- **a contribuit, prin influența pe care o avea** în calitate de președinte al Consiliului Județean, respectiv de președinte al Organizației Județene P..... ..., **ca inculpatele C. și K. să fie menținute în funcție**, în calitate de angajate la DGASPC;

- **a determinat-o pe inculpata A., director executiv al DGASPC, să își încalce atribuțiile de serviciu** constând în menținerea în funcție, în calitate

de angajate la DGASPC, a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației Județene P....., fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006-18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Nici în cazul inculpatului E. *nouă încadrare nu schimbă cu nimic starea de fapt reținută în sarcina acestuia, situație de fapt cunoscută de acesta încă din faza de urmărire penală și menținută pe tot parcursul procesului penal.*

Pentru a reține această din urmă formă a infracțiunii menționez că inițial în sarcina inculpatului prin *ordonanța din data de 01.04.2016* s-a dispus extinderea urmăririi penale *in personam* cu privire la săvârșirea infracțiunii de *instigare la fals intelectual în formă continuată* (pct. 3 - f. 44-45).

Prin ordonanța din data de 03.06.2016 s-a dispus extinderea urmăririi penale și cu privire la alte acte materiale ale infracțiunii de *instigare la fals intelectual* și ulterior schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de *instigare la fals intelectual în formă continuată*, în aceeași infracțiuni *în formă continuă*.

Iar prin ordonanța din data de 06.06.2016 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul E. cu privire la *infracțiunea de instigare la fals intelectual în formă continuă* vizând perioada **07.07.2006-18.12.2012**.

Având în vedere aspectele teoretice menționate mai sus cu privire la infracțiunea de fals intelectual, la forma calificată a acesteia, la legea penală mai favorabilă și raportat la modalitatea în care autoarea A. a comis fapta de autorat la fals intelectual consider că încadrarea corectă este instigare la fals intelectual în formă *continuată*, prevăzută de **art. 25 din Codul penal rap. la art. 17 lit. c din Legea 78/2000 rap la art. 289 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și art. 5 din Codul penal.**

Pentru aceste motive, în temeiul art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală a solicitat schimbarea încadrării juridice cu privire la:

1. inc. **H.** din abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit în **formă continuă în** abuz în serviciu *dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit în formă continuă continuată* prevăzută de art. 13² Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 (3 a.m.) și art. 5 din Codul penal;

2. inc. **I.** din fals intelectual în formă *continuă* prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 **în** fals intelectual în formă *continuată* prevăzută de art. 17 lit. c din Legea 78/2000 rap la art. 289 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal și

3. inc. **E.** din instigare la fals intelectual în formă *continuă* prevăzută de art. 25 din Codul penal rap. la art. 289 din Codul penal din 1969 **în** instigare la fals intelectual în formă *continuată* prevăzută de art. 25 din Codul penal rap. art. 17 lit. c din Legea 78/2000 rap la art. 289 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

b) cerere de schimbare a încadrării juridice formulată de apelanta inculpată A., prin apărător, aflată în vol. IV, filele 179-183 dosarul instanței de apel în ceea ce privește fapta pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit prev. de art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal și fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul cod penal, ambele cu aplic. art. 33 alin. 1 lit. a) din vechiul Cod penal în abuz în serviciu prev. de art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 rap la art. 248 din Codul penal, cu aplic. art. 5 din Codul penal.

Așa cum s-a statuat prin decizie de către Curtea Constituțională, instanța, chiar și cea de apel, pentru a da posibilitatea inculpatului să fie informat cu privire la încadrarea juridică a faptei pentru care este judecat, trebuie să se pronunțe asupra cererii de schimbare a încadrării juridice printr-o hotărâre judecătorească interlocutorie.

Ca atare, instanța de apel trebuie să aibă în vedere următoarele: Prin rechizitoriul din 15 iulie 2016 dat în dosarul nr. P/2014 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei A. pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal și fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul cod penal, ambele cu aplic. art. 33 alin. 1 lit. a) din vechiul Cod penal.

În fapt, s-a reținut că fapta inculpatei constând în aceea că, în perioada 7 iulie 2006 - 31 decembrie 2013, în calitate de director executiv al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu:

I. deși cunoștea faptul că inculpata **K.**, angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, referent III, respectiv II în cadrul Serviciului Secretariat, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului în perioada 07.07.2006 - 06.12.2010:

1. a aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008 (fișă întocmită și semnată de F.) în care se atestă în mod nereal perioada 2008 ca fiind lucrată, iar activitatea angajatei fiind evaluată ca pozitivă;

2. a emis și semnat dispoziția nr. 1260 din 21.12.2009 prin care a dispus promovarea acesteia din funcția de referent III la treapta referent II, în cadrul Serviciului Secretariat, cu consecința creșterii salariului la suma de lei lunar, la care se adaugă sporul de vechime și alte sporuri;

3. nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 32.305 lei și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

II. deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, referent III, respectiv II în cadrul Serviciului Secretariat, inspector de specialitate II în cadrul Serviciului Secretariat, inspector de specialitate II în cadrul Serviciului administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare și educator în cadrul Complexului de servicii destinate copilului și familiei - Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului în perioada 07.07.2006 - 31.12.2013:

1.a semnat și a aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2007 în condițiile în care rubricile referitoare privitoare la data, funcția, numele, prenumele, semnătura șefului ierarhic care a întocmit-o și semnătura angajatului pentru luare la cunoștință a evaluării, nu erau completate;

2.a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008, certificând prin semnătura aplicată pe înscrisul respectiv că activitatea angajatului evaluat a fost bună;

3.a emis și semnat dispoziția nr. 567 din 09.07.2009 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți în cadrul Serviciului Secretariat, aprobând totodată și fișa cu atribuțiuni de serviciu în funcția de referent în cadrul serviciului respectiv;

4.a emis și semnat dispoziția nr.1291 din 01.11.2010, prin care s-a dispus în mod nelegal promovarea acesteia în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5, în cadrul Serviciului Secretariat, **cu consecința majorării drepturilor sa la riale de la lei lunar la lei lunar la care se adaugă sporuri în cuantum de lei și lei lunar;**

5.a emis dispoziția nr. 1695 din 27.12.2010, prin care a dispus în mod nelegal mutarea acesteia din cadrul Serviciului secretariat în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare, **cu consecința modificării drepturilor salariale;**

6.a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2010 - 31 decembrie 2010 (întocmit de D.), **în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;**

7.a semnat actul adițional nr. 1 din 01.09.2011 la contractul individual de muncă nr. 389/20.07.2005, prin care a dispus mutarea acesteia în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic și aprovizionare;

8.a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2011 -31 decembrie 2011 (întocmit de D.), **în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;**

9.a emis dispoziția nr. 1137/31.05.2012 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din funcția de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, patrimoniu, tehnic, aprovizionare, în funcția de educator în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei - Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, *cu consecința creșterii salariate a acesteia la suma de lei lunar, la care se adaugă sporuri;*

10.a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013 (întocmit de B.), *în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei;*

4. nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariate în cuantum de 702.517 lei și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

III. A determinat pe inculpații C., K., U1. și B. să semneze condicile de prezență, rapoartele de evaluare și înscrisurile privitoare la activitățile desfășurate în cadrul DGASPC de către inculpatele C. și K., în condițiile în care cunoștea că acestea nu s-au prezentat la serviciu și nu au lucrat efectiv în perioadele menționate.

Asa cum s-a arătat în mod constant în doctrina de drept substanțial penal trebuie deosebită modalitatea *întocmirii înscrisului la cerere*, de modalitatea întocmirii unui înscris **din oficiu** în soluționarea unei situații privind starea de fapt care face obiectul constatării înscrisurilor.

În această din urmă modalitate (a soluționării unei situații privind starea de fapt) trebuie să se facă deosebire între *întocmirea înscrisului oficial* și **actul de rezolvare (rezoluție, dispoziție dată)** care a precedat și a determinat întocmirea înscrisului; falsul intelectual privește întocmirea înscrisului **nu și rezolvarea care îi precede. Dacă alterarea adevărului decurge din rezolvare atunci va exista infracțiunea de abuz în serviciu.**

Asa cum se constată din descrierea faptelor inculpatei A., aceasta în calitate de director executiv al DGASPC i se impută nu acte de întocmire, ci de rezolvare, respectiv **a aprobat acte întocmite de alți funcționari, a emis dispoziții prin care a soluționat situații de fapt (dispozițiile de mutare).**

Ca atare, în mod evident faptele descrise în actul de sesizare ca fiind săvârșite de inculpați se circumscriu în mod exclusiv infracțiunii de abuz în serviciu și nu a două infracțiuni, cea de abuz în serviciu și cea de fals intelectual.

C) cerere de schimbare a încadrării juridice formulată de apelanta intimată inculpată I. prin apărător, aflată în vol. IV, filele 169-176 prin care a solicitat:

1. Punerea în discuția contradictorie a părților schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care inculpați a fost trimisă în judecată din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori

pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 248 din vechiul Cod penal și **infrațiunea de fals intelectual**, prevăzută de art. 289 vechiul Cod penal, **săvârșite în concursul real** prevăzută de art. 33 lit. a) din vechiul Cod penal în

Infrațiunea de neglijență în serviciu, prevăzută de art. 249 din vechiul Cod penal și **infrațiunea de fals intelectual**, prevăzută de art. 249 din vechiul Cod penal, cu reținerea **concursului real** prevăzută de art. 33 lit a) din vechiul Cod penal.

2.Pronunțarea asupra cererii de schimbare a încadrării juridice printr-o încheiere care nu soluționează fondul cauzei.

3.Pronunțarea asupra prezentei cereri de schimbare a încadrării juridice o dată cu pronunțarea asupra cererii de schimbare a încadrării juridice formulată de Ministerul Public - Direcția Națională Anticorupție la data de 18.03.2019.

În motivarea acestei cereri apelanta intimată inculpată, prin apărător a arătat că, *în fapt*, inculpata I. a fost trimisă în judecată prin Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție nr. P/2014 din 15 iulie 2016, pentru săvârșirea infracțiunii de **abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit**, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 248 din vechiul Cod penal și **infrațiunea de fals intelectual**, prevăzută de art. 289 vechiul Cod penal, **săvârșite în concursul real** prevăzută de art. 33 lit. a) din vechiul Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Fapta concretă reținută în sarcina inculpatei I., prin rechizitoriu și prin încheierea de începere a judecății dată de judecătorul de cameră preliminară, constă în aceea că (*pag. 62, pct. III. 5 Rechizitoriu*):

- **în perioada 01.06.2012-31.12.2013**, în calitate de director executiv adjunct al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC în funcția de educator în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului,

- a vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012 a inculpatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani;

- a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C. (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive;

- a aprobat referatele înregistrate sub nr. 119 din 04.06.2013 și respectiv nr. 321 din 11.09.2012, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către inculpată;

- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură

să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

În cauză **nu s-a reținut săvârșirea concursului ideal** prevăzut de art. 33 lit. b) din vechiul Cod penal, considerându-se astfel **că există mai multe acțiuni sau inacțiuni care, fiecare în parte, întrunesc conținutul constituiv al unor infracțiuni aflate în concurs real.**

Potrivit art. 38 alin.1 Cod penal, există concurs real de infracțiuni **când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, prin acțiuni sau inacțiuni distincte**, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna din ele. Există concurs real de infracțiuni și atunci când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni.

Prin încadrare juridică se înțelege operațiunea efectuată de organele de urmărire penală și instanța de judecată prin care se stabilește concordanța deplină între fapta concretă săvârșită de inculpat și norma penală specială care incriminează acea fapta, precum și, în raport, cu dispozițiile penale generale aplicabile faptei comise. Încadrarea juridică corectă are importanță deosebită, deoarece se asigură desfășurarea în limitele legii a represiunii penale și constituie o garanție a respectării drepturilor legitime ale persoanelor. Greșita încadrare juridică aduce atingeri grave intereselor persoanelor, justiției penale.

În cauză, încadrarea juridică este evident greșită, atât timp cât pentru aceleași acțiuni și inacțiuni se reține pretinsa realizare a conținutului constituiv a două infracțiuni **distincte**, săvârșite în concurs real iar nu ideal. O acțiune sau inacțiune săvârșită de o persoană nu poate duce la o dublă calificare juridică a faptei săvârșite, pentru că ar fi o dublă incriminare și o tragere la răspundere penală de două ori pentru una și aceeași faptă, ceea ce este inadmisibil.

Încadrarea juridică a faptei în norma de incriminare presupune, în principal, identificarea normei penale speciale care incriminează fapta săvârșită și o definește ca infracțiune.

Aspectul încadrării juridice a faptei, reținute în rechizitoriu în sarcina inculpatului, este esențială în ceea ce privește respectarea dreptului la apărare, pentru că inculpatul trebuie să cunoască, în raport, cu ce fapte sau acte materiale, trebuie să-și pregătească apărarea și, chiar dacă nerespectarea acestor dispoziții legale nu ar fi fost prevăzute sub sancțiunea nulității absolute, invocarea unei vătămări legitime în termenul prevăzut de lege, conduce automat la sancționarea activității de urmărire penală efectuată cu încălcarea acestor norme.

De altfel, această distincție este analizată și în cuprinsul Deciziei nr. 599 din 21 octombrie 2014, paragrafele 33-34, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, atunci când Curtea Constituțională a reținut că noțiunea de „*acuzatie în materie penală*” trebuie înțeleasă în sensul Convenției și poate fi definită drept „*notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale*”, definiție care depinde, de asemenea, de existența sau absența unor „*repercusiuni importante asupra situației (suspectului)*” (a se vedea Hotărârea din 27 februarie 1980, pronunțată în Cauza Deweer împotriva Belgiei, paragraful 46; Hotărârea din 15 iulie 1982, pronunțată în Cauza Eckle împotriva

Germaniei, paragraful 73.). în acest sens, Curtea a reținut că actualul Cod de procedură penală consacră trei modalități de acuzație în materie penală, reglementate de **art. 307 -referitor la aducerea la cunoștință a calității de suspect**, de **art. 309 - referitor la punerea în mișcare a acțiunii penale și la aducerea la cunoștință a calității de inculpat și de art. 327 lit. a) - referitor la rezolvarea cauzelor prin emiterea rechizitoriului și sesizarea instanței de judecată.**

În sarcina inculpatei **I.** s-a reținut săvârșirea, ca situație de fapt, a 4 acte materiale distincte, din care 2 constituie acte comise iar unul un act omisiv:

1. **a vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012** a inculpatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani;

2. **a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor**

3. **profesionale** a inculpatei C., (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), **pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013**, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, *în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive;*

4. **a aprobat referatele înregistrate sub nr.119 din 04.06.2013 și respectiv nr. 321 din 11.09.2012**, *în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către inculpata C.;*

5. **nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C.**, având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Primele 3 acte materiale, reprezentând acte de falsificare a unor înscrisuri oficiale cu prilejul întocmirii acestora prin atestarea unor împrejurări necorespunzătoare adevărului, respectiv conținând mențiuni fictive, este evident că nu pot întruni decât elementul constitutiv al unei **infracțiuni de fals intelectual**, prevăzută de art. 321 Cod penal (art. 289 vechiul Cod penal).

Aceleași acte materiale nu pot fi reținute ca, reprezentând în același timp și realizarea elementului material al conținutului constituiv al altei infracțiuni, respectiv a unei infracțiuni de abuz în serviciu. Infracțiunea de fals intelectual nu se absoarbe niciodată în infracțiunea de abuz în serviciu, având în vedere caracterul general al acesteia din urmă, **dar în același timp nici nu se poate reține o dublă calificare juridică a unuia și aceluași act material**, respectiv ca realizând atât infracțiunea de fals intelectual cât și pe cea de abuz în serviciu.

Ultimul act material, neîntreprinderea nici unui demers pentru sancționarea inculpatei C., poate constitui teoretic conținutul constituiv al unei infracțiuni de abuz în serviciu fiind vorba, în viziunea acuzării, de neîndeplinirea unui act de către funcționarul public prin care se crează o pagubă.

Încadrarea juridică exactă a acestei fapte este însă condiționată de reținerea formei de vinovăție cu care aceasta fost săvârșită.

Potrivit art. 16 alin. 6 Cod penal, fapta constând într-o acțiune sau inacțiune constituie infracțiune când este săvârșită cu intenție. Fapta comisă din culpă constituie infracțiune numai când legea o prevede în mod expres.

Or, săvârșirea unui abuz în serviciu din culpă este incriminată drept infracțiune distinctă, cu un grad de pericol social mai mic, respectiv infracțiunea de neglijență în serviciu.

Potrivit art. 298 Cod penal (art. 249 Cod penal 1969), *"Încălcarea din culpă de către un funcționar public a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă prin aceasta se cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă"*.

În situația în care din analiza materialului probator rezultă încălcarea de către funcționarul public a unei îndatoriri de serviciu cuprinsă în acte normative primare fără intenție directă sau indirectă, ci doar din culpă, instanța urmează să rețină neîntreținerea conținutului constituiv al infracțiunii de abuz în serviciu, care se săvârșește numai cu intenție, și să analizeze eventuala întrunire a elementelor constituive ale infracțiunii de neglijență în serviciu.

Or, în cauza concretă, probele administrate până în prezent nu demonstrează dincolo de orice îndoială intenția inculpatei I. în ceea ce privește întreprinderea unor demersuri pentru sancționarea inculpatei C., neexistând nicio probă directă sau indirectă, în sensul, că aceasta avea cunoștință de situația acestei inculpate, respectiv că nu se prezenta la serviciu, deși figura angajată la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului și nu presta activitățile la care era obligată prin contractul de muncă.

În concluzie a solicitat punerea în discuția contradictorie a părților a schimbării încadrării juridice a faptelor pentru care inculpata a fost trimisă în judecată din infracțiunea de **abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit**, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 248 din vechiul Cod penal și **infracțiunea de fals intelectual**, prevăzută de art. 289 vechiul Cod penal, **săvârșite în concursul real** prevăzut de art. 33 lit. a) din vechiul Cod penal

în

Infracțiunea de neglijență în serviciu, prevăzută de art. 249 din vechiul Cod penal (*ultimul act material*) și **infracțiunea de fals intelectual (primele 3 acte materiale)**, prevăzută de art. 249 din vechiul Cod penal, cu reținerea **concursului real** prevăzut de art. 33 lit a) din vechiul Cod penal.

IV. Alte cereri formulate de apelanții inculpați în apel:

a) cerere formulată de apelanta intimată inculpată I., prin apărător, aflată în vol. I, filele 186-189 dosarul instanței de apel, întemeiată pe dispozițiile art. 83 lit. d), art. 92 alin. 7, art. 351 alin. 2 raportat la art. 281 alin. 1 lit. a) și art. 354 alin. 1 din Codul de procedură penală, **având ca obiect excepția privind nelegala compunere a completului de judecată prin care a solicitat a se**

constata nelegala compunere a completului de 5 judecători în materie penală CP 1 sub următoarele aspecte:

- compunerea nelegală a acestuia cu numărul de judecători mai mic decât cel prevăzut de lege, respectiv cu doar 4 judecători trași la sorți;
- desemnarea fără tragere la sorți a unui membru al completului de 5 judecători.

Pe calea chestiunii prealabile a anulării actelor administrative s-a solicitat acțiunea în anulare acte administrative prevăzută de art. 1 alin. 1 și art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, prin care a solicitat:

1. **anularea în parte** a Regulamentului privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat în Monitorul Oficial al României nr. 855 din 22 septembrie 2005, respectiv în ce privește **dispozițiile art. 28 alin. (4) și art. 29 alin. (1);**

2. **anularea în parte** a Hotărârii nr. 61 din 19.10.2017 a Colegiului de conducere al ÎCCJ, astfel cum a fost rectificată prin Hotărârea nr. 44 din 27.03.2018, în ce privește dispoziția **că cele două Complete de 5 Judecători în materie penală) C 5- Penal 1 și C5 – Penal 2) vor fi conduse de președintele instanței supreme, vicepreședinții instanței supreme sau președintele Secției penal, după caz;**

3. **anularea în parte** a Hotărârii nr. 68 din 22.11.2017 în ceea ce privește **stabilirea conducerii Completelor de 5 Judecători în materie penală,** respectiv C5- P1 - va fi condus de domnul judecător dr. U4., vicepreședintele ÎCCJ, C5-P2- va fi condus de d-na judecător V4., președintele Secției penal.

4. **anularea în parte** a Hotărârii nr. 68 din 22.11.2017 în ceea ce privește **aprobarea compunerii completelor de 5 Judecători în materie penală pentru anul 2018,** conform rezultatelor tragerilor la sorți din ședința publică de la 30 octombrie 2017, astfel cum a rezultat din procesul-verbal din această dată.

Soluționarea prezentei excepții depinde în integralitate de soluția care va fi dată acțiunii în anulare acte administrative formulată ca o chestiune prealabilă în prezentul proces penal, astfel încât a solicitat soluționarea cu prioritate pe aceasta din urmă. De asemenea, în baza art. 52 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală a solicitat soluționarea acțiunii în anulare acte administrative, potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia contenciosului administrativ.

În motivarea excepției, apelanta intimată inculpată I., prin apărător a arătat procedura constituirii completului de 5 judecători.

În fapt, prin **Hotărârea Colegiului de conducere al ÎCCJ nr. 61 din 19 octombrie 2017** s-a stabilit că în anul 2018 vor funcționa două completuri de 5 judecători în materie penală (C 5 Penal 1 și C 5 Penal 2), **acestea urmând să fie conduse de drept,** potrivit art. 32 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea ÎCCJ de vicepreședintele instanței supreme și președintele secției penale.

La data de 30 octombrie 2017, orele 10,00 la sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție a avut loc **tragerea la sorți pentru desemnarea membrilor**

Completelor de 5 judecători în materie penală și civilă, pentru anul 2018, în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile art. 29 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Potrivit procesului-verbal întocmit cu această dată, publicat pe pagina de internet a ÎCCJ, **au fost trași la sorți doar câte 4 membri titulari pentru fiecare din cele două complete de 5 judecători în materie penală care au fost constituite.**

Prin Hotărârea Colegiului de conducere al ÎCCJ nr. 68 din 22 noiembrie 2017 s-a stabilit că conducerea celor două completuri de 5 judecători în materie penală pentru anul 2018 va fi asigurată de vicepreședintele ÎCCJ, d-nul judecător dr. U4., respectiv de președintele secției penale, d-na judecător V4.., Totodată au fost aprobate compunerile celor două completuri în următoarea structură: câte patru judecători desemnați prin tragere la sorți plus președintele completului de judecată, desemnat fără tragere la sorți.

S-au arătat normele de organizare judecătorească încălcate și anume art. 3 alin. 7, art. 354 alin 1 din Codul de procedură penală, art. 126 alin. 4 din Constituția României.

Prin „compunerea instanței” se înțelege alcătuirea instanței cu numărul de judecători prevăzut de lege. Completurile de 5 judecători în materie penală ale Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt completuri specializate, cu o structură și o compunere strict reglementate specializate, cu o structură și o compunere strict reglementate în normele de orgnizare judiciară. Au fost menționate și arătat conținutul dispozițiilor art. 32 alin. 1, alin. 4 teza a-II-a și alin. 5 din Leea nr. 304/2004.

A rezultat că legala compunerea completului de 5 judecători în materie penală înseamnă, potrivit normelor de ordine publică, constituirea completului la începutul anului cu un număr de cinci judecători trași la sorți. Constituirea acestuia cu doar patru judecători trași la sorți afectează legalitatea compunerii întregului complet și nu doar participarea unui judecător care a fost desemnat, iar nu tras la sorți.

Potrivit legii există următoarele reguli imperative de organizare judiciară cu privire la constituirea Completurilor de 5 Judecători în materie penală de la Înalta Curte de Casație și Justiție:

1. toți judecătorii care fac parte din aceste completuri, câte cinci pentru fiecare complet, trebuie desemnați ca urmare a tragerii la sorți (art. 32 alin. 4).

2. conducerea acestor completuri este asigurată de Președintele, Vicepreședintele ÎCCJ sau președintele secției penale doar dacă aceștia au fost trași la sorți pentru a face parte din vreunul din completuri, în caz contrar aceasta fiind asigurată de decanul de vârstă (art. 32 alin. 5).

Această formă a art. 32 din Legea nr. 304/2004 a rezultat ca urmare a modificării legii prin at. 72 pct. 9 din Titlul II al Legii nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și

pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprins dispoziții procesual penale și a fost în vigoare începând cu 1 februarie 2014 până la 23 iulie 2018, când a intrat în vigoare Legea nr. 207/2018, cu modificări doar în ce privește conducerea completurilor de 5 judecători.

Prevederile art. 33 din Legea nr. 304/2004, în forma în vigoare până la modificarea prin Legea nr. 207/2018 nu au nicio influență asupra modului de constituire a completelor de 5 în materie penală, fiind norme care se referă exclusiv la conducerea completelor de judecată de la ÎCCJ. Prezidarea completelor este o instituție juridică distinctă față de modul de constituire și formare a completelor de judecată.

Astfel, alin. 1 al acestui articol se referă la asigurarea președintelui de către Președintele ÎCCJ, iar în lipsa acestuia de către unul dintre vicepreședinții ÎCCJ, a completurilor din care face parte în mod legal („când participă la judecată”), iar alin. 2 se referă la prezidarea ședințelor de către președinții de secție și ceilalți judecători.

De altfel, Hotărârile Colegiului de conducere prin care s-au constituit la sfârșitul anului 2017 completurile de judecată de 5 judecători în materie penală **sunt întemeiate în mod explicit doar pe prevederile art. 32 din Legea nr. 304/2004, fiind evident că și în viziunea emitentului lor acestea sunt singurele norma de organizare judecătorească cu privire la modul de formare și de asigurare a președinției completurilor de 5 judecători în materie penală.**

În sfârșit, cu privire la prezidarea completurilor de 5 judecători în materie penală există o normă distinctă și specială, care, potrivit regulii specialia generalibus derogant, trebuia aplicată cu prioritate, respectiv art. 32 alin. 5 din Legea nr. 304/2004. Președintele sau vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție prezidează completul de 5 judecători în materie penală doar atunci „când acesta face parte din complet, potrivit alin. 4”, adică atunci când a fost desemnat prin tragere la sorți.

Apelanta intimată inculpată I., prin apărător a evidențiat consecințele juridice ale nelegalei compuneri.

Astfel, se arată Completul de 5 Judecători CP 1 desemnat pentru anul 2018 nu a fost legal constituit și nu are în prezent compunerea prevăzută de lege, sub două aspecte: **Nu este format din 5 judecători desemnați prin tragere la sorți, ci doar din 4 judecători; are în componența sa un membru care nu a fost tras la sorți ci a fost desemnat prin numire.**

Întrucât modul de constituire a Completurilor de 5 Judecători este reglementat de legea de organizare judiciară, prin dispoziții de ordine publică, nerespectarea acestora se sancționează cu **nulitatea absolută** prevăzută de art. 281 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și echivalează cu o compunere nelegală a completului de judecată. **Completul de judecată nu este format din numărul de judecători desemnați prin tragere la sorți prevăzut în art. 32 din Legea nr. 304/2004 și în același timp în compunerea sa există un membru care nu este rezultatul tragerii la sorți, ci al numirii administrative.**

S-a apreciat, că **neregularitatea nu poate fi remediată prin înlocuirea unui membru titular al Completului de 5 judecători**, desemnat prin numire, **cu un membru supleant** al completului de 5, tras la sorți, pentru următoarele motive:

- Normele juridice de ordine publică încălcate sunt cele cu privire chiar la modalitatea de constituire a completurilor de 5 judecători la începutul anului, respectiv prin desemnarea a 5 judecători prin tragere la sorți, iar nu doar a 4 judecători.

- Completul de 5 judecători în materie penală C 1 este nelegal constituit cu doar patru membri trași la sorți, prin compunerea sa legală înțelegându-se constituirea exclusiv prin judecători trași la sorți.

- Înlocuirea membrilor completului de 5 judecători, potrivit art. 32 alin. 4 teza finală a art. 32 din Legea nr. 304/2004, cu referire la art. 29/1 alin. 1 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție poate fi făcută exclusiv cu privire la membri rezultați din tragerea la sorți la începutul anului.

- Întregirea completului cu încă un membru nu se poate realiza la acest moment, întrucât, potrivit legii, constituirea completului se realizează la începutul anului în curs, iar completarea ar echivala cu constituirea legală a completului abia în acest moment.

- Procedura administrativă a tragerii la sorți din data de 30 octombrie 2017 este lovită de nulitate absolută, întreg procesul de tragere la sorți fiind contrar legii organice, astfel încât rezultatul acestei operațiuni este viciat și nu poate produce efecte juridice.

În concluzie se solicită admiterea excepției invocate și constatarea nelegalei compuneri a completului de judecată sub cele două aspecte:

- **compunerea nelegală a acestuia cu numărul de judecători mai mic decât cel prevăzut de lege, respectiv cu doar patru judecători trași la sorți;**
- **desemnarea fără tragere la sorți a unui membru al completului de 5 judecători.**

Având în vedere că procedura de constituire a completului și de desemnare a judecătorilor ca membri ai acestuia s-a realizat prin **acte administrative ale Colegiului de conducere al ÎCCJ**, respectiv prin Hotărârile Colegiului de conducere nr. 61 din 19.10.2017, nr. 68 din 22.11.2017 și nr. 44 din 27.03.2018, precum și prin aplicarea dispozițiilor art. 28 alin. (4) și art. 29 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ar de constatarea legalității sau nelegalității acestor acte administrative normative și individuale depinde în întregime soluționarea prezentei excepții, solicitând ca **în baza art. 52 din Codul de procedură penală să se soluționeze cu prioritate chestiunea prealabilă invocată, potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia contenciosului administrativ.**

b) Apelanta intimată inculpată I., prin apărător a formulat note de sedință, aflate în vol III, filele 136-137 dosarul instanței de apel întemeiate pe art. 83 lit. e) din Codul de procedură penală și art. 92 alin. 7 din Codul de

procedură penală, cu privire la incidentul creat prin sesizarea Secțiilor Unite ale ÎCCJ și a Secției penale a ÎCCJ în vederea sesizării Secțiilor Unite în vederea schimbării jurisprudenței Completelor de 5 sub aspectul interpretării și aplicării principiului continuității completului de judecată, subsumat regulii anualității ce guvernează activitatea acestor formațiuni de judecată prin Încheierea din 14.01.2019 dată în dosarul nr./1/2018.

A) În principal, s-a apreciat că prezentul complet de judecată este legal constituit și legal investit cu soluționarea prezentului dosar prin Hotărârea nr. 156 din 6 decembrie 2018 a Colegiului de conducere al ÎCCJ, iar potrivit Hotărârii Secției pentru Judecători a CSM nr. 1535 din 19.12.2018 și potrivit principiului continuității se poate trece la efectuarea cercetării judecătorești.

B) În subsidiar, doar în situația în care completul de judecată a apreciat că sesizarea Secțiilor Unite și a Secției penale a ÎCCJ reprezintă un impediment în luarea oricăror măsuri în acest dosar a solicitat a se constata că problema de drept cu care sunt sesizate Secțiile Unite ale ÎCCJ și Secția penală a ÎCCJ prin încheierea din 14.01.2019 dată în dosarul nr./1/2018 are legătură directă cu prezentul dosar, astfel încât, în baza art. 26 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 34 alin. 1 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a ÎCCJ a solicitat a se dispune întreruperea judecării prezentei cauze și a se solicita Secțiilor Unite ca judecarea sesizării să se facă și cu citarea părților din prezentul dosar; să se solicite Secției penale a ÎCCJ ca în cazul luării deciziei privind sesizarea Secțiilor Unite ale ÎCCJ cu schimbarea jurisprudenței privind aplicarea principiului continuității la completurile de 5 judecători să întrerupă judecata și în prezentul dosar, urmând, de asemenea, ca soluționarea sesizării să se facă și cu citarea părților din acest dosar.

A solicitat acest lucru în vederea garantării dreptului la apărare în fața Secțiilor Unite ale ÎCCJ care ar urma să se pronunțe asupra unei probleme de drept cu efect direct asupra prezentului dosar, precum și întrucât situația care a determinat sesizarea Secțiilor Unite este comună pentru toate dosarele înregistrate în 2018 la Completurile de 5 judecători și în special celor în care nu s-a trecut la efectuarea probelor, cum este situația de față.

Potrivit art. 25 lit. b) din Legea nr. 304/2004, Înalta Curte se constituie în Secțiile Unite pentru soluționarea, în condițiile prezentei legi, a sesizărilor privind schimbarea jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 26 din aceeași lege, precum și art. 34 alin. 1 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a ÎCCJ.

c) Apelanta intimată inculpată I. prin apărător, în temeiul art. 83 lit. e), art. 92 alin. 7 din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. f) și art. 18 din Codul de procedură penală a formulat note de ședință, aflate în vol. III, filele 163-173 din dosarul instanței de apel prin care a solicitat:

1. Să se constate împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 154 alin. 1 lit.d) din Codul penal pentru **săvârșirea infracțiunii**

de fals intelectual, prevăzută de art. 289 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 5 din Codul penal și, în consecință, în baza art. 396 alin. 6 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin. 1 lit f) din Codul de procedură penală, **să se înceteze procesul penal pentru această infracțiune.**

2. Să se pronunțe instanța de apel asupra cererii după soluționarea sesizărilor privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind aplicarea dispozițiilor art. 155 alin. 1 din Codul penal, sesizări care fac obiectul Dosarelor nr./1/2019 și nr./1/2019 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, **cu termen de soluționare la 21.03.2019.**

În motivarea cererii, s-a făcut referire la art. 154 alin. 2 din Codul penal, la fapta pentru care a fost trimisă în judecată inculpata prin rechizitoriu, respectiv printre altele și pentru infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

S-a făcut referire și la fapta concretă reținută în sarcina inculpatei I., din actul de sesizare și prin încheierea de începere a judecării dată de judecătorul de cameră preliminară.

Astfel, în perioada 01.06.2012-31.12.2013, în calitate de director executiv adjunct al DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al DGASPC, în funcția de educator în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului,

- **a vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012** a inculpatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani;

- **a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale** a inculpatei C. (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru **perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie 2013**, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive;

- **a aprobat referatele înregistrate sub nr. 119 din 04.06.2013 și respectiv nr. 321 din 11.09.2012**, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către inculpata C.;

- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Consumarea infracțiunii de fals intelectual are loc la momentul atestării unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori al omisiunii cu știință de a insera unele date sau împrejurări, cu prilejul întocmirii înscrisului oficial.

În concret, **fapta imputată inculpatei I. a fost săvârșită în perioada 01.06.2012-31.12.2013**, când aceasta ar fi vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr.

253/02.07.2012 a inculpatei C., ar fi contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada **01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013**, respectiv ar fi aprobat referatele înregistrate sub nr. **119 din 04.06.2013 și respectiv nr. 321 din 11.09.2012**, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către inculpata C..

Apelanta intimată inculpată, prin apărător a invocat art. 289 din Codul penal anterior și art. 321 din Codul penal, precum și pedepsele pentru fiecare din ele.

Potrivit art. 153 alin. 1 din Codul penal prescripția înlătură răspunderea penală, iar potrivit art. 154 alin. 1 lit. d) din Codul penal (corespunzător art. 122 lit. d) din Codul penal anterior **termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de fals intelectual este de 5 ani.**

Astfel fiind, **termenul de prescripție a răspunderii penale a început să curgă în decembrie 2013 și s-a împlinit, cel mai târziu, în luna decembrie 2018.**

Potrivit legii în vigoare la acest **moment nu există reglementate cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale**, astfel încât termenul de prescripție a curs continuu, fără întrerupere.

Apărarea apelantei a făcut referire la Decizia nr. 297/26.04.2018 publicată în Monitorul Oficial nr. 518 din data de 25 iunie 2018 prin care instanța de contencios constituțional a declarat neconstituționalitatea dispoziției din art. 155 alin. (1) din Codul penal, în care se regăsea sediul materiei cauzelor de întrerupere a termenului de prescripție, precizând că această decizie nu este una interpretativă, ci simplă.

Într-adevăr, Curtea Constituțională nu statuează că sintagma „oricărui act de procedură”, din cuprinsul art. 155 alin. (1) din Codul penal este constituțională în măsura în care este vorba despre acte ce se comunică suspectului sau inculpatului, ci constată, pur și simplu sec, că „soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „oricărui act de procedură în cauză”, din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională”.

Mai mult, nici în considerentele sale, Curtea Constituțională nu interpretează sintagma „îndeplinirea oricărui act de procedură”, așa cum a făcut-o în alte cazuri, când a pronunțat decizii interpretative – ci doar face sugestii subtile legiuitorului, pe care acestsa le poate sau nu avea în vedere de lege ferenda.

Această natură a deciziei nr. 297/2018, respectiv de decizie prin care este declarată neconstituționalitatea art. 155 alin. (1) din Codul penal, face aplicabile prevederile art. 147 din Legea fundamentală, potrivit căroră, la publicarea sa în Monitorul Oficial, se produce suspendarea textului constatat ca neconstituțional, pe o durată de 45 de zile, iar la expirarea acestui termen ar loc ieșirea definitivă din vigoare.

Se consideră că în prezent art. 155 alin. (1) nu se mai regăsește printre dispozițiile Codului penal aflate în vigoare, cauza constituind-o pasivitatea legiuitorului.

Împrejurarea că motivarea deciziei menționate cuprinde referiri la soluții din vechea reglementare, respectiv din Codul penal anterior, nu poate în niciun caz să fie primită, în special, pentru simplul fapt că dispozitivul acesteia este foarte clar, dar și pentru faptul că, dacă ar fi dorit să procedeze într-o asemenea manieră, Curtea Constituțională ar fi precizat acest lucru în dispozitiv, iar apoi, în considerente, ar fi explicat care este interpretarea conformă cu Legea fundamentală.

Prin exemplul pe care l-a dat în considerentele deciziei, instanța de contencios constituțional nu a făcut altceva decât să-i ofere o sugestie legiuitorului, revenind, însă acestuia prerogativa să reglementeze cazurile de întrerupere într-o manieră clară și previzibilă.,

În susținerea celor afirmate, apelanta intimată inculpată I., prin apărător a invocat decizia penală nr. 1348 din 19.11.2018 a Curții de Apel Cluj în dosarul nr./100/2015 în aplicarea deciziei CCR nr. 297/2018, considerând că, potrivit noului Cod penal, art. 155, nu mai există cauze de întrerupere a termenului de prescripție.

Având în vedere aceste premise, de lege lata, întreruperea cursului prescripției răspunderii penale nu mai poate avea loc în nicio situație, singurul care poate schimba această situație este legiuitorul, care dacă va dori să purceadă la un atare demers, trebuie să caute soluții legislative în acord cu principiul legalității. Aceste soluții pot fi cele care au existat în reglementarea anterioară sau pot fi altele, în funcție de voința organului legiuitor.

Se consideră că, în prezent sunt aplicabile doar termenele generale de prescripție a răspunderii penale, a căror întrerupere nu mai este posibilă potrivit art. 155 alin. (1) din Codul penal, în raport cu împrejurarea că legiuitorul a rămas în pasivitate, contrar dispozițiilor art. 147 din Constituție.

Apelanta intimată inculpată, prin apărător a făcut referire la două încheieri, respectiv aceea din 19.12.2018 a Curții de Apel Cluj prin care s-a sesizat Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea următoarelor aspecte: dacă termenul de prescripție se întrerupe prin acte de procedură comunicate inculpatului sau acesta nu se mai întrerupe, nefiind legiferat în prezent prin ce acte se întrerupe cursul termenului prescripției; dacă actele de întrerupere a cursului termenului prescripției răspunderii penale îndeplinite sub imperiul Codului penal anterior sau a noului Cod penal până la data publicării deciziei CCR nr. 297/2018 își produc efectele și ulterior acestei decizii, precum și aceea a Curții de Apel Constanța care a întrebat dacă, în interpretarea art. 155 alin. 1 din Codul penal, cauza de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale constând în îndeplinirea unor acte de procedură în cauză își produce efectele numai în cazul oricărui act de procedură care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal; dacă actele de procedură îndeplinite anterior publicării în Monitorul Oficial al României a deciziei nr. 297/26.04.2018 a Curții Constituționale, cu respectarea art. 155 alin. 1 din Codul penal, în forma în vigoare la data efectuării lor, au condus la întreruperea cursului prescripției răspunderii penale în cauzele aflate pe rol, ambele sesizări având termen de soluționare 21 martie 2019.

Apărarea apelantei intimată inculpate a apreciat că prezenta cerere de încetare a procesului penal ca urmare a împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penal în condițiile art. 154 din Codul penal raportat la decizia Curții Constituționale nr. 297/2018 poate fi soluționată după lămurirea teoretică, cu efect obligatoriu, de către Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a problemei existenței sau nu a instituției întreruperii termenului de prescripție, precum și a efectului actelor de întrerupere îndeplinite anterior Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018.

f) Apelanta intimată inculpată I., prin apărător, a depus la dosarul instanței de apel, **la termenul din 15 aprilie 2019**, o cerere de amânare a cauzei și de constatare a încheierii cercetării judecătorești după pronunțarea Curții Constituționale asupra conflictului juridic de natură constituțională între ÎCCJ și Parlamentul României, înregistrat sub nr. 642E/2019, **cu termen de pronunțare la 19 aprilie 2019**, în baza art. 387 alin. 1 din Codul de procedură penală, raportat la art. 52 din Codul de procedură penală, aflată în vol. IV, filele 90-92 dosarul instanței de apel.

În motivarea cererii a arătat că la termenul din data de 18 martie 2019 a invocat drept motiv de apel nulitatea absolută de ordine publică prevăzută de art. 281 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, nelegala compunere a completului de judecată care a judecat cauza în primă instanță, solicitând admiterea apelului, desființarea sentinței penale nr. 377 din 21 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. .../1/2016 și rejudecarea cauzei de către un complet specializat pentru judecarea cauzelor de corupție. A arătat că sentința penală nr. 377 din 21 iunie 2018 a fost pronunțată de un complet nelegal compus, întrucât completul nu a respectat condiția specializării prevăzută în art. 29 din Legea nr. 78/2000.

Ulterior termenului din 18 martie 2019 și a măsurilor dispuse și comunicate de către instanță la acel termen, inclusiv în ce privește posibilitatea terminării cercetării judecătorești la termenul următor, pe rolul Curții Constituționale a fost înregistrată cererea privind soluționarea unui conflict juridic de natură constituțională între ÎCCJ și Parlamentul României nr. 642E/2019, constând, în esență, în refuzul explicit al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a aplica prevederile art. 29 din Legea nr. 78/2000 referitor la constituirea completelor specializate pentru judecarea cauzelor de corupție în primă instanță.

Apelanta intimată, prin apărător a apreciat că soluționarea motivului de apel vizând nelegala compunere a completului la judecata în fond, sub aspectul lipsei specializării, nu ar trebui să fie soluționat de către instanța de judecată anterior pronunțării de către Curtea Constituțională asupra conflictului juridic de natură constituțională având același obiect din următoarele motive:

1. Din punct de vedere juridic conflictul juridic de natură constituțională aflat pe rolul Curții Constituționale constituie față de prezentul dosar o chestiune prealabilă aflată în competența de soluționare exclusivă a unui organ din afara sistemului instanțelor judecătorești.

2. Soluționarea motivului de apel vizând nelegala compunere depinde integral de soluția ce va fi dată de Curtea Constituțională în dosarul 642E/2019, instanța de jurisdicție constituțională, în ipoteza admiterii cererii, urmând să stabilească efectele obligatorii asupra dosarelor aflate în curs pe rolul ÎCCJ.

3. În conflictul juridic de natură constituțională **Înalta Curte de Casație și Justiție este parte**, autorul cererii invocând crearea conflictului juridic de natură constituțională, atât prin acte administrative ale colegiului de conducere al ÎCCJ, cât și prin hotărâri jurisdicționale ale ÎCCJ, respectiv neverificarea legalității compunerii completelor de judecată sub aspectul specializării. Potrivit practicii judiciare constant a ÎCCJ invoată drept apărare în cadrul soluționării conflictului juridic de natură constituțională, la instanța supremă nu este aplicabil art. 29 din Legea 78/2000, în sensul că toți judecătorii sunt specializați și toate completele sunt specializate pentru judecarea cauzelor de corupție. Or, această practică judiciară a ÎCCJ face ea însăși obiectul verificării la Curtea Constituțională, astfel încât este firesc ca prezentul complet să aștepte soluționarea conflictului juridic de natură constituțională.

4. O eventuală admitere a conflictului juridic de natură constituțională nr. 642E/2019 după soluționarea prezentului apel ar lipsi părțile de un remediu procesual eficient, în cauză nefiind aplicabile nici cazul de constatare în anulare de la art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, nici cel de revizuire de la art. 453 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală. În acest fel dreptul la un proces echitabil al inculpaților ar fi afectat, în ordinea juridică, consolidându-se definitiv o hotărâre judecătorească pronunțată de o instanță aflată în compunere nelegală.

În concluzie pentru aceste motive, apărarea apelantei intimatelor inculpate a solicitat amânarea cauzei și să se constate încheiată cercetarea judecătorească după pronunțarea Curții Constituționale asupra conflictului juridic de natură constituțională între ÎCCJ și Parlamentul României, înregistrat sub nr. 642E/2019, cu termen de pronunțare la 19 aprilie 2019.

g) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a formulat două cereri de sesizare a Curții Constituționale aflate în vol. IV, filele 93-102 dosarul instanței de apel, cu excepții de neconstituționalitate după cum urmează:

1. excepție de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 din Codul penal cu referire la art. 154 alin. (2) teza I din Codul penal în interpretarea dată prin decizia de recurs în interesul legii nr. 5 din 11 februarie 2019 prin raportare la art. 1 alin. 3 și 5 și art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Procurorul analizând condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 din Legea nr. 47/1992 a solicitat a se constata că prezenta excepție este ridicată în fața instanței de apel, completul de cinci judecători, investită cu soluționarea prezentei cauze (dosar/1/2018), vizează o dispoziție dintr-o lege (respectiv

art. 174 din Codul penal și art. 154 alin. 2 teza I din Codul penal), dispoziție care este în vigoare, căreia Î.C.C.J. i-a dat o anumită interpretare.

Aceasta are legătură directă cu cauza având în vedere că apărarea prin raportare la ea solicită încetarea procesului penal ca urmare a intervenției prescripției răspunderii penale.

Chiar dacă decizia nu este publicată la data prezentei, incidența ei ar fi iminentă dacă se acceptă interpretarea dată de apărare, întrucât ea ar produce efecte chiar și nepublicată, întrucât nicio instanță de judecată nu ar pronunța, între momentul admiterii recursului în interesul legii și momentul publicării deciziei în Monitorul Oficial, o soluția contrară minutei deciziei, iar pe de altă parte instanța poate amâna pronunțarea, iar publicarea deciziei să se realizeze până la data pronunțării.

Jurisprudența Curții Constituționale a României permite analiza constituționalității unor interpretări date de Î.C.C.J. sens în care a indicat deciziile 206/2013 cuprivire la R.I.L. 8/2010, Decizia nr. 418/2018 cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 16/2016.

De asemenea, declararea neconstituționalității unei decizii în interesul legii este prevăzută expres de art. 474¹ din Codul de procedură penală care reglementează încetarea efectelor unei astfel de decizii.

În motivarea excepției, procurorul a făcut referire la conținutul art. 174 din Codul penal și art. 154 alin. 2 teza I din același cod.

Prin decizia de recurs în interesul legii nr. 5 din 11 februarie 2019 s-a stabilit că **”în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 174 din Codul penal, cu referire la art. 154 alin. (2) teza I din Codul penal că, prin data săvârșirii infracțiunii și, implicit, data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunilor simple a căror latură obiectivă implică producerea unei pagube ori realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp se înțelege momentul apariției primei pagube ori al obținerii primului folos necuvenit”**.

Această interpretare dată de Î.C.C.J. induce o confuzie între infracțiunile simple și infracțiunile progresive.

Astfel, în cazul unei infracțiuni simple dar cu desfășurare în timp, în urma deciziei mai sus menționate, s-a ajuns la a i se atribui efectele unei infracțiuni progresive.

Infracțiunea simplă este infracțiunea al cărei element material constă într-o activitate unică sau într-un fapt simplu, adică într-o acțiune sau o inacțiune instantanee care produce rezultatul prevăzut în norma de incriminare.

Infracțiunea progresivă este definită de doctrină ca fiind acea formă a unității legale de infracțiune a cărei latură obiectivă, după ce a atins momentul consumativ corespunzător unei anumite infracțiuni, se amplifică progresiv, fără intervenția făptuitorului, fie prin agravarea urmărilor produse, fie prin producerea de noi urmări vătămătoare, corespunzătoare unei infracțiuni mai grave.

Infracțiunea progresivă se caracterizează prin durata în timp, în sensul că urmarea mai gravă se produce după un anumit interval de timp de la săvârșirea infracțiunii inițiale, dar fără intervenția ulterioară a făptuitorului. Infracțiunile

progresive sunt acele infracțiuni care se produc cu praeterintenție (intenție depășită). Respectiv fapta comisă constă într-o acțiune sau inacțiune intenționată care inițial are un rezultat urmărit sau acceptat de făptuitor și un rezultat mai grav, care se datorează culpei acestuia (art. 16 alin. 5 din Codul penal).

Infracțiunea progresivă se desoebește de alte infracțiuni ce durează în timp (infracțiunea continuată, continuă, de obicei) prin aceea că dacă în cazul acestora autorul continuă să desfășoare acțiunea prin derularea faptelor (infracțiunea continuată) sau prelungirea activității (infracțiune continuă), în cazul infracțiunii progresive activitatea făptuitorului ia sfârșit odată cu terminarea acțiunii inițiale, după care autorul nu mai desfășoară nicio activitate, însă urmarea se amplifică și se distanțează de fapta inițială.

Diferența dintre infracțiunea simplă a cărei latură obiectivă presupune o anumită desfășurare în timp și infracțiunea progresivă este aceea că în cazul celei dintâi făptuitorul **are cunoștință de întreg rezultatul faptei sale** (fie că îl urmărește, fie că îl acceptă), în timp ce în cazul infracțiunii progresive făptuitorul a urmărit un anumit rezultat, care s-a și produs inițial, dar din motive neimputabile lui (fie nu le-a prevăzut, deși trebuia și putea să le prevadă, fie le-a prevăzut, dar a socotit fără temei că ele nu se vor produce), acesta s-a agravat, motiv pentru care fapta inițială devine mai gravă și primește o altă încadrare juridică.

Prin urmare, în cazul infracțiunii progresive este firesc ca termenul de prescripție să curgă de la momentul acțiunii sau inacțiunii făptuitorului și să se raporteze la rezultatul final, întrucât făptuitorul nu a urmărit și nici nu a acceptat rezultatul final (ci doar pe cel inițial) și nici nu a contribuit la agravarea rezultatului.

În schimb, cu totul alta este situația în cazul infracțiunilor simple a căror rezultat se produce în timp. În această din urmă situație făptuitorul a prevăzut și urmărit/acceptat întreg rezultatul care urma să se desfășoare într-o anumită perioadă de timp. Făptuitorul a avut încă din primul moment reprezentarea întregii activități infracționale și întreg rezultatul ce urmează a se produce și chiar dacă ulterior primei acțiuni/inacțiuni nu a mai fost necesar să înrepreindă ceva, toate consecințele faptei sale se produc ca urmare a acțiunii/inacțiunii sale inițiale.

Acesta este motivul pentru care a considerat că nu poate fi primită interpretarea pe care Î.C.C.J. a dat-o art. 174 din Codul penal cu referire la art. 154 alin. 2 teza I din Codul penal, în sensul că termenul de prescripție începe să curgă de la momentul apariției primei pagube sau primului prejudiciu.

Având în vedere această interpretare dată prin intermediul deciziei în interesul legii nr. 5 din 11 februarie 2019, textul art. 174 din Codul penal devine neclar și lipsit de previzibilitate, întrucât nu aceasta a fost voința legiuitorului.

Astfel, prin interpretarea Î.C.C.J. sa ajuns ca o infracțiune simplă să aibă aceleași efecte cu o infracțiune progresivă, aspect nepermis în condițiile în care legiuitorul nu a prevăzut acest lucru în mod expres.

Pe de altă parte din această interpretare dată de Î.C.C.J. aceeași unitate legală de infracțiune - infracțiune simplă - are efecte diferite raportat la

momentul în care începe să curgă termenul de prescripție, după cum este una instantanee sau una cu consecințe ce se produc la diverse intervale de timp.

Lipsa de claritate și de previzibilitate pe care interpretarea dată de recursul în interesul legii nr. 5/2019 afectează implicit și dreptul la un proces echitabil, atât al inculpaților, cât și al persoanelor vătămate.

2. excepția de neconstituționalitate a art. 29 din Legea nr. 78/2000 prin raportare la art. 1 alin. 3 și 5 și art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Procurorul analizând condițiile de admisibilitate din art. 29 din Legea nr. 47/1992 a solicitat să se constate că prezenta excepție este ridicată în fața instanței de apel, completul de cinci judecători, investită cu soluționarea prezentei cauze (dosar/1/2018), vizează o dispoziție dintr-o lege (art. 29 din Legea nr. 78/2000), dispoziție care este în vigoare.

Aceasta are legătură directă cu cauza având în vedere că apărarea prin raportare la ea solicită constatarea nulității absolute a compunerii completului care a judecat fondul cauzei, întrucât acesta nu a fost un complet specializat, aspect permis de art. 421 pct. 2 lit. b din Codul de procedură penală și până la acest moment nu a fost declarat neconstituțional.

În motivarea excepției, procurorul a arătat conținutul art. 29 din Legea nr. 78/2000.

S-a arătat că această prevedere are un caracter general și ambiguu, neindicând, în mod clar și de o manieră concretă, în ce constă specializarea completurilor care trebuie să judece faptele de corupție prevăzute în această lege.

Având în vedere acest aspect, textul criticat este neclar, lipsit de previzibilitate și accesibilitate, întrucât legiuitorul nu a definit noțiunea de „completuri specializate” și nu a stabilit care sunt criteriile conform cărora un complet de judecată devine specializat.

Drept exemplu servesc exact hotărârile colegiilor de conducere ale instanțelor de judecată atașate de apelanta inculpată I. în susținerea motivului de apel vizând nelegala compunere a completului de judecată de la fond.

Astfel, în lipsa unor criterii clare în baza cărora judecătorii să primească o anumită specializare (corupție în situația de față), care apoi să poată conduce la specializarea completului, se poate observa că desemnarea completurilor specializate nu reprezintă decât o chestiune strict administrativă, o formalitate pe care o îndeplinesc colegiile de conducere ale instanțelor de judecată la finalul fiecărui an.

Această formalitate a fost consfințită prin hotărârile CSM nr. 387/22.09.2005 și respectiv 1375/17.12.2015 și a vizat exclusiv completurile specializate de la judecătorii, tribunale și curți de apel.

În ceea ce privește Î.C.C.J., aceasta nu avea obligația, ci posibilitatea de a înființa completuri specializate, așa cum rezultă, **atât din** art. 19 alin. 3 din Legea nr. 304/2004, „La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de

volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora”, **cât și din** art. 19¹ din Regulamentul privind Organizarea și Funcționarea Administrativă a Î.C.C.J.

„(1) La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere, la propunerea președintelui sau a vicepreședinților Înaltei Curți de Casație și Justiție, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora. (2) Președintele sau vicepreședinții Înaltei Curți de Casație și Justiție propun Colegiului de conducere înființarea de complete specializate, pe baza propunerilor formulate, pentru fiecare secție, de președintele acesteia.”

Prin utilizarea unei sintagme, atât de generale, precum aceea de „complet specializat”, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat, aspect ce afectează dreptul la un proces echitabil, atât al inculpaților, cât și al persoanelor vătămate.

g) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a formulat o cerere, aflată în vol. IV, la filele 112-113 dosarul instanței de apel, întemeiată pe dispozițiile art. 353 alin. 10 teza finală din Codul de procedură penală prin care a solicitat preschimbarea termenului de judecată din data de 20.05.2019.

În motivarea cererii s-a arătat că la 16 aprilie 2019, Plenul Curții Constituționale, sesizat în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, al art. 11 alin. (1) lit. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu majoritate, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 377 alin. (4) teza întâi și art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care instanța de judecată **se pronunță cu privire la schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare printr-o hotărâre judecătorească care nu soluționează fondul cauzei.**

La termenul din 18 martie 2019 Direcția Națională Anticorupție a formulat o cerere de schimbare a încadrării judiciare în ceea ce îi privește pe inculpații H., I. și E., cerere care le-a fost comunicată inculpaților chiar în ședința de judecată.

La termenul din data de 15 aprilie 2019, după audierea inculpaților, invocarea unor cereri și excepții și punerea în discuție a cererii de amânare formula de inculpați I., cauza a primit un nou termen de judecată la data de 20.05.2019, pentru a li se da posibilitatea inculpaților să-și pregătească apărarea raportat la excepțiile de neconstituționalitate invocate de procurorul de ședință.

Având în vedere decizia de admitere a excepției de neconstituționalitate, mai sus menționată, precum și faptul că unul dintre membrii completului de judecată urmează a se pensiona începând cu data de 01.06.2019, s-a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 353 alin. 10 teza finală din Codul de procedură penală, motiv pentru care se impune preschimbarea termenului de

judecată din data de 20.05.2019, astfel încât completul de 5 Judecători P 2 - 2018 să aibă posibilitatea să se pronunțe pe cererea de schimbare a încadrării juridice, în condițiile stabilite de Curtea Constituțională a României.

Totodată, ținând seama și de faptul că amânarea cauzei s-a dispus pentru ca inculpații să ia cunoștință despre excepțiile de neconstituționalitate invocate și depuse de către Direcția Națională Anticorupție, iar pregătirea apărării sub acest aspect vizează doar formularea de concluzii pe admisibilitatea lor, și nu apărări pe fondul cauzei nu justifică acordarea unui termen de judecată atât de lung.

Au fost depuse concluzii scrise față de această cerere de către apelanții intimați inculpați I. și E., prin apărători, aflate în vol. IV, filele 115-116 și respectiv filele 119-120 dosarul instanței de apel, în sensul respingerii cererii de preschimbare a termenului în principal, ca fiind inadmisibilă, iar în subsidiar, ca fiind neîntemeiată.

Prin rezoluția din camera de consiliu din data de 18 aprilie 2019, cu majoritate: În baza art. 353 alin.(10) din Codul de procedură penală a fost respinsă, ca nefondată, cererea de preschimbare a termenului de judecată din data de 20 mai 2019 formulată de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție în dosarul nr. 1/2018, având ca obiect apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, de inculpații A., B., C., E., D., F., M., H., I., împotriva sentinței penale nr. 377 din data de 21 iunie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, în dosarul nr. 1/2016.

Cu opinia separată a doamnelor judecătore W4. și X4. în sensul respingerii, ca inadmisibilă, în baza art. 353 alin. (10) cu referire la art. 32 alin. (2) din Codul de procedură penală, a cererii de preschimbare a termenului de judecată din data de 20 mai 2019 formulată de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție în dosarul nr. 1/2018, aflată în vol. IV, fila 121 dosarul instanței de apel.

h)Apelantul intimat inculpat E., prin apărător, a formulat excepția de nelegalitate a Hotărârii de Colegiu nr. 24 din 9 decembrie 2015 și a Hotărârii de Colegiu nr. 30/28 iunie 2017, prin care a fost stabilită, respectiv modificată componența completului care a soluționat cauza în fond, depusă la termenul din 20 mai 2019, aflată în vol. IV, filele 145-151 dosarul instanței de apel, în temeiul dispozițiilor art. 52 din Codul de procedură penală și ale art. 4 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ. S-a solicitat în temeiul prevederilor art. 52 alin. (2) din Codul de procedură penală să se dispună citarea emitentului actelor, respectiv a) Colegiul de Conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție; b) Înaltei Curți de Casație și Justiție, reprezentată de președinte, judecător Iulia Cristina Tarcea, comunicarea prezentei cereri celor două intimat pentru îndeplinirea procedurii prevăzute de lege și formularea întâmpinării, pentru ca, în baza probelor ce se vor administra, să dispuneți:

I.**anularea**, în parte, a Hotărârii de Colegiu nr. 24/9 decembrie 2015, cu privire la stabilirea componenței completului care a soluționat cauza în fond. Anularea se impune deoarece actul administrativ este nelegal, emis cu exces de putere;

II.**anularea**, în parte, a Hotărârii de Colegiu nr. 30/28 iunie 2017, cu privire la modificarea componenței completului care a soluționat cauza în fond, prin includerea domnului judecător Y4. în mod arbitrar în compunerea completului, fără să existe vreo tragere la sorți dintre judecătorii disponibili, **fără nicio regulă care să respecte exigențele de imparțialitate prevăzute de lege**. Anularea se impune deoarece actul administrativ este nelegal, emis cu exces de putere.

III. fără cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii s-a arătat că la data de **9 decembrie 2015**, prin **Hotărârea nr. 24**, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție a stabilit configurarea și componența completurilor de judecată pentru anul 2016, inclusiv a **completului nr. 2** căruia i-a fost repartizată spre soluționare cauza penală nr./1/2016 în care apelantul este judecată pentru infracțiunea de instigare la infracțiunea de abuz în serviciu prin raportat la art. 13², infracțiune încadrată în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și instigare la fals intelectual.

Ulterior, la data de **28 iunie 2017**, prin **Hotărârea de Colegiu nr. 30** a fost modificată componența completului de judecată **în mod arbitrar, fără să existe vreo tragere la sorți dintre judecătorii disponibili, fără nicio regulă care să respecte exigențele de imparțialitate prevăzute de lege**, domnul judecător Y4., fiind, practic, desemnat prin voința discrețională a președintelui de secție de a cărui propunere a luat act colegiul de conducere.

Aceste două hotărâri de colegiu ridică probleme reale de legalitate din două perspective:

- **a folosirii autorității în mod discreționar la momentul desemnării unui judecător în compunerea completului**, fiind încălcate dispozițiile legale și regulamentare menite să concretizeze una dintre cele mai importante garanții ale imparțialității instanței, respectiv principiul desemnării în temeiul legii a judecătorilor ce compun completurile de judecată, situație care i-a afectat în concret dreptul la un proces echitabil, în sensul stuat de art. 8 din Codul de procedură penală, dar și a Convenției Europene pentru Drepturile Omului, **influențând în mod direct soluția pronunțată în cauză**.

- **al nesocotirii prevederilor legale imperative privitoare la obligația de a constitui un”complet specializat în soluționarea infracțiunilor de corupție”**

Sub cel dintâi aspect, a arătat că, în concret, prin desemnarea arbitrară a Domnului judecător Y4. într-o compunere de 3 judecători, în condițiile în care titularii inițiali ai Completului nr. 2 au avut opțiuni opuse asupra cazului, un membru pronunțându-se pentru achiarea sa pentru lipsa probelor de vinovăție în cazul acuzației de fals, iar celălalt pentru condamnare, a fost influențată, cu intenție, soluția pronunțată în cauză.

Maniera de desemnare a membrului completului i-a conturat convingerea de nezduncinat în sensul că acest judecător a fost **anume ales** în scopul obținerii unei anume soluții (de condamnare), aspect ce susține suspiciunea că **dosarul a fost dirijat**.

O desemnare obiectivă a judecătorului, în condiții de imparțialitate, ar fi deschis calea unei soluții asupra căreia nu ar fi planat suspiciuni, cu atât mai mult cu cât opinia acestuia s-a dovedit decisivă în stabilirea verdictului.

Cât privește încălcarea dispozițiilor legale vizând specializarea completului, așa cum a rezultat din argumentele ce le va prezenta, deduse din interpretarea unor prevederi legale imperative, nesocotirea acestora face nul actul administrativ emis, fără aptitudinea de a produce efecte juridice.

Completul nu a fost unul specializat în soluționarea cauzelor având ca obiect infracțiuni de corupție, așa cum a rezultat din evidențele publice ale instanței, dar și din recunoașterea făcută de către conducerea instanței supreme, cu toate că articolul 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 prevede imperativ că „Pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate.”

I. Admisibilitatea excepției de nelegalitate

Porivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ „legalitatea unui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate.”

Excepția de nelegalitate reprezintă, așadar, un mijloc de apărare comun, soluția ce rezultă chiar din cuprinsul textului de lege (alin. (1), care precizează că **legalitatea unui act administrativ cu caracter individual poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces**, știt fiind faptul că un proces începe cu sesizarea instanței și se finalizează cu soluționarea ultimei căi de atac.

Aceasta permite, în cadrul unei proceduri simple, cercetarea legalității unui act administrativ invocat pe cale de excepție în cadrul unui proces pornit pentru alte motive decât cele ce vizează anularea respectivului act.

Pentru admisibilitatea excepției de nelegalitate este necesar ca:

- excepția de nelegalitate să se refere la verificarea legalității unui act administrativ;

- excepția trebuie să aibă ca obiect un act administrativ unilateral cu caracter individual;

- pentru admisibilitatea excepției de nelegalitate este necesară existența unui proces pe rolul instanței judecătorești, fie civil, fie penal, fie comercial, indiferent în cae fază se află acesta fond, apel sau într-o cale extraordinară de atac;

- ultima condiție este aceea ca de actul administrativ care face obiectul excepției de nelegalitate să depindă soluționarea litigiului în fond.

Apelantul intimat inculpat a solicitat instanței de judecată să constate **toate aceste condiții că sunt îndeplinite**. Astfel, a solicitat **anularea a două hotărâri de colegiu** prin care a fost **configurată compunerea completului de**

judecată care a soluționat cauza în fond, **pentru motive de nelegalitate**, actele administrative având caracter individual.

În mod evident, de legalitatea celor două acte administrative depinde soluționarea fondului litigiului, analizarea și admiterea criticilor formulate conducând, cu necesitate, la soluționarea într-un anume fel a procesului.

Se solicită a se constata că excepția de nelegalitate este un mijloc de apărare și, prin urmare, invocarea ei este imprescriptibilă și că nu este obligatorie parcurgerea procedurii administrativ prealabile.

II. Anularea actelor administrative

S-a menționat că în calitate de parte în dosarul nr./1/2018 **este vătămat în mod direct de acțiunile pârâtelor prin hotărârile adoptate** în domeniul compunerii completului de judecată în fond (nr. 2, potrivit Hotărârii de Colegiu nr. 24/9 decembrie 2015).

A. Nelegalitatea parțială a Hotărârii de colegiu nr. 30/28 iunie 2017

Lecturând **Hotărârea de Colegiu nr. 41/6 septembrie 2017, a dedus că prin Hotărârea nr. 30/28 iunie 2017, care nu este publicată pe site-ul instanței integral, lipsind pct. 7 la care face trimitere hotărârea nr. 41**, a fost modificată compunerea C 2 care avea pe rol soluționarea dosarului în care el era parte (atașează print screen cu pagina publicată pe site-ul ICCJ la secțiunea „hotărâri colegiu 2017” din care a rezultat o singură operațiune vizând Hotărârea nr. 30).

A subliniat că **nepublicarea hotărârilor de colegiu** care se referă la compunerea completurilor de judecată, (deși această obligație este expres prevăzută de lege și Regulamentul propriu), **constituie o încălcare ce îi limitează posibilitățile de apărare și de acces la instanță**, context în care își rezervă dreptul de a completa motivarea după ce intimările o vor înainta la dosar.

Potrivit Regulamentului privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție (art. 19⁴ alin. 4), coroborat cu cele ale Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015 (art. 19 alin. 2), **hotărârile în materia compunerii completurilor se publică pe pagina de internet a instanței**.

Obligația de „publicare” a unui act administrativ reprezintă o **garanție a respectării legalității și transparenței** activității unei instituții.

Mai mult, în cazul său, **omisiunea publicării hotărârii de colegiu** privind modificarea compunerii completului, în contra dispozițiilor explicite ale Regulamentului propriu, **constituie un viciu semnificativ, de natură să pună în discuție chiar existența și validitatea hotărârii în sine**.

Modificarea compunerii completului în condițiile expuse în partea introductivă a cererii **constituie un caz de dirijare a compunerii acestuia** și, în final, **a soluției** din dosar, ceea ce nu poate fi acceptat într-un stat de drept.

Așa cum rezultă din înscrisurile disponibile, **desemnarea domnului judecător Y4. s-a făcut în mod arbitrar**, fără să existe vreo tragere la sorți dintre judecătorii disponibili, fără nicio regulă care să respecte exigențele de

imparțialitate prevăzute de lege, fiind practic, stabilit prin voința discreționară a președintelui de secție.

În aceste condiții, situația de fapt relevată i-a întărit convingerea că aspectele de imparțialitate și acces la o instanță independentă, alcătuită „conform legii”, care ar trebui să guverneze activitatea instanței supreme, sunt, în fapt, iluzorii.

Au fost făcute referiri la mai multe norme relevante din Legea nr. 304/2004 și Regulament, respectiv art. 2 alin. 1, art. 3, art. 7 alin. 1, art. 10, art. 11 din legea mai sus menționată și art. 19 lit. a¹, art. 109¹.

Sintagma „în condițiile legii” nu poate să semnifice voința arbitrară, discreționară a unei persoane. Această materie concretizată una dintre cele mai importante garanții ale imparțialității instanței, respectiv principiul desemnării în temeiul legii a judecătorilor ce compune completurile de judecată. Hotărârea de colegiu trebuie să cuprindă, cu necesitate, motivele ce au determinat alegerea unui anume judecător, precum și criteriile avute în vedere pentru o astfel de alegere în detrimentul altui judecător.

Apelantul intimat inculpat, prin apărător a considerată că prin maniera discreționară în care s-a procedat a fost lipsit de imparțialitatea prevăzută de lege; mai mult, elementele de fapt relevante conturează o dirijare a completului de judecată și, implicit, a soluției din dosar, ceea ce îndepărtează justiția făcută în cazul său de un standard minim care să răspundă exigențelor statului de drept și pe cele ale unei justiții imparțiale.

B. Nelegalitatea parțială a Hotărârii de colegiu nr. 24/9 decembrie 2013

Motivul nelegalității acestei hotărâri vizează nesocotirea prevederilor legale imperative privitoare la obligația de a constitui un **”complet specializat în soluționarea infracțiunilor de corupție”**.

Completul nu a fost unul specializat, așa cum rezultă din evidențele publice ale instanței, dar și din recunoașterea făcută de către conducerea instanței supreme, cu toate că articolul 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 prevede imperativ că „Pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate,”

Această ultimă formă a textului a rezultat în urma modificării aduse prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

Anterior acestei modificări, art. 29 alin. (1) avea următorul cuprins: ”Pentru judecarea infracțiunilor de corupție și a infracțiunilor asimilate acestora, prevăzute în prezenta lege, pot fi constituite complete specializate, potrivit art. 15 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare.”

Referitor la această modificare, este important de evidențiat că în cuprinsul **Expunerii de motive** la proiectul de lege devenit Legea nr. 161/2003 se face referire printre altele, la **Convenția penală privind corupția**, ratificată de România prin Legea nr. 27/2002, convenție în cuprinsul căreia, la art. 20 - Autorități specializate, se arată că „Fiecare parte adoptă măsurile care se

dovedesc necesar pentru **ca persoane sau entități să fie specializate în lupta împotriva corupției.** Ele vor dispune de independența necesară în cadrul principiilor fundamentale ale sistemului juridic al părții, pentru a-și putea exercita funcțiile în mod eficace și libere de orice presiune ilicită. **Părțile veghează ca personalul respectivelor entități să dispună de o pregătire și de resurse financiare adaptate funcțiilor pe care le exercită.”**

Privit din perspectiva dinamicii modificărilor operate și interpretând textul literal, sistematic și istoric se impune o **concluzie unică**, respectiv aceea că **după modificarea operată prin Legea nr. 161/2003 Înalta Curte de Casație și Justiție era obligată să constituie în cadrul Secției penale completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a cauzelor privind infracțiunile de corupție** deoarece:

- norma respectivă reglementează constituirea completurilor specializate ratione materiae, pentru judecarea infracțiunilor de corupție și a celor asimilate acestora;

- în forma inițială a Legii nr. 78/2000, constituirea acestor completuri specializate era o facultate („pot fi constituite”);

- în urma modificării aduse Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție prin Legea nr. 161/2003 constituirea completurilor specializate a devenit obligatorie („se constituie”);

- după intrarea în vigoare a Legii nr. 161/2003 completurile specializate obligatorii se constituie numai pentru judecarea cauzelor în primă instanță;

- totodată, aceste completuri specializate se constituie la nivelul tuturor instanțelor judecătorești, deoarece alin. (1) al art. 29 nu distinge, astfel încât are în vedere toate instanțele componente să judece în această materie, inclusiv Înalta Curte de Casație și Justiție.

Nu poate fi primită alegația potrivit căreia Legea nr. 304/2004 cuprinde norma facultative pentru instanța supremă în materia completurilor specializate în soluționarea cauzelor de corupție.

Este adevărat că potrivit art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară: „La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora.”

Faptul că această normă cuprinsă în materia generală (legea de organizare judiciară) este una supletivă și lipsită de relevanță, în raport cu reglementarea imperativă cuprinsă în art. 29 din Legea nr. 78/2000, care are valoare de **normă specială**, deroatorie și imperativă, în raport cu cea dintâi (specialia generaliubus derogant).

Specialia generalibus derogant este un principiu juridic care implică faptul că **norma specială e cea care derogă de la norma generală și că norma specială este de strictă interpretare la cazul respectiv**. Mai mult, o normă generală nu poate înlătura de la aplicare o normă specială, chiar ÎCCJ stabilind acest lucru în jurisprudența sa.

Conflictul dintre legea specială anterioară și legea generală ulterioară se rezolvă prin aplicarea conjugată a principiilor potrivit cărora **norma specială se aplică cu prioritate față de norma generală** - specialia generalibus derogant - iar o normă specială nu poate să fie modificată sau abrogată decât în mod expres printr-o normă generală ulterioară.

Astfel, după modificarea adusă art. 29 din Legea nr. 78/2000 în anul 2003 conducerea Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin președintele sau vicepreședintele avea obligația legală de a îndeplini formalitățile și procedurile necesare înființării acestor completuri specializate, iar ulterior modificării Legii nr. 304/2004 prin art. 215 din Legea nr. 71 din 3 iunie 2011, propunerea trebuia materializată prin sesizarea colegiului de conducere în vederea înființării de completuri specializate.

Încălcaările aduse prin adoptarea celor două acte administrative **i-au adus atingere gravă dreptului la un proces echitabil**, prin faptul că nu a fost asigurată imparțialitatea obiectivă a instanței judecătorești.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că „instanțele judecătorești, astfel cum sunt reglementate prin Constituție și Legea nr. 304/2004 își realizează funcția de înfăptuire a justiției prin intermediul judecătorilor organizați în completuri de judecată. Pentru ca organizarea puterii judecătorești să nu devină în sine aleatorie și pentru a nu permite apariția unor elemente de arbitrar, legiuitorul constituant a stabilit că procedura de judecată se stabilește prin lege, iar cu privire specială asupra Înaltei Curți de Casație și Justiție a consacrat faptul că, atât compunerea sa, cât și regulile de funcționare se stabilesc prin lege organică. ...Această construcție constituțională a dus la calificarea la nivel legal a aspectelor referitoare la compunerea instanței judecătorești, ca fiind norme de procedură de ordine publică. De aceea, încălcarea prevederilor legii referitoare la compunerea completului de judecată exprimă o exigență de ordine publică, a cărei încălcare atrage nulitatea absolută a actelor pronunțate de acesta.”

Și Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în jurisprudența sa (cauza Kyprianou împotriva Ciprului, §121; cauza Tocono și Profesorii Prometeiști împotriva Republicii Moldova § 31) a subliniat că imparțialitatea obiectivă a unui complet de judecată se apreciază în funcție de existența faptelor care pot fi stabilite și care pot trezi dubii în ceea ce privește imparțialitatea; în această privință, chiar aparențele putând avea o anumită importanță.

Astfel, în privința determinării caracterului independent al instanței, a stabilit că aparențele joacă un rol deosebit, întrucât ceea ce este în discuție este încrederea pe care instanțele judecătorești, într-o societate democratică, trebuie să o inspire publicului și, înainte de toate, în privința procedurilor penale, acuzatului. (cauza Sahiner împotriva Turciei, § 44).

Se solicită a se reține că definirea completurilor de judecată nu poate ține de deciziile arbitrare ale părților, judecătorii care compun aceste completuri neputând fi desemnați în absența unor justificări solide, deoarece s-ar influența legala compunere a completului de judecată.

Exercitarea dreptului de apreciere prevăzut de lege a fost realizată de către intimat cu încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege ceea ce constituie

un exces de putere, în sensul prevederilor art. 2 alin. 1 lit. n din Legea nr. 554/2004.

Odată cu reglementarea expresă a excesului de putere printre temeiurile acțiunii în contencios administrativ prevăzute de dispozițiile Legii nr. 554/2004, s-a realizat o consacrare normativă a ideii că oportunitatea este o componentă a legalității, iar nu o noțiune exterioară acesteia, astfel încât pe calea contenciosului administrativ, actele administrative pot fi cenzurate și din punctul de vedere al oportunității.

În mod evident, limita legală a dreptului de apreciere se raportează la scopul legii, actul administrativ trebuind să aibă calitatea de a satisface, în același timp, atât rigorile legii, cât și o nevoie socială determinată.

În baza argumentelor de fapt și drept expuse a solicitat, admiterea prezentei excepții și a se dispune:

- **anularea**, în parte, a Hotărârii de Colegiu nr. 24/9 decembrie 2015, cu privire la stabilirea componenței completului care a soluționat cauza în fond. Anularea se impune deoarece actul administrativ este **nelegal, emis cu exces de putere**;

- **anularea**, în parte, a Hotărârii de Colegiu nr. 30/28 iunie 2017, cu privire la modificarea componenței completului care a soluționat cauza în fond, prin includerea domnului judecător Y4. în mod arbitrar în compunerea completului. Anularea se impune deoarece actul administrativ este **nelegal, emis cu exces de putere**.

În drept, a invocat prevederile art. 1 și urm. din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

În dovedirea cererilor au fost depuse: print screen cu pagina publicată pe site-ul ÎCCJ la secțiunea „hotărâri colegiu 2017” din care rezultă o singură operațiune vizând Hotărârea nr. 30; copia Hotărârii de Colegiu nr. 24/9 decembrie 2015 în forma publicată pe site; copia Hotărârii de Colegiu nr. 30/28 iunie 2017 în forma publicată pe site; copia Hotărârii de Colegiu nr. 41/6 septembrie 2017 în forma publicată pe site, acestea aflându-se, în vol. IV, filele 152-166 dosarul instanței de apel.

i) Apelanta inculpată **A.**, prin apărător a formulat o cerere de constatare a **nulității absolute a contractelor de muncă** în baza cărora au fost angajate la DGASPC inculpatele C. și K., aflată în vol. IV, filele 177-178 dosarul instanței de apel, întemeiată pe art. 52 din Codul de procedură penală, solicitând soluționarea acesteia **prealabil fondului** și a se dispune în temeiul art. 57 și 15 din Codul muncii **constatarea nulității absolute a celor două contracte**.

În motivarea acestei cereri, s-a arătat că solicitarea are la bază probatoriul din această cauză, respectiv declarațiile inculpatului G. și a inculpatelor C. și K., dar și a martorilor dosarului care au condus la concluzia că, încă de la încheierea contractului, părțile aveau reprezentarea că cele două angajate nu își vor îndeplini obligațiile contractuale și că vor desfășura o altă activitate pentru o altă persoană juridică, dar vor fi remunerate de către partea civilă.

Astfel, din probele administrate a rezultat că cele două contracte de muncă au avut la baza încheierii lor o cauză ilicită și anume aceea că, în condițiile unui consens al celor două părți, s-a agreat ca una dintre părți, respectiv angajatul, să nu-și respecte dintru început obligația contractuală pentru care urma să fi remunerat.

Altfel spus, cele două părți cunoșteau de la chiar momentul încheierii contractului că acesta este un contract nereal, în sensul că actul constituia doar un temei pentru ca cele două angajate să fie plătite, fără însă să onoreze obligațiile din contract.

Așa fiind, se află în ipoteza unui contract de muncă nul, care nu poate genera din partea angajatorului posibilitatea de angajare a răspunderii disciplinare, pentru simplul motiv ca acesta, prin persoanele care l-au reprezentat la încheierea contractului, au știut dintru început ca acel contract nu poate produce astfel de efecte.

Singura modalitate prin care se poate reveni la legalitate în cauza de față este aceea a constatării nulității absolute a acelui contract și a repunerii părților în situația anterioară.

La baza acuzației apelantei inculpate stă situația legalității/nelegalității contractelor individuale de muncă ale inculpatelor C. și K..

Acuzarea nu face nicio analiză a circumstanțelor de încheiere a celor două contracte, dar din modul în care construiește acuzațiile a rezultat că are în vedere că acele contracte sunt încheiate valid, respectiv cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege la încheiere unui act juridic de acest tip.

De la aceeași premisă pleacă și judecătorii instanței de fond, chiar în mod expres, judecătorul cu opinie minoritară, fila 391 a sentinței (opinia separată) unde a arătat că acuzarea nu contesă legalitatea procedurii de ocupare prin concurs și a procedurii de încheiere a celor două contracte de muncă.

Pe cale de consecință, se solicită, ca potrivit art. 57 din Codul muncii să se procedeze la **constatarea nulității absolute a celor două contracte de muncă.**

V. Măsurile procesuale dispuse, în apel, de Înalta Curte de Casație și Justiție Completul de 5 Judecători

- la termenul de judecată de la 8 noiembrie 2018, instanța de apel, deliberând asupra cererilor de amânare în vederea angajării de apărători aleși, formulate de apelanții inculpați B., E. și G., precum și a cererii de amânare pentru imposibilitate medicală de prezentare formulată de apelanta intimată inculpată H., dat fiind că prezenta cauză se află la primul termen de judecată, văzând și poziția reprezentantului Ministerului Public, a apreciat că acestea sunt întemeiate, motiv pentru care, în temeiul art. 356 alin. 2 din Codul de procedură penală, le-a încuviințat, cu precizarea că, în cauză, se acordă un singur termen pentru lipsă de apărare și pentru pregătirea apărării; s-a luat act că intimata inculpată H. a precizat că este de acord cu desemnarea unui apărător din oficiu; s-a pus în vedere apelanților intimăți inculpați G. și H. care au lipsit din motive medicale, să facă dovada imposibilității de prezentare până la termenul următor, măsuri dispuse după punerea în discuția părților, cauza fiind amânată la 5

noiembrie 2018, așa cum rezultă din încheierea de ședință de la termenul menționat, aflată în vol. I, filele 176-178 dosarul instanței de apel;

- **la termenul de judecată de la 5 noiembrie 2018**, instanța de apel, în vedere formulării și susținerii cererilor de probe de către reprezentantul Ministerului Public și de apelanții inculpați A., C., E., F., H. și I.; cu primire la acțiunea în anulare acte administrative formulată în cadrulul înscrisului intitulat „excepție privind nelegala compunere a completului de judecată” formulată de apărătorul ales al inculpatei I., instanța de control judiciar constatând co opțiunea părților implicate în proces pentru prima posibilitate - în speță, sesizarea instanței de contencios administrativ, împiedică accesul la cea de-a doua cale procedurală, respectiv cea prevăzută de dispozițiile procedural penale a trimis-o spre competență soluționare, Secției a - VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal din cadrul Curții de Apel București, au fost înlăturate din dosarul cauzei înscrisurile denumite „motive de apel”, aflat la filele 190-268 vol. I, precum și a înscrisurilor trimise pe mail-ul Compartimentului Arhivă C5 și al Biroului de Informare și Relații Publice al Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 5 noiembrie 2018 și restituirea acestora, măsuri dispuse după punerea lor în discuție, fiind amânată cauza la 3 decembrie 2018, așa cum rezultă din încheierea de ședință de la termenul menționat, aflată în vol. II, filele 149-154 dosarul instanței de apel;

- **la termenul de judecată de la 3 decembrie 2018, cu majoritate**, având în vedere sentința civilă nr. 4627/23.11.2018 pronunțată de Curtea de Apel București-Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr./2/2018 prin care s-a dispus, în temeiul art. 15 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, modificată și republicată, suspendarea executării Hotărârii Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 137/08.11.2018, prin care s-a aprobat tregerea la sorți a membrilor Completului de 5 Judecători pentru toate cauzele penale din ședința de azi, 03 decembrie 2018, **se va acorda termen administrativ pentru data de 14 ianuarie 2019**. În atare condiții, **toate măsurile procesuale care se impune vor fi dispuse de completul care urmează a fi investit**. Măsura acordării termenului administrativ se dispune în baza Hotărârii Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 153 din 27.11.2018. **Cu opinia separată a doamenii judecător Z4.**, în sensul că se impune **amânarea cauzei pentru termenul de judecată din data de 14 ianuarie 2019**. Prin Hotărârea nr. 153 din 27 noiembrie 2018, Colegiul de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție a decis, cu unanimitatea voturilor exprimate, că la ședințele de judecată ale Completelor de 5 Judecători vor participa membrii titulari sau supleanți, după caz, în compunerea aprobată prin Hotărârea Colegiului de conducere nr. 139 din 13 noiembrie 2018, în vigoare la data hotărârii. Însă, amânarea cauzei are în vedere decizia nr. 685 din data de 7 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 1021 din data de 29 noiembrie 2018, obligatorie, prin care se prevede, conform paragrafului 196, că, în cauzele aflate deja pe rolul Completurilor de 5 Judecători, Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să asigure, de îndată, constituirea noilor completuri de judecată, prin tragerea la sorți a tuturor celor cinci membri ai acestora, revenind Consiliului Superior al

Magistraturii obligația de a identifica soluțiile de principiu cu privire la legala compunere a completurilor de judecată și de a asigura punerea lor în aplicare. În consecință, măsurile vor fi dispuse de completul nou învestit, constituit în conformitate cu decizia Curții Constituționale anterior menționată, așa cum rezultă din încheierea de ședință de la data arătată, aflată în vol. II, fila 165 dosarul instanței de apel;

Prin decizia nr. 685 din 7 noiembrie 2018 a Curții Constituționale publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1.021 din 29.11.2018, cu majoritate:

1. a fost admisă sesizarea formulată de prim-ministrul Guvernului României și constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între Parlament, pe de o parte, și Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, generat de hotărârile Colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție, începând cu Hotărârea nr. 3/2014, potrivit cărora au fost desemnați prin tregere la sorți doar 4 din cei 5 membri ai Completurilor de 5 judecători, contrar celor prevăzute de art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 255/2013.

2. Înalta Curte de Casație și Justiție urmează a proceda de îndată la desemnarea prin tragere la sorți a tuturor membrilor Completurilor de 5 judecători, cu respectarea art. 32 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 207/2018. Cu opinia separată a doi judecători, în sensul că ar fi trebuit să constate că în cauză nu a existat și nu există un conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României, pe de o parte, și Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte.

- la termenul de judecată de la 19 decembrie 2018, Completul de 5

Judecători P 2 2018 a cărui compunere a fost trasă la sorți conform măsurilor dispuse prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii, urmare a deciziei nr. 685 din 7 noiembrie 2018 a CCR, în prezenta cauză, termen stabilit, de acest complet, prin rezoluție, deliberând asupra cererii de amânare formulată de apărătorul ales al apelantului inculpat B., avocat A5., pentru imposibilitate de prezentare din motive medicale la termenul din 19 decembrie 2018, constatând că aceasta este dovedită cu înscrisuri medicale, văzând și punctele de vedere ale reprezentantului Ministerului Public și ale apărătorilor prezenți la acest termen, a apreciat-o ca fiind întemeiată, motiv pentru care a admis-o, după punerea, în prelabil în discuția părților și a stabilit termen la data de 21 ianuarie 2019 pentru când vor fi menținute delegațiile pentru asistență juridică obligatorie emise în cauză, așa cum rezultă din încheierea de ședință de la data menționată, aflată, în vol. III, filele 120-123 dosarul instanței de apel;

- la termenul de judecată de la 21 ianuarie, instanța de apel a pus în

discuția părților necesitatea amânării cauzei, având în vedere că la data de 31 ianuarie 2019 au fost convocate Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a decide dacă se modifică jurisprudența Completurilor de 5 Judecători cu privire la interpretarea și aplicarea principiului continuității completului de judecată, subsumat regulii anualității ce guvernează activitatea acestor formațiuni de judecată, pozițiile părților fiind consemnate, solicitându-se

de apărătorul ales al apelantei inculpate I. și al intimatei inculpate J. întreruperea cursului judecății pentru a fi citați în dosarul nou format pe rolul Secțiilor Unite spre a exprima un punct de vedere, după deliberare, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători a respins cererea de întrerupere a cursului judecății în prezenta cauză și de sesizare directă a Secțiilor Unite formulată de apărătorul ales al apelantei inculpate I. și respectiv, al intimatei inculpate J., având în vedere că Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt deja sesizate cu privire la această chestiune de drept a cărei dezlegare are înrâurire asupra soluționării tuturor cauzelor aflate pe rolul Completelor de 5 Judecători - 2018, indiferent dacă sesizarea s-a făcut sau nu în fiecare dintre aceste cauze. Față de poziția exprimată de apărătorul ales al apelantei inculpate I. și al intimatei inculpate J. la acest termen, se va înainta la Secțiile Unite ale Înaltei Curți o xerocopie a notelor de ședință depuse la acest termen de către acesta, spre a fi atașate la dosarul cu termenul stabilit la 31 ianuarie 2019. Astfel, a fost amânată cauza la 18 februarie 2019, apelanții și intimata inculpată, intimata parte civilă menționați, în conformitate cu art. 353 alin. 2 și 7 din Codul de procedură penală, vor primi termen în cunoștință, urmând a nu mai fi citați, iar potrivit art. 353 alin. 1 din Codul de procedură penală, apelanta inculpată H. și intimata inculpată K., se vor cita ca în precedent, așa cum rezultă din încheierea de la data menționată, aflată în vol.III, filele 142-145 dosarul instanței de apel;

- **la termenul de judecată de la 18 februarie 2018**, instanța de apel după deliberare a constatat că înscrisurile aflate la filele 166-319 vol. II din dosarul de apel au fost depuse de o persoană fără calitate procesuală în cauză și a dispus înlăturarea acestora de la dosar. Apelanta inculpată H. a arătat că este de acord să fie asistată în continuare de același apărător din oficiu, avocat B5.. Pentru apelanta inculpată I., apărătorul a arătat că a formulat o cerere de încetare a procesului penal pentru intervenirea prescripției generale, întrucât faptele reținute în sarcina sa sunt săvârșite până la sfârșitul lunii decembrie 2013, desigur doar în condițiile în care Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept urmează să se pronunțe în ședința din data de 21 martie 2019 dacă, urmare Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, există sau nu o întrerupere a cursului prescripției, depunând cererea și în scris. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători a calificat cererea depusă de apărătorul apelantei inculpate I. ca apărări pe fondul apelului. La interpelarea președintelui de complet, în sensul de a preciza dacă, în situația în care se va ajunge la concluzia încetării procesului penal pe fondul cauzei prin intervenirea prescripției, apelanta inculpată I. a solicitat continuarea procesului, apărătorul ales a precizat că aceasta va solicita continuarea procesului penal.

Totodată, **la interpelarea instanței**, în sensul de a preciza dacă inculpații doresc să dea declarație în fața instanței de apel sau înțeleg să se prevaleze de dreptul la tăcere, potrivit art. 374 alin. 2 din Codul de procedură penală, apelanții inculpați **A., B., F., H. și intimata inculpată K..**

Apărătorul apelantei inculpate C. a arătat că aceasta nu dorește să dea declarație în fața instanței de apel.

Apărătorul apelantului inculpat D. a arătat că acesta nu dorește să dea declarație în fața instanței de apel, însă, dacă se va impune, este de acord să dea declarație.

Apărătorul apelantului inculpat G. a arătat că acesta nu dorește să dea declarație în fața instanței de apel.

Apelanta inculpată I., personal și prin apărător, a arătat că dorește să dea declarația în fața instanței de apel.

Apărătorul intimătei inculpata J. a arătat că aceasta nu dorește să dea declarație în fața instanței de apel.

Intimata inculpată K., personal a arătat că nu dorește să dea declarație în fața instanței de apel.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători a pus în discuție cererile de probatorii formulate în cauză, pozițiile ample ale părților fiind consemnate în partea introductivă a încheierii.

Deliberând asupra cererilor de probe formulate de reprezentantul Ministerului Public, de apelanții intimați inculpați A., E. și I., în temeiul art. 420 alin. 5 și alin. 11 din Codul de procedură penală raportat la prevederile art. 100 lein. 3 și alin. 4 din Codul de procedură penală, instanța de apel, **a admis, în parte, probele solicitate în cauză**, apreciind că nu se mai impune reaudierea tuturor martorilor, în raport cu stadiul procesual al cauzei, astfel:

- În ceea ce privește probele solicitate de către Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție:

- Cu privire la **proba testimonială**, constând în reaudierea martorei U1., **în baza art. 100 alin. 3 din Codul de procedură penală a admis-o**, considerând-o relevantă și utilă cauzei, față de teza probatorie menționată în cererea de probe, prin raportat la criticile conținute de motivele apelului formulat;

- Cu privire la **proba testimonială formulată de apelanta inculpată A.**, constând în reaudierea martorei U1., în baza art. 100 alin. 3 din Codul de procedură penală a admis-o, considerând-o concludentă și utilă cauzei, față de teza probatorie menționată în cererea de probe și prin raportare la motivele de apel formulate;

- Cu privire la **proba testimonială** constând în reaudierea martorilor F3., G3., P3., Ș1. și Z2., instanța a admis, în parte, solicitarea apărării apelantului inculpat E. și a încuviințat reaudierea martorilor F3. și Ș1., în baza art. 100 alin. 3 din Codul de procedură penală, apreciind că proba este pertinentă, concludentă și utilă cauzei. Având în vedere tezele probatorii comune invocate în cererea de probatorii, instanța a apreciat că, în raport, cu stadiul procesual al cauzei, nu se mai impune reaudierea celorlalți martori: G3., P3. și Z2., a respins proba, conform art. 100 alin. 4 lit. b) din Codul de procedură penală;

- Cu privire la **proba testimonială** constând în reaudierea martorilor H3., B3., U1., D3., L3. și I3., instanța a admis, în parte, solicitarea apărării apelantei inculpate I. și a încuviințat reaudierea martorilor H3., B3. și U1., în baza art. 100 alin. 3 din Codul de procedură penală, apreciind că proba

este pertinentă, concludentă și utilă cauzei. Având în vedere tezele probatorii comune invocate în cererea de probatorii, instanța a apreciat că, în raport cu stadiul procesual al cauzei, nu se mai impune reaudierea celorlalți martori: **D3., L3. și I3.**, a respins proba, conform **art. 100 alin. 4 lit. b) din Codul de procedură penală**;

- Referitor la **cererea de reaudiere a inculpaților E., A. și K.**, s-a luat act de **împrejurarea că numai inculpații E. și I. și-au dat acordul de a fi reaudiați în fața instanței de apel, după administrarea probelor încuviințate, ceilalți inculpați arătând, pe rând, că înțeleg să se prevaleze de dreptul la tăcere, potrivit art. 374 alin. 2 din Codul de procedură penală**;

Referitor la solicitarea apărătorilor desemnați din oficiu de încetare a delegațiilor emise pentru asistență juridică obligatorie pentru inculpații din prezenta cauză, instanța a respins cererea și a menținut delegațiile apărătorilor desemnați din oficiu pentru toți inculpații, în vederea bunei desfășurări a procesului penal, dat fiind că la termenele anterioare, în lipsa apărătorilor aleși ai inculpaților, asistența juridică obligatorie a fost asigurată de apărătorii desemnați din oficiu.

S-a dispus citarea martorilor pentru termenul din 18 martie 2019.

S-a dispus reaudierea inculpaților E. și I. și le-a pus în vedere să se prezinte la termenul din 18 martie 2019.

Măsurile dispuse au fost consemnate în încheierea de ședință de la termenul menționat, aflată în vol. III, filele 178-183 dosarul instanței de apel;

- **la termenul de judecată de la 18 martie 2019** au fost audiați, sub prestare de jurământ martorii **H3., F3., Ș1., B3. și F3.**, în condițiile art. 119, 120, 121, 381 din Codul de procedură penală, în temeiul art. 420 alin. 11 raportat la art. 381 din Codul de procedură penală, fiindu-le puse întrebări de președintele Completului de 5 Judecători, de către reprezentantul Ministerului Public, apărarea apelanților inculpați, așa cum se arată în concret, în încheiere, declarațiile acestora aflându-se, în vol. IV, filele 1-15 dosarul instanței de apel. Pe parcursul audierii martorei H3. a fost respinsă o întrebare a reprezentantului Ministerului Public, așa cum se arată în conținutul încheierii. **Apărătorul apelantei inculpate I. a solicitat încuviințarea de a depune la dosar o completare la motivele de apel, susținând că a invocat o excepție de nulitate absolută a hotărârii primei instanțe prin care tinde la pronunțarea unei soluții de desființare a sentinței și de trimitere a cauzei spre rejudecare, nelegala compunere a completului de judecată în condițiile în care acesta nu a fost un complet constituit conform art. 29 din Legea 78/2000. A arătat că în susținerea acestui motiv de apel a atașat înscrisuri constând în hotărâri ale Colegiilor de conducere ale instanțelor din țară privind desemnarea completurilor specializate. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători a luat act de depunerea motivelor suplimentare de apel formulate de inculpata I.. Apărătorul apelantului inculpat E. a invocat excepția nulității absolute a sentinței penale nr. 377 din 21 iunie 2018 pentru nelegala compunere a completului de judecată care a soluționat cauza în fond cu încălcarea dispozițiilor imperative ale art. 29 din Legea nr. 78/2000, solicitând acordarea cuvântului pentru a fi susținută. Înalta Curte**

de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători a calificat excepția ca fiind motiv de apel, urmând a fi susținut cu ocazia debaterilor în calea de atac promovată și a luat act de depunerea la dosar a înscrisului cuprinzând suplimentarea criticilor aduse hotărârii apelate. Reprezentantul Ministerului Public, cu încuviințarea instanței a depus o cerere de schimbare a încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina tuturor inculpaților cu privire la care Ministerul Public a formulat apel, comunicând în sala de ședință câte un exemplar și apărătorilor apelanților inculpați prezenți.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în vederea continuării cercetării judecătorești cu reaudierea inculpaților E. și I. a amânat cauza la data de 15 aprilie 2019, punând în vedere celor doi inculpați să se prezinte în vederea audierii, iar reprezentantului Ministerului Public și apărătorilor inculpaților să se pregătească pentru a formula concluzii pe fondul cauzei, amânând cauza la data de 15 aprilie 2019, așa cum rezultă din încheierea de ședință de la data arătată, aflată, în vol. IV, filele 52-54 dosarul instanței de apel;

- la termenul de judecată de la 15 aprilie 2019 prealabil în ședință de cameră de consiliu a fost respinsă, ca nefondată, declarația de abținere formulată de doamna judecător C5., așa cum rezultă din conținutul încheierii distincte aflată la dosar, în vol. IV, filele 103-104 dosarul instanței de apel; în majoritate, a fost respinsă, ca inadmisibilă, și cu opinie separată a președintelui de complet, în sensul admiterii a declarației de abținere formulată de doamna judecător D5. de la soluționarea cererii de recuzare a doamnei judecător C5., așa cum rezultă din încheierea de ședință de cameră de consiliu distinctă, aflată, în vol. IV, filele 105-107 dosarul instanței de apel; respingerea, ca nefondată, a cererii de recuzare formulată de apelantul intimat inculpat E., prin apărător ales, așa cum rezultă din încheierea de ședință de cameră de consiliu din data de 15 aprilie 2019, aflată în vol. IV, filele 131-133 dosarul instanței de apel; după rezolvarea incidentelor procedurale, conform art. 420 alin. 4, respectiv art. 379 alin. 1 din Codul de procedură penală a fost audiată apelanta inculpată I., fiind lăsată să declare tot ce știe despre acuzațiile aduse și fiindu-i puse întrebări, fiind respinsă ca fără relevanță și neutilă cauzei o întrebare adresată de către reprezentantul Ministerului Public, în condițiile arătate, în încheiere, la solicitarea apărării apelantei inculcate legată de o întrebare adresată solicită a mai da un supliment de declarație, ceea ce instanța de apel a și procedat în consecință, după care, conform art. 420 alin. 4, respectiv art. 379 alin. 1 din Codul de procedură penală a fost audiat apelantul inculpat E., fiind lăsat să declare tot ce știe, cu privire la acuzațiile aduse acordându-se posibilitatea punerii întrebărilor, fiind respinse o serie de întrebări, în condițiile concrete din încheiere, declarațiile apelanților inculpați audiați, aflându-se în vol. IV, filele 81-89 dosarul instanței de apel:

Ulterior au avut loc discuții ample asupra cererilor de schimbare a încadrare juridică formulată de către Ministerul Public, a apărătorului apelantei inculcate A. cu privire la chestiunea prealabilă, în condițiile art. 52 din Codul de procedură penală în sensul constatării nulității absolute a contractelor de muncă

încheiate între C. și K., a apărătorului apelantei inculpate I. de amânare a cauzei la un termen ulterior pronunțării de către Curtea Constituțională asupra conflictului constituțional dintre Înalta Curte de Casație și Justiție și Parlamentul României, cu termen de pronunțare la 19 aprilie 2019, apreciind că, având în vedere unul din motivele de apel formulate în cauză de apelanta inculpată, aproape identic cu solicitarea adresată Curții Constituționale, precum și faptul că această problemă a apărut ulterior termenului din 18 martie 2019, iar această sesizare poate avea caracter de chestiune prealabilă aflată în competența de soluționare a unui organ care nu este instanță de judecată, este normal ca instanța de apel să aștepte soluția de la instanța de control constituțional. Pe de altă parte, în fața Curții Constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin organele de conducere, a exprimat deja un punct de vedere cu privire la modalitatea în care ar urma să fie soluționat acest motiv de apel. Nu în ultimul rând, practica instanței supreme este în sensul respingerii acestor excepții, excepție care a făcut obiectul cauzei invocată în declarația de abținere formulată pentru acest termen de către unul din membrii completului de judecată, astfel că se naște întrebarea dacă instanță, exprimând deja un punct de vedere cu privire la aceste aspecte, mai are aparența de imparțialitate, opinând pentru o amânare a cauzei la o dată ulterioară pronunțării de către Curtea Constituțională, astfel că acest motiv de apel să fie soluționat în concordanță cu cele ce vor fi statuate de instanța de control constituțional, arătând și consecințele în cazul în care ar fi soluționată cauza anterior pronunțării Curții Constituționale și publicării deciziei în Monitorul Oficial al României nemaifiind incidente dispozițiile legale care reglementează contestația în anulare sau revizuirea.

Totodată, au fost depuse de către reprezentantul Ministerului Public două cereri de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 78/2000 prin raportare la art. 1 alin. 3 și 5 și art. 21 alin. 3 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, respectiv cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 din Codul penal cu referire la art. 154 alin. 2 teza I din Codul penal în interpretarea dată prin decizia de recurs în interesul legii nr. 5 din 11 februarie 2019, această din urmă excepție având legătură cu împlinirea termenului de prescripție invocată de apărătorul apelantului inculpat E., excepții față de care toți apărătorii inculpaților au solicitat amânarea pentru a se lua la cunoștință și formula apărări, reprezentantul Ministerului Public opunându-se la amânarea cauzei, instanța, suspendând ședința pentru a delibera asupra cererilor de amânare.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, analizând cu prioritate cererile de amânare formulate de toți inculpații, prin apărători, pentru ca aceștia să își pregătească apărarea cu privire la cererile depuse la acest termen, în cursul ședinței de judecată, de Ministerul Public, având ca obiect sesizarea Curții Constituționale cu excepțiile invocate, a admis aceste cereri, apreciind că sunt întemeiate, în vederea garantării dreptului la apărare a tuturor inculpaților, un drept care trebuie să fie efectiv, inclusiv cu referire la aspectele vizând sesizarea Curții Constituționale și indiferent dacă aceștia au invocat sau nu prin motivele de apel aceste aspecte, amânând cauza la 20 mai 2019, așa cum

rezultă din conținutul amplu al încheierii de ședință de la termenul menționat, aflată în vol. IV, filele 123-126 dosarul instanței de apel.

- **la termenul de judecată de la 20 mai 2019**, instanța de apel a pus în discuție cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție de schimbare a încadrării juridice formulată și depusă în scris de acesta la termenul din 18 martie 2019, iar reprezentantul Ministerului Public a argumentat renunțarea la această cerere, situație față de care a fost pusă în discuția tuturor apărătorilor cererea de renunțare a parchetului, concluziile acestora fiind menționate în conținutul încheierii.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători, după deliberare, în raport cu poziția exprimată de reprezentantul Ministerului Public de la acest termen, pusă în discuție în ședință publică, a luat act de renunțarea la cererea de schimbare a încadrării juridice, astfel cum a fost formulată și depusă la dosar în data de 18 martie 2019.

În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători a apreciat că celelalte critici care au fost invocate de inculpați pe calea unor cereri le-a calificat ca fiind motive de apel, inclusiv cererea formulată de apărătorul ales al inculpatei A. la termenul din 15 aprilie 2019, prin care s-a invocat nulitatea contractelor de muncă, cerere care figurează ca motiv de apel, astfel cum rezultă din verificarea înscrisului intitulat „motive suplimentare de apel”, conținând motivele de apel formulate pentru această inculpată, transmise prin e-mail și atașate la filele 66-69 în vol. IV dosar apel. Apărătorul apelantei inculpate A. a depus în formă scrisă cererea de constatare a nulității contractelor de muncă, astfel cum aceasta a fost transmisă prin e-mail la dosar, la termenul din 15 aprilie 2019, iar la solicitarea instanței, cererea a fost prezentată și reprezentantului Ministerului Public, care a confirmat că are cunoștință de motivul de apel exprimat în cererea de constatare a nulității absolute a respectivelor contracte de muncă.

Pentru apelantul inculpat E., avocat E5. a invocat o chestiune prealabilă și a formulat o excepție de nelegalitate a unor acte administrative, conform art. 52 din Codul de procedură penală, coroborat cu art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 republicată, invocând o nulitate parțială a hotărârilor Colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 24 din 9 decembrie 2015 și respectiv nr. 30 din 28 iunie 2017 prin care a fost stabilită componența completului care a soluționat cauza în fața primei instanțe și respectiv prin care a fost modificat ulterior acest complet fiind înlocuit un judecător cu un alt judecător, cerere care a fost susținută amplu, așa cum rezultă din conținutul încheierii, un al doilea punct ca având legătură cu cauza este elementul specializării, întrucât în momentul în care a fost stabilit completul de judecată pentru anul 2016 acest element lipsea la nivelul Secției penale a Înaltei Curți. S-a făcut referiri la decizia nr. 33 din 2008 pronunțată într-un recurs în interesul legii, care face o reerire strictă și clară asupra modalității în care se aplică dispozițiile legale în cazul unui conflict între o lege specială și o lege generală, în sensul că, potrivit acestei decizii și în cauza de față se aplică principiul specialia generalibus derogant. Așa fiind, în opinia apărării art. 29 din

legea nr. 78/2000 cu privire la specializarea completurilor era obligatoriu a fi aplicat inclusiv de către Înalta Curte de Casație și Justiție, acesta fiind al doilea motiv pentru care hotărârile Colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 24 din 9 decembrie 2015 și respectiv nr. 30 din 28 iunie 2017 sunt neegale, impunându-se sesizarea părților implicate și citarea acestora, conform procedurii soluționării unei excepții de nelegalitate, depunând excepția și în scris la dosar, atașată la filele 145-166 vol. IV dosar apel, comunicând o copie și reprezentantului Ministerului Public. Pentru același apelant inculpat, avocat F5. a arătat că achiesează la concluziile colegei sale referitoare la excepția de nelegalitate a actelor administrative, precum și la motivele care au stat la baza invocării acesteia.

Avocat E5. pentru același apelant inculpat a precizat că înțelege să mai formuleze două cereri de sesizare a Curții Constituționale cu două excepții de neconstituționalitate, astfel: o primă excepție de neconstituționalitate vizează art. 421 alin. 2 lit. a) teza finală din Codul de procedură penală care prevede că „ (...) Instanța de apel readministrează declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare, dispozițiile art. 374 alin. (7)- (10) și ale art.383 alin. (3) și (4) aplicându-se în mod corespunzător”, apreciind că restrânge semnificativ mijloacele probatorii de la art. 97 alin. 2 din Codul de procedură penală și anume că proba se obține prin mijloacele cunoscute. Se apreciază să sunt încălcate prevederile art. 1 alin. 5, art. 16, art. 21, art. 24 și art. 124 din Constituție, precum și art. 6 pct. 1 din Carta Europeană a Drepturilor Omului; cea de-a doua excepție de neconstituționalitate are legătură cu cererea de schimbare a încadrării juridice și vizează dispozițiile art. 420 alin. 11 din Codul de procedură penală, care prevăd că „La judecarea apelului se aplică regulile de la judecata în fond, în măsura în care în prezentul titlu nu există dispoziții contrare” A arătat că normele constituționale cărora le contravine dispoziția menționată, respectiv art. 1 alin. 5 și art. 24 din Constituție, privind dreptul la apărare, precum și cu normele constituționale ale art. 16, art. 21 și art. 124, dar și cu art. 6 pct. 1 din Carta Europeană a Drepturilor Omului, susținând în concret, condițiile de admisibilitate din art. 29 din Legea nr. 47/1992 așa cum se arată în extenso în conținutul încheierii.

Pentru apelantul inculpat E., avocat F5. a arătat că înțelege să formuleze și să depună la dosar o cerere de suplimentare a probatoriului, atașată la filele 167-168 vol. IV dosar apel, constând în încuviințarea unui înscris care să fie emis de parchet în care să previzeze soluția pronunțată în dosarul disjuns, vizând-o pe inculpata A., astfel cum s-a dispus prin rechizitoriu la pct. III ultim paragraf, pag.209 cu privire la sesizările menționate la filele 5-16 din rechizitoriu. A susținut că, deși urmărirea penală s-a desfășurat în perioada 2012-2016, nu s-a stabilit adevărul judiciar în legătură cu pretensele fapte sesizate și care o vizau pe A., astfel încât procurorul a dispus o disjungere iar până în prezent dosarul nu a fost soluționat, considerând că este relevantă obținerea acestui înscris pentru că instanța de judecată va trebui să facă o apreciere a credibilității celor doi inculpați în lipsa altor probe și să stabilească cine dintre cei doi inculpați prezintă situația în mod credibil, astfel încât eventuala soluție comunicată din dosarul disjuns să poată fi un criteriu, atunci când se va face un astfel de

examen. În opinia apărării, prin nesoluționarea dosarului timp de șapte ani se creează posibilitatea manipulării declarațiilor inculpatei A., singura, de altfel, care susține că a fost instigată de inculpatul E.. Tocmai această modalitate de nesoluționare a cauzei astfel disjuncte a condus la susținerile făcute de inculpata A. la adresa inculpatului E., astfel că, din această perspectivă, constatând că soluția de condamnare a inculpatului se întemeiază, într-o măsură substanțială, pe declarațiile acestei inculpate, instanța trebuie să facă toate demersurile pentru a stabili sinceritatea sau lipsa de sinceritate a acestei inculpate. În opinia autorului cererii, o astfel de mărturie în acuzare trebuie să intre sub incidența garanțiilor prevăzute de art. 6 § 1 și art. 3 lit. d) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel încât este utilă și concludentă această cerere și a depus la dosar cererea și în formă scrisă (fiind atașată la filele 167-168 vol. IV dosar apel), după ce un exemplar al acesteia, la solicitarea instanței, a fost prezentat și reprezentantului Ministerului Public pentru a lua cunoștință de conținut.

Apărătorul ales al apelantei inculpata I., avocat G5. a arătat că dorește să formuleze o cerere prealabilă, constând în solicitarea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit aflată în concurs real cu infracțiunea de fals intelectual, în infracțiunea de neglijență în serviciu aflată în concurs real cu infracțiunea de fals intelectual, iar la solicitarea instanței de apel, un exemplar al cererii formulate în scris (atașată la filele 169-176 vol. IV dosar apel) a fost remis și reprezentantului Ministerului Public, spre luare la cunoștință.

Având cuvântul în susținerea cererii, apărătorul ales al apelantei inculpate I. a arătat că prin actul de inculpare și respectiv, prin hotărârea atacată au fost reținute patru acte materiale distincte, care au primit o dublă calificare juridică, reținându-se greșit existența concursului real, întrucât aceleași acțiuni materiale nu pot fi încadrate în două texte incriminatorii diferite, decât în situația în care se rețineau condițiile de la concursul ideal, care însă nu există.

Referitor la schimbarea de încadrare juridică în neglijență în serviciu, din probele administrate în fața instanței de apel până în acest moment, dar și din probele administrate în fața primei instanțe, inclusiv din declarațiile martorilor, nu a rezultat condiția existenței vinovăției în forma cerută de lege, anume intenția directă sau indirectă, determinată de cunoașterea de către inculpata I. a situației în care se afla inculpata C.. Prin această cerere se solicită să se stabilească pentru cele patru acte materiale distincte, astfel cum au fost reținute în rechizitoriu, încadrarea uvenită după cum fiecare act material întrunește elementul constitutiv al unei infracțiuni sau alta. Apărarea a pornit de la împrejurarea că s-a reținut existența concursului real și evident că, în apel, nu se poate modifica prin reținerea faptelor în concurs ideal, astfel că dacă cele trei acte materiale care constatu în consemnarea unor mențiuni fictive în anumite rapoarte pot constitui conținutul constitutiv al infracțiunii de fals intelectual, rămâne ca omisiunea unui demers de sancționare a inculpatei să constituie elementele constitutive ale infracțiunii de neglijență de serviciu determinat de forma de vinovăția a culpei, solicitată a fi reținută în sarcina acesteia.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători, în raport, cu jurisprudența instanței europene în cauza Adrian Constantin contra României, precum și Decizia Curții Constituționale nrt. 90 din 28 februarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală, referitor la această cerere de schimbare a încadrării juridice, a atras atenția apărătorilor inculpaților, faptul că au dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă pentru a-și pregăti apărarea și să solicite administrarea unor probatorii sub acest aspect, tocmai pentru asigurarea respectării garanțiilor dreptului la apărare.

Apărătorul apelantei inculpata I. a arătat că nu solicită acordarea unui termen pentru pregătirea apărării și nici administrarea de probatorii în legătură cu cererea de schimbare a încadrării juridice formulată la acest termen, urmând ca instanța să soluționeze această cerere pe baza probatoriului deja administrat, precum și alte aspect, a solicitat să se evalueze incidența asupra legalității compunerii completului investit cu soluționarea acestei cauze, a art. 2 din Hotărârea Secției pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 505 din 21 martie 2019, potrivit cu care de la momentul înaintării către Președintele României a cererii de pensionare a unui judecător, acesta este degrevat de ședințele de judecată, cu excepția motivărilor hotărârilor pronunțate în dosarele pe care le-a soluționat și le mai are de finalizat/redactat. Urmează ca instanța să evalueze incidența acestei hotărâri în cauză, arătând că nu a invocat acest aspect sub forma unei excepții, dat fiind că instanța verifică legalitatea compunerii sale în orice moment al procesului.

La interpelarea instanței, în sensul de a preciza temeiul în drept al respectivei cereri, apărătorul ales al apelantei intimat inculpate I. a făcut trimitere la obligația ca apelul să fie judecat și pronunțat de un complet legal constituit, urmând ca instanța să interpreteze, în evaluarea pe care o va face, dacă hotărârea sus menționată a Secției pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii produce sau nu efecte în ceea ce privește modificarea obligatorie a acestui complet de judecată.

Totodată, astfel cum a arătat la termenul anterior, în legătură cu motivul de apel, vizând legalitatea completului de judecată de la instanța de fond, apărătorul ales al apelantei intimat inculpate I. a solicitat amânarea cauzei ulterior datei de 05 iunie 2019, dată la care Curtea Constituțională a amânat pronunțarea asupra conflictului constituțional dintre Înalta Curte de Casație și Justiție și Parlamentul României. În opinia apărării, un complet de la instanța supremă nu poate oferi, obiectiv, garanții de imparțialitate, cât timp chiar aceasta este parte a presupusului conflict, astfel că orice soluție ar pronunța acest complet, nu ar face altceva decât să adâncească acest conflict, în situația în care se va ajunge la concluzia că acesta există. Pe de altă parte, în fața Curții Constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin organele de conducere, a exprimat deja un punct de vedere cu privire la modalitatea în care ar urma să fie soluționat acest motiv de apel. În atare situația, orice complet de la instanța supremă sesizat cu această problemă nu poate prezenta acele garanții de imparțialitate, pentru un observator neutru și obiectiv.

La interpelarea instanței, în sensul de a detalia standardele de lipsă de imparțialitate și de competență în constituirea acestui complet de judecată, și dacă dorește să sesizeze instanța cu un eventual incident procedural, apărătorul ales al apelantei intimat inculpat I. a arătat că a formulat această cerere strict din perspectiva faptului că ar urma ca acest complet sau orice alt complet care ar fi sesizat cu această problemă de drept să se pronunțe în sensul celor solicitate. Astfel, cum a precizat și anterior, apărătorul ales a arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție a formulat puncte de vedere într-un anumit sens la Curtea Constituțională, puncte de vedere care vizează respingerea conflictului constituțional dintre Înalta Curte de Casație și Justiție și Parlamentul României, fiind invocate anumite argumente în acest sens.

În atare situație, apărătorul ales a apreciat că este absolut firesc ca partea pe care o asistă să se gândească că nici un complet de la instanța supremă, inclusiv acesta, nu se va pronunța pe această problemă de drept diferit față de punctele de vedere deja formulate de către conducerea instanței, acestea fiind motivele pentru care apărarea are bănuială legitimă că nu sunt întrunite condițiile de imparțialitate ale instanței, dar nu intenționează să invoce ivirea vreunui incident procedural în cauză.

La interpelarea instanței, apărătorii aleși și cei desemnați din oficiu prezenți, precum și reprezentantul Ministerului Public, pe rând, au arătat că nu mi au alte cereri de formulat.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători a pus în discuție **cererile formulate de apărarea apelantului inculpat E., respectiv: cererea vizând chestiunea prealabilă a excepției de nelegalitate, conform art. 52 din Codul de procedură penală coroborat cu art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, republicată; cererile de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile de neconstituționalitate ale art. 421 alin. 2 lit. a) teza finală din Codul de procedură penală și respectiv ale art. 420 alin. 11 din Codul de procedură penală, precum și cererea de suplimentare a probatoriului.**

Totodată, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a pus în discuție și **cererile formulate de apelanta inculpată I., respectiv de schimbare a înțelesului juridic, de evaluare a incidenței art. 2 a Hotărârii Secției pentru Judecători a CSM nr. 505 din 21 martie 2019 asupra legalității compunerii completului, precum și de amânare a cauzei ulterior datei de 05 iunie 2019, dată la care Curtea Constituțională urmează a se pronunța asupra conflictului constituțional dintre Înalta Curte de Casație și Justiție și Parlamentul României.**

Amplele concluzii ale apărătorilor apelanților și intimaților, precum și ale reprezentantului Ministerului Public au fost consemnate în conținutul încheierii de la termenul arătat.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători a suspendat ședința de judecată pentru a delibera asupra cererilor formulate la acest termen și a solicitat părților prezente și apărătorilor acestora să rămână în sala de ședință.

Reluând cauza după suspendare, s-a constatat că s-au prezentat părților ca în precedent.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători, după deliberare, a dispus următoarele:

I. În ceea ce privește cererile formulate de apelantul inculpat E.:

1. Cu majoritate, a respins cererea vizând chestiunea prealabilă a excepției de nelegalitate, întemeiată pe dispozițiile art. 52 din Codul de procedură penală coroborate cu art. 4 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, republicată, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 52 din Codul de procedură penală, cu referire la art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, republicată, întrucât dezlegarea dată fondului cauzei nu depinde de soluționarea acesteia, chestiunea criticată vizând strict o problemă de procedură;

2. A respins cererile de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile de neconstituționalitate ale art. 421 alin. 2 lit. a) teza finală din Codul de procedură penală și respectiv, ale art. 420 alin. 11 din Codul de procedură penală, constatând că excepțiile sunt inadmisibile, nefiind îndeplinite cumulativ cerințele art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, în sensul că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei;

5. În baza art. 100 alin. 4 lit. a) din Codul de procedură penală, a respins ca fiind nerelevantă, în raport, cu obiectul probațiunii în cauză, cererea de suplimentare a probatoriului formulată constând în emiterea unei adrese către Direcția Națională Anticorupție pentru a fi înaintată soluția pronunțată în dosarul disjuns, vizând-o pe inculpata A., astfel cum a fost susținută în fața instanței;

II. Cu privire la cererile formulate de apelanta inculpată I.:

1. A respins, ca inadmisibilă, solicitarea de evaluare a incidenței art. 2 din Hotărârea Secției pentru Judecători a CSM nr. 505 din 21 martie 2019 asupra legalității compunerii completului, nefiind precizate nici cadrul procesual și nici temeiul de drept ce a stat la baza formulării unei astfel de cereri, dispozițiile procesuale penale fiind de strictă interpretare;

2. A respins, cererea de amânare a judecării cauzei ulterior datei de 05 iunie 2019, dată la care Curtea Constituțională urmează a se pronunța asupra conflictului constituțional dintre Înalta Curte de Casație și Justiție și Parlamentul României cu referire la art. 29 din Legea 78/2000 vizând specializarea judecătorilor în soluționarea faptelor de corupție din cadrul Secției Penale a Înaltei Curți, în raport, cu motivele invocate.

La interpelarea instanței, apărătorii prezenți și reprezentantul Ministerului Public, pe rând, au arătat că nu au cereri de formulat prealabil acordării cuvântului la dezbateri în apel.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat ori probatorii de administrat, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători a declarat încheiată cercetarea judecătorească și, în conformitate cu prevederile art. 420 alin. 6 din Codul de procedură penală, a acordat cuvântul în dezbateri, amplele concluzii ale reprezentantului Ministerului Public și ale apărătorilor apelanților, ale apărătorilor

intimațiilor, prezenți, precum și ultimul cuvânt al inculpaților prezenți au fost consemnate, în detaliu, fiind amânată pronunțarea pentru a delibera și, totodată, pentru a da posibilitatea părților și reprezentantului Ministerului Public să depună concluzii scrise, până la data de 27 mai 2019 așa cum reiese din conținutul încheierii de ședință de la 20 mai 2019, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

Amplele concluzii ale reprezentantului Ministerului Public, precum și ale apărătorilor apelanților și intimațiilor au fost în sensul motivelor de apel formulate în scris și cererilor formulate în scris pe parcursul judecării apelului, depuse la dosar și prezentate sistematizat în cuprinsul acestei decizii, precum și cererilor puse în discuție la termenul din 20 mai 2019, asupra cărora instanța de apel, s-a pronunțat, pe parcursul judecării apelului, calificându-le ca motive de apel, fie s-a pronunțat distinct asupra lor, așa încât nu se mai impune reluarea lor.

Instanța de apel menționează că tot la termenul din 20 mai 2019, prealabil acordării cuvântului în dezbatere asupra apelurilor formulate în cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători a acordat cuvântul asupra cererilor de sesizare cu excepțiile de neconstituționalitate, în ordinea invocării acestora de către reprezentantul Ministerului Public, respectiv de către apărătorul ales al apelantului intimat inculpat E., în dosarul asociat nr./1/2018/a1.

Reprezentantul Ministerului Public a precizat că nu mai susține și înțelege să retragă cererile de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile de neconstituționalitate ale dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 78/2000, respectiv ale art. 174 din Codul penal cu referire la art. 154 alin. 2 teza I din Codul penal, depuse în scris al termenul din 15 aprilie 2019, arătând că, în cauză, nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 din legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată și, în special, cerința legăturii cu soluționarea cauzei.

Apărătorii aleși ai apelanților intimația inculpați A., B., C., E., D., F., G., H. și I., având cuvântul, pe rând, au solicitat instanței să ia act de poziția exprimată de reprezentantul Ministerului Public, în sensul retragerii celor două cereri de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile de neconstituționalitate, astfel cum au fost formulate și depuse în scris la termenul din 15 aprilie 2019.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători, luând act de manifestarea de voință a reprezentantului Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, în sensul retragerii cererilor de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile de neconstituționalitate invocate, a acordat cuvântul asupra cererilor de sesizare cu excepțiile de neconstituționalitate ale dispozițiilor art. 420 alin. 11 din Codul de procedură penală, respectiv ale art. 421 alin. 2 lit. a) teza finală din Codul de procedură penală, formulate în scris și depuse la acest termen de judecată de către apelantul intimat inculpat E., prin apărătorul ales, avocat E5..

Așadar, prin aceeași încheiere din 20 mai 2019 dată distinct în dosarul asociat, instanța de apel s-a pronunțat și asupra cererilor de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 alin. 2 lit. a) teza finală din Codul de procedură penală și respectiv ale art. 420 alin. 11 din Codul de procedură penală, formulate de apelantul intimat inculpat E., prin apărător ales.

Astfel, prin încheierea de la 20 mai 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători Penal 2-2018 dată în dosarul asociat cu nr./1/2018/a1 s-a luat act de retragerea cererilor de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 78/2000 și respectiv, ale art. 174 Cod penal cu referire la art. 154 alin. (2) teza I Cod penal, formulate de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție**.

Au fost respinse cererile de sesizare a Curții Constituționale cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 alin. 2 lit. a) teza finală Cod procedură penală și respectiv ale art. 420 alin. 11 Cod procedură penală, formulate de **apelantul intimat inculpat E., prin apărător ales, considerentele fiind expuse pe larg în cuprinsul încheierii arătate.**

În dosarul cauzei cu nr./1/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători P 2 2018 având ca obiect **apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de apelanții inculpați A., B., C., E., D., F., G., H. și I., pe intimatele inculpata J. și K., precum și pe intimata parte civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția a Copilului**, până la data pronunțării, respectiv 27 mai 2019, au fost depuse la dosar, concluzii scrise chiar de la termenul dezbaterilor, 20 mai 2019, formulate de apărătorul apelantului inculpat B., aflate în vol. IV, filele 184-195, formulate de apărătorul ales al apelantului intimat inculpat E., aflate în vol. IV, filele 196-273 dosarul instanței de apel.

Ulterior la data de 22 mai 2019 au fost depuse la dosarul instanței de apel, un supliment de concluzii scrise formulate de apărătorul ales avocat F5. al apelantului intimat inculpat E., aflate în vol. IV, filele 277-278 dosarul instanței de apel.

Chiar la data pronunțării cauzei, 27 mai 2019 au fost depuse la dosarul instanței de apel, o cerere de repunere a cauzei pe rol și reluarea dezbaterilor și a cercetării judecătorești, în vederea punerii în discuția contradictorie a părților, după citarea legală a acestora, **întemeiată pe dispozițiile art. 395 alin. 1 din Codul de procedură penală**, în vederea sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE), precum și concluzii scrise, la care se află atașate mai multe înscrisuri, aflate în vol. IV, filele 279-358 dosarul instanței de apel.

Apelantul intimat inculpat E., prin apărător ales E5., **în conținutul cererii mai sus arătate** a solicitat sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare, pentru interpretarea dreptului Uniunii, după cum urmează:

Potrivit art. **19 alin. 3 lit. b din Tratatul privind Uniunea Europeană**

(TUE), în versiunea consolidată, Curtea de Justiție a Uniunii Europene hotărăște în conformitate cu tratatele, cu titlu preliminar, la solicitarea instanțelor judecătorești naționale, cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea actelor adoptate de instituții.

Potrivit **art. 4 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în versiunea consolidată**, intră în competența partajată a Uniunii și a statelor membre domeniul prevăzut de alin. 2 lit. j, referitor la **spațiul de libertate, securitate și justiție**, aspect care atrage competența de interpretare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, cu privire la conținutul tratatelor vizând acest domeniu comunitar.

Potrivit art. 267 alin. 1 lit. a și b **din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în versiunea consolidată**, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) este competentă să se pronunțe atât cu privire la interpretarea tratatelor, cât și cu privire la interpretarea actelor adoptate de instituțiile Uniunii.

Titlul III din Tratatul privind Uniunea Europeană - TUE (art. 13 - art. 18) conferă calitatea de instituții ale Uniunii, printre altele, **Parlamentului European, Consiliului European, Consiliului și Comisiei Europene**, definind organizarea de bază și competențele acestor instituții.

Din conținutul **art. 6 al Tratatului privind Uniunea Europeană - TUE**, rezultă că Uniunea recunoaște drepturile, libertățile și principiile prevăzute în **Carta Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene** din 07 decembrie 2000, (CARTA) astfel cum a fost adoptată de către Parlamentul European, Consiliul și Comisia Europeană, la data de 12 decembrie 2007, la Strasbourg, având aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor.

Astfel, se poate concluziona, în sens pozitiv, cu privire la caracterul de act adoptat de instituțiile europene al **Cartei Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene** din 07 decembrie 2000, aspect care atrage competența de interpretare în favoarea **Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE)** a dispozițiilor acesteia, în conformitate cu prevederile art. 267 din **Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (ex-articolul 234 TCE)**, titlul VII din cuprinsul acesteia conținând dispoziții generale care reglementează interpretarea și aplicarea **Cartei Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene** ce nu au caracter limitativ în ce privește posibilitatea de interpretare, prevederile art. 51-54 din **Carta Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene** stabilind doar regimul general de interpretare a dispozițiilor actului comunitar în ansamblu și, în special, cu privire la modul și limitele de aplicare a principiilor și a dispozițiilor prin care se constituie drepturi cu caracter fundamental ale cetățenilor Uniunii.

Prezenta solicitare este admisibilă și consideră că se impune a fi admisă, întrucât cauza se află pe rolul de judecată a unei instanțe naționale, respectiv la Înalta Curte de Casație și Justiție, completul de 5 judecători în materie penală, judecata nefiind desăvârșită prin rămânerea în pronunțare, iar instanța de apel nefiind desesizată la acest moment.

Nu există nicio dispoziție limitativă care să fixeze ca termen insuperabil privind formularea de cereri și apărări rămânerea în pronunțare, anterior desesizării instanței prin emiterea minutei, sau din care să rezulte vreun termen

de decădere din exercițiul acestui drept, raportat la acest moment procesual, cererile și excepțiile putând a fi invocate pe tot timpul judecății, judecată ce se finalizează doar prin pronunțarea hotărârii de desesizare a instanței de judecată.

Potrivit art. 395 alin. 1 C.p.p., este posibilă reluarea cercetărilor judecătorești sau a dezbaterilor prin repunerea cauzei pe rol, atunci când o împrejurare trebuie lămurită, analiza prezentei cereri, ce poate influența în mod determinant conținutul și efectele hotărârii constituind o astfel de împrejurare ce se impune a fi lămurită, necesitând a fi soluționată în mod obligatoriu după punerea în dezbaterie contradictorie a părților, atât, în conformitate cu prevederile art. 351 C.p.p., cât și în conformitate cu recomandările emise de Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE), actualizate după intrarea în vigoare la 1 noiembrie 2012 a noului Regulament de procedură al Curții de Justiție, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria C nr. 439/1 din 25 noiembrie 2016, vizând reguli privind efectuarea trimiterilor preliminare (cererilor de decizie preliminară), recomandări din care, la punctul 13, **pentru buna administrare a justiției**, este indicat ca trimiterea să fie efectuată în urma unei dezbateri contradictorii.

SITUAȚIA PREMISA

Prin sentința penală nr. 377 din 21 iunie 2018, pronunțată în dosarul penal nr./1/2016 de către completul de judecată în primă instanță al Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-au hotărât următoarele (cu majoritatea opiniilor a doi judecători din compunerea completului și opinia separată, divergentă, a unui judecător), în privința Domnului E., s-a

dispus:

„CU UNANIMITATE:

1. În baza art. 396 al. 5 rap la art. 16 al. 1 lit c din Codul de Procedura Penală, achita pe inculpatul E. pentru infracțiunea de fals intelectual sub forma instigării, prevăzută de art. 25 rap. La art. 289 din Codul Penal 1969 cu aplicarea art. 5 din Codul Penal.

CU MAJORITATE:

2. În baza art. 25 din Codul Penal 1969 rap. La art. 13² din Legea 78/2000 în referire la art. 248 din Codul Penal 1969 cu aplic. Art. 5 din Codul Penal, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma instigării, condamna inculpatul E., ...la pedeapsa principală de 3 ani și 6 luni închisoare."

CU OPINIE SEPARATĂ:

În sensul achitării inculpatului, în temeiul art. 16 al. 1 lit c din Codul de Procedura Penal, pentru infracțiunea de abuz în serviciu sub forma instigării, prev. De art. 25 din Codul Penal 1969 rap. La art. 13² din Legea 78/2000 în referire la art. 248 din Codul Penal 1969 cu aplic. Art. 5 din Codul Penal."

Opinia majoritară, pe care se întemeiază partea executabilă a sentinței cuprinde următoarele concluzii rezultate din analiza și evaluarea probelor, raționamente logico-juridice ce au condus la reținerea sau înlăturarea cererilor apărărilor supuse analizei, astfel:

„Prealabil existentei unei fapte circumscrise de procuror ilicitului penal al abuzului in serviciu sub forma instigării si a săvârșirii acesteia de către inculpatul E. cu vinovăția prevăzută de lege, Înalta Curte subliniază faptul ca, nici in opinia majoritara, dar nici in opinia separata, referitor la soluția privind aceasta infracțiune, pentru care a fost trimis in judecata inculpatul E., nu s-a reținut incidența deciziilor Curții Constituționale a Romniei nr. 405/15.06.2016 si 392/06.06.2017, dovada fiind temeiul achitării inculpatului E. din opinia separata - art. 16 al. 1 lit.c Cod Procedura Penala (nu exista probe ca o persoana a săvârșit o infracțiune) si condamnării, in unanimitate, a autorului acestei infracțiuni, respectiv a inculpatei A., cea care a fost instigată de către E. la săvârșirea infracțiunii de abuz in serviciu.”

Împotriva acestei sentințe a declarat apel invocând, printre altele, ca și motive:

- greșita compunere a completului de judecată ce a pronunțat sentința apelată, întrucât acesta nu era calificat, din punct de vedere funcțional, să judece cauza, nefiind specializat să judece infracțiunile de corupție și infracțiunile asimilate acestora, prevăzute în Legea 78/2000 potrivit art. 29 alin. 1 din Legea 78/2000 și, totodată,

- nelegala compunere a completului întrucât s-a efectuat cu încălcarea dispozițiilor legale in materie, respectiv, nepublicarea integrala a Hotărârii de Colegiu prin care a fost modificată compunerea completului cu un alt judecător. Astfel, în cadrul Excepției de Nelegalitate a susținut în fata Curții la data dezbaterilor faptul că, lecturând Hotărârea de Colegiu nr. 41/6 septembrie 2017, a dedus că prin Hotărârea nr. 30/28 iunie 2017, care nu este publicată pe site-ul instanței integral, lipsind pct. 7 la care face trimitere hotărârea nr. 41, a fost modificată compunerea C2 care avea pe rol soluționarea dosarului în care era parte. A subliniat că nepublicarea hotărârilor de colegiu care se referă la compunerea completurilor de judecată, (deși această obligație este expres prevăzută de lege și Regulamentul propriu), constituie o încălcare ce îi limitează semnificativ posibilitățile de apărare și de acces la instanță. Totodată, a arătat că prin Hotărârea de Colegiu nr.30/28 iunie 2017 a fost modificată componența completului de judecată *în mod arbitrar, fără să existe vreo tragere la sorți dintre judecătorii disponibili, fără nicio regulă care să respecte exigențele de imparțialitate prevăzute de lege*, domnul judecător Y4. fiind, practic, desemnat prin voința discreționară a președintelui de secție de a cărui propunere a luat act colegiul de conducere.

După adoptarea și intrarea în vigoare a OUG 50/2006, coroborat și cu dispozițiile Legii 161/2003, prin abrogarea alin. 2 al art. 29 din Legea 78/2000, nu s-a mai aplicat o limitare a instanțelor cărora le incumba obligația de constituire a completelor specializate să judece infracțiunile de corupție și infracțiunile asimilate acestora, prevăzute în Legea 78/2000, și s-a transformat **opțiunea** de constituire a acestor complete în **obligația** de constituire a acestor complete specializate pentru judecarea cauzelor în primă instanță, la toate instanțele de judecată organizate potrivit Legii nr. 304/2004 de organizare judiciară.

De asemenea, în raport de considerentele Deciziei nr. 405/2016 și considerentele Deciziei nr 392/2017 ale Curții Constituționale a României, a invocat greșita condamnare în ce privește săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în forma participației penale a instigării, întrucât atribuțiile ce se consideră a fi încălcate cu intenție de către autorii infracțiunii de abuz în serviciu și care se reține a fi produs consecințele vătămătoare, nu **erau stabilite în mod expres prin lege, ordonanță sau ordonanță** de urgență, ci prin acte normative secundare emise, pentru aplicarea legii, de alte autorități publice decât Parlamentul României, sau Guvernul României în cadrul competenței legislative delegate.

Așa cum rezultă din considerentele reținute în opinia majoritară pe care s-a întemeiat dispoziția de condamnare, **prima instanță a conferit caracter interpretativ Deciziilor nr. 405 din 15 iunie 2016 și 392 din iunie 2017 ale Curții Constituționale a României**, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969, art. 207 alin. 1 din Codul penal și art.13² din Legea nr. 78/2000, deși, din **dispozitivul** acestei decizii, rezultă în mod evident că, în parte, **excepțiile** de neconstituționalitate invocate au fost admise, conferindu-se o interpretare neconformă modului de redactare a textului prin care s-au **expus** limitele de neconstituționalitate constatate.

Aceste considerente au întemeiat hotărârea prin care au fost condamnați în calitate de autori și, respectiv instigatori/complici pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, raportat la încălcarea unor atribuții de serviciu prevăzute în alte reglementări decât în legislația primară.

Pe timpul judecării cauzei în apel, Curtea Constituțională a României a fost sesizată cu soluționarea unui conflict juridic de natură constituțională, între Parlament - puterea legislativă și Înalta Curte de Casație și Justiție -puterea judecătorească, generat de neconstituirea în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție de completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție și a infracțiunilor asimilate prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, de la data intrării în vigoare a Legii 161/2003, prin care a fost modificat art. 29 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Ca și argumente ale sesizării, se afirmă că poziția generalizată a Înaltei Curți de Casație și Justiție față de lege, ca act juridic al Parlamentului, reprezintă o violare a principiului separației puterilor și al dreptului la un proces echitabil, ce include dreptul la judecarea cauzei de o instanță **„stabilită de lege”**, nefiind vorba de simple încălcări punctuale ale legii, ci de un veritabil blocaj constituțional, generat prin limitarea rolului Parlamentului căruia i se contestă rolul de unică autoritate legiuitoare a țării.

Această acțiune declanșată în contenciosul constituțional are relevanță în cauză și poate servi la justa și echitabila soluționare a apelurilor promovate împotriva sentinței pronunțate de prima instanță, practica Înaltei Curți de Casație și Justiție fiind în sensul aplicării largi a dispozițiilor art. 413 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, fiind asimilată condiției premisă a suspendării facultative și

ipoteza soluționării unei cauze înregistrate în contenciosul constituțional ce ar putea avea un efect substanțial asupra dezlegării ce ar putea fi dată cauzei pendinte, ținând seama și de vădita incidență a dispozițiilor art. 2 alin. 2 Cod procedură civilă.

Prin chiar modul în care au fost expuse premisele declasării conflictului juridic de natură constituțională, se poate constata că (datorită practicii constante și a conduitei administrativ-judiciare în materie organizatorică la nivelul acestei instanțe, cea mai înaltă din sistemul jurisdicției penale din România, atât sub formă organizatorică, cât și instituțională, în mod necontestabil), argumentul juridic constând în **nelegala constituire a unor complete de judecată în ce privește judecata cauzelor având ca obiect săvârșirea faptelor de corupție**, a celor asimilate faptelor de corupție și a celor având legătură directă cu faptele de corupție prevăzute de Legea 78/2000, nu putea primi o justă, neutră, echitabilă soluționare și posibilitatea valorificării în mod favorabil, întrucât, pentru aceasta ar fi fost necesară declararea procedurii privind revirimentul juridic (schimbarea practicii constante a ICCJ), iar această procedură, până la această dată, nu a fost declanșată, cu privire la această problemă).

Această concluzie se impune în contextul existenței unui precedent în cadrul jurisprudenței în materia contenciosului constituțional, prin care s-a constatat existența unui alt conflict juridic de natură constituțională, generat tot de conduita organizatorică și managerială adoptată la nivelul conducerii instanței supreme și chiar Curtea Constituțională a constatat, în considerente, încălcarea dreptului de acces efectiv la instanță al părților care ar fi avut interesul să invoce nelegala constituire a completurilor de 5 judecători, întrucât practica constantă a ICG era în sensul respingerii acestor apărări sau excepții.

Curtea Constituțională a României a finalizat dezbaterile în ce privește adoptarea unei decizii cu privire la cererea de constatare a conflictului juridic de natură constituțională, amânând pronunțarea, succesiv, ultima amânare, pentru data de 5 iunie 2019.

Deși s-ar fi impus ca instanța de apel să nu finalizeze judecata în calea de atac până la pronunțarea Curții Constituționale cu privire la această problemă de drept, având puternică legătură cu motivele de apel invocate, totuși, instanța de apel a deschis dezbaterile declarând încheiată cercetarea judecătorească, existând posibilitatea probabilă a pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive, cu respingerea argumentelor noastre invocate în apel.

În măsura în care aceste motive ar fi, cel puțin în parte, confirmate în decizia amânată de către Curtea Constituțională, argumentele noastre s-ar consolida în mod esențial, conducând în mod vădit la soluția de admitere a apelului și la desființarea sentinței apelate - în principal, în condițiile art. 421 pct. 2 lit. b teza finală, prin reținerea cazului de nulitate absolută prevăzut de art. 281 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, vizând compunerea / constituirea completului de judecată, sau în subsidiar, în condițiile art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, în sensul judecării în fond și, prin aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 5 Cod procedură penală, raportat la art. 16 lit. b teza I Cod procedură penală, conducând la desființarea sentinței apelate și rejudecarea cauzei de prima instanță de judecată în complet specializat sau la achitarea inculpaților privind

săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu - în forma participativă a autoratului sau în alte modalități de participație - întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală, nefiind conținută în cadrul limitativ al celor expuse în Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale, respectiv, în limitele statuate în mod explicit și formal în paragraful 60 al acestei hotărâri, și numai după aprecierea tuturor acestor aspecte, achitarea în temeiul art. 396 al. 5 corob. Cu art. 16 lit c.

Se reține în acest paragraf:

„Curtea statuează că neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale guvernului”.

Pe cale de consecință, potrivit principului de interpretare **„per a contrario”**, prin admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și a dispozițiilor art. 297 alin. 1 din Codul penal în vigoare în prezent, faptele ce nu se circumscriu explicit și limitativ acestor cerințe, nu mai pot fi reținute a avea valențele unor fapte prevăzute de legea penală ca infracțiune, aspect ce rezultă și din conținutul paragrafului 57 și următoarele din decizia referită, și ca atare nu mai pot fi considerate a îndeplini cerința legalității incriminării (concluzia rezultând din expunerea considerentului în sensul încălcării prevederilor constituționale prin modalitatea neprevederii, în mod expres, în legislația primară, sub forma unor atribuții funcționale individualizate, a elementelor de conformare în legătură cu care defectuoșitatea este analizată).

A arătat, sub aspect procedural, că sunt îndeplinite, cu titlu prealabil, condițiile privind sesizarea **Curții de Justiție a Uniunii Europene (GUE)** în vederea pronunțării cu titlu preliminar, atât cu privire la interpretarea tratatelor, dar și cu privire la interpretarea Cartei Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene din 07 decembrie 2000, ca act adoptat de instituțiile Uniunii, întrucât chestiunea, conform art. 267 alin. 2 din TFUE, este invocată în fața unei instanțe dintr-un stat membru și, mai mult, este invocată într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse unei căi de atac ordinare în dreptul intern, hotărârea pronunțată de instanța de apel fiind definitivă și executorie.

Deoarece chestiunea prealabilă invocată nu a fost anterior soluționată printr-o decizie a **CJUE** ce ar putea constitui **„un caz clar” sau un „caz clarificat”**, este obligatorie sesizarea **Curții de Justiție a Uniunii Europene (GUE)** pentru pronunțarea unei decizii cu titlu preliminar.

Se solicită completului de judecată al instanței de apel să pună în discuția contradictorie a părților, cu respectarea principiului publicității și oralității, cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene cu chestiunea mai sus expusă, în vederea adoptării unei hotărâri preliminare, raportat la întrebările următoare, pe care le propunem a fi formulate de către instanța națională:

1. Dispozițiile art. 67 alin. 1 din TFUE, conform cărora „Uniunea constituie un spațiu de libertate, securitate și justiție, cu respectarea drepturilor fundamentale și a diferitelor sisteme de drept și tradiții juridice ale statelor membre”, pot fi interpretate ca obligând instanțele naționale, pentru

asigurarea principiului securității juridice și protejarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor - cum ar fi dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, prevăzut de art. 47 din Carta Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene - (în contextul în care, în paralel cu judecata cauzei pendinte este înregistrată o cauză în contencios constituțional, de a cărui mod de soluționare, depinde în manieră esențială hotărârea instanței naționale asupra respectivei cauze), să amâne judecata și statuarea asupra acțiunilor judiciare cu care a fost investită în primă instanță de judecată sau, mai ales, în ultima cale de atac, până la soluționarea contenciosului constituțional, astfel încât să nu genereze o atingere potențială în viitor a principiului autorității de lucru judecat atașate hotărârilor judecătorești definitive, conform dreptului național?

2. Poate fi interpretată sintagma din cuprinsul art. 67 alin. 1 TFUE - vizând noțiunea *diferite sisteme de drept și tradiții juridice ale statelor membre* - ca înglobând în aceasta legea fundamentală a statului membru (în cauză. Constituția României) și, în mod special, efectele obligatorii ale unei decizii adoptate de autoritatea de contencios constituțional a statului membru, în speță. Curtea Constituțională a României, în raport de competențele necenzurabile ale acesteia în cadrul sistemului juridic și legislativ al statului român, ce rezultă din prevederile art. 142 - 147 din Constituția României, (indiferent de aprecierea doctrinară asupra forței obligatorii a deciziilor acestei autorități, pronunțate în temeiul art. 147 din Constituție, dispoziții ce nu prevăd, relativ la deciziile pronunțate de admitere a excepției de neconstituționalitate, posibilitatea asocierii caracterului interpretativ) ?

3. Poate fi interpretat articolul 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene - în sensul definirii caracterului eficient al căii de atac și al caracterului echitabil al procesului - ca obligând instanța națională ce judecă în ultimul grad de jurisdicție și ale cărei hotărâri nu pot fi atacate pe cale ordinară, să amâne judecata până la pronunțarea Curții Constituționale asupra unei sesizări cu care aceasta din urmă a fost investită în paralel cu procesul judiciar, în condițiile în care modul de soluționare al căii de atac declarate de către titularul dreptului fundamental este determinat în mod esențial de hotărârea ce va fi adoptată în cauza aflată spre soluționare la o altă autoritate cu activitate jurisdicțională, cum ar fi Curtea Constituțională a statului membru?

4. Dreptul Uniunii permite sau impune interpretarea noțiunii „constituite în prealabil prin lege” conținută de art. 47 alin. 2 teza finală din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene ca, în condițiile în care dreptul intern obligă în mod expres la judecarea anumitor cauze cum sunt cele referitoare la fapte de corupție și asimilate de către anume instanțe judecătorești (în sensul sintagmei referitor la completul de judecată), să se facă de către completuri specializate constituite în mod expres și oficial prin decizia administrativă a organelor de conducere ale instituției judiciare, emisă în scopul aplicării legii și să aibă în vedere în mod exclusiv și limitativ instanța constituită în prealabil prin lege respectiv

ca fiind acel complet de judecată specializat pentru judecarea anumitor cauze, în modalitatea mai sus referită?

5. Dreptul Uniunii, constând în prevederile art. 48 din Cartă, poate fi interpretat în sensul că obligă instanța națională investită cu soluționarea unei cauze penale să depună diligentele necesare pentru a evita pronunțarea unei hotărâri neconforme cu prevederile dreptului intern și ale tratatelor internaționale prin care sunt instituite drepturi fundamentale, constând inclusiv în amânarea finalizării judecății până la statuarea de către o altă autoritate, asupra unui element relevant încauza - în măsura în care această din urmă autoritate este singura competentă să își analizeze propria-i competență și putere a deciziilor emise și, mai ales în condițiile în care, conform constituției statului membru, dar și a practicii judiciare constante în acest stat, deciziile acestei din urmă autorități au forță obligatorie în raport de celelalte autorități, inclusiv în privința instanțelor de judecată?

6. Poate fi considerată o asemenea obligație instituită în sarcina instanței naționale ca prezervând prezumția de nevinovăție de care beneficiază acuzatul și, totodată, ca reprezentând o garanție efectivă privind respectarea dreptului la apărare (în condițiile în care nivelul de protecție al dispozițiilor Cartei poate fi mai înalt decât cel impus prin legislația națională sau prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului)?

7. Pot fi interpretate dispozițiile art. 54 din Cartă ce reglementează interzicerea abuzului de drept ca obligând instanța națională ce judecă o cauză penală în ultimul grad de jurisdicție să se abțină de la finalizarea judecății, în măsura în care, în raport de hotărârea ce ar putea fi pronunțată, s-ar genera posibilitatea ulterioară de constatare a încălcării vreunui din drepturile sau libertățile recunoscute prin Cartă - chiar și pe o perioadă limitată, respectiv, până la nașterea, ca efect al soluționării unei alte chestiuni de natură constituțională al dreptului de a contesta decizia pronunțată având caracter definitiv, prin intermediul unei căi de atac extraordinare a cărei eficacitate nu este certă și care, chiar și în situația soluționării în mod eficace, ar atinge în mod ireparabil drepturi și libertăți fundamentale recunoscute prin Carta sau alte tratate internaționale?

8. Prevederile art. 52 alin. 5 din Cartă pot fi interpretate ca o consolidare a dreptului persoanei în favoarea căreia funcționează principiile reglementate de Cartă, de a le invoca în fața instanței judecătorești pe calea cererii de sesizare a CIUE în vederea adoptării unei hotărâri preliminare, având ca scop interpretarea actelor de punere în aplicare a dreptului Uniunii, în referire la modul de aplicare de către autoritățile naționale a dreptului comunitar și cu privire la garantarea exercițiului drepturilor fundamentale ale acestuia?

9. Dreptul Uniunii - constând în dispozițiile art. 49 alin. 1 din Cartă - poate fi interpretat a exclude din sfera acțiunilor sau inacțiunilor materiale ce sunt pedepsibile ca infracțiune, potrivit dreptului intern, acele acte omisive sau comisive ce nu se mai regăsesc în acțiunile sau omisiunile în mod

specific și expres statuate de către o Curte Constituțională a unui stat membru (competență în mod exclusiv și necenzurabil să stabilească conformitatea legislației primare cu legea fundamentală a statului membru, în speță, Constituția României) în corpul legii de incriminare, în cadrul faptelor pedepsibile ca infracțiuni, sub aspectul adecvării din punct de vedere constituțional a legislației primare a statului membru? în legătură cu această întrebare, se solicită ca interpretarea dreptului Uniunii să aibă în vedere și faptul că, în concret, Constituția României, legea de organizare a Curții Constituționale sau jurisprudența acestei curți, nu prevăd, în ce privește soluționarea excepției de neconstituționalitate, ca deciziile pronunțate pe acest palier de competență, ar putea avea caracter interpretativ, în sensul de a lipsi deciziile de forță obligatorie și de a le conferi doar un caracter de recomandare.

10. Dreptul Uniunii - *constând în dispozițiile art. 49 alin. 1 din Carta* - poate fi interpretat a exclude din sfera subiecților activi pedepsibili pentru săvârșirea unei infracțiuni - care, potrivit dreptului intern, nu poate fi săvârșită decât de subiecți calificați, respectiv de funcționari publici - acele persoane care nu ocupa o funcție publică, astfel cum este definită în mod exclusiv de legea civilă ce reglementează organizarea autorităților publice, interzicând, pe cale de consecință, configurarea privind incriminarea penală (în ce privește subiectul activ al infracțiunii) prin norme de trimitere cu caracter echivoc sau prin analogie?

Întrebările propuse a fi adresate CJUE pentru adoptarea unei hotărâri preliminare în sensul interpretării distincte a dreptului uniunii și, respectiv, a unor dispoziții din Charta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, ca act adoptat de instituțiile Uniunii, au relevanță, întrucât consideră că o decizie în această privință este necesar a fi pronunțată de către CJUE înainte ca instanța națională pe rolul căreia se găsește prezenta cauză, în mod specific, completul de 5 judecători al ÎCCJ constituit în materie penală, investit să judece apelurile declarate împotriva sentinței anterior referite, să statueze în fapt și, mai ales, în drept asupra respectivelor apeluri verificând conformitatea sentinței apelate cu regulile de drept aplicabil - atât în ce privește cele de drept procedural, cele de drept substanțial, cele instituite în mod indirect prin decizii ale Curții Constituționale, având atât caracter extrinsec hotărârii (legala constituire a completului de judecată), cât și intrinsec hotărârii (cele referitoare la limitele de pedepsibilitate ale faptelor deduse judecății).

Relevanța întrebărilor formulate se raportează și la asigurarea caracterului independent și imparțial al instanței care, doar în maniera sesizării CJUE, prin admiterea cererii formulate prin prezentul memoriu, poate să asigure cerințele referitoare la instanță mai sus expuse, evitând, astfel riscul de antepronunțare ce ar decurge din respingerea de plano a sesizării, în funcție de motivarea adusă, putându-se prefigura în mod vădit, anterior adoptării deciziei asupra apelurilor, opțiunea conștientă preconstituită a judecătorului cu privire la soluția ce ar putea fi dată cauzei.

Nu pot fi aduse, ca și argumente contrare solicitării, justificări vizând celeritatea, referitoare la durata rezonabilă a procedurii sau, eventual, aplicarea principiului continuității completului de judecată, întrucât aceste garanții procedurale aferente dreptului de acces la justiție sunt constituite în principal, în patrimoniul persoanei acuzate și au caracter secundar față de imperativul garantării în mod specific a exercițiului celorlalte drepturi fundamentale mai sus expuse în conținutul întrebărilor formulate, iar caracteristicile specifice ale cauzei pot constitui justificări adecvate ale unei eventuale prelungiri a duratei procedurii.

Solicită, de asemenea, ca instanța să pună în discuție contradictorie, cu respectarea principiilor publicității și oralității, cererea de suspendare a judecării până la pronunțarea CJUE asupra deciziei preliminare cu care aceasta se solicită a fi sesizată.

Examinând apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și apelanta intimată inculpată I., apelanții inculpați F., B., D., C., apelanta intimată inculpată H., apelanții inculpați G., A. și apelantul intimat inculpat E. împotriva sentinței pronunțată de prima instanță în raport cu motivele invocate, precum și cu cererile calificate ca motive de apel, ce se vor analiza prin **prisma dispozițiilor art. 417 și 419 din Codul de procedură penală și în condițiile art. 420 alin. 8-11 din același cod, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători P2 2018 constituit legal, precum și cu respectarea principiul continuității completului de judecată, potrivit art. 420 alin. 11 cu referire la art.354 din Codul de procedură penală, în majoritate a constatat, ca fiind fondate apelurile declarate de inculpații I., F., B., D., C., H., G., A. și E., cu extinderea efectelor apelurilor și cu privire la intimatele inculpate J. și K., sub aspectul laturii penale și laturii civile, în limitele ce vor fi examinate și ca nefondat apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție pentru considerentele ce se vor arăta pentru fiecare apelant.**

Legiuitorul român a reinstituit în Codul de procedură penală în vigoare, de la 1 februarie 2014, sistemul dublului grad de jurisdicție, ceea ce conferă procesului penal român asigurarea unui echilibru între necesitatea pronunțării unor hotărâri legale și temeinice, cu respectarea drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților, conform principiilor și tuturor normelor, care guvernează procesul penal român, dar și a dreptului la un proces echitabil în două grade de jurisdicție pe de-o parte, și celeritatea procesuală, prin simplificarea procedurilor, pe de altă parte.

Astfel, Codul de procedură penală român în vigoare prevede o singură cale de atac ordinară de reformare și anume apelul, în care se efectuează o nouă judecată în fond a cauzei, realizându-se, un control jurisdicțional în raport cu titularii apelului prevăzuți de lege.

În contextul concret al cauzei, în condițiile mai sus arătate a fost exercitată calea ordinară de atac a apelului împotriva sentinței penale nr. 377 din 21 iunie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, în

dosarul nr./1/2016, de către procuror, dar și de inculpați, fiind depuse motive ample de apel de către toți apelanții, cereri de probatorii, de către o parte dintre apelanți. Totodată, au fost audiați apelanții inculpați care și-au exprimat manifestarea de voință de a da declarație în fața instanței de apel, în condițiile expuse. De asemenea, au fost propuse probe de către procuror și o parte dintre inculpați, ce au fost încuviințate parțial și administrate, în condițiile arătate. O parte dintre apelanți au formulat cereri, calificate ca motive de apel, precum și cereri de schimbare a încadrării juridice și sesizare a Curții Constituționale cu privire la excepții de neconstituționalitate, precum și alte cereri asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat și care au fost amplu expuse mai sus, filele 406-551 ale deciziei. Instanța de apel, în majoritate a făcut și o reapreciere a mijloacelor de probă administrate, ceea a conferit efectivitate controlului jurisdicțional, cu respectarea dispozițiilor art. 420 alin. 4, 5 și 8-11 din Codul de procedură penală, realizând o nouă judecată în fond a cauzei, în limitele menționate.

De asemenea, s-au avut în vedere efectele devolutiv și extensiv ale apelului, în condițiile legii, raportat la situațiile, care se vor analiza distinct.

Prealabil analizei apelurilor, instanța de apel examinează, pe calea interpretării sistematice a incidenței dispozițiilor art. 420 alin. 11 raportat la art. 395 alin. 1 din Codul de procedură penală însă și, a prevederilor art. 420 alin. 6 cu referire la art. 387 din același cod, față de cererea formulată de apelantul intimat inculpat E., prin apărător ales la data de 27 mai 2019 la dosarul cauzei, așa cum s-a arătat mai sus.

Astfel, **art. 387 din Codul de procedură penală** referitor la terminarea cercetării judecătorești, face parte din Titlul III Judecata, Capitolul II Judecata în primă instanță, Secțiunea I Desfășurarea judecării cauzelor, având următorul conținut: **”(1) Înainte de a declara terminată cercetarea judecătorească, președintele întreabă procurorul, persoana vătămată și părțile dacă mai au de dat explicații ori de formulat cereri noi pentru completarea cercetării judecătorești. (2) Dacă nu s-au formulat cereri sau dacă cererile formulate au fost respinse ori dacă s-au efectuat completările cerute, președintele declară terminată cercetarea judecătorească”**.

Dispozițiile art. 395 alin. 1 din Codul de procedură penală referitoare la reluarea cercetării judecătorești sau a dezbaterilor prevăd: **”(1) Dacă în cursul deliberării instanța apreciază că o anumită împrejurare trebuie lămurită și este necesară reluarea cercetării judecătorești sau a dezbaterilor, repune cauza pe rol. Prevederile privind citarea se aplică în mod corespunzător”**.

Art. 420 alin. 11 din același cod statuează că **”La judecarea apelului se aplică regulile de la judecata în fond, în măsura în care în prezentul titlu nu există dispoziții contrare”**, iar cele de la alin. 6 al aceluiași articol, stipulează **„Când apelul este în stare de judecată, președintele completului dă cuvântul apelantului, apoi intimatului și pe urmă procurorului. Dacă între apelurile declarate se află și apelul procurorului, primul cuvânt îl are acesta.”**

Așadar, cum se poate constata și judecata apelului conține mai multe norme expres reglementate de legiuitor cu privire la anumite măsuri procesuale,

care, însă este guvernată și de regulile de la judecata în fond, în măsura în care nu există dispoziții contrare.

Pe calea interpretării sistematice, art. 420 alin. 6 din Codul de procedură penală se corelează cu dispozițiile art. 387 din același cod, în condițiile art. 420 alin. 11 din Codul de procedură penală.

Astfel, atunci când apelul este în stare de judecată, prealabil concluziilor, președintele completului întreabă apelanții, pe rând, prin apărători, dacă au de dat explicații, de formulat cereri noi, iar în ipoteza inexistenței acestora sau aceleia a respingerii lor ori a completărilor făcute, declară terminată cercetarea judecătorească și acordă părților și reprezentantului Ministerului Public, cuvântul în susținerea apelurilor.

Normele mai sus menționate sunt specifice etapei orale a judecării, în timp ce dispozițiile art. 395 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt incidente etapei deliberării al cărei conținut evidențiază în mod expres activitatea exclusivă a instanței de judecată de a aprecia că o anumită împrejurare trebuie lămurită și este necesară reluarea cercetării judecătorești sau a dezbaterilor, asupra cauzei în integralitatea ei, până la momentul pronunțării. În contextul celor arătate, se va avea în vedere numai materialul probator administrat și toate cererile deja formulate, întrucât a fost epuizată și declarată terminată cercetarea judecătorească și dezbaterile.

În contextul concret al cauzei, la termenul de la 20 mai 2019, în apel, așa cum rezultă din încheierea de ședință, au fost consemnate amplele discuții asupra mai multor cereri susținute de către procuror, apelanți, inclusiv au fost formulate cereri de către apărătorul ales al apelantului intimat inculpat E., ce au fost puse în discuție de către președintele Completului de 5 Judecători, concluziile fiind consemnate în încheiere, asupra cărora s-a deliberat și completul s-a pronunțat în mod expres, prin respingerea cererilor formulate, în condițiile expuse.

Totodată, președintele Completului de 5 Judecători a întrebat, în mod expres, apărătorii prezenți și reprezentantul Ministerului Public, pe rând, aceștia arătând că nu mai au cereri de formulat prealabil acordării cuvântului în dezbateri, în apel.

S-a consemnat expres că nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat ori probatorii de administrat, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători a declarat încheiată cercetarea judecătorească și, în conformitate cu prevederile art. 420 alin. 6 din Codul de procedură penală a acordat cuvântul în dezbateri, așa cum rezultă din încheierea de ședință de la 20 mai 2019.

În raport cu cele menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 420 alin. 11 cu referire la art. 395 alin. 1 din Codul de procedură penală, în vederea reluării cercetării judecătorești sau a dezbaterilor în apel, întrucât, potrivit atribuției exclusive a completului de judecată de a aprecia lămurirea vreunei împrejurări și necesitatea reluării cercetării judecătorești sau a dezbaterilor în prezenta cauză, nu a constatat nicio împrejurare care să impună lămurirea ei și

necesitarea repunerii cauzei pe rol, în vederea reluării cercetării judecătorești sau dezbaterilor.

De altfel, cererea vizează și chestiuni asupra cărora Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători s-a pronunțat anterior deschiderii dezbaterilor, atunci când s-a discutat necesitatea amânării cauzei în vederea pronunțării de către Curtea Constituțională asupra sesizării Președintelui Camerei Deputaților, cerere care a fost respinsă în unanimitate. Pe de altă parte, între data declarării închise a dezbaterilor și data stabilită pentru pronunțare nu au apărut elemente noi care să justifice repunerea cauzei pe rol, având în vedere și dispozițiile art. 420 alin. 11 cu referire la alin. 6 și art. 387 din Codul de procedură penală, în condițiile concrete arătate, așa încât cererea formulată și depusă la dosar de către apelantul intimat inculpat E., prin apărător, excede dispozițiilor invocate.

Prealabil analizei apelurilor declarate în cauză de către apelanți, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate va examina motive de apel formulate de mai mulți apelanți, respectiv E., prin apărători, I., prin apărător, A., prin apărător, în condițiile enunțate, în concret și expuse în detaliu în conținutul prezentei decizii, care au un caracter prevalent:

I. a)1. critica referitoare la nelegala compunere a completului de judecată care a pronunțat, în primă instanță, sentința atacată, sub aspectul lipsei desemnării completului specializat în materia infracțiunilor de corupție și sancționată, în opinia apărării, cu nulitatea absolută, potrivit dispozițiilor art. 281 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală;

a)2. critica nelegalei compuneri a completului de judecată care a pronunțat, în primă instanță, sentința atacată, sub aspectul modului în care a fost desemnat un membru al acestuia, în condițiile în care nu ar rezulta modalitatea sa de desemnare din hotărârile nr. 30 din 28 iunie 2017 și nr. 40 din 6.09.2017 date de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

a) 1. Criticile referitoare la compunerea completului de judecată se circumscriu în mod exclusiv controlului jurisdicțional, având în vedere sancțiunea intervenită în cazul încălcării normei și anume nulitatea, în condițiile art. 280 și următoarele din Codul de procedură penală. Ca atare dispozițiile art. 52 din același cod referitoare la chestiunile prelabile, invocate de apărătorul apelantei intimatei inculpate I. nu sunt incidente cu privire la cererea de amânare în vederea pronunțării unei decizii de către Curtea Constituțională cu privire la conflictul în care este parte și Înalta Curte de Casație și Justiție, față de inexistența dispozițiilor procedurale în situația conflictelor de neconstituționalitate în conținutul Legii nr. 47/18.05.1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale republicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 807/3.12.2010. De asemenea, nu sunt incidente nici dispozițiile art. 413 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă care să impună suspendarea procesului, textul invocat de către apărarea apelantului intimat inculpat E. referindu-se la posibilitatea suspendării cauzei în cu totul alte situații, respectiv când dezlegarea acesteia depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

Pe cale de consecință, întrucât susținerile apărării tind la desființarea în totalitate a sentinței penale și trimiterea cauzei spre rejudecare, soluție prevăzută expres în art. 421 pct. 2 lit. b din Codul de procedură penală, acestea se circumscriu unei critici de nelegalitate a hotărârii atacate, motiv pentru care instanța de control judiciar, le va examina ca și motive de apel.

În acest sens, reține că legiuitorul român a reglementat în Codul de procedură penală, în mod expres, normele referitoare la competența organelor judiciare în Titlul III, Participanții în procesul penal, Capitolul II Competența organelor judiciare, Secțiunea 1 Competența funcțională, după materie și după calitatea persoanei a instanțelor judecătorești, respectiv competența judecătorei (art. 35), competența tribunalului (art. 36), competența tribunalului militar (art. 37), competența curții de apel (art. 38), competența curții militare de apel (art. 39), competența Înaltei Curți de Casație și Justiție (art.40).

Dispozițiile referitoare la regulile privind compunerea completelor de judecată se regăsesc în Legea nr. 304/2004 republicată cu modificările ulterioare, lege organică, dar și în legi speciale, cum este și Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu modificările ulterioare.

Dispozițiile art. 29 din Legea nr. 78 din 8 mai 2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 219 din 18 mai 2000 aveau următorul conținut:

”(1) Pentru judecarea infracțiunilor de corupție și a infracțiunilor asimilate acestora, prevăzute în prezenta lege, pot fi constituite complete specializate, potrivit art. 15 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare. (2) Judecătorii care compun aceste complete specializate, procurorii care funcționează în cadrul Secției de combatere a corupției și criminalității organizate din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, al serviciilor și birourilor teritoriale specializate, precum și persoanele prevăzute la art. 28 alin. (4), (5) și (6) vor primi, pe lângă celelalte drepturi bănești, un spor de 30 % din salariul de bază.”

Prin Legea nr. 161 din 19 aprilie 2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 279 din 21 aprilie 2003 se statua în art. 29 că:

”(1) Pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate. (2) La judecătoria, tribunale și curțile de apel, completele specializate sunt formate din 2 judecători”.

Prin Ordonanța de Urgență nr. 50 din 28 iunie 2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 566 din 30 iunie 2006 a fost abrogat alin. 2 al art. 29 mai sus menționat.

Astfel, în prezent art. 29 din Legea nr. 78/2000 are următorul conținut:

„(1) Pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate.”

Prin Legea nr. 71 din 03 iunie 2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicat în Monitorul Oficial nr. 409 din 10 iunie 2011 a fost introdus alin. (3) al art. 19 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, având următorul conținut:

”(3) La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora.”

Astfel cum s-a arătat în doctrină, din perspectiva „criteriului sferei de aplicare a normelor juridice, acestea se clasifică în: **norme generale, norme speciale și norme de excepție**. Normele generale se caracterizează prin aceea că au sfera cea mai largă de aplicabilitate într-un domeniu sau într-o ramură de drept. În acest sens se consideră că anumite norme dintr-o ramură reprezintă dreptul comun pentru o întreagă sferă de reglementare...Spre deosebire de normele generale, normele speciale sunt aplicabile unei sfere restrânse de relații, ele derogă de la dreptul comun (speciala generalibus derogant). **Normele de excepție completează normele generale sau speciale, fără ca excepția prevăzută să fie considerată a aduce atingere ordinii de drept.** Întrucât normele speciale și normele de excepție sunt derogatorii, în procesul aplicării lor ele cunosc un regim restrictiv, interpretarea lor este strictă (sunt de strictă interpretare) – exceptiones sunt strictissimae interpretationis” (Nicolae Popa, Teoria generală a dreptului, Ediția 5, Editura CH. Beck, 2014, pag. 136-137; în același sens, Simona Cristea, Teoria generală a dreptului, Ediția 3, Editura CH. Beck, 2018, pag. 22; Ioan Ceterchi, Introducere în teoria generală a dreptului, Editura All, București, 1993, pag. 41).

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, în majoritate, reține că dispoziția art. 29 din Legea nr. 78/2000, **face parte dintr-o lege specială și se referă la judecarea de către judecătorii, tribunale, curți de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție, în primă instanță, a tuturor infracțiunilor de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000, de către completuri specializate. Totodată, prin reglementarea modului de constituire a completurilor de judecată în aceste cauze, dispoziția mai sus menționată este o dispoziție de organizare judiciară.**

Ulterior, însă, în conținutul dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, a fost introdus un nou alineat, respectiv alineatul 3, care vizează completele specializate din toate materiile care intră în competența instanței supreme, printr-o normă ce din perspectiva sferei de aplicare are caracterul unei **norme de excepție, derogatorie**, și care instituie, prin voința legiuitorului, un caracter facultativ al înființării acestora în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție („Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție (...) **poate** aproba înființarea de complete specializate”).

Astfel, o normă de organizare aplicabilă tuturor completelor de la nivelul judecătoreiei, tribunalului, curții de apel și instanței supreme care judecă în primă

instanță infracțiunile de corupție, respectiv art. 29 din Legea nr. 78/2000, este amendată printr-o normă ulterioară, **ce instituie o situație de excepție de la regulă**, și care conține o normă facultativă în înființarea completelor specializate la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, normă care este în vigoare și în prezent.

Dispoziția cuprinsă la alin. 3 al art. 19 din Legea nr. 304/2004 este o normă de organizare de strictă interpretare ce se circumscrie categoriei „*exceptiones sunt strictissimae interpretationis*”, care completează art. 29 din Legea nr. 78/2000, fără să aducă atingere ordinii de drept, și care, potrivit principiilor de interpretare a normelor juridice, are prevalență față de aceasta.

Interpretarea dată de apărarea apelanților inculpați, în sensul că dispozițiile art. 19 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 nu ar avea incidență în raport cu dispoziția din art. 29 din Legea nr. 78/2000, care ar avea un caracter special, nu poate fi reținută, întrucât, pe de o parte, ignoră caracterul de normă de excepție al textului în discuție (analiza fiind făcută doar din perspectiva raportului lege specială-lege generală), și, pe de altă parte, aceasta ar însemna că modificarea din Legea de organizare judiciară nu fie niciodată aplicabilă. Toate dispozițiile care prevăd constituirea completelor specializate în diverse materii constituie reglementări cu caracter special, astfel că, în opinia apărării, nu ar putea suferi modificări prin introducerea art. 19 alin 3 din Legea nr. 304/2004, ceea ce ar contraveni principiului fundamental de interpretare potrivit căruia **legea trebuie interpretată în sensul producerii efectelor ei și nu în sensul neaplicării ei** („*actus interpretandus est potius ut valeat qua ut pereat*”).

Totodată, un alt argument care susține faptul că prin Legea de organizare judiciară nr. 304/2004, lege ulterioară cu caracter general, s-a modificat conținutul art. 29 din Legea nr. 78/2000, este dat de **decizia în interesul legii nr. V din 26 septembrie 2005 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 123 din 9 februarie 2005** prin care a fost admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și „În aplicarea dispozițiilor art. 57 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, modificată și completată prin Legea nr. 247/2005, stabilesc: 1. Infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și orice alte cauze derivate din cele prevăzute în această lege se judecă în primă instanță, la judecătoria, tribunale și curțile de apel, de complete formate dintr-un singur judecător”.

În considerentele deciziei de recurs în interesul legii mai sus menționată se arată că „...Într-adevăr, prin art. 29 din Legea nr. 78/2000, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 23 din Legea nr. 161/2003, s-a statuat la alin (1) că „pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate”, iar la alin. (2), că „la judecătoria, tribunale și curțile de apel, completele specializate sunt formate din 2 judecători.

Ulterior, ca urmare a modificării ce i s-a adus prin art. I pct. 27 din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, articolului 57 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară i s-a dat un nou cuprins, în cadrul căruia la alin. 1 s-a prevăzut „cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a

judecătoreiei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale.”

Dispoziției cu caracter imperativ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară nu i se poate opune interpretarea bazată pe invocarea caracterului derogatoriu al reglementării cuprinse în art. 29 alin. (2) din Legea nr. 78/2000, în sprijinul căreia se face referire la caracterul special al ultimei legi, câtă vreme chestiunea respectivă a fost soluționată în mod neechivoc de legiuitor.

Sub acest aspect, este de observat că prin art. XIII din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 se prevede că „la data intrării în vigoare a prezentei legi, orice dispoziție contrară se abrogă...”

Decizia în interesul legii mai sus menționată este relevantă din perspectiva faptului că a statuat că Legea de organizare judiciară nr. 304/2004 a modificat conținutul art. 29 din Legea nr. 78/2000 în sensul arătat. Pentru situația nou instituită prin art. 19 alin. 3 din actul normativ mai sus menționat, nu era necesară o dispoziție specială care să prevadă în mod expres **modificarea art. 29 din Legea nr. 78/2000** în cazul particular al Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât, din modul de reglementare al art. 19 alin. 3, rezultă că această normă are caracter derogatoriu de la dispoziția art. 29 din Legea nr. 78/2000 (dar și de la toate celelalte dispoziții legale care reglementează obligativitatea constituirii completelor specializate în diverse materii). Soluția legiuitorului este în concordanță cu dispozițiile art. 15 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor legislative, care prevăd că reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri.

În fine, se mai impune precizarea că este lipsită de relevanță împrejurarea că art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 a fost introdus prin Legea nr. 71 din 03 iunie 2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, câtă vreme textul din Legea privind organizarea judiciară se referă la posibilitatea înființării de completele specializate **în cadrul secțiilor Înaltei Curți**, fără a distinge sau a le limita aplicabilitatea la secțiile civile ale instanței supreme. De altfel, reglementarea se regăsește în capitolul referitor la dispozițiile finale ale legii, prin care se aduc modificări Legii nr. 304/2004.

Pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție este instanța din vârful sistemului judiciar român cu o competență funcțională complexă, prin reglementarea din art. 40 din Codul de procedură penală, având o competență materială, dar și competență după calitatea persoanei, în primă instanță, în condițiile alin. 1 și anume”(1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Cea mai înaltă jurisdicție din sistemul judiciar român judecă și ca instanță de apel, așa cum se prevede în alin. 2 al art. 40 din Codul de procedură penală, respectiv "apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de curțile de apel, de curțile militare de apel și de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție", „judecă recursurile în casație împotriva hotărârilor penale definitive, precum și recursurile în interesul legii” (alin. 3 al art. 40), soluționează conflictele de competență în cazurile în care este instanța superioară comună instanțelor aflate în conflict, cazurile în care cursul justiției este întrerupt, cererile de strămutare în cazurile prevăzute de lege, precum și contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de curțile de apel în cazurile prevăzute de lege” (alin.4 al art. 40), „soluționează și alte cauze anume prevăzute de lege” (alin. 5 al art. 40).

De asemenea, în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară republicată cu modificările ulterioare se prevede în art. 18 alin. 1 și 2 că "(1) În România funcționează o singură instanță supremă, denumită Înalta Curte de Casație și Justiție, cu personalitate juridică și cu sediul în capitala țării.(2) Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale."

Totodată, în dispozițiile art.22-26 din aceeași lege organică menționată se statuează că:

„art. 22 Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție judecă:

a) în primă instanță, procesele și cererile date prin lege în competența de primă instanță a Înaltei Curți de Casație și Justiție;

b) apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de curțile de apel și de Curtea Militară de Apel;

c) contestațiile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de curțile de apel, de Curtea militară de Apel și de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție;

d) apelurile declarate împotriva hotărârilor nedefinitive sau a actelor judecătorești, de orice natură, care nu pot fi atacate pe nicio altă cale, iar cursul judecătii a fost întrerupt în fața curților de apel;

e) recursurile în casație împotriva hotărârilor definitive, în condițiile prevăzute de lege;

f) sesizările în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei probleme de drept.

Art. 23

(1)Secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu competența fiecăreia, soluționează:

a) cererile de strămutare, pentru motivele prevăzute în codurile de procedură;

b) conflictele de competență, în cazurile prevăzute de lege;

c) orice alte cereri prevăzute de lege.

Art. 24

(1)Completurile de 5 judecători judecă apelurile împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, judecă recursurile în casație împotriva hotărârilor pronunțate în apel de

completurile de 5 judecători după admiterea în principiu, soluționează contestațiile împotriva încheierilor pronunțate în cursul judecății în primă instanță de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, soluționează cauzele în materie disciplinară potrivit legii și alte cauze date în competența lor prin lege.

(2) Completurile de 5 judecători soluționează și recursurile împotriva hotărârilor de respingere a cererilor de sesizare a Curții Constituționale, pronunțate de un alt complet de 5 judecători.

Art.25

Înalta Curte de Casație și Justiție se constituie în Secții Unite pentru:

- a) abrogată
- b) soluționarea, în condițiile prezentei legi, a sesizărilor privind schimbarea jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- c) sesizarea Curții Constituționale pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare.

Art. 26

Dacă o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că este necesar să revină asupra propriei jurisprudențe, întrerupe judecata și sesizează Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, care judecă cu citarea părților din dosarul a cărui judecată a fost întreruptă. După ce Secțiile Unite s-au pronunțat asupra sesizării privind schimbarea jurisprudenței, judecata continuă.”

De asemenea, legea organică privind organizarea judiciară conține și dispoziții referitoare la completurile de judecată, dintre care exemplificăm art. 31 alin. 1 lit. a) în sensul că ”În materie penală, completurile de judecată se compun după cum urmează: a) în cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a Înaltei Curți de Casație și Justiție, completul de judecată este format din 3 judecători;”, iar potrivit art. 32 alin. 2 din aceeași lege se statuează că ”În materie penală, completurile de 5 judecători sunt formate din judecători din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

Toate aceste dispoziții legale care reglementează competența Înaltei Curți de Casație și Justiție au condus legiuitorul la stabilirea caracterului facultativ al constituirii completurilor specializate la instanța supremă.

Legiuitorul român în conținutul dispozițiilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor republicată, cu modificările ulterioare a prevăzut în mod expres și condițiile de numire ale judecătorilor în funcție.

Cu titlu exemplificativ evidențiem dispozițiile art. 2 alin. 1 și 3, art. 31 alin. 1, art. 52 alin. 1 și 3 din actul normativ menționat și anume:

„Art. 2 alin. 1 și 3

(1) Judecătorii numiți de Președintele României sunt **inamovibili**, în condițiile prezentei legi.

(3) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Judecătorii trebuie să fie imparțiali, având libertate deplină în soluționarea cauzelor deduse judecății, în conformitate cu legea și în mod imparțial, cu respectarea egalității de arme și a drepturilor procesuale ale părților. Judecătorii trebuie să ia decizii fără niciun fel de restricții, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea

oricărei autorități, fie chiar autorități judiciare. Hotărârile pronunțate în căile de atac nu intră sub imperiul acestor restricții. Scopul independenței judecătorilor constă inclusiv în a garanta fiecărei persoane dreptul fundamental de a fi examinat cazul său în mod echitabil, având la bază doar aplicarea legii.”

„Art. 31 alin. 1

„Judecătorii și procurorii care au promovat examenul de capacitate sunt numiți de Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.”

„Art. 52 alin. 1 și 3

(1) Promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face numai prin concurs organizat ori de câte ori este necesar, în limita posturilor vacante, de către Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, prin Institutul Național al Magistraturii.

(3) Pot participa la concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție judecătorii care au îndeplinit efectiv cel puțin 3 ani funcția de judecător la curtea de apel, au obținut calificativul „foarte bine” la ultimele 3 evaluări, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani și au o vechime de cel puțin 18 ani în funcțiile prevăzute la art. 44 alin. (1). Dispozițiile art. 44 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.”

În art. 19 lit.a¹) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat se stipulează „Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție aprobă numărul completelor de 5 judecători în materie penală, la propunerea președintelui Secției penale, aprobă compunerea completelor de 5 judecători și a completelor din cadrul secțiilor.”

Din ansamblul normelor procesual penale, de organizare judiciară în materie penală din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară republicată cu modificările ulterioare, Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările ulterioare, ale Regulamentului privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție republicat, cu modificările ulterioare rezultă, atât prin organizare, cât și compunerea corpului judecătorilor, că Înalta Curte de Casație și Justiție reprezintă cea mai înaltă jurisdicție a sistemului judiciar român, care asigură îndeplinirea actului de judecată, cu cele mai înalte standarde de competență profesională, ce include cel mai înalt grad de specializare, criteriu intrinsec, în materii diverse, inclusiv în judecarea, în materie penală, în primă instanță, dar și în apel a infracțiunilor de corupție, precum și cele de independență și imparțialitate.

Potrivit legislației secundare menționate, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție aprobă nu numai numărul completurilor de 5 judecători în materie penală, dar și compunerea completurilor de 5 judecători, precum și a completurilor de 3 judecători, prin hotărâre, dispoziție cu caracter administrativ.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată, în raport, cu multitudinea argumentelor mai sus

prezentate, de ordin legal și regulamentar, de jurisprudență cu caracter obligatoriu, decizia în interesul legii menționată, de doctrină expuse, că desemnarea administrativă, prin hotărâre de colegiu de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu privire la înființarea completurilor specializate nu are caracter obligatoriu, întemeiată pe dispozițiile art. 29 din Legea nr. 78/2000, întrucât s-ar aduce atingere tocmai dispozițiilor ulterioare, respectiv art. 19 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată cu modificările ulterioare, în condițiile expuse.

Desemnarea tuturor judecătorilor secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care are loc prin hotărâre de colegiu, prin aprobarea compunerii completurilor de 3 și 5 judecători în condițiile expuse, are caracter formal și include și criteriul intrinsec al specializării acestora.

Altfel spus, completul de judecată compus din 3 judecători, în materie penală, care judecă, în primă instanță la Înalta Curte de Casație și Justiție, secția penală, cauze având ca obiect infracțiuni de corupție, chiar dacă nu ar avea o desemnare administrativă să facă parte din completuri specializate, acesta este un complet legal constituit, ca formațiune de judecată, în baza legii (Legii nr. 303/2004, Legii nr. 304/2004, republicate, cu modificările ulterioare, competenței din Codul de procedură penală) și a cărei compunere concretă, nominală a membrilor săi, este aprobată administrativ de Colegiul de conducere al instanței, în condițiile arătate, ceea ce îi conferă plenitudinea atribuțiilor de a judeca asemenea cauze, întrunind condițiile de competență profesională, ce include și specializarea în materia infracțiunilor de corupție, criteriu intrinsec, precum și cele de independență și imparțialitate.

Așadar, o sentință pronunțată de un asemenea, complet de judecată, în condițiile mai sus menționate, nu este sancționată cu nulitatea absolută.

În doctrină (Codul de procedură penală comentat, ediția a 3-a, revizuită și adăugită coord. Nicolae Volonciu, autor coordonator Andreea Simona Uzlaşu și colectivul, Ediția aniversară Nicolae Volonciu, Editura Hamangiu, 2017, pag. 773-774) s-a arătat „Dacă completul de judecată este compus din judecători ce au dreptul de a funcționa la instanța legal investită, considerăm că nu constituie caz de nulitate absolută faptul că aceștia nu au fost desemnați administrativ să facă parte din complete specializate conform legii; astfel de complete sunt cele în materia soluționării cauzelor cu minori și în materia soluționării cauzelor de corupție. Organizarea administrativă în secții și complete specializate urmărește, desigur, dezideratul unei mai bune judecări, dar nu se poate susține că un judecător competent a funcționa la o instanță de un anumit grad nu ar avea competența profesională de a soluționa orice tip de cauză ce revine în competența acelei instanțe. Astfel, legea nu poate prezuma absolut în acest caz că există o vătămare decurgând din nespecializarea judecătorului, deoarece ar intra în contradicție cu dispozițiile din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.”

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că nu are incidență în raport cu cele expuse, decizia nr. 17/2018 a Completului competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial nr.872 din 16 octombrie 2018, întrucât aceasta se referă la regimul juridic al excepției de necompetență materială procesuală a secției sau a completului specializat, în procesele supuse Codului de procedură civilă în cadrul curților de apel și în cadrul tribunalelor vizând alte dispoziții decât cele în cauză, respectiv art. 19 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată cu modificările ulterioare. Mai mult, așa cum rezultă din considerente, ipoteza avută în vedere de instanța supremă privind completurile specializate se referă la cazul particular în care instanțele nu sunt organizate în secții în diverse materii, ci în cadrul lor funcționează numai completuri specializate pentru cauze civile, cauze cu profesioniști, cauze penale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, etc. De asemenea, nici decizia nr. 33 din 9 iunie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 108 din 23 februarie 2009, nu poate fi reținută, deoarece aceasta se referă la acțiunile întemeiate pe dispozițiile dreptului comun, având ca obiect revendicarea imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, formulate după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001 și soluționate neunitar de instanțele judecătorești.

Analizând criticile apărării și din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate reține următoarele:

Dispozițiile **art. 6§1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale** referitor la dreptul la un proces echitabil prevăd că „1.Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o **instanță independentă și imparțială, instituită de lege**, care va hotărî (...) asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa...”

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, accepțiunea de „**instanță**” în condițiile art. 6§1 se referă la **funcțiile sale judiciare** și anume de **a se pronunța asupra unor aspecte** care țin de **competența sa în baza normelor de drept și după o procedură efectuată în mod corespunzător**. De asemenea, trebuie să îndeplinească o serie de **alte cerințe: independență, în special, în raport cu puterea executivă; imparțialitate; durata mandatului membrilor săi; garanții oferite de procedură**.

Totodată, potrivit art.6§1 din Convenție, instanța trebuie să fie întotdeauna „**instituită de lege**”, această condiție fiind o reflectare a principiului statului de drept inerent oricărui sistem de protecție instituit, așa încât, în situația în care un organism care nu a fost înființat în conformitate cu intenția legiuitorului i-ar lipsi în mod obligatoriu legitimitatea necesară într-o societate democratică pentru a soluționa cauzele persoanelor particulare.

Noțiunea de „**lege**” în accepțiunea art.6§1 reprezintă nu doar legislația referitoare la înființarea și competența organelor judiciare, ci și orice altă

dispoziție de drept intern a cărei nerespectare face nelegală participarea unuia sau mai multor judecători la examinarea cauzei. Sintagma „instituită de lege” se referă nu doar la temeiul legal al însăși existenței „instanței”, ci și la respectarea de către instanță a normelor specifice după care se conduce și alcătuirea completului de judecată în fiecare cauză.

Instanța de contencios european a constatat ca fiind încălcări ale condiției „instituită de lege”, cu titlu exemplificativ **cauza Coeme și alții împotriva Belgiei, §107-108** în care curtea de casație a judecat inculpați alții decât miniștri, pentru infracțiuni conexe celor pentru care erau trimiși în judecată aceștia din urmă, norma respectivă nefiind prevăzută de lege; **cauza Posokhov împotriva Rusiei, §43**, în care instanța compusă din doi evaluatori aleși să se pronunțe într-o anumită cauză prin încălcarea obligației legale de tragere la sorți și a perioadei maxime de activitate de două săptămâni pe an; **cauza Lavents împotriva Letoniei, §115** în care instanța a cărei compunere nu era conform legii, întrucât doi dintre judecători se abținuseră de la judecarea cauzei.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat **că instanța a fost „instituită de lege” în cauza Jorgic împotriva Germaniei, §66-71**, cauză în care instanța germană a judecat o persoană pentru fapte de genocid comise în Bosnia; **cauza Fruni împotriva Slovaciei, §140 instanță specializată în materie de fapte de corupție și crimă organizată**.

Alte două condiții prevăzute în art.6§1 din Convenție, se referă la „o instanță **independentă și imparțială**”, principiile aplicabile în stabilirea dacă o instanță poate fi considerată „independentă și imparțială” se aplică în mod similar magistraților profesioniști, asistenților și juraților.

Criteriile pentru stabilirea dacă o instanță poate fi independentă au fost stabilite pe cale jurisprudențială de către instanța de contencios european în **cauza Findley împotriva Regatului Unit §73** și anume: modul de desemnare și durata mandatului membrilor săi; existența unei protecții împotriva presiunilor externe; întrebarea dacă există sau nu o aparență de independență.

Cu titlu exemplificativ referitor la primul criteriu, **în cauza Moiseyev împotriva Rusiei, §176** s-a reținut că, deși atribuirea unei cauze unui judecător sau unei instanțe ține de marja de apreciere de care se bucură autoritățile interne în materie, Curtea trebuie să fie convinsă că desemnarea era compatibilă cu art. 6§1 și în special cu cerințele de independență și imparțialitate; referitor la aparența de imparțialitate, în **cauza Incal împotriva Turciei, §71** s-a reținut că pentru a decide dacă există un motiv îndreptățit de teamă că unei anumite jurisdicții îi lipsesc independența și imparțialitatea, punctul de vedere al acuzatului intră în discuție, dar nu poate juca un rol decisiv, elementul decisiv constă în a stabili dacă temerile părții interesate pot fi considerate justificate în mod obiectiv.

În ceea ce privește a se stabili ce înseamnă o **instanță imparțială**, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit pe cale jurisprudențială că imparțialitatea se definește, de regulă, prin lipsa oricărei prejudecăți sau atitudini părtinitoare și poate fi analizată în diverse moduri, în **cauzele Kyprianou împotriva Ciprului (MC), §118; Micallef împotriva Maltei (MC), §93**.

Criteriile stabilite de instanța de contencios european sunt date de demersul subiectiv și anume încercarea de a stabili convingerea personală sau interesul unui anumit judecător într-o anumită cauză, de exemplu, imparțialitatea unui magistrat este prezumată până la proba contrariului, **cauza Hauschildt împotriva Danemarcei, §47** și demersul obiectiv și anume dacă judecătorul a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în această privință **cauzele Kyprianou împotriva Ciprului (MC), §118; Piersack împotriva Belgiei, §30; Grieves împotriva Regatului Unit (MC), §69.**

În continuare, instanța de apel, în majoritate apreciază că se mai impune o analiză în detaliu a **cauzei Fruni împotriva Slovaciei**, anterior menționată și în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a constatat încălcarea art. 6§1 din Convenție cu privire la o instanță specializată, respectiv o secție specializată în judecarea cauzelor privind infracțiuni de corupție, a cărei neconstituționalitate a fost constatată, pentru a observa modul în care instanța de contencios european a examinat condițiile și criteriile mai sus prezentate.

Cu privire la pretinsa încălcare a normei convenționale menționată, Curtea Europeană a arătat:

„2. *Abolirea și raționamentul majoritar*

73. La data de 11 februarie 2008 un grup de patruzeci și șase de membri ai Parlamentului a contestat la Curtea Constituțională constituționalitatea dispozițiilor legale prin care se instituie Curtea Specială.

74. La data de 20 mai 2009, Curtea Constituțională, în cadrul unei ședințe plenare, a pronunțat o hotărâre, cu o majoritate de șapte la șase, prin care declară dispozițiile legale prin care se instituie Curtea Specială ca fiind neconstituționale.

75. În același timp, Curtea Constituțională a decis că hotărârea pronunțată nu oferă niciun fundament pentru redeschiderea procedurilor care s-au încheiat prin decizii definitive, dar nepuse încă în aplicare de Curtea Specială, care, de altfel, ar fi cazul conform articolului 41b din Legea Curții Constituționale.

B. Fondul cauzei

131. Reclamantul acuză faptul că Secția Specială a Curții Supreme și Curtea Specială nu pot fi considerate tribunale independente instituite prin lege, în special din cauză că existența acestora este contrară Constituției și au fost supuse unei influențe nejustificate a executivului, așa cum a fost în cele din urmă recunoscut de Curtea Constituțională în hotărârea sa din data de 20 mai 2009.

132. Guvernul a considerat că, la momentul funcționării lor, Curtea Specială și Secția Specială a Curții Supreme au constituit o componentă valabilă și legală a sistemului judiciar din Slovacia și că hotărârea Curții Constituționale din data de 20 mai 2009 nu a subminat în niciun fel calitatea justiției pe care o aplicaseră. În special, în această hotărâre, Curtea Constituțională a hotărât în mod specific că nu a avut niciun impact asupra hotărârilor judecătorești și a altor hotărâri pronunțate de Curtea Specială.

Guvernul a susținut, de asemenea, că independența Curții Speciale față de executiv a fost garantată de existența unui mecanism de remediere și că a fost păstrată în punerea în aplicare.

133. Curtea subliniază de la început că sarcina sa nu este de a revizui *in abstracto* legislația și practica națională relevantă (*a se vedea, de exemplu, Allen v. Regatul Unit*, nr. 18837/06, §40, 30 martie 2010). Sarcina sa este de a determina mai degrabă dacă modul în care acestea i-au fost aplicate sau au afectat reclamantul, a dat naștere unei încălcări a Convenției sau a Protocoalelor sale (*a se vedea Mežnarić c. Croația*, nr. 71615/01, §28, 15 iulie 2005, cu referințe ulterioare).

134. Potrivit jurisprudenței, obiectul termenului „stabilit prin lege” din articolul 6 al Convenției este acela de a se asigura că „organizarea judiciară într-o societate democratică nu depinde de puterea discreționară a Executivului, ci că este reglementată prin legea emanată din Parlament” (*a se vedea Zand v. Austria*, cerere nr. 7360/76, Raportul Comisiei din data de 12 octombrie 1978, Decizii și Rapoarte (DR) 15, pp. 70 și 80, și *DMD GROUP, a.s. v. Slovakia*, nr. 19334/03, § 60, 5 octombrie 2010).

Nici în țările în care legislația este codificată, organizarea sistemului judiciar nu poate fi lăsată la discreția autorităților judiciare, deși acest lucru nu înseamnă că instanțele judecătorești nu au o anumită libertate de a interpreta legislația națională relevantă (*a se vedea Coëme și alții v. Belgia*, nr. 32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 și 33210/96, §98, ECHR 2000 VII, și *Savino și Alții v. Italia*, nr. 17214/05, 20329/05 și 42113/04, §94, 28 aprilie 2009).

135. În cazul de față, reclamantul a fost judecat în fața Curții Speciale, iar recursul său a fost stabilit de Secția Specială a Curții Supreme. Statutul acestor organisme a avut un temei juridic fără echivoc în baza Legii Curții Speciale, care este o parte din legislația emisă de Parlament.

136. Jurisdicția și competența acestor organisme a fost definită în mod egal de Legea Curții Speciale și procedurile aplicate în fața acestora au fost supuse PCC.

137. În acest sens, Curtea ia la cunoștință în special constatările Curții Supreme în deciziile sale din data de 8 februarie 2006 și din data de 30 mai 2007 (*a se vedea* paragrafele 32 și 38 de mai sus), potrivit cărora jurisdicția și competența Curții Speciale de a judeca dosarul reclamantului au fost determinate prin lege și, contrar sugestiei reclamantului, nu a necesitat o decizie judecătorească separată.

138. În ceea ce privește neconstituționalitatea dispozițiilor legale privind instituirea Curții Speciale, astfel cum au fost stabilite de Curtea Constituțională în hotărârea sa din 20 mai 2009, Curtea observă că motivele care stau la baza hotărârii Curții Constituționale par să fie legate de rolul conceptual și statutul instituțional al Curții Speciale în sistemul constituțional și judiciar al Slovaciei, mai degrabă decât legate de calitatea și independența sa ca organ judiciar. În consecință, Curtea Constituțională a constatat în mod specific că deciziile definitive pronunțate de către Curtea Specială nu au fost în niciun fel afectate de hotărârea Curții Constituționale.

139. În această privință, Curtea reamintește că, deși noțiunea de separare a puterilor între organele politice ale guvernului și justiție a dobândit o importanță tot mai mare în jurisprudența Curții (*a se vedea Stafford v. Regatul Unit* [GC], nr. 46295/99, §78, ECHR 2002-IV), nici articolul 6 și nici alte dispoziții ale

Convenției nu impun statelor să respecte orice concepte constituționale teoretice privind limitele admise ale interacțiunii puterilor (a se vedea *Kleyn și Alții v. Olanda* [GC], nr. 39343/98, 39651/98, 43147/98 și 46664/99, §193, ECHR 2003-VI, și *Sacilor-Lormines v. Franța*, nr. 65411/01, §59, ECHR 2006-XIII). Întrebarea este întotdeauna dacă, într-un caz dat, cerințele Convenției sunt îndeplinite (a se vedea *Henryk Urban și Ryszard Urban v. Polonia*, nr. 23614/08, §46, 30 noiembrie 2010).

140. În măsura în care circumstanțele prezentei cauze au fost justificate și căile de atac interne au fost epuizate, Curtea nu a găsit elemente care să susțină o altă concluzie decât aceea că Secția Specială a Curții Supreme și Curtea Specială, implicate în judecarea cazului reclamantului au fost un „tribunal instituit prin lege” în sensul articolului 6§1 al Convenției. Rămâne să se stabilească dacă acest tribunal era „independent”.

141. În acest context, Curtea reamintește că, pentru a stabili dacă un tribunal poate fi considerat „independent”, trebuie să se țină seama, printre altele, de modul de numire a membrilor săi și de durata mandatului acestora, de existența unor garanții împotriva presiunilor și de răspunsul la întrebarea dacă organismul este independent. În această ultimă privință, ceea ce este în joc este încrederea pe care asemenea tribunale, într-o societate democratică, trebuie să o inspire în fața publicului și, mai ales, în fața părților din cadrul procedurii. Pentru a decide dacă există un motiv legitim de a se teme că o anumită instanță nu are independență sau nu prezintă imparțialitate, punctul de vedere al părții în procedură este important fără a fi decisiv. Ceea ce este decisiv este dacă îndoielile părții pot fi considerate justificate în mod obiectiv (a se vedea, printre altele, *Morris v. Regatul Unit*, nr. 38784/97, §58, ECHR 2002-I, și *Miroshnik v. Ucraina*, nr. 75804/01, §61, 27 noiembrie 2008, cu referințe ulterioare).

142. Curtea reamintește, de asemenea, că, potrivit jurisprudenței instituțiilor Convenției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *X și Y v. Irlanda*, nr. 8299/78, Decizia Comisiei din data de 10 octombrie 1980, (DR) 51, p. 72), Articolul 6§1 nu poate fi interpretat ca interzicând înființarea unor instanțe penale speciale, dacă acestea au un temei juridic (a se vedea *Erdem v. Germania* (dec.), nr. 38321/97, 9 decembrie 1999). Recunoaște că lupta împotriva corupției și a crimei organizate poate necesita măsuri, proceduri și instituții de natură specializată.

143. După cum s-a constatat mai sus, temeiul juridic al Curții Speciale nu este îndoielnic în prezenta cauză. În plus, Curtea consideră că ceea ce se află în centrul cauzei nu este independența personală a judecătorilor Curții Speciale care judecă dosarul reclamantului, ci mai degrabă independența statutului lor, în special în ceea ce privește cerința de verificare a securității care a fost emisă și ar putea fi retrasă de către NSA.

144. Curtea observă că judecătorii Curții Speciale și ai Secției Speciale a Curții Supreme au fost judecători de carieră ale căror mandate nu a fost limitate în timp și, astfel, aveau statut egal cu cel al oricărui alt judecător din Slovacia.

145. Cu toate acestea, judecătorii Curții Speciale ar putea fi rechemați dacă nu mai îndeplinesc criteriile de verificare a securității. În acest context, Curtea

reiterează faptul că, în general, inamovibilitatea judecătorilor de către executiv în timpul mandatului lor trebuie considerată corolar al independenței lor și astfel inclusă în garanțiile Articolului 6§1 al Convenției (a se vedea, de exemplu, *Campbell și Fell v. Regatul Unit*, 28 iunie 1984, §80, Seria A nr. 80).

146. Totuși, pentru a evalua această problemă, Curtea consideră că este necesar să se țină seama nu numai de dispozițiile legale referitoare la componența instanței, ci și de modul în care aceste dispoziții sunt interpretate și de modul în care acestea funcționează efectiv în practică. Astfel, Curtea trebuie să analizeze realitatea situației (a se vedea *Eccles și alții v. Irlanda*, nr. 12839/87, Decizia Comisiei din data de 9 decembrie 1988, (DR). 212, p. 219).

147. Curtea observă că nu există nicio indicație cu privire la nicio situație specifică de retragere a unui certificat de verificare a securității de la un judecător al Curții Speciale. Dacă ar fi existat o astfel de situație, judecătorul în cauză ar fi putut contesta retragerea în fața unei comisii parlamentare speciale și, în cele din urmă, în fața Curții Supreme și a Curții Constituționale.

148. În ceea ce privește funcționarea sa judiciară, Curtea observă faptul că, respectiv Curtea Specială a fost supusă jurisdicției de supraveghere a Secției Speciale a Curții Supreme la recurs și că ambele au fost sub supravegherea Curții Constituționale în cazul unei plângeri constituționale, în alte cauze penale. Toate aceste căi de atac și întreaga procedură au fost supuse normelor procedurale standard fără prevederi sau limitări speciale.

149. În acest context procedural, Curtea nu a găsit niciun motiv pentru ca reclamantul să aibă îndoieli legitime cu privire la „independența” Curții Speciale care l-a judecat și a Secției Speciale a Curții Supreme care a determinat recursul său. Aceste organisme au fost, prin urmare, compatibile cu cerința privind „independența” în sensul articolului 6§1 din Convenție.

În consecință, nu a fost încălcat Articolul 6§1 al Convenției.”

Așa cum rezultă, din considerentele expuse, instanța de contencios european a constatat că nu a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, fiind analizate condițiile de independență și imparțialitate ale judecătorilor, în mod preponderent, în situația în care existau potrivit legii slovace, instanțe specializate în materia infracțiunilor de corupție, iar ulterior legea a fost declarată neconstituțională.

Mai mult, se constată că premisele care au stat la baza **cauzei Fruni contra Slovaciei, nu sunt aceleași ca în prezenta cauză**, întrucât desemnarea administrativă, prin hotărâre de colegiu de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu privire la înființarea completurilor specializate nu este obligatorie, ci facultativă, ca urmare a dispozițiilor exprese din art. 19 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară republicată cu modificările ulterioare.

Completurile de 3 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție care judecă, în primă instanță, în materie penală, cauze având ca obiect infracțiuni de corupție sunt legal constituite ca formațiuni de judecată, în baza legii (Legii nr. 303/2004, Legii nr. 304/2004, republicate, cu modificările

ulterioare, competenței din Codul de procedură penală), iar **compunerea concretă, nominală a membrilor săi, este aprobată administrativ, anual, de Colegiul de conducere al instanței**, în condițiile art. 19 lit. a¹ din Regulamentul de organizare și funcționare al Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, în raport cu cele menționate, completurile de 3 judecători a celei mai înalte jurisdicții a sistemului judiciar român, care judecă în primă instanță cauze având ca obiect infracțiuni de corupție, atât din punct vedere al numărului, cât și a calității de judecător, îndeplinesc cele mai înalte standarde de competență profesională, ce includ și specializarea, ca un criteriu intrinsec, precum și condițiile de instanță instituită de lege, independentă și imparțială, potrivit Constituției României, Legilor nr. 303, 304/2004 menționate, Codului de procedură penală și art. 6§1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, așa încât sentințele pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, în primă instanță, în materia infracțiunilor de corupție nu sunt lovite de nulitate absolută.

În contextul concret al prezentei cauze în raport cu amplele argumente expuse cu privire la criticile formulate, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, constată că sentința pronunțată, de un complet de 3 judecători (în majoritate și cu opinie separată, în condițiile art.394 alin. 2 din Codul de procedură penală), respectiv Completul 2 al Secției Penale al Înaltei Curți de Casație și Justiție, compus din domnii judecători H5., I5., Y4., desemnați prin aprobarea anuală a compunerii completului de judecată, fără a mai fi necesară o desemnare distinctă și pentru judecarea cauzelor specializate de corupție, cu privire la această cauză, întrunesc cele mai înalte standarde de competență profesională, inclusiv criteriul intrinsec de specializare în judecarea cauzelor având ca obiect infracțiunile de corupție, precum și pe cele de independență și imparțialitate.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră în raport cu toate argumentele expuse, că nu se susține motivul nelegalei compunerii a completului de judecată care a pronunțat sentința atacată.

a) 2. Instanța de apel, în majoritate constată că nici cea de-a doua critică formulată de apelantul intimat inculpat E., cu privire la nelegala compunere a completului care a judecat cauza în primă instanță, sub aspectul desemnării unui membru al acestuia, invocând dubii cu privire la imparțialitatea judecătorului, precum și a nespecializării sale în judecarea cauzelor de corupție, nu este fondată.

Legiuitorul a prevăzut în Titlul III Judecata, Capitolul VI Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare, reglementând în Secțiunea 1 Recursul în interesul legii (art. 471-474¹ din Codul de procedură penală) și iar în Secțiunea a 2- a Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (art. 475-art. 477¹ din Codul de procedură penală), prin care se realizează o atribuție fundamentală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Cele două instrumente judiciare codificate sunt singurele care conțin dispoziții procedurale exprese referitoare la compunerile completurilor, a căror componență se realizează aleatoriu.

Astfel, în art. 473 alin. 3 din Codul de procedură penală referitor la judecarea recursului în interesul legii se statuează că: ” După sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele acesteia va lua măsurile necesare pentru **desemnarea aleatorie a judecătorilor din cadrul secției** în a cărei competență intră chestiunea de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, precum și a judecătorilor din celelalte secții ce intră în alcătuirea completului prevăzut la alin. 1”.

Potrivit art. 476 alin. 6 din Codul de procedură penală referitor la procedura de judecată se prevede că:”Sesizarea se judecă de un complet format din președintele secției corespunzătoare a Înaltei Curți de Casație și Justiție sau de un judecător desemnat de acesta și 8 judecători din cadrul secției respective. Președintele secției, sau, în caz de imposibilitate, judecătorul desemnat de acesta este președintele de complet și va lua măsurile necesare pentru **desemnarea aleatorie a judecătorilor.**”

În Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție republicat cu modificările și completările ulterioare se prevede în art. 27² alin. 1, art. 27⁴ alin. 3 și art. 27⁵ alin. 3 cu referire la completurilor pentru soluționarea recursurilor în interesul legii și respectiv completurilor pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept conform Codului de procedură penală și Codului de procedură civilă **desemnarea judecătorilor care fac parte din acestea, se realizează, prin tragere la sorți.**

În conținutul **art. 32 alin. 1, 2, 4 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările ulterioare** se prevede că:”

(1) La începutul fiecărui an, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, Colegiul de conducere aprobă numărul și compunerea completurilor de 5 judecători.

(2) În materie penală, completurile de 5 judecători sunt formate din judecători din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(4) **Judecătorii care fac parte din aceste completuri sunt desemnați, prin tragere la sorți**, în ședință publică, de președintele sau, în lipsa acestuia, de unul dintre cei 2 vicepreședinți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție. Schimbarea membrilor completurilor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

În Capitolul IV art. 29 alin.1, 4, art. 29¹ alin. 2 din Regulamentul instanței supreme se prevede că desemnarea judecătorilor în compunerea completurilor de 5 judecători are loc prin tragere la sorți.

În conținutul **art. 31 alin. 1 lit. a din Secțiunea a 4-a din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată cu modificările ulterioare** se prevede că:

”(1) În materie penală, completurile de judecată se compun după cum urmează: a) în cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a Înaltei Curți de Casație și Justiție, completul de judecată este format din 3 judecători.”

În nicio altă prevedere din legea organică de organizare judiciară nu rezultă un alt mod de desemnare al membrilor completului care judecă în primă instanță în materie penală la Înalta Curte de Casație și Justiție, decât cel prevăzut de lege, menționat anterior.

Potrivit metodelor de interpretare a dispozițiilor legale, atunci când legiuitorul a dorit în mod expres să reglementeze anumite dispoziții, a ales ca să le evidențieze și să detalieze conținutul lor, așa cum s-a arătat mai sus, cu privire la desemnarea judecătorilor care compun completurile din mecanismul de asigurare a practicii unitare și completurilor de 5 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta fiind făcută prin tragere la sorți.

Așadar, **compunerea completurilor de 3 judecători are loc în baza legii, potrivit art. 31 alin. 1 lit. a din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările ulterioare și art. 19 lit.a¹ din Regulamentul de organizare și funcționare administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat**, care prevede „Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție „aprobă numărul completurilor de 5 judecători în materie penală, la propunerea președintelui Secției penale, aprobă **compunerea completurilor de 5 judecători și a completurilor din cadrul secțiilor.”**

Astfel, la nivelul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele acesteia a propus anual aprobării, numărul și compunerea concretă a completurilor de 3 judecători, în materie penală.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate a examinat hotărârile criticate și a constatat că:

Potrivit **Hotărârii nr. 24 din 9 decembrie 2015 a Colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție** rezultă la pct. 5 lit. a) ”În temeiul dispozițiilor art. 19 lit. a¹ coroborate cu dispozițiile art. 19 lit. j) și art. 19⁴ alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare, aprobă la nivelul Secției penale cu unanimitate, compunerea completelor de judecată pentru anul 2016, conform notei acestei secții nr. 566 din 7 decembrie 2015;...”.

În considerentele **Hotărârii nr. 30 din data de 28 iunie 2017 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție** s-a arătat, la pct. 3, că a fost examinată solicitarea formulată de doamna judecător J5. privind renunțarea la cererea privind acordarea avizului anual pentru menținerea în funcția de judecător după vârsta de 65 de ani (doamna judecător J5. s-a abținut de la dezbateri și de la vot) reținându-se următoarele:

”- Prin hotărârea nr. 820 din 14 iulie 2016, Plenul CSM a hotărât acordarea avizului anual pentru menținerea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, după împlinirea vârstei de 65 de ani, pentru doamna

judecător J5., începând cu data de 31 octombrie 2016 și **până la data de 31 octombrie 2017;**

- prin cererea înregistrată la Cabinetul Președintelui instanței supreme, sub nr. 434 din 14 iunie 2017, doamna judecător J5. a solicitat Colegiului de conducere acordarea avizului anual de menținere în funcția de judecător, după împlinirea vârstei de 65 de ani, respectiv, pentru perioada 1 noiembrie 2017- 31 octombrie 2018;

- la data de 16 iunie 2017, doamna judecător J5. a învederat, în scris, Colegiului de conducere că înțelege **să-și retragă** solicitarea pentru acordarea avizului anual de menținere în funcția de judecător;

Având în vedere manifestarea de voință exprimată în scris la data de 16 iunie 2017, Colegiul de conducere, deliberând, în unanimitate, urmează **să ia act de retragerea** cererii formulate de doamna judecător J5. din cadrul Secției penale privind menținerea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, după împlinirea vârstei de 65 de ani.

Tot, în considerentele hotărârii menționate amplu motivată au fost luate mai multe măsuri din care rezultă că „examinând propunerile scrise și susținerile orale ale președintelui Secției penale privind necesitatea adoptării unor măsuri organizatorice pentru perioada 3 iulie - 4 septembrie 2017;

Având în vedere promovarea a doi noi judecători la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv, domnul judecător Y4. și domnul judecător K5., în scopul bunei desfășurări a activității de judecată la nivelul acestei secții, Colegiul de conducere, deliberând, cu unanimitate, urmează să aprobe următoarele măsuri:

- începând cu data de 4.09.2017 domnul judecător K5. va face parte din completul de judecată C9;

- începând cu data de 4.09.2017, domnul judecător Y4. o va înlocui pe doamna judecător J5. în ședințele de judecată ale completului C2 și va prelua toate cauzele în care, în componența completului era membru doamna judecător J5..”

Din dispozitivul hotărârii menționate, în sinteză, rezultă:

„7. **Cu unanimitate, aprobă** la nivelul Secției penale următoarele măsuri:

a) (...)

- începând cu data de 04.09.2017 domnul judecător K5. va face parte din completul de judecată C9; (...).

- începând cu data de 4.09.2017, domnul judecător Y4. o va înlocui pe doamna judecător J5. în ședințele de judecată ale completului C2 și va prelua toate cauzele în care, în componența completului era membru doamna judecător J5..(...)

Prin Hotărârea nr. 41 din data de 6 septembrie 2017, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție a hotărât:

„Art. - În temeiul dispozițiilor art. 19 lit. j), art. 19⁴ alin. (3) lit. c), cu referire la art. 31 alin. (3) din ROFA al ÎCCJ, cu majoritate, aprobă propunerea președintelui Secției penale privind completarea pct. 7 lit. a) pct. I.1.1. alin. (4)

din Hotărârea Colegiului de conducere nr. 30 din 28 iunie 2017 în sensul care urmează:

„Începând cu data de 4.09.2017, domnul judecător Y4. o va înlocui pe doamna judecător J5. în ședințele de judecată ale completului C2 și va prelua toate cauzele în care în componența completului era membru doamna judecător J5., cu excepția cauzelor în care s-a finalizat cercetarea judecătorească, indiferent de faza procesuală.”

Art. 2 – Prezenta hotărâre se comunică Secției penale.”

În considerentele acestei hotărâri s-a arătat că:

„Examinând propunerea formulată prin nota Secției penale nr. 277/C din 4 septembrie 2017 (doamna judecător J5. și domnul judecător H5. s-au abținut de la dezbateri și de la vot), se rețin următoarele:

La data de 4 septembrie 2017, doi membri ai completului de judecată nr. 2 (C2) din cadrul Secției penale au informat, în scris, președintele secției cu privire la situația generală de înlocuire în complet, începând cu data de 4 septembrie 2017, a doamnei judecător J5. (membru al completului C2) cu domnul judecător Y4., judecător nou promovat la Înalta Curte de Casație și Justiție. În esență, s-a arătat că pe rolul completului se află mai multe cauze, aflate în diferite faze procesuale, și în care, în unele s-a acordat termen exclusiv pentru dezbateri, iar în altele s-a desfășurat o importantă parte a cercetării judecătorești.

S-a subliniat că, în situația expusă, înlocuirea unui membru al completului poate fi de natură să pună în discuție respectarea principiului continuității.

Având în vedere aspectele sesizate de către cei doi membri ai completului C2, la data de 4 septembrie 2017, președintele Secției penale a sesizat Colegiul de conducere și a propus, spre aprobare, completarea pct. 7 din Hotărârea Colegiului de conducere nr. 30 din 28 iunie 2017, în partea care privește înlocuirea doamnei judecător J5. cu domnul judecător Y4. în ședințele de judecată ale completului nr. 2. În concret, s-a propus reîntregirea completului C2 cu doamna judecător J5. în cauzele aflate pe rolul completului C2, în care cercetarea judecătorească a fost finalizată, motivat de asigurarea continuității completului în raport cu deciziile CEDO.

Propunerea președintelui Secției penale se constată a fi întemeiată, Colegiul de conducere, deliberând, urmează se aprobe măsura solicitată, pentru următoarele considerente:

- Prin hotărârea nr. 30 din 28 iunie 2017 (pct. 3), Colegiul de conducere „a luat act de retragerea cererii formulate de doamna judecător J5. din cadrul Secției penale privind emiterea avizului anual pentru menținerea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, după împlinirea vârstei de 65 de ani” (avizul anual actual expiră la data de 31 octombrie 2017);

- Având în vedere stadiul procesual al cauzelor aflate pe rolul completului C2, că doamna judecător J5. avea în redactare mai multe hotărâri judecătorești, activitate ce necesită alocarea unei perioade considerabile de timp, precum și faptul că la Secția penală a instanței supreme au fost numiți doi noi judecători, Colegiul de conducere, prin aceeași hotărâre (pct. 7), a adoptat o serie de măsuri organizatorice la nivelul Secției penale, menite să eficientizeze, să optimizeze și

să asigure continuitatea fluxurilor pentru întreaga activitate de judecată, atât pentru perioada vacanței judecătorești, cât și după terminarea acesteia;

- Printre măsurile adoptate, una dintre acestea a vizat înlocuirea în completul de judecată C2, începând cu data de 4 septembrie 2017, a doamnei judecător J5., cu unul dintre judecătorii nou numiți la instanța supremă (pct. 7 lit. a) din Hotărârea Colegiului de conducere enunțată). Așa cum s-a arătat, măsura a fost adoptată în considerarea stadiului procesual al cauzelor aflate în cursul cercetării judecătorești și pentru a-i da posibilitatea magistratului să motiveze, până la data încetării activității, hotărârile judecătorești pronunțate în dosarele la soluționarea cărora a participat;

- Situația nouă a cauzelor aflate pe rolul Completului de judecată C2, astfel cum a fost semnalată de cei doi membri ai completului de judecată la data de 4 septembrie 2017, precum și împrejurarea că avizul anual de menținere în funcție pentru doamna judecător J5. expiră la data de 31 octombrie 2017, impune reanalizarea limitelor măsurii înlocuirii judecătorului menționat și, pe cale de consecință, completarea dispozițiilor pct. 7 lit. a) pct. I.1.1. din Hotărârea Colegiului de conducere nr. 30/28 iunie 2017, în sensul în care, pentru respectarea și asigurarea continuității compunerii completului de judecată, măsura înlocuirii va opera în continuare, cu excepția cauzelor în care s-a finalizat cercetarea judecătorească, indiferent de faza procesuală, fond sau apel.”

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate a constatat că în raport cu hotărârile de colegiu mai sus enunțate, din conținutul acestora, prin amplele considerente a rezultat modul de desemnare a domnului judecător Y4. în compunerea Completului C2 al secției penale, cu respectarea dispozițiilor legale și regulamentare, respectiv art. 31 alin. 1 lit. a din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată cu modificările și completările ulterioare, precum și art. 19 lit. a¹ din Regulamentul de organizare și funcționare al Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Așa cum se poate constata, prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 41 din 6 septembrie 2017 au fost făcute doar precizări asupra unei hotărâri anterioare, respectiv nr. 30 din 28 iunie 2017 prin care s-a stabilit începând cu data de 4 septembrie 2017 înlocuirea doamnei judecător J5. cu domnul judecător Y4..

Desemnarea domnului judecător Y4. a fost făcută de către colegiul de conducere al instanței supreme, organ colectiv, în baza examinării de către acesta, a unor note scrise prezentate de președintele secției penale, susțineri orale, precum și a unui material al celor doi membri ai completului, care erau și membri ai colegiului de conducere, dar au respectat standardele de imparțialitate, abținându-se de la dezbateri și de la vot, potrivit mențiunilor exprese în hotărârile nr. 30 din 28 iunie 2017 (doamna judecător J5.) și nr. 41 din 6 septembrie 2017, (domnii judecători J5. și H5.), așa încât hotărârile colegiului au reflectat un proces de analiză din partea membrilor acestuia, ceea ce asigură standarde de transparență în aplicarea dispozițiilor legale.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate a examinat și încheierile de ședință de la momentul în care domnul judecător Y4. a făcut parte din Completul C2 al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și

Justiție, în primă instanță, în scopul verificării modului în care au fost respectate garanțiile procesuale ale părților, existența sau inexistența a unor cereri de recuzare din partea apărătorilor inculpaților pe parcursul judecății în primă instanță a cauzei.

Astfel, un prim aspect de îndeplinire a garanției procesuale a completului de judecată legal constituit este conferit de existența la dosarul primei instanțe, vol. III, fila 133 a procesului-verbal din 4 septembrie 2017 semnat de Președintele Secției Penale, prin care se aducea la cunoștința părților și reprezentantului Ministerului Public, că „având în vedere dispozițiile Hotărârii Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 30 din 28.06.2017, potrivit căreia începând cu data de 04.09.2017, domnul judecător Y4., o va înlocui pe doamna judecător J5. în ședințele de judecată ale Completului C2 și va prelua toate cauzele în care, în componența completului era membru doamna judecător J5.. Întregirea completului de judecată pentru termenul din 05.09.2017 se realizează prin participarea domnului judecător Y4..”

În încheierea de ședință de la 5 septembrie 2017, aflată în vol. III, filele 135-137 dosarul de fond, au fost consemnate aspectele privind modificarea completului de judecată C2, prin înlocuirea doamnei judecător J5. cu domnul judecător Y4., chiar la data menționată, (compunerea completului la termenul menționat fiind: Președinte H5.; Judecător I5.; Judecător Y4.) și anume:

„Înalta Curte a pus în discuție ca o chestiune prealabilă în raport de cele referate, în sensul că a avut loc o modificare a componenței completului de judecată și, în această situație, a solicitat acuzării și apărării concluzii cu referire la incidența celor două hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv cauza Beraru împotriva României și cauza Cutean împotriva României cu privire la principiile nemijlocirii și continuității completului de judecată și la eventuala reluare a cercetării judecătorești (reluarea audierii inculpaților audiați anterior acestui termen de judecată).”

Toți apărătorii părților și reprezentantul Ministerului Public au solicitat reluarea cercetării judecătorești, impunându-se respectarea hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului.

„Înalta Curte, în deliberare, în conformitate cu dispozițiile hotărârilor pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cauzele Beraru împotriva României și Cutean împotriva României, precum și în conformitate cu jurisprudența instanței supreme, inclusiv jurisprudența completelor de 5 judecători, a apreciat că este necesară reluarea cercetării judecătorești (reaudierea inculpaților anterior audiați) în vederea respectării principiilor nemijlocirii administrării mijloacelor de probă și continuității completului de judecată. Completul de judecată a reținut, în cursul deliberării, că instanța europeană (C.E.D.O.) aplică, constant, principiul precedentului judiciar, astfel că în raport cu cele două hotărâri contra României, ar putea fi previzibilă o nouă hotărâre în situația nerespectării acestora.

Este adevărat că C.E.D.O., în cauzele Karjalainen și P.K. împotriva Finlandei a precizat că principiul nemijlocirii nu poate fi interpretat ca o interdicție permanentă a unei schimbări în alcătuirea unui complet de judecători,

în timpul unui proces, și că ar putea apărea factori de natură administrativă sau procedurală care ar putea face ca participarea unui judecător într-un proces să devină imposibilă.

Cu toate acestea, în cele două hotărâri contra României, C.E.D.O., reiterând ideea că principiul nemijlocirii nu poate fi interpretat ca o interdicție permanentă a unei schimbări în alcătuirea unui complet de judecători, în timpul unui proces, și că ar putea apărea factori de natură administrativă sau procedurală care ar putea face ca participarea unui judecător într-un proces să devină imposibilă, a arătat următoarele, cu precizarea că, în jurisprudența C.E.D.O. noțiunea de „martor” are un înțeles autonom, acesta fiind nu numai „martorul stricto sensu” conform procedurii interne, ci și persoana vătămată, partea civilă, expertul, inculpatul:

„Curtea consideră că un aspect important al unui proces penal echitabil este posibilitatea pe care o are inculpatul de a fi confruntat cu martorii în prezența judecătorului care, în cele din urmă, se pronunță asupra cauzei. Principiul nemijlocirii este o garanție importantă în procesul penal în cadrul căruia observațiile făcute de instanță cu privire la comportamentul și credibilitatea unui martor pot avea consecințe importante pentru inculpat (a se vedea Beraru împotriva României, nr. 40.107/04, pct. 64, 18 martie 2014). Curtea consideră că, având în vedere importanța procesului penal, considerentele menționate se aplică și cu privire la audierea directă a inculpatului de către judecătorul care, în cele din urmă, se pronunță asupra cauzei. (...)

Curtea reamintește că, potrivit principiului nemijlocirii, într-un proces penal hotărârea trebuie luată de judecătorii care au fost prezenți la procedură și la procesul de administrare a probelor (a se vedea Mellors împotriva Regatului Unit (dec.), nr. 57.836/00, 30 ianuarie). Totuși, nu se poate considera că aceasta constituie o interdicție a schimbării completului de judecată în timpul unui proces (P.K. împotriva Finlandei, citată anterior). Pot apărea factori administrativi sau procedurali foarte evidenți care să facă imposibilă participarea în continuare a unui judecător într-un proces. De asemenea, pot fi luate măsuri pentru a se asigura că judecătorii care, continuă să judece cauza au înțeles în mod corespunzător probele și argumentele, de pildă, prin asigurarea disponibilității în formă scrisă a declarațiilor, în cazul în care credibilitatea martorilor în chestiune nu este pusă la îndoială, sau noi ascultări ale argumentelor relevante sau ale martorilor importanți înaintea completului nou-format (a se vedea cauza Mellors, citată anterior, și P.K. împotriva Finlandei, citată anterior). (...)

Prin urmare, Curtea consideră că disponibilitatea în formă scrisă a declarațiilor nu poate compensa neîndeplinirea cerinței nemijlocirii în cadrul procesului. (...)

Curtea consideră că un aspect important al unui proces penal echitabil este posibilitatea pe care o are inculpatul de a fi confruntat cu martorii în prezența judecătorului care, în cele din urmă, se pronunță asupra cauzei. Principiul nemijlocirii este o garanție importantă în procesul penal în cadrul căruia observațiile făcute de instanță cu privire la comportamentul și credibilitatea unui

martor pot avea consecințe importante pentru inculpat. Prin urmare, o modificare adusă compunerii instanței de judecată ulterior audierii unui martor important ar trebui să determine în mod normal o nouă audiere a martorului respectiv (a se vedea P.K. împotriva Finlandei (dec.) nr.37442/97, 9 iulie 2002).”

Or, în prezenta cauză, o parte dintre inculpați anterior și-au susținut nevinovăția, iar alții au optat pentru procedura „pledării vinovăției” (procedura prin recunoașterea învinuirii).

De asemenea, Înalta Curte menționează că, în opinia sa, reluarea audierii inculpaților este compatibilă cu o altă constatare în sensul că întreaga procedură anterior desfășurată în fața completului este legală, nefiind afectată de vicii procedurale, reaudierea inculpaților fiind necesară pentru respectarea principiului nemijlocirii și, totodată, legală prin aplicarea dispozițiilor art. 378 alin. 6 din Codul de procedură penală.

În afara de necesitatea reaudierii inculpaților care nu au optat pentru procedura simplificată de judecată, Înalta Curte constată cu referire la alte probe ale cauzei penale următoarele:

La termenul din 14.02.2017 au fost puse în discuție exclusiv „probe contestate”, probele noi urmând a fi puse în discuție ulterior.

Având în vedere că „probe contestate”/ ”probe necontestate” - din perspectiva jurisprudenței C.E.D.O. și a Convenției Europene a Drepturilor Omului, dar și a legislației naționale – opțiunea procesuală a părților, de care s-a luat act prin încheierea arătată, nu este necesară o nouă punere în discuție a acestora, deoarece, așa cum s-a menționat, toate activitățile procesuale, măsurile și dispozițiile anterioare se mențin, nefiind influențate de prezenta schimbare a compunerii completului de judecată.”

La termenele ulterioare, respectiv **3 octombrie 2017**, (încheierea aflată în vol. III, filele 229-237, dosar fond, în care s-a făcut mențiunea expresă că „înainte de a se trece la reaudierea inculpaților, s-a adus la cunoștința apărării că noul membru al completului de judecată a avut la dispoziție, atât declarațiile inculpaților în format hârtie, cât și pe cele înregistrate prin sistemul informatic (declarațiile format audio - fila 231); **31 octombrie 2017** (încheierea aflată în vol. IV, filele 37-39 dosar fond); **28 noiembrie 2017** (încheierea aflată în vol. IV, filele 62-63 dosar fond); **16 ianuarie 2018** (încheierea aflată în vol. IV, filele 95-97 dosar fond), **15 februarie 2018** (încheierea aflată în vol. IV, filele 131-134 dosar fond); **21 martie 2018** (încheierea aflată în vol. IV, filele 181-184 dosar fond); **25 aprilie 2018** (încheierea aflată în vol. V, filele 34-36 dosar fond) **15 mai 2018** (încheierea de debateri, aflată în vol. VI, filele 1-31 dosar fond), încheierile de la 29 mai 2018, 8 iunie 2018 fiind succesive de amânare a pronunțării, aflate în vol. VI, filele 32-33 dosar fond, a avut loc cercetarea judecătorească în cauză, și la niciunul din termenele mai sus arătate vreun apărător al vreunui inculpat **nu a contestat legalitatea completului de judecată prin desemnarea domnului judecător Y4. în compunerea Completului C2 și nici nu a fost formulată vreo cerere de recuzare a acestuia.**

Împrejurarea că soluția din sentința atacată a fost luată în majoritate, unul din cei doi membri care au luat hotărârea majoritară, fiind domnul

judecător Y4., în condițiile art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală, nu constituie un motiv de critică modul de desemnare al judecătorului în compunerea completului de judecată din perspectiva lipsei de imparțialitate, atâta timp cât la niciunul din termenele de judecată, apărarea apelantului intimat inculpat nu a avut nicio cerere de recuzare sau chiar vreo critică asupra modului de desemnare al judecătorului în compunerea completului, ceea ce a condus la convingerea apelantului că i-au fost respectate garanțiile procesuale, conform dispozițiilor Codului de procedură penală, dar și cele ale unui proces echitabil, conform art. 6§1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

Nemulțumirea apelantului intimat inculpat cu privire la hotărârea pronunțată, în majoritate, susținând că aceasta ar fi fost influențată cu intenție, ca urmare a modului de desemnare a domnului judecător Y4. în compunerea Completului C2, este o susținere care nu-și găsește suport în materialul probator, nici în hotărârile Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, expuse mai sus, din care rezultă modul în care judecătorul a fost desemnat, respectiv în baza notelor scrise ale președintelui de secție, susținerilor orale, hotărârea fiind luată de un organ colectiv, care a examinat și a deliberat asupra solicitărilor cu care a fost investit, cât și din modul în care a avut loc, cercetarea judecătorească în primă instanță, neexistând invocate pe calea unor cereri, critici de lipsă de imparțialitate ale magistratului.

Soluția pronunțată în primă instanță de membrii completului indiferent de modul în care a fost luată hotărârea, respectiv în majoritate, cu opinie separată, este supusă controlului jurisdicțional pe calea ordinară de atac a apelului, exercitat, de altfel de apelantul intimat inculpat E. și numai instanța de apel are obligația legală să verifice, atât pe calea motivelor de apel, cât și din oficiu, hotărârea atacată.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție, în majoritate consideră că nu s-a făcut în niciun fel dovada aspectelor de ordin subiectiv cu privire la luarea hotărârii, în majoritate, de către prima instanță și modul de desemnare al domnului judecător Y4., iar sub aspectul competenței profesionale, inclusiv specializarea acestuia, critica, pe de-o parte, excede cadrului procesual cu care este investită instanța de apel, deoarece obiectul apelului vizează soluția pronunțată în limitele legale și nicidecum competența profesională a magistratului, iar, pe de altă parte, așa cum s-a arătat la primul motiv de apel, referitor la nelegala compunere a completului de judecată, ca urmare a lipsei desemnării completului specializat, se au în vedere argumentele deja expuse.

Instanța de control judiciar, în majoritate reamintește criteriile de examinare a imparțialității unui judecător prin prisma art. 6§1 din Convenție, respectiv criteriilor ce vizează demersul obiectiv, dacă judecătorul a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă și demersul subiectiv, că imparțialitatea unui magistrat este prezumată până la proba contrarie.

Or, în contextul concret al cauzei, atât asupra modului de desemnare al judecătorului Y4. în compunerea completului C2, în primă instanță care a luat hotărârea în majoritate cu celălalt judecător, în condițiile art. 394 alin.2 din

Codul de procedură penală, conduita procesuală pe parcursul judecării cauzei și semnarea motivării opiniei majoritare, magistratul a îndeplinit condițiile demersului obiectiv, în sensul că a oferit toate garanțiile pentru a exclude orice îndoială legitimă, precum și cele ale demersului subiectiv, în sensul că nu s-a făcut dovada lipsei sale de imparțialitate, așa cum prevăd dispozițiile Codului de procedură penală, pe calea cazurilor de incompatibilitate, **neexistând nicio cerere de recuzare a magistratului din partea apelantului inculpat, prin apărător.**

Nu în ultimul rând este de arătat faptul că, susținerea apărării privind desemnarea arbitrară a domnului judecător Y4. în C2 al Secției penale a fost justificată exclusiv pe nepublicarea hotărârilor Colegiului de conducere a instanței supreme, neinvocându-se concret încălcarea vreunei dispoziții legale.

I.b) Încălcarea limitelor sesizării instanței, conform art. 371 din Codul de procedură penală, motiv de apel invocat de apelanta intimată inculpată I., prin apărător, apelantul inculpat D., prin apărător, apelanta inculpată A., prin apărător, apelantul intimat inculpat E., prin apărător.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că motivul de apel invocat de apelanții menționați este fondat și prevalent în examinarea ulterioară a criticilor cu privire la infracțiunile pentru care au fost trimiși în judecată inculpații din această cauză.

Legiuitorul a reglementat în conținutul art. 371 din Codul de procedură penală obiectul judecării, astfel: „Judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.”

Această normă trebuie analizată și prin prisma camerei preliminare (art.342-348 din Codul de procedură penală).

Potrivit art.342 din Codul de procedură penală referitoare la obiectul procedurii în camera preliminară se prevede că „Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.”

În conținutul art. 346 din același cod sunt reglementate soluțiile care pot fi dispuse în procedura camerei preliminare. În alin. 1, 2, 4 ale art. 346 sunt prevăzute ipotezele atunci când nu s-au formulat cereri și excepții în termenele prevăzute de lege și respectiv au fost respinse cererile și excepțiile invocate ori ridicate din oficiu, în condiții arătate sau în toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecării, prin încheiere, ce este supusă contestației în cele trei ipoteze menționate, în condițiile art. 347 cu referire la art. 425 ¹ alin. 7 din Codul de procedură penală.

Așadar, între soluția de trimitere în judecată, care este de competența exclusivă a procurorului, dispusă prin rechizitoriu și încheierea judecătorului de cameră preliminară prin care dispune începerea judecării, fie restituirea cauzei la

procuror, susceptibilă de contestație, se desfășoară procedura de cameră preliminară.

În procedura camerei preliminare, legalitatea sesizării presupune verificarea actului de sesizare, în sensul îndeplinirii condițiilor prevăzute art. 328-329 din Codul de procedură penală și anume a conținutului obligatoriu al acestuia, care se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, cuprinde mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) acestea sunt cele care vizează ordonanța și anume, (denumirea parchetului și data emiterii, numele, prenumele și calitatea celui care o întocmește, fapta care face obiectul urmăririi penale, încadrarea juridică a acesteia și datele privitoare la persoana inculpatului, obiectul actului sau măsurii procesuale ori, după caz, tipul soluției, precum și motivele de fapt și de drept ale acestora, atunci când este cazul, mențiunea căii de atac disponibile, cu arătarea termenului în care aceasta poate fi exercitată, data referitoare la măsurile asigurătorii, măsurile de siguranță cu caracter medical și măsurile preventive luate în cursul urmăririi, alte mențiuni prevăzute de lege, semnătura celui care a întocmit-o); cuprinde datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, menționează probele și mijloacele de probă, stabilește cheltuielile judiciare din faza de urmărire penală (quantum, respectiv în sarcina cui sunt puse), cuprinde mențiunile prevăzute la art. 330 și art. 331 din Codul de procedură penală (privitoare la măsurile preventive sau asigurătorii și măsurile de siguranță), conține expres dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei.

Toate condițiile menționate sunt obligatorii, din cadrul acestora, descrierea de o manieră rezonabilă a faptelor sesizate, cu indicarea persoanelor care potrivit, opiniei procurorului, le-au săvârșit este o condiție de regularitate foarte importantă, ce rezultă din art. 371 din Codul de procedură penală, care fixează obiectul judecății la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.

Altfel spus, judecata în primă instanță nu se poate desfășura decât dacă actul de sesizare descrie de o manieră clară, inteligibilă faptele presupus a fi comise de inculpat, de menționat fiind faptul că actuala reglementare nu mai permite extinderea obiectului judecății cu acte noi, fapte noi ori persoane noi.

De asemenea, descrierea faptei este și o condiție de efectivitate a asigurării dreptului la apărare de toate părțile dintr-o cauză, așa încât acuzația penală, să fie clară, în raport și cu accepțiunea acesteia din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

Instanța de apel, în majoritate reamintește că în jurisprudența instanței de contencios european „acuzație în materie penală” are o semnificație „autonomă”, independentă de sistemele naționale ale statelor membre, a se vedea cauza Adolf împotriva Austriei, §20.

Așadar, odată verificată și constatată cu caracter definitiv legalitatea competenței, sesizarea instanței, administrarea probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, prin încheierea judecătorului de cameră preliminară care a dispus începerea judecății sau a completului de judecători de

cameră preliminară care au dispus această măsură procesuală, se trece la judecarea cauzei în primă instanță.

În acest moment devin incidente dispozițiile art. 371 din Codul de procedură penală, în sensul că judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței, nu și la încadrarea juridică a faptei, care cu respectarea principiilor legalității și aflării adevărului, indiferent de procedura de judecată aplicată, acuzația penală poate suferi modificări din perspectiva încadrării juridice.

În contextul prezentei cauze, rechizitoriul emis de Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție la data de 15 iulie 2016 în dosarul nr. P/2014, verificat sub aspectul legalității și temeiniciei, în conformitate cu dispozițiile art. 328 alin. 1 din Codul de procedură penală și art. 22² alin. 1 din O.U.G. nr. 43/2002 a făcut obiectul verificării în procedura de cameră preliminară, în dosarul nr./1/2016 a1 pe rolul Completului 19 CP din cadrul Secției Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin Încheierea nr. 921 din ședința de cameră de consiliu din 4 octombrie 2016 a Judecătorului de Cameră Preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală în dosarul nr./1/2016/a1 s-a dispus respingerea cererilor și excepțiilor formulate de inculpații E., G., J., B. și I..

S-a constatat competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și efectuării actelor de către organele de urmărire penală în cauza privind pe inculpații E., A., G., H., J., F., D., B., C., K. și I., trimiși în judecată prin rechizitoriul nr. P/2014 din 15 iulie 2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infrațiunilor Asimilate Infrațiunilor de Corupție.

S-a dispus începerea judecății cauzei privind pe inculpații arătați.

Împotriva încheierii mai sus menționate au declarat contestații inculpații I., J. și E., ce au făcut obiectul dosarului nr./1/2016/a1.1.

Prin Încheierea nr. 186/C din ședința din cameră de consiliu din 8 decembrie 2016 a completului de 2 judecători cameră preliminară în dosarul arătat, au fost respinse, ca nefondate, contestațiile formulate de inculpații I., J. și E. împotriva încheierii nr. 921 din 4 octombrie 2016 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară în dosarul nr./1/2016/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală.

La termenul de judecată de la 28 martie 2017 de la prima instanță au fost puse în discuție de către completul de judecată, reprezentantului Ministerului Public și părților aspecte referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu, așa cum rezultă din conținutul încheierii de la data arătată, aflată în vol. II, filele 184-189, dosarul instanței de fond.

Înalta Curte, după deliberare, a solicitat reprezentantului Ministerului Public să depună **precizări scrise** în raport cu decizia Curții Constituționale, pentru fiecare inculpat în parte, atât legislația primară, cât și legislația secundară

apreciată ca fiind încălcată cu privire la infracțiunile de serviciu pentru care inculpații au fost trimiși în judecată.

La dosarul cauzei, în primă instanță au fost depuse precizările scrise de către Ministerul Public, potrivit încheierii de ședință mai sus menționată, aflate în vol. III, filele 10-31 și respectiv la filele 37-43 dosarul instanței de fond.

Primele precizări scrise ale procurorului au vizat pe inculpații A., G., H., I., J., F., D., B., în sensul că au fost aduse completări privind încălcarea dispozițiilor legale menționate inițial în actul de sesizare, ce vizau legislația primară, cu dispoziții din legislația secundară, (regulament), dar și din alte legi, respectiv **dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art. 43 alin. 1, dispoziții din Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici respectiv art. 3 lit. d** (principiul profesionalismului), **art. 3 lit. h** (principiul cinstei și corectitudinii), **art. 18 alin. 1 și 3, numai în ceea ce îi privește pe inculpații A., I. și H..**

În cea de-a doua serie de precizări au fost arătate aspecte legate de instigarea reținută în sarcina inculpatului E. cu privire la A., în raport cu completările aduse încălcărilor dispozițiilor primare, cu cele din legislația secundară, dar și din Legea nr. 188/1999 și Legea nr. 7/2004, infracțiunile inculpatei C. cu încălcările reținute și completate cu legislația secundară și celelalte prevederi referitoare la inculpații A., G., H., I., J., F., D., B., infracțiunile inculpatei K. în raport cu completările legislației primare, cu cea secundară de inculpații A., G., H., J. și F..

În sentința atacată, completul, în opinie majoritară (vol. VI, filele 123 verso-125 verso dosarul instanței de fond) a considerat că dispozițiile cuprinse în Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, cât și în Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici nu reprezintă o nouă acuzație sau o extindere a acuzației inițiale, ci o precizare, o clarificare a elementului material al infracțiunii, atât timp cât în descrierea acuzațiilor se invocă încălcarea de către funcționari publici, obligații care incumbă în drept în sarcina fiecărui funcționar și pe care să le cunoască odată ce sunt investite cu exercițiul unei astfel de funcții în urma cărora sunt și retribuite, arătându-se, că doar au fost detaliate dispozițiile legale inițiale cu legislația secundară corelată, reținând că în cazul inculpatelor A., H. și I. care au avut calitatea de funcționar public, atât sub aspectul dreptului penal, cât și al dreptului administrativ, acestea au încălcat legislația primară indicată inclusiv dispozițiile art. 3 lit. c și d din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art. 43 alin. 1 din Legea nr. 188/1999, privind Statutul funcționarilor publici, art. 3 lit. d și h din Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită, art. 18 alin. 1 și 3 din Legea nr. 7/2004.

În opinia separată la sentința primei instanțe, (vol. VI, filele 229 verso-230 dosarul instanței de fond) judecătorul a apreciat că prin reținerea dispozițiilor legale mai sus arătate în sarcina inculpatelor A., H. și I., s-a depășit cadrul stabilit de judecătoria din camera preliminară.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară a constatat că, atât prin **precizările** solicitate prin încheierea de ședință de la 28 martie 2017 a completului de la prima instanță, **cât și prin**

reținerea unor dispoziții, din legile menționate, în sarcina inculpatelor A., H. și I., cu incidență și asupra infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului E., a fost depășit obiectul judecății, potrivit art. 371 din Codul de procedură penală, precum și art. 6§1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Mai mult, modalitatea care a condus la completarea nepermisă de lege a acuzației, și anume „precizările” aduse actului de sesizare, cu privire la legislația încălcată, după ce acesta a fost constatat ca fiind legal, sub toate aspectele, cu caracter definitiv, **constituie un mijloc neprevăzut de lege, care a condus și la completarea acuzației cu dispoziții suplimentare.**

Motivarea că precizările vizează aspecte care pot fi avute în vedere la încadrarea juridică a faptei, nu are acoperire legală și nu poate fi primită, întrucât prin reținerea unor noi dispoziții legale are loc o extindere a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu în condițiile în care se adaugă noi texte de lege pretins a fi încălcate de inculpați.

Argumentele că ar fi fost necesare acele precizări, în raport cu decizia Curții Constituționale nr.405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 517 din 08.07.2016 nu se susțin, întrucât rechizitoriul prin care au fost trimiși în judecată inculpații a fost emis la 15 iulie 2016, ulterior deciziei menționate mai sus și conține în mod concret dispozițiile legale primare, considerate de procuror la acel moment ca fiind încălcate și explicit detaliate, așa cum s-a arătat, care vizează faptele acestora, în condițiile cerute de către instanța de contencios constituțional.

Deși, instanța de apel, în majoritate consideră că această critică este întemeiată, constată, totodată, că nu este de natură să conducă la pronunțarea unei soluții de achitare a inculpaților A., (cu consecințe și în ceea ce privește pe inculpatul E., H., întrucât, astfel cum se va arăta în cele ce urmează, în sarcina acestora se reține încălcarea unor dispoziții prevăzute de legislația primară (art. 247 alin. 1 rap. la art. 40 alin. 1 lit. d, e din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, art. 16 alin. 4, art. 61 și art. 248 din același act normativ) indicate, atât în rechizitoriu, cât și de prima instanță.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate va examina apelurile declarate de către apelanți, sub aspectul celorlalte motive de apel, separat, în limita legalei sesizări a rechizitoriului.

I. c) Calitatea de angajator, prin prisma accepțiunii legale în raport cu funcțiile deținute de apelanții intimați inculpați I., F., B., D. și intimata inculpată J., potrivit cu motivele de apel referitoare la tipicitatea infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal ale apelanților, prin apărători și intimatei inculpate, prin apărător.

Înalta Curte de Casație și Justiție, în majoritate, constată că acuzația adusă inculpaților prin rechizitoriu se referă la încălcarea, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a dispozițiilor din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii care statuau în sarcina angajatorului o serie de obligații vizând sancționarea disciplinară a

inculpatelor C. și K.. S-a arătat că, în prezenta cauză, angajatorul este D.G.A.S.P.C., iar persoanele din cadrul angajatorului care aveau obligația de a aplica sancțiuni disciplinare, potrivit Regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C., erau inculpații A., G., H., I., J., F., D., B., în calitate de directori executivi, respectiv șefi de servicii. A fost invocată încălcarea următoarelor dispoziții din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii (numerotarea textelor fiind cea în vigoare la data săvârșirii faptelor) :

- **art. 16** - (4) Munca prestată în temeiul unui contract individual de muncă constituie vechime în muncă.

- **art. 40** - (1) **Angajatorul** are, în principal, următoarele drepturi:

- a) să stabilească organizarea și funcționarea unității;
- b) să stabilească atribuțiile corespunzătoare fiecărui salariat, în condițiile legii;
- c) să dea dispoziții cu caracter obligatoriu pentru salariat, sub rezerva legalității lor;
- d) să exercite controlul asupra modului de îndeplinire a sarcinilor de serviciu;
- e) să constate săvârșirea abaterilor disciplinare și să aplice sancțiunile corespunzătoare, potrivit legii, contractului colectiv de muncă aplicabil și regulamentul intern;
- f) să stabilească obiectivele de performanță individuală, precum și criteriile de evaluare a realizării acestora.

- **art. 61** - **Angajatorul** poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații:

- a) în cazul în care salariatul a săvârșit o abatere gravă sau abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii ori de la cele stabilite prin contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă aplicabil sau regulamentul intern, ca sancțiune disciplinară.

- **art. 109** - (1) Pentru salariații angajați cu normă întreagă durata normală a timpului de muncă este de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână.

(2) În cazul tinerilor în vârstă de până la 18 ani durata timpului de muncă este de 6 ore pe zi și de 30 de ore pe săptămână.

- **art. 110** - (1) Repartizarea timpului de muncă în cadrul săptămânii este, de regulă, uniformă, de 8 ore pe zi timp de 5 zile, cu două zile de repaus.

(2) În funcție de specificul unității sau al muncii prestate, se poate opta și pentru o repartizare inegală a timpului de muncă, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă de 40 de ore pe săptămână.

- **art. 111** - (1) Durata maximă legală a timpului de muncă nu poate depăși 48 de ore pe săptămână, inclusiv orele suplimentare.

- **art. 263** - (1) **Angajatorul** dispune de prerogativă disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară.

(2) Abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de

muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

- **art. 264** - (1) Sancțiunile disciplinare **pe care le poate aplica angajatorul** în cazul în care salariatul săvârșește o abatere disciplinară sunt:

- a) avertismentul scris;
- b) *** Abrogată prin L. nr. 40/2011
- c) retrogradarea din funcție, cu acordarea salariului corespunzător funcției în care s-a dispus retrogradarea, pentru o durată ce nu poate depăși 60 de zile;
- d) reducerea salariului de bază pe o durată de 1 - 3 luni cu 5 - 10%;
- e) reducerea salariului de bază și/sau, după caz, și a indemnizației de conducere pe o perioadă de 1 - 3 luni cu 5 - 10%;
- f) desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă.

(2) În cazul în care, prin statute profesionale aprobate prin lege specială, se stabilește un alt regim sancționator, va fi aplicat acesta.

(3) Sancțiunea disciplinară se radiază de drept în termen de 12 luni de la aplicare, dacă salariatului nu i se aplică o nouă sancțiune disciplinară în acest termen. Radierea sancțiunilor disciplinare se constată prin decizie a angajatorului emisă în formă scrisă.

- **art. 265** - (1) Amenziile disciplinare sunt interzise.

(2) Pentru aceeași abatere disciplinară se poate aplica numai o singură sancțiune.

- **art. 266** - **Angajatorul** stabilește sancțiunea disciplinară aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de salariat, avându-se în vedere următoarele:

- a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită;
- b) gradul de vinovăție a salariatului;
- c) consecințele abaterii disciplinare;
- d) comportarea generală în serviciu a salariatului;
- e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.

Instanța de fond, în majoritate, a apreciat că noțiunii de angajator nu i se poate subsuma doar funcția de director executiv, așa cum au susținut inculpații, deoarece orice persoană care deține o funcție de conducere poate exercita o parte din drepturile și obligațiile angajatorului.

S-a arătat că, potrivit dispozițiilor art.294 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, prin salariați cu funcții de conducere se înțelege administratorii salariați, inclusiv președintele Consiliului de Administrație dacă este salariat, director general și directorii, directorii generali adjuncți și directorii adjuncți, șefii compartimentelor de muncă-divizii, departamente, secții, ateliere, servicii birouri -, precum și asimilații lor, stabiliți potrivit legii sau prin contractele colective de muncă ori, după caz, prin regulamentul intern.

Totodată, s-a reținut că din analiza conținutului dispozițiilor art. 40 alin. (1) lit. a) - f) din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, care reglementează drepturile angajatorului, rezultă că noțiunea de angajator nu se referă la o anumită funcție de conducere, de exemplu cea de director general/executiv în cadrul unei instituții. Natura drepturilor ce revin angajatorului, cuprinse în acest text, face ca acestea să poată fi exercitate nu doar de directorul executiv/general,

în calitate de reprezentant al persoanei juridice, ci și de celelalte persoane care dețin funcții de conducere. Astfel, dreptul de a stabili organizarea și funcționarea unității (art.40 alin.1 lit. a), a atribuțiilor fiecărui salariat (art.40 alin.1 lit. b), controlul modului de îndeplinire a sarcinilor de serviciu (art.40 alin.1 lit. d), constatarea abaterilor disciplinare (art.40 alin.1 lit. e), stabilirea obiectivelor de performanță și a criteriilor de evaluare a realizării acestora (art.40 alin.1 lit. f), sunt drepturi care sunt exercitate și de directorii adjuncți, de șefii de departamente, complex, ateliere, servicii, iar în cauză că legislația secundară, constând în Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C, a detaliat pentru fiecare dintre aceste funcții atribuții în sensul celor prevăzute de legislația primară (art.40 alin.1 lit. a - f din Legea nr.53/2003 privind Codul munci).

Înalta Curte, Completul de 5 judecători, în majoritate, apreciază că prima instanță a făcut o eronată interpretare a calității de angajator, asimilând acestei noțiuni toți salariații cu funcții de conducere, prin raportare la dispozițiile art. 294 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii. Sub acest aspect, se rețin următoarele:

Noțiunea de angajator, la care se referă dispozițiile legale a căror încălcare este invocată de acuzare, este definită de art. 14 alin. 1 din Legea nr 53 din 2003 privind Codul muncii, textul statuând că „**în sensul prezentului cod, prin angajator se înțelege persoana fizică sau juridică ce poate, potrivit legii, să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă**”.

Potrivit art. 14 alin. 2 din Legea nr 53 din 2003 privind Codul muncii, persoana juridică poate încheia contracte individuale de muncă, în calitate de angajator, din **momentul dobândirii personalității juridice**. În mod evident, nu se poate ridica problema existenței unui subiect colectiv de drept, fără existența personalității juridice. Ca și persoana fizică, persoana juridică dispune de capacitate de folosință și de exercițiu. În ceea ce privește capacitatea de folosință, potrivit art. 206 alin. 1 din Codul Civil, persoana juridică poate avea orice drepturi și obligații civile, afară de acelea care, prin natura lor sau potrivit legii, nu pot aparține decât unei persoane fizice. Capacitatea de exercițiu a persoanei juridice constă în aptitudinea subiectului colectiv de drept de a dobândi și exercita drepturi și de a-și asuma obligațiile, prin încheierea de acte juridice. Întrucât persoana juridică trebuie să participe la circuitul juridic prin încheierea de acte a căror esență este voința, bazată pe discernământ, **legiuitorul a adoptat soluția reprezentării persoanei juridice de către organele sale de conducere**, astfel că, în ceea ce o privește, reprezentarea sa legală nu este numai necesară, ci și obligatorie (Alexandru Țiclea, Tratat de dreptul muncii, ed. Universul juridic, 2012, Capacitatea juridică a angajatorului - filele 398 și următoarele).

În acest sens, prin **art.35 din Decretul 31/1954** (în vigoare până în anul 2011, când a fost abrogat prin Legea nr.7/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009), s-a statuat că „**persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale**. Actele juridice făcute de organele persoanei juridice, în limitele puterilor ce le-au fost conferite, sunt actele persoanei juridice însăși”.

Ulterior, dispoziția este preluată de art. 209 din Codul civil, potrivit căreia (1) **Persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale de administrare**, de la data constituirii lor. (2) **Au calitatea de organe de administrare, în sensul alin. (1), persoanele fizice sau persoanele juridice care, prin lege, actul de constituire sau statut, sunt desemnate să acționeze, în raporturile cu terții, individual sau colectiv, în numele și pe seama persoanei juridice.**(3) Raporturile dintre persoana juridică și cei care alcătuiesc organele sale de administrare sunt supuse, prin analogie, regulilor mandatului, dacă nu s-a prevăzut altfel prin lege, actul de constituire sau statut.”

De asemenea, instanța de apel, în majoritate reține că art. 294 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii în forma în vigoare la data săvârșirii faptelor, explică sintagma „**salariați cu funcție de conducere**” statuând că „în sensul prezentului cod, prin salariați cu funcție de conducere se înțelege administratorii-salariați, inclusiv președintele consiliului de administrație dacă este și salariat, directorii generali și directorii, directorii generali adjuncți și directorii adjuncți, șefii compartimentelor de muncă - divizii, departamente, secții, ateliere, servicii, birouri -, precum și asimilații lor stabiliți potrivit legii sau prin contractele colective de muncă ori, după caz, prin regulamentul intern”.

Din textele legale expuse mai sus rezultă că **noțiunea de angajator definită în art. 14 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii este distinctă de cea de salariat cu funcție de conducere reglementată în art. 294 din Codul muncii și care are o sferă mult mai largă, întrucât nu toți salariații cu funcții de conducere exercită drepturile și obligațiile persoanei juridice (pentru a putea fi identificați cu aceasta), ci numai aceia cărora prin lege, act de constituire sau statut (în funcție de natura persoanei juridice) le-au fost conferite aceste puteri.**

În contextul cauzei de față, angajatorul, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, este o instituție publică, cu personalitate juridică, înființată prin Hotărârea nr 58 din 30 decembrie 2004 a Consiliului Județean (emisă în baza H.G. nr. 1434 din 2 septembrie 2004 privind atribuțiile și Regulamentul-cadru de organizare și funcționare ale Direcției generale de asistență socială și protecția copilului) și funcționează ca serviciu public de interes județean.

Conform art.11 din această hotărâre, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului este condusă de un director executiv, care este numit, eliberat din funcție și sancționat disciplinar prin hotărâre a Consiliului Județean la propunerea Președintelui, în condițiile legii.

De asemenea, potrivit art. 20 din Regulamentul de Organizare și funcționare al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului (anexa 3 la Hotărârea nr. 58 din 30 decembrie 2004 a Consiliului Județean) **Directorul Executiv este cel care reprezintă Direcția Generală în relațiile cu autoritățile și instituțiile publice, cu persoanele fizice și juridice din țară și din străinătate, precum și în justiție,** iar conform art. 21 din același regulament, **Directorul Executiv exercită atribuțiile ce revin Direcției generale în calitate de persoană juridică.**

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, reține că potrivit art. 17 din Regulament, Conducerea Direcției generale se asigură de Directorul executiv și Colegiul Director, **însă doar Directorul Executiv reprezintă Direcția Generală și exercită atribuțiile acesteia în calitate de persoană juridică.**

Referitor la directorii executivi adjuncți, se reține că potrivit art. 18 teza a - II-a din același regulament, aceștia exercită atribuțiile ce revin Direcției Generale în calitate de persoană juridică doar în cazul în care au fost desemnați prin dispoziție să îndeplinească atribuțiile Directorului Executiv, în caz de absență.

În raport cu ansamblul dispozițiilor mai sus menționate rezultă că în situația Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, calitatea de angajator, singurul care, potrivit art. 263 (actual art. 247) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii dispune de prerogativa disciplinară, o avea doar directorul executiv al acesteia, urmând ca la analiza motivelor de apel de la fiecare inculpat să fie examinate în concret situația funcției deținute în raport cu acuzațiile aduse.

Rezultă, de asemenea, că pentru toate celelalte funcții de directori adjuncți, de șefi de departamente, complex, ateliere, servicii, dispozițiile art.40 alin.1 lit. a-f din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii referitoare la drepturile angajatorului nu pot constitui legislație primară care să stea la baza prevederilor din Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C și din fișele acestor posturi, așa cum a apreciat prima instanță.

Totodată, având în vedere că acuzația penală este circumscrisă prin actul de Sesizare încălcării prevederilor din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii care decurg din calitatea de angajator sau sunt în strânsă legătură cu prerogativa disciplinară (astfel cum au fost anterior detaliate), constatarea lipsei acestei calități face inutilă analiza punctuală a fiecăreia dintre aceste dispoziții legale.

II. Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, reamintește că examinează, în continuare, sentința atacată, prin prisma apelurilor apelanților inculpați și intimaților inculpați arătați în raport cu aspectele deja analizate în prealabil, asupra celorlalte motive de apel evidențiate în scris și susținute oral, în conformitate cu dispozițiile art. 417 din Codul de procedură penală referitoare la efectul devolutiv al apelului, art. 419 din același cod, privind efectul extensiv al apelului, precum și art. 420 alin. 8-10 din același cod, reapreciind probele administrate, în funcție de motivele de apel și poziția exprimată expres în acest sens, de către acei apelanți inculpați.

1.În ceea ce privește pe apelanta intimată inculpată I.:

Instanța de control judiciar, în majoritate, consideră că, în ceea ce o privește pe apelanta intimată inculpată I. prima instanță a stabilit parțial corect situația de fapt și vinovăția inculpatei cu privire la infracțiunile pentru care a fost trimisă în judecată.

Astfel, completul de la primă instanță, în majoritate a dat o interpretare și aplicare eronată, dispozițiilor legale, atât în raport cu depășirea limitelor de

sesizare a rechizitoriului constatat ca legal, cu caracter definitiv, prin încheierile judecătorilor de cameră preliminară, de la fond și de la contestație, cât și a calității de angajator, așa cum s-a arătat la pct. I.c).

Inculpata I. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, potrivit art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, precum și aceea de fals intelectual prev. de art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal

În esență, în rechizitoriu s-a reținut ca bază factuală că inculpata I. în perioada 01.06.2012-31.12.2013, în calitate de director executiv adjunct al D.G.A.S.P.C., prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajată al D.G.A.S.P.C. în funcția de educator în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului,

- a vizat fișa cu atribuțiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012 a inculpatei C., corespunzătoare funcției de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani ;

- a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive ;

- a aprobat referatele înregistrate sub nr.119 din 04.06.2013 și respectiv nr.321 din 11.09.2012, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către inculpata C.;

- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că aceasta nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

În ceea ce o privește pe inculpata I. sunt indicate expres dispozițiile apreciate ca fiind încălcate de aceasta, respectiv **art. 16, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii coroborate cu art. 19 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010** (filele 158; 161 rechizitoriu).

Prima instanță, în majoritate și-a însușit baza factuală din rechizitoriu, cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, reținută în sarcina inculpatei I., făcând referire la funcția deținută de aceasta în perioada 01.06.2012-31.12.2013 de director executiv adjunct protecția drepturilor copilului (denumire schimbată în cea de Director General Adjunct Asistență Socială pentru Copii și Adulți) prin Dispoziția Directorului General al D.G.A.S.P.C. nr. 501 din 08.12.2006.

De asemenea, prima instanță, în majoritate a reținut în sentința atacată aspecte referitoare la atribuțiile de serviciu ale Directorului General Adjunct Asistență Socială pentru Copii și Adulți al D.G.A.S.P.C., indicând **„dispozițiile art. 16, 39 alin. 2 lit. a și c, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, dispozițiile art. 3 lit. c și d, art. 43 alin. 1 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art. 3 lit. d și h, art. 18 alin. 1 și 3 din Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici (legislație primară) coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C. aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (vol. 10, filele 242-251, d.u.p.) și anume Hotărârea C.J. nr. 40/18.05.2005 (vol. 10, fil. 221-225, vol. 17, filele 258-262 d.u.p.), Hotărârea C.J. nr. 84/03.07.2009 (vol. 11, filele 412-413 d.u.p.), Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010 (vol. 11, filele 268-358 d.u.p.), Hotărârea C.J. nr. 108/30.08.2011 (vol. 11, filele 184-194 d.u.p.), Hotărârea C.J. nr. 139/29.08.2013 (vol. 9, filele 78-249 d.u.p) (legislație secundară), fila 158 verso din sentința atacată.**

Tot în hotărârea atacată, s-au făcut referiri detaliate la **art. 19 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010 referitoare la funcția de Director General Adjunct Asistență Socială pentru Copii și Adulți, arătându-se că atribuțiile de serviciu menționate se regăsesc și în fișa postului nr. 185 din 01.09.2011, fișă semnată de inculpata I. (vol. 5, fil. 419-424 d.u.p.), potrivit filelor 158 verso-159 sentință.**

Abuzul în serviciu contra intereselor publice reglementat în conținutul art. 248 din Codul penal din 1969 avea următorul conținut normativ ”Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește **în mod defectuos** și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”

Legiuitorul a definit calitatea de „funcționar” în conținutul art. 147 alin. 1 din Codul penal 1969, în sensul că ”orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.”

În conținutul art. 145 din Codul penal 1969 este definită noțiunea de „public”, în sensul că „se înțelege săvârșirea tot ce privește autoritățile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.”

În decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 517/8.07.2016 a fost admisă excepția de

neconstituționalitate ridicată de mai mulți petenți și s-a constatat că dispozițiile **art. 246 din Codul penal din 1969** și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care **prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege ”îndeplinește prin încălcarea legii”**.

În pct. 51; 53-56; 60-61; 64 ale deciziei interpretative nr. 405/2016, Curtea Constituțională a adus clarificări asupra sintagmei supuse examinării și anume:

„pct. 51 Curtea reține că, deși cele două standarde coexistă, **standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar**. Totodată, Curtea reține că, întrucât **standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard**. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât **prescripția normativă în domeniu**. Pe cale de consecință, unei persoane **nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ**. Mai mult, Curtea reține că, chiar dacă anumite acțiuni, ce însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutumă, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale.

pct.53. Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea apreciază că, deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „defectuos” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuozitatea trebuie analizată. Curtea observă că doctrina a apreciat că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuozitatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuozității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

pct. 54. Astfel, Curtea constată că termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și nici nu este precizat elementul în legătură cu care defectuozitatea este analizată, ceea ce determină lipsa de claritate și

previzibilitate a acestuia. Această lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei „îndeplinește în mod defectuos” din cadrul dispozițiilor criticate creează premisa aplicării acesteia ca rezultat al unor interpretări sau aprecieri arbitrare.

pct. 55. Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că **persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală**, Curtea constată că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că **îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”**. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, paragraful 48). De altfel, Curtea reține că art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York, menționează expres că, pentru a exista infracțiunea de „abuz de funcții”, agentul public trebuie să îndeplinească ori să se abțină să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, un act cu încălcarea legii.

pct.56 Totodată, Curtea apreciază că **raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act**, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată.

pct.60 Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, **Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului**. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct.61 Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. **Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv**

ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie **normele juridice**. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16).

pct.64 **Curtea constată că în cazul în care neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat. În cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal. Curtea reține că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”**

Prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 504 din 30 iunie 2017 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de J. în dosarul nr. .../1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 34-38 instanța de contencios constituțional lămurește termenul „defectuos”, precum și sintagma „prin încălcarea legii” și în cazul art. 248 din Codul penal din 1969 astfel:

„pct.34 **Or, raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă, legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară. Curtea a observat că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte. Curtea a statuat că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act**

trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară – legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct. 35 În această lumină, întrucât termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și legea nu precizează nici elementul în legătură cu care defectuozitatea este analizată, având în vedere faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea a constatat că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”.

pct. 36. Curtea a reținut că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului), neputând fi dedus eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (paragraful 61).

pct.37. În concluzie, în materie penală, principiul legalității incriminării, „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege” impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale. Pentru aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție - sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii” (paragraful 62).

pct. 38 Toate aceste argumente sunt pe deplin aplicabile și în cazul dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, prin urmare Curtea va

admite excepția și va constata constituționalitatea acestora numai în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că sunt aplicabile în contextul cauzei concrete, ambele decizii ale Curții Constituționale menționate, evidențiind prin paragrafele indicate lămurirea termenului îndeplinește „defectuos” cu „îndeplinește prin încălcarea legii”, accepțiunea legii fiind aceea referitoare numai la legislația primară, respectiv legi și ordonanțe ale Guvernului.

Or, apelanta intimată inculpată I., așa cum s-a arătat a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, în conținutul normei de incriminare prevăzută de art. 248, regăsindu-se termenul „defectuos” așa încât acesta va fi interpretat conform deciziilor instanței de contencios constituțional „îndeplinește prin încălcarea legii”, urmând a examina standardul obiectiv referitor la prescripția normativă, în raport, cu standardul subiectiv, primul, prevalând, conform pct. 51 și pct. 60, accepțiunea normativă cu privire la natura legislației, respectiv numai cea primară, în mod concret legi și ordonanțe ale Guvernului, așa cum rezultă din conținutul deciziei 405/2016 a Curții Constituționale și respectiv pct.36 și 37 din considerentele deciziei nr. 392/2017 a Curții Constituționale.

Astfel, așa cum s-a arătat, prima instanță, în majoritate, a extins acuzarea din rechizitoriul ce a fost legal constatat prin încheierile judecătorilor de cameră preliminară, reținând încălcarea și a altor dispoziții din legislația primară decât cele evidențiate expres în actul de sesizare (așa cum s-a arătat, în considerentele prealabile la pct. I.b), iar, pe de altă parte, a fost reținută și legislația secundară prin raportare la fișa postului și referirea la calitatea de angajator al apelantei intimate inculcate I., în funcția de director executiv adjunct protecția drepturilor copilului (denumire schimbată în cea de Director General Adjunct Asistență Socială pentru Copii și Adulți) prin Dispoziția Directorului General al D.G.A.S.P.C. nr. 501 din 08.12.2006.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că apelanta intimată inculpată I. a avut calitatea de director executiv adjunct în perioada 01.06.2012-31.12.2013, însă nu a fost desemnată prin dispoziție să îndeplinească atribuțiile directorului executiv (de altfel, pe perioada în care și-a exercitat acesta funcției nici nu au existat perioade de absență a directorului executiv). Ca atare, față de argumentele expuse la **pct. I.c)** aceasta nu avea calitatea de angajator și nici atribuții de serviciu în exercitarea prerogativei disciplinare, potrivit legislației primare, respectiv art. 247 (fostul art. 263) rap. la art. 40 lit. e din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii.

Nu pot fi reținute nici dispozițiile art. 19 din regulamentul menționat și nici mențiunile din fișa postului nr. 185 din 1.09.2011 a apelantei intimate inculcate I., semnată de aceasta și aflată în vol. 5, filele 419-429 din dosarul de urmărire penală, referitoare la obligația de a face propuneri pentru aplicarea sancțiunilor disciplinare, întrucât reprezintă reglementări cu caracter secundar ce nu-și au izvorul în legislația primară (prevederile art. 40 din Legea nr. 53/2003

privind Codul muncii nefiind incidente) și exced astfel sferei de aplicabilitate potrivit deciziilor Curții Constituționale.

În raport cu cele menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că nu este îndeplinită una din condițiile conținutului constitutiv al infracțiunii reținute în sarcina inculpatei, prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, așa încât fapta comisă de aceasta nu este prevăzută de legea penală, urmând a fi dispusă soluția achitării inculpatei, potrivit art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

Față de cele mai sus arătate, instanța de control judiciar, în majoritate, nu va mai analiza ca motiv de apel, cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea mai sus arătată, în infracțiunea de neglijență în serviciu, prevăzută de art. 249 din Codul penal 1969, formulat de apelanta intimată inculpată, I., prin apărător și aflată în vol. IV, filele 169-176 dosarul instanței de apel, întrucât a rămas fără obiect.

Un alt motiv de apel invocat de către apelanta intimată inculpată I. vizează faptul că, în ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual prev. de art. 289 din Codul penal din 1969, aceasta a fost condamnată pentru fapte pentru care nu a fost trimisă în judecată (comise în martie-aprilie 2014), întrucât acestea exced perioadei infracționale stabilite de rechizitoriu, respectiv 01.06.2012-31.12.2013.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, constată că în rechizitoriu (fila 107), în sarcina inculpatei I. s-a reținut, printre altele, și faptul că a contrasemnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a angajatei C. (întocmit în mod abuziv de inculpatul B.), pentru perioada 01 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2013, corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condițiile în care cunoștea că acesta conține mențiuni fictive (vol.6, fil.436-438) și că a aprobat referatele înregistrate sub nr.119 din 04.06.2013 și respectiv nr. 321 din 11.09.2012, în condițiile în care cunoștea că acestea conțin mențiuni fictive și nu au fost întocmite de către C. (vol.6, fil.510-542). De asemenea, s-a stabilit, pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, că aceste înscrisuri au fost realizate de martorul B3., în cursul lunii aprilie 2014, la solicitarea inculpatului B. căruia i se ceruse de către inculpata A. să întocmească referate și note informative care să justifice activitatea angajatei C. în cadrul D.G.A.S.P.C., pentru a le înainta Direcției Naționale Anticorupție care demarase cercetările în prezenta cauză.

Aceasta este acuzația penală adusă prin actul de sesizare și în raport cu care inculpata I. și-a formulat apărări pe parcursul procesului penal, iar eventualele neconcordanțe între perioada activității infracționale menționată în rechizitoriu la fila 106 (01.06.2012-31.12.2013) și data la care efectiv s-a comis infracțiunea de fals, stabilită de procuror ca fiind aprilie 2014, **constituie neregularități care trebuiau invocate în procedura de cameră preliminară.** După depășirea acestei etape procesuale, instanța se va raporta strict la acuzația penală, care include inclusiv faptele comise ulterior datei de 31.12.2013.

Critica apărării este, aşadar, nefondată, inculpata nefiind condamnată pentru fapte pentru care nu a fost trimisă în judecată.

Referitor la infracţiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 pentru care a fost trimisă în judecată apelanta intimată inculpată I., instanţa de apel, în majoritate, verificând sentinţa atacată, în majoritate, materialul probator administrat, în cursul urmăririi penale, în cursul cercetării judecătoreşti, pe care l-a reevaluat, coroborat şi cu declaraţia şi suplimentul declaraţiei apelantei intimate inculpate date în apel, referitor la această infracţiune, aflate în vol. IV, filele 81-86 dosarul instanţei de apel, prin prisma criticilor apărătorului acesteia, consideră că infracţiunea de fals intelectual există şi a fost săvârşită de inculpată.

De altfel, şi prima instanţă a constatat în unanimitate că infracţiunea de fals intelectual a fost comisă, în condiţiile reţinute în baza factuală a actului de sesizare, precum şi vinovăţia inculpatei în săvârşirea sa, opinia separată, fiind făcută numai sub aspectul reţinerii circumstanţelor atenuante prevăzute de art. 74 alin. 2 din Codul penal 1969.

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară reţine că apelanta intimată inculpată I., în calitate de director executiv adjunct al D.G.A.S.P.C. în perioada 01.06.2012-31.12.2013 a vizat fişa cu atribuţiuni de serviciu nr. 253/02.07.2012 a angajatei C., corespunzătoare funcţiei de educator în cadrul Centrului de asistenţă şi sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, a contrasemnat raportul de evaluare a performanţelor profesionale a angajatei C. întocmit de către apelantul inculpat B. pentru perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie 2013 corespunzătoare postului de educator în cadrul Centrului de asistenţă şi sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, în condiţiile în care cunoştea că acesta conţine menţiuni fictive, a aprobat referatele înregistrate sub nr. 119 din 04.06.2013 şi respectiv nr. 321 din 11.09.2012, în condiţiile în care cunoştea că acestea conţin menţiuni fictive şi nu au fost întocmite de către C..

Instanţa de control judiciar, în majoritate consideră că aspectele menţionate de apelanta intimată inculpată I. în conţinutul declaraţiei date în cursul urmăririi penale, (declaraţie în calitate de suspect, vol. 3, filele 91-98 dosar parchet) în primă instanţă (declaraţiile din vol. III filele 86-88 şi respectiv de la fila 214 dosar fond) şi în apel (declaraţia şi suplimentul de declaraţie, aflate în vol. IV, filele 81-86 dosarul instanţei de apel), în sensul că nu avea cunoştinţă despre faptul că C. nu se prezenta la serviciu, în contextul existenţei unui număr mare de salariaţi şi a semnării a sute de documente, nu pot fi primite, fiind infirmate de probele administrate în cauză.

Astfel, martorul **B3.** în declaraţia din faţa instanţei de apel (vol. IV, filele 11-13) a arătat că personal întocmea pontajul şi graficul de lucru pentru angajaţii Centrului Maternal, acte care erau vizate de către inculpata I., şi că, spre deosebire de toţi ceilalţi salariaţi, pentru C. se întocmea numai pontajul, nu şi graficul de lucru, întrucât aceasta nu lucra în cadrul centrului. „Niciodată I. nu m-a sesizat cu privire la faptul că în ceea ce o priveşte pe C. nu exista un grafic de lucru. Toţi ceilalţi angajaţi aveau atât graficul de lucru, cât şi pontajul. Graficul de lucru se întocmeşte la începutul fiecărei luni, în funcţie de programul de lucru, respectiv ture de 12 ore, care să acopere parcursul întregii

luni. Pontajul se întocmea la sfârșitul lunii, în baza graficului de lucru. Pentru C., deși nu aveam un grafic de lucru, întocmeam pontajul întrucât așa mi s-a cerut de la angajarea ei. Dl G. a fost cel care a prezentat-o întregului colectiv și mie și mi-a spus să o trec pe pontaj, dar nu va lucra acolo, fără a preciza unde va lucra efectiv. (...)Din pontaje, reieșea că C. se prezenta la serviciu, însă din analiza graficelor rezulta că aceasta nu era prezentă. I. nu mi-a cerut în mod expres să întocmesc pontajele în acest mod, însă a preluat practica anterioară și cred că dacă nu aș fi trecut-o în pontaj pe C. acesta ar fi fost respins”.

Modalitatea, diferită de a celorlalți angajați, în care se întocmeau înscrisurile care atestau prezența lui C. la locul de muncă, înscrisuri ce erau vizate de către inculpata I., constituie elemente obiective care întăresc susținerile constante ale martorului B3. în sensul că aceasta „*cunoștea despre lipsa de la serviciu a lui C., întrucât era o situație cunoscută la nivelul întregii instituții*”, notorietatea acestui fapt și cunoașterea sa de către inculpata I. fiind evidențiată și de martorii **H3**. (declarația dată în cursul urmăririi penale în vol. 4, filele 360-365 dosar parchet, declarația de la prima instanță, în vol.IV, filele 90-91 dosar fond, declarația de la instanța de apel, vol.IV, filele 1-3 dosarul instanței de apel), **U1**. (declarația dată în primă instanță, aflată în vol. IV, filele 83-86 dosar fond, precum și declarația dată la instanța de apel, aflată în vol.IV, filele 4-8 dosarul instanței de apel), **D3**. (declarația la urmărire penală, aflată în vol. 4, filele 255-256 dosar parchet, declarația de la prima instanță, aflată în vol.IV, filele 81-52 dosar fond).

Totodată, Înalta Curte reține că, în condițiile în care chiar inculpata I. recunoaște că Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani nu avea niciun beneficiar, aceasta a aprobat referatele pretins întocmite de C. și înregistrate sub nr.119 din 04.06.2013 și nr.321 din 11.09.2012, în cuprinsul cărora sunt menționate date privind situația unor minori pentru care se propunea încetarea măsurii de plasament în regim de urgență, respectiv reînnoirea certificatului de handicap, fiind mai mult decât evident că datele nu puteau fi decât fictive.

Relevantă, în tot contextul probator expus anterior, este și împrejurarea reținută de prima instanță referitoare la faptul că Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani avea un singur angajat, respectiv pe C., iar acesta funcționa chiar în sediul central al D.G.A.S.P.C., unde se afla și biroul inculpatei I..

În raport cu tot acest material probator, instanța de apel, în majoritate constată că, atât din perspectiva laturii obiective, cât și a celei subiective, este dovedită comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal 1969 de către apelanta intimată inculpată I..

În ceea ce privește motivul de apel prin care se solicită să se constate prescrisă răspunderea penală a apelantei inculpate I. pentru infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal, susținându-se că, în raport cu Decizia Curții Constituționale nr.297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, în prezent

nu mai există cazuri de întrerupere a cursului prescripției, Înalta Curte completul de 5 judecători, în majoritate, reține următoarele:

În primul rând, se constată că în cauză legea penală mai favorabilă inculpatei a fost stabilită ca fiind Codul penal din 1969, iar decizia instanței de contencios constituțional invocată de apărare vizează dispozițiile actualului cod penal. În aceste circumstanțe și având în vedere că pentru infracțiunea prev. de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 urmează să se dispună o soluție de achitare (incidentă indiferent de legea aplicabilă cauzei), Înalta Curte, completul de 5 judecători va analiza dispoziția din legea nouă și din perspectiva verificării legii penale mai favorabile.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018 a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „oricărui act de procedură în cauză”, din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională.

În conținutul pct. 20; 23;24;28 din decizia curții sunt arătate argumente care au condus la soluția pronunțată și care evidențiază și modul în care trebuie aplicată decizia mai sus menționată, astfel:

„pct. 20 Curtea acceptă că actele efectuate pe parcursul procesului penal de către organele judiciare pot fi clasificate în acte procesuale și acte procedurale. Conform acestei clasificări, actele procesuale sunt instrumente juridice prin care subiecții procesuali își exercită drepturile și își îndeplinesc obligațiile prevăzute de lege, iar actele procedurale sunt activitățile prin care sunt aduse la îndeplinire actele procesuale, ori prin care se constată efectuarea și se consemnează conținutul unui act sau al unei măsuri procesuale ori al unui alt act procedural. Prin urmare, actele procedurale presupun preexistența actelor procesuale corespunzătoare. Cu titlu exemplificativ, procesul-verbal de percheziție este întocmit în urma efectuării percheziției, consemnarea declarațiilor unui martor presupune audierea prealabilă a acestuia iar întocmirea unei minute are loc în urma desfășurării ședinței de judecată. Astfel, procesul penal presupune o succesiune de activități, desfășurate de participanții la acesta, prin care acești participanți își exercită drepturile și își îndeplinesc obligațiile, prevăzute în Codul de procedură penală, toate actele procesuale și procedurale emise de acestea concurând la soluționarea cauzelor penale. Dintre acestea, legea prevede comunicarea acelor acte de procedură care vizează, în mod direct, drepturile și interesele procesuale ale participanților la procesul penal.

pct.23 Așa fiind, analiza dispozițiilor legale ce reglementează **întreruperea cursului termenului de prescripție** a răspunderii penale trebuie făcută din aceeași dublă perspectivă, ea reprezentând, pe de o parte, o soluție juridică de repunere a organelor judiciare într-un nou termen, integral, de prescripție, în care își poate exercita rolul activ, conferit de dispozițiile art. 5 din Codul de procedură penală, de stabilire a adevărului, în cauzele penale, pe baza probelor administrate, iar, pe de altă parte, **o manieră prin care societatea, prin intermediul organelor statului, aduce la cunoștința suspectului sau a**

inculpatului că fapta de natură penală pe care a săvârșit-o nu și-a pierdut rezonanța socială avută în momentul comiterii sale.

pct. 24 Prin prisma acestui ultim aspect, întreruperea cursului termenului de prescripție a răspunderii penale **devine eficientă**, producându-și efectele, într-o manieră completă, **doar în condițiile existenței unor pârguri legale de încunoștințare a persoanei în cauză cu privire la începerea unui nou termen de prescripție.** Or, o astfel de procedură de aducere la cunoștință poate consta tocmai în comunicarea acelor acte efectuate în cauză, ce au ca efect curgerea unui nou termen de prescripție a răspunderii penale.

pct. 28. Având în vedere aceste considerente, se impune a fi garantat caracterul previzibil al efectelor dispozițiilor art. 155 alin. (1) asupra persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, inclusiv prin asigurarea posibilității acesteia de a cunoaște aspectul intervenirii întreruperii cursului prescripției răspunderii penale și al începerii cursului unui nou termen de prescripție. De altfel, data efectuării unui act de procedură ce produce efectul anterior menționat este și data de la care începe să curgă și poate fi calculat noul termen de prescripție. A accepta soluția contrară înseamnă a crea, cu ocazia efectuării unor acte procedurale care nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului și care au ca efect întreruperea cursului prescripției răspunderii penale, pentru persoana în cauză o stare de incertitudine perpetuă, dată de imposibilitatea unei aprecieri rezonabile a intervalului de timp în care poate fi trasă la răspundere penală pentru faptele comise, incertitudine ce poate dura până la împlinirea termenului prescripției speciale, prevăzut la art. 155 alin. (4) din Codul penal.”

Instanța de apel, în majoritate nu poate avea în vedere susținerea apelantei intimatelor inculcate I., prin apărător în sensul că dispozitivul deciziei mai sus menționate evidențiază inexistența cazurilor de întrerupere a cursului prescripției, întrucât considerentele deciziei, mai sus expuse, sunt obligatorii și detaliază modul în care se interpretează dispozitivul.

De altfel, aceasta este jurisprudența constantă a instanței de contencios constituțional, Curtea statuând că deciziile sale sunt obligatorii, ceea ce înseamnă că acestea trebuie aplicate întocmai, nu numai în ceea ce privește dispozitivul deciziei, dar și considerentele care îl explicitează (în acest sens Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din data de 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din data de 26 ianuarie 1995, Decizia nr.1.415 din data de 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din data de 23 noiembrie 2009, Decizia nr. 415 din data de 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din data de 5 mai 2010, Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din data de 23 iunie 2011, Decizia nr. 536 din data de 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din data de 07 iulie 2011).

Nu se poate susține, așadar, că nu mai există instituția întreruperii cursului prescripției răspunderii penale, atâta vreme cât din considerentele deciziei menționate anterior se desprinde concluzia că, în interpretarea art. 155 alin. 1 din Codul penal, cauza de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale

constând în îndeplinirea unor acte de procedură își produce efectele numai în cazul actelor de procedură care, potrivit legii, trebuie comunicate suspectului sau inculpatului. Ca atare, se constată că legea nouă nu cuprinde, sub acest aspect, al modului de reglementare a cursului termenului de prescripție a răspunderii penale, dispoziții care să fie mai favorabile inculpatei, interpretarea dată de instanța de contencios constituțional fiind identică dispozițiilor art. 123 din Codul penal din 1969.

În contextul cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, verificând în concret situația apelantei intimatelor inculpate I. trimisă în judecată pentru infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, pedepsită cu închisoare de la 6 luni la 5 ani închisoare, reține că termenul general de prescripție a răspunderii penale este cel prevăzut de art. 122 lit. d din Codul penal 1969, respectiv 5 ani, și începe să curgă, în condițiile art. 122 alin. 2 din același cod.

Consumarea infracțiunii de fals intelectual, ca infracțiune de pericol are loc în momentul în care înscrisul al cărui conținut a fost alterat este perfectat, deci de îndată ce s-a produs urmarea imediată.

În situația concretă a infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal 1969 în raport cu mai multe acte falsificate, data începerii curgerii termenului de prescripție generală a răspunderii penale este data falsificării ultimului înscris. Chiar dacă, instanța de apel, în majoritate s-ar raporta la data la care a fost înregistrat referatul cu nr. 119 (vol. 6, filele 537-538 dosar parchet) aprobat de către inculpata I., respectiv cel datat la **4 iunie 2013**, (deși probele confirmă că acesta a fost antedatat), termenul de 5 ani, prevăzut de art. 122 alin. 1 lit. d din Codul penal de la 1969 se putea împlini la **3 iunie 2018**, **dacă nu ar fi fost întrerupt, prin aducerea la cunoștință în prezența apărătorilor aleși la data de 22 martie 2016 a măsurii procesuale a extinderii urmăririi penale față de numita I.** cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, **prin ordonanța dată de procuror la data de 15.03.2016**, aflată în vol. 1, filele 124-171 dosar parchet. Procesul-verbal din 22 martie 2016 de aducere la cunoștință a extinderii urmăririi penale față de numita I. pentru săvârșirea infracțiunilor menționate, a fost semnat de procuror, suspectă și avocații acesteia, fiind făcută și mențiunea olografă de suspecta I. că a primit un exemplar al procesului-verbal, aflat în vol. 1, filele 204-208, dosar parchet, astfel încât este îndeplinită exigența actului procedural al aducerii la cunoștință suspectei cu privire la măsura procesuală a extinderii urmăririi penale, așa încât aceasta a aflat de conținutul măsurii și i s-a comunicat procesul-verbal, dată la care termenul de prescripție generală pentru infracțiunea de fals intelectual a fost întrerupt.

Ulterior, au avut loc alte întreruperi ale cursului prescripției prin îndeplinirea altor acte de procedură ce au fost comunicate inculpatei în cursul

urmăririi penale. Astfel, prin ordonanța de la 3 iunie 2016, aflată în vol. 2, filele 70-108 dosar parchet, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspecta I. din infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal; fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, în infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal; fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal. Prin ordonanța din 6 iunie 2016 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de suspecta I., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, aflată în vol. 2, filele 109-154 dosar parchet.

Prin procesul-verbal din 15 iunie 2016, procurorul a adus la cunoștința inculpatei I. schimbarea încadrării juridice în condițiile reținute prin ordonanța din 3 iunie 2016, precum și că prin ordonanța din 6 iunie 2016 a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de aceasta pentru infracțiunile mai sus menționate, proces-verbal semnat de procuror, inculpată, avocat, iar inculpata a menționat olograf pe acesta că a primit un exemplar la 15 iunie 2016, aflat în vol. 2, filele 212-216.

Având în vedere că în cauză cursul termenului de prescripție a fost succesiv întrerupt, potrivit dispozițiilor art. 124 din Codul penal din 1969, pentru a opera prescripția este necesar ca termenul de prescripție să fie depășit cu încă o dată, așa încât termenul de prescripție specială de 10 ani se împlinește la **3 iunie 2023**, solicitarea de încetare a procesului penal în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f) teza I din Codul de procedură penală fiind neîntemeiată.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Juecători, în majoritate, în reaprecierea în concret a criteriilor prevăzute de art. 72 din Codul penal 1969, respectiv gravitatea infracțiunii de fals intelectual săvârșită de inculpată, așa cum s-a arătat, în condițiile în care este o infracțiune de pericol, afectând încrederea în valoarea înscrisurilor oficiale, precum și consecințele juridice produse prin actele falsificate, circumstanțele personale ale acesteia, are studii superioare, lipsa antecedentelor penale consideră, însă, că modalitatea de executare a suspendării condiționate, prevăzută de art. 81 din Codul penal 1969, pe durata unui termen de încercare de 3 ani, în condițiile art. 82 din Codul penal 1969 este aptă să asigure îndeplinirea scopurilor pedepsei, respectiv acelea de coerciție, de prevenție și reeducare, în reinserția socială viitoare pozitivă a inculpatei.

Instanța de control judiciar, în majoritate consideră că această pedeapsă în modalitatea mai sus menționată este suficientă și proporțională cu toate

împrejurările de fapt și circumstanțele personale inculpatei, mai sus menționate, neimpunându-se circumstanțele atenuante, prevăzute de art. 74 alin. 2 din Codul penal 1969, în raport, cu gravitatea faptei comise prin atestarea unor situații nerezale, calitatea de director executiv adjunct al inculpatei, care ar fi impus rigoare și conștientizare a consecințelor juridice ulterioare a unor înregistrări oficiale falsificate.

Se va atrage atenția inculpatei asupra dispoziției art. 83 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969 pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatei prin sentința penală apelată.

2. Referitor la apelul declarat de apelanta inculpată F.:

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că prima instanță, în majoritate a făcut o interpretare și aplicare eronată, a dispozițiilor legale, în ceea ce privește calitatea de angajator, așa cum s-a arătat la pct. I.c).

Inculpata F. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prev. de art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

În rechizitoriu s-a reținut, în esență, că inculpata F. în perioada 01 august 2008 – 30 aprilie 2009, în calitate de șef al Complexului de recuperare și coordonator al Complexului de servicii destinate copilului și familiei, ce avea în componență și Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu,

A) deși cunoștea faptul că inculpata C., angajată a D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului:

- la data de 12.01.2009 a întocmit și semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru întreaga perioadă a anului 2008, prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind bună,

- nu a întreprins niciun demers de sancționare a inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 6087 lei (aferele perioadei 01 august 2008 – 30 aprilie 2009) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;

B) deși cunoștea faptul că inculpata K., angajată a D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada

22.05.2006-03.07.2009), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului:

- a întocmit și semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru anul 2008 prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind bună ;
- nu a întreprins niciun demers de sancționare a inculpatei K., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 5673 lei (aferele perioadei 01 august 2008 – 30 aprilie 2009) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

În ceea ce o privește pe inculpata F. sunt indicate expres dispozițiile apreciate ca fiind încălcate de aceasta, respectiv **art. 16, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii coroborate cu art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 la hotărârea nr. 40 din 18 mai 2005 de aprobare a Regulamentului de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010** (filele 161, 162 rechizitoriu).

Prima instanță, în majoritate și-a însușit baza factuală din rechizitoriu, cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, reținută în sarcina inculpatei F., făcând referire la funcția deținută de aceasta în perioada 01 august 2008-30 aprilie 2009 de Coordonator Complex de Servicii destinate copilului și familie prin Dispoziția Directorului General al D.G.A.S.P.C. nr. 793 din 01.08.2008. De asemenea, s-au reținut ca dispoziții legale ce reglementează atribuțiile de serviciu care au fost încălcate de apelanta inculpată F., prevederile **art. 39 alin. 2 lit. a și c, art. 40 alin. (1) lit. a) - f) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii ce au fost detaliate în legislația secundară (regulamente, fișa postului) precum și art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 coroborate la hotărârea nr. 40 din 18 mai 2005** (fila 168 din sentința atacată).

Abuzul în serviciu contra intereselor publice reglementat în conținutul art. 248 din Codul penal din 1969 avea următorul conținut normativ "Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește **în mod defectuos** și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani."

Legiuitorul a definit calitatea de „funcționar” în conținutul art. 147 alin. 1 din Codul penal 1969, în sensul că "orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145."

În conținutul art. 145 din Codul penal 1969 este definită noțiunea de „public”, în sensul că „se înțelege săvârșirea tot ce privește autoritățile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public."

Prin decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 517/8.07.2016 a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 51; 53-56; 60-61; 64 ale deciziei interpretative nr. 405/2016, Curtea Constituțională a adus clarificări asupra sintagmei supuse examinării și anume:

„pct. 51 Curtea reține că, deși cele două standarde coexistă, standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar. Totodată, Curtea reține că, întrucât standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât prescripția normativă în domeniu. Pe cale de consecință, unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ. Mai mult, Curtea reține că, chiar dacă anumite acțiuni, ce însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutumă, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale.

pct.53. Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea apreciază că, deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „defectuos” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuozitatea trebuie analizată. Curtea observă că doctrina a apreciat că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuozitatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuozității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la a arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

pct. 54. Astfel, Curtea constată că termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și nici nu este precizat elementul în legătură cu care defectuozitatea este analizată, ceea ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestuia. Această lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei „îndeplinește în mod defectuos” din cadrul dispozițiilor criticate creează premisa aplicării acesteia ca rezultat al unor interpretări sau aprecieri arbitrare.

pct. 55. Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că **persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală**, Curtea constată că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că **îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”**. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, paragraful 48). De altfel, Curtea reține că art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York, menționează expres că, pentru a exista infracțiunea de „abuz de funcții”, agentul public trebuie să îndeplinească ori să se abțină să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, un act cu încălcarea legii.

pct.56 Totodată, Curtea apreciază că **raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act**, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată.

pct.60 Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, **Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului**. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct.61 Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. **Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege**

(înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16).

pct.64 Curtea constată că în cazul în care neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat. În cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal. Curtea reține că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”

Prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 504 din 30 iunie 2017 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de J. în dosarul nr./1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 34-38 instanța de contencios constituțional lămurește termenul „defectuos”, precum și sintagma „prin încălcarea legii” și în cazul art. 248 din Codul penal din 1969 astfel:

„pct.34 Or, raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă, legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară. Curtea a observat că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează

abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte. Curtea a statuat că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară – legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct. 35 În această lumină, întrucât termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și legea nu precizează nici elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată, având în vedere faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea a constatat că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin.(1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”.

pct. 36. Curtea a reținut că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului), neputând fi dedus eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (paragraful 61).

pct. 37. În concluzie, în materie penală, principiul legalității incriminării, „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege” impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale. Pentru aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție - sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin

sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii” (paragraful 62).

pct. 38 Toate aceste argumente sunt pe deplin aplicabile și în cazul dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, prin urmare Curtea va admite excepția și va constata constituționalitatea acestora numai în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că sunt aplicabile în contextul cauzei concrete, ambele decizii ale Curții Constituționale menționate, evidențiind prin paragrafele indicate lămurirea termenului îndeplinește „defectuos” cu „îndeplinește prin încălcarea legii”, accețiunea legii fiind aceea referitoare numai la legislația primară, respectiv legi și ordonanțe ale Guvernului.

Or, apelanta inculpată F., așa cum s-a arătat a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, în conținutul normei de incriminare prevăzută de art. 248, regăsindu-se termenul „defectuos” așa încât acesta va fi interpretat conform deciziilor instanței de contencios constituțional „îndeplinește prin încălcarea legii”, urmând a examina standardul obiectiv referitor la prescripția normativă, în raport, cu standardul subiectiv, primul, prevalând, conform pct. 51 și pct. 60, accețiunea normativă cu privire la natura legislației, respectiv numai cea primară, în mod concret legi și ordonanțe ale Guvernului, așa cum rezultă din conținutul deciziei 405/2016 a Curții Constituționale și respectiv pct.36 și 37 din considerentele deciziei nr. 392/2017 a Curții Constituționale.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că apelanta intimată inculpată F. a ocupat funcția de Coordonator Complex de Servicii destinate copilului și familie prin Dispoziția Directorului General al D.G.A.S.P.C. nr. 793 din 01.08.2008, ceea ce nu îi conferă calitatea de angajator cu atribuții de serviciu privind sancționarea disciplinară, astfel cum s-a arătat la punctul I.c), neputând conform art. 40 lit. e din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii să constate săvârșirea abaterilor disciplinare și să aplice sancțiunile corespunzătoare, potrivit legii.

Nu pot fi reținute nici dispozițiile art. 15 și 16 din Anexa nr. 3 la hotărârea nr. 40 din 18 mai 2005 de aprobare a regulamentului arătat și nici mențiunile din fișa postului nr. 509 din 17 martie 2008 a apelantei inculpate F. referitoare la obligația de a face propuneri pentru aplicarea sancțiunilor disciplinare, întrucât reprezintă reglementări cu caracter secundar, care, așa cum s-a arătat anterior (punctul I.c) nu-și au izvorul în legislația primară și exced sferei de aplicabilitate potrivit deciziilor Curții Constituționale.

În raport, cu cele menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că nu este îndeplinită una din condițiile conținutului constitutiv al infracțiunii reținute în sarcina inculpatei, prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, așa încât fapta comisă de aceasta nu este prevăzută de legea penală, urmând a fi dispusă soluția achitării inculpatei, potrivit art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b

teza I din Codul de procedură penală, așa încât motivul de apel invocat de către apelanta inculpată F., prin apărător este fondat.

Instanța de control judiciar, în majoritate, față de considerentele mai sus expuse și care prevalează din perspectiva incidenței a unuia din cazurile prevăzute de art. 16 lit. b teza I din Codul de procedură penală, care atrage achitarea, în raport cu cea de-a doua solicitare, formulată în subsidiar, de încetare a procesului penal, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție, în temeiul art. 16 lit. f din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, ca urmare a preferinței legale instituite, referitoare la cazurile prevăzute de norma menționată, nu se va mai analiza.

Instanța de apel, în majoritate a constatat că în ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal reținută în sarcina apelantei inculpate F., completul de judecată, în primă instanță a dispus corect încetarea procesului penal, în baza art. 396 alin.6

raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) teza I din Codul de procedură penală, ca urmare a intervenirii împlinirii termenului prescripției speciale a răspunderii penale, în condițiile arătate (vol.VI, filele 168 verso-169 ale sentinței atacate), soluție, care, de altfel nici nu a fost criticată.

3. Referitor la apelul declarat de apelantul inculpat B.:

Instanța de control judiciar, în majoritate consideră că prima instanță, în majoritate, referitor la apelantul inculpat B. a stabilit parțial corect situația de fapt și vinovăția inculpatului cu privire la infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată.

Astfel, primă instanță, în majoritate, a dat o interpretare și aplicare eronată dispozițiilor legale, în ceea ce privește calitatea de angajator, așa cum s-a arătat la pct. I.c).

Inculpatul B. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prev. de art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

În rechizitoriu s-a reținut, în esență, ca bază factuală, că, în perioada 01.06.2012 – 31.12.2013, inculpatul, în calitate de șef Complex de servicii destinat copilului și familiei, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajată al D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului:

- a semnat și avizat foile colective de prezență, în care inculpata C. a fost trecută prezentă;

- a întocmit și semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013;

- i-a solicitat martorului B3. să întocmească în numele inculpatei C. înscrisurile denumite "nota informativă nr. 257 din 19.07.2012", "chestionar din 19.07.2012, "nota informativă nr. 141 din 04.07.2013", "notă informativă nr. 285 din 14.08.2012", notă informativă nr. 393 din 04.12.2012 și "referat nr. 119 din 04.06.2013", "referat nr.321 din 11.09.2012" și "referat nr. 104 din 22 mai 2013", înscrisuri pe care le-a și avizat în calitate de șef complex, deși cunoștea că mențiunile din cuprinsul acestora nu sunt reale,

- nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 18.223 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Actul de sesizare referitor la inculpatul B. indică expres dispozițiile apreciate ca fiind încălcate de acesta, respectiv **art. 16, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii coroborate cu art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C. aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 108/30.08.2011, art. 17 din Anexa nr. 1 d la Regulamentul de Organizare și Funcționare D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 139/29.08.2013.**

Prima instanță, în majoritate și-a însușit baza factuală din rechizitoriu, cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, reținută în sarcina inculpatului B., făcând referire la funcția deținută de acesta în perioada **01.06.2012-31.12.2013 de Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei**, în baza unor dispoziții de numire succesive, astfel: prin Dispoziția Directorului D.G.A.S.P.C. nr. 1157/31.05.2012 inculpatul a fost numit în funcția menționată pe o perioadă de 6 luni, respectiv de la data de 01 iunie 2012 până la 1 decembrie 2012; prin Dispoziția Directorului General al D.G.A.S.P.C. nr. 2785 din 11.12.2012 inculpatul a fost promovat începând cu data de 11.12.2012 pe funcția arătată.

Referitor la atribuțiile de serviciu ale inculpatului B., în funcția de Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei, s-a reținut încălcarea **dispozițiilor art. 39 alin. 2 lit. a și c, art. 40 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, ale art.21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C. aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 108/30.08.2011,** respectiv șefii de servicii aveau ca atribuții de serviciu, printre altele: "asigură, în conformitate cu legislația în vigoare, respectarea normelor de disciplină de către salariații din subordine și fac propuneri directorului general pentru salariații care au săvârșit abateri disciplinare" și **art. 17 din Anexa nr. 1 lit. d) la Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr.139/28.08.2013,** șeful Complexului având printre atribuțiile de serviciu, pe aceea, în sensul că "asigură coordonarea, îndrumarea și controlul activității desfășurate de personalul centrelor și propune conducerii D.G.A.S.P.C. sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu își îndeplinesc în mod corespunzător atribuțiile", obligații ce își au izvorul în art. 40 alin. (1) lit. d), e) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii. De asemenea, s-a arătat că în

fișa postului (fila 33, vol. 6 d.u.p) era prevăzută „obligația să respecte disciplina muncii, să asigure coordonarea, îndrumarea și controlul activităților desfășurate de personalul contrelor și face propuneri când e cazul de sancțiuni disciplinare pentru salariații care nu-și îndeplinesc corespunzător sarcinile de serviciu” atribuție ce se regăsește în art. 40 alin. (1) lit. d), e) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii (fila 177 din sentința atacată).

Abuzul în serviciu contra intereselor publice reglementat în conținutul art. 248 din Codul penal din 1969 avea următorul conținut normativ ”Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește **în mod defectuos** și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”

Legiuitorul a definit calitatea de „funcționar” în conținutul art. 147 alin. 1 din Codul penal 1969, în sensul că ”orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.”

În conținutul art. 145 din Codul penal 1969 este definită noțiunea de „public”, în sensul că „se înțelege săvârșirea tot ce privește autoritățile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.”

În decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 517/8.07.2016 a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată de mai mulți petenți și s-a constatat că dispozițiile **art. 246 din Codul penal din 1969** și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care **prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege** îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 51; 53-56; 60-61; 64 ale deciziei interpretative nr. 405/2016, Curtea Constituțională a adus clarificări asupra sintagmei supuse examinării și anume:

„pct. 51 Curtea reține că, deși cele două standarde coexistă, **standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar.** Totodată, Curtea reține că, **întrucât standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât prescripția normativă în domeniu. Pe cale de consecință, unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ. Mai mult, Curtea reține că, chiar dacă anumite acțiuni, ce**

însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutură, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale.

pct.53. Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea apreciază că, deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „defectuos” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuoșitatea trebuie analizată. Curtea observă că doctrina a apreciat că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuoșitatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuoșității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

pct. 54. Astfel, Curtea constată că termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și nici nu este precizat elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată, ceea ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestuia. Această lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei „îndeplinește în mod defectuos” din cadrul dispozițiilor criticate creează premisa aplicării acesteia ca rezultat al unor interpretări sau aprecieri arbitrare.

pct. 55. Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea constată că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, paragraful 48). De altfel, Curtea reține că art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York, menționează expres că, pentru a exista infracțiunea de „abuz de funcții”, agentul public trebuie să îndeplinească ori să se abțină să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, un act cu încălcarea legii.

pct.56 Totodată, Curtea apreciază că **raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act**, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată.

pct.60 Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, **Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului**. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct.61 Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. **Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice**. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16).

pct.64 Curtea constată că în cazul în care **neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat**. În cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal. Curtea reține că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative,

actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”

Prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 504 din 30 iunie 2017 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de J. în dosarul nr./1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 34-38 instanța de contencios constituțional lămurește termenul „defectuos”, precum și sintagma „prin încălcarea legii” și în cazul art. 248 din Codul penal din 1969 astfel:

„pct.34 Or, raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă, legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară. Curtea a observat că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte. Curtea a statuat că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară – legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct. 35 În această lumină, întrucât termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și legea nu precizează nici elementul în legătură cu care defectuositatea este analizată, având în vedere faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea a constatat că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”.

pct. 36. Curtea a reținut că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt

dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului), neputând fi dedus eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (paragraful 61).

pct. 37. În concluzie, în materie penală, principiul legalității incriminării, „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*” impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale. Pentru aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție - sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii” (paragraful 62).

pct. 38 Toate aceste argumente sunt pe deplin aplicabile și în cazul dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, prin urmare Curtea va admite excepția și va constata constituționalitatea acestora numai în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că sunt aplicabile în contextul cauzei concrete, ambele decizii ale Curții Constituționale menționate, evidențiind prin paragrafele indicate lămurirea termenului „îndeplinește defectuos” cu „îndeplinește prin încălcarea legii”, accepțiunea legii fiind aceea referitoare numai la legislația primară, respectiv legi și ordonanțe ale Guvernului.

Or, apelantul inculpat B., așa cum s-a arătat a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, în conținutul normei de incriminare prevăzută de art. 248, regăsindu-se termenul „defectuos”, așa încât acesta va fi interpretat conform deciziilor instanței de contencios constituțional „îndeplinește prin încălcarea legii”, urmând a examina standardul obiectiv

referitor la prescripția normativă în raport cu standardul subiectiv, primul, prevalând, conform pct. 51 și pct. 60, accepțiunea normativă cu privire la natura legislației, respectiv numai cea primară, în mod concret legi și ordonanțe ale Guvernului, așa cum rezultă din conținutul deciziei 405/2016 a Curții Constituționale și respectiv pct.36 și 37 din considerentele deciziei nr. 392/2017 a Curții Constituționale.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că apelantul inculpat B. a ocupat funcția de Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei, în baza unor dispoziții de numire succesive, astfel: prin Dispoziția Directorului D.G.A.S.P.C. nr. 1157/31.05.2012 inculpatul a fost numit în funcția menționată pe o perioadă de 6 luni, respectiv de la data de 01 iunie 2012 până la 1 decembrie 2012; prin Dispoziția Directorului General al D.G.A.S.P.C. nr. 2785 din 11.12.2012 inculpatul a fost promovat începând cu data de 11.12.2012 pe funcția arătată.

Astfel cum s-a arătat la punctul I.c) al prezentei decizii, funcția de Șef Complex de servicii destinate copilului și familiei nu îi conferă inculpatului calitatea de angajator cu atribuții de serviciu privind sancționarea disciplinară, neputând conform art. 40 lit. e din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii să constate săvârșirea abaterilor disciplinare și să aplice sancțiunile corespunzătoare, potrivit legii.

Nu pot fi reținute nici dispozițiile art. 21 din regulamentul menționat, precum și art. 17 din Anexa nr. 1 d la Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 139/29.08.2013, fișa postului nr. 256 din 02.07.2012, precum și Actul Adițional nr. 1 la Contractul individual de muncă încheiat și înregistrat sub nr. 508/11.09.2007 ale apelantului inculpat B., semnate de acesta și aflate în vol. 6, filele 33, 37-38 din dosarul de urmărire penală referitoare la obligația de a face propuneri pentru aplicarea sancțiunilor disciplinare, întrucât regulamentul, anexa și fișa postului sunt reglementări cu caracter secundar, care nu-și au izvorul în legislația primară (prevederile art. 40 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii nefiind incidente) și exced sferei de aplicabilitate potrivit deciziilor Curții Constituționale.

În raport, cu cele menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată, că nu este îndeplinită una din condițiile conținutului constitutiv al infracțiunii reținute în sarcina inculpatului, prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, așa încât fapta comisă de acesta nu este prevăzută de legea penală, urmând a fi dispusă soluția achitării inculpatului, potrivit art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

Referitor la infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 pentru care a fost trimis în judecată apelantul inculpat B., instanța de apel, în majoritate, verificând sentința atacată, în majoritate, materialul probator administrat, în cursul urmăririi penale, în cursul cercetării judecătorești, pe care l-a reevaluat, prin prisma criticii apărătorului acestuia, consideră că infracțiunea de fals intelectual există și a fost săvârșită de inculpatul B..

De altfel și prima instanță a constatat în unanimitate că infracțiunea de fals intelectual a fost comisă, în condițiile reținute în baza factuală a actului de sesizare, precum și vinovăția inculpatului în săvârșirea sa, opinia separată, fiind făcută numai sub aspectul reținerii circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74 alin. 2 din Codul penal 1969.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară reține că apelantul inculpat B., în calitate de șef Complex de servicii destinat copilului și familiei, în perioada 01.06.2012-31.12.2013, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajată a D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 389 din 20.07.2005) nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului a semnat și avizat foile colective de prezență, în care inculpata C. a fost trecută prezent, a întocmit și semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie 2013, i-a solicitat martorului B3. să întocmească în numele inculpatei C. înscrisurile denumite „nota informativă nr. 257 din 19.07.2012”, „chestionar din 19.07.2012”, „nota informativă nr. 141 din 04.07.2013”, „notă informativă nr. 285 din 14.08.2012”, „notă informativă nr. 393 din 04.12.2012” și „referat nr.119 din 22 mai 2013”, „referat nr. 321 din 11.09.2012” și „referat nr. 104 din 22 mai 2013”, înscrisuri pe care le-a și avizat în calitate de șef complex, deși cunoștea că mențiunile din cuprinsul acestora nu sunt reale.

Instanța de apel, în majoritate constată că nu este incidentă cauza de neimputabilitate a constrângerii morale prevăzută de art. 25 din Codul penal, invocată și ca motiv de apel, întrucât pentru a se constata existența acesteia, este necesară verificarea unor condiții, respectiv: comiterea unei fapte prevăzute de legea penală nejustificată; probarea existenței unei amenințări care s-a exercitat asupra psihicului făptuitorului ce provine din partea unei terțe persoane în vederea comiterii unei fapte incriminate; dovedirea caracterului grav al pericolului care a constituit obiectul amenințării, pericol grav atunci când consecințele materializării sale ar fi iremediabile ori deosebit de dificil de remediat; stabilirea unei legături de cauzalitate psihică între forța constrângătoare moral (amenințarea) și acțiunea sau inacțiunea făptuitorului; determinarea imposibilității reale (efectivă, concretă, neimplicând riscuri suplimentare lipsite de caracter rezonabil) a evitării, în alt mod decât prin comiterea faptei prevăzute de legea penală solicitate a pericolului grav care constituie obiectul amenințării (lipsa unei alternative terțe viabile față de suportarea răului din amenințare ori de săvârșire a faptei incriminate).

Or, împrejurarea că, de teama pierderii locului de muncă, inculpatul B. a falsificat înscrisurile arătate, nu se circumscrie condiției pericolului grav, iminent și inevitabil. Inculpatul putea evita comiterea infracțiunii având posibilitatea sesizării organelor abilitate pentru a face demersuri în ipoteza susținută de acesta, așa încât nu este aplicabilă cauza de neimputabilitate invocată de către apărătorul apelantului inculpat și, în consecință, nu se poate dispune achitarea, în condițiile art. 16 alin. lit. d din Codul de procedură penală.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, în reaprecierea criteriilor prevăzute de art. 72 din Codul penal 1969, în concret, gravitatea infracțiunii comisă de inculpat, în condițiile arătate, fiind o infracțiune de pericol, care a afectat încrederea în valoarea înscrisurilor oficiale și consecințele juridice produse prin actele falsificate, calitatea avută, circumstanțele personale ale acestuia, are studii superioare, lipsa antecedentelor penale, consideră, însă, că modalitatea de executare a suspendării condiționate, prevăzută de art. 81 din Codul penal 1969, pe durata unui termen de încercare de 3 ani, în condițiile art. 82 din Codul penal 1969 este aptă să asigure îndeplinirea scopurilor pedepsei, respectiv acelea de coerciție, de prevenție și reeducare, în reinsertia socială viitoare pozitivă a inculpatului.

Instanța de control judiciar, în majoritate consideră că această pedeapsă în modalitatea mai sus menționată este suficientă și proporțională cu toate împrejurările de fapt și situația inculpatului, mai sus menționate, neimpunându-se aplicarea de circumstanțe atenuante, în condițiile art. 74 alin. 2 din Codul penal 1969 în raport cu gravitatea faptei comise prin atestarea unor situații nereale, calitatea de șef complex, care ar fi impus rigoare și conștientizare a consecințelor juridice ulterioare a unor înscrisuri oficiale falsificate.

Se va atrage atenția inculpatului asupra dispoziției art. 83 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969 pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatului prin sentința penală apelată.

4. În ceea ce privește apelul declarat de apelantul inculpat D.:

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că prima instanță, în majoritate, referitor la apelantul inculpat D. a stabilit parțial corect situația de fapt și vinovăția inculpatului cu privire la infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată.

Astfel, instanța de fond, în majoritate, a dat o interpretare și aplicare eronată, dispozițiilor legale în ceea ce privește calitatea de angajator, așa cum s-a arătat la pct. I.c).

În cauză, inculpatul D. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prev. de art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

În rechizitoriu s-a reținut, în esență, ca bază factuală, că inculpatul, în perioada 01.01.2011-01.06.2012, în calitate de șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajată al D.G.A.S.P.C. în funcția de inspector de specialitate II în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului:

- a întocmit și semnat fișa postului pentru aceasta, corespunzătoare funcției de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare la data de 28.01.2011;

- a întocmit și semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011, prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind foarte bună ;

- nu a întreprins niciun demers de sancționare a inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 16.314 lei și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Actul de sesizare referitor la inculpatul D. indică expres dispozițiile apreciate ca fiind încălcate de acesta, respectiv art. 16, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii coroborate cu art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C. aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010.

Prima instanță, în majoritate și-a însușit baza factuală din rechizitoriu, cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, reținută în sarcina inculpatului D., reținând că, în perioada **01.01.2011-01.06.2012**, acesta a deținut funcția **de Șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare**, fiind numit în baza Dispoziției Directorului General al D.G.A.S.P.C. nr. 1683 din 27.12.2010, începând cu data de 27.12.2010, iar prin Dispoziția Directorului General al D.G.A.S.P.C. nr. 1397 din 05.07.2012 s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al acestuia începând cu data de 06.07.2012.

În ceea ce privește atribuțiile de serviciu ale inculpatului D., în funcția de Șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare, au fost indicate de instanța de fond **„dispozițiile art. 16, 39 alin. 2 lit. a și c, art. 40, art. 61, art.109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile din legislația secundară cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C.**, aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010 (filele 268-358, vol. 11 d.u.p.), Hotărârea C.J. nr. 108/30.08.2011, (filele 184-194, vol.11 d.u.p.) în care au fost detaliate atribuțiile din legislația primară (fila 180 verso a sentinței atacate).

Abuzul în serviciu contra intereselor publice reglementat în conținutul art. 248 din Codul penal din 1969 avea următorul conținut normativ ”Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește **în mod defectuos** și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”

Legiuitorul a definit calitatea de „funcționar” în conținutul art. 147 alin. 1 din Codul penal 1969, în sensul că ”orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice

natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.”

În conținutul art. 145 din Codul penal 1969 este definită noțiunea de „public”, în sensul că „se înțelege săvârșirea tot ce privește autoritățile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.”

Prin decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 517/8.07.2016 a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată de mai mulți petenți și s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege ”îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 51; 53-56; 60-61; 64 ale deciziei interpretative nr. 405/2016, Curtea Constituțională a adus clarificări asupra sintagmei supuse examinării și anume:

„pct. 51 Curtea reține că, deși cele două standarde coexistă, **standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar.** Totodată, Curtea reține că, **întrucât standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât prescripția normativă în domeniu. Pe cale de consecință, unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ. Mai mult, Curtea reține că, chiar dacă anumite acțiuni, ce însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutumă, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale.**

pct.53. Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea apreciază că, **deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „defectuos” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii.** Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuozitatea trebuie analizată. Curtea observă că doctrina a apreciat că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuozitatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea

defectuoziității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

pct. 54. Astfel, Curtea constată că termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și nici nu este precizat elementul în legătură cu care defectuoziitatea este analizată, ceea ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestuia. Această lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei „îndeplinește în mod defectuos” din cadrul dispozițiilor criticate creează premisa aplicării acesteia ca rezultat al unor interpretări sau aprecieri arbitrare.

pct. 55. Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că **persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală**, Curtea constată că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că **îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”**. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, paragraful 48). De altfel, Curtea reține că art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York, menționează expres că, pentru a exista infracțiunea de „abuz de funcții”, agentul public trebuie să îndeplinească ori să se abțină să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, un act cu încălcarea legii.

pct.56 Totodată, Curtea apreciază că **raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act**, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată.

pct.60 Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, **Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului**. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare

secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct.61 Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. **Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice.** În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16).

pct.64 Curtea constată că în cazul în care **neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat. În cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal.** Curtea reține că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”

Prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 504 din 30 iunie 2017 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de J. în dosarul nr. .../1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 34-38 instanța de contencios constituțional lămurește termenul „defectuos”, precum și sintagma „prin încălcarea legii” și în cazul art. 248 din Codul penal din 1969 astfel:

„pct.34 Or, raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă, legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii

obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară. Curtea a observat că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte. Curtea a statuat că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară – legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct. 35 În această lumină, întrucât termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și legea nu precizează nici elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată, având în vedere faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea a constatat că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”.

pct. 36. Curtea a reținut că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului), neputând fi dedus eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (paragraful 61).

pct. 37. În concluzie, în materie penală, principiul legalității incriminării, „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege” impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale. Pentru aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz

în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție - sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii” (paragraful 62).

pct. 38 Toate aceste argumente sunt pe deplin aplicabile și în cazul dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, prin urmare Curtea va admite excepția și va constata constituționalitatea acestora numai în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că sunt aplicabile în contextul cauzei concrete, ambele decizii ale Curții Constituționale menționate, evidențiind prin paragrafele indicate lămurirea termenului îndeplinește „defectuos” cu „îndeplinește prin încălcarea legii”, accepțiunea legii fiind aceea referitoare numai la legislația primară, respectiv legi și ordonanțe ale Guvernului.

Or, apelantul inculpat D., așa cum s-a arătat a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, în conținutul normei de incriminare prevăzută de art. 248, regăsindu-se termenul „defectuos”, așa încât acesta va fi interpretat conform deciziilor instanței de contencios constituțional „îndeplinește prin încălcarea legii”, urmând a examina standardul obiectiv referitor la prescripția normativă în raport cu standardul subiectiv, primul, prevalând, conform pct. 51 și pct. 60, accepțiunea normativă cu privire la natura legislației, respectiv numai cea primară, în mod concret legi și ordonanțe ale Guvernului, așa cum rezultă din conținutul deciziei 405/2016 a Curții Constituționale și respectiv pct.36 și 37 din considerentele deciziei nr. 392/2017 a Curții Constituționale.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că apelantul inculpat D. a ocupat funcția de Șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare, în baza unei dispoziții de numire, respectiv Dispoziția Directorului General D.G.A.S.P.C. nr. 1683/27.12.2010, funcție ce nu îi conferă calitatea de angajator cu atribuții de serviciu privind sancționarea disciplinară, astfel cum s-a arătat la punctul I.c), neputând conform art. 40 lit. e din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii să constate săvârșirea abaterilor disciplinare și să aplice sancțiunile corespunzătoare, potrivit legii.

Nu pot fi reținute nici dispozițiile art. 21 din regulamentul menționat și nici fișa postului apelantului inculpat D., semnată de acesta și aflată în vol. 17, filele 77-78 din dosarul de urmărire penală referitoare la obligația de a face propuneri pentru aplicarea sancțiunilor disciplinare, întrucât regulamentul și fișa postului sunt reglementări cu caracter secundar, care nu-și au izvorul în legislația primară (dispozițiile art. 40 din Legea nr. 53/2003 privind Codul

muncii nefiind incidente, astfel cum s-a arătat anterior) și exced sferei de aplicabilitate potrivit deciziilor curții constituționale.

În raport cu cele menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată, că nu este îndeplinită una din condițiile conținutului constitutiv al infracțiunii reținute în sarcina inculpatului, prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, așa încât fapta comisă de acesta nu este prevăzută de legea penală, urmând a fi dispusă soluția achitării inculpatului, potrivit art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

Referitor la infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 pentru care a fost trimis în judecată apelantul inculpat D., instanța de apel, în majoritate, verificând sentința atacată, în unanimitate, sub aspectul acestei infracțiuni reținute, materialul probator administrat, în cursul urmăririi penale, în cursul cercetării judecătorești, pe care l-a reevaluat, prin prisma, criticii apărătorului acestuia, care nu este fondată, consideră că infracțiunea de fals intelectual există și a fost săvârșită de inculpatul D., în condițiile arătate în actul de sesizare.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară reține că apelantul inculpat D., în perioada 01.01.2011-01.06.2012, în calitate de Șef al Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al D.G.A.S.P.C. în funcția de inspector de specialitate II în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare (în baza contractului individual de muncă nr. 389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului: a întocmit și semnat fișa postului pentru inculpata C., corespunzătoare funcției de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare la data de 28.01.2011; a întocmit și semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., pentru perioada 01 ianuarie 2011-31 decembrie 2011, prin care a apreciat activitatea acesteia ca fiind foarte bună (vol.6, filele.451-452 dosar de urmărire penală).

Instanța de control judiciar, în majoritate, reevaluând declarațiile date de inculpatul D. (în calitate de suspect în cursul urmăririi penale, aflate în vol. 3, filele 130-136 dosar parchet, cu declarațiile date în primă instanță (în vol. III, fila 47; în vol. IV, filele 170-171 dosar fond) a reținut că acesta a recunoscut că a falsificat înscrisurile menționate în rechizitoriu, susținând, însă că i-a adus la cunoștință șefei sale H. că C. nu vine la serviciu, așa încât consideră că faptei îi lipsește vinovăția, ca trăsătură esențială a infracțiunii, apărare, care nu poate fi avută în vedere, întrucât acesta avea reprezentarea consecințelor pe care le produc actele falsificate, prin prisma funcției pe care o deținea, având posibilitatea să refuze semnarea și să sesizeze organele judiciare, ceea ce însă nu a făcut, așa încât vinovăția sa în comiterea infracțiunii rezultă, atât din declarațiile sale, cât și din înscrisurile falsificate și celelalte mijloace de probă administrate.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, verificând solicitările invocate oral, cu ocazia susținerii apelului, în sensul, încetării

procesului penal, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f) teza I din Codul de procedură penală, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale pentru infracțiunea de fals intelectual, termenul împlinindu-se la 28 iulie 2018, precum și a se avea în vedere Decizia în interesul legii nr. 5 din 11 februarie 2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, constată solicitările formulate, ca fiind nefondate, pentru considerentele ce se vor arăta.

Prin **decizia nr. 5 din 11 februarie 2019 a Completului competent să judece recursul în interesul legii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 334 din 2 mai 2019** a fost admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, ”în interpretarea și aplicarea art. 174 cu referire la art. 154 alin. (2) teza I din Codul de procedură penală, stabilește că:

Prin data săvârșirii infracțiunii și, implicit, data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunilor simple a căror latură obiectivă implică producerea unei pagube ori realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp se înțelege momentul apariției primei pagube ori al obținerii primului folos necuvenit”.

Or, așa cum rezultă, atât din dispozitiv, cât și din considerente, această decizie nu se referă la infracțiuni de pericol, cum este infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal, 1969, pentru care a fost trimis în judecată și condamnat inculpatul D., ci la acele infracțiuni de rezultat care prezintă particularitatea că generează producerea unei pagube ori realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp, așa încât că nu este incidentă.

În contextul cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, verificând în concret situația apelantului inculpat D. trimis în judecată pentru infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, pedepsită cu închisoare de la 6 luni la 5 ani închisoare, reține că termenul general de prescripție a răspunderii penale este cel prevăzut de art. 122 lit. d din Codul penal 1969, respectiv 5 ani, și începe să curgă, în condițiile art. 122 alin. 2 din același cod.

Consumarea infracțiunii de fals intelectual, ca infracțiune de pericol are loc în momentul în care înscrisul al cărui conținut a fost alterat este perfectat, deci de îndată ce s-a produs urmarea imediată.

În situația concretă a infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal 1969 în raport cu actele falsificate la datele arătate anterior, termenul de prescripție a răspunderii penale a început să curgă la data semnării de către apelantul inculpat D. a raportului de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatei C., în perioada 01 ianuarie 2011-31 decembrie 2011, respectiv aceea de **20 ianuarie 2012** (vol.6, fila 452 dosar parchet), astfel că termenul de 5 ani, prevăzut de art. 122 alin. 1 lit. d din Codul penal de la 1969, se putea împlini la **19 ianuarie 2017, dacă nu ar fi fost întrerupt, prin aducerea la cunoștință în prezența apărătorului la data de 24 martie 2016 a măsurii procesuale a extinderii urmăririi penale față de suspectul D.** cu privire la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art. 13² din

Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, prin ordonanța dată de procuror la data de 15.03.2016, aflată în vol. 1, filele 124-171 dosar parchet.

Procesul-verbal din **24 martie 2016 de aducere la cunoștință a extinderii urmăririi penale față de numitul D.** pentru săvârșirea infracțiunilor menționate, a fost semnat de procuror, suspect și avocat, fiind făcută și mențiunea olografă de suspectul D. că a primit un exemplar al procesului-verbal, aflat în vol. 1, filele 209-213, dosar parchet, astfel încât este îndeplinită exigența actului procedural al aducerii la cunoștință suspectului cu privire la măsura procesuală a extinderii urmăririi penale, așa încât acesta a aflat de conținutul măsurii și i s-a comunicat procesul-verbal, dată la care termenul de prescripție generală pentru infracțiunea de fals intelectual a fost întrerupt, începând să curgă un nou termen de prescripție de 5 ani.

Ulterior, au avut loc alte întreruperi succesive ale cursului prescripției prin îndeplinirea altor acte de procedură ce au fost comunicate inculpatului în cursul urmăririi penale. Astfel, prin ordonanța de la 3 iunie 2016 (vol. 2, filele 70-108 dosar parchet), s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de suspectul D. din infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal; fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, în infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal; fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal. Prin ordonanța din 6 iunie 2016, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de suspectul D., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal (vol. 2, filele 109-154 dosar parchet). Prin procesul-verbal din 9 iunie 2016, procurorul a adus la cunoștința inculpatului D. schimbarea încadrării juridice în condițiile reținute prin ordonanța din 3 iunie 2016, precum și că prin ordonanța din 6 iunie 2016 a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de aceasta pentru infracțiunile mai sus menționate, proces-verbal semnat de procuror, inculpat, avocat, iar inculpatul a menționat olograf pe acesta că a primit un exemplar la 9 iunie 2016 (vol. 2, filele 185-189).

Având în vedere că în cauză cursul termenului de prescripție a fost succesiv întrerupt, potrivit dispozițiilor art. 124 din Codul penal din 1969 (în forma anterioară modificării sale prin art. I pct. 3 din Legea nr. 63/2012), pentru

a opera prescripția este necesar ca termenul să fie depășit cu încă jumătate, așa încât termenul de prescripție specială de **7 ani și 6 luni** se împlinește la **19 iulie 2019**, astfel că solicitarea de încetare a procesului penal este neîntemeiată.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, în reaprecierea criteriilor prevăzute de art. 72 din Codul penal 1969, în concret, gravitatea infracțiunii de fals intelectual comise fiind o infracțiune de pericol care a afectat încrederea în valoarea înscrisurilor oficiale și consecințele juridice produse prin actele falsificate, calitatea avută, circumstanțele personale ale inculpatului care a recunoscut comiterea infracțiunii, are studii superioare, lipsa antecedentelor penale, consideră că modalitatea de executare a suspendării condiționate, prevăzută de art. 81 din Codul penal 1969, pe durata unui termen de încercare de 2 ani și 3 luni, în condițiile art. 82 din Codul penal 1969 este aptă să asigure îndeplinirea scopurilor pedepsei, respectiv de coerciție, prevenție și reeducare, în reinsertia socială viitoare pozitivă a inculpatului.

Instanța de control judiciar, în majoritate apreciază că această pedeapsă în modalitatea mai sus menționată este suficientă și proporțională cu toate circumstanțele de fapt și situația inculpatului, mai sus menționate.

Se va atrage atenția inculpatului asupra dispoziției art. 83 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969 pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatului prin sentința penală apelată.

5.Referitor la apelul declarat de apelanta inculpată C.:

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, verificând sentința pronunțată de prima instanță în majoritate, în raport cu motivul de apel, formulat în scris și susținut oral, cu privire la reindividualizarea pedepsei aplicată apelantei inculpate C., prin reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74-76 din Codul penal din 1969 într-un quantum orientat, către minimul special prevăzut de lege, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, în condițiile art. 81 din Codul penal, constată că acesta este parțial fondat, respectiv numai în ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei.

Inculpata C. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.26 din vechiul Cod penal rap. la art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, respectiv de complicitate la fals intelectual prev. de art.26 din vechiul Cod penal rap. la art.289 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art.33 alin.1 lit. a din vechiul Cod penal și art.5 din noul Cod penal.

În rechizitoriu s-a reținut, ca bază factuală, că inculpata, în perioada 20 iulie 2005 - 31 decembrie 2013, în calitate de angajat al D.G.A.S.P.C. în baza contractului individual de muncă nr.389 din 20.07.2005, în funcțiile de referent

în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada 20.07.2005 – 03 iulie 2009), referent și ulterior inspector în cadrul Serviciului secretariat (în perioada 3 iulie 2009 – 27 decembrie 2010), inspector în cadrul Serviciului Administrativ (27 decembrie 2010 – 01 iunie 2012) și educator în cadrul Centrului de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, din cadrul Complexului de servicii destinat Copilului și familiei (în perioada 01 iunie 2012-31 decembrie 2013), deși nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat niciuna din activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, și, deși cunoștea că înscrisurile privitoare la activitatea desfășurată, conțin mențiuni fictive :

- a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit în mod abuziv de inculpata F., pentru anul 2008 ;

- a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit în mod abuziv de inculpatul D. pentru perioada 01 ianuarie 2010 – 31 decembrie 2010;

- a semnat raportul de evaluare a performanțelor profesionale întocmit în mod abuziv de inculpatul B. pentru perioada 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2013;

- a semnat înscrisurile denumite "nota informativă nr. 257 din 19.07.2012", "chestionar din 19.07.2012, "nota informativă nr. 141 din 04.07.2013", "notă informativă nr. 285 din 14.08.2012", notă informativă nr. 393 din 04.12.2012 și "referat nr. 119 din 04.06.2013", "referat nr. 321 din 11.09.2012" și "referat nr. 104 din 22 mai 2013", ca fiind întocmite de aceasta, deși în realitate au fost întocmite de martorul B3., creând aparența că s-a prezentat la serviciu și a lucrat în perioada menționată în cadrul D.G.A.S.P.C., fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 76.134 lei (aferele perioadei 20 iulie 2005 – 31 decembrie 2013) și a operării în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Inculpata C. și-a însușit situația de fapt mai sus arătată, precum și probele administrate în cursul urmăririi penale, iar judecarea cauzei în ceea ce o privește a fost făcută în procedură simplificată.

Instanța de apel, în majoritate, reevaluând criteriile prevăzute de art. 72 din Codul penal 1969, în contextul concret al cauzei, consideră faptele comise de inculpata C. că prezintă pericol social, prin modalitatea și mijloacele de săvârșire efectiv menționate mai sus, chiar sub forma complicității, valorile sociale atinse, printr-o conduită nepermisă într-o instituție publică, cuantumul prejudiciului produs prin încasarea unor sume de bani necuvenite, circumstanțele personale ale inculpatei, aceasta a recunoscut ambele infracțiuni, nu are antecedente penale, are o stare de sănătate gravă, fiind suferindă de cancer, așa cum rezultă din fotocopiile actelor medicale, anexate motivelor de apel, în vol. III, filele 102-104 dosar apel și mama sa fiind suferindă tot de cancer, potrivit actelor medicale aflate, în fotocopie, filele 105-117 dosar apel.

Astfel, instanța de control judiciar consideră că în cauză nu se impune stabilirea unor cuantumuri și mai reduse, prin aplicarea unor circumstanțe

atenuante în condițiile art. 74-76 din Codul penal 1969, întrucât în cauză deja sunt incidente prevederile de reducere, în condițiile procedurii simplificate, în sensul art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, așa încât pedeapsa principală de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 din Codul penal 1969 rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 în referire la art. 248 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal și art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, de abuz în serviciu sub forma complicității și respectiv pedeapsa principală de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 26 din Codul penal 1969 rap. la art. 289 din Codul penal 1969 cu aplicarea art. 5 din Codul penal și art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penal, fals intelectual sub forma complicității, asigură realizarea scopurilor de coerciție, de prevenție și educație, în vederea unei conduite viitoare pozitive în societate.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră, însă, că modalitatea de executare a pedepsei cu suspendarea sub supraveghere potrivit art. 86¹ din Codul penal 1969 pe durata unui termen de încercare de 4 ani, în condițiile art. 86² din Codul penal 1969 și cu măsurile de supraveghere obligatorii, potrivit art. 86³ alin. 1 și din Codul penal 1969 constituie o modalitate de executare inadecvată, prea aspră în raport cu împrejurările faptice arătate, care trebuie evaluate plural și cu circumstanțele personale pozitive ale inculpatei, cu starea sa gravă de sănătate și situația familială dificilă, în condițiile arătate.

Așadar, instanța de control judiciar, în majoritate consideră că modalitatea de executare a suspendării condiționate, potrivit art. 81 din Codul penal 1969, pe durata unui termen de încercare de 4 ani, stabilit în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969 este modalitatea de executare care asigură conștientizarea de către apelanta inculpată C. a conduitei sale și consecințelor produse, reprezentând un avertisment suficient, în reinserția sa pozitivă viitoare în societate.

Totodată, prin cuantumul pedepsei rezultante, cu modalitatea de executare, a suspendării condiționate, potrivit art. 81 din Codul penal din 1969, are loc și realizarea unei proporționalități între gravitatea faptelor comise și profilul socio-moral și de personalitate al inculpatei C..

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, va înlătura aplicarea dispozițiilor art. 86¹, art. 86³ alin. 1 și 3 și art. 86⁴ din Codul penal din 1969 și, în baza art. 81 din Codul penal din 1969, va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 2 ani închisoare aplicată inculpatei C. prin sentința penală apelată, pe o durată de 4 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Se va atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatei prin sentința penală apelată.

6. Referitor la apelul declarat de apelanta intimată inculpată H.:

Instanța de control judiciar, în majoritate constată că prima instanță, referitor la apelanta intimată inculpată H. a stabilit parțial corect situația de fapt și vinovăția inculpatei cu privire la infracțiunea pentru care a fost trimisă în judecată, respectiv art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 5 din Codul penal, abuz în serviciu. Astfel cum s-a arătat anterior (pct. I. b) și c), prima instanță a depășit limitele sesizării și a extins sfera noțiunii de *angajator* incluzând toți salariații cu funcții de conducere din cadrul D.G.A.S.P.C., ceea ce a condus la concluzii care urmează a fi reformate în prezenta cale de atac, având în vedere și sfera de aplicare a deciziilor Curții Constituționale în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969.

Inculpata H. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal.

În fapt, în rechizitoriu s-a reținut că inculpata H., în perioada 29.07.2005 – 28.08.2005, 21.09.2005 – 06.07.2006, în calitate de director executiv al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, și în perioada 27.12.2010 – 01.06.2012, în calitate de director executiv adjunct economic al D.G.A.S.P.C., prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu:

- deși cunoștea faptul că inculpata C., angajat al D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada 29.07.2005 – 06.07.2006), respectiv inspector în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare (în perioada 27.12.2010-01.06.2012) (în baza contractului individual de muncă nr.389 din 20.07.2005), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum total de 21.931 lei (5.617 lei pentru perioada 29.07.2005 – 06.07.2006, respectiv 16.314 lei pentru perioada 27.12.2010 – 01.06.2012), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare;

- deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în baza contractului individual de muncă nr. 422/22.05.2006), nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, fapte de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 460 lei (pentru perioada 22.05.2006 - 06.07.2006), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Actul de sesizare a indicat, referitor la inculpată dispozițiile apreciate ca fiind încălcate de aceasta, respectiv **art. 16, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii coroborate cu art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C.** aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (preluat în art. 18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010); **art. 8 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului** prevăzut în anexa la H.G. nr. 1434/2004, cu modificările și completările ulterioare; **art. 20 din Anexa nr. 1** la Hotărârea nr. 142 din 15.12.2010 a Consiliului Județean, pentru aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C.

Prima instanță, în majoritate și-a însușit baza factuală din rechizitoriu, cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, reținând în sarcina inculpatei H., că în funcțiile deținute de aceasta în perioada de la **29.07.2005-28.08.2005, 21.09.2005-06.07.2006 de director executiv al D.G.A.S.P.C.**, precum și în **perioada 27.12.2010-01.06.2012, de director executiv adjunct economic**, și-a încălcat atribuțiile de serviciu indicând „**dispozițiile art. 16 alin. 4, art. 39 alin. 2 lit. a și c, art. 40 alin. 1 lit. a-f, art. 61 lit. a, art. 112 alin. 1 și 2, fost art. 109 alin. 1 și 2), art. 113 alin.1 și 2 (fost art. 110 alin. 1 și 2), art. 114 alin.1 (fost art. 111 alin. 1) și art. 247-250 (fost art. 263-266) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, (ca legislație primară), precum și dispozițiile art. 3 lit. c și d, art. 43 alin. 1 din Legea nr. 188/1999, privind Statutul funcționarilor publici, art. 3 lit. d) și h), art. 18 alin. (1) și (3) din Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici (legislație primară), coroborate cu art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C.** aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 58 din 30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (preluat în art. 18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010) (legislație secundară); **art. 8 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului** prevăzută în anexa la H.G. nr. 1434/2004, cu modificările și completările ulterioare (legislație secundară); **art. 20 din Anexa nr. 1 la Hotărârea nr. 142 din 15.12.2010 a Consiliului Județean, pentru aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C.** - legislație secundară (fila 151 din sentința apelată).

Abuzul în serviciu contra intereselor publice reglementat în conținutul art. 248 din Codul penal din 1969 avea următorul conținut normativ ”Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește **în mod defectuos** și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”

Legiuitorul a definit calitatea de „funcționar” în conținutul art. 147 alin. 1 din Codul penal 1969, în sensul că „orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.”

În conținutul art. 145 din Codul penal 1969 este definită noțiunea de „public”, în sensul că „se înțelege săvârșirea tot ce privește autoritățile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.”

Prin decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 517/8.07.2016 a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”. În pct. 51; 53-56; 60-61; 64 ale deciziei interpretative nr. 405/2016, Curtea Constituțională a adus clarificări asupra sintagmei supuse examinării și anume:

„pct. 51 Curtea reține că, deși cele două standarde coexistă, **standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar.** Totodată, Curtea reține că, **întrucât standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât prescripția normativă în domeniu. Pe cale de consecință, unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ. Mai mult, Curtea reține că, chiar dacă anumite acțiuni, ce însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutură, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale.**

pct.53. Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea apreciază că, deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „defectuos” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuoșitatea trebuie analizată. Curtea observă că doctrina a apreciat că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuoșitatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc.

Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuoșității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

pct. 54. Astfel, Curtea constată că termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și nici nu este precizat elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată, ceea ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestuia. Această lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei „îndeplinește în mod defectuos” din cadrul dispozițiilor criticate creează premisa aplicării acesteia ca rezultat al unor interpretări sau aprecieri arbitrare.

pct. 55. Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că **persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală**, Curtea constată că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că **îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”**. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, paragraful 48). De altfel, Curtea reține că art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York, menționează expres că, pentru a exista infracțiunea de „abuz de funcții”, agentul public trebuie să îndeplinească ori să se abțină să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, un act cu încălcarea legii.

pct.56 Totodată, Curtea apreciază că **raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act**, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată.

pct.60 Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, **Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe**

ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct.61 Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. **Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice.** În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16).

pct.64 **Curtea constată că în cazul în care neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat. În cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal. Curtea reține că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”**

Prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 504 din 30 iunie 2017 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de J. în dosarul nr./1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 34-38 instanța de contencios constituțional lămurește termenul „defectuos”, precum și sintagma „prin încălcarea legii” și în cazul art. 248 din Codul penal din 1969 astfel:

„pct.34 **Or, raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă, legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență**

asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară. Curtea a observat că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte. Curtea a statuat că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară – legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct. 35 În această lumină, întrucât termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și legea nu precizează nici elementul în legătură cu care defectozitatea este analizată, având în vedere faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea a constatat că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”.

pct. 36. Curtea a reținut că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrarului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului), neputând fi dedus eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (paragraful 61).

pct. 37. În concluzie, în materie penală, principiul legalității incriminării, „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege” impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale. Pentru aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile criticate

încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție - sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii” (paragraful 62).

pct. 38 Toate aceste argumente sunt pe deplin aplicabile și în cazul dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, prin urmare Curtea va admite excepția și va constata constituționalitatea acestora numai în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că sunt aplicabile în contextul cauzei concrete, ambele decizii ale Curții Constituționale menționate, evidențiind prin paragrafele indicate lămurirea termenului îndeplinește „defectuos” cu „îndeplinește prin încălcarea legii”, accepțiunea legii fiind aceea referitoare numai la legislația primară, respectiv legi și ordonanțe ale Guvernului.

Apelanta intimată inculpată H., așa cum s-a arătat a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, în conținutul normei de incriminare prevăzută de art. 248, regăsindu-se termenul „defectuos”, așa încât acesta va fi interpretat conform deciziilor instanței de contencios constituțional „îndeplinește prin încălcarea legii”, urmând a examina standardul obiectiv referitor la prescripția normativă în raport cu standardul subiectiv, primul, prevalând, conform pct. 51 și pct. 60, accepțiunea normativă cu privire la natura legislației, respectiv numai cea primară, în mod concret legi și ordonanțe ale Guvernului, așa cum rezultă din conținutul deciziei 405/2016 a Curții Constituționale și respectiv pct.36 și 37 din considerentele deciziei nr. 392/2017 a Curții Constituționale.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate reține că, în perioada 27.12.2010-01.06.2012 în care apelanta intimată inculpată H. a deținut calitatea de director executiv adjunct economic în cadrul D.G.A.S.P.C., nu au existat situații de absență a directorului executiv și astfel inculpata nu a fost desemnată, prin dispoziție, să îndeplinească atribuțiile acestuia. Ca atare, față de argumentele expuse la pct. I.c), în exercitarea acestei funcții, inculpata nu avea calitatea de angajator și nici atribuții de serviciu în exercitarea prerogativei disciplinare, potrivit legislației primare, respectiv art. 247 (fost 263) rap. la art. 40 lit. d, e din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii.

Astfel cum s-a arătat și în cazul celorlalți inculpați, dispozițiile din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., precum și cele din fișa postului de director executiv adjunct economic, referitoare la asigurarea

respectării disciplinei muncii și folosirea integrală a timpului de lucru, formularea de propuneri comisiei de disciplină pentru aplicarea de sancțiuni persoanelor care au săvârșit abateri, potrivit competenței legale, nu își au izvorul în legislația primară, astfel cum a statuat prima instanță, indicând art. 40 lit. a-f din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, întrucât textul se referă la drepturile angajatorului, calitate deținută în mod exclusiv, conform actului constitutiv, de către directorul executiv (exceptând ipoteza reglementată de art. 18 teza a-II-a din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C.).

Ca atare, pentru această perioadă nu poate fi angajată răspunderea penală a inculpatei pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prev. de 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, astfel cum această infracțiune a fost reconfigurată prin cele două decizii ale instanței de contencios constituțional.

În ceea ce privește perioada în care a deținut funcția de director executiv (29.07.2005-28.08.2005 și 21.09.2005-06.07.2006), prin apărările formulate, cu ocazia audierii, atât în cursul urmăririi penale, în calitate de suspectă și ulterior după extinderea urmăririi penale (vol.3 d.u.p., filele 70-75; 77-81) cât și în cursul cercetării judecătorești în primă instanță (vol.III, filele 220-222 dosar fond) inculpata H. nu a recunoscut săvârșirea faptei, susținând că nu a cunoscut situația reală a angajaților C. și K..

Poziția apelantei intimată inculpată este însă infirmată de **declarațiile martorilor** din ambele faze procesuale, respectiv **H3.** (în vol. 4, filele 360-365 dosar parchet și în vol. IV, filele 90-91 dosar fond), **B3.** (în vol. 4, filele 366-373 dosar parchet și vol. IV, filele 87-89 dosar fond), **A2.** (în vol. 3, filele 195-200 și vol. IV, filele 33-34 dosar fond), **U1.** (în vol. 3, filele 216-226 dosar parchet și în vol. IV, filele 83-86 dosar fond) și de **declarațiile inculpaților A.** (în vol. 3, filele 1-18; 19-32; 49-53 dosar parchet și vol. III, filele 89-92; 215 dosar fond), **D.** (în vol. 3, în calitate de suspect, filele 130-136 dosar parchet și în vol. IV, filele 170-171 dosar fond), **F.** (declarația dată în calitate de suspectă, în vol. 3, filele 111-117 dosar parchet și filele 109-111 dosar fond), declarații din care rezultă expres că inculpata cunoștea că inculpatele C. și K. nu veneau la serviciu, lucrând în realitate la organizația județeană a P..... .., că încasau drepturile salariale și nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acestora, deși erau îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a declanșa procedurile disciplinare împotriva acestora.

Instanța de apel, în majoritate, reevaluând în concret conținutul declarațiilor mai sus menționate constată că nu există nicio neconcordanță în cele relatate de martori și inculpați, aspect care, de altfel, a fost reținut și de către prima instanță, care a făcut o amplă analiză a acestor mijloace de probă. În aceste circumstanțe și constatând că inculpata H. nu a formulat apărări punctuale, ci doar s-a limitat a susține, contrar tuturor probelor, că nu cunoștea situația celor două angajate, Înalta Curte își va însuși această analiză, o atare modalitate îndeplinind exigențele art. 6§1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, precum și cele rezultate din jurisprudența instanței de contencios european, respectiv cauza Helle contra Finlandei.

În raport cu cele anterior expuse, Înalta Curt, completul de 5 judecători, constată că solicitarea apărării de achitare a inculpatei în temeiul art. 16 lit. b teza a-II-a din Codul de procedură penală, este total neîntemeiată.

Instanța de apel, în majoritate reține, astfel, că inculpata H. în calitatea de director executiv al D.G.A.S.P.C. în perioada 29.07.2005-28.08.2005 și 21.09.2005-06.07.2006 prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, prevăzute de lege, respectiv art. art. 40 lit. d și e și art. 247 (fostul art. 263) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, deși cunoștea că inculpata C., angajată al D.G.A.S.P.C. nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișele postului, nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatei C., având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă inculpatei C. avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 5.617 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare. De asemenea, inculpata H., în calitate de director executiv al D.G.A.S.P.C., în perioada 22.05.2006-06.07.2006 prin încălcarea cu știință a aceluiași atribuții de serviciu mai sus arătate, deși cunoștea faptul că inculpata K., angajat al D.G.A.S.P.C. nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia, având în vedere că nu s-a prezentat la serviciu și nu a prestat activitățile la care era obligată prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte care au fost de natură să aducă acesteia avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale în cuantum de 460 lei, precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu prev. de 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, activitatea infracțională reținută de instanța de apel fiind însă mai restrânsă, prin excluderea perioadei în care inculpata H. a deținut funcția de director executiv adjunct economic al D.G.A.S.P.C.

Restrângerea sferei activității infracționale produce efecte și în privința laturii civile a cauzei, care urmează a fi analizate într-un capitol separat, reformarea hotărârii sub aspectul laturii civile impunându-se și față de faptul că instanța de fond a dispus obligarea în solidar a tuturor inculpaților la plata despăgubirilor civile, în condițiile în care nu erau îndeplinite exigențele legale pentru a opera răspunderea solidară.

Aceleași împrejurări reținute se vor reflecta în modalitatea de individualizate a executării pedepsei stabilită de instanța de fond. Astfel, instanța de apel, în majoritate, în baza criteriilor generale prevăzute de art. 72 din Codul penal din 1969, raportate, astfel cum s-a arătat, la situația concretă a cauzei, consideră că este adecvată și proporțională cu scopurile pedepsei, modalitatea de executare a suspendării condiționate, potrivit art. 81 din Codul penal, 1969, pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit, în condițiile art. 82 din Codul penal 1969.

Astfel, modalitatea suspendării condiționate a pedepsei aplicate asigură realizarea scopurilor de coerciție, prevenție și educație a inculpatei H. și dă posibilitatea reinserției viitoare pozitive a acesteia în societate.

În raport cu cele mai sus expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate va înlătura aplicarea dispozițiilor art.86¹, art.86³ alin. 1 și art. 86⁴ din Codul penal din 1969 și, în baza art. 81 din Codul penal 1969, va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 3 ani închisoare aplicată inculpatei H. prin sentința penală apelată, pe o durată de 5 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Se va atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatei prin sentința penală apelată.

7. Referitor la apelul declarat de apelantul inculpat G. împotriva sentinței pronunțate de prima instanță, în majoritate:

Instanța de control judiciar, în majoritate consideră că prima instanță, în majoritate, referitor la apelantul inculpat G. a stabilit parțial corect situația de fapt și vinovăția inculpatului cu privire la infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată, respectiv art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969 cu aplic. art. 5 din Codul penal, abuz în serviciu, dând însă o interpretare eronată dispozițiilor legale referitoare la calitatea de angajator, așa cum s-a arătat, la pct. I.c).

Inculpatul G. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art.5 din noul Cod penal.

În sarcina inculpatului s-a reținut prin rechizitoriu că, în perioada 20 – 28 iulie 2005, 29 august – 20 septembrie 2005, în calitate de director executiv al D.G.A.S.P.C., și în perioada 01- 29 august 2005, 21 septembrie 2005 – 31 ianuarie 2007, în calitate de șef serviciu în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, ce avea în directă coordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, prin încălcarea cu știință atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea că inculpatele C. și K., angajate la D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-au prezentat la serviciu și nu au respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers de sancționare a celor două angajate, pe care le-a avut subordonate, având în vedere că acestea nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului, fapte ce au permis acestora să își încaseze în mod necuvenit drepturile salariale aferente perioadei 20.07.2005-01.02.2007, în cuantum total de 11.043 lei (8359 lei, pentru inculpata C. și 2684 lei pentru inculpata K.).

În rechizitoriu, referitor la inculpat, se indică expres dispozițiile apreciate ca fiind încălcate de acesta, respectiv **art. 16, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii coroborate cu art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C.** aprobat prin Hotărârea CJ nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (preluat în art. 18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea CJ nr. 142/15.12.2010); **art. 8 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului** prevăzut în anexa la H.G. nr. 1434/2004, cu modificările și completările ulterioare; **art. 15 și 16** din Anexa nr. 3 la hotărârea nr. 40 din 18 mai 2005, de aprobare a Regulamentului de Organizare și Funcționare a DGASPC

Prima instanță, în majoritate și-a însușit baza factuală din rechizitoriu, reținând că în calitatea sa de **director executiv al D.G.A.S.P.C.**, în perioada **20-28 iulie 2005 și 29 august-20 septembrie 2005**, și de **șef serviciu Complex de servicii destinate copilului și familiei din cadrul D.G.A.S.P.C.**, în perioada **01 august 2005-29 august 2005, 21 septembrie 2005-31 ianuarie 2007**, inculpatul G. și-a încălcat a încălcat atribuțiile de serviciu indicând ca „**legislație primară, dispozițiile art. 16 alin. (4), art. 39 alin. 2 lit. a și c, art. 40 alin. 1 lit. a-f, art. 61 lit. a, art. 112 alin. 1 și 2 (fost art. 109 alin. 1 și 2), art. 113 alin.1 și 2 (fost art. 110 alin. 1 și 2), art. 114 (1) (fost art. 111 alin. 1) și art. 247-250 (fost art. 263-266) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii.** S-a arătat că aceste atribuții se regăsesc detaliate în legislația secundară, respectiv art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare, (preluat în art. 18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010); art. 8 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului prevăzută în anexa la H.G. nr. 1434/2004, cu modificările și completările ulterioare; art.15 și 16 din Anexa nr. 3n la hotărârea nr. 40 din 18 mai 2005, de aprobare a regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C.

Abuzul în serviciu contra intereselor publice reglementat în conținutul art. 248 din Codul penal din 1969 avea următorul conținut normativ „Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește **în mod defectuos** și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”

Legiuitorul a definit calitatea de „funcționar” în conținutul art. 147 alin. 1 din Codul penal 1969, în sensul că ”orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.”

În conținutul art. 145 din Codul penal 1969 este definită noțiunea de „public”, în sensul că „se înțelege săvârșirea tot ce privește autoritățile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.”

Prin decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 517/8.07.2016 a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege” îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 51; 53-56; 60-61; 64 ale deciziei interpretative nr. 405/2016, Curtea Constituțională a adus clarificări asupra sintagmei supuse examinării și anume:

„pct. 51 Curtea reține că, deși cele două standarde coexistă, **standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar.** Totodată, Curtea reține că, **întrucât standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât prescripția normativă în domeniu. Pe cale de consecință, unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ. Mai mult, Curtea reține că, chiar dacă anumite acțiuni, ce însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutumă, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale.**

pct.53. Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea apreciază că, deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „defectuos” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuozitatea trebuie analizată. Curtea observă că doctrina a apreciat că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuozitatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuozității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod

defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

pct. 54. Astfel, Curtea constată că termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și nici nu este precizat elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată, ceea ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestuia. Această lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei „îndeplinește în mod defectuos” din cadrul dispozițiilor criticate creează premisa aplicării acesteia ca rezultat al unor interpretări sau aprecieri arbitrare.

pct. 55. Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că **persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală**, Curtea constată că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că **îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”**. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, paragraful 48). De altfel, Curtea reține că art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York, menționează expres că, pentru a exista infracțiunea de „abuz de funcții”, agentul public trebuie să îndeplinească ori să se abțină să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, un act cu încălcarea legii.

pct. 56 Totodată, Curtea apreciază că **raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act**, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată.

pct. 60 Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, **Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului**. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct.61 Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. **Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice.** În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16).

pct.64 Curtea constată că în cazul în care neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat. În cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal. Curtea reține că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”

Prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 504 din 30 iunie 2017 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de J. în dosarul nr. .../1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În pct. 34-38 instanța de contencios constituțional lămurește termenul „defectuos”, precum și sintagma „prin încălcarea legii” și în cazul art. 248 din Codul penal din 1969 astfel:

„pct.34 Or, raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă, legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară. Curtea a observat că practica judiciară s-a

întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte. Curtea a statuat că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară – legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct. 35 În această lumină, întrucât termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și legea nu precizează nici elementul în legătură cu care defectozitatea este analizată, având în vedere faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea a constatat că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”.

pct. 36. Curtea a reținut că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului), neputând fi dedus eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (paragraful 61).

pct. 37. În concluzie, în materie penală, principiul legalității incriminării, „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege” impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale. Pentru aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție - sau Guvern -

prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii” (paragraful 62).

pct. 38 Toate aceste argumente sunt pe deplin aplicabile și în cazul dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, prin urmare Curtea va admite excepția și va constata constituționalitatea acestora numai în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că sunt aplicabile în contextul cauzei concrete, ambele decizii ale Curții Constituționale menționate, evidențiind prin paragrafele indicate lămurirea termenului îndeplinește defectuos” cu „îndeplinește prin încălcarea legii”, accepțiunea legii fiind aceea referitoare numai la legislația primară, respectiv legi și ordonanțe ale Guvernului.

Apelantul inculpat G., așa cum s-a arătat a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, în conținutul normei de incriminare prevăzută de art. 248, regăsindu-se termenul „defectuos”, așa încât acesta va fi interpretat conform deciziilor instanței de contencios constituțional „îndeplinește prin încălcarea legii”, urmând a examina standardul obiectiv referitor la prescripția normativă în raport cu standardul subiectiv, primul, prevalând, conform pct. 51 și pct. 60, accepțiunea normativă cu privire la natura legislației, respectiv numai cea primară, în mod concret legi și ordonanțe ale Guvernului, așa cum rezultă din conținutul deciziei 405/2016 a Curții Constituționale și respectiv pct.36 și 37 din considerentele deciziei nr. 392/2017 a Curții Constituționale.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că apelantul inculpat G. a deținut calitatea de director executiv al D.G.A.S.P.C. în perioada **20-28 iulie 2005 și 29 august-20 septembrie 2005** ce avea în directă subordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, iar perioada 01 august 2005-29 august 2005, 21 septembrie 2005-31 ianuarie 2007 a deținut funcția de șef serviciu Complex de servicii destinate copilului și familiei din cadrul D.G.A.S.P.C. În raport cu această ultimă funcție de șef serviciu, față de argumentele expuse la pct. I.c) inculpatul nu avea calitatea de angajator și nici atribuții de serviciu în exercitarea prerogativei disciplinare, potrivit legislației primare, respectiv art. 247 rap. la art. 40 lit. e din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii.

Restrângerea sferei activității infracționale în conformitate cu dispozițiile legale mai sus arătate, are ca efect o răspundere penală mai redusă a apelantului inculpat în comiterea infracțiunii de abuz în serviciu reținută în sentința atacată, dar și în privința laturii civile a cauzei, care urmează a fi dezvoltată într-un capitol separat.

În ceea ce privește activitatea desfășurată în perioada în care a ocupat funcția de director executiv al D.G.A.S.P.C., inculpatul G., a arătat că nu a

cunoscut faptul că inculpata C. nu s-a prezentat la locul de muncă, neaducându-i-se la cunoștință nici în scris și nici verbal nimic cu privire la C., astfel că nu se punea problema declanșării măsurilor prevăzute în Codul muncii (declarație inculpat vol. IV filele 25-27 dosar fond).

Poziția apelantului inculpat este infirmată de **declarația inculpatei C.**, dată în calitate de suspectă la urmărire penală, aflată în vol. 3 d.u.p., filele 168-175, de **declarațiile martorilor** din ambele faze procesuale, respectiv **H3.** (vol. 4 d.u.p., filele 360-365 și în vol. IV, filele 90-91 dosar fond), **B3.** (vol. 4 d.u.p., filele 366-373 și vol. IV, filele 87-89 dosar fond și vol. IV, filele 11-13 dosarul instanței de apel), declarații din care rezultă expres că inculpatul cunoștea că, inculpata C. urma să nu vină și nici nu venea la serviciu, întrucât lucra în altă parte, la sediul organizației P....., dar a încasat necuvenit, drepturile salariale și nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea acesteia. Martorul B3. audiat nemijlocit de către instanța de apel a precizat în mod expres și constant de-a lungul procesului penal că „*Dl. G. a fost cel care a prezentat-o întregului colectiv și mie și mi-a spus să o trec pe pontaj, dar nu va lucra acolo...*”. Aceleași împrejurări sunt confirmate și de martora H3., care în fața instanței de apel și-a menținut declarațiile anterioare, în care arăta că la angajarea lui C. s-a implicat domnul G. și că, directorul instituției i-a spus că nu va veni la direcție, ci va lucra la sediul Organizației P.....

În raport cu cele menționate, instanța de apel, în majoritate, constată că nu se impune achitarea, în temeiul art. 16 lit. b teza a-II-a din Codul de procedură penală, respectiv fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege, așa cum s-a solicitat de apărare.

Instanța de apel reține astfel că inculpatul G., în calitate de director executiv al D.G.A.S.P.C. în perioada **20-28 iulie 2005 și 29 august-20 septembrie 2005** ce avea în directă subordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, respectiv a dispozițiilor art. 40 lit. d și e și art. 247 (fostul art. 263) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, deși cunoștea că inculpata C. angajată la D.G.A.S.P.C. în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei, nu s-a prezentat la serviciu și nu a respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului, nu a întreprins niciun demers de sancționare a inculpatei C., pe care a avut-o subordonată, faptă ce a permis acesteia să își încaseze în mod necuvenit drepturile salariale aferente, în cuantum de 634 lei, faptă ce în drept întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Cod penal din 1969.

În ceea ce privește individualizarea pedepsei, instanța de control judiciar, în majoritate, având în vedere criteriile generale prevăzute de art. 72 din Codul penal 1969, constată că în raport cu gradul de pericol social ridicat în concret al faptei, prin prisma funcției deținută, de director executiv, cu o importanță semnificativă într-o instituție publică, consecințele produse, chiar dacă a fost restrânsă perioada infracțională, valoarea socială atinsă cu referire la modul în care se desfășoară activitatea într-o instituție publică, circumstanțele personale

ale inculpatului, nu se impune modificarea cuantumului pedepsei principale de 3 ani închisoare, acesta fiind egală cu minimul special prevăzut de lege.

În cauză nu se justifică aplicarea de circumstanțe judiciare atenuante, însă în baza acelorași criterii generale raportate la situația concretă a inculpatului, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că modalitatea de executare a pedepsei stabilită de prima instanță, prin suspendarea executării sub supraveghere este prea aspră, apreciind că este adecvată și proporțională cu scopurile pedepsei, modalitatea de executare a suspendării condiționate, potrivit art. 81 din Codul penal, 1969, pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art. 82 din Codul penal 1969.

Astfel, modalitatea suspendării condiționate a pedepsei aplicată asigură realizarea scopurilor de coerciție, prevenție și educație a inculpatului G. și dă posibilitatea reinserției viitoare pozitive a acestuia în societate.

În raport cu cele mai sus expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate va înlătura aplicarea dispozițiilor art.86¹, art.86³ alin. 1 și art. 86⁴ din Codul penal din 1969 și, în baza art. 81 din Codul penal 1969, va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 3 ani închisoare aplicată inculpatei G. prin sentința penală apelată, pe o durată de 5 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Se va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatului prin sentința penală apelată.

9. În ceea ce privește pe intimata inculpată J., ca urmare a efectului extensiv al apelurilor declarate în cauză, de apelanții intimați inculpați I., H., apelanții inculpați B., D., F., G. în condițiile art. 419 din Codul de procedură penală:

În ceea ce o privește pe inculpata J. care nu a declarat apel, instanța de control judiciar, în majoritate constată că aceasta se află în aceeași situație procesuală cu inculpații anterior menționați, întrucât extinderea noțiunii de angajator prin includerea tuturor salariaților cu funcții de conducere din cadrul D.G.A.S.P.C. a determinat reținerea întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, împrejurare ce urmează a fi reformată în baza efectului extensiv al apelului, în condițiile art. 419 din Codul de procedură penală.

Inculpata J. a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din vechiul Cod penal.

În sarcina acesteia s-a reținut prin actul de sesizare că, în perioada 03 martie 2008 – 01 august 2008, în calitate de Coordonator Complex de servicii

destinat copilului și familiei, ce avea în directă coordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, și în perioada 03 iulie 2009 – 01 august 2010, în calitate de Șef Serviciu secretariat, din cadrul DGASPC, prin încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, deși cunoștea că inculpata C., angajată al D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada 20.07.2005-03.06.2009), referent III, respectiv referent II în cadrul Serviciului secretariat (în perioada 03.07.2009-01.11.2010), și inculpata K., angajată al D.G.A.S.P.C. în funcția de referent III în cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți, din cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei (în perioada 22.05.2006-03.07.2009), referent III, respectiv referent II în cadrul Serviciului Secretariat (în perioada 03.07.2009-27.12.2010), nu s-au prezentat la serviciu și nu au respectat prevederile contractului individual de muncă și fișa postului,

- nu a întreprins niciun demers de sancționare a celor două angajate, pe care le-a avut subordonate atât în cadrul Complexului destinat copilului și familiei (în perioada 03 martie 2008 – 01 august 2008), cât și în cadrul Serviciului secretariat (în perioada 03 iulie 2009 – 01 august 2010), fapte ce au permis acestora să își încaseze în mod necuvenit drepturile salariale aferente perioadelor menționate, în cuantum total de 34.339 lei (22.560 lei pentru inculpata C. și 11.779 lei pentru inculpata K.).

În ceea ce o privește pe inculpata J. sunt indicate expres dispozițiile apreciate ca fiind încălcate de aceasta, respectiv **art. 16, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii coroborate cu art. 15 și 16 din Anexa nr. 3n la Hotărârea nr. 40 din 18 mai 2005, de aprobare a Regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C., art. 31 pct. IV din Anexa la Hotărârea nr. 84 din 03 iulie 2009 privind Regulamentul de organizare și funcționare al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului**, fila 161 din rechizitoriu.

Prima instanță, în majoritate și-a însușit baza factuală din rechizitoriu, cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, reținută în sarcina inculpatei J. făcând referire la funcția deținută de aceasta în perioada 03 martie 2008-01 august 2008 de Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei, având în directă coordonare Centrul de consiliere și sprijin pentru părinți, numită prin Dispoziția Directorului D.G.A.S.P.C. nr. 287 din 03.03.2008 începând cu 03 martie 2008, iar în perioada 03 iulie 2009-01 august 2010, Șef Serviciu secretariat din cadrul D.G.A.S.P.C., prin Dispoziția Directorului General al D.G.A.S.P.C. nr. 563 din 09.07.2009, începând cu data de 3 iulie 2009.

De asemenea, prima instanță, în majoritate a reținut în sentința atacată aspecte referitoare la atribuțiile de serviciu, potrivit funcțiilor mai sus menționate, indicând **„dispozițiile art. 16, 39 alin. 2 lit. a și c, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, coroborate cu dispozițiile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C. aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare și anume**

Hotărârea C.J. nr. 40/18.05.2005, respectiv art. 15 și 16 din Anexa nr. 3n și Hotărârea C.J. nr. 84/03.07.2009, respectiv art. 31, pct. IV din Anexa la această din urmă hotărâre.

Abuzul în serviciu contra intereselor publice reglementat în conținutul art. 248 din Codul penal din 1969 avea următorul conținut normativ "Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește **în mod defectuos** și prin aceasta cauzează o

tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani."

Legiuitorul a definit calitatea de „funcționar” în conținutul art. 147 alin. 1 din Codul penal 1969, în sensul că "orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145."

În conținutul art. 145 din Codul penal 1969 este definită noțiunea de „public”, în sensul că „se înțelege săvârșirea tot ce privește autoritățile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public."

În decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 517/8.07.2016 a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată de mai mulți petenți și s-a constatat că dispozițiile **art. 246 din Codul penal din 1969** și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care **prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”**.

În pct. 51; 53-56; 60-61; 64 ale deciziei interpretative nr. 405/2016, Curtea Constituțională a adus clarificări asupra sintagmei supuse examinării și anume:

„pct. 51 Curtea reține că, deși cele două standarde coexistă, **standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar**. Totodată, Curtea reține că, **întrucât standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât prescripția normativă în domeniu. Pe cale de consecință, unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ. Mai mult, Curtea reține că, chiar dacă anumite acțiuni, ce însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutumă, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea**

principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale.

pct.53. Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea apreciază că, deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „defectuos” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuoșitatea trebuie analizată. Curtea observă că doctrina a apreciat că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuoșitatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuoșității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului.

pct. 54. Astfel, Curtea constată că termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și nici nu este precizat elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată, ceea ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestuia. Această lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei „îndeplinește în mod defectuos” din cadrul dispozițiilor criticate creează premisa aplicării acesteia ca rezultat al unor interpretări sau aprecieri arbitrare.

pct. 55. Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea constată că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, paragraful 48). De altfel, Curtea reține că art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York, menționează expres că, pentru a exista infracțiunea de „abuz de funcții”, agentul public trebuie să îndeplinească ori să se abțină să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, un act cu încălcarea legii.

pct.56 Totodată, Curtea apreciază că raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act, cu

atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată.

pct.60 Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, **Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului.** Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct.61 Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. **Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice.** În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16).

pct.64 Curtea constată că în cazul în care neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat. În cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal. Curtea reține că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”

Prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 504 din 30 iunie 2017 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de J. în dosarul nr./1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală și a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”; a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de aceeași autoare în același dosar; a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar și a constatat că dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

În pct. 34-38 instanța de contencios constituțional lămurește termenul „defectuos”, precum și sintagma „prin încălcarea legii” și în cazul art. 248 din Codul penal din 1969 astfel:

„pct.34 Or, raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă, legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară. Curtea a observat că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte. Curtea a statuat că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară – legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

pct. 35 În această lumină, întrucât termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și legea nu precizează nici elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată, având în vedere faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea a constatat că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”.

pct. 36. Curtea a reținut că **ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului), neputând fi dedus eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (paragraful 61).**

pct. 37. În concluzie, în materie penală, **principiul legalității incriminării, „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege” impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale. Pentru aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție - sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii” (paragraful 62).**

pct. 38 **Toate aceste argumente sunt pe deplin aplicabile și în cazul dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, prin urmare Curtea va admite excepția și va constata constituționalitatea acestora numai în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.**

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate consideră că sunt aplicabile, în contextul cauzei concrete, ambele decizii ale Curții Constituționale menționate, în condițiile în care decizia nr. Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 504 din 30 iunie 2017 Curtea Constituțională a fost pronunțată ca urmare a excepției invocată de inculpată și a fost admisă, în condițiile menționate, evidențiind prin paragrafele indicate lămurirea termenului îndeplinește defectuos” cu „îndeplinește prin încălcarea legii”, accepiunea legii fiind aceea referitoare numai la legislația primară, respectiv legi și ordonanțe ale Guvernului.

Or, inculpata J., așa cum s-a arătat a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248

din Codul penal 1969, în conținutul normei de incriminare prevăzută de art. 248, regăsindu-se termenul „defectuos” așa încât acesta va fi interpretat conform deciziilor instanței de contencios constituțional „îndeplinește prin încălcarea legii”, urmând a examina standardul obiectiv referitor la prescripția normativă în raport cu standardul subiectiv, primul, prevalând, conform pct. 51 și pct. 60, accepțiunea normativă cu privire la natura legislației, respectiv numai cea primară, în mod concret legi și ordonanțe ale Guvernului așa cum rezultă din conținutul deciziei 405/2016 a Curții Constituționale și respectiv pct. 36 și 37 din considerentele deciziei nr. 392/2017 a Curții Constituționale.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că intimata inculpată J. a îndeplinit funcțiile de **Coordonator Complex de servicii destinat copilului și familiei** și respectiv **Șef Serviciu secretariat**. Ca atare, față de argumentele expuse la pct. I.c) aceasta nu avea calitatea de angajator și nici atribuții de serviciu în exercitarea prerogativei disciplinare, potrivit legislației primare, respectiv art. 247 rap. la art. 40 lit. e din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii.

Nu pot fi reținute nici dispozițiile art. 15 și 16 din Anexa nr. 3n la Hotărârea nr. 40 din 18 mai 2005 de aprobare a Regulamentului de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C. și nici art. 31 pct. IV la Hotărârea nr. 84 din 3 iulie 2009 privind Regulamentul de organizare și funcționare al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, întrucât reprezintă reglementări cu caracter secundar, care nu-și au izvorul în legislația primară (dispozițiile art. 40 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii referitoare la drepturile angajatorului, nefiind incidente) și exced sferei de aplicabilitate potrivit deciziilor curții constituționale.

În raport cu cele menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată, că nu este îndeplinită una din condițiile conținutului constitutiv al infracțiunii reținute în sarcina inculpatei, prevăzută de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal 1969, așa că se impune achitarea inculpatei, în baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, temei care prevalează în ordinea preferinței legale în raport cu soluția de încetare a procesului penal, întemeiată pe art. 16 alin. 1 lit. h din Codul de procedură penală, care a fost dispusă de prima instanță, în majoritate.

În cursul judecății, inculpata J. a achitat prejudiciul produs prin fapta care i se impută, în quantum de 34.339 lei, reprezentând drepturi salariale încasate necuvenit de C. (22.560 lei) și K. (11.779 lei), în perioada în care a fost coordonator de complex de servicii destinat copilului și familiei (03 martie 28-01 august 2008), cât și Șef serviciu secretariat (03 iulie 2009-01 august 2010), depunând în acest sens O.P. nr. 2/16.03.2018. De asemenea, partea civilă, D.G.A.S.P.C. a depus la dosarul cauzei adresa nr. 9182/18.04.2018 (vol.4, fila 205) prin care se confirmă faptul că J. a achitat, prin virament bancar, suma de 34.339 lei din prejudiciul total în quantum de 108.612 lei.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate va înlătura aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 6 raportat la art. 16 alin. 1 lit h din Codul de procedură penală, cu referire la art. 74¹ din Codul penal din 1969 și

art. 5 din Codul penal, privind încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatei J. și, în baza art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală va dispune achitarea inculpatei J. pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

9. Referitor la apelul declarat de apelanta inculpată A. împotriva sentinței atacate:

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, reamintește că a fost examinat motivul de apel invocat de către apelanta inculpată A. cu privire la nelegala compunere a completului de la primă instanță, precum și cel privind extinderea acuzației adusă acesteia prin reținerea și altor dispoziții din legislația primară și cea secundară decât cele menționate în actul de sesizare (I. pct.a.1 și pct. b. al prezentei decizii).

Referitor la celelalte critici, Completul de 5 Judecători, în majoritate, verificând hotărârea apelată, consideră că prima instanță a reținut parțial corect baza factuală, exceptând momentul temporal de la care inculpata A. a cunoscut situația celor două angajate care nu veneau la locurile de muncă din cadrul D.G.A.S.P.C., împrejurare ce are consecințe și în ceea ce privește latura civilă a cauzei, pe care instanța de control judiciar, în majoritate le-a constatat, cu ocazia reevaluării mijloacelor de probă administrate în cursul urmăririi penale, în etapa cercetării judecătorești și în apel.

Astfel, instanța de control judiciar reține că inculpata a avut o poziție procesuală constantă arătând că ”...*După angajarea în funcția de șef Serviciu Resurse Umane a lui U1. am început să lucrăm la pregătirea organigramei DGASPC mai exact în anul 2008, nu rețin luna, și cu acea ocazie aceasta mi-a adus la cunoștință faptul că în cadrul D.G.A.S.P.C. există două persoane angajate, respectiv C. și K., dar care în fapt nu își desfășoară activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C. ci lucrează la sediul organizației județene a P..... . După ce am luat la cunoștință despre acest aspect am chemat-o pe directorul economic H. și i-am cerut explicații în legătură cu angajarea celor două persoane și aspectul privitor la activitatea acestora, am cerut de asemenea lui U1. dosarele de personal ale celor două, iar H. mi-a spus că C. a fost angajată de către G. care deținuse funcția de director general înaintea lui H., iar în ceea ce o privește pe K., H. mi-a spus că ea a angajat-o pe această fată în perioada în care a deținut funcția de director general interimar și că i s-a cerut să angajeze această persoană și să accepte ca în fapt K. să își desfășoare activitatea la sediul P..... de către președintele C.J. din acea perioadă E..*

H. mi-a confirmat, de asemenea, că avea cunoștință că și C. se află în aceeași situație ca și K., în sensul că nici aceasta nu lucra la DGASPC cu toate că figura angajată și că își desfășura activitatea tot la sediul Organizației județene P..... și că a prelaut la rândul ei această situație de fapt, înțelegând că tot

de către conducerea C.J. se ceruse acest lucru” (vol. 3 d.u.p., filele 1-18).

Aceleași împrejurări rezultă și din declarația sa din cursul cercetării judecătorești în fața primei instanțe, inculpata A. susținând același moment al luării la cunoștință a situației celor două angajate „...Atât K., cât și C. erau deja angajate în subordinea mea, am aflat acest lucru de la U1. care mi-a spus că sunt două persoane angajate dar care nu vin la muncă deoarece lucrează la sediul Organizației P..... Aceasta se întâmpla în anul 2008. I-am solicitat d-nei U1. să-mi aducă dosarele de personal ale celor două angajate și de asemenea să se prezinte și numita d-na H. deoarece acesta era personalul mai vechi de la care eu am preluat conducerea instituției, H. fiind director interimar, iar în momentul în care am chemat-o era director economic. Aceasta din urmă mi-a adus la cunoștință că d-na C. care fusese angajată în timpul când era director inculpatul G., iar d-na K. fusese angajată înainte de a mă angaja eu chiar de către H., care îndeplinea funcția de director interimar...Eu le-am convocat atât pe C., cât și K., ele mi-au spus că au fost angajate în cadrul direcției, însă existând mult de muncă în cadrul P....., își vor desfășura activitatea acolo și că despre acest lucru are cunoștință și d-nul E.. Le-am pus în vedere să se prezinte la serviciul unde au contractul de muncă. Deoarece cele două nu și-au rezolvat problema, a doua zi, m-am prezentat la d-nul E. pentru a verifica dacă e adevărat ce mi-au spus cele două. D-nul E. mi-a spus că are cunoștință despre situație și că va rezolva situația în cel mai scurt, în sensul că în cel mai scurt timp le va angaja la organizație P..... Lui U1. i-am explicat ce am discutate cu d-nul E. și să urmărească situația și să mă informeze...În luna octombrie 2010 am primit un telefon de la d-nul F3., administratorul Consiliului Județean care mi-a spus să o chem pe K. la locul de muncă din cadrul direcției. Despre C. mi-a spus că deocamdată să o mai las, deoarece avea nevoie de ea la sediul P.....” (vol. III dosar fond, filele 89-91).

Instanța de apel, în majoritate, constată că declarațiile inculpatei A. sunt confirmate de către martora U1., care a susținut, în mod constant că „imediat după preluarea funcției de șef serviciu Resurse umane, juridic, contencios, am fost mutată în birou cu doamna H3. și am început să am contact cu ștutul de personal, ștutul de funcții și organigrama. De la doamna H3. am început să cunosc salariații, inclusiv cum sunt repartizați pe funcții și pe centre și cu această ocazie, am aflat și despre existența ca angajate ale instituției a numitelor C. și K.. Tot de la doamna H3., am aflat că aceste două angajate nu vin la serviciu, că doar își încasează salariu de la D.G.A.S.P.C. și că în fapt cele două își desfășoară activitatea la sediul organizației P.....

În aceste condiții, am informat pe directorul general al instituției, A., cu privire la faptul că cele două angajate nu vin la serviciu, dar aceasta cunoștea situația probabil de la doamna H3., sau poate dinainte, iar Președintele Consiliului Județean E. a dispus angajarea acestora la DGASPC, că acesta are cunoștință că cele două nu vin la serviciu, că ele își desfășoară activitatea la sediul P..... și că s-a procedat la această modalitate de a fi angajate la direcție pentru a putea fi plătite, pentru activitatea desfășurată la partid, deoarece partidul nu avea bani să le plătească salariu” (vol. 3, d.u.p., filele 254-265). Martora a circumstanțiat aceste discuții cu inculpata A. la luna noiembrie

2007 (declarațiile din faza de urmărire penală și în fața instanței de fond), acceptând însă posibilitatea ca acestea să fi avut loc în contextul discutării organigramei, la începutul anului 2008, arătând că nu-și poate aminti cu certitudine, dat fiind intervalul de timp trecut, aproximativ 12 ani.

Din coroborarea declarațiilor inculpatei și ale martorei, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, reține ca moment temporal de la care inculpata A. a cunoscut situația lipsei celor două inculpate C. și K. de la serviciu **începutul anul 2008**, cu ocazia discutării organigramei instituției, atunci când a fost încunoștințată de martora U1.. Susținerile acesteia din urmă în sensul că inculpata A. „*mi-a dat senzația*” sau „*cunoștea probabil*” anterior acestei discuții despre situația celor două angajate, nu pot fi reținute, în condițiile în care, în fața instanței de apel, fiind întrebată în mod expres ce anume din discuția cu A. i-a dat impresia că aceasta cunoștea despre situația inculpatelor C. și K., martora a susținut că „*probabil faptul că nu mi-a spus că este o împrejurare nouă aflată cu acea ocazie*”.

Instanța de control judiciar constată, pe de o parte, că nu există alte probe din care să rezulte că inculpata A. ar fi cunoscut situația celor două angajate anterior discuției cu martora U1., și, pe de altă parte, apreciază credibile apărările inculpatei, având în vedere că aceasta nu a fost angajată în cadrul D.G.A.S.P.C. înainte de a fi numită, prin Hotărârea Consiliului Județean nr. 69 din 07 iulie 2006, director executiv, ci a ocupat funcția de consilier județean în cadrul Consiliului Județean, așa încât nu avea cum să cunoască salariații acestei instituții, spre deosebire de ceilalți directori care au fost promovați din cadrul Direcției.

Ulterior aflării situației celor două salariate, inculpata A. le-a chemat pe inculpatele C. și K. la sediul D.G.A.S.P.C., ocazie cu care a aflat de la acestea că Președintele P....., care era și Președintele Consiliului Județean în acea perioadă, inculpatul E., le-a spus că vor fi angajate în diferite funcții în cadrul D.G.A.S.P.C., dar că, în fapt, vor lucra la sediul partidului până la data la care se va reuși angajarea lor definitivă în cadrul Organizației P.....

La scurt timp după discuția purtată cu inculpatele C. și K., inculpata A. a mers la sediul Consiliului Județean și l-a informat pe inculpatul E. cu privire la cele constatate referitor la angajatele D.G.A.S.P.C. care lucrau în fapt la sediul Organizației P....., însă își încasau salariul de la Direcție.

Inculpatul E. i-a confirmat că avea cunoștință despre această situație și i-a cerut să le mențină pe cele două inculpate în funcțiile deținute la D.G.A.S.P.C. și să tolereze în continuare aceeași situație, în sensul de a le permite celor două să își desfășoare în fapt activitatea la sediul partidului, până când va găsi o soluție de angajare în cadrul P.....

Aspectele din discuția purtată cu inculpatul E. i-au fost comunicate de către inculpata A., martorei U1..

Ulterior solicitării inculpatului E., inculpata A. a permis ca inculpatele K. și C. să își încaseze drepturile salariale în condițiile în care nu se prezentau la locul de muncă, neluând niciuna dintre măsurile prevăzute de lege pentru a pune capăt acestei situații, respectiv declanșarea procedurilor disciplinare împotriva

acestora, deși ceilalți angajați erau sancționați și li se tăiau orele de muncă la cea mai mică abatere de la programul de lucru.

Discuția referitoare la situația celor două angajate a fost reluată de către inculpata A. în cadrul unei întâlniri cu inculpatul E., din luna iulie 2009, anterioară aprobării organigramei D.G.A.S.P.C., A. informându-l pe acesta cu privire la situația nerezolvată a inculpatelor C. și K., precum și cu privire la faptul că A.N.F.P. nu a aprobat ca Biroul de proiecte programe și strategii al D.G.A.S.P.C., al cărei șef era inculpata J. (soția la acea dată a inculpatului), să rămână încadrat cu personal contractual.

Inculpatul E. i-a cerut să găsească o modalitate prin care să poată înființa în cadrul organigramei D.G.A.S.P.C. un serviciu cu personal contractual, în care să fie încadrată și soția acestuia și cele două angajate. În urma discuțiilor purtate s-a găsit, ca soluție legală, înființarea Biroului secretariat, condus în calitate de șef birou de inculpata J., iar în cadrul acestuia au fost incluse și inculpatele C. și K..

Situația referitoare la cele două angajate s-a perpetuat, acestea încasându-și drepturile salariale, deși nu se prezentau la locul de muncă, fără ca inculpata A. să dispună vreo măsură în ceea ce le privește.

K. și-a continuat activitatea la sediul P..... până în luna octombrie 2010, când inculpata A. a dispus chemarea acesteia la serviciu (urmare a unui telefon primit din partea martorului F3., administratorul județului, care cunoștea situația ambelor angajate), iar inculpata C. până la data de 1.02.2014, când s-a încetat contractul individual de muncă prin acordul părților, în contextul declanșării cercetărilor ce fac obiectul prezentului dosar.

În toată aceasta perioadă de timp, din dispoziția inculpatei A., angajații D.G.A.S.P.C. au întocmit înscrisurile necesare atestării prezenței inculpatelor la locul de muncă, parte din acestea fiind aprobate/semnate și personal de inculpată după cum urmează:

În ceea ce o privește pe inculpata K., inculpata A. a aprobat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008 (fișa întocmită și semnată, atestând aspecte fictive de către numita F., coordonator centru), în care se atesta în mod nereal perioada 2008 ca fiind lucrată, iar activitatea angajatei fiind evaluată ca pozitivă (vol. 6 d.u.p., filele 406); a emis și semnat dispoziția nr. 1260 din 21.12.2009, prin care a dispus promovarea acesteia din funcția de referent III la treapta de referent II, în cadrul Serviciului Secretariat, începând cu data de 21.12.2009, cu consecința creșterii salariului la suma de lei lunar (de la suma de lei lunar), la care se adaugă sporul de vechime și alte sporuri (vol.6 d.u.p., fila 399).

În ceea ce o privește pe inculpata C., inculpata A. a semnat fișa de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia pentru anul 2008, certificând prin semnătura aplicată pe înscrisul respectiv că activitatea angajatului evaluat a fost bună (vol.6 d.u.p., fila 476); a emis și semnat dispoziția nr. 567 din 09.07.2009, prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din cadrul Centrului de consiliere și sprijin pentru părinți în cadrul Serviciului Secretariat, aprobând, totodată și fișa de atribuțiuni de serviciu în funcția de referent în cadrul serviciului respectiv (vol. 6 d.u.p., fila 475); a emis și semnat

dispoziția nr. 1258 din 21.12.2009, prin care a dispus promovarea acesteia din funcția de referent III, în treapta superioară de referent II, în cadrul Serviciului secretariat, cu consecința măririi salariului, de la suma de lei lunar, la suma de lei lunar (vol. 6 d.u.p., fila 470); a emis dispoziția nr. 1291 din 01.11.2010, prin care a dispus în mod nelegal promovarea acesteia în funcția de inspector de specialitate II, gradația 5, în cadrul Serviciului Secretariat, cu consecința majorării drepturilor salariale, de la lei lunar, la suma de lei lunar la care se adaugă sumele de lei, reprezentând diferențe compensatorii și sporuri în cuantum de lei și lei lunar (vol.6 d.u.p., fila 467); a emis dispoziția nr. 1695 din 27.12.2010, prin care a dispus în mod nelegal mutarea acesteia, din cadrul Serviciului secretariat, în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare, cu consecința modificării drepturilor speciale (vol.6 d.u.p., fila 465); a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2010-31 decembrie 2010 (întocmit în mod fictiv de către numitul D., Șef Serviciu Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei (vol.6 d.u.p., filele 461-463); la data de 01.09.2011 a semnat actul adițional nr. 1, la contractul individual de muncă nr. 389/20.07.2005, prin care a dispus mutarea acesteia în funcția de inspector de specialitate în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare (vol. 6 d.u.p., filele 454-455); a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2011-31 decembrie 2011 (întocmit în mod fictiv de către inculpatul D., Șef Serviciu Administrativ, patrimoniu, Tehnic și Aprovizionare), în condițiile în care cunoștea că înscrisul respectiv conține mențiuni fictive privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei (vol.6 d.u.p., filele 451-452); la 31.05.2012 a emis dispoziția nr. 1137 prin care a dispus schimbarea locului de muncă al acesteia, din funcția de inspector în cadrul Serviciului Administrativ, Patrimoniu, Tehnic, Aprovizionare, în funcția de educator în cadrul Complexului de servicii destinat copilului și familiei - Centrul de asistență și sprijin pentru tinerii de peste 18 ani, cu consecința creșterii salariale a acesteia la suma de lei lunar, la care se adaugă sporuri (vol. 6 d.u.p., fila 448); a aprobat raportul de evaluare a performanțelor profesionale a acesteia, pentru perioada 01 ianuarie 2013-31 decembrie 2013 (întocmit în mod fictiv de inculpatul B.), în condițiile în care avea cunoștință că acesta conține mențiuni neadevărate privitoare la indicatorii de performanță ai angajatei (vol.6 d.u.p., filele 436-438).

În aceste condiții, inculpata K. a beneficiat de avantaje patrimoniale necuvenite, constând în plata drepturilor salariale în cuantum de **23.445 lei**, iar inculpata C. în cuantum de **60.206 lei** (sume stabilite de instanța de apel pe baza veniturilor nete încasate de către inculpate începând cu anul 2008 și până în octombrie 2010, respectiv până la 01.01.2014, astfel cum rezultă din adresa Consiliului Județean nr. 15369 din 10 iulie 2014 trimisă către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, aflată în vol. 16 d.u.p., filele 115-116), precum și operarea în carnetul de muncă a

vechimei în muncă corespunzătoare, sumele reprezentând, totodată, și prejudiciul cauzat părții civile.

Inculpata A. a recunoscut faptele, astfel cum au fost anterior reținute, declarațiile sale coroborându-se cu declarațiile martorilor U1., D3., A2., I3., N3., precum și cu cele ale inculpaților D., B., K. din care rezultă atât faptul că cele două angajate nu veneau la serviciu, dar încasau drepturile salariale, precum și comportamentul diferit al inculpatei A. față de acestea, martorii justificându-l prin aceea că lucrau la Organizația județeană a P.....

Astfel, martora D3. a arătat că: „în rândul angajaților D.G.A.S.P.C. exista o nemulțumire colectivă legată de faptul că cele două angajate, C. și K., nu veneau la serviciu și de către conducerea D.G.A.S.P.C. le era tolerat acest lucru, iar celorlalți angajați, care întârziu de la serviciu sau aveau diferite probleme, le erau aplicate sancțiuni de către conducerea instituției.

Menționez faptul că în anul 2011, când dețineam funcția de Șef al Serviciului de evaluare complexă, pentru faptul că am plecat mai devreme cu 10 minute de terminarea programului (datorită faptului că făceam naveta din în, unde domiciliesc), am fost sancționată prin dispoziția directorului general A., cu tăierea a două ore din salariul lunii respective” (vol.4 d.u.p., filele 255-267) . ”Eu am reproșat d-nei A. că în timp ce eu sunt sancționată pentru 10 minute, iar alții lipsesc zile întregi, nu au fost sancționați, iar doamna A. mi-a spus: ”tăcerea e de aur” (vol. IV dosar fond, filele 81-82). De asemenea, martora I3. a susținut constant că aflată în „(...) În ceea ce le privește pe numitele C. și K., fac precizarea că cele două persoane (...) după ce au fost angajate, nu s-au prezentat deloc la serviciu, respectiv C. nu a venit deloc la serviciu, cu toate că a figurat angajată și a încasat salariu lunar, iar în ceea ce o privește pe K., aceasta a început să se prezinte la serviciu din luna decembrie 2010, după ce de către directorul D.G.A.S.P.C. A. i-a fost trimisă o adresă prin care i s-a solicitat în mod expres să se prezinte la serviciu. Aceste aspecte erau cunoscute de către toți angajații DGASPC care lucrau în sediul central (...) aceștia comentau în cadrul instituției și reproșau faptul că cele două nu vin deloc la serviciu și nu li se întâmplă nimic” (vol.4 d.u.p., filele 128-129).

Relevante, sub aspectul protecției celor două angajate și a motivelor care o justificau, sunt depozițiile martorei N3. – „(...) la nivelul D.G.A.S.P.C., este cunoscut de către toate persoanele care lucrează faptul că persoanele care figurează angajate și nu vin la serviciu se bucură de protecția directorului general al D.G.A.S.P.C. A., (...), iar K. și C. fiind persoane care lucrează în cadrul organizației P....., bucurându-se de protecția directorului ca urmare a acestui fapt” (vol.4 d.u.p., fila 51); ale martorului A2. - „toată lumea știa că cele două, deși sunt plătite în cadrul direcției, în realitate nu lucrau, ci își desfășurau activitatea la sediul P..... Această situație devenise atât de notorie încât era considerat aproape normal ca aceasta, ca și K., să nu vină la serviciu și să-și încaseze salariul, deoarece se considera că cele două erau protejate având în vedere că lucrau la sediul Organizației Județene P.....” (vol. IV, dosar fond filele 33-34); ale inculpatului D. care a arătat că „Chiar dacă nici de către Directorul general A. sau de către directorul adjunct H., nu mi s-a spus, în mod direct, niciodată cine anume o protejează pe C., în sensul că mi s-a cerut să o

trec prezentă în pontaj și să îi întocmesc raportul de evaluare și fișa cu atribuțiuni de serviciu, în cadrul instituției era cunoscut de către angajați faptul că C., lucra la sediul organizației P..... și că se bucură de protecția organizației politice” (vol. 3 d.u.p., filele 130-131) precum și ale inculpatului B. -”A. mi-a spus că C. figurează ca și angajată de mulți ani din perioada fostului director G., care a fost și deputat din partea P..... și că instituției i se alocă fonduri de către Consiliul Județean, motiv pentru care „Să îmi văd de treabă, cum și-au văzut și ceilalți” (vol.3 d.u.p., filele 143-156).

Față de această situație de fapt, care, după cum s-a arătat, a fost recunoscută de către inculpată, apărarea a invocat, ca motive de apel, două probleme de drept, iterate și în fața primei instanțe.

Astfel, s-a susținut că faptele inculpatei nu ar întruni elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal din 1969, astfel cum aceasta a fost reconfigurată în urma deciziei Curții Constituționale nr. 405/2016. S-a motivat că, în cazul neîndeplinirii unui act, inacțiunea constituie infracțiune numai în măsura în care reprezintă încălcarea unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament, învederându-se că, ceea ce s-a considerat, atât de acuzare, cât și către prima instanță că era conduita la care era obligată inculpata în calitate de angajator reprezenta un drept al acesteia, respectiv dreptul de sancționare prevăzut în art. 40 din Legea nr.53/2003 și nu o obligație, iar fapta de a încălca un drept nu se circumscrie condițiilor de tipicitate ale infracțiunii analizate.

Se impune precizarea că examinarea acestei critici, prin raportare la dispozițiile legale încălcate de inculpata A., va fi făcută în condițiile stabilite anterior, în analiza motivului de apel legat de extinderea acuzației penale (I.pct. b) al prezentei decizii). Astfel cum s-a arătat, referitor la inculpata A. rechizitoriul a indicat expres dispozițiile legale apreciate ca fiind încălcate de aceasta, respectiv art. 16, art. 40, art. 61, art. 109-111 și art. 263-266 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii coroborate cu art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a D.G.A.S.P.C. aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare (preluat în art. 18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 142/15.12.2010); art. 8 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a Direcției generale de asistență socială și protecția copilului prevăzut în anexa la H.G. nr. 1434/2004, cu modificările și completările ulterioare. Prima instanță a reținut, însă, și dispozițiile legale invocate în precizările făcute de către parchet în cursul cercetării judecătorești, respectiv și dispozițiile art. 39 alin. 2 lit. a și c, corelat cu art. 8 alin. (3) lit. g) din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., precum și legislația primară indicată inclusiv dispozițiile art. 3 lit. c și d din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art. 43 alin. 1 din Legea nr. 188/1999, privind Statutul funcționarilor publici, art. 3 lit. d și h din Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită, art. 18 alin. 1 și 3 din Legea nr. 7/2004.

În raport cu cele anterior statuate (I.pct. b) al prezentei decizii) Înalta Curte, Completul de 5 judecători, în majoritate, prin raportare doar la dispozițiile a căror încălcare este reținută de către actul de sesizare, constată nefondate criticile invocate.

În primul rând, așa cum rezultă din cele expuse în precedent, în sarcina inculpatei A. s-au reținut nu numai inacțiuni, respectiv că nu a întreprins niciun demers pentru sancționarea inculpatelor C. și K. în condițiile în care acestea nu s-au prezentat la serviciu și nu au prestat niciun fel de activități, dar și acțiuni, constând în emiterea unor dispoziții de promovare a acestora în funcții prin împlinirea vechimii în muncă, în semnarea rapoartelor de evaluare a performanțelor profesionale a inculpatelor C. și K., prin care s-a creat aparența că cele două inculpate s-au prezentat la locul de muncă. Instanța de apel, în majoritate, constată că aceste acte au fost întocmite cu încălcarea legii, respectiv a art. 16 alin. 4 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, care statuează că vechimea în muncă este stabilită în raport cu munca prestată în temeiul unui contract individual de muncă.

Analizând celelalte fapte ale inculpatei ce constau în inacțiuni, Înalta Curte, Completul de 5 judecători, în majoritate, reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.247 (fost art.263) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, **angajatorul dispune de prerogativă disciplinară**, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară. Conform alin. 2 al aceluiași articol, abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Prin prerogativă disciplinară se înțelege un complex de atribuții de serviciu privind constatarea și sancționarea abaterilor disciplinare, care presupun efectuarea cercetării disciplinare prealabile prin dispoziția angajatorului adresată unei comisii sau persoane împuternicite în acest scop, convocarea salariatului, individualizarea și aplicarea sancțiunii disciplinare. Acest complex de atribuții de serviciu de care dispune angajatorul potrivit art.247 alin.1 (fost art. 263) din Legea nr.53/2003 este dezvoltat în legislația secundară emisă în baza dispoziției din cea primară, respectiv în art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 58/30.12.2004, cu modificările și completările ulterioare, (preluat în art.18 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr.142/15.12.2010), directorul executiv având printre atribuții, în condițiile legii, și pe aceea de a controla activitatea personalului din cadrul Direcției generale și aplica sancțiuni disciplinare acestui personal.

Pe de altă parte, dreptul de a aplica sancțiunea disciplinară, ca și dreptul de a controla salariatul din perspectiva îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, prevăzute de art. 40 lit. d, e din Legea nr. nr.53/2003 **sunt drepturi ale angajatorului exclusiv în raporturile acestuia cu salariatul**. Pentru persoana fizică desemnată să acționeze, în raporturile cu terții, în numele și pe seama

persoanei juridice (și care a dobândit astfel, conform art. 14 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, calitatea de angajator), acestea nu sunt drepturi, cu atât mai puțin unele de care să poată dispune în mod discreționar, ci, dimpotrivă, **obligații corespunzătoare propriilor atribuții de serviciu izvorâte din prerogativa disciplinară de care dispune potrivit legii.**

Ca atare, în condițiile în care cunoștea că inculpatele C. și K. nu se prezentau la serviciu și nu prestau niciun fel de activități, însă încasau lunar drepturi salariale, împrejurare ce se circumscria în mod evident dispozițiilor art. 247 alin. 2 din Legea nr. nr.53/2003, fiind o nerespectare gravă și cu caracter repetat a atribuțiilor de serviciu ce le reveneau în calitate de salariat, erau îndeplinite toate exigențele legii ca inculpata A. să acționeze, să iasă din pasivitate, **având obligația să-și exercite prerogativa disciplinară și să demareze complexul de activități care presupunea efectuarea cercetării disciplinare prealabile și în final, aplicarea unei sancțiuni.** Aceste obligații, determinabile la nivel normativ, avându-și izvorul în dispozițiile art.247 alin.1 din Legea nr.53/2003, erau cunoscute de către inculpată și le-a și exercitat chiar în ceea ce o privește pe K. în ianuarie 2013, prin emiterea dispoziției nr. 22 din 22 ianuarie 2013, acesteia aplicându-i-se sancțiunea avertismentului scris, întrucât la 17.01.2013, ora 12, *„nu a fost găsită la serviciu, părăsind locul de muncă fără să anunțe șeful ierarhic superior, înainte de terminarea programului de lucru”*, dispunându-se în același timp ca aceasta să fie pontată și plătită doar pentru cele 3 ore lucrate (vol. 6 d.u.p., fila 378).

În raport cu cele anterior expuse, Înalta Curte, Completul de 5 judecători, în majoritate, constată că sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.248 din Codul penal din 1969, așa cum aceasta a fost reconfigurată în urma deciziei Curții Constituționale nr. 405/2016.

Astfel, inculpata A., director executiv al D.G.A.S.P.C., funcție ce îi conferea calitatea de angajator potrivit art. 14 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii (astfel cum s-a dezvoltat anterior la pct. I. c) al prezentei hotărâri), în exercitarea unor atribuții de serviciu prevăzute de lege, cu știință, deși erau îndeplinite condițiile legale pentru a interveni, nu a întreprins niciun demers la care era obligată în baza prerogativei disciplinare de care dispunea, potrivit art. 247 alin. 1 rap. la art. 40 alin.1 lit. d, e din Legea nr.53/2003 coroborat și cu art. 21 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al D.G.A.S.P.C., aprobat prin Hotărârea C.J. nr. 58/30.12.2004, menținând în acest fel ca angajate în cadrul D.G.A.S.P.C., pe inculpatele C. (pe o durată de aproximativ 5 ani, 2008-2013) și K. (pe o durată de aproximativ 2 ani, 2008-2010) perioadă pe parcursul căreia acestea au încasat drepturi salariale, iar în carnetul de muncă s-a operat vechimea în muncă, deși nu se prezentau la locul de muncă și nu prestau niciuna din activitățile la care erau obligate prin contractul individual de muncă și fișa postului. Totodată, inculpata, în exercitarea atribuțiilor de serviciu și prin încălcarea dispozițiilor legale care reglementează condițiile în care se obține vechimea în muncă, respectiv art. 16 alin. 4 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, a emis dispoziții de promovare a inculpatelor în funcții ca urmare a

împlinirii vechimii în muncă, a semnat rapoartele de evaluare a performanțelor profesionale ale acestora, prin care s-a creat aparența că s-au prezentat la locul de muncă, toate aceste acte conducând, de asemenea, atât la obținerea vechimii în muncă, cât și la drepturi salariale suplimentare. În cauză există legătură de cauzalitate între acțiunile și inacțiunile inculpatei și prejudiciul cauzat părții civile, constând în drepturile salariale plătite inculpatelor C. și K., întrucât prin îndeplinirea tuturor formalităților care creau aparența prezenței la serviciu și prestării activității de către cele două angajate s-au realizat premisele plății total necuvenite a drepturilor salariale. De asemenea, prin neluarea măsurilor impuse de obligațiile de serviciu, de sancționare disciplinară pentru o faptă de o gravitate deosebită care atrăgea, conform art. 61 și art. 248 (fost 264) din Legea nr.53/2003, chiar concedierea, s-a perpetuat această situație, care a permis acordarea de către partea civilă a drepturilor salariale pentru cele două angajate, în condițiile în care acestea nu erau datorate, întrucât nu constituiau o contravaloare a muncii prestate. În acest fel, inculpata K. a beneficiat de avantaje patrimoniale necuvenite, constând în plata drepturilor salariale în cuantum de 23.445 lei, iar inculpata C. în cuantum de 60.206 lei precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Nici cealaltă critică, prin care s-a invocat greșita încadrare juridică dată faptelor, susținându-se că acestea nu s-ar circumscrie infracțiunilor de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal de la 1969 și fals intelectual, prevăzută de art. 289 din Codul penal de la 1969, ci unei unice infracțiuni de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1969, nu este fondată. În esență, apărarea a învederat că inculpatei A. i se impută că, în calitate sa de director executiv la D.G.A.S.P.C ..., a aprobat acte întocmite de alți funcționari, a emis dispoziții prin care a soluționat anumite situații de fapt, iar acestea reprezintă acte de rezolvare, de conducere, total distincte de cele de întocmire, ulterioare lor, ceea ce atrage concluzia că faptele s-ar circumscrie, în mod exclusiv, infracțiunii de abuz în serviciu.

Înalta Curte constată că distincția făcută în doctrină, invocată și de către apărare, nu este incidentă în raport cu situația de fapt din prezenta cauză. Astfel, în doctrină s-a susținut că *„trebuie deosebite modalitatea întocmirii înscrisului la cerere, de modalitatea întocmirii unui înscris din oficiu, în soluționarea unei situații privind starea de fapt care face obiectul constatării înscrisurilor. În această din urmă modalitate trebuie să se facă deosebire între întocmirea înscrisului oficial și actul de rezolvare (rezoluție, dispoziție dată, statutare judiciară, etc.) care a precedat și a determinat întocmirea înscrisului; falsul intelectual privește întocmirea înscrisului, nu și rezolvarea care îl precede. Dacă alterarea adevărului decurge din rezolvare, atunci va exista infracțiunea de abuz în serviciu sau de represiune nedreaptă”* (Vintilă Dongoroz, Explicații teoretice ale Codului penal român, ed. a II a, vol. IV, fila 389).

Astfel cum în mod corect a arătat și prima instanță semnarea, avizarea înscrisurilor despre care inculpata A. cunoștea că nu cuprind date reale (întrucât atestau prezența inculpatelor K. și C. la locul de muncă și performanțele lor profesionale), sunt ulterioare întocmirii acestora, nefiind deci vorba despre o

dispoziție anterioară de rezolvare a unei situații de fapt care a determinat întocmirea acestor înscrisuri necorespunzătoare adevărului și care să se circumscrie exclusiv infracțiunii de abuz în serviciu. Întregul conținut al actelor este plăsmuit, prin atestarea unor împrejurări neconforme cu realitatea, iar semnarea sau avizarea lor ulterioară de către inculpată constituia un act de definitivare a conținutului acestor înscrisuri. În acest fel, actele false au produs și consecințe juridice ulterioare, constând în crearea aparenței privind prezența la locul de muncă, plata unor drepturi salariale majorate ca urmare a trecerii într-o altă treaptă de vechime în muncă (împrejurări ce determină, astfel cum s-a arătat anterior și elementele constitutive ale abuzului în serviciu). Cu alte cuvinte, încălcarea legii în exercitarea atribuțiilor de serviciu, respectiv ale art. 16 alin. 4 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, se fundamentează pe acte cu un conținut fictiv, pe care inculpata le-a și semnat, tocmai pentru *a crea aparența îndeplinirii exigențelor legale*.

În cauză, prin faptele inculpatei A. s-a adus atingere atât relațiilor de serviciu cât și celor care afectează încrederea în conținutul unor înscrisuri oficiale, astfel că încadrarea juridică stabilită de către instanța de fond, în două infracțiuni distincte, prin reținerea atât a abuzului în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal de la 1969 cât și a falsului intelectual, prevăzută de art. 289 din Codul penal de la 1969, este corectă.

Un alt motiv de apel vizează solicitarea de a se constata nulitatea absolută a contractelor de muncă încheiate de către inculpatele C. și K.. S-a susținut că aceste contracte au avut la baza încheierii lor o cauză ilicită, întrucât încă de la început s-a agreat ca una dintre părți, respectiv angajatul, să nu își respecte obligația contractuală pentru care era plătit. Un contract nul nu poate genera pentru angajator posibilitatea de a-și exercita atribuțiile de sancționare disciplinară, având în vedere că acesta este inexistent din punct de vedere juridic. Ca atare, s-a arătat că fapta inculpatei de a nu-și exercita atributul sancționării cu desfacerea disciplinară a contractului de muncă nu este prevăzută de legea penală, împrejurare ce generează și lipsa caracterului penal al faptei de fals intelectual, întrucât doar contractul valid ar fi putut constitui baza juridică pentru întocmirea unor înscrisuri care să aibă efecte juridice în privința carierei celor două angajate.

Înalta Curte, Completul de 5 judecători, în majoritate, constată că apărarea pornește de la o premisă eronată. În fapt, contractele de muncă au produs toate efectele prevăzute de lege pe o perioadă îndelungată de timp, au creat drepturi și obligații pentru ambele părți, angajat-angajator, au condus la încasarea unor drepturi salariale necuvenite întrucât nu erau echivalentul muncii prestate, au determinat vechimea în muncă precum și toate beneficiile legale ce decurg din calitatea de salariat.

Apărarea formulată nu este nici una utilă în cauză, în esență, susținându-se că inculpata A. a permis perpetuarea unor nelegalități cu motivarea că nu ar fi avut nicio obligație legală, întrucât contractele nu produceau efecte juridice, fără însă a explica de ce a dispus toate celelalte măsuri (achitarea drepturilor salariale, promovare, etc.), în temeiul acestor contracte despre care se afirmă că

ar fi fost nule absolut. Criticile sunt, în mod evident, nefondate, neputând fi primite.

În fine, cu ocazia dezbatărilor, s-a solicitat de către apărare, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f) teza I din Codul de procedură penală, încetarea procesului penal ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale pentru infracțiunea de fals intelectual, invocându-se incidența în cauză a Deciziei în interesul legii nr. 5 din 11 februarie 2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție și susținându-se că termenul de prescripție începe să curgă de la data primului act, respectiv din anul 2008.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, constată că decizia invocată nu are aplicabilitate în cauză. Astfel, prin decizia nr. 5 din 11 februarie 2019 a Completului competent să judece recursul în interesul legii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 334 din 2 mai 2019 a fost admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în interpretarea și aplicarea art. 174 cu referire la art. 154 alin. (2) teza I din Codul de procedură penală, s-a stabilit că *prin data săvârșirii infracțiunii și, implicit, data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunilor simple a căror latură obiectivă implică producerea unei pagube ori realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp se înțelege momentul apariției primei pagube ori al obținerii primului folos necuvenit*. Or, așa cum rezultă, atât din dispozitiv, cât și din considerente, aceasta nu are în vedere infracțiunile de pericol, cum este infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, pentru care a fost trimisă în judecată și condamnată inculpata A., ci doar infracțiunile de rezultat caracterizate printr-o singură acțiune, urmată de producerea unei pagube sau realizarea unui folos pe o perioadă de timp.

Verificând în concret situația apelantei inculpate A. în raport cu infracțiunea de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, pedepsită cu închisoare de la 6 luni la 5 ani închisoarea, se reține că termenul general de prescripție a răspunderii penale este cel prevăzut de art. 122 lit. d din Codul penal din 1969, respectiv 5 ani. În cauză, în ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual, Înalta Curte, completul de 5 judecători, în majoritate, constată că în sarcina inculpatei s-a reținut o pluralitate de acțiuni, deși acestea nu se reflectă și în încadrarea juridică stabilită de prima instanță. Principul *non reformatio in pejus*, reglementat expres în dispozițiile art. 418 alin. 1 din Codul de procedură penală (apelul parchetului nevizând-o și pe inculpata A.), împiedică instanța de apel să reformeze hotărârea sub acest aspect. Însă, în ceea ce privește calculul termenului de prescripție, instanța nu poate ignora această pluralitate de acte, astfel că, potrivit art. 122 alin. 2 din Codul penal din 1969 termenul de prescripție a răspunderii penale va curge de la data ultimei acțiuni. În raport cu actele falsificate la datele arătate anterior, ultimul act falsificat semnat de către apelanta inculpată A. este raportul de evaluare a performanțelor profesionale individuale ale inculpatei C., întocmit fictiv de către inculpatul B. pentru perioada 01 ianuarie 2013-31.12.2013, (vol. 6 d.u.p., filele 436-438). Prin raportare chiar la ultima dată menționată ca perioadă supusă evaluării, data

de 31.12.2013 (în condițiile în care actul nu este datat) instanța de apel, în majoritate constată că termenul de prescripție a răspunderii penale nu este îndeplinit.

Astfel, data începerii curgerii termenului de prescripție generală a răspunderii penale fiind de la **31 decembrie 2013**, termenul de 5 ani, prevăzut de art. 122 alin. 1 lit. d din Codul penal de la 1969 se putea împlini la **30 decembrie 2018, dacă nu ar fi fost întrerupt, prin aducerea la cunoștință în prezența apărătorului la data de 11 iulie 2014 a continuării urmăririi penale față de suspecta A.** pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu în formă continuată prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 din noul Cod penal, cu aplic. art. 35 alin. 1 din noul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual în formă continuată prev. de art. 47 din noul Cod penal rap. la art. 321 alin. 1 din noul Cod penal, cu aplic. art. 35 alin. 1 din noul Cod penal, cu aplic. art. 5 din noul Cod penal, prin ordonanța din 9 iulie 2014, (proces-verbal aflat în vol. 1 d.u.p., filele 53-57).

Procesul-verbal din 11 iulie 2014 de aducere la cunoștință a continuării urmăririi penale pentru săvârșirea infracțiunilor menționate, a fost semnat de suspectă și avocat, fiind făcută și mențiunea olografă că suspecta A. a primit un exemplar al procesului-verbal, astfel încât este îndeplinită exigența actului procedural al aducerii la cunoștință suspectei cu privire la măsura procesuală a continuării urmăririi penale, așa încât aceasta a aflat de conținutul măsurii și i s-a comunicat procesul-verbal, dată la care termenul de prescripție generală pentru infracțiunea de fals intelectual a fost întrerupt, începând să curgă un nou termen de prescripție de 5 ani.

Ulterior, au avut loc alte întreruperi ale cursului prescripției prin îndeplinirea altor acte de procedură ce au fost comunicate inculpatei în cursul urmăririi penale. Astfel, prin ordonanța din 11 iulie 2014 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpata A. pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu în formă continuată prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 din noul Cod penal, cu aplic. art. 35 alin. 1 din noul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, respectiv de instigare la fals intelectual în formă continuată prev. de art. 47 din noul Cod penal, rap. la art. 321 alin. 1 din noul Cod penal cu aplic. art. 35 alin. 1 din noul Cod penal, cu aplic. art. 5 din noul Cod penal (vol. 1, d.u.p. filele 84-90). Prin procesul verbal din 11 iulie 2014 i s-a adus la cunoștință inculpatei A., în prezența apărătorului măsura procesuală a punerii în mișcare a acțiunii penale pentru infracțiunile mai sus arătate, act semnat de aceasta, apărător și procuror, (vol. 1, d.u.p. filele 100-101).

Prin ordonanța din 15.03.2016 s-a dispus extinderea urmăririi penale dar și schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpata A., în infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal, respectiv de fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin 2 din vechiul Cod penal, totul cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal. Prin procesul-verbal de la 21 martie 2016 s-a adus la cunoștință inculpatei măsurile dispuse prin ordonanța

din 15 martie 2016, acesta fiind semnat de procuror, inculpată și apărătorul acesteia, existând și mențiunea primirii unui exemplar, semnată de inculpată (vol. 1 d.u.p., filele 172-182).

Prin ordonanța din 3 iunie 2016 dată de procuror, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpata A. din infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 1 din vechiul Cod penal; fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal, în infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din vechiul Cod penal, fals intelectual prev. de art. 289 din vechiul Cod penal, cu aplicarea art. 33 alin. 1 lit. a din vechiul Cod penal și art. 5 din noul Cod penal (vol. 2 d.u.p., filele 70-108). Prin procesul-verbal din 8 iunie 2016 s-a adus la cunoștința inculpatei A. schimbarea încadrării juridice prin ordonanța din 3 iunie 2016, acesta fiind semnat de procuror, inculpată și apărător, procuror, primind și un exemplar, mențiune făcută olograf și semnată de inculpată, (vol. 2 d.u.p., filele 155-162).

Având în vedere că în cauză cursul termenului de prescripție a fost succesiv întrerupt, potrivit dispozițiilor art. 124 din Codul penal din 1969, pentru a opera prescripția este necesar ca termenul de prescripție să fie depășit cu încă o dată, așa încât termenul de prescripție specială de 10 ani se împlinește la 30 decembrie 2023, solicitarea de încetare a procesului penal în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f) teza I din Codul de procedură penală fiind neîntemeiată.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, având în vedere împrejurarea că a reținut, în situația de fapt, momentul temporal al anului 2008 atunci când apelanta inculpată A. a luat la cunoștință de la martora U1. că cele două angajate, inculpatele K. și C., deși erau încadrate în cadrul D.G.A.S.P.C., acestea își desfășurau efectiv activitatea în cadrul Organizației de partid P....., acest moment temporal, se reflectă în soluționarea laturii civile a cauzei, în sensul restrângerii obligațiilor de plată de către apelanta inculpata A. la cuantumurile reținute în situația în fapt.

Pe de altă parte, instanța de apel constată că inculpata a fost obligată, în solidar, și cu toți ceilalți inculpați care au fost trimiși în judecată și condamnați pentru infracțiuni distincte de abuz în serviciu, în condițiile în care nu s-a reținut în sarcina sa vreo formă de participare penală la faptele acestora. În mod evident nu poate opera solidaritatea inculpatei A. cu inculpații G. și H., inculpata neputând fi obligată la plata despăgubirilor civile pentru prejudiciul cauzat prin activitatea infracțională a celor doi.

Și din această perspectivă modalitatea de soluționare a laturii civile nu este corectă, astfel că toate aceste aspecte conduc la o rejudecare a acțiunii civile exercitată de către partea civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului

Ca atare, în ceea ce privește latura civilă, apelul este fondat, urmând ca ansamblul acțiunii civile să fie analizat într-un capitol distinct, atât în privința

apelantei inculpate, cât și în ceea ce-l privește pe apelantul inculpat E. (în sarcina căruia s-a reținut forma de participare a instigării) și, prin extinderea efectului apelului apelantei inculpate, și în privința intimatei K..

10. Referitor la apelul declarat de apelantul intimat inculpat E. împotriva sentinței atacate:

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, reamintește că au fost examinate motivele de apel invocate de către apelantul intimat inculpat E., prin apărători, cu privire la nelegala compunere a completului de la primă instanță, prin nedesemnarea acestuia ca și complet specializat în judecarea infracțiunilor de corupție și a modului de numire în complet a unuia dintre judecători, precum și cel privind extinderea acuzației adusă inculpatei A. prin reținerea încălcării și altor dispoziții din legislația primară și cea secundară decât cele menționate în actul de sesizare (I. pct.a.1, a.2. și pct. b. al prezentei decizii).

Totodată, prealabil analizării motivelor de apel ale inculpatului E. privind greșita condamnare, din perspectiva insuficienței mijloacelor de probă administrate în cauză, instanța de control judiciar constată ca fiind fondate criticile apelantului inculpat privind inserarea în motivarea sentinței penale a unor argumente de ordin sociologic, precum și a unor aspecte de ordin interogativ, motiv pentru care aceste considerente nu vor fi avute în vedere de către Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate în propria analiză ce urmează a fi efectuată în continuare cu privire la ansamblul probator administrat în cauză. De altfel, contrar susținerilor apărării, aceste aprecieri nu au constituit argumente pe care s-a întemeiat în mod esențial prima instanță în pronunțarea soluției de condamnare a apelantului intimat inculpat E. cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu în forma de participare a instigării, prevăzută de art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal 1969. Hotărârea apelată este amplu motivată iar concluzia este fundamentată pe probele administrate atât în cursul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești, susținerea apărării că aceasta este rezultatul unor raționamente care exced dispozițiilor legale, neputând fi primită.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că, în sarcina inculpatului E. s-a reținut că, prin influența pe care o avea în calitate de președinte al Consiliului Județean și, respectiv, de președinte al Organizației județene a P.... ..., a determinat-o pe inculpata A., director executiv al D.G.A.S.P.C., să-și încalce atribuțiile de serviciu, privind menținerea în funcție, în calitate de angajate la D.G.A.S.P.C., a inculpatelor C. și K., deși cunoștea faptul că cele două angajate își desfășurau activitatea la sediul Organizației județene P..... ..., fapte de natură să aducă acestora avantaje patrimoniale necuvenite, respectiv plata drepturilor salariale, în cuantum total de 91.362 lei (59.057 lei pentru C. în perioada 07.07.2006-18.12.2012, respectiv 32.305 lei pentru K. în perioada 07.07.2006-06.12.2010), precum și operarea în carnetul de muncă a vechimii în muncă corespunzătoare.

Procedând la evaluarea tuturor probelor administrate în cauză, după cum se va expune în mod detaliat în cele ce urmează, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta, astfel cum a fost reținută, există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpatul E., iar criticile acestuia, prin apărători, referitoare la lipsa de suport probator a soluției de condamnare sunt nefondate.

În primul rând, instanța de apel reține că nu este contestat de către apărare faptul că inculpatele C. și K. erau angajate în cadrul D.G.A.S.P.C., încasau lunar salariul de la această instituție, însă acestea nu s-au prezentat la locul de muncă. Instanța de fond a făcut o analiză în detaliu a amplului probatoriu care susține această concluzie, analiză ce nu se impune a fi reluată, fiind însușită și de instanța de apel, în majoritate, în condițiile în care nu se formulează critici sub acest aspect.

Ca atare, instanța de control judiciar, în majoritate va porni de la această împrejurare neconstatată, urmând a analiza probele care susțin implicarea inculpatului în raport cu situația de fapt descrisă anterior, în cazul inculpatei A..

Prin apărările formulate în cauză, inculpatul E. a negat cunoașterea situației celor două inculpate C. și K., dar și faptul că ar fi avut vreo discuție cu inculpata A. cu privire la acestea, recunoscând însă existența unor întâlniri cu inculpata K., anterioare angajării sale în cadrul D.G.A.S.P.C., în cadrul cărora s-a abordat problema unei colaborări a acestuia cu partidul pe probleme de comunicare.

Astfel, în declarația dată în cursul cercetării judecătorești, inculpatul E. a arătat că: *"...Am înțeles acuzațiile ce mi-au fost aduse prin rechizitoriu le resping categoric deoarece mă consider nevinovat. În perioada 2006-2012 îndeplineam atât funcțiile de președinte al CJ, cât și de președinte la Organizația Județeană de Partid P..... În perioada ce interesează cauza precizez că nu a existat nicio relație privilegiată cu numitele C. și K.. Pe C. o cunoșteam dinainte de anul 2004, în contextul relațiilor de partid în sensul că aceasta era la un birou parlamentar. Pe K. am cunoscut-o la un congres al partidului într-o activitate mai amplă, iar câțiva colegi eram împreună cu reprezentanții mass media din jud., aceasta fiind o discuție informală. Din partea reprezentanților mass media a venit o propunere în sensul că organizația județeană ar fi trebuit să aibă o mai bună relație în raporturile cu media, iar eu și ceilalți colegi le-am spus să ne sugereze anumite posibilități, idei. Această întâlnire a avut loc undeva în anul 2005, 2006, nu pot preciza exact. Reprezentanții mass mediei au spus cred, în glumă, aceste sugestii pentru îmbunătățirea comunicării „costă”, iar eu am spus că nu avem bani pentru a face astfel de plăți și nici pentru a face angajări pe acest specific. La data respectivă, la nivelul unei organizații județene de partid nu exista o activitate specifică unei instituții, adică să existe un anumit program de lucru, o organigramă. Ulterior nu știu dacă la CJ a venit d-na K. ca un fel de continuare, cred că la partid a venit aceasta ca să discutăm despre cum s-ar putea face o colaborare între partid și presă. K. m-a întrebat dacă putem să realizăm o colaborare între d-na și P..... în domeniul comunicării publice. Nu a*

fost o discuție foarte lungă, eu i-am spus că dacă dorește să fie angajată la partid eu nu fac angajări, face secretarul executiv, dar nu cred că se poate face angajarea. Iar dacă vrea să colaboreze voluntar cu partidul din partea noastră nu este nicio problemă. Ulterior, nu pot preciza o lună sau două, când am avut o ședință de birou permanent județean la sediul de partid, era seară, după ce s-a terminat ședința, era foarte multă lume, mulți colegi din cadrul biroului permanent. La un moment dat d-na K. mi-a spus că trebuie să aibă un venit și dacă se poate angaja la partid. Eu i-am spus că din câte știu că nu se poate angaja și i-am recomandat să-și caute loc de muncă, pentru că nu se poate baza pe partid pentru a avea venituri stabile. Eu nu i-am cerut d-nei K. să se angajeze la D.G.A.S.P.C. și, în fapt, să rămână la partid, nici nu am vorbit cu cineva de la D.G.A.S.P.C. pentru a fi angajată acolo d-na K.. Nu am vorbit cu nicio altă persoană din nicio instituție, nu am vorbit nici cu d-na A. și nici cu d-nul G. cu privire la angajarea sau menținerea în funcție a celor două persoane. În rechizitoriu se pleacă de la premisa falsă că D.G.A.S.P.C. ar fi fost în subordinea mea directă. Referitor la acuzația că aş fi determinat-o pe inculpata A. să mențină cele două persoane în funcție inclusiv să se opereze ca vechime în muncă perioada în care în realitate și-au desfășurat activitatea la sediul județean al partidului, neg categoric o astfel de determinare sau influențare. Precizez faptul că eu nu am știut că cele două angajate nu vin la serviciu, la D.G.A.S.P.C. și nici nu mi-a adus nimeni la cunoștință, însă este adevărat că le vedeam pe acestea la sediul partidului când aveam biroul permanent, o dată de două ori pe lună. Cred de la C. am aflat că aceasta figura angajată la D.G.A.S.P.C., chiar în acea perioadă. Eu tuturor persoanelor care desfășurau activitatea la sediul partidului le precizam că trebuie să aibă un serviciu, activitatea la partid bazându-se pe voluntariat. Și despre K. în aceeași perioadă 2006-2012 am aflat că era angajată la D.G.A.S.P.C. Precizez, că spre deosebire de actuala perioadă când inclusiv mass media cunoaște despre numitele C. și K. la data respectivă, adică în perioada 2006-2012 nu erau persoane cunoscute, de notorietate publică nici măcar la nivelul orașului Este greșită afirmația lui A. în sensul că discuta cu mine organigrama instituției D.G.A.S.P.C., aceasta fiind în competența Colegiului Director al respectivei instituției. Eu în calitate de președinte al CJ nu aveam cum să mă întâlnesc la o discuție cu d-na director A. pentru a discuta organigrama sau rectificări bugetare, doar noi doi, deoarece pentru toate aceste chestiuni existau proceduri riguroase. Iar competența aparținea Colegiului Director al D.G.A.S.P.C. În consecință neputând exista astfel de întâlniri cu doamna A. nu putea să fie discuții legate de situația celor două persoane, astfel cum se afirmă de coinculpată. Eu am avut discuții „pe hol”, în CJ cu coinculpata A., deoarece eu nu obișnuiam să am acest tip de discuții pe holurile clădirii în care se afla CJ Eu nu am determinat-o și nici nu am cerut inculpatei A. să întocmească anumite documente legate de cele două persoane, întrucât pe de o parte, nu știam că cele două persoane nu se duceau la serviciu, iar pe de altă parte nici nu am cerut unui șef de instituții să facă ceva ilegal sau împotriva voinței lui” (vol. IV dosar fond, filele 172-176).

Aceeași poziție procesuală rezultă și din declarația dată în fața instanței de apel, la data de 15 aprilie 2019, inculpatul E. arătând că: „Nu este adevărat că în anul 2008 A. ar fi venit să discute cu mine despre situația celor două inculpate K. și C.. Nici în anul 2009, categoric nu am avut asemenea discuții. Nu am avut discuții cu inculpata A. nici despre modificarea organigramei și nici despre înființarea biroului secretariat. Le cunosc pe inculpatele K. și C.. Doresc să menționez modalitatea în care se desfășura activitatea la sediul Organizației P..... în perioada respectivă. Fiind un partid aflat în opoziție, la sediul respectiv nu se desfășura o activitate de amploare, așa cum poate s-ar crede. Sediul organizației era într-un imobil, care avea mai multe încăperi și unde se întrunea biroul permanent județean al partidului, o dată sau de două ori pe lună. La aceste întâlniri, participau aleșii din birou, care erau în număr de 27-28 de persoane, primari ai localităților din județ, alți membri P....., precum și voluntari. Întâlnirile aveau loc în afara orelor de program, de regulă sâmbătă. În mod excepțional au avut loc și în timpul săptămânii, dar întotdeauna după programul de lucru. În afară de participarea la aceste întâlniri, eu nu mai mergeam la sediul partidului, pentru că nu aveam de ce. Pe numitele K. și C. le-am văzut prezente la unele dintre aceste întâlniri. Cu privire la activitatea de la sediul Organizației Județene de Partid P....., arăt că, din câte știu, secretarul executiv, numitul G4., trecea pe acolo aproape zilnic. Nu știu dacă și alte persoane mergeau acolo. La Organizația Județeană de Partid P..... nu existau angajați, nu există secretară. În afară de întâlnirile de mai sus, la Organizația Județeană de Partid P..... nu prea se întâmpla nimic. De altfel, era greu să ne întâlnim și la cele două întâlniri ale biroului permanent județean, pentru că oamenii erau foarte speriați atunci. În perioada campaniilor electorale, la sediul partidului vin zeci de oameni, care se oferă ca voluntari, în general membri de partid tineri pentru a ajuta la campania electorală. Nu știu de ce inculpatele K. și C. veneau să participe la întâlnirile biroului permanent județean. Astfel cum am mai spus, la aceste întâlniri participau tot felul de alte persoane care sprijineau partidul. Eu sper că K. și C. erau membre ale P..... la acel moment, dar nu știu de ce participau la ședințe” (vol. IV, filele 87-89).

Apărarea apelantului inculpat este infirmată de declarațiile constante ale inculpatelor A. și K., care se coroborează și cu celelalte mijloace de probă, după cum se va arăta în continuare în considerentele prezentei decizii, din care rezultă că hotărârea de a le menține pe cele două angajate în cadrul D.G.A.S.P.C. i-a aparținut și a determinat-o să acționeze în acest scop pe inculpata A., director executiv în cadrul Direcției.

Analizând acest material probator care susține concluzia că a existat o acțiune de determinare a inculpatei A. concretizată în solicitarea inculpatului E. de a le menține în funcție pe C. și K., Înalta Curte, Completul de 5 judecători, în majoritate, reține următoarele:

Fiind audiată în cursul urmăririi penale, inculpata A. a arătat: „După angajarea în funcția de șef Serviciu Resurse Umane a lui U1. am început să lucrăm la pregătirea organigramei D.G.A.S.P.C. mai exact în anul 2008, nu rețin luna, și cu acea ocazie **aceasta mi-a adus la cunoștință faptul că în cadrul**

D.G.A.S.P.C. există două persoane angajate, respectiv C. și K., dar care în fapt nu își desfășoară activitatea în cadrul D.G.A.S.P.C ci lucrează la sediul organizației județene a P..... (...)

I-am cerut lui U1. să le cheme pe C. și K. la sediul D.G.A.S.P.C pentru a discuta cu acestea, după ce au venit le-am invitat la mine în birou și le-am întrebat pe acestea de ce nu se prezintă la sediul D.G.A.S.P.C, având în vedere că în dosarele acestora de personal existau fișe cu atribuții de serviciu care erau semnate spre luare la cunoștință de către acestea, precum și fișe de evaluare a activității celor două, atât K. cât și C. mi-au spus că, de către președintele P..... care era și președintele CJ la acea perioadă (E.), li s-a spus că vor fi angajate pe diferite funcții la D.G.A.S.P.C însă vor lucra în fapt la sediul P..... până la data la care se va reuși angajarea lor definitiv în cadrul organizației P....., fapt care însă nu s-a petrecut până la plecarea celor două din cadrul D.G.A.S.P.C.

După ce am avut discuția menționată mai sus cu cele două angajate am mers la CJ și am purtat o discuție cu președintele E. pe care l-am informat cu privire la faptul că K. și C. sunt angajate în cadrul D.G.A.S.P.C și salarizate din bugetul acestei instituții, dar că lucrează în fapt la sediul organizației P..... și i-am precizat totodată că am descoperit acest aspect în anul 2008 când de altfel l-am și informat.

E. mi-a confirmat că avea cunoștință despre această situație și mi-a cerut să le mențin în funcțiile deținute la D.G.A.S.P.C pe cele două și respectiv să tolerez în continuare acea situație în sensul că să le las pe cele două să lucreze tot la sediul D.G.A.S.P.C până când va găsi o soluție de angajare definitivă la sediul P.....

Menționez că președintele CJ nu mi-a indicat o perioadă în care urma să rezolve ca cele două angajate să nu mai figureze pe statul de funcții al D.G.A.S.P.C., însă având în vedere relația mea de subordonare către conducerea CJ, am considerat că această situație nu va mai continua mult și va fi rezolvată, cererea președintelui CJ de a le menține pe cele două în funcțiile în care erau angajate la D.G.A.S.P.C în condițiile menționate fiind interpretată de mine ca o sarcină de serviciu.

După ce am revenit la instituție i-am adus la cunoștință și lui U1. aspectele pe care le-am menționat mai sus....

În anul 2008 nu am mai urmărit ce s-a întâmplat cu cele două angajate, iar în anul 2009, tot cu ocazia analizării organigramei instituției și pregătirii pentru anul 2009, am constatat împreună cu U1. că cele două persoane nu și-au încetat activitatea la D.G.A.S.P.C

(...)Și în anul 2009 după ce am constatat că situația privitoare la angajatele C. și K. s-a menținut am mers din nou la președintele CJ și l-am informat din nou în legătură cu această situație.

Menționez faptul că în urma modificării legislației în anul 2009, respectiv în cursul lunii iulie, de către Agenția Națională a Funcționarilor Publici mi s-a cerut ca funcțiile contractuale din cadrul D.G.A.S.P.C. să fie transformate în funcții publice.

Având în vedere acest aspect, în anul 2009, când am avut discuția referitoare la cele două angajate cu președintele CJ l-am informat pe acesta totodată și cu privire la faptul că ANFP nu a aprobat ca Biroul de proiecte programe și strategii al D.G.A.S.P.C, al cărei șef era J., soția președintelui CJ, să rămână încadrat cu personal contractual.

Dat fiind acest fapt și că cele două angajate continuau să figureze și să funcționeze pe organigrama D.G.A.S.P.C și să lucreze la sediul P..... .., președintele CJ, E., mi-a cerut să găsesc o modalitate prin care să pot înființa în cadrul organigramei D.G.A.S.P.C un serviciu cu personal contractual în care să fie încadrată și soția acestuia și cele două angajate.

În acest sens, E. m-a trimis la un consilier personal al acestuia care lucra și în cadrul CJ, spunându-mi să îi comunic acestui consilier al cărui nume nu mi-l amintesc, pentru a găsi o soluție legală de rezolvare a acestei situații.(...)

În urma discuțiilor cu consilierul respectiv am găsit o soluție legală și în statul de funcții pe care l-am prezentat ulterior spre aprobare CJ am înființat Biroul secretariat în cadrul căruia au fost incluse persoane angajate contractual în cadrul instituției, inclusiv cele două angajate la care am făcut referire, Compartimentul arhivă, iar J. a fost trecut pe funcția de șef al acestui birou secretariat.

Având în vedere că odată cu propunerea pentru modificarea organigramei D.G.A.S.P.C și înființarea Biroului secretariat au fost făcute și reduceri de personal prin eliminarea din organigramă a unor posturi rămase vacante l-am informat din nou pe președintele CJ despre înființarea biroului respectiv și despre reducerile de personal operate și i-am cerut să găsească o soluție în sensul ca el să pună în vedere lui K. și C. care lucrau la sediul P..... să se prezinte la serviciu, în caz contrar urmând ca celor două să le fie desfășurat contractul de muncă. Acesta mi-a confirmat că le va spune celor două să vină la serviciu.

Precizez că discuția referitoare la organigramă am avut-o cu președintele CJ în luna iulie 2009, înainte de a se aproba organigrama.

Fac precizarea că la ultima discuție pe care am avut-o cu președintele CJ în legătură cu cele două angajate a participat și administratorul public al CJ, F3., persoană cu care am mai discutat și ulterior și pe care l-am informat în legătură cu faptul că situația celor două angajate continuă, în sensul ca nu s-au prezentat la serviciu, la sediul D.G.A.S.P.C

În perioada septembrie-octombrie 2010, nu rețin exact, am fost sunată de către F3. care mi-a spus să o chem pe K. la serviciu. L-am întrebat pe acesta de ce să o chem numai pe aceasta nu și pe C. și mi s-a răspuns că de C. mai este nevoie la sediul P..... și că vor rezolva și problema acesteia fără să-mi dea alte explicații.

I-am cerut lui U1. să procedeze în consecință și să o cheme la serviciu pe K., aceasta nu s-a prezentat inițial, însă după ce am cerut să îi trimitem o adresă oficială prin care să îi cerem să se prezinte la serviciu aceasta a început să vină, iar eu personal i-am dat ca sarcini de serviciu corespondența instituției din cadrul Serviciului secretariat”.

Împrejurii similare rezultă și din declarația inculpatei din cursul cercetării judecătorești de la instanța de fond: „mi-a spus că are cunoștință despre situație că va rezolva situația în cel mai scurt timp, în sensul că în cel mai scurt timp le va angaja la organizația P.....” (vol.3, filele 89-92) dar și din procesul-verbal de confruntare efectuată de prima instanță la termenul din 21.03.2018 dintre aceasta și inculpatul E.: „Inculpatul E., direct și personal, mi-a cerut într-o discuție să le mențin pe funcțiile respective în cadrul D.G.A.S.P.C pe cele două persoane până când le va rezolva problema. Am făcut acest lucru când i-am adus la cunoștință inculpatului situația celor două se întâmpla în anul 2008, când la rândul meu am fost informată de șefa personalului U1.. De față la această discuție între mine și E. nu a mai fost prezentă nicio persoană. Această discuție a avut loc în cabinetul de președinte la CJ al domnului E.. Începând cu 2009 până în 2010 am mai adus și alte discuții, cred că 3 sau 4, în legătură cu situația celor două cu E. și de fiecare dată îmi spunea să am răbdare că situația va fi rezolvată, iar, la ultima discuție, mi-a spus că să-i pun la muncă pe ceilalți angajați, care erau în nr. de 800, că sunt destui care stau degeaba, deci numai trebuie să insist cu privire la situația celor două persoane. Toate aceste 3 sau 4 discuții le-am avut pe holul de la ieșirea din sala de ședințe a Consiliului Județean, înainte de începerea conferinței de presă”(vol.4, filele 177-178).

În acest context, se impune precizarea că susținerea apărării privind greșita interpretare a răspunsurilor date cu ocazia confruntării, nu poate fi primită. Este adevărat că, inculpata A. a arătat că „inculpatul E. nu a exercitat asupra mea niciun fel de constrângere ori presiune pentru menținerea în funcție a celor două persoane”, însă, în același timp, astfel cum s-a arătat în cele ce preced, a susținut că inculpatul, direct și personal, i-a cerut să le mențină pe funcții pe C. și K.. Recunoașterea de către inculpata A. a faptului că nu au existat constrângeri sau presiuni asupra sa nu prezintă relevanță din perspectiva acuzației penale adusă inculpatului, întrucât atât rechizitoriul cât și hotărârea instanței de fond au în vedere forma simplă a instigării, în cazul căreia nu sunt necesare rugăminți, presiuni, amenințări sau alte forme de constrângere.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că împrejurările de fapt rezultate din declarațiile inculpatei A. cu referire la cele învederate de inculpatul E. cu prilejul discuției în cadrul căreia i s-a solicitat menținerea în funcție a celor două angajate sunt confirmate chiar de către persoana beneficiară a acestei intervenții, respectiv de inculpata K., din ale cărei depoziții reiese, în mod clar, faptul că inculpatul este cel care a conceput întreaga activitate infracțională, implicându-se în rezolvarea situației și în găsirea soluției pentru a putea beneficia de un venit lunar, în timp ce lucra pentru partid.

În ceea ce o privește pe inculpata K., apărarea apelantului inculpat a contestat folosirea declarațiilor acesteia, invocând faptul că judecarea cauzei a fost făcută în procedură simplificată. Înalta Curte reține că motivul susținut nu constituie temei legal pentru înlăturarea depozițiilor inculpatei, și, pe de altă parte, constată că nici nu se poate reține existența unui interes procesual al inculpatei K. în susținerea vinovăției inculpatului E., în condițiile în care

acuzăția adusă acesteia este diferită și fără legătură cu cea formulată împotriva inculpatului. Astfel, în sarcina inculpatei s-a reținut de către prima instanță că a oferit ajutor autorilor infracțiunilor de abuz în serviciu și fals intelectual prin faptul că, deși era angajată la D.G.A.S.P.C. și era obligată a-și îndeplini atribuțiile de serviciu, în realitate inculpata și-a desfășurat activitatea în cadrul Organizației Județene a P...., ajutorul dat constând în semnarea înscrisurilor ce îi atestau, indirect, prezența la D.G.A.S.P.C., prin aceasta contribuind, mediat, la comiterea faptelor de către autori.

De asemenea, contrar susținerilor apărării, se constată că inculpata K. a avut o poziție procesuală constantă, iar elementele esențiale relatate de aceasta și cu relevanță în prezenta cauză se regăsesc în toate declarațiile sale.

Astfel, încă din prima declarație, când a fost ascultată în calitate de martor în legătură cu angajarea sa în cadrul D.G.A.S.P.C., aceasta a arătat că: *sunt ziarist de profesie și începând cu primăvara anului 2006, nu rețin data și luna, mi-am desfășurat activitatea efectiv în cadrul organizației P..... mai exact a biroului de presă al acestei organizații politice unde am condus și coordonat efectiv activitatea de presă a biroului.* Nu cunosc cu exactitate motivul pentru care s-a recurs la această soluție însă datorită faptului că nu am putut fi remunerată de la organizația politică la care mi-am desfășurat activitatea, președintele organizației județene din acea perioadă, E., care deținea și funcția de președinte al C.J. a luat hotărârea ca pentru o perioadă temporară, până se va găsi o soluție de angajare efectivă a mea în cadrul organizației P....., să fiu angajată în funcția de referent în cadrul D.G.A.S.P.C., instituție ce se afla în competența și subordinea C.J. Mi s-a spus, după cum am precizat că această situație va fi temporară (angajarea în cadrul D.G.A.S.P.C.), însă eu am continuat să-mi desfășor în fapt activitatea în cadrul biroului de presă al P....., până în iarna anului 2010. (...)

Mai fac precizarea că, în cursul unor discuții pe care le-am avut cu directorul D.G.A.S.P.C. A. în perioada în care am fost angajată la D.G.A.S.P.C. dar nu am lucrat efectiv acolo, aceasta m-a chemat atât pe mine cât și pe C. în biroul acesteia de la D.G.A.S.P.C. și ne-a spus că urmează și trebuie să găsească o formulă pentru a ne prezenta și la serviciu la D.G.A.S.P.C., însă nu s-a putut realiza acest lucru”.

Ulterior, în declarația dată în calitate de suspect, inculpata K. a învederat următoarele: „În anul 2006, nu rețin cu exactitate data și luna, de către președintele organizației P..... E., mi s-a propus o colaborare, în sensul ca eu să lucrez la biroul de presă al organizației județene a P....., în funcția de comunicator, unde urma să asigur relația organizației politice menționate cu mass-media.

Având în vedere că în acea perioadă eu colaborez deja cu un ziar local am acceptat propunerea și am început efectiv să merg la sediul organizației P....., lângă sediul central al B...., în apropierea Consiliului Județean

Inițial, o perioadă de aproximativ două sau trei luni, am lucrat la biroul de presă al organizației menționate fără să fiu remunerată în vreun fel, iar la un moment dat președintele organizației P..... E., m-a întrebat dacă situația

mea a fost rezolvată în vreun fel, în sensul dacă mi s-a făcut vreo formă de angajare, iar după ce i-am spus că nu s-a găsit o rezolvare a situației mele, în sensul că nu am fost angajată, acesta mi-a spus să merg la D.G.A.S.P.C., pentru a fi angajată. Imediat a purtat o discuție cu o persoană pe care nu mi-o amintesc, legată de încadrarea mea la D.G.A.S.P.C., după care mi-a spus că pentru moment, voi fi angajată la D.G.A.S.P.C., fără să îmi dea alte detalii, și mi-a precizat că această situație va fi doar pentru moment, urmând probabil ca ulterior să fie găsită o altă soluție pentru angajarea mea.

Având în vedere că și pentru mine era o confuzie, nu știam dacă sunt angajata organizației județene P..... sau a D.G.A.S.P.C., am întrebat persoanele care se aflau atunci în sediu, nu îmi amintesc numele acestora, ce este cu această direcție și mi s-a spus că nu prea este treaba mea, eu să fac ce mi se spune și să nu mai comentez, că au ei grijă de ce trebuie să se întâmple.

Ulterior, am mers la D.G.A.S.P.C., am depus actele și am susținut un concurs pentru angajare, după care am fost angajată în cadrul acestei instituții însă așa cum fusese stabilit în urma discuției cu E., am continuat să lucrez la sediul organizației P....., la biroul de presă, unde coordonam și efectueam activitatea de presă.

Având în vedere faptul că nu lucram în fapt la D.G.A.S.P.C., ci la biroul de presă al organizației P....., eram nemulțumită de această situație, pe care nu o înțelegeam și cu care nici nu eram de acord însă eu o priveam mai degrabă ca pe un prejudiciu de imagine a președintelui P..... și nu ca pe un fapt penal.

Având în vedere această situație, mai tot timpul explicam situația mea celor prezenți, inclusiv angajaților din acel moment de la sediul organizației politice, dar de fiecare dată mi se spunea ca eu să îmi văd de ziarele mele pentru că nu era de competența mea să iau vreo atitudine.

Precizez că la scurt timp după angajarea mea la D.G.A.S.P.C., după ce A. a fost numită director general al acestei instituții, m-a chemat atât pe mine cât și pe C. la sediul D.G.A.S.P.C., la ea în birou și ne-a spus că ar fi bine să venim la serviciu, atât eu, cât și C., care lucra de asemenea la sediul organizației P.....

(...) În ceea ce privește faptul că am lucrat la sediul organizației P....., la biroul de presă și am fost plătită de la D.G.A.S.P.C. în perioada 2006 – decembrie 2010, menționez că această situație era probabil cunoscută și de alte persoane din conducerea organizației P..... însă persoana care a luat această decizie și a găsit această formulă care nu a fost cea mai fericită, a fost președintele organizației E., care era singurul care și-a asumat această decizie” (filele 183-190, vol.3 d.u.p.).

Împrejurarea că în această din urmă declarație a detaliat anumite aspecte relatate anterior în calitate de martor este firească, în condițiile în care noua depoziție viza acuzațiile punctuale care i se aduceau, aceea de complicitate la abuz în serviciu și la fals intelectual. De altfel, chiar la începutul declarației aceasta a menționat expres că aduce aceste completări „raportat la faptele reținute în sarcina mea”. Nu în ultimul rând, este de menționat că discuția avută

cu inculpatul E., pe tema unei colaborări cu partidul pe probleme de comunicare este recunoscută și de către acesta.

Aceleași aspecte de fapt rezultă și din declarația dată de inculpată în faza de cercetare judecătorească în fața primei instanțe (filele 167-169, vol.4 dosar fond).

Se constată, aşadar, că inculpata K. confirmă implicarea directă a inculpatului E. în rezolvarea problemei privind salarizarea sa pentru activitatea prestată în folosul Organizației județene a P..... Totodată, aspectele pe care inculpata A. susține că i le-a comunicat inculpatul în cadrul discuției vizând menținerea în funcție a celor două angajate, legate de imposibilitatea plății unui salariu de către partid, caracterul temporar al angajării la D.G.A.S.P.C. coincid cu cele pe care beneficiara intervenției arată că le cunoaște de la același inculpat și că sunt cele care au justificat această soluție. De asemenea, afirmațiile inculpatei A. în sensul că le-a chemat pe cele două angajate, C. și K., pentru a da explicații în legătură cu neprezentarea la serviciu este confirmată de aceasta din urmă, în toate declarațiile sale. Întâlnirea nu este negată de C., astfel cum se susține, inculpata arătând doar că nu își amintește să fi avut o discuție cu A. cu privire la neprezentarea sa la serviciu.

Totodată, relevante, în contextul analizat, sunt și declarațiile martorei U1., despre care inculpata A. susține că este singura persoană căreia i-a relatat conținutul discuțiilor avute cu inculpatul E. pe tema celor două angajate. Martora a menționat că inculpata A. i-a spus că *„cele două nu vin la serviciu, că Președintele Consiliului Județean E. a dispus angajarea acestora la D.G.A.S.P.C., că acesta are cunoștință că cele două nu vin la serviciu, că ele își desfășoară activitatea la sediul P..... și că s-a procedat la această modalitate de a fi angajate la direcție pentru a fi plătite, pentru activitatea desfășurată la partid, deoarece partidul nu avea bani să le plătească salariu”* subliniind că *„am realizat că situația privitoare la cele două angajate o depășea chiar și pe aceasta, deoarece aceasta se subordona întru totul oricărei dispoziții verbale dată de Președintele Consiliului Județean și al Organizației P.....”* (vol.3 fil.254-264).

De asemenea, martora U1. a confirmat în totalitate susținerile inculpatei A. cu privire la modul de întocmire a organigramei pentru anul 2009, accentuând faptul că propunerile pe care le făcuse nu au fost acceptate la nivelul Consiliului Județean, iar modificările ce au fost aduse au vizat funcțiile în care au fost încadrate inculpata J. (soția de la acel moment a inculpatului E.) dar și inculpatele C. și K.. Astfel, martora arată următoarele: *„Referitor la împrejurările în care a fost înființat Serviciul Secretariat, fac mențiunea că Agenția Națională a Funcționarilor Publici, a refuzat să mai dea aviz de funcționare pentru funcțiile publice, ale D.G.A.S.P.C., atâta timp cât în cadrul serviciului care era implicat în derularea programelor cu fonduri europene, salariații nu aveau calitatea de funcționari publici. Precizez că serviciul din care făcea parte J. și V., era implicat în derularea unui proiect cu fonduri europene, iar J. a refuzat să fie numită funcționar public, pentru a nu da declarații de avere. Am aflat acest aspect de la directorul A. cu ocazia întocmirii organigramei, când aceasta mi-a spus că „șefu”, referindu-se la E.,*

nu vrea ca soția sa să fie funcționar public și ca aceasta să dea declarație de avere. Îmi amintesc cu exactitate acest aspect, deoarece cu ocazia întocmirii organigramei, având în vedere dispoziția legală din Legea 188/99, care prevedea că numai personalul administrativ și secretariatul nu are obligația de a ocupa funcții publice, am întocmit mai multe variante de organigramă cu care directorul A. a mers la conducerea Consiliului Județean ..., pentru aprobare și cu toate că varianta proiectată de mine a fost ca J. să fie numită șef al serviciului administrativ care exista în organigramă, când s-a întors de la Consiliul Județean ..., directorul A. a venit cu organigrama modificată în cadrul căreia se înființase Serviciul Secretariat, care era format din J. șef serviciu, C. și K. și încă două salariate, J3. care este arhivarul instituției și în prezent, și Y. care făcea în fapt activitatea de secretariat.

Referitor la organigramă, directorul A. mi-a spus că i-a prezentat Președintelui Consiliului Județean ..., propunerea ca J. să fie numită șeful administrativ, dar acesta nu a fost de acord, motivând că soția sa nu dorește să fie șef peste măturători și șoferi”. (filele 254-264, vol. 3 d.u.p.).

Înalta Curte constată, așadar, că inculpata A. a avut o poziție procesuală constantă cu privire la împrejurări care sunt confirmate și de celelalte mijloace de probă, respectiv chiar de declarațiile beneficiarei intervenției, inculpata K. și ale martorei U1., ceea ce conferă credibilitate susținerilor sale. Totodată, nicio probă administrată în cauză nu a relevat existența vreunui interes personal în legătură cu cele două angajate, dimpotrivă, inculpata K. învederând faptul că aceasta a fost singura dintre persoanele aflate de-a lungul timpului la conducerea Direcției care le-a chemat și le-a solicitat explicații în legătură cu lipsa de la locul de muncă. „În afară de d-na director A. niciuna din persoanele aflate la conducerea D.G.A.S.P.C. anterior nu ne-a chemat pe mine și pe C. pentru a cere explicații de ce nu ne prezentam la serviciu” (vol.4 dosar instanță, filele 167-169).

Un element obiectiv care vine să întărească concluzia că inculpata nu avea vreun interes personal direct în menținerea în funcție a celor două angajate sau în favorizarea acestor persoane și că declarațiile sale corespund adevărului îl reprezintă faptul că, după ce la nivelul partidului s-a găsit o rezolvare a situației și inculpata K. s-a prezentat la locul de muncă, inculpata A. a sancționat-o disciplinar pentru absența de la serviciu iar pentru perioada în care a lipsit, aceasta nu a fost pontată. Astfel, prin adresa nr. 8662 din 29 aprilie 2011, semnată de directorul general A., angajata K. era atenționată asupra faptului că nu a prezentat niciun act care să justifice absența sa de la locul de muncă în perioada 27-29 aprilie 2011, motiv pentru care a fost pontată „absent nemotivat”, urmând a fi sancționată la următoarea abatere (fila 385 vol. 6 d.u.p.). Ulterior, la 22 ianuarie 2013, prin dispoziția nr. 22, inculpata A. a dispus sancționarea disciplinară, aplicând inculpatei K., sancțiunea avertismentului scris, întrucât la 17.01.2013, ora 12, „nu a fost găsită la serviciu, părăsind locul de muncă fără să anunțe șeful ierarhic superior, înainte de terminarea programului de lucru”, dispunându-se, în același timp, ca aceasta să fie pontată și plătită doar pentru cele 3 ore lucrate (fila 378 vol. 6 d.u.p.).

Contrar susținerilor apărării, probatoriul confirmă că **interesul pentru menținerea ca angajate în cadrul D.G.A.S.P.C., instituție de la care puteau obține un salariu, aparținea inculpatului E.**

În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, reține că inculpatele C. și K. au desfășurat o activitate cu caracter permanent în cadrul Organizației Județene a P..... .., având un rol esențial în activitatea curentă a acestei organizații, împrejurare ce rezultă din declarațiile celor două inculpate, a inculpatului G., cât și ale martorilor F3., G3. și G4..

Astfel, amploarea și importanța activității pe care o desfășura la sediul Organizației Județene a P..... .. este descrisă chiar de către inculpata C.: „*am început să îmi continui activitatea la sediul organizației Județene a P..... .., unde primeam diferite lucrări fie prin intermediul colegelor fie prin intermediul secretarului executiv al partidului. Multe din documentele redactate de mine erau transmise tot prin intermediul secretariatului executiv direct către organizațiile locale iar alte documente care erau emise ca și înscrisuri oficiale ale organizației erau transmise spre a fi semnate de membrii din conducere partidului. Am continuat să îmi desfășor activitatea la sediul organizației județene a P..... .. până în prezent chiar dacă în perioada iulie 2005 - decembrie 2013, am fost salariată la D.G.A.S.P.C. Precizez că în toată această perioadă chiar dacă nu am mers și nu am lucrat la D.G.A.S.P.C. unde eram angajată, situația mea era cunoscută de către directorul acestei instituții A., care, de asemenea mă cunoștea tot de la sediul organizației de partid, deoarece și aceasta a avut calitatea de membru al acestei organizații și o perioadă a deținut și calitatea de consilier județean din partea acestui partid. **Fac precizarea că în situația în care nu aș mai fi mers să lucrez la sediul organizației P..... și aș fi mers să lucrez la D.G.A.S.P.C., unde eram angajată, cred că acest aspect ar fi contat și ar fi fost sesizat imediat la organizația de partid deoarece eu eram persoana cu cea mai mare experiență în redactarea unor documente specifice organizației, pe care eu le cunoșteam și le făceam extrem de repede.** Mai menționez încă o dată că sunt cunoscută de persoanele din conducerea organizației județene a P..... .., nu cunosc dacă situația mea privitoare la faptul că eram angajată la D.G.A.S.P.C. și că lucream în fapt la sediul organizației județene a P..... .. era știută de către membrii conducerii organizației județene a P..... .. însă cred că **în situația în care un alt angajat al D.G.A.S.P.C., nu ar fi mers la serviciu și nu ar fi avut și calitatea de angajat al partidului, nu i-ar fi fost permisă absența de la serviciu, de la D.G.A.S.P.C.**”*

Activitatea desfășurată de inculpată este confirmată și de inculpatul G.: „Din perioada în care am deținut funcția de președinte al P.... .. și în care am activat în cadrul acestei organizații politice, am cunoscut-o pe C., care și-a desfășurat activitatea până în anul 2000 la sediul Organizației Județene a P....., unde redacta și executa diferite lucrări și unde își desfășura activitatea zilnic, iar în perioada 2000 - 2004, aceasta a lucrat ca și consilier la Cabinetul Senatorului de C3., care avea sediul din tot în aceeași locație cu organizația Județeană P.... .., iar C. a continuat să lucreze tot în sediul P.... ..,

pentru *Organizația Județeană, unde de altfel, a continuat să lucreze și după anul 2004...*” (declarație aflată în vol.3 filele 54-60 d.u.p.).

Deopotrivă, inculpata K. a arătat că este de profesie ziarist și, începând cu primăvara anului 2006, și-a desfășurat activitatea în cadrul biroului de presă al Organizației P..... .., unde a condus și coordonat efectiv activitatea de presă, fiind numită în funcția de purtător de cuvânt.

Declarațiile celor două inculpate se coroborează cu declarațiile martorilor F3., G3. și G4. care au confirmat activitatea acestora la sediul organizației P....., K. și C. fiind percepute ca fiind singurele angajate:

-”am cunoscut-o pe C., respectiv știu că aceasta a lucrat în cadrul secretariatului acestei organizații județene de partid, și o cunosc cred că din jurul anilor 2005-2006. Pe K. o cunosc din anul 2008 tot de la sediul organizației P..... .. unde și aceasta a lucrat cred că tot la secretariatul organizației.” – declarație martor F3. (vol.4 dosar instanță fond, filele 118-123); ”le cunosc pe C. și K.. Pe C. o cunosc din anul 2000, iar pe K. o cunosc din toamna anului 2009. Pe C. am cunoscut-o și am găsit-o la organizația P..... în anul 2008. Sunt membru de partid al P..... și ocup o funcție în cadrul organizației locale, fiind vicepreședinte. Cu această ocazie, am văzut-o pe C. că ținea anumite evidențe, senzația mea a fost că aceasta lucrează la secretariat. Din câte țin minte, C. lucra singură în sediul organizației P..... .. Eu nu îmi amintesc să fi văzut și alte persoane. Pe K. am cunoscut-o în toamna anului 2009, cu ocazia alegerilor parlamentare. Obişnuiam ca după programul de lucru să merg la partid, participând voluntar la campania electorală și în acest context am cunoscut-o pe K., care lucra la un birou. Impresia mea a fost că K. era angajată acolo. Nu am mai sesizat ca o altă persoană să lucreze acolo. Eu mergeam ca voluntar și mai erau și alte persoane care desfășurau același gen de activități de voluntariat.” - declarația aceluiași martor dată în fața instanței de apel.

- ”le cunosc de asemenea atât pe numitele C. și K., respectiv pe C. o cunosc din 1996, de la sediul organizației județene P..... .. unde aceasta lucra și desfășura efectiv activități de secretariat. Pe K. am cunoscut-o ulterior, cred că în jurul anilor 2005 sau 2006, nu știu cu exactitate, însă am cunoscut-o tot la sediul P..... .. unde aceasta lucra, o perioadă a deținut funcția de persoană care se ocupa de relația cu presa. Fac precizarea că atât pe C. cât și pe K. le-am văzut ori de câte ori mergeam la sediul P..... .. și având în vedere că cele două erau în permanență și lucrau la sediul organizației menționate am avut reprezentarea că acestea sunt angajate sub o anumită formă la organizația P.....” - declarație martor G3. (vol.4 dosar instanță fond, filele 26-31).

- „le cunoșteam pe cele două doamne din mediul partidului în care acționam la acea dată. Este adevărat că uneori apelam la C. la sediul partidului pentru a mă ajuta să tehnoredactez unele documente legale de partid. Eu o solicitam pe C. atunci când erau ședințele Biroului Permanent Județean care putea fi o dată pe lună sau când era nevoie. C. tehnoredacta proiecte de hotărâri pe care eu le întocmeam”- declarație martor G4. (vol.4 dosar instanță fond, filele 164-165).

Totodată, instanța de apel, în majoritate, reține faptul că, în cadrul organizației P..... nu existau fonduri pentru plata unor drepturi salariale corespunzătoare activităților desfășurate de inculpatele C. și K. la partid. Împrejurările sunt confirmate de declarațiile celor două inculpate, ale martorului G4., dar și ale inculpatului E..

În contextul probator expus anterior, apar în mod evident nesincere declarațiile inculpatului E., care ocupa funcția de președinte al Organizației Județene a P....., în sensul că la sediul acestei organizații nu erau angajați, nu exista secretară, că se desfășurau activități în afara orelor de program, o dată sau de două ori pe lună când se întrunea biroul permanent județean, că nu știe motivul participării la ședințe ale lui C. și K., însă speră „*că erau membre P..... la acel moment*” și că nu cunoaște că la sediul P..... să fi fost nevoie de cele două inculpate.

Concluzia impusă de probatoriul anterior analizat este aceea că exista un interes al inculpatului E., în calitate de președinte al Organizației județene P....., în menținerea inculpatelor C. și K. în cadrul D.G.A.S.P.C., pentru a putea fi remunerate de această instituție, în condițiile în care inculpatele nu erau plătite pentru activitatea prestată de acestea la sediul Organizației P..... Prezența efectivă a celor două inculpate era necesară în vederea desfășurării activităților curente ale organizației de partid, pe care inculpatul E. o conducea, inculpata C. redactând toate documentele emise de această organizație, iar inculpata K., asigurând relația cu mass-media.

Deopotrivă, pe lângă existența interesului, instanța de apel, în majoritate, apreciază relevantă și influența pe care o avea inculpatul E. asupra inculpatei A. în contextul relațiilor de subordonare dintre Consiliul Județean și D.G.A.S.P.C. și a funcției deținute de inculpat, de președinte al Organizației P....., probatoriul administrat sub acest aspect evidențiind circumstanțele în care inculpata A. a acționat. Aceste împrejurări nu pot fi ignorate în ansamblul situației de fapt în care s-au produs evenimentele ce fac obiectul prezentei cauze, și, totodată, acestea prezintă relevanță și din perspectiva stabilirii caracterului determinant al activității instigatorului asupra persoanei instigate.

Prin urmare, critica privind preocuparea primei instanțe în a demonstra influența președintelui Consiliului Județean asupra inculpatei și a angajaților din cadrul D.G.A.S.P.C., care ar excede obiectului judecării, nu este fondată.

Inculpatul E. a fost trimis în judecată și condamnat prin sentința penală atacată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în forma de participare penală a instigării. Instigarea constă în fapta de a determina cu intenție, prin orice mijloace, de către o persoană (instigatorul) a altei persoane (instigatul), să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală. Hotărârea de a săvârși infracțiunea aparține instigatorului, hotărâre pe care o transmite instigatului, acesta din urmă fiind cel care va comite fapta prevăzută de legea penală. Așadar, determinarea presupune o operație de inoculare în conștiința instigatului a hotărârii de a săvârși o faptă prevăzută de legea penală. Or, în analiza caracterului determinant al îndemnului adresat de instigator, instigatului în sensul comiterii faptei prevăzute de legea penală nu se poate face abstracție de circumstanțele în care acesta a fost adresat și de calitatea instigatorului.

Astfel cum s-a arătat anterior, inclusiv instanța de apel, în majoritate va analiza aceste aspecte pentru a stabili circumstanțele în care s-au săvârșit faptele și pentru a dovedi că, în raport cu autoritatea conferită de funcțiile deținute de către inculpat, simplul îndemn a fost suficient pentru inculpata A. să acționeze în sensul solicitat.

Referitor la relațiile de subordonare dintre cele două instituții mai sus arătate, din perspectivă normativă, instanța de apel, în majoritate, reține că potrivit art.1 din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului ..., Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului este organizată și funcționează ca serviciu public de interes județean, cu personalitate juridică, în subordinea Consiliului Județean.

Totodată, potrivit art.22 din același regulament, numirea, eliberarea din funcție și sancționarea disciplinară a Directorului Executiv se fac la propunerea Președintelui Consiliului Județean ..., prin hotărâre a Consiliului Județean.

Din dispozițiile anterior menționate rezultă că D.G.A.S.P.C. se afla în subordinea Consiliului Județean, condus în calitate de președinte de inculpatul E., acesta fiind cel care făcea propuneri pentru numirea, eliberarea din funcții și sancționarea disciplinară a directorului executiv al acestei direcții, respectiv inculpata A..

În contextul cauzei, declarațiile martorilor și inculpaților audiați pe parcursul procesului penal, au relevat că relația de subordonare existentă în drept se manifesta pregnant și în fapt, astfel:

- „....*instituția (D.G.A.S.P.C.) se subordona Consiliului Județean*” (declarația martorei H3. vol.4, filele 360-365).

- „*Fiind în subordinea Consiliului Județean președintele acestuia avea posibilitatea de a face numirile directorilor la D.G.A.S.P.C. Chiar, personal, domnul E. când a numit-o pe doamna A. ne-a prezentat-o tuturor angajaților.(...) Arăt că potrivit cadrului normativ existent numirea, revocarea și sancționarea directorului general al D.G.A.S.P.C. se făcea de către președintele Consiliului Județean* (declarația martorei N3., vol.4, filele 59-61, inst.fond).

- „*D.G.A.S.P.C. era o instituție care se afla în subordinea Consiliului Județean*” (declarația martorei I3., vol.3 dosar urmărire penală, filele 124-131).

- „*Referitor la organigramă, directorul A. mi-a spus că i-a prezentat Președintelui Consiliului Județean ..., propunerea ca J. să fie numită șeful administrativ, dar acesta nu a fost de acord, motivând că soția sa nu dorește să fie șef peste măturați și șoferi*”; „*Am aflat acest aspect de la directorul A. cu ocazia întocmirii organigramei, când aceasta mi-a spus că „șefu”, referindu-se la E....* (declarația martorei U1. vol.3 d.u.p, filele 254-264).

- „*Consiliul Județean avea în subordonare D.G.A.S.P.C. și asigura bugetul instituției* (declarația martorei F. filele 111-117, vol.3 d.u.p).

- „*Eram în relații de subordonare ca director în raport cu Consiliul Județean și potrivit dispozițiilor legale puteam fi propusă la sancțiune de către președintele CJ, respectiv inculpatul E.. (...) Această perpetuare a situației am*

acceptat-o deoarece mă aflu în subordonarea CJ și am luat-o ca pe o sarcină de serviciu” (declarația inculpatei A. aflată la filele 89-92, vol.3 dosar instanță fond).

- „....demisia a fost aprobată ulterior de către Președintele Consiliului Județean din aceea perioadă E., având în vedere că instituția era subordonată Consiliului Județean...”(declarația dată de inculpatul G., în calitate de martor la 23.02.2016, vol. 3 d.u.p., filele 54-60 dosar parchet).

Pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, reține că între inculpata A. și inculpatul E. exista o relație de subordonare și pe linie politică. Inculpata A. era membru al P..... și fost consilier județean din partea acestui partid anterior numirii sale în funcția de director executiv.

Ascendentul deținut de inculpatul E. față de inculpata A., pe linie instituțională și politică, era o realitate faptică, fiind percepută în acest fel de inculpată: „am aplicat pentru această funcție, dar l-am informat și pe domnul E. de intenția de a candida pentru funcția respectivă”, „mă aflu în subordonarea C.J. și am luat-o ca pe o sarcină de serviciu” (filele 89-92, vol.3 dosar instanța fond) și a constituit un factor determinant în activitatea de instigare, în acceptarea de către inculpata A. a solicitării inculpatului E. de a le menține în funcții la D.G.A.S.P.C. pe cele două angajate. Sugestivă sub acest aspect este și declarația martorei U1. care a arătat că „în perioada în care am avut-o director pe A., am realizat că situația privitoare la cele două angajate o depășea chiar și pe aceasta, deoarece aceasta se subordona întru totul oricărei dispoziții verbale dată de Președintele Consiliului Județean și al Organizației P..... aceasta explicându-mi foarte clar situația în care se găsea atât ea, care era subordonată direct Președintelui Consiliului Județean, cât și cele două angajate”, „...aceasta mi-a spus că „șefu”, referindu-se la E.... (filele 254-264, vol.3 d.u.p.).

Această dublă relație de subordonare instituțională și politică era notorie la nivelul angajaților de la D.G.A.S.P.C. și a determinat o reacție de acceptare a situației celor două inculpate despre care se cunoștea că lucrau efectiv la sediul Organizației P..... .., probatoriul administrat în cauză dovedind faptul că această stare de fapt era grefată, în realitate, pe o stare de temere cu privire la posibilitatea pierderii locului de muncă, martorii invocând protecția de care se bucurau inculpatele C. și K.. Relevante sub acest aspect sunt declarațiile constante ale martorilor H3., U1., D3., I3., A2., N3. și ale inculpaților F., D. și B., care au învederat următoarele:

- „încă de la angajare mi s-a spus de către directorii instituției care le-au angajat că cele două angajate nu prea vor să vină la serviciu la D.G.A.S.P.C., în cadrul centrelor în care figurau angajate deoarece vor lucra la sediul organizației P..... .. Menționez că acest fapt era unanim cunoscut de către toți angajații D.G.A.S.P.C. însă, având în vedere că instituția se subordona Consiliului Județean, însă atât această instituție cât și D.G.A.S.P.C. aveau conducători care aveau funcții de conducere în cadrul partidului menționat niciun angajat, nici șefii de serviciu în care figurau cele două, nici colegii de serviciu nu aveau curajul să ceară explicații privitoare la absența de la

serviciu a celor două” (declarația martorei H3., dată în cursul urmăririi penale, la data de 31.03.2016); „am luat cunoștință de la directorii instituției despre faptul că cele două angajate vor lucra la sediul Organizației P..... și că **angajații nu aveau curaj să protesteze față de această situație**” (declarația aceleiași martore din fața instanței de apel).

- „Având în vedere că mă subordonam în mod direct directorului general al D.G.A.S.P.C., aceasta explicându-mi foarte clar situația în care se găsea atât ea, care era subordonată direct Președintelui Consiliului Județean, cât și cele două angajate, am înțeles că acesta era un subiect închis pentru mine, având în vedere că din experiența pe care o aveam în instituție, **cunoșteam că în situația în care nu m-aș fi conformat dispozițiilor directorului general sau cu atât mai mult ale Președintelui Consiliului Județean, chiar dacă dispozițiile erau verbale, în mod categoric mi-aș fi pierdut locul de muncă**” (declarația martorei U1., vol.3, d.u.p, filele 254-264). “Se știa că aceste două persoane lucrau la sediul P..... și probabil că acesta este motivul pentru care nimeni nu reclama lipsa lor. Nimeni nu spunea nimic întrucât toată lumea considera că dl. președinte E. cunoștea de situație și probabil că **era dispoziția dumnealui ca cele două persoane să lucreze la sediul P..... (...)** **Atâta timp cât nu comenta nimeni, cred că nu comentau de frică și nu de dragul doamnelor C. și K. Exista frica de a-și pierde locul de muncă și de eventuale repercusiuni. Nu mi s-a plâns nimeni, dar personal îmi era frică că aș putea să îmi pierd locul de muncă dacă încep să comentez sau să fac plângeri referitor la C. și K. Împrejurarea că acestea lucrau la partid m-a determinat să cred că sunt susținute de partidul respectiv, de conducerea partidului și îmi era teamă. Îmi era teamă că oricui i se poate găsi un nod în papură și putea fi dat afară de la serviciu**” (declarația aceleiași martore din fața instanței de apel).

-, „în rândul angajaților D.G.A.S.P.C. **există o nemulțumire colectivă legată de faptul că cele două angajate, C. și K., nu veneau la serviciu și de către conducerea D.G.A.S.P.C. le era tolerat acest lucru, iar celorlalți angajați, care întârziu la serviciu sau aveau diferite probleme, le erau aplicate sancțiuni de către conducerea instituției (...)** toți directorii ocupau funcțiile de conducere fiind susținuți politic de către P.....” (declarația martorei D3. vol.4 d.u.p., filele 255-267); „Într-o situație în care am plecat de la serviciu cu 10 min. mai devreme, din dispoziția d-nei A. am fost sancționată cu 2 ore din salariu, deși era de notorietate că anumite persoane nu veneau la serviciu. Eu am reproșat d-nei A. că în timp **ce eu sunt sancționată pentru 10 minute, iar alții lipsesc zile întregi, nu au fost sancționați, iar doamna A. mi-a spus: tăcerea e de aur**” (declarația aceleiași martore, filele 81-82, vol.4 dosar instanță).

„Aceste aspecte erau cunoscute de către toți angajații D.G.A.S.P.C. care lucrau în sediul central și de cele mai multe ori când unora dintre ei, pentru faptul că întârziu la serviciu le erau făcute observații de către șefii de serviciu, acestea comentau în cadrul instituției și reproșau faptul că cele două nu vin deloc la serviciu și nu li se întâmpla nimic (...). Despre cele două persoane se discuta și era cunoscut de angajații instituției că în realitate au lucrat în cadrul organizației P..... chiar dacă figurau angajate la D.G.A.S.P.C., instituție care

se afla în subordinea Consiliului Județean” declarația martorei I3., vol.4, d.u.p, fil. 124-131).

- „din cadrul Direcției toată lumea știa că cele două, deși sunt plătite pe funcții în cadrul direcției, în realitate nu lucrau, ci își desfășurau activitatea la sediul P..... Această situație devenise atât de notorie încât era considerat aproape normal ca aceasta, ca și K. să nu vină la serviciu și să-și încaseze salariul, deoarece se considera că cele două erau protejate având în vedere că lucrau la sediul Organizației Județene a P.....” (declarația martorului A2. filele 33-34, vol.4, dosar instanță fond).

- „toată lumea vorbea în instituție că cele două sunt protejatele lui E. (...) Este adevărat că la urmărirea penală nu am făcut nicio afirmație în sensul că cele două ar fi fost protejate de președintele Consiliului Județean E., făcând numai afirmații în sensul că cele două ar fi protejatele directoarei A., însă explic acest lucru prin faptul că d-na A. le proteja tot prin prisma partidului și protecției pe care le aveau de la domnul E.. Lucrând la sediul P..... Organizația județeană se subînțelegea că cele două erau protejate de către domnul E.” (declarație martora N3., filele 59-61 vol. 4 dosar instanță fond).

- „În aceste condiții am mers la directorul economic H. pentru a-i sesiza că eu nu le cunosc pe cele două angajate și că nu le-am văzut pe acestea niciodată la serviciu. În momentul în care am mers la H. în birou și am întrebat-o pe aceasta cine sunt cele două angajate iar aceasta a avut o reacție uluitoare spunându-mi că ”nu sunt eu cea care fac cărțile, să stau în banca mea dacă vreau să mai am serviciu și bani să îmi cresc copiii, că nu este treaba mea cine sunt cele două”, după care mi-a cerut să ies din biroul ei.). (...) Sunt convinsă că amenințarea era reală și în situația în care aș fi refuzat să întocmesc celor două angajate rapoartele de evaluare, cu siguranță aș fi suferit repercusiuni, având în vedere că cele două lucrau la organizația P..... .., iar E. era președintele acelei organizații și al Consiliului Județean” (declarația inculpatei F., vol.3, f. 111-117, d.u.p.).

- ”Fac precizarea că am adus la cunoștință directorului H., care era șeful meu direct și directorului A. faptul că angajata C. nu venea la serviciu, având în vedere că mi s-a cerut să întocmesc documentele menționate, însă H. mi-a cerut să le întocmesc și să nu comentez, deoarece C. era cunoscută ca fiind o persoană protejată de Consiliul Județean și mi s-a spus textual de către H., că, în situația în care nu întocmesc documentele menționate, voi zbura din serviciu atât eu, cât și aceasta ca director adjunct economic.(...) Doresc să precizez faptul că, atunci când am preluat funcția de șef serviciu, având în vedere că această angajată nu se prezenta și eu trebuia să fac pontajul, i-am adus la cunoștință șefei mele directe, H., faptul că C. nu vine la serviciu, iar aceasta mi-a cerut să îmi văd de treabă și să o trec prezentă în pontaj pe C., spunându-mi că, în caz contrar, vom fi dați afară atât eu, cât și aceasta. „mi-au creat temerea că în situația în care voi face un act împotriva lui C. îmi voi pierde locul de muncă, atât eu, cât și soția mea, V3., care lucra, de asemenea, în cadrul D.G.A.S.P.C., având în vedere că instituția este subordonată Consiliului Județean” (declarație inculpat D. vol.3 d.u.p, filele 130-131).

- "Îmi amintesc că atunci când am cerut lămuriri, inc. A. mi-a spus că C. figurează ca și angajată de mulți ani din perioada fostului director G., care a fost și deputat din partea P..... și că instituției i se alocă fonduri de către Consiliul județean, motiv pentru care „să îmi văd de treabă, cum și-au văzut și ceilalți” (declarație inculpat B. vol.3 d.u.p., filele 143-156).

Ceea ce se constată din declarațiile martorilor și inculpaților care au avut calitatea de angajați în cadrul D.G.A.S.P.C. este faptul că aceeași situație de fapt, respectiv aceeași stare de spirit a existat indiferent de persoana care s-a aflat în toată acesta perioadă la conducerea Direcției. Motivele invocate sunt, de asemenea, aceleași și anume: subordonarea Direcției față de Consiliul Județean și faptul că inculpatele C. și K. își desfășurau activitatea la sediul P..... Fie în mod direct, fie indirect, prin referire la funcția deținută de acesta, inculpatul E. este indicat ca fiind cel care gira aceasta situație de fapt, concluzia având la bază o realitate obiectivă: în timp ce toți ceilalți angajați erau sancționați la cea mai mică abatere, inculpatelor li s-a permis, de către toate persoanele care s-au succedat în diverse funcții de conducere de-a lungul timpului, să nu vină la serviciu ani de zile, perioadă în care lucrau la sediul organizației județene a partidului condus, în tot acest interval, de președintele Consiliului județean, instituție căreia Direcția i se subordona.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, în majoritate, reține că toate aceste probe care demonstrează existența interesului inculpatului E. în menținerea celor două angajate în funcțiile care le aduceau un venit lunar și care le permiteau, totodată, să-și continue activitatea în cadrul organizației județene a partidului, precum și ascendentul deținut de acesta față de inculpata A., dar și față de ceilalți angajați, evidențiază o situație de fapt care vine să întărească probator declarațiile inculpatelor A., K. și ale martorei U1. anterior analizate.

Totodată, în raport cu întregul material probator expus, care relevă contextul faptic al relațiilor de subordonare a inculpatei A. față de inculpat, instanța de apel, în majoritate, reține și faptul că simpla solicitare a inculpatului E. prin comunicarea în mod direct și explicit a dorinței de menținere în funcție a celor două angajate era suficientă pentru a o determina pe A. să acționeze în sensul cerut.

În apărare, contestându-se afirmațiile inculpatei A., s-a invocat faptul că anumiți martori sau inculpați nu au confirmat declarațiile acesteia, în sensul că ar fi discutat referitor la situația celor două inculpate K. și C.. Susținerea este reală, însă aceste declarații trebuie analizate în contextul întregii cauze, a întregului material probator, și, nu în ultimul rând, din perspectiva dreptului acestor persoane de a nu se autoincrimina. Așadar, existența unor contradicții între declarațiile inculpatei A. și cele invocate de apărare nu poate conduce, în mod automat, la concluzia nesincerității inculpatei, veridicitatea împrejurărilor relatate fiind stabilită prin coroborarea tuturor probelor administrate în cauză.

Astfel, în ceea ce-l privește pe martorul F3. (consilier județean P..... în perioada 2004-2008, administrator public al județului din anul 2008 până în prezent) care a infirmat susținerile inculpatei A. în sensul că avea cunoștință, de la aceasta, despre situația celor două angajate la D.G.A.S.P.C., instanța de apel, în majoritate constată că declarațiile martorului sunt contrazise nu doar de

inculpata A., dar și de inculpații D. și K.. Inculpatul D. l-a indicat pe martorul F3., ca fiind una dintre persoanele care cunoșteau situația inculpatei C., iar inculpata A. a arătat că a fost sunată de către F3. „care mi-a spus să o chem pe K. la serviciu”. Această împrejurare este relevată și de K. care a declarat, cu ocazia audierii în cursul cercetării judecătorești de la instanța de fond, că „în 06.12.2010 am primit o adresă din partea d-nului F3. prin care mi s-a spus să mă prezint la D.G.A.S.P.C. și m-am prezentat, desfășurându-mi activitatea numai la D.G.A.S.P.C.” Or, aspectele relatate în același mod de cele două inculpate, care demonstrează nu numai cunoașterea de către martor a situației inculpatei K. care era remunerată fără a presta o activitate la D.G.A.S.P.C., ci și implicarea activă a martorului în asigurarea prezenței acestuia la locul de muncă începând cu sfârșitul anului 2010, justifică reținerea sa în a relata împrejurări care l-ar fi putut implica în activitatea infracțională ce face obiectul cauzei.

De asemenea, în ceea ce o privește pe inculpata H., care a negat faptul că ar fi fost chemată de inculpata A. pentru a discuta referitor la cele două salariate, la circumstanțele în care acestea au fost angajate, instanța de control judiciar, în majoritate reține că această inculpată a avut o poziție procesuală de nerecunoaștere a faptelor, susținând constant că nu a cunoscut că K. și C. nu se prezentau la locul de muncă. În aceste circumstanțe, toate afirmațiile inculpatei s-au circumscris aceluiași drept de a nu se autoincrimina, astfel că, împrejurarea că a contestat susținerile inculpatei A. nu este de natură să o decredibilizeze pe aceasta din urmă. În plus, în cauză, pe baza unui amplu probatoriu a fost reținută vinovăția inculpatei H., constatându-se că declarațiile sale nu reflectă adevărul.

Totodată, instanța de apel, în majoritate nu poate primi susținerea apărării referitoare la caracterul determinant al împrejurărilor evidențiate de martorele Ș1. și P3. cu privire la neimplicarea inculpatului E. în activitatea D.G.A.S.P.C., întrucât din conținutul concret al declarațiilor martorelor a rezultat, indubitabil, că acestea nu aveau cum să cunoască aspecte concrete ale discuțiilor purtate între inculpat și inculpata A. și nici aspecte legate de menținerea în funcții a celor două inculpate C. și K..

În declarațiile date, martora Ș1. (vol. IV, filele 162-163 dosar fond; vol. IV, filele 9-10 dosar instanța de apel) face referiri la o serie de împrejurări cu caracter de generalitate, aceasta neavând cunoștință, după propriile afirmații, de situația celor două inculpate, respectiv C. și K.. Totodată, procedura descrisă de martora Ș1. cu privire la discutarea organigramelor D.G.A.S.P.C. nu prezintă relevanță probatorie în contextul concret al cauzei, în condițiile în care, așa cum rezultă din materialul probator, discuțiile purtate de inculpata A. cu inculpatul E. nu vizau situația întregului personal al D.G.A.S.P.C., ci aspecte punctuale, respectiv menținerea celor două angajate care nu se prezentau la serviciu, stabilirea funcției pe care urma să o îndeplinească soția, de la acel moment a inculpatului, inculpata J., în cadrul Direcției. În plus, aceste discuții particularizate la nivel individual privind situația specială a unor angajați au fost confirmate și de martora U1., după cum s-a arătat anterior, persoană care se ocupa în mod direct de această problemă, fiind șefa serviciului personal al D.G.A.S.P.C.

Situația este similară și în ceea ce privește declarațiile date de martora P3. (filele 355-359, vol. 4 dosar parchet, filele 124-125, vol. IV, dosar fond) care a ocupat funcția de director executiv la D.G.A.S.P.C. în perioada noiembrie 2003 – ianuarie 2005. Nici această martoră nu avea cunoștință de situația celor două angajate, iar relatările cu caracter general privind natura relațiilor dintre Direcție și Consiliul Județean și persoanele care interacționau din partea celor două instituții cu privire la problemele de personal nu prezintă relevanță, fiind anterioare derulării activității infracționale, ceea ce excede situației de fapt reținută în cauză.

Nu în ultimul rând, faptul că o parte minoritară a angajaților D.G.A.S.P.C., fiind menționate, în acest sens, martorele M3. și K3., nu au confirmat, în declarațiile date, statutul de care se bucurau inculpatele C. și K. prin protecția oferită de inculpatul E. nu poate conduce la o altă concluzie decât cea expusă anterior, în condițiile în care majoritatea covârșitoare a angajaților Direcției (A2., H3., U1., D3., N3., I3., F., D. și B.) au relevat caracterul de notorietate a acestei realități faptice.

În raport cu toate considerentele anterioare, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, în majoritate, constată nefondate criticile inculpatului, probatoriul administrat în cauză fiind apt să răstoarne prezumția de nevinovăție de care se bucură acesta, solicitarea de achitare în baza dispozițiilor art. 16 lit. c din Codul de procedură penală neputând fi primită.

Referitor la motivul de apel invocat în subsidiar, de achitare a inculpatului E. în temeiul art. 16 lit. b teza I din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate îl apreciază ca nefondat, pentru motivele ce au fost expuse anterior în analiza apelului inculpatei A. cu privire la îndeplinirea elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, astfel cum au fost configurate în urma deciziei nr. 405/2016 a Curții Constituționale.

Din oficiu, Înalta Curte constată că, în ceea ce privește latura civilă a cauzei, soluția instanței de fond de obligare a inculpatului E., în solidar cu toți inculpații trimiși în judecată, pentru perioadele menționate în rechizitoriu, la plata sumei de 108.612 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpatele K. și C.) nu este legală. Acuzația adusă inculpatului vizează strict instigarea inculpatei A., astfel că nu sunt incidente condițiile răspunderii civile delictuale care să permită obligarea sa în solidar și cu ceilalți autori în sarcina cărora s-au reținut infracțiuni distincte de abuz în serviciu.

Sub acest aspect, apelul inculpatului este fondat, urmând a fi admis, rejudecarea laturii civile a cauzei urmând a fi analizată în cele ce succed.

11. Rejudecarea acțiunii civile exercitată în cauză, pentru considerentele ce se vor arăta:

În cauză, în cursul urmăririi penale, D.G.A.S.P.C. s-a constituit parte civilă în procesul penal, cu suma de 108.612 lei, reprezentând drepturi salariale încasate necuvenit de inculpatele C. în perioada 20 iulie 2005 - 01 ianuarie 2014

-75.593 lei și K., în perioada 22 mai 2006 - 06 decembrie 2010, în cuantum de 33.019 lei (adresa nr. 3935/24.02.2016, vol.16 d.u.p. fila 5). În faza de cercetare judecătorească D.G.A.S.P.C. și-a menținut aceste pretenții civile (fila 205, vol. IV dosar fond).

Disponând condamnarea tuturor inculpaților, sub aspectul laturii civile, prima instanță a admis acțiunea civilă exercitată de partea civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului și, în consecință, a obligat inculpații A., H., I., G., F., J., B., D., K., C. și E. la plata sumei de 108.612 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpatele K. și C.), fiecare dintre inculpați în solidar pentru perioadele menționate în rechizitoriu.

Totodată, a constatat că, din suma de 108.612 lei reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale cu care s-a constituit parte civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, a fost achitată suma de 34.339 lei de către inculpata J..

Astfel cum rezultă din cele anterior arătate, în analiza apelurilor declarate de către inculpați, rejudecarea acțiunii civile este determinată, pe de o parte din modalitatea greșită de obligare în solidar a tuturor inculpaților la plata despăgubirilor civile, și, pe de altă parte, de restrângerea activității infracționale în cazul inculpaților G., H. și A. și de soluțiile de achitare ce urmează a fi dispuse față de inculpații I., F., B., D. și J..

În primul rând, instanța de control judiciar, în majoritate, constată că nu erau îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a opera solidaritatea tuturor inculpaților pentru plata întregului prejudiciu.

Astfel, potrivit art. 1003 din vechiul Cod civil (incident în ceea ce privește faptele comise până la intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil), când delictul sau cvasidelictul este imputabil mai multor persoane, aceste persoane sunt ținute solidar pentru despăgubire. De asemenea, conform art. 1443 din actualul Cod civil, obligația este solidară între debitori atunci când toți sunt obligați la aceeași prestație, astfel încât fiecare poate să fie ținut separat pentru întreaga obligație, iar executarea acesteia de către unul dintre codebitori îi liberează pe ceilalți față de creditor.

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 19 alin. 1 din Codul de procedură penală, acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.

În cauză, inculpații G., H., A., I., F., B., D. și J. au fost trimiși în judecată pentru infracțiuni distincte de abuz în serviciu, comise în perioade succesive de timp, astfel că răspunderea civilă a fiecăruia este limitată la prejudiciul cauzat prin propria fapta ilicită care a atras răspunderea penală. Aceeași concluzie se impune și cu privire la participanții la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, respectiv inculpații C. și K. (în sarcina cărora s-a reținut forma de participație a complicității) și inculpatul E. a cărui răspundere penală este angajată pentru instigare la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu de către inculpata A.. În plus, în ceea ce le privește pe inculpatele C. și K. răspunderea

civilă a acestora este limitată la propriile fapte, care s-au circumscris unor acte de ajutor ale autorilor infracțiunilor de abuz în serviciu, fapte care sunt însă distincte și care au produs prejudicii diferite. Ca atare, nu există temei legal pentru reținerea solidarității între cele două inculpate, fiecare dintre acestea trebuind să răspundă în solidar cu autorul infracțiunii de abuz în serviciu, pentru prejudiciul cauzat prin propria faptă ilicită.

Acestea sunt limitele în care, potrivit dispozițiilor legale anterior menționate, putea fi angajată răspunderea civilă delictuală a inculpaților G., H., A., I., F., B., D. J., C. K. și E..

În prezenta cale de atac, având în vedere rezolvarea dată laturii penale a cauzei în ceea ce-i privește pe inculpații I., F., B., D. și J. față de care se va dispune o soluție de achitare în temeiul art. 396 alin. 5 cu referire la art. 16 alin. 1 teza I din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, va înlătura obligarea lor la plata despăgubirilor civile către partea civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului și, în baza art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală, va lăsa nesoluționată acțiunea civilă cu privire la aceștia.

Răspunderea civilă delictuală a inculpaților G., H. și A. va interveni în limitele faptelor pentru care s-a stabilit răspunderea acestora penală, respectiv, în cazul primilor doi inculpați, pentru perioada în care au deținut funcția de directori executiv iar în ceea ce o privește pe inculpata A. pentru perioada 2008 – 2013.

Referitor la răspunderea civilă delictuală a participanților la săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu reținute în sarcina inculpaților G., H. și A., respectiv C. și K. și E., aceasta va fi angajată potrivit celor anterior arătate (solidaritate între autor și fiecare complice, în limitele prejudiciului cauzat de acesta din urmă; solidaritate între autor, instigator și fiecare complice în limitele prejudiciului cauzat de acesta din urmă).

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, constată că inculpata K. nu a declarat apel, însă, se află în aceeași situație procesuală cu ceilalți inculpați și, în special, cu inculpata C., astfel că, făcând aplicarea dispozițiilor art. 419 din Codul de procedură penală privind efectului extensiv al apelului, va reforma hotărârea și în ceea ce o privește, soluția fiindu-i favorabilă.

Ca atare, în raport cu cele anterior expuse, instanța de control judiciar, în majoritate va admite acțiunea civilă exercitată de partea civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului și, în baza art. 25 alin. 1 cu referire la art. 397 alin. 1 din Codul de procedură penală, va obliga inculpații, după cum urmează:

- inculpatul G., în solidar cu inculpata C. la plata sumei de 634 lei, reprezentând despăgubiri civile, cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata C. în perioada 20-28 iulie 2005 și 29 august - 20 septembrie 2005), în raport cu fișa fiscală a inculpatei, aflată în vol.6 d.u.p., fila 483 din care rezultă pentru lunile menționate sumele de 250 lei pentru luna iulie, 250 lei pentru luna august și 134 lei septembrie, în total suna de 634 lei;

- inculpata H. în solidar cu inculpata C. la plata sumei de 5.617 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata C. în perioada 29.07.2005-28.08.2005 și 21.09.2005-06.07.2006), suma indicată în mod corect de prima instanță;

- inculpata H. în solidar cu inculpata K. la plata sumei de 460 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata K. în perioada 29.07.2005-28.08.2005 și 21.09.2005-06.07.2006), sumă ce rezultă din fișa fiscală a inculpatei K., în vol. 6 d.u.p., fila 377;

- inculpații A., E. și C., în solidar, la plata sumei de 60.205 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi încasate necuvenit de către inculpata C.), sumă ce rezultă din adresa nr. 15369 din 10 iulie 2014 a Consiliului Județean aflată în vol. 16 d.u.p., filele 115-116 dosar parchet, sumă ce se compune din veniturile nete pe anii 2008-2013 (8209 lei, 8003 lei, 9455 lei, 11.484 lei, 11.594 lei, 11.460, în total suma de 60.205 lei);

- inculpații A., E. și K., în solidar, la plata sumei de 23.445 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata K.), sumă ce rezultă din adresa nr. 15369 din 10 iulie 2014 a Consiliului Județean aflată în vol. 16, filele 115-116 dosar parchet ce se compune din veniturile nete pe anii 2008-2010 (7629 lei, 7485 lei, 8331 lei în total suma de 23.445 lei).

Se va constata că, din suma de 108.612 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale cu care s-a constituit parte civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, a fost achitată suma de 34.339 lei de către inculpata J., suma reprezentând drepturi salariale încasate necuvenit de C. (22.560 lei) și K. (11.779 lei), în perioada în care a fost coordonator de complex de servicii destinat copilului și familiei (03 martie 28-01 august 2008), cât și Șef serviciu secretariat (03 iulie 2009-01 august 2010), conform O.P. nr. 2/16.03.2018, depus la dosar.

II. În ceea ce privește apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței apelate:

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate constată că apelul declarat împotriva sentinței apelate în raport cu motivele de apel invocate este nefondat pentru considerentele ce se vor arăta:

Instanța de control judiciar, în majoritate a reevaluat materialul probator administrat și a constatat că în mod legal și motivat a fost dispusă soluția de achitare a inculpatului E., în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 lin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală pentru infracțiunea de fals intelectual, sub forma instigării, prevăzută de art. 25 din Codul penal 1969 rap. la art. 289 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, ca urmare a inexistenței probelor în ceea ce privește infracțiunea menționată.

Astfel, inculpatul E. a determinat prin îndemn verbal direct și personal pe inculpata A., să încalce atribuțiile legale, în funcția deținută de aceasta de director executiv al D.G.A.S.P.C., începând cu anul 2008, atunci când în

discuțiile purtate i-a solicitat doar să le mențină pe cele două inculpate C. și K. la locurile de muncă din cadrul D.G.A.S.P.C., deși acestea își desfășurau activitatea la sediul Organizației de partid P....., încasând drepturi salariale necuvenite, fără însă să o determine pe inculpată și la comiterea infracțiunii de fals, întrucât nu putea cunoaște care sunt actele emise sau înscrisurile concrete pe care aceasta le-a falsificat, în scopul menținerii nelegale a celor două inculpate.

Instanța de apel, în majoritate consideră că acțiunea de determinare asupra inculpatei A. de menținere a încadrării celor două inculpate la D.G.A.S.P.C., care nu-și desfășurau însă activitatea în locul de muncă indicat, ci la sediul Organizației de partid a P...., dar care încasau necuvenit drepturile salariale pentru o muncă neprestată nu include și acțiunea de determinare a inculpatei de a efectua atestări nereale în înscrisurile oficiale emise de către aceasta.

De altfel, în sarcina inculpatei A. nu s-a reținut faptul că aceasta ar fi falsificat condicile de prezență, ci alte înscrisuri ce vizează activitatea celor două inculpate, înscrisuri a căror existență nu putea fi prevăzută de inculpat.

În contextul concret al cauzei nu există probe din care să rezulte că ar fi fost comisă și acțiunea de determinare efectivă intențională a inculpatului E. de comitere a infracțiunii de fals intelectual asupra inculpatei A., respectiv a îndemnului concret al indicării căror feluri de înscrisuri și atestări nereale, care să producă consecințe juridice, prin încasarea drepturilor salariale necuvenite de către inculpatele K. și C., ceea ce conduce numai la soluția achitării, în temeiul menționat, așa cum a dispus legal și temeinic, prima instanță.

Instanța de apel în majoritate în raport cu cele mai sus arătate nu va mai analiza apărarea apelantului intimat inculpat E. cu privire la prescripția răspunderii penale în cazul infracțiunii prevăzută de art. 25 din Codul penal 1969 rap. la art. 289 din Codul penal 1969 cu referire la art. 5 din Codul penal instigare la fals intelectual, având în vedere preferința legală a cazurilor reglementate în art. 16 din Codul de procedură penală, soluția achitării în raport cu dispozițiile art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală cu referire la art. 16 alin. 1 lit. c) din același cod prevalând față de soluția încetării procesului penal, în raport cu art. 396 alin. 6 cu referire la art. 16 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală.

Instanța de control judiciar, în majoritate cu privire la motivul de apel al greșitei individualizări a pedepselor pentru inculpatele I. și H. pentru săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost trimise în judecată, de câte 3 ani închisoare, ca pedepse principale pentru infracțiunea de abuz în serviciu și pedeapsa principală de 1 an închisoare pentru infracțiunea de fals intelectual, cu modalitatea de executare a suspendării sub supraveghere, ce ar impune majorarea lor față de contextul concret al cauzei în ceea ce le privește, constată că este nefondat.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, referitor la infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei I., în funcția menționată în raport cu argumentele expuse pe larg cu privire la inexistența calității de angajator al apelantei intimat inculpat, în analiza apelului acesteia, în care a dispus soluția achitării, în condițiile art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală,

constată că motivul invocat de parchet a rămas fără obiect. În ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual pentru care apelanta intimată inculpată I. a fost condamnată la pedeapsa de 1 an închisoare, cu modalitatea de executare a suspendării condiționate, în condițiile art. 81, 82 din Codul penal din 1969, instanța de apel, în majoritate în apelul apelantei intimate inculpate a considerat că este suficientă și proporțională cu gravitatea faptei, precum și cu circumstanțele personale ale inculpatei, așa încât și această critica formulată de procuror, nu este fondată.

Referitor la quantumul pedepsei de 3 ani închisoare pentru infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatei H., instanța de control judiciar, în majoritate a constatat că este suficient pentru asigurarea funcțiilor de coerciție, prevenție și educativ al pedepsei, schimbând modalitatea de executare dispusă inițial, în aceea a suspendării condiționate, apreciind că această din urmă modalitate, își va putea atinge scopurile de prevenție și educație mult mai eficient în a asigura o îndreptare a conduitei inculpatei și conștientizării consecințelor faptei, așa încât și solicitarea formulată privind pe această inculpată, nu este fondată.

Instanța de apel, în majoritate, reanalizând, în concret criteriile generale prevăzute de art. 72 din Codul penal din 1969 în ceea ce privește pedeapsa aplicată inculpatului E., în quantum de 3 ani și 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu sub forma instigării, prevăzută de art. 25 din Codul penal 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 în referire la art. 248 din Codul penal 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, infracțiune pedepsită de lege, cu închisoarea de la 3 la 15 ani consideră că acesta reflectă, în mod plural și concret atât împrejurările de fapt, cât și circumstanțele personale.

Astfel, quantumul pedepsei stabilită de prima instanță, inculpatului E. a fost orientat spre minimul legal, pe de-o parte, în raport cu gradul de pericol social concret al faptei comise, circumstanțele factuale reținute, modalitatea de comitere fiind, prin îndemn, direct, personal, care a dat conținut formei de participare a instigării, agravată de calitatea funcției deținută de acesta, respectiv Președinte al Consiliului Județean ..., afectându-se încrederea funcționarilor publici în raporturile de serviciu, precum și cele interinstituționale.

Pe de altă parte, de la data comiterii infracțiunii anul 2008 și până la data judecării cauzei cu caracter definitiv, a trecut un interval de timp de 11 ani, reacția socială atenuându-se odată cu trecerea timpului, potrivit și criteriilor statuate de instanța de contencios european, cauza Letellier contra Franței, quantumul relativ redus al despăgubirilor civile, precum și circumstanțele personale ale inculpatului, cunoscut cu o condamnare anterioară (condamnat la o pedeapsă de 2 ani închisoare cu suspendare condiționată prin sentința penală nr. 341/15.05.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, definitivă prin decizia penală nr. 114/22 aprilie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători).

Prima instanță a constatat că faptele din condamnarea menționată și cea din prezentă cauză, sunt concurente și a făcut aplicarea art. 85 din Codul penal

1969, în sensul că a anulat suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 2 ani închisoare aplicată prin sentința rămasă definitivă prin decizia menționată, iar în baza art. 33 lit. a, art. 34 lit. b și art. 35 alin. 1 din Codul penal 1959 a contopit pedeapsa principală de 3 ani și 6 luni închisoare stabilită pentru infracțiunea din prezenta cauză cu pedeapsa principală de 2 ani închisoare aplicată, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa principală cea mai grea de 3 ani și 6 luni închisoare.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, în procesul de reanaliză efectivă a criteriilor de individualizare judiciară prevăzute în art. 72 din Codul penal 1969 consideră cuantumul pedepsei de 3 ani și 6 luni ca fiind suficient și proporțional, în raport, cu circumstanțele reale și personale ale inculpatului, asigurând realizarea scopurilor pedepsei, de coerciție, prevenție și cel educativ, dându-i posibilitatea unei schimbări de atitudine și raportare la valorile sociale afectate prin fapta comisă, respectiv încrederea în instituțiile publice și relațiile de serviciu, în conștientizarea consecințelor unei infracțiuni de serviciu, din perspectiva funcției deținute, neimpunându-se majorarea acestuia.

Instanța de apel, în majoritate constată, că în raport de cuantumul pedepsei rezultante de 3 ani și 6 luni închisoare, privarea de libertate constituie singura modalitate legală de executare a pedepsei care este aptă să conducă la îndeplinirea concretă a funcțiilor sancțiunii aplicate.

Față de aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în majoritate, în baza art. 421 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală va admite apelurile declarate de **inculpații I., F., B., D., C., H., G., A. și E.** împotriva sentinței penale nr. 377 din 21 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală în dosarul nr....../1/2016.

În conformitate cu art. 419 din Codul de procedură penală, va extinde efectele apelurilor și cu privire la **intimatele inculpate J. și K..**

Va desființa, în parte, sentința penală atacată, sub aspectul laturii penale și laturii civile cu privire la inculpații **I., F., B., D., C., H., G., J. și numai sub aspectul laturii civile cu privire la inculpații A., E. și K. și, rejudecând:**

1. Se va decontopi pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal din 1969 aplicată inculpatei **I.**, în pedepsele componente, pe care le va repune în individualitatea lor:

- 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal din 1969;

- 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

a) În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, dispune achitarea inculpatei **I.** pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

b) În baza art. 81 din Codul penal din 1969 dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată inculpatei I. prin sentința penală apelată pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, pe o durată de 3 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Se va atrage atenția inculpatei asupra dispoziției art. 83 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatei prin sentința penală apelată.

2. În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, va dispune achitarea inculpatei **F.** pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

3. Se va desconta pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal din 1969 aplicată inculpatului **B.**, în pedepsele componente, pe care le va repune în individualitatea lor:

- 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplic. art. 5 din Codul penal și 2 ani pedeapsă complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal din 1969;

- 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

a) În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, va dispune achitarea inculpatului **B.** pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

b) În baza art. 81 din Codul penal din 1969, va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată inculpatului **B.** prin sentința penală apelată pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, pe o durată de 3 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Se va atrage atenția inculpatului asupra dispoziției art. 83 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatului prin sentința penală apelată.

4. Se va desconta pedeapsa rezultantă de 1 an închisoare aplicată inculpatului **D.** în pedepsele componente, pe care le va repune în individualitatea lor:

- 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 74 alin. 2 - art. 76 alin.1 lit. d din Codul penal din 1969, art. 5 din Codul penal și art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală;

- 3 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 74 alin. 2 - art. 76 alin. 1 lit. e din Codul penal din 1969, art. 5 din Codul penal și art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală.

a) În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, va dispune achitarea inculpatului D. pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

b) În baza art. 81 din Codul penal din 1969, va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de 3 luni închisoare aplicată inculpatului D. prin sentința penală apelată pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 74 alin. 2 - art. 76 alin. 1 lit. e din Codul penal din 1969, art. 5 din Codul penal și art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, pe o durată de 2 ani și 3 luni, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Se va atrage atenția inculpatului asupra dispoziției art. 83 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatului prin sentința penală apelată.

5. Se va înlătura aplicarea dispozițiilor art. 86¹, art. 86³ alin.1 și 3 și art. 86⁴ din Codul penal din 1969 și, în baza art. 81 din Codul penal din 1969, și va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 2 ani închisoare aplicată inculpatei C. prin sentința penală apelată, pe o durată de 4 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Se va atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatei prin sentința penală apelată.

6. Se va înlătura aplicarea dispozițiilor art. 86¹, art. 86³ alin.1 și art. 86⁴ din Codul penal din 1969 și, în baza art. 81 din Codul penal din 1969, și va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 3 ani închisoare aplicată inculpatei H. prin sentința penală apelată, pe o durată de 5 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Se va atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se va suspenda și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatei prin sentința penală apelată.

7. Se va înlătura aplicarea dispozițiilor art. 86¹, art. 86³ alin.1 și art. 86⁴ din Codul penal din 1969 și, în baza art. 81 din Codul penal din 1969, și va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 3 ani închisoare aplicată inculpatului **G.** prin sentința penală apelată, pe o durată de 5 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Se va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se suspendă și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatului prin sentința penală apelată.

8. Se va înlătura aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 6 raportat la art. 16 alin.1 lit. h din Codul de procedură penală, cu referire la art.74¹ din Codul penal din 1969 și art. 5 din Codul penal, privind încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatei **J.** și, în baza art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, și va dispune achitarea inculpatei **J.** pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

9. Se va înlătura obligarea inculpaților **I., F., B., D. și J.** la plata despăgubirilor civile, către partea civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului și, în baza art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală, și va lăsa nesoluționată acțiunea civilă cu privire la aceștia.

Se va admite acțiunea civilă exercitată de partea civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului și se vor obliga inculpații, după cum urmează:

- inculpatul **G.** în solidar cu inculpata **C.** la plata sumei de 634 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata **C.**).

- inculpata **H.** în solidar cu inculpata **C.** la plata sumei de 5.617 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata **C.**).

- inculpata **H.** în solidar cu inculpata **K.** la plata sumei de 460 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata **K.**).

- inculpații **A., E. și C.,** în solidar, la plata sumei de 60.205 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata **C.**).

- inculpații **A., E. și K.,** în solidar, la plata sumei de 23.445 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata **K.**).

Se va constata că, din suma de 108.612 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale cu care s-a constituit parte civilă Direcția

Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, a fost achitată suma de 34.339 lei de către inculpata J..

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate care nu contravin prezentei decizii penale, fiind date cu respectarea legii.

II. În baza art. 421 pct. 1 lit. b din Codul de procedură penală se va respinge, ca nefondat, apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție.**

În baza art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare determinate de soluționarea apelurilor vor rămâne în sarcina statului.

În conformitate cu art. 275 alin. 6 din Codul de procedură penală onorariul apărătorilor din oficiu desemnați pentru apelanta inculpată H. și intimata inculpată K., în sumă de câte 1253 lei, se va suporta din fondul Ministerului Justiției.

Potrivit art. 275 alin. 6 din Codul de procedură penală, onorariul parțial cuvenit apărătorilor din oficiu desemnați pentru apelanții inculpați I., F., B., D., C., G., A. și E. și pentru intimata inculpată J., în sumă de câte 313 lei, se suportă din fondul Ministerului Justiției.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

În majoritate:

I. Admite apelurile declarate de **inculpații I., F., B., D., C., H., G., A. și E.** împotriva sentinței penale nr. 377 din 21 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală în dosarul nr...../1/2016.

Extinde efectele apelurilor și cu privire la **intimatele inculpate J. și K..**

Desființează, în parte, sentința penală atacată, sub aspectul laturii penale și laturii civile cu privire la inculpații **I., F., B., D., C., H., G., J.** și numai sub aspectul laturii civile cu privire la inculpații **A., E. și K.** și, rejudecând:

1. Descontopește pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal din 1969 aplicată inculpatei **I.**, în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor:

- 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal din 1969;

- 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

a) În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, dispune achitarea inculpatei **I.** pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

b) În baza art. 81 din Codul penal din 1969 dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată inculpatei I. prin sentința penală apelată pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, pe o durată de 3 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Atrage atenția inculpatei asupra dispoziției art. 83 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se suspendă și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatei prin sentința penală apelată.

2. În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, dispune achitarea inculpatei F. pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

3. Descontopește pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal din 1969 aplicată inculpatului B., în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor:

- 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplic. art. 5 din Codul penal și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercițiului drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c din Codul penal din 1969;

- 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

a) În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, dispune achitarea inculpatului B. pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

b) În baza art. 81 din Codul penal din 1969, dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată inculpatului B. prin sentința penală apelată pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, pe o durată de 3 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Atrage atenția inculpatului asupra dispoziției art. 83 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se suspendă și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatului prin sentința penală apelată.

4. Descontopește pedeapsa rezultantă de 1 an închisoare aplicată inculpatului **D.** în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor:

- 1 an închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 74 alin. 2 - art. 76 alin.1 lit. d din Codul penal din 1969, art. 5 din Codul penal și art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală;

- 3 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 74 alin. 2 - art. 76 alin. 1 lit. e din Codul penal din 1969, art. 5 din Codul penal și art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală.

a) În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, dispune achitarea inculpatului **D.** pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

b) În baza art. 81 din Codul penal din 1969, dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de 3 luni închisoare aplicată inculpatului **D.** prin sentința penală apelată pentru comiterea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 74 alin. 2 - art. 76 alin. 1 lit. e din Codul penal din 1969, art. 5 din Codul penal și art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală, pe o durată de 2 ani și 3 luni, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Atrage atenția inculpatului asupra dispoziției art. 83 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se suspendă și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatului prin sentința penală apelată.

5. Înlătură aplicarea dispozițiilor art. 86¹, art. 86³ alin.1 și 3 și art. 86⁴ din Codul penal din 1969 și, în baza art. 81 din Codul penal din 1969, dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 2 ani închisoare aplicată inculpatei **C.** prin sentința penală apelată, pe o durată de 4 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se suspendă și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatei prin sentința penală apelată.

6. Înlătură aplicarea dispozițiilor art. 86¹, art. 86³ alin.1 și art. 86⁴ din Codul penal din 1969 și, în baza art. 81 din Codul penal din 1969, dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 3 ani închisoare aplicată inculpatei **H.** prin sentința penală apelată, pe o durată de 5 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se suspendă și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatei prin sentința penală apelată.

7. Înlătură aplicarea dispozițiilor art. 86¹, art. 86³ alin.1 și art. 86⁴ din Codul penal din 1969 și, în baza art. 81 din Codul penal din 1969, dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei principale de 3 ani închisoare aplicată inculpatului G. prin sentința penală apelată, pe o durată de 5 ani, reprezentând termen de încercare, în condițiile art. 82 din Codul penal din 1969.

Atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 și art. 84 din Codul penal din 1969, privind revocarea suspendării condiționate.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se suspendă și executarea pedepselor accesorii aplicate inculpatului prin sentința penală apelată.

8. Înlătură aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 6 raportat la art. 16 alin.1 lit. h din Codul de procedură penală, cu referire la art.74¹ din Codul penal din 1969 și art. 5 din Codul penal, privind încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatei J. și, în baza art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, dispune achitarea inculpatei J. pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1969, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

9. Înlătură obligarea inculpaților I., F., B., D. și J. la plata despăgubirilor civile, către partea civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului și, în baza art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală, lasă nesoluționată acțiunea civilă cu privire la aceștia.

Admite acțiunea civilă exercitată de partea civilă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului și obligă inculpații, după cum urmează:

- inculpatul G. în solidar cu inculpata C. la plata sumei de 634 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata C.).

- inculpata H. în solidar cu inculpata C. la plata sumei de 5.617 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata C.).

- inculpata H. în solidar cu inculpata K. la plata sumei de 460 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata K.).

- inculpații A., E. și C., în solidar, la plata sumei de 60.205 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata C.).

- inculpații A., E. și K., în solidar, la plata sumei de 23.445 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale (drepturi salariale încasate necuvenit de către inculpata K.).

Constată că, din suma de 108.612 lei, reprezentând despăgubiri civile cu titlu de daune materiale cu care s-a constituit parte civilă Direcția Generală de

Asistență Socială și Protecția Copilului, a fost achitată suma de 34.339 lei de către inculpata J..

Mentine celelalte dispoziții ale sentinței atacate care nu contravin prezentei decizii penale.

II. Respinge, ca nefondat, apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție.

Cheltuielile judiciare determinate de soluționarea apelurilor rămân în sarcina statului.

Onorariul apărătorilor din oficiu desemnați pentru apelanta inculpată H. și intimata inculpată K., în sumă de câte 1253 lei, se suportă din fondul Ministerului Justiției.

Onorariul parțial convenit apărătorilor din oficiu desemnați pentru apelanții inculpați I., F., B., D., C., G., A. și E. și pentru intimata inculpată J., în sumă de câte 313 lei, se suportă din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 27 mai 2019.

WWW.JURI.RO

Cu opinie separată:

În sensul admiterii apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpații A., B., C., E., D., F., G., H., I. împotriva sentinței penale nr.377 din data de 21 iunie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, în dosarul nr...../1/2016, extinderii efectele apelurilor inculpaților și cu privire la inculpații J. și K. și ***desființării sentinței penale apelate, integral, și trimiterii cauzei la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru rejudecare de către un complet specializat, conform dispozițiilor art.29 din Legea nr.78/2000.***

MOTIVAREA OPINIEI SEPARATE

I.Considerații prealabile

În cursul judecării apelurilor declarate în cauză, inculpații A., I. și E., prin apărătorii aleși, au invocat „excepția nulității absolute” a hotărârii primei instanțe prin raportare la nerespectarea dispozițiilor art.29 din Legea nr.78/2000, excepție pe care completul de 5 judecători a calificat-o drept motiv de apel.

Ulterior, la termenul din 20 mai 2019, inculpatul E., prin apărătorii aleși, a invocat în baza art. 52 din Codul de procedură penală coroborat cu art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepția de nelegalitate a hotărârilor nr. 24 din 09 decembrie 2015 și respectiv, nr. 30 din 28 iunie 2017 emise de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, arătând că, în ceea ce privește prima hotărâre, aceasta nu a respectat principiul specializării completurilor de judecată în materie de corupție, astfel cum prevăd dispozițiile art.29 din Legea nr.78/2000.

Contrar opiniei majoritare, în urma căreia a fost respinsă cererea vizând chestiunea prealabilă a excepției de nelegalitate, reținând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 52 din Codul de procedură penală, cu referire la art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, republicată, întrucât dezlegarea dată fondului cauzei nu depinde de soluționarea acesteia, ci vizează strict o problemă de procedură, apreciez următoarele:

Potrivit art.52 din Codul de procedură penală : „(1) Instanța penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă soluționării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența altei instanțe, cu excepția situațiilor în care competența de soluționare nu aparține organelor judiciare.

(2) Chestiunea prealabilă se judecă de către instanța penală, potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune.”

Totodată, art.4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prevede următoarele: „ (1) Legalitatea unui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate.

(2) Instanța investită cu fondul litigiului și în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate, constatând că de actul administrativ cu caracter individual depinde soluționarea litigiului pe fond, este competentă să se pronunțe asupra excepției, fie printr-o încheiere interlocutorie, fie prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză. În situația în care instanța se pronunță asupra excepției de nelegalitate prin încheiere interlocutorie, aceasta poate fi atacată odată cu fondul.”

În fine, prin art.13 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, se stabilește procedura de soluționare a acțiunilor în anulare a actelor administrative care impun citarea emitentului și solicitarea actul atacat împreună cu întreaga documentație care a stat la baza emiterii lui, precum și orice alte lucrări necesare pentru soluționarea cauzei.

Dispozițiile art. 4 din Legea nr. 554/2004 reprezintă, așadar, o instituție juridică a cărei finalitate este aceea de a lipsi de efecte, exclusiv în cauza dedusă judecătii, actul administrativ individual cu privire la se susține că este nelegal și de care depinde soluționarea litigiului pe fond.

În cauza de față, astfel cum s-a arătat anterior, a fost invocată „excepția nulității absolute” a hotărârii primei instanțe prin raportare la nerespectarea dispozițiilor art.29 din Legea nr.78/2000, privind obligativitatea constituirii unor complete specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute de această lege, iar ulterior a invocat excepția de nelegalitate a hotărârii nr. 24 din 09 decembrie 2015 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, arătând că aceasta nu a respectat principiul specializării completurilor de judecată în materie de corupție, astfel cum prevăd dispozițiile art.29 din Legea nr.78/2000.

Fiind invocată nelegalitatea unui act administrativ cu caracter individual, pe cale de excepție, apreciez că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de art.52 din Codul de procedură penală și art. 4 din Legea nr. 554/2004 și se impunea respectarea procedurii prevăzute de art.13 din același act normativ, pentru a se putea constata argumentele avute în vedere de Colegiul de conducere la momentul constituirii completurilor de judecată, inclusiv al completului care a soluționat această cauză în primă instanță

Or, cum la termenul din 20 mai 2019, s-a stabilit că excepția de nelegalitate invocată nu constituie o chestiune prealabilă în sensul dispozițiilor art.52 din Codul de procedură penală, consider că legalitatea adoptării hotărârii nr. 24 din 09 decembrie 2015 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu mai poate fi analizată ca motiv de apel distinct, cu atât mai mult cu cât instanța de control judiciar nu a avut la dispoziție argumentele avute în vedere și actele care au stat la baza adoptării acestui act administrativ.

În consecință, motivul de apel invocat se circumscrie așadar dispozițiilor art.421 pct.2 lit. b raportat la art.281 din Codul de procedură penală, privind incidența unui caz de nulitate absolută, constând în necompetența materială procesuală a completului de judecată care a soluționat cauza în primă instanță (iar nu nelegalitatea hotărârii colegiului de conducere) și care, în opinie minoritară, consider că este fondat pentru argumentele care urmează a fi expuse în prezenta opinie separată.

Totodată, se impune precizarea că, în raport cu efectul juridic al motivelor de apel, analiza prioritară a motivului formal care vizează cazul de desființare cu trimitere spre rejudecare prevăzut de art. 421 pct.2 lit. b din Codul procedură penală, constând în existența vreunuia dintre cazurile de nulitate absolută, împiedică analizarea incidenței altor cazuri de desființare a hotărârii raportat la motivele de apel substanțiale susținute de procuror și de inculpați.

II. Dispoziții legale incidente și succesiunea în timp a actelor normative cu relevanță asupra obiectului cauzei

1. Legea nr. 78 din 8 mai 2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Forma inițială: art. 29 – „(1) Pentru judecarea infracțiunilor de corupție și a infracțiunilor asimilate acestora, prevăzute în prezenta lege, pot fi constituite complete specializate, potrivit art. 15 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare.”

Prin art. I pct.23 din Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, a fost modificat art.29 astfel:

„(1) Pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate.

(2) La judecătorii, tribunale și curțile de apel, completele specializate sunt formate din 2 judecători.”

În expunerea de motive la această lege s-a reținut că prevenirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a faptelor care aduc atingere intereselor financiare ale organismelor europene constituie o preocupare constantă a acestora, materializată în numeroase documente, precum: Convenția penală privind corupția, a Consiliului Europei, ratificată de România prin 9 Legea nr.27/2002 sau Convenția privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene și Protocoalele sale adiționale, elaborate în baza articolului K.3 din Tratatul Uniunii Europene. Această preocupare este determinată atât de necesitatea îmbunătățirii legislației penale privind prevenirea și combaterea corupției, cât și de proliferarea faptelor de corupție, fenomen care se manifestă și în România.... De asemenea, pentru asigurarea eficienței în activitatea de urmărire, judecare și sancționare a faptelor de corupție, legea prevede o reglementare specială referitoare la alcătuirea completelor de judecată.

Prin Legea Nr. 27 din 16 ianuarie 2002 a fost ratificată Convenției penale privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, care în art.20 prevede următoarele:

” Fiecare parte adoptă măsurile care se dovedesc necesare pentru ca persoane sau entități să fie specializate în lupta împotriva corupției. Ele vor dispune de independența necesară în cadrul principiilor fundamentale ale sistemului juridic al părții, pentru a-și putea exercita funcțiile în mod eficace și libere de orice presiune ilicită. Părțile veghează ca personalul respectivelor entități să dispună de o pregătire și de resurse financiare adaptate funcțiilor pe care le exercită.”

Aliniatul al doilea din art.29 al Legii nr.78/2000 a fost abrogat prin **art. V din O.U.G. nr. 50/2006** privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene.

Forma în vigoare la data sesizării instanței (existentă și în prezent)

Art. 29 – „ (1) Pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate.”

2. Legea Nr. 304 din 28 iunie 2004 privind organizarea judiciară

Art.19 alin.3 :La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora.

Acest articol a fost introdus prin Legea nr.71 din 3 iunie 2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

În expunerea de motive la această lege nu există nicio trimitere cu privire la introducerea art.19 alin.3.

Art.35 alin.2 În cadrul curților de apel funcționează, în raport cu complexitatea și numărul cauzelor, secții sau, după caz, completuri specializate pentru cauze civile, cauze cu profesioniști, cauze penale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, insolvență, concurență neloială sau pentru alte materii, precum și completuri specializate pentru cauze maritime și fluviale.

Art.36 alin.3 În cadrul tribunalelor funcționează, în raport cu complexitatea și numărul cauzelor, secții sau, după caz, completuri specializate pentru cauze civile, cauze cu profesioniști, cauze penale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, insolvență, concurență neloială sau pentru alte materii, precum și completuri specializate pentru cauze maritime și fluviale.

Cu privire la această reglementare, prin decizia de recurs în interesul legii nr. 17/17.09.2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 872 din 16/10/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și, în consecință, a stabilit că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 129 alin. (3), art. 130 alin. (2) și (3), art. 131, art. 136 alin. (1), art. 200 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (2) și art. 36 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, necompetența materială procesuală a secției/completului specializat este de ordine publică.

3. Legea nr.24/2000 privind tehnica actelor normative

Art.15 : „ (1) O reglementare din aceeași materie și de același nivel poate fi cuprinsă într-un alt act normativ, dacă are caracter special față de actul ce cuprinde reglementarea generală în materie.

(2) Caracterul special al unei reglementări se determină în funcție de obiectul acesteia, circumstanțiat la anumite categorii de situații, și de specificul soluțiilor legislative pe care le instituie.

(3) Reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri.”

Art. 67 - Evenimentele legislative implicite

„(1) În cazuri deosebite, în care la elaborarea și adoptarea unei reglementări nu a fost posibilă identificarea tuturor normelor contrare, se poate prezuma că acestea au făcut obiectul modificării, completării ori abrogării lor implicite.

(2) În cadrul atribuțiilor sale Consiliul Legislativ are obligația să identifice toate dispozițiile legale care au suferit evenimentele legislative implicite și să propună Parlamentului și, respectiv, Guvernului măsurile necesare de modificare, completare sau abrogare expresă a acestora.

(3) Evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres.”

III. Raportul între norma generală și norma specială

Noțiunea de complet specializat nu este definită de legiuitor, însă din economia dispozițiilor legale anterior amintite și din ansamblul legislației privind organizarea judiciară și a celei speciale care reglementează reguli de procedură distincte de cele stabilite de normele procesual civile și penale, se desprinde concluzia că această noțiune presupune două paliere, respectiv o specializare generală, pe materii (spre exemplu cauze civile, penale, fiscale, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, etc) și o alta specială, reglementată distinct prin legi speciale (spre exemplu: art.29 din Legea nr.78/2000, art.86 din Legea nr.273/2004 privind adopțiile, art.2 alin.2 din Titlul XIII din Legea nr.247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, art.32 din Legea nr.101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, etc.)

Dacă în primul caz legiuitorul a avut în vedere criterii care vizează, în principal, organizarea eficientă a activității instanțelor (respectiv numărul și complexitatea cauzelor, în cazul tribunalelor și curților de apel și numărul și natura cauzelor, volumul de activitate al fiecărei secții, precum și specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora în cazul Înaltei Curți), în cazul specializării care se circumscrie dispozițiilor din reglementările speciale, s-a avut în vedere exclusiv criteriul naturii cauzelor, instituirea unor astfel de completuri fiind obligatorie independent de numărul și complexitatea cauzelor sau de volumul de activitate.

Cu alte cuvinte, indiferent de criteriile privind numărul și complexitatea cauzelor, la curțile de apel și tribunale este obligatorie funcționarea de completuri specializate care soluționează cauze privind adopțiile, privind achiziții publice, privind infracțiuni de corupție sau procesele funciare.

În ceea ce privește Înalta Curte de Casație și Justiție, este adevărat că art. 19 alin.3 din Legea nr.304/2004 prevede posibilitatea și nu obligația colegiului de conducere de a aproba înființarea de completuri specializate, însă această dispoziție legală nu echivalează cu modificarea implicită a celor cuprinse în legislația specială - cum sunt și cele ale art.29 din Legea nr.78/2000 - care prevăd cu caracter imperativ obligativitatea ca anumite cauze să fie soluționate numai de completuri specializate, ci are în vedere situația specifică a instanței supreme care nu are competența materială de a judeca toate tipurile de cauze reglementate în legislația specială. De altfel, astfel cum s-a arătat anterior la expunerea cadrului normativ relevant pentru obiectul cauzei, art.19 alin.3 a fost introdus prin Legea nr.71/2001 privind Codul civil, act normativ care nu are nicio legătură cu soluționarea cauzelor de corupție, ci cu punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Un alt argument în sensul că Legea 78/2000 are caracter special față de Legea nr.304/2004 rezultă, *per a contrario*, din Decizia nr. V din 26 septembrie 2005 pronunțată în recurs în interesul legii pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secțiile Unite. În considerentele acestei decizii se menționează „caracterul limitativ de aplicare a prevederilor Legii nr. 78/2000” (împrejurare care îi conferă caracterul de lege specială) și faptul că dispozițiile art. 57 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară dispozițiilor au caracter general. Totodată, se concluzionează că dispozițiile cu caracter general introduse ulterior celor prevăzute în legea specială, au determinat abrogarea celor din art.29 alin. (2) din Legea nr. 78/2000 ca urmare a unei prevederi exprese în art. XIII din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, respectiv că "la data intrării în vigoare a prezentei legi, orice dispoziție contrară se abrogă", ceea ce, în situația de față, odată cu introducerea, prin Legea nr.71/2001, a art.19 alin.3 din Legea nr.304/2004 nu s-a prevăzut și nici nu s-a urmărit, atâta timp cât Legea de punere în aplicare a Codului civil nu viza judecarea infracțiunilor de corupție.

Pentru a se considera, astfel cum reține opinia majoritară, că dispozițiile art. 19 din Legea nr. 304/2004 au caracterul unei norme de excepție, derogatorie și că dispoziția din art. 29 din Legea nr. 78/2000 a fost amendată prin această normă ulterioară, era necesară, conform art.15 și art.67 din Legea nr.24/2000 privind tehnica actelor normative, o modificare sau abrogare expresă a prevederilor din Legea pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sau stabilirea unei prevederi în sensul că "la data intrării în vigoare a prezentei legi, orice dispoziție contrară se abrogă".

În fine, prezintă relevanță și împrejurarea că dispozițiile art.29 alin.1 din Legea nr.78/2000 au fost supuse controlului de constituționalitate, prin invocarea unor excepții inclusiv într-o cauză aflată în primă instanță pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală, având ca obiect infracțiuni de corupție.

Astfel, în dosarul nr./1/2009, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în ansamblul ei, și ale art. 13 din același act normativ, precum și ale Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ansamblul ei, și ale art. 1, art. 13 pct. 2, art. 16, art. 29 și art. 33 din același act normativ.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a considerat așadar că excepția invocată are legătură cu cauza, în sensul dispozițiilor art.29 din Legea nr.47/1992 și a arătat că „ Legea nr. 78/2000 reprezintă o reglementare specială, derogatorie de la dreptul comun și aplicabilă unei categorii de persoane circumstanțiate, reglementare care nu încalcă principiul constituțional al egalității, întrucât acesta permite instituirea unor reglementări juridice diferite pentru situații diferite. Criticile referitoare la prevederea aceluiași fapt ca infracțiuni prin texte din legi diferite reprezintă o chestiune de interpretare și aplicare a legii, de competența instanței de judecată”.

Prin decizia Nr. 1.137 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial nr. 750 din 10 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a respins excepțiile invocate, arătând în considerente că „nu pot fi reținute nici criticile aduse art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000. Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, *"Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege"*. În exercitarea acestei competențe exclusive conferite de Legea fundamentală, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, cum este și cazul normelor criticate, prin care s-a stabilit ca pentru judecarea în primă instanță a unei anumite categorii de infracțiuni, și anume infracțiunile de corupție, să se instituie complete specializate, în scopul perfecționării actului de justiție. Constituirea unor astfel de complete nu are semnificația instituirii unor instanțe extraordinare, întrucât, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, *"Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege"*, iar judecătorii care compun completele specializate fac parte din instanțele judecătorești prevăzute de lege, îndeplinind cerințele de independență și imparțialitate impuse de prevederile constituționale [art. 124 alin. (2) și (3)]. De altfel, niciun text constituțional nu interzice specializarea completelor de judecată, ci, dimpotrivă, Legea fundamentală permite chiar înființarea de instanțe specializate în anumite materii [art. 126 alin. (5) teza a doua din Constituție].”

Împrejurarea că legiuitorul nu a avut în vedere să efectueze o diferențiere între Înalta Curte de Casație și Justiție pe de o parte și tribunale și curți de apel, pe de altă parte rezultă și din abrogarea dispozițiilor alin.2 al Legii nr.78/2000, dar și din jurisprudența Curții Constituționale (deciziile nr.402/2005, nr.110/2006 și nr.1137/2010).

În concluzie, raportat la toate argumentele și jurisprudența anterior expuse, precum și la dispozițiile art.15 și ale art.67 alin. 3 din Legea nr.24/2000 privind tehnica actelor normative, apreciez că este neechivocă împrejurarea că

dispozițiile art.29 din Legea nr.78/2000 *au caracter special față de cele ale Legii nr.304/2004* și nu au fost modificate prin introducerea art.19 alin.3 din acest din urmă act normativ, nici expres nici implicit, astfel că respectarea acestora este obligatorie pentru toate instanțele care soluționează infracțiuni de corupție, inclusiv pentru Înalta Curte de Casație și Justiție.

De altfel, cele două dispoziții nu se exclud, iar din coroborarea acestora rezultă obligativitatea constituirii de completuri specializate în materie de corupție la Înalta Curte de Casație și Justiție, modalitatea concretă de înființare a acestora fiind cea prevăzută de art.19 alin.3: președintele sau a vicepreședintele Înaltei Curți propune Colegiului de conducere înființarea de completuri specializate, conform art.29 alin.1 din Legea nr.78/2000 , organism colegial care adoptă o hotărâre prin care aprobă înființarea acelor completuri.

Pentru toate aceste motive, contrar opiniei majoritare, apreciez că dispozițiile legale invocate cu privire la competența funcțională a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu justifică interpretarea în sensul că legiuitorul a urmărit stabilirea caracterului facultativ al constituirii completurilor specializate la instanța supremă în privința judecării în primă instanță a infracțiunilor de corupție sau în alte materii în care legea specială prevede în mod imperativ soluționarea cauzelor de completuri specializate .

IV. Consecințele juridice ale judecării cauzei în primă instanță de un complet care nu este specializat, conform art.29 din Legea nr.78/2000

Inculpații A., I. și E., prin apărătorii aleși, au invocat „excepția nulității absolute” a hotărârii primei instanțe prin raportare la nerespectarea dispozițiilor art.29 din Legea nr.78/2000, susținând, în esență, nelegala compunere a completului de judecată.

În opinie minoritară, apreciez că problema de drept pusă în discuție vizează în realitate competența materială procesuală (specializată) a cărei nerespectare este sancționată de legiuitor cu nulitatea absolută, având drept consecință, în apel, cazul de desființare prevăzut de dispozițiile art.421 pct.2 lit. b teza finală din Codul de procedură penală, respectiv : „desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată ...când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, **cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă**”.

Contrar opiniei majoritare, consider că în mod corect apelanții au invocat incidența deciziei de recurs în interesul legii nr. 17/17.09.2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 872 din 16/10/2018, prin care s-a stabilit că „necompetența materială procesuală a secției/completului specializat este de ordine publică”.

Este adevărat că această decizie a fost pronunțată în procesele supuse Codului de procedură civilă în cadrul curților de apel și în cadrul tribunalelor, vizând alte dispoziții decât cele în cauză, însă din considerentele acestei decizii rezultă fără echivoc faptul că „Normele care reglementează competența materială procesuală (specializată) sunt în mod evident de ordine publică întrucât ocrotesc un interes public - buna administrare a actului de justiție, prin specializarea judecătorilor, necesară în raport cu complexitatea și numărul

cauzelor.

Specializarea instanțelor/secțiilor și judecătorilor nu este o chestiune de ordine privată, ci una ce ține de organizarea și administrarea justiției”.

Această interpretare, chiar dacă a fost dată cu privire la procesele supuse Codului de procedură civilă, se referă la norme de organizare judiciară, care sunt comune atât în materie civilă, cât și în materie penală. De asemenea, împrejurarea că decizia se referă doar la dispozițiile art. 35 alin. (2) și art. 36 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 și nu și la cele ale 19 alin.3 nu prezintă relevanță, deoarece interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție se referă, în limitele sesizării, la noțiunea de complet specializat, noțiune prevăzută și în acest din urmă articol.

Cu alte cuvinte, prin decizia de recurs în interesul legii nr. 17/17.09.2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 872 din 16/10/2018, s-a stabilit, cu efecte obligatorii, împrejurarea că normele care reglementează instanțele/completurile specializate sunt norme care vizează competență materială procesuală (specializată) și sunt de ordine publică, indiferent de materia în care se soluționează cauzele (penală sau civilă, lato sensu), acestea fiind prevăzute în Legea privind organizarea judiciară și în alte legi speciale.

Potrivit dispozițiilor art. 281 alin.1 lit.b din Codul de procedură penală, determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente.

În jurisprudența sa (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, Decizia nr. 302 din 4 mai 2017) Curtea Constituțională a României a statuat că o consecință a prevederilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, care prevăd obligativitatea respectării, în România, a Constituției, a supremației sale și a legilor, este aceea că legiuitorul trebuie să reglementeze din punct de vedere normativ atât cadrul de desfășurare a procesului penal, cât și competența organelor judiciare și modul concret de realizare a fiecărei subdiviziuni, a fiecărei etape a procesului penal.

În același sens, Curtea a constatat că reglementarea competențelor organelor judiciare reprezintă un element esențial ce decurge din principiul legalității, principiu ce se constituie într-o componentă a statului de drept. Aceasta deoarece o regulă esențială a statului de drept este aceea că atribuțiile/competențele autorităților sunt definite prin lege. Principiul legalității presupune, în principal, că organele judiciare acționează în baza competenței pe care legiuitorul le-a conferit-o, iar, subsecvent, presupune că acestea trebuie să respecte atât dispozițiile de drept substanțial, cât și pe cele de drept procedural incidente, inclusiv a normelor de competență. Pe de altă parte, în ceea ce privește legiuitorul, principiul legalității - componentă a statului de drept - îl obligă pe acesta să reglementeze în mod clar competența organelor judiciare

Prin art.29 din Legea nr.78/2000 legiuitorul și-a îndeplinit această obligație, ce decurge din dispozițiile art.131 și ale art.73 alin.3 lit.l din Legea fundamentală și a stabilit competența judecării în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege de către completuri specializate .

Chiar acceptând că o asemenea constituire de completuri specializate la nivelul instanței supreme ar avea caracter strict formal, dispoziția legală este

una imperativă, reglementată de o legea organică și care trebuie respectată ca atare, iar încălcarea acesteia are ca efect, întotdeauna aplicarea nulității.

Pentru toate aceste considerente, având în vedere și dispozițiile art.421 pct.2 lit.b teza a II a din Codul de procedură penală, potrivit căreia atunci când există cazul de nulitate absolută, referitor la necompetență, instanța de apel desființează hotărârea primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța competentă, se impunea admiterea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpații A., B., C., D., E., F., G., H., I. împotriva sentinței penale nr.377 din data de 21 iunie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, în dosarul nr...../1/2016, extinderea efectele apelurilor inculpaților și cu privire la inculpații J. și K., desființarea sentinței penale apelate, integral, și trimiterea cauzei la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru rejudecare de către un complet specializat, conform dispozițiilor art.29 din Legea nr.78/2000.

WWW.JURI.RO